

Giới thiệu Nghịch Thế Vũ Thần

Thể loại: huyền huyễn, ngôn tình, sắc hiệp, tiên hiệp, huyền ảo

Máu chảy trong người ta là Thái Dương Vương huyết mạch, cũng vì vậy mà từ khi sinh ra đã đoạt thiên địa tạo hoá, làm thiên địa chỉ đích.

Nhưng ta lại bị chính thiên địa ruồng bỏ, khi ấy ta là Huyết Hoạ chi nhân, chỉ mới được 8 tuổi đã mất đi trí nhớ, mất cả người thân, không biết chính mình là ai, chỉ để mặc người an bài.

Ta tu luyện là thiên địa cấm kỵ pháp quyết, 16 tuổi vẫn không thể tu luyện, là tông môn sỉ nhục.

Ta bội kiếm, là chư thiên kiêng kỵ chi kiếm, mang tên "Tru Thiên".

Nhân sinh một kiếp, ta muốn phá vỡ mọi quy tắc thiên địa, nghịch thế thành thần, một kiếm trăm thương khung, chạm đến đỉnh phong võ đạo!

Hệ thống tu luyện: Vũ Đồ, Vũ Sĩ, Vũ Sư, Vũ Linh, Vũ Quân, Vũ Hoàng, Vũ Vương, Vũ Tông, Vũ Tôn, Vũ Thánh, Vũ Thiên, Vũ Đế, Vũ Thần.

Huyền khí: Nhất Phẩm - Cửu Phẩm, mỗi cấp chia làm sơ, trung, cao ba tiểu cấp bậc.

Trận pháp cấp bậc: Nhất Phẩm - Cửu Phẩm, mỗi cấp chia làm sơ, trung, cao ba tiểu cấp bậc.

Đan dược cấp bậc: Nhất Phẩm - Cửu Phẩm, mỗi cấp chia làm sơ, trung, cao ba tiểu cấp bậc.

Linh hồn lực: Phẩm, Hư, Thực, Hoá, Thánh, mỗi đại cảnh giới chia làm sơ, trung, hậu ba tiểu cảnh giới.

Đấu kỹ, công pháp, bí thuật: Phẩm, Linh, Quân, Vương, Tôn, Thánh, mỗi cấp chia làm hạ, trung, thượng ba tiểu cấp bậc.

Lời tác giả:

1/ Đây vốn là bộ truyện đầu tay của tác, nhưng bây giờ đã làm lại, mong mọi người đón nhận!

2/ Truyện này những chương đầu sẽ không có mấy cảnh xxx gì đó, dù sao cũng không phải "xâm riệp", vì thế mọi người đừng nóng lòng quá nhé!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tiểu đầu bếp

Huyền Vũ đại lục, bao la bát ngát, chia làm ngũ đại vực, bao gồm Đông Vực, Tây Vực, Nam Vực, Bắc Vực và Trung Vực.

Một địa phương nhỏ tại Đông Vực, trên một ngọn núi cao hùng vĩ, lại có một địa phương đang có khói đen nhàn nhạt bốc lên từ phòng bếp.

Phòng bếp bên trong, bày la liệt từng món ăn ngon, thanh đạm có, đậm đà có, nói chung rất hấp dẫn, thế nhưng trong cả phòng bếp, lại chỉ có một tiểu đầu bếp vẫn đang cặm cụi làm điểm tâm.

Người ngu đều biết, để một mình làm được một bàn thức ăn lớn như vậy, hẳn đã phải thức dậy từ rất sớm.

Tiểu đầu bếp niên kỷ còn rất trẻ, chỉ chừng 16, 17 tuổi, dung mạo cùng y phục bởi vì làm việc quá lâu trong bếp mà bị khói đen bám đầy, đầu tóc rối bù, thân hình không vạm vỡ nhưng rất cao ráo, nhìn qua rất nhếch nhác, thế nhưng nếu có người nhìn kỹ, vẫn có thể phát hiện ra từng đường nét thanh tú trên khuôn mặt của hắn.

Tiểu đầu bếp tập trung vào việc nấu nướng, bàn tay thoăn thoắt không ngừng rửa, luộc, chiên, xào đồ ăn, chẳng mấy chốc, cả phòng bếp đều đã tràn ngập mùi thức ăn hấp dẫn làm người ta phải thèm nhỏ dãi.

Tự hào đối với công việc của mình có chút yêu thích, mỗi lần nấu xong một món gì đó, tiểu đầu bếp khuôn mặt lại thoáng hiện ra một nét tươi cười.

Hắn cười rất đẹp, thế nhưng lại không chút nào ăn khớp với bộ dạng lôi thôi của bản thân.

Điểm tâm đã làm xong, tiểu đầu bếp lại nhanh chóng đem chúng xếp vào từng cái rương nhỏ bằng gỗ, chỉ kịp lau mặt một cái qua loa, liền vội vàng đi ra ngoài.

Hắn công việc buổi sáng rất nhiều, không chỉ phải làm điểm tâm, còn phải đem chúng đưa đến tận nơi cho sư phụ, sư nương cùng các vị sư huynh, sư tỷ

của hắn.

Ngon núi hắn ở rất lớn, mà người ở tại nơi này lại không có bao nhiêu, rải rác khắp nơi, báo hại tiểu đầu bếp phải chạy hồi lâu mới đến nơi.

Ở trước mặt hắn lúc này, là một căn nhà gỗ, nhà gỗ không lớn, nhưng rất đẹp, được làm từ loại gỗ quý, hơn nữa thiết kế lại thanh cao, sang trọng, làm cho người ta cảm giác đây là nơi ở của thiên thần hạ phàm.

Tiểu đầu bếp thở hổn hển mấy hơi, sau đó mới dùng ngón tay gõ gõ cánh cửa, cất giọng nói:

-Đại sư huynh! Điểm tâm của người!

Từ trong nhà lập tức truyền ra từng đạo tiếng bước chân, không lâu sau, một đạo thân ảnh nam tử liền xuất hiện, tay đem cánh cửa mở ra.

Nam tử dung mạo có chút bình thường, trên mặt hiện rõ vẻ thực thà chất phác, nhìn thấy tiểu đầu bếp liền nở nụ cười hoà ái, một tay đón lấy rương thức ăn, một bên lại quan tâm hỏi:

-Tiểu sư đệ! Đa tạ người! Có mệt lắm không?

Tiểu đầu bếp dùng sức lắc lắc đầu, cười nói:

-Đệ không mệt! Đại sư huynh, người thông thả dùng bữa, ta còn phải đem thức ăn giao cho mọi người!

Nói rồi, liền đối với cái trước ôm quyền một cái, sau đó liền vội vàng chạy đi đến nơi khác.

-Tiểu tử này...

Tổng Nhất Phàm lắc đầu cười một tiếng, nhìn trong tay rương thức ăn, trong lòng lại thờ dài, đối với tiểu sư đệ hoàn cảnh thật sự có chút thương cảm.

Mà tiểu đầu bếp lúc này, lại đang hướng về một gian thật lớn nhà gỗ khác chạy đến.

Ở nơi này, chỉ có sư phụ, sư nương, đại sư huynh, nhị sư huynh, tam sư huynh, tiểu sư tỷ, là có phòng riêng, còn lại ba vị sư huynh, đều ở chung một gian nhà.

Sư phụ đang trong đợt bế quan dài hạn, nhị sư huynh cùng với tam sư huynh đều đang ở bên ngoài làm nhiệm vụ, còn tiểu sư tỷ tính tình ham chơi, cũng không biết đã chạy qua ngọn núi khác chơi từ hôm nào, vì thế hôm nay, hắn chỉ cần đem cơm đến cho đại sư huynh, tứ sư huynh, ngũ sư huynh và lục sư huynh cùng sư nương là được.

Không may, đưa cơm đến cho ba vị sư huynh này, lúc nào cũng là một cực hình đối với tiểu đầu bếp.

-Tiểu vương tử! Làm sao lại đến trễ như vậy, là muốn đối chết ba người chúng ta sao?

Quả nhiên, tiểu đầu bếp còn chưa đến nơi, đã nhìn thấy ngũ sư huynh Trương Hình đứng ngoài, vẻ mặt không kiên nhẫn, bức bối nhìn hắn gất lên.

Tiểu đầu bếp đối với vị sư huynh này tính cách sớm đã quen thuộc, cũng không để ý, đem ba rương thức ăn đưa đối phương.

Trương Hình nhìn cũng không nhìn, trực tiếp cầm lấy, ánh mắt nhìn qua tiểu đầu bếp, khuôn mặt hiện ra một tia chán ghét, một cước đột nhiên đạp đi qua.

Tiểu đầu bếp nào ngờ được sư huynh lại đột nhiên hướng mình động thủ, cho dù có ngờ được, với tu vi của hắn, cũng không cách nào tránh được một cước này.

-A...

Tiểu đầu bếp lĩnh trọn một cước vào bụng, rên một tiếng đau đớn, cả người lập tức bay ngược ra ngoài, thể nội khí huyết quay cuồng, kém một chút liền đau đến ngất đi.

-Đồ vô dụng! Người ở lại nơi này, chỉ khiến chúng ta càng thêm mất mặt!

Trương Hình hoàn toàn không quan tâm đến hành vi độc ác của mình, chỉ vút lại một câu, sau đó liền phui mông đi vào.

Tiểu đầu bếp khó khăn đứng dậy, khuôn mặt thanh tú non nớt hơi chút tái nhợt, khoé miệng lộ ra tia cay đắng, chua xót cười nhạt, lời nói của ngũ sư huynh, giống như một chiếc dao nhọn, hung hăng đâm vào tim hắn.

Cho dù, hắn đối với thái độ của vài vị sư huynh này mà chết lặng, thế nhưng mỗi lần thế này, hắn trong lòng đều giống như bị một vạn con côn trùng cắn xé.

Nhìn qua y phục đã rách nát nay lại càng thêm bẩn thỉu của mình, tiểu đầu bếp chỉ có thể cười khổ một tiếng, kiểm tra rương thức ăn còn lại, xác định nó không bị hư tổn, mới lần nữa lên đường.

Đoạn đường đến sư nương nhà, vốn đã không ngắn, nay đối với hắn lại càng thêm xa nghìn dặm, có cảm giác đi mãi không đến.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là tiểu đầu bếp cảm giác, kỳ thực, hắn cũng đã gần đến nơi.

Nhà của sư phụ cùng sư nương, chiếm cứ vị trí đẹp nhất của ngọn núi, nằm bên cạnh một cánh rừng trúc tươi tốt, sau lưng còn có một dòng suối nhỏ chảy vắt ngang, có thể nói là mỹ vô cùng.

Sư phụ cùng sư nương nhà cũng có chút đặc biệt, bởi vì sư nương hắn ban ngày, thường yêu thích ở một mình, vì thế ngoại trừ nhà chính, còn có một gian nhà phụ nằm ngay bên cạnh.

Nghĩ đến sư nương của mình, tiểu đầu bếp khuôn mặt bỗng nhiên hơi đỏ lên, bước chân vì thế mà có chút tăng tốc.

Hắn tâm vẫn tương đối giống một cái tiểu hài tử, không có quá nhiều nam nữ khái niệm, thế nhưng điều đó cũng không thể ngăn cản hắn suy nghĩ, đó là sư nương của hắn thực sự rất đẹp.

Hắn không biết một nữ tử xinh đẹp là như thế nào, chỉ là trong thâm tâm của hắn, sư nương cơ hồ là nữ tử xinh đẹp nhất.

Ngày hắn đến nơi này, cũng là ngày mà sư nương đến sống cùng sư phụ, cho dù lúc đó hắn vẫn chỉ là một cái hài tử chưa có bao nhiêu tuổi, ngay tại giây phút đầu tiên nhìn thấy nàng, hắn cũng đã vì nàng dung nhan tuyệt thế mà ngây ngẩn cả người, tựa hồ là đang nhìn thấy một vị thần tiên tỷ tỷ.

Sư nương niên kỷ kỳ thực không có so với bọn hắn chúng đệ tử lớn bao nhiêu, đối với hắn vị tiểu đồ đệ ngay lần đầu gặp đã tỏ ra rất yêu thích, tựa hồ giống như một cái tỷ tỷ đối với đệ đệ của mình.

Có thể nói, tại nơi này, sư nương chính là người mà tiểu đầu bếp cảm thấy thân thiết nhất.

Mãi nghĩ vẫn vơ, tiểu đầu bếp cũng không nhận ra, chính mình đã đến ngay trước cửa nhà.

-Tiểu Thần Thần! Đã đến rồi, còn không định vào gặp ta sao?

Một giọng nữ tử mềm mại thanh âm truyền tới, đem tiểu đầu bếp từ trong mộng tỉnh lại.

Tiểu Thần Thần, là tên gọi mà sư nương hắn vẫn ưa thích dùng để gọi hắn, cũng chỉ có nàng, mới gọi hắn như vậy.

Tiểu đầu bếp vội vàng ngẩng đầu, chỉ thấy trong nhà, một cái dung mạo xinh đẹp tuyệt thế nữ tử đang đưa mắt nhìn hắn, khoé miệng hiện ra một nụ cười trên ghẹo.

Nữ tử rất đẹp, đẹp đến mức khiến cho bất cứ một người nào nhìn vào đều muốn dừng hô hấp, gương mặt thanh lệ không tì vết, làn da trắng trong suốt như ngọc, trên người vận một bộ bạch y trắng như tuyết, mái tóc đen dài chấm lưng, mềm mại như nhung, cả người toát ra một cỗ siêu phẩm thoát tục khí chất, lại có chút quyến rũ mê người.

Tiểu đầu bếp không phải lần đầu tiên chứng kiến sư nương hắn vẻ đẹp, thế nhưng vẫn không khỏi ngẩn ngơ hồi lâu, sau đó mới vội vàng nói:

-Hạo Thần... bá... bá kiến... sư nương!

Tên của hắn, gọi là Vương Hạo Thần.

Sư nương tựa hồ đối với hắn xưng hô có chút không hài lòng, lập tức trừng mắt nhìn hắn, nói:

-Nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, gọi ta tỷ tỷ!

Wương Hạo Thần cười khổ đáp:

-Sư nương, cái này đệ tử thực sự không dám a!

Trước đây, sư nương cũng đã không dưới một lần đề cập chuyện để hắn gọi nàng là tỷ tỷ, thế nhưng Vương Hạo Thần làm sao lại có lá gan này, làm như vậy, có khác gì để cho mấy vị sư huynh của hắn bảo hắn trong mắt không có tôn ti?

Wương Hạo Thần biết sư nương đối với hắn rất tốt, kỳ thực trong lòng hắn, cũng đã đem thứ hai xem như tỷ tỷ của mình, thế nhưng trong lòng nghĩ như thế nào là một chuyện, còn ngoài miệng xưng hô như thế nào lại là một chuyện khác.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Phế vật?

Sư nương cau mày nhìn hấn, trong mắt lộ ra thần sắc không thể rèn sắt thành thép, bất quá nàng cũng biết tính tình của tên tiểu đồ đệ này, vì thế không ép hấn, lại nói:

- Vào đi!

Nàng niên kỷ, kỳ thực so với đại sư huynh Tổng Nhất Phàm sản sản nhau, khuôn mặt hoàn toàn không có dấu vết của thời gian, vẫn như đẹp kinh tâm động phách, nhìn qua, người khác đều tưởng nàng là Vương Hạo Thần tỷ tỷ.

Vương Hạo Thần cung kính đi vào, mỗi người thấy hương thơm trong phòng, đầu óc hơi chút say mê, đem rương thức ăn đặt lên bàn, nhìn sư nương nói:

- Sư nương! Người điếm tâm! Đệ tử lui trước!

Nói rồi, hấn liền quay người muốn rời đi.

- Đợi đã!

Đúng lúc này, sư nương thanh âm đột nhiên vọng lại.

Vương Hạo Thần giật mình, hỏi:

- Sư nương có gì phân phó?

Sư nương nhìn hấn một chút, nói:

- Ngươi còn chưa có dùng điếm tâm a?

- Điếm tâm?

Vương Hạo Thần ngẩn ra, trong lòng có chút xấu hổ, từ ba năm trước, hấn bởi vì công việc quá nhiều, đã sớm quên mất việc dùng điếm tâm.

Nhìn bộ dạng ngây ngốc của hấn, sư nương lập tức đoán ra một số thứ, há miệng muốn nói cái gì, thế nhưng lại không biết vì cái gì lại không nói tiếp, sau cùng chỉ thờ dài nói:

- Thôi, ngươi đến dùng điếm tâm với ta!

Vương Hạo Thần sững sờ, theo bản năng đáp:

- Sư nương, cái này... không được tốt lắm a?

- Có cái gì không được tốt lắm? Ta lời nói, chẳng lẽ ngươi dám không nghe?

Sư nương hừ một tiếng, cổ ý tỏ ra vẻ là mình tức giận.

Vương Hạo Thần không tiện từ chối nữa, đành phải đi vào trong nhà, ngồi đối diện với sư nương, hai tay vậy mà có chút lúng túng, không biết phải để ở nơi nào.

Hấn cùng sư nương mặc dù rất thân thiết, thế nhưng cũng hiếm khi có dịp cùng nàng ngồi gần như vậy, để cho hấn trái tim đều đang kịch liệt nhảy lên.

Sư nương lấy ra cái chén cùng đôi đũa, đưa cho Vương Hạo Thần, tiện tay đem rương thức ăn mở ra, đem điếm tâm bày biện trên bàn, bất quá đến khi nhìn thấy dưới đáy rương có một bình trà nóng, cầm lên, ngửi được bên trong bình trà một mùi hương dịu nhẹ quen thuộc, vẻ mặt lập tức biến thành kinh ngạc, nhìn Vương Hạo Thần hỏi:

- Ngươi hôm nay làm sao lại mang cho ta Tổ Nữ Trà?

Nàng kinh ngạc, bởi vì Tổ Nữ Trà chính là loại trà mà nàng thích nhất, chuyện này nàng cũng chưa từng nói với Vương Hạo Thần, hấn là làm sao biết?

Vương Hạo Thần gãi đầu, hơi chút úp úng đáp:

- Là mấy ngày trước ta đưa cơm cho sư nương, nhìn thấy Nhược Lan sư thúc đến tặng người một bình Tổ Nữ Trà, ta nhìn người vẻ mặt rất cao hứng, vì thế mới to gan đoán là người thích loại trà này! Hôm nay thử pha một ít mang đến cho người, hi vọng sư nương không chê!

Sư nương hơi sững người, mỹ mâu nhìn Vương Hạo Thần lộ ra một tia dị sắc, cười cười nói:

- Tiểu Thần Thần thật có tâm, vậy sư nương phải hảo hảo cảm tạ ngươi!

Nói rồi, nàng đem bình trà nâng lên, rót một ít vào trong một cái ly nhỏ, mỗi động tác đều cực kỳ ưu nhã, để cho người ta mê say.

Sư nương đem ly trà nâng lên gần miệng, nhẹ nhàng uống một ngụm, Vương Hạo Thần ở một bên thì hồi hộp giống như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, rất sợ nàng đối với mình pha trà tài nghệ không hài lòng.

Chỉ thấy sư nương uống một ngụm trà, liền dừng lại, vẻ mặt kinh ngạc nhìn ly trà, hai mắt lại sáng lên.

Wương Hạo Thần còn tưởng nàng sinh khí, vội vàng thưa:

-Sư nương! Đệ tử pha trà chẳng ra gì, xin người đừng uống?

Sư nương khó hiểu nhìn hắn, phát hiện Vương Hạo Thần vẻ mặt trán đã ướt đẫm, vẻ mặt căng thẳng giống như sắp ra pháp trường, biết hắn hiểu lầm, nhìn không được bật cười khúc khích nói:

-Đồ ngốc!

Wương Hạo Thần nhìn nàng nở nụ cười, cười đến bách hoa thất sắc, tràn đầy vẻ phong tình, nhất thời liền sửng sốt, cũng quên mất chuyện Tổ Nữ Trà, ánh mắt trần trụi nhìn sư nương không chớp mắt.

Sư nương cười một hồi lâu, lúc này lại nhìn thấy Vương Hạo Thần đang ngây người nhìn mình, nụ cười lập tức cứng lại, khuôn mặt xinh đẹp hơi đỏ lên, gât:

-Tiểu tử thôi! Ngươi nhìn cái gì?

Wương Hạo Thần tỉnh mộng, biết mình thất lễ, lại sợ sư nương tức giận, vội vàng cúi đầu nói:

-Đệ tử sai rồi!

Sư nương tự nhiên không phải giận thật, nếu là bình thường nam tử nhìn nàng như vậy, nàng sớm đã đem hắn đuổi ra ngoài, thế nhưng người đó lại là Vương Hạo Thần, nàng trong lòng không hiểu tại sao lại không có sinh khí, ngược lại có chút đặc ý cùng u oán, nghĩ ngợi vì sao không có nhìn lâu hơn một chút, dù sao ta cũng không có giận thật a.

Đương nhiên, nàng cũng không thể đem những gì mình nghĩ nói ra, đành phải chuyển đề tài nói:

-Tiểu Thần Thần! Ngươi Tổ Nữ Trà pha mùi vị rất ngon, từ nay nếu ngươi không phiền, vậy mỗi ngày liền mang cho ta một bình!

Wương Hạo Thần nghe vậy, lập tức mừng rỡ, gât đầu như gà mổ thóc, nói:

-Đệ tử không phiền! Từ nay mỗi ngày nhất định sẽ mang đến cho sư nương một bình trà!

Sư nương mỉm cười, bắt đầu ăn cơm, thỉnh thoảng lại mở miệng khen ngon, rõ ràng rất yêu thích Vương Hạo Thần làm điểm tâm.

Lại nói, sư nương là người thích đồ ăn thanh đạm, vì thế đa phần đều là dùng đồ ăn chay, trước đây ăn uống rất đậm bạc, thế nhưng từ khi nếm thử Vương Hạo Thần làm đồ ăn, nàng mặc dù không nói ra, nhưng trong lòng lại rất yêu thích, tuy cũng là đồ ăn chay, thế nhưng qua hân bàn tay chế biến lại tươi ngon lạ thường.

Wương Hạo Thần thì không ăn nhiều, bởi vì hắn từ lâu không có thói quen dùng điểm tâm, hơn nữa ánh mắt của hắn, đa phần đều đặt tại sư nương trên người.

Sư nương nhẹ nhàng đem một miếng măng tươi xào nấu xong, lại nhìn Vương Hạo Thần nghiêm mặt hỏi:

-Tiểu Thần Thần! Ngươi lại bị mấy vị sư huynh khi dễ phải không?

Nàng bây giờ mới để ý, Vương Hạo Thần y phục đúng là rất rách nát, nhiều chỗ còn bị rách nát, trước bụng còn hiện ra một đạo vết chân, nếu chỉ là làm việc trong bếp, làm sao có thể bị như vậy?

Wương Hạo Thần không nghĩ tới lại bị nàng nhìn ra, thế nhưng lại không dám nói thật, vội vàng lắc đầu đáp:

-Không.. Không phải!

-Đừng gạt ta!

Sư nương đặt chén cơm xuống bàn, hơi chút tức giận nhìn Vương Hạo Thần, tiểu tử này, lại còn dám giấu nàng, nói:

-Tiểu Thần Thần! Từ nay gặp phải bất cứ ai khi dễ, ngươi liền nói cho sư nương, ta nhất định sẽ thay ngươi làm chủ!

Wương Hạo Thần con ngươi thoáng tối lại, im lặng hồi lâu, cười khổ nói:

-Sư nương! Kỳ thực mấy vị sư huynh cũng không có sai, ta bây giờ ngay cả một tia nguyên khí đều không tu luyện ra được, suốt đời chỉ có thể làm một cái phàm nhân, thật đúng là vô dụng, phụ lòng mọi người tin tưởng...

-Im miệng!

Sư nương lúc này hét lớn một tiếng, cắt đứt lời hắn, một cặp mắt phượng nhìn hắn chăm chú, thật lòng nói:

-Tiểu Thần Thần! Ngươi nhớ kỹ, ngươi không phải vô dụng chi nhân, ta tin tưởng, rồi sẽ một ngày ngươi có thể trở thành một vị võ giả, lấy lại tôn nghiêm của chính mình!

Vương Hạo Thần cúi đầu không đáp, nhưng trong lòng lại cảm động, từ nhỏ đến lớn, trong ký ức của hắn, sư nương luôn ở bên cạnh mình, an ủi động viên hắn, ngay cả khi hắn đã hoàn toàn tuyệt vọng, nàng lại vẫn không hề từ bỏ, tiếp tục giúp hắn níu lấy một tia hi vọng.

Thế nhưng là, qua nhiều năm cố gắng trong vô vọng như vậy, Vương Hạo Thần đều đã chết lặng.

.....

Ban đêm,

Vương Hạo Thần ngồi xếp bằng trên đỉnh núi nhìn lấy bầu trời, trong mắt tràn ngập thất vọng chi ý, buổi sáng nghe được sư nương lời nói, hắn trong lòng lại một lần nữa xuất hiện một chút dấu chỉ, nếm thử tu luyện, thế nhưng kết quả vẫn như mọi lần trước, hắn căn bản không thể nào tu luyện ra một tia nguyên khí.

-Chẳng lẽ ta Vương Hạo Thần, cả đời chỉ có thể làm một cái phế vật?

Vương Hạo Thần không cam lòng lắm lắm, trong mắt đều là đáng ghét chi ý.

Mấy năm nay, hắn bỏ ra không biết bao nhiêu công sức, thế nhưng tựa hồ thượng thiên lại muốn chèn ép hắn, nhất định không cho phép hắn có được một tia nguyên khí nào.

-Vì sao?

Vương Hạo Thần khí phẫn công tâm, không nhịn được ngửa mặt lên trời gầm thét một tiếng, trong thanh âm đều là không cam tâm cùng tuyệt vọng.

Đúng lúc này, từ trên không trung, một đạo kim sắc thần quang đột nhiên xé không rơi xuống, hướng về phía Vương Hạo Thần bắn nhanh mà đến.

Vương Hạo Thần kinh hoàng, đang muốn chạy trốn, thế nhưng một ngón tay đều không thể động, chỉ có thể để mặc đạo thần quang đó đánh vào hắn mi tâm.

-A...

Vương Hạo Thần cảm giác mi tâm đột nhiên nóng bỏng, đầu óc quay cuồng, trực tiếp liền ngất đi.

Hồi lâu về sau, Vương Hạo Thần mới khó khăn mở ra hai mắt, náo hải lại vào lúc này chấn động, một loạt hình ảnh trong chớp mắt liền xuất hiện trong ý thức của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Vạn đạo thông thiên quyết

Vương Hạo Thần run rẩy nhìn xem từng đạo hình ảnh chảy qua ý thức của mình, những thứ này, cơ hồ đều vượt qua phạm vi hiểu biết của hắn.

Trong đó, một cái tin tức để cho hắn sợ hãi người chính là, hắn thế nhưng lại mang trong mình Thái Dương Vương huyết mạch.

Thái Dương Vương huyết mạch chi nhân, nắm giữ thiên địa tất cả nguyên tố, trong lịch sử Huyền Vũ đại lục, tựa hồ còn chưa bao giờ sinh ra dạng này nhân vật, tương lai chỉ cần không chết yếu, thành tựu nhất định sẽ không thể đo lường.

-Lợi hại như vậy?

Vương Hạo Thần một trái tim điên cuồng nhảy lên, bất quá hắn lại nhớ tới bản thân không thể tu luyện tình trạng, ngay cả một tia nguyên khí cũng không có, liền tự điều nghĩ thầm:

-Không có nguyên khí, ta ngay cả một gã võ giả đều không thể trở thành, còn nói cái gì tương lai trở thành một phương cường giả... hả?

Đúng lúc này, Vương Hạo Thần đang suy nghĩ khuôn mặt đột nhiên cứng đờ, hai mắt đều trợn trợn lên, lộ ra bất khả tư nghị bộ dáng.

Bởi vì, hắn vậy mà cảm nhận được nguyên khí!

Không sai, mặc dù một tia nguyên khí này cực kỳ nhỏ yếu, thế nhưng hắn vẫn cảm nhận được rõ ràng.

Vương Hạo Thần có chút không kịp chờ đợi vội vàng kiểm tra mình thể nội, phát hiện chính mình từng tắc nghẽn kinh mạch cùng đan điền, vậy mà đã hoàn toàn khai thông.

Theo hắn biết, bộ thân thể bây giờ của hắn, chưa nói tới cái gì thiên tài yêu nghiệt, thế nhưng ít nhất, hắn cũng không phải phế vật, hắn Vương Hạo Thần hoàn toàn có thể tu luyện.

Nghĩ vậy, Vương Hạo Thần khoe miệng từ từ hiện lên một vòng đường cong, dần dần, đường cong ngày một biến lớn, trong miệng truyền ra từng tiếng cười khê, ngay sau đó liền biến thành cuồng tiếu thanh âm.

-Ha ha ha! Ta rốt cuộc có thể tu luyện! Sư nương, người nói rất đúng, ta Vương Hạo Thần cũng không phải phế nhân... ha ha...

Giờ khắc này, Vương Hạo Thần trong mắt thậm chí đã có thấp thoáng một tia lệ quang, tiếng có chút khàn đặc.

8 năm trước, hắn được nhận vào tông môn, vô số người bởi vì nhìn hắn thiên phú cùng ngộ tính tuyệt đỉnh mà thi nhau tranh thu hắn đệ tử, cuối cùng Tiêu Hàn Dur, cũng là hắn sư phụ bây giờ dành chiến thắng, nhận hắn vào làm đệ tử.

Thế nhưng không nghĩ Tiêu Hàn Dur nằm mơ cũng không nghĩ tới, người đồ đệ mà mình tốn sức chín trâu hai hổ mới đoạt được lại là một tên phế nhân không thể tu luyện, để cho hắn tức tới thất khiếu bốc khói, kém một chút liền một chương chụp chết Vương Hạo Thần, may mắn có sư nương ở một bên ngăn cản, Vương Hạo Thần nhờ đó mới thoát được một kiếp, bất quá vẫn bị Tiêu Hàn Dur đẩy xuống làm một cái tạp dịch đầu bếp, làm cả tông môn trò cười.

Suốt những năm tháng qua, hắn bởi vì chuyện mình không thể tu luyện là gần như tuyệt vọng, thế nhưng, đúng vào lúc hắn đã muốn buông xuôi, thì lại phát hiện ra mình kinh mạch đều đã được khai thông.

Vương Hạo Thần xoa một chút trên mặt nước mắt, bất quá lúc này hắn bỗng nhiên lại phát giác được cái gì, cẩn thận nội thị lại mình thân thể, hắn lập tức liền kinh hãi, bởi vì hắn thể mà phát hiện, trong cơ thể của mình, vậy mà cất giấu lấy một thanh kim sắc tiểu kiếm.

Không cần nói cũng biết, thanh tiểu kiếm này, chính là từ đạo kim quang vừa rồi hoá thành, lúc này lại tiến vào trong cơ thể hắn.

Vương Hạo Thần thử một chút muốn triệu hoán tiểu kiếm, thế nhưng nó căn bản không hề lay động, để cho hắn bất đắc dĩ chỉ có thể bỏ cuộc.

Vương Hạo Thần kiểm tra một chút mình có được tin tức, trong đó, có một cái để cho hắn cảm giác cực kỳ vui mừng, đó là trong dòng thông tin mà hắn chiếm được, có lưu lại vài bộ công pháp cùng một bộ bí thuật.

Vừa vặn hắn bắt đầu tu luyện, cũng cần có một bộ công pháp dẫn đạo, vừa vặn chọn một cái đi.

Bộ thứ nhất, gọi là Thiên Dương Viêm Hoả Quyết, Quân cấp hạ phẩm công pháp.

Vương Hạo Thần giật mình, Quân cấp hạ phẩm công pháp, cái này trong tại hắn tông môn đã có thể xem là đẳng cấp cao công pháp rồi.

Bộ thứ hai, gọi là Bách Luyện Sinh Tử Quyết, không xác định phẩm cấp.

Vương Hạo Thiên đối với bộ công pháp này không có quá nhiều hứng thú, bởi vì Bách Luyện Sinh Tử Quyết mặc dù rất kỳ dị, thế nhưng lại chỉ có người kinh mạch bị phế mới có thể tu luyện, mà muốn hắn tự mình phế đi kinh mạch rồi tu luyện nó là chuyện không thể nào.

So với hai bộ công pháp này, Vương Hạo Thần ngược lại đối với bộ công pháp thứ ba càng thêm hứng thú.

Bộ thứ ba, gọi là Vạn Đạo Thông Thiên Quyết.

Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, so với hai bộ công pháp trên càng thêm đó là khi mới bắt đầu tu luyện, nó phẩm cấp thế nhưng lại chỉ có Phẩm cấp hạ phẩm cấp bậc.

Muốn để cho nó tăng luyện phẩm cấp, bắt buộc phải có kỳ ngộ, không ngừng cảm ngộ đại đạo, cấp đoạt thiên địa tạo hoá, đồng thời luyện hoá kẻ khác tu vi đạo hạnh, chỉ cần cho nó đầy đủ điều kiện, coi như tiến hoá thành Thánh cấp công pháp cũng không phải chuyện không thể nào.

Hơn nữa, một khi tu luyện Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, chỉ cần hắn có đầy đủ tạo hoá cùng tài nguyên tu luyện, hắn tu vi sẽ không có cái gì bình cảnh, muốn đột phá liền đột phá.

-Thánh cấp công pháp!

Vương Hạo Thần hô hấp lập tức dồn dập.

Thánh cấp công pháp, chính là Huyền Vũ đại lục đỉnh phong công pháp, đã mấy trăm năm rồi hắn chưa từng thấy xuất hiện.

Bất quá, muốn để cho Vạn Đạo Thông Thiên Quyết tiến hoá trở thành Thánh cấp công pháp, nhất định phải cần rất nhiều thời gian cùng một số lượng khổng lồ tạo hoá.

Cái này công pháp, nhìn qua mặc dù có vẻ rất hấp dẫn, thế nhưng cũng cực kỳ phiêu lưu.

So với Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, Thiên Dương Viêm Hoả Quyết nhìn qua có vẻ an toàn hơn nhiều.

Đương nhiên, nếu như tu luyện Thiên Dương Viêm Hoả Quyết, hắn thành tựu tương lai tự nhiên cũng có hạn.

Mà tu luyện Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, tuy rằng rất mạo hiểm, thế nhưng một khi hắn đại công cáo thành, vậy coi như không muốn trở thành cường giả cũng rất khó.

Vương Hạo Thần suy nghĩ hồi lâu, sau cùng thở dài một hơi, khuôn mặt thanh tú hiện lên một vòng tươi cười, đạo:

-Ta khó khăn lắm mới có thể tu luyện, nếu không thể trở thành đỉnh phong cường giả, vậy chẳng thà tiếp tục làm một cái phế vật như bây giờ!

Hắn đã quyết định, tu luyện Vạn Đạo Thông Thiên Quyết!

Nghĩ thông suốt về sau, Vương Hạo Thần liền trực tiếp ngồi xếp bằng trên mặt đất, bắt đầu tu luyện theo khẩu quyết của Vạn Đạo Thông Thiên Quyết.

-Lấy thân hoá ngàn vạn tiểu đạo, sau cùng đúc thành vô thượng đại đạo...

Từng đạo khẩu quyết như tiếng chuông lẳng lẽ vang lên trong đầu Vương Hạo Thần.

Không lâu sau, Vương Hạo Thần bắt đầu thôi động linh khí di chuyển trong kinh mạch theo lộ tuyến đã ghi trong khẩu quyết.

Lộ tuyến di chuyển kinh mạch trong Vạn Đạo Thông Thiên Quyết cũng rất kỳ lạ, tựa như muốn đem kinh mạch bản thân hoá thành vô số tiểu đạo, sau cùng mới hợp lại thành một thể chung cực đại đạo.

Quá trình này diễn ra rất lâu, hơn nữa còn phi thường tổn sức, nếu không phải Vương Hạo Thần ngộ tính kinh người, e rằng cũng vô pháp thực hiện quá trình này.

Công việc kéo dài đến tận sáng ngày hôm sau, dưới sự cố gắng suốt một đêm của Vương Hạo Thần rốt cuộc giúp hắn tạo ra một tia nguyên khí di chuyển hết một vòng lộ tuyến kinh mạch.

Tuy là như vậy, thế nhưng cũng đủ để Vương Hạo Thần tâm tình trở nên cực kỳ kích động.

Bởi vì một tia nguyên khí này, so với bình thường Phàm cấp hạ phẩm công pháp ngưng tụ ra nguyên khí phải mạnh hơn nhiều, ần ần có thể so với Phàm cấp hạ phẩm công pháp ngưng tụ ra nguyên khí.

Quả nhiên, Vạn Đạo Thông Thiên Quyết bản này công pháp, một chút cũng không có tầm thường.

Vương Hạo Thần tựa hồ không cảm giác được mệt mỏi, tiếp tục vận chuyển Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, đem từng tia nguyên khí vừa mới ngưng tụ được rót vào bên trong đan điền.

Huyền Vũ đại lục, lấy võ đạo vi tôn, người tu luyện, được gọi là vũ giả, cảnh giới chia làm: Vũ Đồ, Vũ Sĩ, Vũ Sư, Vũ Linh, Vũ Quân, Vũ Hoàng, Vũ Vương, Vũ Tông, Vũ Tôn, Vũ Thánh, Vũ Thiên, Vũ Đế, Vũ Thần.

Muốn trở thành một vị vũ giả chân chính, vậy trước hết phải đột phá Vũ Đồ cảnh giới.

Đây được xem là, từ phàm nhân trở thành vũ giả một bước lâm môn.

Mà muốn đột phá trở thành một vị Vũ Đồ, vậy trước hết phải dùng nguyên khí ngưng tụ ra đem đan điền lấp đầy, sau đó mở rộng, như vậy liền được tính là Nhất Tinh Vũ Đồ.

Vương Hạo Thần tu luyện quên cả giờ giấc, đợi đến khi hắn lần nữa mở ra hai mắt, hắn đan điền đã được lấp đầy một phần mười.

Cái này tốc độ, có thể nói là kinh hãi thế tục.

Thế nhưng Vương Hạo Thần lại không biết mình thành quả đáng sợ đến mức nào, ngược lại có chút rầu rĩ không vui, cho rằng mình tốc độ tu luyện quá chậm.

Nếu để cho đám người bên ngoài biết được suy nghĩ của hắn, nhất định sẽ tức đến hộc máu.

Chương 4: Sư nương tâm ý

Vương Hạo Thần có chút khoan khoái vươn mình đứng dậy, không có chút nào bởi vì một đêm không ngủ mà cảm thấy mệt mỏi, lo đang nhìn xung quanh một chút, đột nhiên nhìn thấy vàng thái dương đã lộ ra, trong lòng lập tức thất kinh.

-Hồng bát!

Hắn tu luyện quên cả giờ giấc, ngay cả việc làm điểm tâm cho mọi người cũng quên mất.

Vương Hạo Thần ba bốn căng chạy vội về nhà bếp, một hơi vo gạo rửa rau, bận tới tối mịt, khó khăn lắm mới đem điểm tâm hoàn thành, cũng không quên pha cho sư nương một bình Tố Nữ Trà, sau đó liền vội vàng chạy ra ngoài, đưa thức ăn đến nơi cho mấy vị sư huynh.

Chỉ là, hôm nay sau khi như thường lệ giao điểm tâm cho đại sư huynh Tổng Nhất Phàm, thứ hai lại không có quay vào nhà, ngược lại đối với Vương Hạo Thần cười nói:

-Tiểu sư đệ, ta hôm nay rảnh rồi, liền cùng ngươi đi đưa cơm cho ba vị sư đệ a!

Vương Hạo Thần hơi ngạc nhiên, bất quá cũng không cảm thấy có gì không được, liền gật đầu ưng thuận.

Hai người chậm rãi đi tới Trương Hình ba người gian nhà, ngũ sư huynh Trương Hình ban đầu còn muốn hành hạ Vương Hạo Thần một phen, thế nhưng nhìn thấy Tổng Nhất Phàm về sau, liền rụt đầu lại.

Nơi này, ai cũng biết đại sư huynh Tổng Nhất Phàm đối với Vương Hạo Thần hảo tâm, vì thế cũng không dám ở trước mặt hắn làm càn.

Đưa cơm cho Trương Hình ba người xong, vậy tiếp theo tự nhiên là đến chỗ sư nương, thế nhưng Tổng Nhất Phàm lần này lại kiếm một cái cớ, sau đó liền rời đi, để Vương Hạo Thần một mình tiến về.

Nên lúc này nếu như Vương Hạo Thần còn không hiểu chuyện gì đang xảy ra vậy thì hắn đúng là sống uống rồi.

Chắc chắn là sư nương bởi vì sợ hắn bị ba vị sư huynh khi dễ, nên mới phái Tổng Nhất Phàm làm hắn bảo tiêu.

Vương Hạo Thần trong lòng cảm động, cảm thấy sư nương đối với mình thực sự quá tốt, so với tỷ tỷ ruột thịt càng thêm chiều cố bản thân.

-Tiểu Thần Thần! Ngươi tới muộn!

Vừa mới đi vào sư nương trước nhà, chỉ thấy từ trong nhà đã truyền ra nàng bắt nạt thanh âm, để cho Vương Hạo Thần cảm thấy rất bất đắc dĩ, sư nương nói thế nào cũng là nhân vật đức cao trọng vọng trong tông môn, làm sao lại giống như tiểu hài tử một dạng như vậy tính tình?

Cũng như lần trước, hắn được sư nương gọi vào trong nhà, chỉ thấy sư nương phong hoa tuyệt đại xuất hiện ở hắn trước mặt, khí chất có chút cao ngạo như nữ thần, một bên tiếp nhận hắn đưa cơm thức ăn, lại nhìn Vương Hạo Thần toàn thân một chút, xụ mặt nói:

-Tiểu Thần Thần! Ngươi làm sao còn mặc ngày hôm qua quần áo? Hôi chết ta!

Vương Hạo Thần ngẩn ra, ngày hôm qua đến giờ, nếu không phải là chuẩn bị thức ăn cho mọi người thì hắn một mực tu luyện, cũng quên mất việc tắm rửa, sáng hôm nay còn say ngủ không kịp làm điểm tâm cho mọi người, vì thế trên người vẫn còn mặc quần bộ đồ ngoài hôm qua, nhếch nhách không thể tả.

Vương Hạo Thần tạm thời còn không có ý định đem chuyện mình đã có thể tu luyện nói cho sư nương, đành phải lúng túng nhận sai:

-Đệ tử sai rồi!

Sư nương hừ một tiếng, một bộ dáng nữ hoàng ra lệnh, nói:

-Còn không mau đi tắm?

Vương Hạo Thần không dám trái lời nàng, đang muốn chạy đi, sau lưng lại nghe được tiếng sư nương truyền tới:

-Xong liền tới chỗ ta a!

Vương Hạo Thần cười khổ, hắn còn đang muốn tu luyện đây, thế nhưng lời của sư nương không thể không nghe.

Vương Hạo Thần về nhà tắm rửa một lát, lại thay một bộ y phục khác, sau đó liền quay trở lại sư nương nhà gỗ.

Sư nương bây giờ mới hơi chút hài lòng, lại nói:

-Tiểu Thần Thần! Ngươi mấy ngày tới không cần làm điểm tâm, chỉ cần nghỉ ngơi tốt là được!

Vương Hạo Thần giặt mình, vội vàng lắc đầu nói:

-Sư nương, chuyện này khô...

-Ngươi không muốn?

Sư nương trừng mắt, vẻ mặt nguy hiểm nhìn hắn không chớp mắt.

Vương Hạo Thần cả người run lên, lập tức đầu hàng, đáp:

-Không có!

-Trẻ ngoan dễ dạy!

Sư nương gạt đầu về đặc ý, theo bản năng muốn đưa tay xoa đầu hắn, bất quá đến giữa đường lại dừng lại, bây giờ nàng mới nhận ra, tiểu tử nhiều năm trước, nay đã sớm cao hơn nàng.

Sư nương kỳ thực rất không thấp, chỉ trách Vương Hạo Thần người này lớn lên không chỉ tuấn, lại còn quá cao.

Nàng không để ý như vậy, bây giờ trong lòng không hiểu lại có chút hụt hẫng.

Vương Hạo Thần nhìn thấy nàng bộ dáng lúng túng như vậy, liền cười cười duỗi ra bàn tay, nắm lấy sư nương ngọc thủ, đem nàng kéo lại gần mình, lại khẽ cúi đầu xuống, để cho tay nàng chạm vào đỉnh đầu của hắn.

Thế nhưng là, động tác hồn nhiên này của hắn, lại để cho hai người tư thế bỗng chốc liền trở nên mập mờ, cả hai người thân thể gần như dựa sát vào nhau, gương mặt Vương Hạo Thần bởi vì cúi xuống mà kề sát vào sư nương khuôn mặt, hai người đầu mũi đều nhanh đụng vào nhau.

Vương Hạo Thần nhìn dung nhan tuyệt mỹ trước mặt, lại ngửi được mùi thơm nhàn nhạt trên người sư nương, để cho hắn đột nhiên cảm giác miệng đắng lưỡi khô, hơi thở trong nháy mắt liền trở nên dồn dập lạ thường.

Sư nương cũng không khác gì hắn, nàng ban đầu còn vì hành động vô tư của hắn mà giật bắn người, đến sau cùng liền là triệt để hoá đá, nhìn thấy khuôn mặt thanh tú của thiếu niên gần ngay trước mắt, một giây sau, nàng khuôn mặt liền triệt để nóng bừng lên giống như bị lửa thiêu.

Nàng trước giờ băng thanh ngọc khiết, gả cho Tiêu Hàn Dư cũng là có ẩn tình bên trong, kỳ thực hai người đều không có phát sinh chuyện vợ chồng quan hệ, cùng với một nam tử ở gần như vậy, chính là lần đầu tiên.

Sư nương mặc dù không có trải qua chuyện nam nữ, thế nhưng nàng dù gì cũng là nữ tử thành thục, sao có thể không biết những chuyện kia?

-A... ngươi làm gì?

Sư nương vội vàng mạnh mẽ đẩy ra nam tử trước người, thanh âm mềm mại khẽ gắt lên, khuôn mặt điểm lệ đỏ bừng như táo chín, khiến cho nàng dung nhan càng thêm mê người.

Vương Hạo Thần cả người nóng bừng bừng, bị nàng đẩy ra liền cảm giác có chút mất mát, lại rất lạ lẫm với cảm giác này, bất quá thấy sư nương tựa hồ sinh khí, ngón lửa trong hai con ngươi liền biến mất, vội vàng nói:

-Sư nương, đệ tử biết sai!

-Ngươi...

Sư nương nhìn bộ dạng của hắn, trong lòng không hiểu tại sao càng thêm tức giận, thế nhưng nàng cũng biết thứ hai đối với những chuyện này cái gì đều không hiểu, chuyện vừa rồi chẳng qua là một cái ngoài ý muốn, đồng thời hành động của hắn đều là theo bản năng, vì thế liền cường ép đè ép trong lòng lửa giận, hừ lạnh nói:

-Tiểu Thần Thần! Ta là người sư nương, sau này không được cùng ta thân mật như vậy!

Vương Hạo Thần cái hiểu cái không, bất quá lại sợ nàng sinh khí, liền đáp:

-Vâng, sư nương!

Sư nương bây giờ mới có chút hoà hoãn, liền cùng Vương Hạo Thần ngồi xuống dùng điểm tâm, bất quá giữa hai người không khí lại có chút ngưng đọng.

ngừng, ai cũng không nói một câu.

Vương Hạo Thần ăn qua loa một chút, liền mở miệng đánh vỡ sự im lặng này, nói:

- Sư nương! Ngươi nói ta có thể hay không một chuyến vũ kỹ các?

Sư nương động tác liền dừng lại, ánh mắt đột nhiên run rẩy nhìn hấn, hỏi:

- Tiểu Thần Thần! Ngươi... có thể tu luyện rồi?

Vương Hạo Thần thấy nàng như vậy, trong lòng cũng chưa xót, cảm giác nàng đối với chuyện mình không thể tu luyện vẫn canh cánh trong lòng, thế nhưng hấn còn không muốn vào lúc này nói cho nàng sự thật, đành phải nói:

- Làm sao có thể? Ta chỉ là rảnh rồi không có việc gì làm, muốn tìm một ít vũ kỹ nghiên cứu mà thôi!

Kỳ thực, hấn đi đến Vũ Kỹ Các, là muốn lựa chọn vài bộ vũ kỹ cấp thấp tu luyện, bởi vì hấn tu vi, không bao lâu nữa sẽ đạt tới Vũ Đò cảnh, hấn muốn trước đó chuẩn bị một ít tiền vốn.

Trước đó hấn vốn đánh chủ ý ở cái kia Thái Dương Vương huyết mạch ký ức lưu lại bí pháp, thế nhưng bí pháp kia yêu cầu lại quá cao, hấn thực lực bây giờ còn không tu luyện được.

- A... ra là vậy!

Sư nương con ngươi xinh đẹp thoáng tối lại, cũng không nghi ngờ lời hấn nói, chỉ cho là hấn ham mê võ đạo, muốn nghiên cứu vũ kỹ để khuấy khoả một chút, vì thế liền không do dự nói:

- Không có vấn đề, một lát nữa ta liền đưa ngươi đi!

Nàng những năm này, đã tìm không ít biện pháp, ý muốn giúp Vương Hạo Thần đả thông kinh mạch, thế nhưng sau cùng đều thất bại, vì thế nàng trong lòng không hiểu lại rất hồ thẹn, chỉ có thể cố gắng giúp hấn có một cuộc sống thoải mái nhất có thể.

- Đa tạ sư nương!

Vương Hạo Thần vui mừng nói.

- Tiểu tử thôi! Còn cùng ta khách sáo cái gì?

Sư nương trừng mắt nhìn hấn, cười nói.

Hai người ăn xong điểm tâm, sau đó liền chinh đốn một chút, sau đó liền hướng tông môn Vũ Kỹ Các tiến về.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Vũ kỹ các

Vương Hạo Thần tông môn, chính là tại Đông Hoa hoàng triều đệ nhất tông môn, Thiên Sinh Môn.

Tại toàn bộ Đông Vực, bất kể là Đông Hoa hoàng triều hay Thiên Sinh Môn đều không được tính là gì, thế nhưng tại nơi hẻo lánh này, bọn hấn vẫn có thừa năng lực để xưng hùng xưng bá.

Thiên Sinh Môn, chia làm lục phong, bao gồm: Thanh Nguyên Phong, Tử Dương Phong, Ngọc Tiêu Phong, Hồng Thạch Phong, Lôì Ngục Phong và Minh Thiên Phong.

Mà mỗi ngọn núi, đều có một vị phong chủ, Vương Hạo Thần phụ Tiêu Hàn Dư, chính là Minh Thiên Phong hiện nay phong chủ.

Tiêu Hàn Dư trong sáu vị phong chủ không nói mạnh nhất, nhưng đủ để xếp vào ba vị trí đầu, bất quá hấn Minh Thiên Phong, lại là lục phong bên trong yếu nhất một cái.

Mà Vương Hạo Thần tại Thiên Sinh Môn, bởi vì 16 tuổi không thể tu luyện ra nguyên khí, trở thành tông môn trước giờ chưa từng có tiền lệ, cho nên hấn còn có một cái phi thường vang dội biệt hiệu: Thiên Sinh Môn trong lịch sử đệ nhất phế vật.

Chuyện này, không khiến cho Vương Hạo Thần chịu đủ nhục nhã, mà còn để cho Minh Thiên Phong bị các phong khác cười nhạo không ngừng đầu lên

được.

Mà các vị trưởng lão trong tông môn, còn dùng Vương Hạo Thần trường hợp để làm ví dụ giáo dục các đệ tử, mỗi khi gặp kẻ không nghiêm túc tập luyện, bọn hắn liền sẽ nói một câu: Ngươi muốn trở thành phế vật giống như Vương Hạo Thần hay sao?

Vì thế, tại Vương Hạo Thần cùng sư nương đi tới Vũ Kỳ Các thời điểm, xung quanh chúng đệ tử liền quăng đến từng đạo ánh mắt khác thường, có nghiền ngẫm, có khinh thường, có trêu tức, đương nhiên, cũng không thiếu một phần ánh mắt nóng bỏng đặt tại sư nương trên người.

Không có cách, sư nương tuy là đã gả cho Tiêu Hàn Dur, thế nhưng nàng dung nhan phong hoa tuyệt đại vẫn không hề có dấu vết của thời gian, ngược lại càng thêm quyến rũ mê người, khiến cho không ít nam đệ tử trong bụng một mảnh lửa nóng.

Kỳ thực trong Thiên Sinh Môn, nam tử đem sư nương của hắn xem là trong lòng nữ thần không có 8000 cũng có 1 vạn.

-Ai nha nha, đây không phải là chúng ta lịch sử “đệ nhất nhân” hay sao? Hôm nay làm sao lại có hứng thú đến Vũ Kỳ Các rồi?

Đúng lúc này, một đạo cười nhạt thanh âm, từ một phía truyền đến, mang theo một tia nghiền ngẫm trêu tức ý vị.

Vương Hạo Thần lơ đãng đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy một cái vận bạch y tuổi trẻ nam tử đang hướng về bên này đi đến, vẻ mặt khinh miệt nhìn hắn, liền mở miệng nói:

-Lục Phong! Ngươi có việc?

-Đương nhiên có!

Lục Phong cười nhạt một tiếng, nói:

-Ta là sợ ngươi một cái không thể tu luyện đi vào Vũ Kỳ Các sẽ phá rối mọi người tu hành nên mới đến ngăn cản!

-Lục Phong! Ngươi khinh người quá đáng!

Ở một bên sư nương nghe hắn nói như vậy liền lập tức nổi giận, trầm giọng quát.

Lục Phong hai mắt nóng bỏng nhìn qua sư nương, lại ôm quyền nói:

-Nhạc sư thúc! Ta không phải không nói lý lẽ, chỉ là Vương sư đệ thực sự không thể tu luyện, một khi miễn cưỡng tu hành vũ kỹ, đến lúc đó nhất định sẽ tẩu hỏa nhập ma! Ta đây cũng là muốn tốt cho hắn a!

-Ngươi...

Sư nương giận đến răng ngọc không ngừng va chạm, chỉ hận không thể một bước đi lên chụp chết tên trước mặt.

Lúc này, Vương Hạo Thần một bên liền đạm thanh nói:

-Đa tạ Lục Phong sư huynh đã nhắc nhở, bất quá ta cũng chỉ muốn đọc qua vũ kỹ, không có định tu luyện! Vì thế không cần ngươi bận tâm!

Nói rồi, hắn liền quay sang nói với sư nương:

-Sư nương! Chúng ta đi thôi!

Sư nương gật đầu, hai người một bên vượt qua Lục Phong, đi thẳng về phía Vũ Kỳ Các.

Lục Phong nhìn theo phương hướng hai người rời đi, sắc mặt có chút khó coi, hừ lạnh một tiếng, nói khẽ:

-Đã là phế vật rồi, còn muốn dây chết, ta cũng thật muốn xem ngươi có thể trang được bao lâu!

-Tiểu Thần Thần! Ngươi không sao chứ?

Trên đường đi, sư nương ân cần hướng Vương Hạo Thần hỏi thăm, sợ hắn bởi vì lời nói của Lục Phong mà tủi thân.

Vương Hạo Thần lắc đầu, cười nói:

-Sư nương! Lục Phong người kia lời nói, ta căn bản không có để trong lòng!

-Vậy liền tốt!

Sư nương trong lòng thở dài một hơi, sắc mặt cũng hoà hoãn xuống.

Thiên Sinh Môn Vũ Kỳ Các, nằm ở chủ phong Thanh Nguyên Phong, mở rộng cho đệ tử tiến vào tìm kiếm vũ kỹ phù hợp với mình.

Vương Hạo Thần cùng với sư nương đi tới Vũ Kỳ Các bên ngoài, liền nhìn thấy một vị lão nhân đang ngồi trên ghế, hai mắt nhắm lại, tựa hồ đang ngủ.

Lão nhân dung mạo không có gì đặc biệt, thân mặc áo vải, tựa hồ giống như một cái phàm nhân tuổi xé chiều đồng dạng.

Thế nhưng Vương Hạo Thần trong lòng lại không dám khinh thị vị lão giả trước mắt này.

Hắn không thể tu luyện, không có nghĩa là hắn không biết được Thiên Sinh Môn một ít sự tình, mà hắn cũng từng được nghe sư nương nói qua, vị lão giả này, chính là Vũ Kỳ Các thủ hộ giả, đồng thời hắn cũng là Thiên Sinh Môn tiên nhiệm chương giáo người cùng thế hệ, luận bối phận mà nói, hắn không thể so với sáu vị phong chủ kém.

Từ sau khi Thiên Sinh Môn tiên nhiệm chương giáo mất tích, vị lão nhân này cũng không còn can dự vào tông môn sự tình, mà lại chuyển đến Vũ Kỳ Các, cam tâm tình nguyện làm một vị thủ hộ giả.

Chúng đệ tử đối với vị lão nhân này tôn trọng có thừa, một mực gọi hắn là “Không lão”.

Sư nương chậm rãi đi tới Không lão trước mặt, có chút cung kính ôm quyền nói:

-Không lão!

Lão nhân gọi Không lão lúc này mí mắt mới chậm rãi mở ra, khuôn mặt già nua khi nhìn thấy sư nương liền nở nụ cười hoà ái nói:

-Tiểu nha đầu! Ngươi bây giờ nói thế nào cũng là một vị phong chủ thế tử, là nhân vật đức cao trọng vọng, làm sao còn có thời gian đến thăm lão đầu ta?

Lấy bối phận của hắn, gọi sư nương là tiểu nha đầu kỳ thực cũng không có gì sai.

Sư nương tựa hồ đối với Không lão rất có hảo cảm, nghe hắn nói vậy liền nở nụ cười nói:

-Không lão! Người đừng đùa tiểu nữ!’

Không lão gật gật đầu, ánh mắt lại đặt tại Vương Hạo Thần trên người, tại nhìn thấu hắn tu vi về sau, một cặp lông mày liền khẽ nhíu lại.

Tiểu gia hỏa này, làm sao ngay cả một điểm tu vi cũng không có?

Nguyên lai, Vương Hạo Thần tu luyện Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, điểm đặc thù nhất của bộ công pháp này chính là có thể che dấu tu vi, vì thế ngay cả khi hắn đã có thể tu luyện, thế nhưng trong mắt người khác, hắn vẫn chỉ là một cái phế nhân không thể mở ra kinh mạch.

Trừ phi là hắn nguyện ý hiển lộ, nếu không ai cũng không thể nhìn thấy hắn tu vi chân thật.

Sư nương biết Không lão nhìn ra Vương Hạo Thần thân thể có vấn đề, vì thế vội vàng cùng hắn truyền âm giải thích, đem sự tình từ đầu đến cuối nói rõ.

Không lão nghe xong, ánh mắt nhìn Vương Hạo Thần liền trở nên có chút đồng tình, thờ dãi nói:

-Tiểu tử, ta có thể để ngươi đi vào, bất quá ta phải nói trước, tại trước khi ngươi trở thành Vũ Đồ, tuyệt đối không thể tu luyện vũ kỹ, nếu không một khi bị phản phệ, coi như thân tiên cũng khó cứu được ngươi!

Vương Hạo Thần biết rõ Không lão cũng không phải là cố ý châm hấn, mà là đang hảo tâm nhắc nhở, vì thế vội vàng ôm quyền bái tạ, nói:

-Đa tạ Không lão nhắc nhở! Đệ tử xin ghi nhớ!

Không lão lúc này mới gật đầu, khoác tay nói:

-Vào đi!

Vương Hạo Thần cùng sư nương lần nữa cung kính hướng hắn chấp tay, sau đó mới tiến vào Vũ Kỳ Các bên trong.

Vũ Kỳ Các, chia bốn tầng, tại tầng thứ nhất, đều là Phàm cấp công pháp, vũ kỹ, cũng là phổ thông nhất cấp bậc, số lượng nhiều đếm không xuể.

Tầng thứ hai, lại là Linh cấp vũ kỹ, tại Thiên Sinh Môn đã chính là lực lượng trung kiên, phần lớn đệ tử có chút thực lực, đều tu luyện Linh cấp vũ kỹ.

Tầng thứ ba, cất dấu Quân cấp vũ kỹ, được phần lớn trưởng lão thậm chí một ít phong chủ tu luyện.

Tầng thứ tư là trân quý nhất, chính là có Vương cấp công pháp, cũng là tông môn trấn tông tuyệt học, số lượng ít đến đáng thương, chỉ có sáu vị phong chủ cùng một ít nhân vật đối với tông môn lập qua đại công mới có thể tu luyện.

Vương Hạo Thần đi vào tầng thứ nhất, chỉ thấy trước mặt từng cái kệ sách chất đầy công pháp, vũ kỹ, đủ để cho hắn hoa cả mắt.

Nhìn thấy cảnh này, Vương Hạo Thần hai mắt nhất thời sáng lên, hắn vốn là một cái yêu võ chi nhân, đối với hắn mà nói, những nơi như thế này chính là

thiên đường.

-Sur nương! Ta có thể tùy tiện chọn sao?

Vương Hạo Thần có chút không kịp chờ đợi hỏi.

-Đương nhiên!

Sur nương cười đáp.

Vương Hạo Thần nghe vậy, liền không còn cố kỵ nữa, trước đi vào ngay trước mặt một cái kệ sách, tiện tay đem một quyển bí tịch lấy xuống, đọc ngẫu nhiên.

-Phi Vân kiếm pháp, chú trọng khinh công thân pháp, một chiêu một thức đều cực kỳ hoa lệ...

Vương Hạo Thần say mê tìm đọc bí tịch, từng cái từng cái đều bị hắn nhanh chóng đọc qua, tốc độ để cho Sur nương đứng một bên đều có chút kinh hãi, thế nhưng hắn vẫn chưa chọn được vũ kỹ khiến mình ưng ý.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Trở thành vũ giả

Vương Hạo Thần lại đem một bộ bí tịch cầm xuống, hai mắt dán vào thông tin được ghi trên bí tịch.

-Phục Hồ Quyền! Phàm cấp hạ phẩm vũ kỹ, thích hợp cho vũ giả mới bước chân vào Vũ Đồ cảnh, chia làm thập cấp, mỗi cấp tương đương với thập hồ chi lực! Tu luyện đến đại thành có thể so với Phàm cấp trung phẩm vũ kỹ!

Vương Hạo Thần trầm ngâm một lát, hắn từ đầu vốn dĩ không có ý bởi vì những loại vũ kỹ này chỉ có Phàm cấp mà thất vọng, hắn hiểu đạo lý cơm phải ăn từng chút, chẳng qua hắn yêu cầu có chút đặc thù, vì thế tìm kiếm ra vũ kỹ thích hợp với bản thân cũng có một chút độ khó.

Bởi vì hắn thiên phú rất cao, vì thế nếu như chọn vũ kỹ không đúng hoặc quá mức đơn giản, vậy vũ kỹ chẳng bao lâu sẽ không theo kịp hắn cước bộ.

Mà Phục Hồ Quyền bộ này vũ kỹ, để cho hắn cảm thấy tương đối hài lòng, vậy liền chọn nó a.

Đem Phục Hồ Quyền cất vào, Vương Hạo Thần ôm ý định muốn tìm thêm cho mình một bộ dành cho kiếm tu vũ kỹ tiếp tục tìm kiếm.

Hắn từ nhỏ đã yêu thích kiếm, trong lòng luôn luôn mong muốn bản thân sau này có thể trở thành một tên cường đại kiếm tu.

Thế nhưng hắn dành ra nửa ngày thời gian tìm đọc bí tịch, bước chân của hắn cũng đã dừng lại ở nơi sâu nhất của Vũ Kỹ Các tầng một, thế nhưng vẫn không tìm được vũ kỹ ưng ý.

Lúc này, hắn cũng không còn nhiều lựa chọn, bởi vì trước mặt hắn đã là mấy bộ vũ kỹ cuối cùng của tầng một.

-Bách Linh Kiếm Pháp!

-Toàn Phong Kiếm Pháp!

-Tung Hoàn Kiếm Pháp!

Ba bộ kiếm pháp này, đều chỉ có Toàn Phong Kiếm Pháp là Phàm cấp trung phẩm vũ kỹ.

Hơn nữa, Toàn Phong Kiếm Pháp không đặt nặng mỹ lệ chiêu thức, chỉ chú trọng tốc độ cùng hiệu quả sau cùng, một kiếm thế nhanh như bão táp, để cho đối thủ không kịp phản ứng, cái này yếu chỉ để cho Vương Hạo Thần có chút yêu thích.

-Được rồi, chọn Toàn Phong kiếm pháp!

Suy nghĩ một lát, Vương Hạo Thần cuối cùng quyết định chọn Toàn Phong Kiếm Pháp, dù sao khả năng lĩnh ngộ của hắn rất mạnh, nếu bắt buộc phải chọn, vậy còn không bằng chọn lấy thứ tốt nhất để tu luyện.

Cầm hai quyển vũ kỹ, Vương Hạo Thần đi vào Sur nương bên người.

-Thoả mãn rồi chứ?

Sư nương nhìn hắn cười hỏi.

-Rất hài lòng!

Vương Hạo Thần đồng dạng cười đáp lại.

Hai người không tiếp tục trì hoãn, đi đến chỗ trưởng lão thủ các đề đăng ký.

Vị trưởng lão kia nhận ra sư nương thân phận, vì thế cung kính có thừa một hơi liền giúp hắn phê duyệt.

Nhận vũ kỹ bí tịch trở về Minh Thiên Phong, Vương Hạo Thần đột nhiên hướng sư nương nói:

-Sư nương, ta có thể hay không tạm nghỉ mấy ngày?

Sư nương cho là hắn muốn dành thời gian nghiên cứu vũ kỹ bí tịch, vì thế không chút do dự gật đầu đáp ứng, bất quá trước khi rời đi vẫn hảo tâm nhắc nhở hắn không muốn quá sức, tránh tự hại chính mình.

Kỳ thực tại Thiên Sinh Môn là có hắn một cái tủ lâu cho chúng đệ tử đi vào ăn uống, thế nhưng Tiêu Hàn Dư một phần bởi vì chán ghét Vương Hạo Thần vô dụng, một phần bởi vì yêu thích hắn món ăn hương vị, nên mới đẩy hắn xuống làm một cái đầu bếp phục vụ mọi người.

Vương Hạo Thần quay về mình gian phòng, kỳ thực mà nói, đây cũng không được tính một cái tử tế căn nhà, chẳng qua là một cái nhà kho nhỏ bên cạnh phòng bếp được hắn cải tạo lại để có chỗ tránh mưa nắng mà thôi.

Vương Hạo Thần mở cửa phòng đi vào, lại cẩn thận lấy ra một chiếc hộp gỗ ở dưới giường, vẻ mặt mỉm cười lắm bảm:

-Lần này muốn nhanh chóng đột phá đến Vũ Đò cảnh, liền phải dựa vào mấy thứ này rồi!

Bên trong hộp, có mấy cây linh thảo đỏ rực như lửa được hắn cất giữ cẩn thận.

Đây là Vương Hạo Thần suốt những năm qua đi vào trong núi đốn củi vô tình tìm được Xích Nham Thảo!

Xích Nham Thảo, mặc dù chỉ là Nhất cấp hạ phẩm linh dược, thế nhưng bên trong ẩn chứa cực nhiệt năng lượng vẫn có không ít, có thể tăng mạnh tốc độ tu luyện, đối với một cái chưa trở thành vũ giả như Vương Hạo Thần, có thể nói là chí bảo.

Vương Hạo Thần cẩn thận đem một cây Xích Nham Thảo lấy ra, lại đem sắc với nước suối, chuẩn bị cho chính mình sử dụng.

Mọi thứ đều chuẩn bị về sau, Vương Hạo Thần mới quay trở lại phòng, ngồi xếp bằng dưới đất, lại đem đã sắc kỹ Xích Nham Thảo uống vào.

Xích Nham Thảo vừa vào miệng, liền hoá thành một luồng nóng bỏng dược lực chậm rãi tản mát trong hắn cơ thể, hướng Vương Hạo Thần toàn thân kinh mạch chảy tới.

Vương Hạo Thần lập tức vận chuyển Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, bắt đầu luyện hoá Xích Nham Thảo dược lực, đem nó chuyển hoá thành tinh thuần nguyên khí đưa vào hắn đan điền.

Cứ như vậy, đến khi Vương Hạo Thần lần nữa mở ra hai mắt, lúc đó đã là vào buổi tối, mà hắn đan điền, cũng đã được lấp đầy 4 phần 10.

-Quá tốt! Với tốc độ như vậy, chỉ cần ta dành hết thời gian tu luyện, vậy trong vòng hai ngày nữa liền có thể đột phá tới Vũ Đò cảnh!

Vốn dĩ hắn cho là, ít nhất cần mười ngày mới có thể đột phá đến Vũ Đò, chỉ là không ngờ Xích Nham Thảo dược lực quá hiệu quả, để cho hắn tiếp kiệm được rất nhiều thời gian.

Bất quá để cho Vương Hạo Thần có chút bất đắc dĩ chính là, hấp thụ một cây Xích Nham Thảo năng lượng, cũng không có để cho Vạn Đạo Thông Thiên Quyết phản ứng chút nào, tựa hồ là đang chê cái này linh dược cấp bậc quá thấp.

Vương Hạo Thần liền com tới cũng không kịp ăn, tiếp tục đem một cây đã sắc Xích Nham Thảo uống vào, tiếp tục điên cuồng tu luyện.

Thời gian trôi qua cực nhanh, thấm thoát, Vương Hạo Thần đã tu luyện tới buổi sáng ngày thứ ba.

Lúc này, hắn đan điền đã hoàn toàn bị tinh thuần nguyên khí lấp đầy không còn chút chỗ trống, chỉ thấy từng đạo dồn dập nguyên khí, đã bắt đầu hướng về bích chương đập đi qua.

Tấn cấp đầu hiệu!

Vương Hạo Thần rốt cuộc đợi được đến thời điểm này, trong lòng mừng rỡ vạn phần, biết thành bại hoàn toàn phụ thuộc vào giây phút này, vì thế liền nắm chặt hai tay, lại không ngừng vận chuyển nguyên khí, điên cuồng trùng kích cái kia bích chương.

Một lần!

Hai Lần!

Ba lần!

Năm lần!

Đến lần thứ tám trùng kích, bích chương kia rốt cuộc hiện ra một tia vết rách, mà Vương Hạo Thần nguyên khí, lập tức nhân cơ hội này toàn lực xông qua, rốt cuộc đem cái kia bích chương một hơi xé rách.

Àm!

Đan điền hấn vào một khắc này đột nhiên hoá thành vạn điểm tinh quang.

Thế nhưng rất nhanh sau đó, vạn điểm tinh quang này liền ngưng tụ lại, một lần nữa kết thành đan điền, bất quá lúc này đan điền lại so với lúc trước lớn hơn không biết bao nhiêu lần.

Vương Hạo Thần nhất thời cảm nhận được một loại tinh lực tràn đầy cảm giác, kinh mạch thông suốt, để cho hấn cả người đều thoải mái dị thường.

Loại này cảm giác, chính là đã thành công đột phá đến Vũ Đò dấu hiệu.

Nhất Tinh Vũ Đò!

-Vũ Đò! Ta Vương Hạo Thần rốt cuộc trở thành vũ giả, ha ha ha...

Vương Hạo Thần không kìm được trong lòng được ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, hai mắt lúc này cũng toát ra từng tia lệ quang.

Một ngày này, hấn chờ đợi đã quá lâu.

Từ nay về sau, hấn vĩnh viễn cũng không phải phế vật vô pháp tu luyện, mà là một cái chân chính vũ giả.

Cảm giác này, thực sự để cho hấn vui mừng đến điên dại.

Vương Hạo Thần lúc này tin tưởng chỉ cần hấn khắc khổ tu luyện, nhất định sẽ có một ngày hấn đem mọi nhục nhã lúc trước mình phải chịu sông phẳng hoàn trả lại, sau này có thể ngẩng cao đầu mà đi, trở thành một cái đầu đội trời, chân đạp đất nam nhân.

-Lục Phong! Cho ngươi lại đắc ý một đoạn thời gian, không lâu nữa ta sẽ đem cả lời lải nhải toàn bộ hướng ngươi đòi lại!

Vương Hạo Thần nhớ tới cái kia Lục Phong bộ dáng cao ngạo mấy ngày trước, khoe miệng hiện ra một vòng sâm lãnh cười cười.

Cái này Lục Phong, tại Thiên Sinh Môn mấy năm này liên tục làm khó hấn đủ đường, nếu không phải có sư nương che chở, e rằng hấn sớm đã bị y đá ra khỏi tông môn rồi.

Hấn là một cái có thù tất báo người, trước đây bởi vì không có thực lực, hấn chỉ có thể nhận mệnh, thế nhưng lúc này hấn đã trở thành vũ giả, tin tưởng tương lai không xa có thể siêu việt Lục Phong.

-Lục Phong tu vi mấy tháng trước còn là Vũ Đò lục tinh, đến bây giờ nói không chừng đã sớm đột phá tới thất tinh cảnh giới! Ta muốn siêu việt hấn, cần phải cố gắng gấp bội!

Vương Hạo Thần trong mắt rực cháy chiến ý, hấn đặt ra mục tiêu đầu tiên của mình chính là siêu việt Lục Phong, bất quá đây cũng không phải điểm cuối của hấn, bởi vì Vương Hạo Thần thế nhưng là biết, Lục Phong tại Thiên Sinh Môn chúng đệ thực lực chẳng qua là kẻ đáy tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Phục Hổ Quyền

Vương Hạo Thần đột phá Vũ Đò cảnh về sau, lại ăn uống một bữa no nê, sau đó liền đi hậu sơn, chuẩn bị tu luyện Phục Hổ Quyền.

Phục Hổ Quyền, về cơ bản không quá phức tạp, chú trọng ở lực lượng một chương đánh ra, luyện tới ba hổ chi lực được tính là tiểu thành, luyện tới lục hổ chi lực được tính là đại thành, luyện tới cửu hổ chi lực được tính là đại viên mãn, nếu như có thể luyện tới thập hổ chi lực, vậy môn vũ kỹ liền có thể trực tiếp thăng cấp, sánh ngang với Phạm cấp trung phẩm vũ kỹ.

Phục Hồ Quyền yếu chỉ chính một chưởng đánh ra, thế tựa như mảnh hổ xuất từ toàn lực công kích, trực tiếp dựa vào khí thế đáng sợ áp đảo đối thủ.

Mà đối phương một khi bị Phục Hồ Quyền khí thế chấn trụ, vậy liền rất khó có cơ hội lật bàn.

Vương Hạo Thần điều chỉnh tốt trạng thái của mình về sau, liền theo Phục Hồ Quyền bộ pháp bước ra hai bước, một bàn tay nắm lại thành quyền, một quyền nhanh chóng đánh đi ra.

Quyền thế như mảnh hổ, ầm ầm còn vang lên hổ khiếu thanh âm.

Vương Hạo Thần không ngừng mài mò tự mình luyện tập, thẳng đến khi đem nguyên khí trong cơ thể hao hết, mới ngồi xuống thở dốc, sau đó liền vận chuyển Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, hấp thu xung quanh linh khí, chuyển hoá thành bản thân tinh thuần nguyên khí.

Vương Hạo Thần bởi vì mang trong mình Thái Dương Vương huyết mạch, ngộ tính có thể nói siêu phẩm thoát tục, cho dù không có danh sư chỉ điểm, tốc độ tu luyện vẫn xa xa vượt qua vô số đệ tử khác.

Mà lại, hẳn so với bất cứ kẻ nào đều khát vọng nâng cao thực lực, vì thế tu luyện cực kỳ khắc khổ, vì thế chỉ cần không đến hai ngày, hẳn liền đem Phục Hồ Quyền tu luyện tới một hồ chỉ lực.

- Cũng không biết, ta bây giờ vận dụng Phục Hồ Quyền, có thể bộc phát ra lực lượng mạnh bao nhiêu?

Vương Hạo Thần có chút háng hái muốn thử nghiệm một chút mình thành quả tu luyện.

Nghĩ là làm, chỉ thấy hắn đâm lên Phục Hồ Quyền bộ pháp, vận chuyển nguyên khí trong cơ thể, rót vào cánh tay.

- Phục Hồ Quyền!

Vương Hạo Thần thân ảnh đột nhiên lao ra, một cổ mạnh mẽ lực lượng, từ cánh tay vọt ra ngoài.

Một quyền này, điều động toàn thân nguyên khí cùng cánh tay cơ bắp lực lượng, vì thế lực lượng bộc phát đi ra tự nhiên sẽ không yếu.

Vương Hạo Thần một quyền đánh vào một khối đá lớn trên đường, chỉ thấy tảng đá kia trên bề mặt vậy mà lưu lại một đạo nhàn nhạt quyền hình vết lõm, mà bản thân tảng đá, dưới đáy cũng chìm vào trong mặt đất vài centi-mét.

- Cũng không tệ lắm!

Vương Hạo Thần khẽ gật đầu, đối với một quyền này uy lực tương đối hài lòng.

Dựa theo hắn phỏng đoán, một chiêu Phục Hồ Quyền này, coi như là Nhị Tinh Vũ Đồ cũng sẽ không dễ dàng có thể tiếp được.

Mà trong những ngày qua, Vương Hạo Thần cũng không có buông lỏng việc tu luyện nguyên khí, đan điền của hắn, đã được lấp đầy 1 phần 10.

Bất quá Vương Hạo Thần đối với tốc độ này rõ ràng rất không hài lòng, bởi vì cứ tiếp tục như vậy, hẳn ít nhất cũng cần mấy mươi ngày mới có thể đột phá Nhị Tinh Vũ Đồ, tốc độ như vậy trong mắt người thường có thể coi là kinh hãi thế tục, thế nhưng trong mắt hắn như cũ chậm.

Hắn trong tay lúc này còn có vài cây Xích Nham Thảo, có thể tăng lên một chút tốc độ tu luyện, bất quá cũng không có giống như thời điểm hắn chưa thành tựu vũ giả hiệu quả như vậy, hơn nữa, một khi dùng hết, vậy hẳn từ nay liền sẽ không còn tài nguyên hỗ trợ tu luyện.

Bình thường mà nói, bất cứ một cái đệ tử nào ít hoặc nhiều đều sẽ có tông môn nhận được tông môn một ít tài nguyên tu luyện, bất quá Vương Hạo Thần lại là một cái ngoại lệ, bởi vì trước đây hắn không thể tu luyện, vì thế không hề nhận được bất cứ thứ gì.

Một cái đệ tử nếu như không có tài nguyên tu luyện, vậy coi như thiên phú hắn cao tuyệt, tương lai cũng rất khó có thành tựu to lớn.

Tỉ như, Vương Hạo Thần muốn đuổi theo Lục Phong, thế nhưng đối phương trong tay luôn luôn có linh dược hỗ trợ tu luyện, còn hắn chỉ có thể theo phương thức phổ thông nhất tu luyện, vậy kết quả căn bản không còn nói cũng biết.

- Xem ra, có cơ hội liền phải tiến về đệ thất phong tìm kiếm cơ duyên rồi!

Vương Hạo Thần âm thầm suy nghĩ.

Thiên Sinh Môn, trên danh nghĩa chỉ có sáu ngọn núi lớn, kỳ thực phía sau sáu ngọn núi này, còn có một ngọn núi khác nhỏ hơn, được mọi người thuận miệng gọi là đệ thất phong.

Đệ thất phong khác với sáu ngọn núi chính, khắp nơi đều tràn đầy huyền thú, độc thảo, có thể nói là nguy hiểm trùng trùng, thế nhưng cũng tồn tại không ít cơ duyên, được tông môn chọn làm nơi để cho chúng đệ tử lịch luyện, đồng thời phái cao thủ trấn giữ ở đó, hạn chế việc đệ tử mất mạng trong miệng man thú.

Đương nhiên, trên đời không có cái gọi là vạn toàn, mỗi năm tiến về đệ thất phong lịch lãm đệ tử, đều có không ít người chết đi.

Vương Hạo Thần kỳ thực cũng không muốn vào thời điểm này tiến về đệ thất phong, thế nhưng hắn trong tay lại không có tài nguyên tu luyện, nếu không tiến về đệ thất phong, hắn căn bản không có cách nhanh chóng tăng lên mình thực lực.

-Thôi, được một bước tính một bước!

Vương Hạo Thần tặc lưỡi, đem Xích Nham Thảo ăn vào, bắt đầu tu luyện.

Tiến về đệ thất phong là chuyện sớm muộn, bất quá trước đó, hắn nhất định phải hết sức tăng lên mình thực lực, để cho bản thân có một chút năng lực tự vệ, nếu không một khi tiến vào đệ thất phong, dựa vào thực lực của hắn bây giờ, 9 phần 10 sẽ trở thành huyền thú trong miệng đồ ăn.

Vương Hạo Thần tu luyện một lần này liền là trọn vẹn một tuần thời gian.

Trong khoảng thời gian này, hắn đem còn lại Xích Nham Thảo toàn bộ dùng hết, khiến cho tu vi của hắn rốt cuộc đạt đến Nhị Tinh Vũ Đò cảnh giới, đồng thời hắn cũng đem Phục Hồ Quyền tu luyện tới hai hồ đỉnh phong chỉ lực, chỉ kém một chút, liền có thể để cho quyền pháp tiểu thành.

Mấy ngày vừa qua, Vương Hạo Thần cũng không biết sư nương đã mấy lần đến nhà tìm hắn, bất quá hắn hầu như đều không có bao nhiêu thời gian ở nhà, vì thế năng mấy lần đến đều chỉ có thể buồn bực quay về, lại âm thầm đối với hắn giận dữ ở trong lòng.

Vương Hạo Thần dành một chút thời gian để nghỉ ngơi, đồng thời chuẩn bị cho mình một ít đồ vật để thuận tiện ra ngoài lịch lãm.

Đầu tiên, hắn phải chuẩn bị lương khô, bởi vì ở trong đệ thất phong mặc dù hắn cũng có thể chém giết huyền thú làm thịt ăn, thế nhưng cái đó động tĩnh lại quá lớn, dễ dàng kéo đến cái khác huyền thú, vì tốt nhất vẫn là mang theo lương khô đi đường.

Hắn vốn dĩ muốn mang theo binh khí, thế nhưng lại nhận ra mình căn bản không có bất cứ binh khí gì.

Vốn dĩ, một đệ tử bình thường, có thể sử dụng tông môn điểm công hiến lưu trên thân phận lệnh bài để đổi lấy huyền khí hoặc tài nguyên tu luyện, thế nhưng Vương Hạo Thần cho đến tận bây giờ ngay cả một điểm công hiến cũng không có.

Muốn có được điểm công hiến, có không ít biện pháp, biện pháp trực tiếp nhất, chính là tiếp nhận tông môn nhiệm vụ, hoàn thành nhiệm vụ về sau, có thể nhận được lượng lớn điểm công hiến.

Biện pháp thứ hai, thì là trở thành tông môn đạo sư, mở lớp học giảng dạy, trong đó có thể là giảng giải và giúp các đệ tử khác trong việc tu luyện một môn vũ kỹ nào đó, sau đó từ đám đệ tử đó nhận lấy điểm công hiến, xem như là tiền công.

Cách thứ ba, cũng là cách mà hầu như bất cứ một cái đệ tử nào cũng từng làm, đó chính là đi vào đệ thất phong hoặc ra ngoài lịch lãm, thu thập linh dược, huyền thú linh nhục, thú đan, sau đó quay về tông môn đổi thành điểm công hiến.

Thế nhưng bất kể là đi con đường nào, người thực hiện đều cần có vũ giả tu vi, Vương Hạo Thần trước đây ngay cả một điểm nguyên khí cũng không ngưng tụ ra được, làm sao có năng lực làm những việc này?

Đem lệnh bài thân phận cầm đi lên, nhìn thấy con số điểm công hiến là số không tròn trĩnh bên trên, Vương Hạo Thần trên mặt nhất thời lộ ra một tia đắng chất cười.

Kỳ thật hắn có thể mở miệng xin sư nương giúp đỡ, dựa vào cảm tình của nàng đối với hắn, sư nương khẳng định sẽ không ngại cho hắn điểm công hiến, tài nguyên tu luyện hay là huyền khí, bất quá Vương Hạo Thần bản thân là một người có lòng tự trọng, hắn không muốn chuyện gì cũng phải nhờ người khác giúp đỡ, khiến cho mình sinh lòng ý lại, vì thế mới không nói ra.

Bởi vì không có huyền khí cầm tay, Vương Hạo Thần chỉ có thể mang theo một thanh đoản đao bình thường mà hắn tìm được ở trong nhà kho trước đây, xem như là đề phòng thân.

Chuẩn bị xong hết thảy, Vương Hạo Thần ngoảnh đầu lại theo sư nương gian nhà phương hướng nhìn hồi lâu, sau đó liền rời đi, một đường hướng về đệ thất phong đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Thịt gấu

Đệ Thất Phong,

Hoàn toàn khác biệt với sáu ngọn núi chính khác, đệ thất phong lúc nào cũng tràn ngập nguy hiểm, bất cứ lúc nào để có khả năng mất mạng.

Trong một khu rừng rậm nhỏ dưới chân núi, một gã dung mạo tuấn tú thiếu niên đang ngồi bên một gốc đại thụ, tay cầm một miếng lương khô mà ăn.

Vương Hạo Thần đến đệ thất phong đã có nửa ngày thời gian, vận khí của hắn tính ra cũng không tệ lắm, trên đường không gặp phải bất cứ huyền thú hay Thiên Sinh Môn đệ tử nào.

-Phải nhanh chóng đi tìm linh dược!

Vương Hạo Thần trong lòng trầm nghĩ.

Mục đích chính của hắn lần này, đến đệ thất phong chính là để thu thập linh dược làm tài nguyên tu luyện, hắn không phải không có đánh huyền thú chủ ý, mà là huyền thú ở đệ thất phong thực lực yếu hơn hắn thực sự không có mấy loại, có thể tránh giao chiến vẫn là tốt hơn cả.

Trước khi đến nơi này, hắn cũng đã tìm hiểu qua một vài nơi có thể sinh trưởng số lượng lớn linh dược, mà một chỗ trong số đó vừa vặn ở ngay gần chỗ hắn đang đứng.

Vương Hạo Thần một hơi chạy đến địa điểm trên bản đồ đã đánh dấu, sau đó liền chậm lại cước bộ, cẩn thận từng li từng tí kiểm tra xung quanh, tìm kiếm linh dược.

Sau một hồi tìm kiếm, Vương Hạo Thần nhãn thần vào lúc này đột nhiên phát sáng, vội vàng dùng hai tay đem cỏ dại xung quanh một chỗ kia tách ra.

Một linh thảo khá lớn, xanh biếc tuyệt đẹp, trên đỉnh chỉ có ba chiếc lá, mỗi một mảnh lá cây đều phi thường kỳ dị, những lá cây này có hình uốn cong tựa như dòng suối mà không phải thẳng tắp.

-Đây là... Nhất cấp hạ phẩm linh dược, Ma Lam Hoa!

Vương Hạo Thần trong lòng cực kỳ hưng phấn.

Ma Lam Hoa, tuy rằng là Nhất cấp hạ phẩm linh dược, thế nhưng dược lực so với Xích Nham Thảo phải lớn hơn không ít, lại càng ôn hoà, có thể trực tiếp phục dụng, nếu là đem đi đổi lấy điểm công hiến, nhất định cũng sẽ nhận được một mức giá không nhỏ.

Vương Hạo Thần phát hiện xung quanh còn có không ít Ma Lam Hoa sinh trưởng, rõ ràng, khu vực này rất thích hợp cho loại linh thảo này phát triển.

Không thể không nói hắn vận khí rất tốt, bởi vì bình thường, coi như là trên bản đồ có ghi lại một chỗ có khả năng xuất hiện linh thảo, thế nhưng tỷ lệ chính xác lại cực kỳ thấp, có đôi khi người tìm đến còn không có nhìn thấy linh thảo, liền đã bị một đám huyền thú lao vào cắn xé.

Thế nhưng Vương Hạo Thần không chỉ có không rơi vào tình trạng như vậy, lại còn tìm được một số không nhỏ Ma Lam Hoa.

Vương Hạo Thần cẩn thận đem từng gốc Ma Lam Hoa cất vào trong hộp gỗ, đến cuối cùng, đếm được tổng cộng có chừng hơn 10 gốc, thu hoạch rất không tệ.

-Hà?

Đúng lúc này, Vương Hạo Thần chớp mũi đột nhiên ngửi thấy một cỗ nhàn nhạt tanh hôi mùi vị, ngay sau đó, hắn lại nghe thấy từng đạo tiếng bước chân nặng nề càng lúc càng gần.

Vương Hạo Thần cau mày, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy từ trong cánh rừng, đi ra một đầu thật lớn hắc hùng cao khoảng ba mét.

Hắc hùng đôi mắt màu đỏ như máu, tràn đầy dã tính nhìn chăm chăm vào Vương Hạo Thần.

-Đại Hắc Hùng! Nhất phẩm sơ cấp huyền thú!

Vương Hạo Thần đôi mắt hơi loé lên, thoáng cái đã xác định ra hắc hùng thân phận.

Đại Hắc Hùng loại này huyền thú, tại trong Nhất phẩm sơ cấp huyền thú cảnh giới không tính rất mạnh, nhưng tuyệt đối không yếu, có thể so sánh với bình thường Nhị Tinh Vũ Đồ vũ giả.

-Cũng tốt! Xem như là một viên đá mài dao!

Vương Hạo Thần cười nhạt, hai mắt bốc cháy chiến ý.

-Hồng!

Đại hắc hùng rống lên một tiếng vang vọng, chỉ thấy nó vung lên một cái khổng lồ hùng chương, không chút lưu tình phách tới Vương Hạo Thần trước mặt.

Huyền thú mặc dù trên kỹ nghệ xa xa thua kém nhân loại, thế nhưng phần lớn đều là trời sinh thần lực, tại cùng cấp bên trong, chính diện va chạm, thông thường đều là nhân loại ăn thiệt thòi.

Vương Hạo Thần nhìn một cái hùng chương đang đánh đến gần, một giây sau, hắn thân ảnh liền biến mất tại chỗ.

-Phục Hồ Quyền!

Một đạo âm thanh nhàn nhạt vang lên, Vương Hạo Thần thân ảnh xuất hiện Đại Hắc Hùng sau lưng, nguyên khí trong người hắn vào lúc này liền giống như nước lũ, cuộn cuộn chảy vào cánh tay, một quyền bá đạo oanh kích đi ra, thế như mãnh hổ.

Phục Hồ Quyền, lưỡng hồ chi lực!

-Oanh!

Một quyền mang theo đáng sợ lực lượng mạnh mẽ oanh kích tại Đại Hắc Hùng trên thân, để cho nó coi như thân thể cường hãn, xương sườn đều bị đánh gãy mấy khúc, cả khí huyết cuộn cuộn, trong miệng phát ra một đạo thâm thiết thể lương tiếng gầm.

-Kết thúc!

Vương Hạo Thần chớp lấy cơ hội, rút ra đeo ngang hông đoản dao to, đem bằng bạc nguyên khí rót vào, tạo thành một lớp bảo hộ bao bọc lấy đoản dao, lạnh lùng đâm vào Đại Hắc Hùng phần cổ.

Đại Hắc Hùng toàn thân không có chỗ nào không phải là da béo thịt dày, khó bị thương tổn, chỉ có phần cổ là nơi yếu hại, bị một dao của Vương Hạo Thần đâm trúng, máu tươi nóng hôi liên như suối bắn ra.

Đại Hắc Hùng thân thể cũng vào lúc này liền cứng ngắc lại, sau đó ầm một cái ngã xuống, sinh cơ triệt để đoạn tuyệt.

Vương Hạo Thần đem đoản dao rút ra, nhìn Đại Hắc Hùng lắc đầu lăm bằm

-Quá yếu!

Kỳ thật cái này không phải là Đại Hắc Hùng quá yếu, mà là Vương Hạo Thần quá mạnh, hắn bản thân nguyên khí tinh thuần đã có thể cùng với Tam Tinh Vũ Đồ so sánh, sức chiến đấu cũng vượt xa tầm thường Nhị Tinh Vũ Đồ, vì thế có thể dễ dàng đánh bại Đại Hắc Hùng.

Vương Hạo Thần không nghĩ nhiều nữa, hai mắt toả sáng nhìn Đại Hắc Hùng thi thể.

Huyền thú thi thể, đối với võ giả mà nói có rất lớn giá trị, khắp nơi đều là bảo vật.

Huyền thú linh nhục, ăn vào có thể tăng cường thể chất, lực lượng, nội đan có thể sử dụng để tăng nhanh tu vi, bất quá thông thường vũ giả sẽ đem huyền thú nội đan đi đổi lấy linh thảo hoặc những cái khác bảo vật.

Ngoài ra, những thứ như da thú, móng vuốt, cốt tủy, răng nanh đều rất có giá trị, có thể dùng làm vũ khí hoặc đem bán.

Vương Hạo Thần chưa bao giờ được ăn qua thịt huyền thú, thế nhưng hắn tại Minh Thiên Phong làm một cái đầu bếp, công việc cắt da xẻ thịt đã quá quen thuộc đối với hắn, vì thế hắn không chút chần chừ cầm lấy đoản dao, nhanh chóng đối với Đại Hắc Hùng thi thể tiến hành giải cốt.

Từng khối thịt đỏ không ngừng được hắn cắt xuống, sau đó đem bỏ vào túi càn khôn.

Thiên Sinh Môn đệ tử mỗi khi nhập môn, đều được trao cho một cái túi càn khôn dùng để chứa đồ vật, Vương Hạo Thần cũng không ngoại lệ.

Đại Hắc Hùng thân là Nhất cấp sơ cấp huyền thú, nó nội đan tự nhiên tương đối nhỏ, bên trong ầm ầm chứa từng tia cuồng bạo năng lượng.

Vương Hạo Thần đem Đại Hắc Hùng cặp tay gấu lấy xuống, đây là Đại Hắc Hùng vũ khí chính, cũng là thứ có giá trị nhất nhì trên người của nó.

Mọi việc hoàn tất về sau, Vương Hạo Thần mới lấy ra một khối thịt gấu, rửa qua một chút với nước, sau đem nó xiên vào một cành cây khô, nhóm lửa nướng thịt.

Vương Hạo Thần chậm rãi lật giở, chỉ thấy ngọn lửa cháy bập bùng, chẳng mấy chốc, mùi thơm hấp dẫn đã bốc lên.

Món thịt nướng của hắn, luôn là món mà bất cứ ai một khi đã ăn rồi thì tuyệt đối sẽ bị nghiện, ngay cả sư nương hắn là người ít khi ăn mặn cũng mê mẩn món này, đủ biết tài nghệ của hắn cao bao nhiêu.

Thấy thịt đã gần chín, Vương Hạo Thần liền lấy ra một chiếc bình nhỏ, đem bột trong đó từng chút rắc lên thịt gấu.

Lộ gia vị này, chính là hắn tự tay chế biến ra, khi dùng để cho những món ăn của hắn đều có hương vị thơm ngon rất đặc biệt, riêng hắn lúc nào cũng mang theo một chút bên người, đề phòng trường hợp phải ở bên ngoài nấu nướng mà không có gia vị.

-Xèo xèo!

Thịt gấu được tẩm gia vị, hương thơm càng thêm ngào ngạt, trên ngọn lửa hồng, mỡ thịt từng giọt lỏng lách nhỏ xuống.

Vương Hạo Thần mỉm cười đem khối thịt lấy xuống, đặt trên một tàu lá chuối tươi, lấy tay xé từng miếng thịt gấu chậm rãi bỏ vào miệng.

Thịt gấu ăn rất ngon, lại có chút hoang dã mùi vị, bất quá Vương Hạo Thần đối với đồ ăn mình làm hương vị đã quá quen thuộc, vì thế cũng không biểu lộ thất thố.

Mà trong lúc đó, Vạn Đạo Thông Thiên Quyết mà hắn tu luyện lại chậm rãi vận chuyển, bắt đầu hấp thụ thịt gấu tinh hoa, một chút thịt gấu này căn bản xa xa không đủ để cho công pháp tiến công, thế nhưng dù sao muối nhỏ cũng là thịt.

Một bên hấp thụ thịt gấu tinh hoa, Vạn Đạo Thông Thiên Quyết cũng đem một bộ phận tinh hoa đó chuyển hoá thành tinh thuần nguyên khí, giúp Vương Hạo Thần tăng lên tu vi.

Từ trước đến nay, thịt huyền thú về cơ bản chỉ có thể tăng cường nhục thân, căn bản không thể dùng để tu luyện nguyên khí, bất quá Vương Hạo Thần nhờ vào tu luyện Vạn Đạo Thông Thiên Quyết cái này biến thái công pháp, lại trở thành một cái ngoại lệ

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Huyền Linh Mãng

Ăn hết một khối lớn thịt gấu về sau, Vương Hạo Thần trong đan điền nguyên khí cũng nhiều hơn lúc trước không ít, cảm giác toàn thân tràn đầy lực lượng.

-Khó trách những cái kia vũ giả đối với huyền thú linh nhục thèm muốn như vậy! Nếu như mỗi ngày đều ăn thịt huyền thú như vậy, ta tăng lên tu vi tốc độ nhất định phải muốn nhanh hơn trước rất nhiều!

Wang Hào Thần nghĩ thầm.

Một ngày này thu hoạch của hắn không thể không nói là rất lớn, bất quá Vương Hạo Thần còn không có hài lòng, mục tiêu của hắn, chính là tìm kiếm tài nguyên đầy đủ chèo chống mình tu luyện tới Tứ Tinh thậm chí Ngũ Tinh Vũ Đò.

-Án?

Đúng lúc này, Vương Hạo Thần thần sắc đột nhiên khê động, thân ảnh run lên một cái liền biến mất tại chỗ.

Không lâu sau đó, từ trong cánh rừng liền đi ra hai đạo thân ảnh, một nam một nữ.

-Lôi sư huynh! Người tin tức kia có thực sự chính xác hay không?

Người nữ kia tên gọi Lữ Hàm, nàng dung mạo có chút xinh đẹp, cơ thể phát dục vô cùng tốt, nhìn nàng nam tử hùng tráng bên cạnh, thấp giọng hỏi.

-Lữ sư muội yên tâm! Ta lúc trước chính là tận mắt nhìn thấy đầu kia Huyền Linh Mãng đang trong quá trình đẻ trứng! Đây là thời điểm nó suy yếu nhất, dựa vào hai người chúng ta liên thủ, nhất định có thể giết được nó, sau đó ấu thú của nó chúng ta hai người chia đều!

Lôi Dực cười đáp, thanh âm chân thật đáng tin.

-Huyền Linh Mãng?

Án trong bóng tối Vương Hạo Thần thần sắc nghe đến chỗ này liền khê động.

Hắn đọc qua không ít điển tịch, Huyền Linh Mãng loại này huyền thú hắn cũng có biết một chút.

Huyền Linh Mãng là Nhất phẩm cao cấp huyền thú, thực lực có thể sánh ngang với nhân loại Thất Tinh Vũ Đò, hơn nữa trong cùng cấp bậc cũng có thể tính là không tệ tồn tại.

Thế nhưng theo lời hai người kia nói, Huyền Linh Mãng lúc này lại đang trong quá trình đẻ trứng, như vậy thực lực nhất định phải suy giảm rất nhiều, tối đa là sánh ngang với nhân loại Tứ Tinh Vũ Đò, dựa vào Lôi Dực cùng Lữ Hàm hai người tu vi đồng dạng là Tứ Tinh Vũ Đò, muốn chém giết Huyền Linh Mãng thật có rất lớn cơ hội.

-Huyền Linh Mãng ấu thú tương lai có cơ hội đặt chân Cửu Tinh Vũ Đò, đem bán nhất định sẽ nhận được không ít điểm công hiến!

Wang Hào Thần trong mắt lộ ra một tia nóng bỏng quang mang.

Ở bên kia, Lôi Dực ánh mắt thâm tình nhìn Lữ Hàm, ôn nhu nói:

-Lữ sư muội, lần này nếu như thành công, ta hi vọng muội có thể chấp nhận ta a!

Hắn trong lòng từ lâu đã yêu thích Lữ Hàm, lần này đem Huyền Linh Mãng sự tình nói cho nàng biết, chính là hi vọng có thể đem nàng phương tâm bất luyến.

Lữ Hàm làm sao có thể không biết tâm ý của hắn, thế nhưng trong lòng thì lại khinh thường, nàng tại tông môn tu vi có thể thấp kém, nhưng bởi vì dung mạo xinh đẹp mà hấp dẫn được không ít nam nhân theo dõi, mà Lôi Dực thực lực trong đám người kia chẳng qua là một cái yếu nhất tồn tại, nàng làm sao có thể cam tâm làm hắn đạo lữ?

Bất quá, lúc này nàng cũng không tiện cùng hắn trở mặt, vì liên hệ nhàng cười một tiếng, đáp:

-Cái này là nhất định!

Lôi Dực gặp nàng ngầm đồng ý, trong lòng vui mừng khôn xiết, hận không thể lập tức đem Huyền Linh Mãng ấu thú chụp tới, để Lữ Hàm chính thức trở thành hắn bạn gái.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, cũng không phát hiện được Vương Hạo Thần đang âm thầm bám theo.

Wang Hào Thần chậm rãi đi theo hai người hồi lâu, sau cùng, hắn phát hiện hai người cước bộ đột nhiên chậm lại, sau đó liền dừng hẳn, hắn theo bản năng cũng ngừng lại cước bộ.

Wang Hào Thần ngưng thần nhìn theo, chỉ thấy phía trước là một mảnh rừng trống trải, ở đó một đầu kim sắc cự mãng nằm cuộn tròn, tại chỗ chính giữa bảo vệ lại ba khoả trứng rắn.

Huyền Linh Mãng!

Xem ra cái kia Lôi Dực đúng là không có nhìn nhầm, đầu này Huyền Linh Mãng quả nhiên vừa mới hoàn tất việc đẻ trứng, đang ở trong thời kỳ suy yếu nhất, dựa theo hơi thở của nó lúc này phán đoán, thực lực nhiều nhất là ngang với nhân loại Tứ Tinh Vũ Đò.

-Quả nhiên là Huyền Linh Mãng trứng!

Lữ Hàm hai mắt toả sáng nhìn Huyền Linh Mãng ở giữa ba khoả trứng rắn.

-Lữ sư muội, lát nữa ta sẽ ra tay ngăn chặn Huyền Linh Mãng, ngươi nhanh chóng đem trứng rắn đoạt lấy, sau đó giúp ta chém giết Huyền Linh Mãng!

Lôi Dực nhìn Lữ Hàm trầm giọng nói.

-Tốt!

Lữ Hàm không chút do dự gật đầu đồng ý.

Lôi Dực hít sâu một hơi, chậm rãi bước ra, vẻ mặt ngưng trọng nhìn xem Huyền Linh Mãng.

Mặc dù Huyền Linh Mãng lúc này kém xa thời kỳ toàn thịnh, thế nhưng hắn cũng tuyệt đối không dám xem thường nó.

Huyền Linh Mãng phát giác được có nhân tiến tới gần, liền mở ra xà nhãn, hung quang toả ra bốn phía, khí thế khoá chặt tại Lôi Dực trên thân.

-Rống!

Huyền Linh Mãng kêu lên một tiếng, miệng rắn mở rộng, hướng Lôi Dực một ngụm cắn tới.

Lôi Dực biết miệng rắn có độc tố, nếu bị cắn trúng không tàn cũng phế, vì thế không dám cùng nó ngạnh chiến, thân hình nhanh chóng nhảy lên cao, né tránh thế công của Huyền Linh Mãng.

Khá tốt Huyền Linh Mãng sau khi đẻ trứng thực lực cùng tốc độ giảm sút rất nhiều, nếu không Lôi Dực còn lâu mới đuổi kịp tốc độ của nó.

Lôi Dực vội lấy ra từ trong túi càn khôn một thanh đại đao, một tay múa lấy thanh đao, tận lực cùng Huyền Linh Mãng kéo dài khoảng cách.

Mà Lữ Hàm, thì lại từ từ tiến lại gần ba khoả trứng rắn, nàng bộ pháp chậm rãi vô cùng, sợ làm Huyền Linh Mãng phát giác.

Bất quá nàng lo lắng tựa hồ có chút dư thừa, Huyền Linh Mãng lúc này đang cùng Lôi Dực chiến cái người chết ta sống, làm sao còn có dư tình lực đi quan chuyện khác?

Lữ Hàm một bên khắp nơi mừng thầm, nàng lúc này cách ba khoả trứng rắn đã rất gần, chỉ cần tiến thêm vài bước nữa liền có thể thuận lợi đoạt lấy.

-Vù!

Đúng lúc này, từ trên không trung đột nhiên truyền đến một đạo xé gió thanh âm, chỉ thấy một thanh đoản đao trong chớp mắt liền hướng Lữ Hàm

phương hướng phóng tới.

Người ra tay, không phải là ai khác chính là từ nãy đến giờ vẫn ẩn trong bóng tối Vương Hạo Thần.

Hắn đến hai người này tới đây vốn là để làm ngư ông đắc lợi, nếu như để cho Lữ Hàm thuận lợi lấy được trứng rắn, vậy hắn chẳng phải là phí công vô ích rồi sao?

Lữ Hàm nào ngờ được mình lại bị tập kích bất ngờ như vậy, bất quá năng lực thực lực cũng không phải hạng tầm thường, duỗi ra một cái ngọc thủ, chương ảnh nhanh như chớp đánh tới, đem đoản đao đánh bay ra ngoài.

Thế nhưng ở bên kia, Huyền Linh Mãng bởi vì nghe được tiếng động liền quay đầu nhìn, phát hiện Lữ Hàm đã cách nó trứng rắn rất gần, một cặp xà nhân lập tức bắn ra đang sợ hung quang, không ngờ không để ý tới Lôi Dực đây dựa, mạnh mẽ xoay người quay trở lại, vung lên đuôi rắn hướng Lữ Hàm quát tới.

-Đáng chết!

Lữ Hàm hàm răng trắng khê cắn môi đỏ, nàng thật không ngờ tới, một chuyện vốn dĩ có thể dễ dàng hoàn thành, vào phút chót lại bị kẻ khác phá đám, lúc này nàng cùng với Lôi Dực đều đã bại lộ, khó tránh khỏi một trận ác chiến.

Đồng thời, nàng cũng đem cái kia bại lộ mình tung tích hận đến thấu xương, đáng tiếc vừa rồi không thể xác định hắn tung tích, nếu không nàng nhất định phải bắt hắn đến hỏi tội một phen.

Huyền Linh Mãng thực lực mặc dù không tại đỉnh phong, thế nhưng cũng đủ cho nàng uống một bình, vị thế Lữ Hàm không dám có chút nào khinh thường, vội vàng toàn lực ứng phó.

Mà Lôi Dực ở một bên thì lại giận dữ nhìn xung quanh, đề khí quát lớn:

-Bọn đạo chích phương nào? Làm sao không có gan lộ mặt?

Biểu hiện của hắn, rõ ràng cũng giận không kém gì Lữ Hàm.

Thế nhưng là, còn không đợi hắn có cơ hội phác tác, Lữ Hàm một bên đã bị Huyền Linh Mãng ép vào khổ chiến, nàng vậy mà có chút không chống đỡ nổi, vội vàng nói lớn:

-Lôi sư huynh mau đến giúp ta!

Lôi Dực không có lựa chọn nào khác, đành phải chạy tới hỗ trợ, hai người liên thủ cùng một chỗ phối hợp công kích Huyền Linh Mãng, đem nó chậm rãi bức vào hạ phong.

Thế nhưng bọn họ cũng không dám như trước không để ý tất cả tấn công, mà phải phân ra một bộ phận tinh thần đề phòng xung quanh, sợ bị người trong bóng tối kia ám toán.

Chính vì vậy, mà Huyền Linh Mãng mới có đôi chút cơ hội thở dốc, nếu không, dựa vào nói một mình căn bản không có cách nào tại dưới tay hai người kiên trì được lâu như vậy.

Vương Hạo Thần ẩn thân trong bóng tối vẫn chưa xuất thủ, bởi vì hắn biết Lữ Hàm cùng với Lôi Dực đều đã có tâm đề phòng xung quanh, lúc này xông ra căn bản không có bao nhiêu cơ hội thành công.

Hắn là đang đợi đến lúc hai bên cùng lưỡng bại cầu thương, khi đó mới nhảy ra làm ngư ông đắc lợi.

Theo tình hình này, Lữ Hàm và Lôi Dực liên thủ có khả năng rất lớn có thể đem Huyền Linh Mãng chém giết, thế nhưng bọn hắn tuyệt đối cũng phải bỏ ra thảm trọng giá lớn, lúc đó chính là thời điểm tốt nhất để hắn xuất thủ.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Đoạt trứng

Quả nhiên, Huyền Linh Mãng tại dưới Lữ Hàm cùng Lôi Dực liên tục công kích, đã nhanh không chịu được, mình mình hiện ra vô số vết thương, máu tươi không ngừng chảy ra như suối.

Lôi Dực phát hiện ra nó sơ hở, liền một đao toàn lực bổ đi ra, mạnh mẽ lưu lại trên người Huyền Linh Mãng một đao thật sâu vết đao, kèm một chút liền đem nó trực tiếp chặt làm hai khúc.

Huyền Linh Mãng dường như biết mình chắc chắn không có cơ hội sống sót, vì thế quyết tâm liều mạng một lần cuối cùng, chỉ thấy nó miệng mồm mở rộng, không quản đến Lữ Hàm công kích đang không ngừng đánh tại nó trên thân, điên cuồng hướng Lôi Dực cắn tới.

Một kích này, chính là nó toàn bộ lực lượng, thậm chí ngay cả sinh mệnh lực đều điên cuồng thiêu đốt, coi như là Ngũ Tinh Vũ Đồ không cần thận đều có thể thuyền lật trong mương.

Lôi Dực không ngờ Huyền Linh Mãng còn có sức đánh ra cuối cùng nhất kích, vì thế không kịp né tránh, đành phải vung lên trường đao, cùng Huyền Linh Mãng liều mạng một kích.

-Xuất thủ!

Vương Hạo Thần ở trong bóng tối nhìn thấy một màn này, biết được cơ hội của hắn đã tới, lập tức lao mình ra khỏi rừng cây, dùng tốc độ nhanh nhất lao đến chỗ ba khoả trứng rắn, như một đầu chim ưng vỗ môi.

-Vô si!

Lôi Dực một bên thấy liền giận dữ, bất quá hắn lại không có cách nào xuất thủ ngăn chặn, bởi vì đối mặt với Huyền Linh Mãng toàn lực một kích, nếu như hắn phân tâm e rằng liền sẽ bị nó trực tiếp cắn chết.

-Đừng hòng!

Lữ Hàm mặc dù cũng không kịp lao ra, thế nhưng năng ánh mắt một khắc này liền trở nên lạnh như băng, tay áo vung lên, chỉ thấy ba đạo ngân châm từ đó bay ra, nhanh như chớp hướng Vương Hạo Thần chỗ yếu hại bắn tới.

Lữ Hàm tự tin, nếu như bị ám khí của nàng bắn trúng chỗ yếu hại, đối phương nhất định không chết cũng sẽ trọng thương.

Mà nếu đối phương quay lại ngăn cản nàng ám khí, vậy nàng liền có đủ thời gian để tiếp cận hắn.

-Hừ!

Vương Hạo Thần trong mắt lộ ra một tia tàn nhẫn, cắn răng một cái, cánh tay đột nhiên vung lên, sau đó tại dưới ánh mắt kinh khủng của Lữ Hàm, trực tiếp để cho ba cái ngân châm cắm vào mình trên cánh tay da thịt, tránh đi chỗ yếu hại, đồng thời đem ám khí toàn bộ ngăn trở xuống.

Vương Hạo Thần tự biết mình bản thân thực lực không bằng hai người trước mắt, mà đây lại là cơ hội duy nhất để bắt lấy trứng rắn, một khi để đối phương tiếp cận, đó chính là tự chui đầu vào rọ, vì thế hắn liền hung ác với chính mình một chút, mặc dù cánh tay bị thương không nhẹ, hầu như tê liệt, bất quá lại để cho hắn một hơi thuận lợi đem ba khoả trứng rắn thu vào tay.

Đoạt được trứng rắn về sau, Vương Hạo Thần cũng không quản trên tay đau đớn, lập tức một đường bỏ chạy.

-Àm!

Đúng lúc này, Lôi Dực cùng với cái kia Huyền Linh Mãng mạnh nhất một kích đụng vào nhau, chỉ thấy Lôi Dực thân ảnh đột nhiên bắn ngược ra ngoài, hồ khẩu tửa máu, trường đao cũng rơi xuống đất, một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra.

Huyền Linh Mãng mặc dù tại một lần giao phong này chiếm thượng phong, thế nhưng cũng bởi vì thế mà hao hết còn sót lại sinh mệnh, thân thể chậm rãi cứng ngắt cứng ngắt xuống, máu tươi chảy ra nhuộm đỏ cả mảnh đất xung quanh.

Lôi Dực lau đi vết máu, cũng không có để ý tới mình thương thế, thậm chí ngay cả Huyền Linh Mãng thi thể cũng không kịp thu, vội vàng cùng với Lữ Hàm đuổi theo Vương Hạo Thần.

Bọn hắn bỏ ra giá lớn như vậy mới đem Huyền Linh Mãng cầm xuống, mục đích lớn nhất chính là muốn cầm đi trứng rắn, lúc này lại có kẻ tại trước mũi bọn hắn cướp đồ ăn, khẩu khí này hai người thực sự nuốt không trôi.

Hai người thực lực căn bản không phải Vương Hạo Thần có thể so sánh, vì thế hắn cũng vô pháp cắt đuôi đối phương.

-Cứ như vậy, ta sớm muộn cũng bị bọn hắn bắt kịp!

Vương Hạo Thần ánh mắt khế loé lên, quyết định thật nhanh, tay cầm hai khoả trứng đột nhiên hướng về hai nơi khác ném đi.

-Không tốt!

Lôi Dực, Lữ Hàm phía sau đang kiên trì bám theo, nhìn thấy Vương Hạo Thần hành động liền không khỏi kinh kêu một tiếng, hai người thực sự không ngờ, Vương Hạo Thần vậy mà tình nguyện đem trứng rắn phá hủy, cũng không muốn để chúng rơi vào tay bọn hắn.

Bọn hắn hai người tân tân khổ khổ mới tìm được cơ hội lấy trứng rắn, làm sao có thể trơ mắt nhìn chúng bị hủy?

Lôi Dực cùng Lữ Hàm nhìn nhau một cái, đành phải đem việc truy đuổi Vương Hạo Thần quăng ra sau đầu, mỗi người hướng về Huyền Linh Mãng

trứng rần rơi xuống lao tới, đem chúng tiếp được.

Thế nhưng là, bọn hắn vì một cái cử động này, lại tạo cơ hội cho Vương Hạo Thần chạy thoát.

-Đáng hận! Người này đến tột cùng là ai?

Lôi Dực hai mắt gần như muốn phun ra lửa, trong lòng khó chịu vô cùng, tức giận nói.

Người kia thân thủ quá nhanh, hơn nữa còn chọn thời cơ rất đúng lúc, bọn hắn cũng vô pháp nhìn thấy Vương Hạo Thần diện mạo.

Tuy là bọn hắn thu hoạch vẫn là lớn nhất, bất quá không có ai lại muốn chia sẻ bữa ăn của mình với người khác, hơn nữa còn là một cái hắn chẳng hề quen biết chi nhân.

Lữ Hàm một bên nhìn theo phương hướng Vương Hạo Thần rồi đi một chút, trong lòng lại đang muốn sau khi trở về liền vận dụng năng mị lực, nhờ mấy cái đang theo đuôi nàng nam tử đi điều tra Vương Hạo Thần tin tức.

Wang Hạo Thần một đường chạy như điên, đợi đến khi chắc chắn đã đem Lôi Dực, Lữ Hàm hai người cắt đuôi mới thở phào một hơi, mang theo thân thể mệt mỏi ngồi xuống dưới một gốc cây đại thụ.

-Tứ Tinh Vũ Đồ quả nhiên lợi hại, chỉ dựa vào ta bây giờ thực lực căn bản không có cách nào chống lại!

Wang Hạo Thần nhìn qua cánh tay của mình bị ba cây ngân châm đã thương nặng, máu chảy đầm đìa mà cười khổ một tiếng.

Nếu như vừa rồi hắn không quyết đoán đem hai khoả trứng rần ném đi thu hút Lôi Dực, Lữ Hàm hai người chú ý, e rằng hắn muốn thoát thân là rất khó khăn.

Cái này cũng khó trách, dù sao hắn chỉ vừa mới trở thành vũ giả, có rất nhiều không gian còn chưa kịp tu luyện, thậm chí ngay cả một thanh huyền khí cầm tay cũng không có, thế nhưng hắn thực lực cũng đã không hề thua kém Tam Tinh Vũ Đồ, bất quá muốn cùng Tứ Tinh Vũ Đồ so sánh vẫn có chút khoảng cách.

Wang Hạo Thần suy nghĩ một chút, cho rằng biện pháp nhanh nhất để rút ngắn cái này khoảng cách, chính là phải đem cái kia Toàn Phong kiếm pháp luyện thành.

Hắn vốn dĩ đã sớm muốn tu luyện bộ này kiếm pháp, thế nhưng bởi vì thời gian không cho phép, đồng thời trong tay hắn cũng không có bội kiếm, vì thế lúc trước chỉ có thể đem chuyện này tạm thời gác lại.

Wang Hạo Thần thở dài một hơi, sau đó chậm rãi đem ba cây ngân châm cắm ở trên tay hắn từng cái rút ra, mỗi lần như vậy, liền để cho hắn đau đến cơ mặt có chút vận vẹo.

Đem ngâm châm toàn bộ tháo xuống, Vương Hạo Thần liền lấy ra từ trong túi càn khôn một cuộn băng trắng, đem vết thương băng lại.

Nếu hắn trong tay có trị thương đan dược, vết thương nhất định có thể lành nhanh hơn, bất quá hắn trước đây thân phận tì tiện, căn bản không có tư cách nhận lấy đan dược từ tông môn.

Sau cùng, Vương Hạo Thần mới đem khoả trứng rần còn lại trong tay cầm lên quan sát, bất quá rất nhanh, hắn sắc mặt liền tái xuống rồi.

Bởi vì khoả trứng rần này trên người khí tức có thể nói là suy yếu vô cùng, nếu không phải hắn cẩn thận tra xét, còn tưởng đây là một quả trứng chết đấy.

Cái này khẳng định, sau này ấu tử ra đời tương lai cũng sẽ không có bao nhiêu thành tựu, coi như là đem khoả trứng này đi bán, khẳng định cũng sẽ không có bao nhiêu người muốn mua.

-Ai...

Wang Hạo Thần cảm giác mình đúng là bị hố một cái thật lớn, cánh tay cầm Huyền Linh Mãng trứng run rẩy, hết nâng lên lại đặt xuống, khoé miệng không tự chủ được lộ ra một tia đắng chát cười, thiên tân vạn khổ mới lấy được đồ vật này, ai ngờ lại chỉ là một món hàng dỏm, khá tốt bản tính hắn không xấu, nếu không đã sớm đem trứng rần một cái đập nát.

Đang trong lúc Vương Hạo Thần còn đang buồn bực, trong cơ thể hắn đang tu luyện Vạn Đạo Thông Thiên Quyết lúc này đột nhiên loé lên một tia hào quang, để cho hắn tâm thần chấn động một cái, mặc dù rất nhỏ, nhưng vẫn bị Vương Hạo Thần phát giác ra được.

-Hả?

Wang Hạo Thần hơi nhướng mày, Vạn Đạo Thông Thiên Quyết tầm mắt cực kỳ cao, lại có khả năng cảm ứng được vật có giá trị, có thể để cho nó để ý đồ vật, tự nhiên sẽ không tầm thường.

Mà Vạn Đạo Thông Thiên Quyết lúc này rõ ràng là đang muốn nói với Vương Hạo Thần, cái này Huyền Linh Mãng trứng rần không tầm thường.

Vương Hạo Thần còn là lần đầu tiên thấy được Vạn Đạo Thông Thiên Quyết đối với một vật biểu hiện thái độ tương đối tốt, ánh mắt nhìn về phía Huyền Linh Mãng trùng rần đã có chút hiếu kỳ, thế nhưng mặc cho hắn cẩn thận đánh giá như thế nào, cũng không phát hiện ra quả trùng này có gì đặc biệt.

-Bỏ đi! Không phải là hoa thì là phúc a!

Vương Hạo Thần tắc lưỡi, không có cách khác đành phải đem Huyền Linh Mãng trùng bỏ vào trong túi càn khôn, để sau này tính.

Những ngày sau đó, Vương Hạo Thần cũng không có nhàn rỗi, liên tục đi khắp nơi tìm kiếm linh thảo, hoặc là cùng với huyền thú chiến đấu, hắn không có chờ đợi phương tìm đến nữa, mà tự mình đi tìm đối thủ.

Cứ như vậy, mỗi ngày đều chiến đấu không ngừng nghỉ, sau đó lại dùng huyền thú linh nhục tắm bổ, Vương Hạo Thần thực lực tăng tiến rất nhanh, mà Phục Hồ Quyền của hắn cũng vừa vặn đạt đến ba hồ chỉ lực, tính là quyền pháp tiểu thành.

Đương nhiên, Vương Hạo Thần chẳng qua chỉ là ở chân núi khu vực đệ thất phong lịch luyện, cũng không dám tiến vào sâu hơn, bởi vì trong đó huyền thú số lượng mặc dù ít đi, thế nhưng thực lực lại so với đám tiểu thú bên ngoài rìa phải mạnh hơn nhiều, nếu hắn đi vào đó thực sự ai sẵn ai còn chưa biết.

-Là lúc quay về a!

Vương Hạo Thần cảm thấy thu hoạch lần này đã đầy đủ cho mình tu luyện một khoảng thời gian, hơn nữa hắn cũng đã có chút không kịp chờ đợi muốn tu luyện Toàn Phong kiếm pháp, vì thế không nán lại đệ thất phong thêm nữa, thu dọn một chút liên chuẩn bị quay về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Tử lam kiếm

Vương Hạo Thần không có lập tức trở về Minh Thiên Phong, bởi vì hắn còn muốn đi tới chỗ trưởng lão để đòi lấy điểm công hiến.

Thiên Sinh Môn đất rộng người ít, vì thế khu vực hồi đoái điểm công hiến cũng được xây dựng rất tỉ mỉ, xung quanh lại có không ít đệ tử đem đồ vật đến để hồi đoái điểm công hiến.

Vương Hạo Thần đi tới một vị trưởng lão tóc bạc gần đó, chỉ thấy vị trưởng lão kia ngược mắt nhìn hắn, bình tĩnh nói:

-Ngươi là dùng thứ hồi đoái hồi đoái điểm công hiến?

Vương Hạo Thần đem từng kiện đồ vật từ trong túi càn khôn nhanh chóng bày ra trước mặt hắn.

Những kiện đồ vật này, phần lớn là hắn săn giết được trong đệ thất phong huyền thú nội đan cùng một vài kiện đồ vật có giá trị trên người chúng, như răng nanh, móng vuốt, da,... cộng thêm một ít linh thảo cấp thấp.

Vương Hạo Thần cũng không dám đem quá nhiều linh thảo ra hồi đoái, bởi vì hắn cũng rất cần chúng để tu luyện, số ít kia chính là những loại linh thảo đối với hắn không quá thích hợp hoặc là hắn đã có quá nhiều, muốn đem một ít đi hồi đoái điểm công hiến bởi vì hắn còn muốn dùng số điểm công hiến này để mua sấm huyền khí.

Vị trưởng lão kia hai mắt đánh giá qua số đồ vật trên bàn, nhanh chóng kiểm duyệt, sau cùng liền chậm rãi nói:

-Tổng cộng là 257 điểm công hiến, lấy ra ngươi thân phận lệnh bài, để ta đem điểm công hiến lưu vào!

Vương Hạo Thần gật đầu, lấy ra của mình lệnh bài đưa cho vị trưởng lão kia, chỉ thấy người sau ngón tay khẽ điểm một cái, một đạo hào quang nhanh chóng bay vào Vương Hạo Thần lệnh bài.

Vương Hạo Thần nhìn lại lệnh bài, chỉ thấy phía trên danh tự của hắn, đã xuất hiện con số 257 nho nhỏ, liền ôm quyền hướng vị trưởng lão kia nói:

-Đa tạ trưởng lão!

-Đi thôi!

Vị trưởng lão kia cũng gật đầu nói, sau đó lại tiếp tục làm công việc của mình.

Vương Hạo Thần tâm tình cực tốt đi ra khỏi khu hồi đoái điểm công hiến, hắn đã có chút không ít chờ đợi muốn mua sấm cho mình một thanh huyền khí.

Thiên Sinh Môn Tàng Khí Các, cũng giống như Vũ Kỹ Các, nằm ở chủ phong Thanh Nguyên Phong.

Tàng Khí Các, chia làm năm tầng, tương ứng với Nhất Phẩm đến Ngũ Phẩm huyền khí, trong đó Nhất Phẩm huyền khí là nhiều nhất, còn Ngũ Phẩm huyền khí lại chỉ có lác đác mấy thanh, không có cái nào không phải là cực kỳ trân quý.

Về phần Lục Phẩm huyền khí càng không cần phải nói tới, dường như toàn bộ Thiên Sinh Môn cũng chỉ có một thanh như vậy làm chấn tông huyền khí.

Nhìn qua Tàng Khí Các bên trong rực rỡ muôn màu huyền khí, Vương Hạo Thần càng thêm hưng phấn, bất quá hắn cũng không có ý định đi lên tầng trên, bởi vì dựa hắn thực lực cùng tài chính bây giờ, nhiều nhất cũng chỉ có thể sử dụng Nhất Phẩm huyền khí.

-Quán Hồng Thương, Cự Giác Kiếm, Cửu Dương Dao, Tử Lam Kiếm,...

Vương Hạo Thần điếm qua từng món huyền khí trước mặt, khuôn mặt lộ vẻ trầm tư.

Hắn bẩm sinh yêu thích kiếm, vì thế thương, đao, kích,... đều không lọt vào hắn pháp nhãn.

Cự Giác Kiếm uy lực tuy rằng lớn nhất, thế nhưng trọng lượng lại rất nặng, hắn hiện tại không quá yêu thích.

Tử Lam Kiếm không có Cự Giác Kiếm uy lực, thế nhưng lại rất nhẹ nhàng, hơn nữa cực kỳ sắc bén, rất phù hợp Vương Hạo Thần tiêu chuẩn.

-Được rồi! Chọn Tử Lam Kiếm!

Vương Hạo Thần đem Tử Lam Kiếm cầm đến chỗ Tàng Khí Các thủ hộ trưởng lão.

Tàng Khí Các cũng giống như Vũ Kỹ Các, có một vị trưởng lão đời trước canh giữ, mọi người vẫn thường gọi hắn là “Vệ lão”, là người cùng thế hệ với “Không lão”.

Vệ lão đưa mắt nhìn qua Vương Hạo Thần trong tay Tử Lam Kiếm, thuận miệng nói:

-200 điểm công hiến!

Vương Hạo Thần đem mình lệnh bài đưa cho hắn, lúc lấy lại, chỉ thấy trên lệnh bài con số chỉ còn lại 57, trong lòng không khỏi cười khổ.

Mình tại trong đệ thất phong cực khổ chém giết huyền thú gần một tuần mới có được chừng này điểm công hiến, thế nhưng vì đổi lấy một thanh Nhất Phẩm sơ cấp huyền khí, cũng đã để cho con số tiêu hao không còn lại bao nhiêu.

Bất quá, hắn cuối cùng cũng đã có được một thanh huyền khí, cảm thấy phi thường đáng giá.

-Hử? Đây không phải là Vương phế tài sao? Người làm sao lại có mặt mũi tới nơi này?

Vương Hạo Thần chỉ vừa đi ra khỏi Tàng Khí Các, một đạo tiêu tức thanh âm đã truyền tới.

Vương Hạo Thần cau mày, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mấy cái tuổi trẻ nam tử đang nhìn hắn, vẻ mặt kiêu ngạo như nhìn một con kiến hôi.

-Lục Phong mấy cái chó săn!

Vương Hạo Thần cười lạnh.

Hắn tự nhiên là biết mấy người này thân phận, kỳ thực cũng không có gì mới lạ, chẳng qua mấy cái đối với cái kia Lục Phong lúc nào cũng như chó chạy theo chủ, lần lượt tên là Trương Hồ, Hoàng Trạch, Lâm Đông, lúc trước còn theo lệnh Lục Phong đánh hắn một lần suýt chết.

Vương Hạo Thần đã sớm muốn tìm mấy tên này tính sổ, không nghĩ tới bọn hắn cũng đã chạy tới trước mặt mình.

-Người nói cái gì?

Trương Hồ bọn người sắc mặt lập tức trầm xuống.

Bọn hắn thiên phú trong Thiên Sinh Môn có thể nói tới cận bã, trước giờ vẫn luôn nịnh bợ Lục Phong, làm hắn cái đuôi, thỉnh thoảng lại thay đổi phương trù trị một ít đệ tử không biết tiến thoái, mà Vương Hạo Thần trước đây, tự nhiên là một cái đối tượng rất phù hợp cho việc này.

Thế nhưng bọn hắn lại không nghĩ tới, người kia hôm nay lại dám nhục mạ bọn hắn.

Một tên không thể mở ra kinh mạch tu luyện, cũng có tư cách nói bọn hắn như vậy?

-Vương phế tài! Hôm nay đến tột cùng là ai cho ngươi lá gan a?

Hoàng Trạch âm u nhìn Vương Hạo Thần nói.

Vương Hạo Thần không đáp, chỉ lạnh lùng nhìn ba người, trên người bất giác có một cỗ thượng vị giả khí thể tràn ra, để cho Trương Hồ bọn người cảm

giác cả người khí thế giống như nghiền nát một dạng.

Trương Hổ cảm giác Vương Hạo Thần so với lúc trước dường là một người khác, hơn nữa không hiểu vì sao mình đứng trước hắn lại có một lại cảm giác như đang ngưỡng vọng thái sơn, để cho hắn trong lòng rất khó chịu.

-Mẹ kiếp! Chỉ là một tên phế tài mà thôi, cũng dám ở trước mặt chúng ta ra vẻ?

Rốt cuộc, Trương Hổ cũng không nhịn được nữa, thân hình mạnh mẽ xông tới, năm ngón tay nắm chặt thành quyền, hướng Vương Hạo Thần lồng ngực đánh tới.

Trương Hổ tu vi là Nhị Tinh Vũ Đò, thế nhưng tại trong mắt Vương Hạo Thần mà nói, căn bản không phải là kẻ có thể cùng mình đánh đồng.

-Cút!

Vương Hạo Thần ánh mắt lạnh lùng nhìn Trương Hổ một quyền đang đánh tới, sau đó liền trong ánh mắt kinh dị của mấy người, một quyền đồng dạng đánh đi ra.

Hoàng Trạch, Lâm Đông ở một bên nhìn thấy cảnh này liền sửng sốt, cảm giác Vương Hạo Thần chính là điên rồi, hắn ngay cả một cái võ giả cũng không phải, lại dám cùng Nhị Tinh Vũ Đò Trương Hổ ngạnh đấu, đây chẳng phải là muốn chết hay sao?

Thế nhưng, ngay sau đó, bọn hắn liền trực tiếp được mở rộng tầm mắt rồi!

Chỉ thấy Vương Hạo Thần cùng với Trương Hổ song quyền đụng vào nhau, một giây sau, Trương Hổ liền hét thảm một tiếng, thân hình bay ngược về phía sau, cả người nện trên mặt đất.

Nhìn thấy một màn này, Hoàng Trạch cùng Lâm Đông hai người đều mộng xuống.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, e rằng bọn họ còn cho là Trương Hổ đang cùng Vương Hạo Thần diễn tuồng nữa cơ.

Mà lúc này, Trương Hổ lại dẫy dựa bò dậy, một mặt khó có thể tin nhìn Vương Hạo Thần, lắp bắp nói:

-Nhị Tinh Vũ Đò? Người... người đã có thể tu luyện rồi sao?

Hắn cùng với Vương Hạo Thần giao thủ, tự nhiên có thể cảm nhận được đối phương thực lực ra sao, vì thế hắn mới kinh hãi như vậy.

Người này không phải trước giờ bởi vì kinh mạch bế tắc mà không thể tu luyện sao? Bây giờ đến cùng là xảy ra chuyện gì?

Hơn nữa, cho dù đối phương là Nhị Tinh Vũ Đò, hắn cũng không có lý do thua thảm như vậy a?

Vương Hạo Thần nhìn bộ dạng y như vậy, lại không khỏi nhớ tới mình cảnh ngộ suốt mấy năm qua, trong lòng khoái ý cùng lửa giận đan xen, hai mắt dần dần liền hiện ra từng tia máu tươi.

Suốt tám năm qua, việc hắn không thể tu luyện, không cần người ngoài nói, hắn ngoài mặt không biểu hiện ra, thế nhưng trong lòng đương nhiên rất khổ sở, mà những kẻ này, lại càng là ở một bên nhục nhã hắn, để cho hắn cho dù lúc đó chỉ là một đứa trẻ, cũng đã sớm đem những kẻ này hận thấu.

Hôm nay, hắn muốn đem những món nợ trước đây, gấp bội trả lại!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Tần lâm sương

Vương Hạo Thần hai con ngươi đỏ rực nhìn chăm chăm Trương Hổ, trên người khí thế mạnh mẽ ép tới, để cho cái sau sống lưng nhất thời lạnh buốt.

-Hai người các ngươi nhìn cái gì? Còn không mau đi lên đánh hắn?

Trương Hổ không thể làm gì khác hơn là quay sang đối với Hoàng Trạch, Lâm Đông hai người hét lớn, bởi vì hắn một mình, thực sự không chịu được Vương Hạo Thần bức người khí thế.

Hoàng Trạch, Lâm Đông lúc này cũng từ trong mộng tỉnh lại, về mặt ngưng trọng nhìn nhau, nhẹ gật đầu một cái, sau đó liền chia ra, từ hai hướng lao về phía Vương Hạo Thần.

Bọn hắn đồng dạng có Nhị Tinh Vũ Đò tu vi, cũng không tin hai người liên thủ còn không làm gì được Vương Hạo Thần.

Thế nhưng đối với thế công của hai người, Vương Hạo Thần lại không có chút nào muốn lui lại ý tứ, chỉ thấy hắn nắm ngón tay lần nữa nắm lại thành quyền, trên cánh tay nổi lên từng đường gân xanh, một quyền hung hăng đánh ra, hướng về phía Hoàng Trạch đánh tới.

Phục Hổ Quyền!

-Rống!

Hoàng Trạch đối mặt Vương Hạo Thần một quyền này, chỉ thấy trước mắt chính là một đạo dữ tợn mãnh hổ, trong lòng quá sợ hãi, lúc này đã không kịp né tránh, đành phải toàn lực vùng quyền đánh trả.

Thế nhưng Vương Hạo Thần lúc này đã tu thành Phục Hổ Quyền ba hổ chi lực, đơn thuần về man lực mà nói, ngay cả bình thường Tam Tinh Vũ Đồ cũng không phải đối thủ của hắn, Hoàng Trạch chẳng qua là một cái bình thường đến không thể bình thường hơn Nhị Tinh Vũ Đồ, làm sao có thể kháng được.

-A...

Ngay vào lúc đầu quyền của hai người đụng vào nhau thời điểm đó, Hoàng Trạch chỉ thấy cánh tay mình giống như bị một toà núi lớn đánh vào, xương cốt âm một cái liền vỡ vụn, hắn hét thảm một tiếng, cả người như điều đứt dây bay ra ngoài, ngã xuống hôn mê bất tỉnh, trong miệng máu tươi cuộn cuộn phun ra.

Vương Hạo Thần một quyền vừa rồi hoàn toàn không có giữ lại, vì thế liền trực tiếp phế đi Hoàng Trạch cánh tay, đồng thời còn đem hắn ngũ tạng đánh cho lệch vị trí, hôm nay y coi như là không chết, chỉ sợ cũng muốn nửa cái mạng, đồng thời con đường tu luyện từ nay cũng sẽ càng thêm khó khăn.

-A... người... người...

Lâm Đông ở một bên nhìn thấy cảnh liền sợ tới hai chân gần như nhũn ra, ngón tay run run chỉ vào Vương Hạo Thần, kém một chút liền bị dọa quỵ xuống.

Vương Hạo Thần nhìn hắn cười lạnh, một quyền không chút dung tình lại đánh đi ra.

-Oanh!

Lâm Đông thân hình cũng giống như Hoàng Trạch bay ra ngoài, lồng ngực một quyền kia đánh cho sụp đổ, thất khiếu đổ máu.

Vương Hạo Thần không nhìn hai người sống chết, chậm rãi cất bước đi tới Trương Hổ trước mặt.

Trương Hổ vẻ mặt tái nhợt không huyết sắc, hắn thật sự không có cách nào đánh đồng người trước mắt cùng với tên phế vật bị bọn hắn ức hiếp suốt mấy năm qua.

-A... cứu mạng a!

Trương Hổ nhìn thấy ánh mắt thâm lãnh của Vương Hạo Thần, trong lòng lập tức run lên, không còn để ý tới thể diện vội vàng rống cổ gào thét, hai chân đứng còn chưa vững đã chật vật bỏ chạy, bộ dạng như chó nhà có tang.

Xung quanh đệ tử nghe hắn tiếng kêu liền quay đầu nhìn lại, từng cái về mặt đều quái dị nhìn xem Trương Hổ.

-Ai nha, đây không phải Trương Hổ sao, hôm nay như thế nào lại thảm hại như vậy?

-Cái kia thiếu niên là người nào, tu vi chỉ có Nhị Tinh Vũ Đồ lại có thể đem Trương Hổ, Lâm Đông, Hoàng Trạch ba người đánh thảm như vậy, quả thật có chút bản lĩnh!

-Hắc hắc! Ba tên này trước giờ vẫn luôn ý mình là Lục Phong chó săn mà không coi ai ra gì, hôm nay cuối cùng bị người ta trừng trị!

-Khoan nói những cái này, chúng ta tốt nhất là nên nhanh ngăn người kia lại, nếu không sẽ có án mạng rồi!

Vương Hạo Thần không để ý tới đám đệ tử bàn luận, thân hình đột nhiên lao ra chắn trước mặt Trương Hổ, một cước đem hắn đá bay, sau đó cũng không quản cái gì môn quy, một trận quyền cước đá liên đả liên người đối phương.

Mỗi một quyền một cước của hắn đều không có chút nào lưu lại, vì thế Trương Hổ còn chưa kịp phản kháng đã bị đánh cho đầu óc choáng váng, trong miệng máu tươi không ngừng phun ra.

Đám người bên ngoài tròn mắt há mồm nhìn một này, trong lòng lại đối với Trương Hổ thâm trọng có chút đồng tình, người này sau hôm nay coi như không chết, e rằng cũng còn không được mấy chỗ nguyên vẹn.

-Đủ rồi! Mau dừng tay!

Đúng lúc này, một đạo giận dữ nữ nhân thanh âm truyền tới, chỉ thấy một đạo kiều diễm nữ tử thân ảnh lao đến, một chưởng nhanh như chớp hướng

Vương Hạo Thần lồng ngực đánh tới.

Vương Hạo Thần hoàn toàn không phát giác được nàng hiện diện, một giây sau đã thấy lồng ngực đau nhói, thân hình lập tức hướng phía sau bạo lui, kinh lực còn dư lại trực tiếp đem hắn đánh gục, để hắn ngay cả đứng đều cảm giác cực kỳ khó khăn, một chân quỳ trên mặt đất, một ngụm máu tươi không nhịn được phun ra.

Chỉ một chương, liền để Vương Hạo Thần mất đi sức chiến đấu!

Bất quá, một chương vừa rồi, cũng để cho Vương Hạo Thần bình tĩnh lại.

Hắn vừa rồi bị lừa gạt che mắt lý trí, cũng quên mất tông môn quy định không cho phép giết người, vừa rồi khá tốt cái kia Hoàng Trạch, Lâm Đông, Trương Hồ ba người xương cốt vẫn có chút cứng, nếu không một khi bọn chúng ngóm rồi, hắn cũng khó thoát tội chết.

Vương Hạo Thần bình ổn lại tâm tình, lại đưa mắt nhìn nữ tử trước mặt.

Nữ tử kia nhìn qua chỉ chừng 17, 18 tuổi, loan mi tú mục, làn da trắng nõn nà, khuôn mặt xinh đẹp không tí vết, khiến cho nàng trên thân mang theo một cỗ thanh lệ thoát tục khí chất.

Nàng không giống sư nương của hắn, thiếu đi một phần thành thực mê người, thế nhưng lại nhiều hơn một phần cao ngạo cùng ngậy thơ chỉ có ở thiếu nữ mới lớn.

Đám đông bên ngoài nhìn thấy nữ tử kia xuất hiện, vẻ mặt liền lập tức trở nên cực kỳ đặc sắc, đặc biệt là những nam đệ tử, căn bản không có cách nào đem ánh mắt đặt ở trên người nàng dời đi.

-Uy, đó không phải là Tần Liêm Sương sư tỷ sao? Nàng làm sao lại ở nơi này?

-Oa! Thật không ngờ ở nơi này lại được nhìn thấy Tần sư tỷ, nàng chính là ta trong lòng nữ thần a!

-Tần sư tỷ tu vi đã sớm đạt tới Vũ Sĩ, hơn nữa nghe nói nàng tính cách ghét ác như cừu, thiếu niên kia lần này xui xẻo rồi!

Tần Liêm Sương mắt hạnh nhìn Vương Hạo Thần, lạnh lùng nói:

-Tông môn quy định bình thường không được hướng đồng môn hạ sát thủ! Ngươi đây là đang làm cái gì?

Vương Hạo Thần biết lần này mình không chiếm chữ lý, vì thế quả quyết ngậm miệng không đáp, chỉ là hắn trong lòng cũng không có cho rằng mình việc làm là sai, chẳng qua chỉ là sai phương thức cùng địa điểm mà thôi.

Lúc hắn bị Trương Hồ, Hoàng Trạch, Lâm Đông nhục nhã, tông môn môn quy đang ở đâu?

Tần Liêm Sương thấy Vương Hạo Thần không đáp, trong mắt càng hiện lên vẻ lạnh lẽo cùng thất vọng, nói:

-Hôm nay khá tốt ngươi chưa có giết người, nếu không ngươi hôm nay chết không thể nghi ngờ, bất quá ta một chương vừa rồi cũng đã đem ngươi kinh mạch khoá lại, trong vòng một tháng ngươi đừng mong tu luyện! Mau cút đi a!

Vương Hạo Thần con ngươi lạnh lẽo, không nói một lời cắn răng đứng dậy, thân hình lao đảo một chút, thật sâu nhìn Tần Liêm Sương một cái, quay người rời đi.

Bất quá, chỉ vừa đi được mấy bước, hắn liền dừng lại, mở miệng nói:

-Ngươi tên gọi là gì?

Tần Liêm Sương hơi kinh ngạc, không nghĩ tới người này lại không biết mình thân phận, tùy tiện nói:

-Tần Liêm Sương!

-Tần Liêm Sương? Ta nhớ kỹ!

Vương Hạo Thần gạt đầu, cước bộ liền cũng lại dừng, hướng nơi xa rời đi.

Tần Liêm Sương cũng không để đến hắn, nàng tại Thiên Sinh Môn không chỉ có thiên phú kinh người, mà thân phận cũng không gì sánh được tôn quý, Vương Hạo Thần nhìn qua chỉ có tu vi Nhị Tinh Vũ Đồ, hai người căn bản là người của hai thế giới, hắn lời nói hay hành động tuyệt đối không thể đi vào nàng pháp nhãn.

Ít nhất, theo đuổi nàng trong tông môn nam đệ tử, cho dù là trong đó yếu nhất một cái, đều có thể dùng một ngón tay đem tên tiểu tử kia đè chết.

Hơn nữa, nàng tính cách cực kỳ căm ghét những kẻ ý mạnh hiếp yếu, mà Vương Hạo Thần trong mắt nàng, chính là loại người như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Thâm tình

Vương Hạo Thần mang theo thân thể nặng nề quay lại Minh Thiên Phong, một bước đi lúc này đều cực kỳ khó khăn đối với hắn, Tần Liêm Surong một chương vừa rồi, mặc dù không có ý định lấy mạng hắn, thế nhưng hai người thực lực lại chênh lệch quá xa, hắn thụ một chương của nàng mặc dù không chết, thế nhưng lại bị thương nặng, hơn nữa còn là nội thương.

-Ai... vẫn là thực lực quá thấp a!

Vương Hạo Thần cười khổ một tiếng, máu tươi lại không ngừng từ trong miệng trào ra.

Hắn vừa rồi mặc dù không nhìn ra Tần Liêm Surong tu vi, thế nhưng có thể dễ dàng trọng thương hắn như thế, tu vi của nàng làm sao có thể kém? Ít nhất cũng phải là Vũ Sĩ, thậm chí cao hơn.

Thực lực như vậy, nếu như nàng muốn mạng hắn, hắn căn bản không có cơ hội phản kháng!

Vương Hạo Thần quay về phòng của mình, ngồi thở dốc một hồi, con đau mới từ từ giảm bớt, bất quá hắn kinh mạch lại giống như Tần Liêm Surong đã nói, bị một chương của nàng phong bế lại, muốn khai thông, e rằng không có một tháng thời gian là không thể nào làm được.

-Đáng chết!

Vương Hạo Thần trầm mặc một câu, hắn lúc này còn muốn đuổi theo Lục Phong đây, nếu như trong vòng một tháng không thể tu luyện, vậy hắn không biết phải chờ đến năm nào mới có thể thực hiện được mình mục tiêu.

Hơn nữa hắn còn cảm nhận được, mình kinh mạch còn bị Tần Liêm Surong tổn thương nhiều chỗ, sau này nhất định sẽ ảnh hưởng đến con đường tu luyện của hắn, thậm chí biến hắn từ thiên tài trở thành một người bình thường.

-Nữ nhân này, ra tay đủ độc a!

Vương Hạo Thần về mặt âm trầm, bàn tay xiết chặt đến tái nhợt.

Chẳng lẽ vận mệnh của hắn, lại một lần nữa vì người khác tác động mà thay đổi hay sao?

Đúng lúc này, từ trước đến giờ vẫn ẩn thân trong Vương Hạo Thần thể nội màu vàng tiểu kiếm đột nhiên rung động, ngay sau đó liền toả ra rực rỡ thánh khiếu kim quang, một cỗ cường đại mà nhu hoà lực lượng, từ trong tiểu kiếm tuôn ra, trong nháy mắt đã bao phủ toàn thân của hắn.

-Đây là...

Vương Hạo Thần sững sờ, vội vàng nội thị mình thân thể, chỉ thấy một luồng ánh sáng màu vàng chảy vào hắn toàn thân kinh mạch, làm lực lượng hắn không ngừng tăng lên.

Sau đó, cỗ lực lượng này dưới ánh mắt kinh dị của Vương Hạo Thần, trực tiếp đem kinh mạch bị Tần Liêm Surong phong bế của hắn lần nữa khai mở, đồng thời lại đem kinh mạch ám thương chữa lành cường hoá.

Trong chớp lát, Vương Hạo Thần cốt chất đã phát sinh biến hóa, trở nên sáng bóng như mỹ ngọc, làn da cũng trở nên trắng không tì vết, ngũ quan thêm phần cân đối, khiến cho hắn dung mạo vốn đã vô cùng thanh tú nay lại càng trở nên cực kỳ tuấn mỹ như yêu, đủ để đoạt lấy bất cứ phương tâm một vị thiếu nữ nào.

Kinh mạch của hắn đồng dạng được cường hoá rất nhiều, trở nên cực kỳ cứng cỏi, rộng lớn, từng đạo chất lỏng màu đen tạp chất không ngừng từ trong lỗ chân lông trên người hắn bài xuất ra ngoài.

Vương Hạo Thần không ngừng hấp thụ tiểu kiếm năng lượng, để cho tu vi của hắn giống như ngồi trên hoa tiễn tăng lên, trong nháy mắt đã đột phá Tam Tinh Vũ Đồ, để cho hắn đan điền diện tích bạo tăng mấy lần, sau đó liền một lần nữa bị lấp đầy.

Tam Tinh Vũ Đồ đỉnh phong, cách Tứ Tinh Vũ Đồ chỉ có lâm môn một bước.

Vương Hạo Thần bị một màn này dọa cho choáng váng.

Không lâu trước đó, hắn còn lo lắng về mình tiền đồ, thế nhưng bây giờ hắn thân thể lại thoát thoai hoán cốt, kinh mạch không chỉ không còn có ám thương, ngược lại càng thêm vững chắc thô to, nguyên khí phẩm chất cũng vượt xa lúc trước, so với bình thường Ngũ Tinh Vũ Đồ đều có phần nhỉnh hơn, toàn thân tràn đầy lực lượng.

-Cái này... cũng quá nghịch thiên đi?

Vương Hạo Thần há hốc mồm, cảm giác rất không tưởng tượng nổi, nhìn về phía tiểu kiếm lúc này đã bình thường trở lại, trong mắt tràn đầy vẻ ngưng trọng.

Tiểu kiếm này đến cùng là vật gì? Vậy mà có thể trong khoảnh khắc đem hấn ám thương toàn bộ chữa khỏi, hơn nữa còn giúp hấn cải tạo căn cơ, để cho hấn căn cơ vốn đã vượt xa người bình thường nay lại càng thêm biến thái, cơ hồ có thể nói là vô địch cùng giai.

Vương Hạo Thần tự tin, coi như là sư phụ hấn Tiểu Hàn Dư trước đây tại hấn cảnh giới bây giờ cũng còn lâu mới có hấn căn cơ hùng hậu như vậy.

Tiểu kiếm này nhất định là một cái cực kỳ nghịch thiên bảo vật.

Bất quá Vương Hạo Thần cũng biết rõ, việc mình có được tiểu kiếm tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài, nếu không tuyệt đối sẽ đưa đến cho hấn họa sát thân.

Vương Hạo Thần tâm tình có chút tốt đẹp, lại thấy trên người mình bị bao phủ lấy một lớp tạp chất màu đen tanh hôi không chịu nổi, không nhịn được phải đi tắm rửa hồi lâu mới đem y phục mới mặc vào.

-Tiểu Thần Thần!

Vương Hạo Thần đang muốn nấu chút thức ăn, bên ngoài đột nhiên truyền tới một đạo nữ tử mềm mại thanh âm, để cho hấn trong trái tim khẽ nhảy lên một cái.

Thanh âm này quá quen thuộc với hấn, hơn nữa trong tông môn người gọi hấn như vậy lại chỉ có một người!

Là sư nương!

Vương Hạo Thần đã hồi lâu không gặp nàng, lúc này nghe được nàng thanh âm liền mừng rỡ, vội vàng mở cửa đi ra ngoài, còn chưa nói gì, một đạo thân ảnh trắng tinh khiết đã lao đến trước người hấn, vẻ mặt cực kỳ lo lắng nói gấp:

-Tiểu Thần Thần! Ngươi bị người khác đã thương vì sao không đến cho ta? Mau nói, thương thể có nặng không?

Vừa nói, nàng cánh tay trắng muốt như ngọc vừa cầm lên Vương Hạo Thần cánh tay, bắt mạch kiểm tra hấn thương thể.

Vương Hạo Thần ngẩn ra, sau đó trong lòng liền ấm áp, hấn hiểu được, sư nương là nghe được chuyện của hấn không lâu trước đó, biết hấn bị Tàn Liêm Sương đã thương, nên mới lo lắng như vậy.

Hấn cũng không bất ngờ vì nàng biết được chuyện này, bởi vì Thiên Sinh Môn đệ tử đông như vậy, làm sao có thể ngay cả một người nhận ra hấn cũng không có?

Sư nương cẩn thận dò xét hồi lâu, khuôn mặt từ lo lắng dần dần chuyển sang kinh ngạc, cuối cùng liền biến thành không thể tưởng tượng nổi thần sắc, bởi vì nàng vậy mà phát hiện Vương Hạo Thần căn bản không có bị thương.

Vương Hạo Thần vỗ nhẹ lên tay nàng, cười nói:

-Sư nương! Đệ tử không có việc gì!

Sư nương mắt phượng kinh ngạc nhìn hấn, nói:

-Ngươi thật là không sao?

Nàng ngoài ý muốn nghe được Vương Hạo Thần hành hung Trương Hổ, Hoàng Trạch, Lâm Đông ba người, sau đó lại bị Tàn Liêm Sương đánh trọng thương, trong lòng lo lắng vô cùng, vì thế mới vội vàng chạy tới nơi này, nào ngờ khi đến nơi thì lại phát hiện đối phương căn bản không có việc gì.

-Chẳng lẽ Tàn Liêm Sương hạ thủ lưu tình sao?

Sư nương trong lòng khó hiểu nghĩ thầm.

Vương Hạo Thần một bên lại nói:

-Đương nhiên là thật!

Sư nương nghe hấn nói như vậy cũng tạm yên lòng, bất quá lúc này nàng giống như nhớ tới cái gì, vẻ mặt liền biến lạnh, nhìn Vương Hạo Thần trầm giọng nói:

-Tiểu Thần Thần! Ngươi đã trở thành võ giả, vì sao lại không nói cho ta?

Vương Hạo Thần biết chuyện này không giấu được nàng, một bên gãi đầu lúng túng đáp:

-Cái này... đệ tử cũng là không lâu trước đó mới may mắn đột phá, không báo cho sư nương là bởi vì muốn cho người một cái kinh hi!

Sư nương nghe hắn nói như vậy, thế nhưng sắc mặt vẫn như cũ lạnh lùng, lại nói:

-Cho dù là như vậy, ngươi vì sao lại đi vào đệ thất phong lịch luyện, sau đó lại đi đòi lấy điểm công hiến đây?

Vương Hạo Thần sừng sốt, á khẩu không sao trả lời được, hắn thực sự không nghĩ tới, ngay cả chuyện này mà sư nương cũng biết được.

Kỳ thực, Vương Hạo Thần cũng quá coi thường hắn sư nương rồi, nàng nói thế nào cũng là Thiên Sinh Môn một vị phong chủ phu nhân, nàng toàn lực muốn biết được cái gì, căn bản không có bao nhiêu chuyện có thể giấu được nàng.

Sư nương thấy hắn không đáp, trong mắt lãnh ý cùng lửa giận càng đậm, hừ lạnh một tiếng nói:

-Ngươi cảm thấy sư nương rất nghèo, không có khả năng cho ngươi tài nguyên tu luyện?

Nói rồi, nàng cũng không lại nhìn Vương Hạo Thần, phất tay áo quay người rời đi.

Vương Hạo Thần sợ sư nương sinh khí, trong lòng lập tức căng thẳng, vội vàng đuổi theo nàng, mở miệng nói gấp:

-Sư nương, ta... ta không phải có ý này!

-Vậy nói cho ta lý do a!

Sư nương dừng lại bước chân, đạm thanh nói.

Vương Hạo Thần trầm ngâm hồi lâu, hai bàn tay chậm rãi nắm lại, một lúc sau mới cúi đầu nói:

-Ta... ta những năm đã làm phiền sư nương quá nhiều rồi, ta không muốn đến khi đã trở thành một cái võ giả lại còn muốn dựa dẫm trở thành gánh nặng của người...

Lời nói của Vương Hạo Thần còn chưa xong, một bàn tay nhỏ nhắn trắng như ngọc đã đem hắn miệng che lại, chỉ thấy sư nương cũng không biết từ khi nào đã quay người lại đứng sát trước người hắn, trong mắt có một tia dị dạng ôn nhu không dễ dàng phát giác, thanh âm mềm mại khiến người ta dễ chịu của nàng chậm rãi truyền vào tai hắn:

-Tiểu Thần Thần! Ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, ngươi... ngươi là đệ đệ mà ta yêu quý nhất, tuyệt đối không phải gánh nặng của ta, nếu lần sau ngươi còn hành động hoặc nói ra những lời như thế, vậy ngươi cứ xem như không có người sư nương này!

Kỳ thật, nàng làm sao có thể không hiểu được Vương Hạo Thần tâm tư, hắn từ nhỏ đã là một cái tính tình rất tự trọng cùng cố chấp hạ người, nàng chăm sóc hắn lâu như vậy, nàng hiểu hắn còn nhiều hơn bản thân, thậm chí nàng bị cái tính chấp nhất không chịu bỏ cuộc của hắn thu hút, vì thế mới cùng hắn thân thiết như vậy.

Thế nhưng chính vì như vậy nàng mới giận Vương Hạo Thần, bởi vì nàng không muốn hắn vì tự trọng mà tự làm khổ mình, nàng muốn hắn trước khi trở thành cường giả tiếp tục dựa dẫm vào nàng, càng không muốn hắn bởi vì việc tu luyện mà quên mất nàng.

Đệ thất phong nguy hiểm biết chừng nào, nàng làm sao cũng không thể ngờ tới Vương Hạo Thần một cái chỉ có Nhị Tinh Vũ Đồ tu vi lại dám xâm nhập, để cho nàng khi biết được tin tức này liền bởi vì lo lắng cho hắn mà tức giận không thôi.

Vì thế nàng mới để Vương Hạo Thần phải tự mình nói ra, nếu không, nàng biết dựa vào tính cách của hắn nhất định sẽ lại tiếp tục mạo hiểm đi tìm tài nguyên tu luyện, thế nhưng bây giờ hắn đã nói hết ra rồi, nàng sau đó liền có thể danh chính ngôn thuận giúp đỡ hắn, bảo vệ hắn, không để cho hắn tùy tiện dẫn thân vào chỗ nguy hiểm như trước.

Chỉ là, nếu là đòi lại là một cái đệ tử khác, sư nương cho dù lo lắng, cũng sẽ không đến mức như vậy, thế nhưng chính nàng cũng không biết được, tiểu đồ đệ trước mắt này, không biết từ lúc nào cũng đã chiếm cứ một vị trí không thể thay thế trong lòng của nàng

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Dạy võ

Vương Hạo Thần nghe sư nương chậm rãi nói, trong lòng xúc động vô cùng.

Sư nương những năm qua vẫn luôn ở bên cạnh chăm sóc hắn, giúp hắn mặc dù là một cái phế vật không thể tu luyện nhưng vẫn có thể lấy danh đệ tử

tiếp tục ở lại Thiên Sinh Môn.

Nàng đối với hắn vừa là thầy, vừa là tỷ tỷ, vừa là bạn, đồng thời là người quan trọng nhất trong lòng hắn.

Vương Hạo Thần tâm một mảnh ôn nhu, bàn tay đột nhiên nắm lấy sư nương cánh tay như ngọc, đem nàng thân thể kéo lại gần mình, một bàn tay khác lại vòng qua ôm lấy nàng ngọc thể, thấp giọng nói:

-Sư nương! Cảm ơn ngươi!

Sư nương thân hình khẽ run lên một cái, trên gương mặt tuyệt mỹ hiện lên từng mảnh phấn hồng, nàng cùng Vương Hạo Thần kỳ thực cũng không phải là lần đầu ôm như vậy, thế nhưng những lần trước đây hắn là còn nhỏ, nàng đối với hắn cũng chiều giống như một cái tiểu hài tử, còn lúc này tuy rằng Vương Hạo Thần cũng không có ý nghĩ gì, thế nhưng nàng cảm giác lại không giống lúc trước như vậy, có một chút ngọt ngào, một chút mê luyến, cùng một chút ngượng ngùng.

-Tiểu Thần Thần! Ngươi lại dám chiếm ta tiện nghi, còn không mau buông ra!

Bất quá, sư nương lễ tiết là vẫn có, không ngừng ở trong lòng hắn dấy dựa, thanh âm ngạo kiều nói.

Kỳ thực dựa vào tu vi của nàng, muốn thoát khỏi Vương Hạo Thần chẳng qua chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay, thế nhưng nàng lại không muốn tổn thương hắn, hơn nữa nàng từ tận sâu trong đáy lòng lại có một loại ý nghĩ kỳ lạ, muốn hắn cứ như vậy ôm mình lâu một chút.

Vương Hạo Thần lại không hiểu được nữ nhân như nàng tâm tư, còn tưởng rằng sư nương sinh khí, vội vàng đem nàng buông ra, một bên giải đầu xấu hổ cười ngây ngô nhìn nàng.

Sư nương vừa buồn cười lại vừa giận, nhưng đâm lao thì phải theo lao, vì thế nàng đành phải nói:

-Tiểu Thần Thần! Ta là sư nương của ngươi, sau này không được ôm... không được ở trước mặt người khác ôm ta!

Nàng vốn dĩ là muốn nói “không được ôm ta”, thế nhưng không hiểu làm sao đến cuối cùng lại biến thành “không được ở trước mặt người khác ôm ta”.

Cái này chẳng phải là biến tướng nói cho hắn ở nơi không người liền có thể tùy ý ôm mình sao?

Sư nương khuôn mặt đỏ ửng, trong lòng thầm mắng chính mình ngu ngốc.

Vương Hạo Thần mặc dù cũng tò mò, thế nhưng vẫn đối với sư nương mệnh lệnh nhất nhất tuân theo.

Sư nương miễn cưỡng gật đầu, bất quá cũng không vì như vậy mà dễ dàng bỏ qua cho hắn, về mặt lại ngạo kiều nhìn hắn, cao ngạo như nữ thần nói:

-Tiểu Thần Thần! Ngươi lâu rồi không nấu ăn cho ta, để cho sư nương khẩu vị mấy ngày này đều nhạt rồi, lúc này không muốn đền bù một chút sao?

-Đệ tử lập tức đi làm đồ ăn!

Vương Hạo Thần vội vàng nói, sau đó liền không kịp chờ đợi chạy vào nhà bếp, đem rau củ trong kho lấy ra, về mặt bắt đầu chuyên chú nấu thức ăn.

-Tiểu Thần Thần! Hôm nay ta muốn ăn thịt nướng!

Sư nương thanh âm từ bên ngoài truyền vào.

Vương Hạo Thần nao nao, hắn nhớ rõ sư nương không thích ăn mặn, thế nhưng hôm nay vì sao lại nói hắn làm thịt nướng?

Bất quá hắn không có hỏi lại, chần chờ một chút, liền đem một khối thịt gấu từ trong túi càn khôn lấy ra, nhóm lửa nướng thịt.

Hắn vừa vo gạo rửa rau, vừa nướng thịt rất nhẹ nhàng, bởi vì đối với một người từng làm điểm tâm cho cả chục người một mình như hắn thì chút chuyện này chẳng đáng là gì.

Không bao lâu sau, mùi thơm đã ngào ngạt bốc lên.

Đến khi thức ăn đã được bày ra trên bàn, cũng chẳng cần Vương Hạo Thần kêu gọi, sư nương liền nhanh chóng đi tới ngồi vào bàn, về mặt vẫn đạm mạc nhưng ánh mắt thì thỉnh thoảng lại quét qua từng món ăn đủ màu sắc trên bàn.

Vương Hạo Thần cho dù lại ngốc, cũng có thể nhìn ra rằng nàng đang đói bụng.

-Sư nương! Người mau ăn đi a!

Vương Hạo Thần cố nén cười, nói.

Sư nương khuôn mặt hơi đỏ lên, trong lòng lại đang không ngừng oán hận chính mình.

Nàng từ lâu đã quen thuộc Vương Hạo Thần làm ra điểm tâm hương vị, căn bản không còn thích ăn đồ người khác làm, chính nàng lại không giỏi nấu nướng, vì thế những ngày qua ăn uống rất ít, hôm nay lại bởi vì chuyện của hắn mà quên mất chuyện ăn trưa, vì thế lúc này nàng đúng là rất đói rồi.

Sư nương chậm rãi nâng đũa dùng cơm, cảm nhận hương vị quen thuộc của từng món ăn để cho nàng cảm giác có chút thoải mái.

Đúng lúc này, Vương Hạo Thần lại đem một miếng thịt nướng bỏ vào trong chén của nàng, cười nói:

-Sư nương! Ném thử ta làm huyền thú thịt nướng a!

Hắn trước giờ nướng thịt cho sư nương đều là bình thường thú vật, còn huyền thú thịt nướng thì lại là lần đầu tiên.

Sư nương đã sớm muốn ném thử rồi, thế nhưng nàng lại ngại mình biểu hiện không phù hợp với mình thân phận nên vẫn cứ nhẫn nhịn này giờ.

Kỳ thực nàng bên ngoài không thể hiện ra, thế như nàng vốn rất thích Vương Hạo Thần món thịt nướng, cũng chỉ ăn duy nhất món thịt do hắn làm, ngoài ra nàng tuyệt đối không ăn đồ mặn của đầu bếp khác.

Sư nương nhìn Vương Hạo Thần một cái, một tay cầm đũa đem miếng thịt nướng cho vào miệng, chỉ thấy một hương vị thơm lừng đầy hoang dã không ngừng tan chảy trong miệng mình, nước bọt trong miệng không tự chủ được tứa ra, quả thật không chê vào đâu được.

Nàng cũng bắt chước hình tượng vội vàng gấp thêm một miếng thịt ăn ngon lành, chính nàng cũng không tin được, mình thế mà cũng có một ngày lại đối với đồ ăn sinh ra hứng thú lớn như vậy.

Vương Hạo Thần chỉ ăn qua loa, phần lớn thời gian đều là nhìn nàng càn quét, trong lòng cũng cảm giác có chút tự hào về tài nghệ bếp núc của mình.

Sư nương ăn hết phân nửa thức ăn trên bàn, dường như đã no, lại nhớ ra mình vừa rồi có chút thất thố, ngay cả lỗ tai đều hồng lên, ngập ngừng một chút mới nói:

-Thật không ngờ tài nghệ nướng thịt của ngươi lại cao như vậy... ta rất thích!

Nàng trước giờ trong mắt mọi người đều là nữ thần cao ngạo, chỉ có ở trước mặt thiếu niên này, mới bộc lộ ra một mặt như vậy.

Vương Hạo Thần một bên bắt đầu thu dọn bàn ăn, không thèm để ý cười đáp:

-Sư nương thích là được rồi!

Sư nương im lặng nhìn hắn thân ảnh đang cặm cụi dọn dẹp, vốn là một hình ảnh rất bình thường, thậm chí trong mắt những vũ giả như bọn hắn có thể nói là lãng phí thời gian, thế nhưng không hiểu sao lúc này khi nhìn vào hắn, nàng lại cảm thấy thoải mái cùng an bình đến thế.

-Tiểu Thần Thần! Sau này ngươi mỗi ngày đều làm điểm tâm cho ta được không?

Nàng không nhịn được nói, ngay sau đó liền hối hận rồi, bởi vì trước giờ đều là Vương Hạo Thần dựa vào nàng, mình không ngờ vậy mà cũng có một ngày đi cầu hắn.

Vương Hạo Thần không chút do dự gật đầu đáp:

-Đương nhiên có thể! Bất quá đệ tử cũng có một chuyện muốn xin sư nương giúp đỡ!

-Có chuyện gì?

Sư nương nói, trong lòng lại rất vừa ý, hắn cuối cùng cũng có chuyện nhờ mình giúp a!

-Ta muốn nhờ sư nương dạy ta Toàn Phong kiếm pháp!

Vương Hạo Thần nói, sau đó liền căng thẳng nhìn nàng, rất sợ nàng bởi vì phiền phức mà sẽ không đáp ứng hắn.

Hắn biết sư nương thực lực tại Thiên Sinh Môn có thể được xem cao thủ hạng nhất, dựa vào thực lực cùng kiến thức của nàng, dạy hắn một môn Phàm cấp trung phẩm kiếm pháp có lẽ không có vấn đề gì vì thế mới hỏi nàng.

Sư nương nhìn bộ dạng hắn như vậy, trong lòng không khỏi tức cười, quyết định trêu chọc hắn một chút, cố làm ra vẻ nghiêm trọng nói:

-Tiểu Thần Thần, ngươi cũng biết sư nương rất bận, nếu dạy ngươi vậy ta lấy đâu thời gian để...

-Sư nương, là đệ tử lỡ lời, thời gian của sư nương đương nhiên rất quý giá, chuyện này sư nương không cần để trong lòng!

Nàng còn chưa kịp nói hết, Vương Hạo Thần đã vội vàng thể hiện mình ý kiến, rõ ràng rất sợ nàng sinh khí.

-Tiểu nhát gan!

Sư nương trong lòng thầm mắng một câu, mình còn chưa nói hết, hắn đã rút cổ lại rồi, chẳng lẽ không thể mở miệng năn nỉ ta một chút sao?

Sư nương trừng Vương Hạo Thần một cái, nói tiếp:

-Bất quá để ngươi sau này không bị người khác đánh thảm hại như vậy, làm mất mặt sư nương, ta miễn cưỡng có thể dành chút thời gian chỉ điểm ngươi một chút!

Nghe được lời nàng nói, Vương Hạo Thần hai mắt lập tức sáng lên, tranh thủ thời gian cảm kích nói:

-Đa tạ sư nương!

-Ngươi cũng chớ mừng vội, nếu như ngươi thiên phú quá thấp, e rằng phải chịu không ít đau khổ đâu!

Sư nương khẩu xà tâm phật nói.

Wang Hào Thần không để ý cười cười, hắn chỉ quan tâm nàng có chấp nhận dạy mình hay không, còn chịu khổ thì hắn mấy năm nay chịu còn ít sao?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Kiểm đạo cảnh giới

Buổi sáng trên Minh Thiên Phong, một cái thiếu niên dung mạo tuấn tú đang hướng một gian nhà gỗ đẹp đẽ đi tới, trong tay còn cầm thêm một cái rượu gỗ.

Thiếu niên đi đến nhà gỗ bên ngoài, liền cất giọng nói:

-Sư nương! Đệ từ mang điểm tâm đến cho người!

-Mau vào đi!

Sư nương thanh âm dịu dàng từ bên trong truyền ra.

Wang Hào Thần chậm rãi đi vào trong nhà, chỉ thấy sư nương một thân phong hoa tuyết đại đang ngồi nhìn hắn, khoe miệng hiện lên một vòng nguyệt quế mỹ diệu, tựa như câu hồn đoạt phách, mỹ lệ vô cùng.

Dung nhan của nàng Vương Hạo Thần đã chứng kiến suốt 8 năm qua, cơ hồ không hề có dấu hiệu bị thời gian làm cho phai nhạt, ngược lại thời gian càng khiến cho nàng trở nên thành thực quyến rũ.

Hắn nhiều lúc cũng hoài nghi, sư nương nàng có phải hay đều vĩnh viễn xinh đẹp như vậy?

Sư nương lông mi dài khẽ nháy một cái, ném cho hắn một cái mị nhãn, cười nói:

-Ta đẹp không?

Wang Hào Thần hơi đỏ mặt, gật đầu chắc chắn nói:

-Sư nương là ta từng thấy qua đẹp nhất nữ tử!

Kỳ thực hắn nói lời này cũng có chút không có ý tứ, bởi vì hắn đã gặp qua bao nhiêu cái nữ tử xinh đẹp đâu? Bất quá ít nhất thì sư nương trong lòng hắn lúc này đúng là nữ tử đẹp nhất.

Sư nương khuôn mặt phẩm hồng nhìn hắn, trong lòng lại có chút đắc ý, tiểu tử này rốt cuộc cũng biết chú ý tới nàng dung mạo nha.

Trước giờ bất cứ một cái nam nhân nào một khi nhìn thấy nàng đều sẽ đem nàng xem thành nữ thần trong lòng, hơn nữa còn không tiếc bất cứ giá nào truy cầu nàng, chỉ có Vương Hạo Thần là không như vậy, mặc dù nàng bởi vì hắn thái độ mà cảm thấy thoải mái khi ở bên hắn, thế nhưng trong lòng một phần cũng không tránh khỏi ám ức, hoài nghi chính mình có phải sắp già rồi, không còn mị lực nữa?

Sư nương đem rượu gỗ trong tay Vương Hạo Thần đoạt lấy, không hề khách khí đem từng món ăn bày biện trên bàn, sau đó kéo hắn vào cùng dùng điểm tâm.

-Hôm nay ta sẽ dạy ngươi Toàn Phong kiểm pháp, ta dạy sẽ có chút nghiêm khắc! Ngươi phải chuẩn bị tâm lý rồi!

Sư nương nhả nhai từng miếng thức ăn nhỏ, một bên nói.

Nàng trước đây ngoài miệng nói có vẻ rất miễn cưỡng, thế nhưng kỳ thực không phải là rất quan tâm hấn hay sao?

Vương Hạo Thần trong lòng vui vẻ, có chút không kịp chờ đợi muốn lập tức đi tu luyện.

Hai người dùng xong điểm tâm, liền dọn dẹp một chút, sau đó sư nương mới dẫn theo Vương Hạo Thần đi tới nơi nàng thường luyện võ.

Đó là một khu rừng thưa, một bên có con suối chảy róc rách vắt ngang, khung cảnh rất yên tĩnh thơ mộng.

Sư nương đứng đối diện với Vương Hạo Thần, trong tay cầm lấy một thanh bảo kiếm, vẻ mặt nghiêm túc nhìn hấn, chậm rãi nói:

-Tiểu Thần Thần! Một khi ngươi lựa chọn tu luyện Toàn Phong kiếm pháp, chính là bước vào Kiếm Đạo con đường, thế nhưng trên thế gian đại đạo còn có rất nhiều, Kiếm Đạo không nói khó tu nhất, thế nhưng cũng không sai biệt lắm, ngươi thật sự muốn đi con đường này?

-Đệ tử nhất định muốn trở thành một kiếm giả!

Vương Hạo Thần chắc như đinh đóng cột nói.

Sư nương ánh mắt hiện lên một tia hài lòng, gật đầu cười nói:

-Vậy thì tốt! Kiếm Đạo tuy rằng khó tu, thế nhưng chỉ cần ngươi chịu cố gắng, tương lai thành tựu khẳng định sẽ không thấp! Trùng hợp ta cũng là người tu kiếm, thuận tiện có thể chỉ dạy cho ngươi! Trước hết, ta muốn nói cho ngươi kiếm đạo tạo nghệ cảnh giới phân chia, theo thứ tự là: Kiếm Ý, Kiếm Thế, Kiếm Mạch, Kiếm Cốt, Kiếm Tuỷ, Kiếm Tâm, Kiếm Hồn, Kiếm Vực bát đại cảnh giới! Thế gian người luyện kiếm nhiều vô số, thế nhưng chân chính đạt được chút thành tựu lại không có bao nhiêu, thậm chí có không ít kẻ ngay cả cảnh giới Kiếm Ý đều không thể đạt tới!

Vương Hạo Thần một bên âm thầm ghi nhớ những điều nàng nói, bỗng nhiên lại tò mò hỏi:

-Sư nương, vậy người hiện tại kiếm đạo đạt tới cảnh giới nào?

Sư nương khẽ mỉm cười, tùy tiện đáp:

-Cái này sư nương chưa tiện nói cho ngươi! Bất quá ngươi chỉ cần biết rằng, chúng ta Thiên Sinh Môn người có tạo nghệ kiếm đạo mạnh nhất, cũng chỉ là Kiếm Cốt mà thôi!

Vương Hạo Thần trong lòng hơi kinh ngạc, hấn thật không nghĩ tới kiếm đạo lại khó đi như vậy, Thiên Sinh Môn tông phái lớn như vậy, thế nhưng người thành tựu cao nhất cũng chỉ là Kiếm Cốt.

-Ngươi cho rằng Kiếm Cốt cảnh giới rất gần gò sao? Nói cho ngươi biết, Thiên Sinh Môn chúng ta vị kia cường đại kiếm tu, từng chỉ dựa vào kiếm ý của hấn mà trong nháy mắt diệt sát một gã Vũ Hoàng!

Sư nương nhìn thấy hấn thần sắc khác thường liền cả giận nói.

-Chỉ dựa vào kiếm ý liền có thể trong nháy mắt chém Vũ Hoàng?

Vương Hạo Thần cả kinh, trong mắt đều là sợ hãi lẫn thán phục thần sắc.

Nên biết, Vũ Hoàng tại Thiên Sinh Môn chính là cường giả hạng nhất, lục đại phong chủ tựa hồ cũng chỉ là tu vi dạng này a!

Sư nương lại tiếp tục nói:

-Tiểu Thần Thần! Ngươi bây giờ hiển nhiên chưa có khả năng đánh sâu vào kiếm đạo cảnh giới, thế nhưng ngươi muốn tu luyện kiếm pháp, cũng cần phải tìm một bộ kiếm pháp phù hợp với thuộc tính của mình! Nếu ngươi đã chọn Toàn Phong kiếm pháp, như vậy ngươi nguyên khí là có thuộc tính phong?

-Nguyên khí còn có phân chia thuộc tính?

Vương Hạo Thần tròn mắt há hốc mồm, tựa như một tên hái lúa vừa mới lên thành phố vậy.

-Ngươi không biết?

Sư nương nhún mày, khẽ trách nói:

-Thật đúng là tùy tiện, không biết mình nguyên khí có thuộc tính gì cũng dám chọn bừa vũ kỹ! Một khi tu luyện làm sao có thể phát huy ra vũ kỹ mạnh nhất lực lượng?

Vương Hạo Thần xấu hổ cười cười, lúc trước hấn cùng sư nương đi tới Vũ Kỹ Các chọn vũ kỹ, nàng không biết chuyện hấn đã có tu luyện, mà hấn cũng

không nói ra, vì thế chỉ chọn lấy vũ kỹ mà cũng không biết mình nguyên khí thuộc tính có phù hợp hay không, lần này đúng là hớ lớn rồi.

Nếu như Toàn Phong kiểm pháp thực sự không hợp hần nguyên khí thuộc tính, vậy hần đúng là khóc không ra nước mắt rồi.

Sư nương nhìn hần lúng túng, cũng không muốn trách hần nữa, chỉ là khẽ thở dài một hơi, lấy ra từ trong người một miếng ngọc thạch trơn bóng lóng lánh, chung quanh óng ánh vòng quanh đủ mọi màu sắc nhàn nhạt vàng sáng, lộ ra cực kỳ thần kỳ đẹp mắt, miệng khẽ nói:

-Đây là ngọc thạch chuyên dùng để kiểm tra thuộc tính nguyên khí, ngươi đem nguyên khí truyền vào trong ngọc thạch, lúc đó sẽ biết ngươi nguyên khí thuộc tính là gì!

Vương Hạo Thần có chút thấp thòm tiếp lấy ngọc thạch, hít sâu một hơi, sau đó liền đem nguyên khí của mình rót vào bên trong ngọc thạch.

Hần cũng muốn biết, mình nguyên khí đến cùng là mang thuộc tính gì!

XÍU...UU!!

Bỗng nhiên, tại trên ngọc thạch lúc này dùng lấy một loại nhanh như bão táp tốc độ hiện ra một chữ.

Hoả!

Thế nhưng Vương Hạo Thần cùng sư nương khi nhìn thấy một chữ này, thần sắc đều là trầm xuống.

Vương Hạo Thần trong lòng có chút chán nản, bởi vì hần nguyên khí thuộc tính vậy mà là hoả, cũng không phải phong thuộc tính, như vậy hần còn như thế nào tu luyện Toàn Phong kiểm pháp?

-Tiểu Thần Thần, không cần lo lắng, ngươi hoả thuộc tính nguyên khí ta xem độ tinh khiết rất cao, coi như không thể tu luyện Toàn Phong kiểm pháp cũng không thành vấn đề!

Sư nương sợ hần nản chí, liền cất tiếng an ủi nói.

Vương Hạo Thần đang muốn đáp lại, đột nhiên lại phát giác mình trong tay ngọc thạch tựa hồ lại rung động, ánh mắt vội vàng lần nữa đặt trên ngọc thạch.

Một đạo hào quang lần nữa sáng vụt lên, chỉ thấy tại chữ “Hoả” phía trên, lúc này lại xuất hiện một chữ khác.

Thủy!

Sư nương một bên mỹ mâu lập tức phát sáng, hướng Vương Hạo Thần vui mừng nói:

-Tiểu Thần Thần, ngươi vậy mà có Thủy Hoả song thuộc tính nguyên khí, cái này thật rất hiếm gặp rồi!

Bình thường mà nói, mỗi người nguyên khí chỉ có thể có một loại thuộc tính, thế nhưng lại có một nhóm nhỏ chi nhân trong người lại sở hữu đa thuộc tính nguyên khí, mà những người thuộc nhóm này, thông thường đều là thiên tài, cùng giai coi như không thể xưng vô địch, cũng có thể tính là cao thủ.

Bởi vì khi hai cái võ giả giao chiến, người mang nguyên khí có nhiều loại thuộc tính hơn thường có thể khắc chế người còn lại, đồng thời còn có thể dùng nguyên khí đa thuộc tính của mình biến ảo khôn lường, để cho đối phương không có cách nào thủ thắng.

Vì thế những người có đa thuộc tính nguyên khí, tại tông môn phần lớn đều là đệ tử có địa vị, là tông môn trọng điểm bồi dưỡng.

Sư nương biết lý do như vậy, vì thế khi nhìn thấy Vương Hạo Thần có Thủy Hoả song thuộc tính nguyên khí, nàng mới thay hần cao hứng như vậy.

Bây giờ theo nàng, coi như là Vương Hạo Thần không có phong thuộc tính nguyên khí không thể tu luyện Toàn Phong kiểm pháp cũng không có vấn đề gì.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Toàn phong kiểm pháp

Bất quá, sư nương kinh ngạc chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi.

Bởi vì ngọc thạch bề mặt sau khi đã hiện ra hai chữ “Hoả”, “Thủy” vẫn không có dấu hiệu dừng lại, chẳng bao lâu sau, một chữ khác lại xuất hiện ở phía trên.

Kim!

-Lại là kim thuộc tính? Lẽ nào tiểu tử này còn có tam thuộc tính nguyên khí?

Sư nương trái tim không ngừng nhảy lên, trong lòng càng thêm cuồng hỉ, bởi vì nàng thế nhưng là rất rõ ràng, tại tông môn đệ tử có được ba loại thuộc tính nguyên khí đều là lân mao phượng giác tồn tại, được tông môn hết sức coi trọng, không có người nào không phải là thiên kiều chi tử.

Đúng lúc này, ngọc thạch lại một lần nữa rung động!

-Còn có nữa?

Sư nương trừng lớn mắt phượng, cảm giác hô hấp của mình đều dồn dập rồi, nàng so với Vương Hạo Thần tựa hồ còn gấp gấp hơn.

Vù!

Một chữ lại xuất hiện trên ngọc thạch bề mặt!

Mộc!

Sư nương khuôn mặt khó có thể tin nhìn một chữ trên ngọc thạch, trong lòng mừng như điên, bởi vì nàng biết, tiểu đồ đệ này của nàng hoàn toàn không phải là một cái phế vật, hẳn chẳng qua chỉ là một viên bảo ngọc chưa được người khác khám phá ra mà thôi.

Chỉ cần nàng đem chuyện này nói với trưởng môn, Vương Hạo Thần nhất định sẽ trở thành tông môn đứng đầu thiên kiều chi tử, nhận được tốt nhất điều kiện tu luyện.

Wang Hào Thần cũng không nghĩ tới mình lại có hiếm thứ như vậy thể chất, trong lòng đồng dạng cực kỳ vui mừng.

Thế nhưng là, ngọc thạch lúc này lại một lần nữa rung động.

-Tiểu tử này sẽ không phải là Ngũ Hành Bảo Thể trong truyền thuyết chứ?

Sư nương trong đầu khẽ lướt qua một cái điên cuồng suy nghĩ.

Rất nhanh, nàng suy đoán đã được chứng thực.

Ngọc thạch bên trên lại xuất hiện một chữ “Kim”.

Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ năm đại thuộc tính nguyên khí, lúc này vậy cùng xuất hiện tại một người trên thân.

Ngũ Hành Bảo Thể!

Sư nương ánh mắt vui mừng không gì sánh được nhìn Vương Hạo Thần, tựa hồ đã nhìn ra Vương Hạo Thần tương lai trở thành một phương bá chủ cường giả.

-Tiểu Thần Thần! Ngươi sau này nhất định sẽ vượt qua cả ta!

Sư nương trong lòng nghĩ thầm.

-Hà?

Thế nhưng một khắc sau, nàng cùng Vương Hạo Thần khuôn mặt lại lần nữa cứng đờ, bởi vì bọn hắn phát hiện, cái kia ngọc thạch vậy mà vẫn không ngừng rung động.

XÍU...UU!!

XÍU...UU!!

XÍU...UU!!

Từng chữ từng chữ không ngừng ở trên ngọc thạch hiện ra, tựa như vĩnh viễn đều không có điểm dừng.

Lôi!

Phong!

Ám!

Băng!

-Âm!

Đúng lúc này, ngọc thạch bên trên đột nhiên phát ra một luồng kim quang không gì sánh được chói mắt, một chữ tràn đầy thánh quang xuất hiện trên nó bề mặt.

Quang!

-Răng rắc!

Ngọc thạch hiện ra một chữ này về sau, lại tại trong ngập trời quang huy triệt để vỡ vụn.

Vương Hạo Thần cùng sư nương sững sờ hồi lâu cũng không thể hồi phục lại, thậm chí hai người đều có chút hoài nghi chính mình vừa rồi có phải hay không nhìn nhầm.

Bọn họ thậm chí không thể đếm nổi Vương Hạo Thần rốt cuộc đã có bao nhiêu loại thuộc tính nguyên khí rồi.

Đây rốt cuộc là xảy chuyện gì?

Một người thể chất làm sao có khả năng có nhiều loại thuộc tính nguyên khí như vậy?

Vương Hạo Thần một bên nuốt một ngụm nước bọt, có chút không có ý tứ nhìn sư nương nói:

-Sư nương! Cái kia... ngọc thạch khảo nghiệm có phải hay không bị hỏng rồi?

Sư nương cười khò, ngọc thạch đó là do chính nàng đặt làm với giá cao, bao nhiêu năm qua chưa từng xảy ra vấn đề, hôm nay làm sao có thể đột nhiên bị hỏng?

Nếu như ngọc thạch không có vấn đề, như vậy chỉ có một lý do có thể giải thích cho chuyện này, đó là Vương Hạo Thần trong người thực sự mang rất nhiều loại thuộc tính nguyên khí.

Mặc dù nàng rất khó tin, thế nhưng đây là cách giải thích duy nhất.

-Tiểu Thần Thần! Chuyện ngày hôm nay chỉ có ngươi và ta biết, tuyệt đối không được có người thứ ba biết được! Ngươi hiểu không?

Sư nương về mặt dần dần biến thành ngưng trọng, nhìn Vương Hạo Thần nghiêm nghị nói.

Vương Hạo Thần nghe nàng nói như vậy, trong lòng cũng hiểu ra vấn đề nghiêm trọng.

Không cần biết hẳn thể chất rốt cuộc xảy ra chuyện, thế nhưng chuyện hẳn mang trong người nhiều loại thuộc tính nguyên khí là sự thật, thậm chí ngay cả sư nương kiến thức uyên bác cũng không thể nhận ra hẳn đến cùng là mang cái gì nghịch thiên thể chất, cũng không biết là phúc hay họa.

Thế nhưng một khi để cho người ngoài biết được hẳn trong người mang nhiều loại thuộc tính nguyên khí như vậy, nhất định sẽ dẫn động sóng to gió lớn, đến lúc đó cường giả khắp nơi đều sẽ muốn bắt hẳn mang về mổ xẻ, ngay cả Thiên Sinh Môn đều không chắc có thể giữ được hẳn.

-Sư nương yên tâm! Chuyện này nhất định chỉ có ngươi và ta biết!

Vương Hạo Thần trầm giọng nói.

Sư nương lúc này mới yên tâm, ánh mắt lần nữa trở nên sáng rực nhìn Vương Hạo Thần, nói:

-Bất quá ngươi một người lại sở hữu nhiều loại thuộc tính nguyên khí như vậy, ta thực sự nghe cũng chưa từng nghe qua! Bây giờ đừng nói là muốn luyện Toàn Phong kiếm pháp, ngươi coi như muốn luyện toàn bộ vũ kỹ trên đại lục đều có thừa khả năng!

Vương Hạo Thần cười trừ không đáp, bởi vì hẳn cũng không biết việc mình có nhiều loại thuộc tính nguyên khí như vậy đến cùng là phúc hay họa đây.

Sư nương không phí thời gian nữa, bắt đầu hướng Vương Hạo Thần giảng giải Toàn Phong kiếm pháp khẩu quyết:

-Toàn Phong kiếm pháp, không cầu hoa mỹ chiêu số, chỉ cầu tốc độ nhanh như bão vũ, một kiếm chế địch! Toàn Phong kiếm pháp chia làm ba thức: Vũ Phong Thức, Xuyên Vân Thức, Vô Ảnh Thức!

-Toàn Phong kiếm pháp tuy nói là có ba thức, thế nhưng suy cho cùng chẳng qua cũng chỉ là đại đồng tiểu dị, hai thức sau đều lấy thứ nhất làm căn bản, chỉ là hai thức sau mỗi một cái đều còn tốc độ thì triển cực nhanh mới có thể làm được, dựa vào ngươi thực lực bây giờ, cũng chỉ có thể miễn cưỡng tu luyện thức thứ nhất “Vũ Phong Thức”!

Sư nương nói đến đây liền dừng lại một chút, sau đó liền nhìn Vương Hạo Thần nói:

-Người bây giờ thi triển cho ta xem người nhanh nhất một kiếm a!

Vương Hạo Thần không dám chậm trễ, lập tức đem Từ Lam Kiếm rút ra, trước đây hắn từng học qua kiếm pháp, mặc dù lúc đó không có nguyên khí thành tựu không được bao xa, thế nhưng kiếm pháp căn bản hắn vẫn nắm rất rõ.

-Vù!

Vương Hạo Thần thân ảnh loé lên, hai tay cầm kiếm toàn lực đâm ra.

Sư nương ở bên cạnh nhìn chằm chằm Vương Hạo Thần, trong lòng âm thầm kinh ngạc, bởi vì Vương Hạo Thần vừa rồi chẳng qua chỉ là đơn giản đâm ra một kiếm, cũng không có sử dụng bất cứ vũ kỹ gì, thế nhưng tốc độ cũng đã vượt qua tuyệt đại bộ phận Tam Tinh Vũ Đồ kiếm tu, cái này để cho nàng vừa mừng lại vừa sợ.

Sư nương gật đầu nói:

-Không tệ lắm, bắt quá vẫn xa xa không đủ, nếu như ngươi tu thành Toàn Phong kiếm pháp Vũ Phong Thức, người tốc độ ít nhất phải nhanh hơn lúc này gấp năm lần!

Vương Hạo Thần sững sờ, nếu như hắn có được gấp năm lần hiện tại tốc độ xuất kiếm, vậy chẳng phải Ngũ Tinh Vũ Đồ đều có thể mặt sát?

Sư nương đem Vũ Phong Thức bộ pháp nói qua một lần cho Vương Hạo Thần, sau đó còn tự mình thi triển qua một lần, cuối cùng nhìn hắn hỏi:

-Nhớ được không?

Vương Hạo Thần trầm ngâm một chút, có điểm không quá xác định gật gật đầu.

-Hả? Người làm thử cho ta xem một chút!

Thấy thế khuôn mặt sư nương khẽ xet qua một tia kinh ngạc, bởi vì Vũ Phong Thức một kiếm này tuy rằng không phức tạp, thế nhưng yêu cầu tốc độ cùng khả năng xử lý cực tốt, nàng mặc dù đã tinh giản hoá một số điểm nhưng Vương Hạo Thần mới lần đầu tiếp xúc làm sao có khả năng nhớ kỹ?

Vương Hạo Thần không chần chừ nắm lấy Từ Lam Kiếm, chân dẫm lên Toàn Phong kiếm pháp bộ pháp, thân ảnh tựa như một con gió, một kiếm có chút cứng nhắc đâm ra.

Sư nương ở một bên quan sát, trong mắt cũng loé lên vài tia ý mừng, tuy rằng Vương Hạo Thần kiếm pháp còn rất thô, thế nhưng bộ pháp cơ bản đã nắm được, lần đầu tiếp xúc kiếm pháp lại có thể làm được như thế này đã rất không tồi.

Thiên phú của hắn, tuyệt đối không kém mấy cái thiên kiều chi tử!

Từ hôm đó, Vương Hạo Thần hầu như toàn bộ thời gian đều ở tại dưới sư nương chỉ bảo miệt mài luyện kiếm, thiên phú của hắn vốn rất tốt, cộng thêm có danh sư chỉ điểm cùng sự chăm chỉ hiếm gặp, vì thế hắn kiếm pháp tiến bộ rất nhanh.

Vương Hạo Thần càng luyện càng thêm đối với kiếm đạo si mê, tập luyện đến quên cả thời gian, ngay cả sư nương cũng phải kinh ngạc trước tiến độ của hắn.

-Vũ Phong Thức!

Một ngày kia, Vương Hạo Thần kiếm pháp rốt cuộc có chút thành tựu, chỉ thấy hắn một kiếm nhanh như chớp đâm ra, bộ pháp không mang theo một động tác thừa lao về phía trước, trường kiếm trong nháy mắt đã cắm vào thân cây trước mặt, lực đạo trực tiếp đem thân cây đâm xuyên qua.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Phiền phức tìm tới cửa

-Ừm, cũng không tệ lắm, chỉ trong ba ngày đã đem Toàn Phong kiếm pháp thức thứ nhất luyện đến tiểu thành, người tại kiếm đạo đúng là có thiên phú dị bẩm!

Khi Vương Hạo Thần đang vui sướng vì kiếm pháp tăng tiến, một âm thanh dịu dàng truyền đến từ bên cạnh, hắn quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy sư nương mặc một thân bạch y đang đứng dưới một đại thụ, trên khuôn mặt mỹ lệ không tì vết lộ ra một tia tươi cười nhìn hắn.

-Sư nương!

Vương Hạo Thần kinh hi, vội vàng đem trường kiếm thu vào, chạy đến bên người nàng.

-Người bây giờ nếu là thi triển Toàn Phong kiếm pháp Vũ Phong Thức, tốc độ hoàn toàn có thể uy hiếp Ngũ Tinh Vũ Đồ, bất quá nếu như so về đơn thuần蛮 lực, vậy liền rất khó nói!

Sư nương không muốn để Vương Hạo Thần tự mãn, vì thế mới dùng giọng điệu nhắc nhở nói.

Vương Hạo Thần cũng hiểu đạo lý này, hắn bây giờ thuần túy lực lượng, có lẽ có thể cùng Ngũ Tinh Vũ Đồ bình khởi bình tựa, thế nhưng cũng không có mạnh hơn đối phương bao nhiêu.

Nếu muốn chân chính vượt qua một vị Ngũ Tinh Vũ Đồ lực lượng, hắn ít nhất cũng phải đem Phục Hổ Quyền tu luyện đến sáu hồ chỉ lực!

Vương Hạo Thần đang muốn mở miệng hỏi sư nương một chút vấn đề tu luyện, đúng lúc này, chỉ thấy một đạo thân ảnh đột nhiên từ bên ngoài chạy tới, nhìn kỹ, hắn mới nhận ra đó là tam sư huynh Lý Cương.

Lý Cương bề ngoài là một cái thân thể cho chút thô cuồng hán tử, toàn thân cơ bắp lực lưỡng, sau lưng còn mang theo một thanh đại búa.

Lý Cương nhìn thấy sư nương liền vội vàng ôm quyền nói:

-Đệ tử bái kiến sư nương!

Sư nương hơi nhú mày, thản nhiên nhìn hắn, hỏi:

-Có việc gì?

Nàng đối với Lý Cương đột nhiên cắt đứt nàng cùng Vương Hạo Thần nói chuyện hành động tự nhiên có chút không thoải mái.

Lý Cương khuôn mặt lo lắng nhìn lướt qua Vương Hạo Thần ở một bên, đáp:

-Hong Thạch Phong phải Chúc Ly tới đây, muốn chúng ta giao ra tiểu sư đệ!

-Hong Thạch Phong? Xem ra cái kia Lý Thiên Dương đúng là không bỏ xuống được bộ mặt a!

Sư nương khuôn mặt khẽ trầm xuống, cười lạnh nói.

Lúc trước Vương Hạo Thần hành hung Trương Hồ, Hoàng Trạch, Lâm Đông ba người chính là Hong Thạch Phong đệ tử, mà Lý Thiên Dương trong miệng nàng, không phải ai khác chính là Hong Thạch Phong phong chủ!

Hong Thạch Phong cùng Minh Thiên Phong trước giờ nổi tiếng là không hợp nhau, đệ tử hai bên ở giữa chưa bao giờ cùng tranh chấp, mà Lý Thiên Dương thì lại là một cái cực kỳ bao che khuyết điểm chỉ nhân, hơn nữa lại rất xem trọng mặt mũi, nếu là bình thường, đệ tử Hong Thạch Phong coi như đánh thua hắn cũng sẽ không tức giận như vậy, thế nhưng lần này Vương Hạo Thần lại là tại trước mặt vô số người phé đi ba người Trương Hồ, để Lý Thiên Dương cảm giác mặt mũi mất hết, vì thế mới nổi giận phải Chúc Ly tới trừng trị Vương Hạo Thần.

Chúc Ly đồng dạng là Lục Phong một cái tay chân, tu vi đạt tới Ngũ Tinh Vũ Đồ, Lý Thiên Dương cho rằng dựa vào hắn, đối phó một cái Vương Hạo Thần đã là dư dả.

Lý Thiên Dương cũng không sợ mấy cái khác sư huynh của Vương Hạo Thần đối với Chúc Ly ra tay, bởi vì hắn đồng dạng biết sư nương là người rất tự trọng, tuyệt đối sẽ không cho Minh Thiên Phong đệ tử ý lớn hiếp nhỏ.

Sư nương một đôi lông mày liễu nhíu lại càng sâu, nhìn Vương Hạo Thần nói:

-Tiểu Thần Thần! Chuyện này ta sẽ giúp ngươi giải quyết, ngươi cứ việc an tâm tu luyện là được!

Nàng cũng không cho rằng Vương Hạo Thần có khả năng đối phó Chúc Ly, vì thế mới nói như vậy.

Vương Hạo Thần không cho là đúng, nhìn nàng nói:

-Sư nương! Đề cho ta đánh với hắn một trận a!

Sư nương nghe vậy liền giật mình, lắc đầu nói:

-Chúc Ly tu vi đã đạt đến Ngũ Tinh Vũ Đồ, hơn nữa ở trong cấp bậc này còn không phải kẻ yếu, ngươi hiện tại còn chưa phải đối thủ hắn!

Lý Cương ở một bên cũng phụ họa:

-Sư nương nói đúng, tiểu sư đệ ngươi không cần cậy mạnh, cố gắng tu luyện là được, sau này ngươi thành tựu nhất định có thể vượt qua Chúc Ly!

Trong mắt bọn hắn Vương Hạo Thần chẳng qua chỉ là Tam Tinh Vũ Đồ, cho dù có cường đại hơn chẳng lẽ còn có thể đánh thắng Chúc Ly so với hắn

cao hơn hai cái cảnh giới?

Bọn họ lại không biết, Vương Hạo Thần thể chất không phải người bình thường có thể so sánh, lại được màu vàng tiểu kiếm kia gột rửa một lần, lúc này hần kinh mạch, thể chất đã có thể so với Ngũ Tinh Vũ Đồ, coi như Chúc Ly là trong cảnh giới này người nổi bật, hần cũng dám chiến một trận.

Quan trọng hơn là, hần không muốn để cho sư nương vì chuyện của hần mà mất mặt.

Và lại, hần cũng rất muốn thử một chút Toàn Phong kiếm pháp uy lực!

-Sư nương, ta không có như người tưởng tượng yếu như vậy, lại nói, nếu như người ta đã đánh đến cửa, chúng ta lại không tiếp chiến, đây không phải là mất mặt chúng ta Minh Thiên Phong sao?

Vương Hạo Thần chậm rãi nói, trong thanh âm ẩn chứa một cỗ chấp nhất ý chí, trên người hần, lại tỏa ra một cỗ nhàn nhạt chưa trưởng thành hoàng giả khí thế, để cho người ta phải tin phục.

Sư nương im lặng nhìn hần, đột nhiên cảm giác được tiểu đồ đệ của mình đang dần trưởng thành, mà nàng lại rất ưa thích hần khí chất lúc này, một loại khí chất mà nàng chưa từng nhìn thấy ở bất cứ một nam nhân nào khác.

Sư nương biết Vương Hạo Thần một khi đã quyết ý thì rất khó thay đổi, vì thế liền đáp ứng hần, nói:

-Được rồi! Thế nhưng người tuyệt đối không được cậy mạnh, người tu vi so với hần thấp hai tiểu cảnh giới, có thua cũng không mất mặt chúng ta!

-Đệ tử tự có phân tặc!

Vương Hạo Thần gật đầu nói.

-Đi thôi!

Sư nương phát tay nói, cũng không ý định đi theo.

Kỳ thực nàng rất muốn ở bên trợ trận cho Vương Hạo Thần, bắt quả làm như vậy người nhìn vào lại không hay lắm, vì thế nàng chỉ có thể ở trong bóng tối quan sát.

Vương Hạo Thần được Lý Cương dẫn đường đi tới Minh Thiên Phong sơn môn, chỉ thấy đại sư huynh Tổng Nhất Phạm cũng đang ở đó, trước mặt hần là mấy cái Hồng Thạch Phong đệ tử.

Nam tử trẻ tuổi ở chính giữa đám người nhìn thấy Vương Hạo Thần đi đến, ánh mắt liền lộ ra một tia lạnh ý, cười nhạt nói:

-Người là cái kia phế tài họ Vương?

Vương Hạo Thần thần sắc đạm mạc nhìn hần, cũng không trả lời hần mà hỏi ngược lại:

-Chúc Ly?

-Chính ta!

Nam tử kia khẽ gật đầu, vẻ mặt thượng vị giả từ trên nhìn xuống, nói tiếp:

-Vương Hạo Thần, người hành hung chúng ta Hồng Thạch Phong ba vị sư đệ, vậy cũng biết ta mục đích hôm nay đến đây là gì! Nếu là một cái nam nhân vậy liền đứng ra đánh với ta một trận, ta Chúc Ly nhất định phải cho mọi người biết chúng ta Hồng Thạch Phong người không phải ai cũng có thể đụng!

Tổng Nhất Phạm ở một bên có chút không nhịn được nói:

-Chúc Ly! Người cũng quá vô sỉ đi a! Người tu vi là Ngũ Tinh Vũ Đồ, nay lại muốn khiêu chiến tiểu sư đệ chỉ là Tam Tinh Vũ Đồ! Ta thấy đây không phải là chiến đấu, rõ ràng là muốn bắt nạt người!

Chúc Ly vẻ mặt không đổi sắc, dường như sớm biết được đối phương sẽ đem chuyện này làm có thoái thác, mặt dày mày dạn nói:

-Chẳng lẽ chỉ cho các người đánh chúng ta Hồng Thạch Phong đệ tử, còn ngược lại thì không thể sao? Vương sư đệ có thể đánh bại ba vị sư huynh đồng cấp, vậy chiến lực tự nhiên kinh người, ta đây cũng muốn lãnh giáo một chút! Bất quá nếu người không dám, vậy thì cũng thôi đi!

-Người...

Tổng Nhất Phạm tức sùi bọt mép, biết đối phương là đang cường từ đoạt lý, thế nhưng khổ nỗi Vương Hạo Thần trước đây việc làm đúng là có chút quá phận, hần cũng không tiện ra tay, hơn nữa bên cạnh Chúc Ly còn có hai cái đệ tử Hồng Thạch Phong thực lực không kém hần, cho dù hần ra tay cũng không chiếm được chỗ tốt.

-Chúc Ly! Người nói nhiều như vậy là muốn đánh với ta một trận, ta đây không theo vậy là thất lễ rồi!

Vương Hạo Thần lúc này bình thần nói, trong thanh âm không có một tia kinh hoàng.

Nghe được lời này của hắn, Chúc Ly cùng Tổng Nhất Phàm đều sửng sốt.

Chúc Ly căn bản không ngờ được Vương Hạo Thần lại trực tiếp đáp ứng cùng hắn chiến đấu, vốn dĩ hắn nghĩ, đối phương phải là tận lực né tránh mới đúng.

Một cái Tam Tinh Vũ Đồ cũng dám cùng hắn đấu sao?

Tổng Nhất Phàm một bên cũng kinh hãi, vội vàng nói:

-Tiểu sư đệ ngươi không cần vọng động, chuyện này cứ để ta giải quyết!

Hắn từ nhỏ đã xem Vương Hạo Thần như đệ đệ của mình, vì thế không muốn y vừa mới có thể tu võ liền gặp bất trắc.

-Đại sư huynh ngươi yên tâm, chuyện này ta tự có phân tặc! Mong sư huynh để cho ta tự mình ra mặt!

Vương Hạo Thần mỉm cười nhìn Tổng Nhất Phàm nói.

Tổng Nhất Phàm cảm giác được Vương Hạo Thần trong ánh mắt đáng tin, do dự một chút, cuối cùng cắn răng nói:

-Được! Vậy ngươi nhất định phải cẩn thận!

Nói rồi hắn liền đứng lui ra một bên, bất quá ánh mắt vẫn đặt tại hai người Hồng Thạch Phong đệ tử trên người.

Hai người kia tựa hồ có chút kiêng kỵ Tổng Nhất Phàm, nhưng cho rằng một mình Chúc Ly đã đủ giải quyết Vương Hạo Thần, vì thế cũng không lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đối chiến chúc ly

Chúc Ly vẻ mặt nghiêm ngắc nhìn xem Vương Hạo Thần, tựa như đang nhìn một cái người ngu, cười lạnh nói:

-Vương sư đệ thật là có đảm lượng, bất quá ta phải nói cho ngươi biết, trên đời có một số người nên chấp nhận số phận của mình! Đã là phế tài thì nên ổn ổn sống cuộc sống của phế tài đi, không nên như con giun vùng lên làm gì!

Hắn từ tâm đối với Vương Hạo Thần có thể nói là khinh thường đến chí cực, bởi vì đối phương suốt những năm qua không thể tu luyện là chuyện tông môn ai cũng biết, lúc này đột nhiên có thể tu luyện, thế nhưng như vậy thì đã như thế nào?

Đắc tội bọn hắn Hồng Thạch Phong, hắn không ngại đem đối phương đánh phế tài lần nữa!

Vốn dĩ, Thiên Sinh Môn luật lệ không cho phép đệ tử tranh đấu, bất quá trên đời không có cái gì vẹn toàn, Chúc Ly được Lý Thiên Dương ngầm cho phép, có Vương Hạo Thần trước đó hành vi làm lý do, lại thêm Lý Thiên Dương đối với chấp pháp đường gây sức ép, vì thế bọn họ cũng chỉ có thể nhắm mắt mở một mắt, để cho Chúc Ly tự ý hành động.

Vương Hạo Thần tâm tính vốn lãnh đạm, ngoại trừ sư nương rất ít cùng người khác thân cận, sau chuyện Tàn Liêm Sương lần trước lại càng khiến cho hắn biết cách tự kiềm chế chính mình, bỗng một tuổi trẻ tính khí cũng giảm bớt, vẻ mặt không thay đổi nhìn Chúc Ly đạo:

-Ngươi nói nhảm nhiều lắm! Muốn chiến liền chiến đi!

-Thật lớn gan chó!

Chúc Ly nhìn chằm chằm gã thiếu niên trước mặt, hai mắt nhoe lại, không hiểu tại sao, hắn ở trước mặt Vương Hạo Thần liền có cảm giác cực kỳ không thoải mái, giống như khí thế của mình ở trước mặt đối phương đều bị đè ép toàn bộ, để cho hắn trong lòng cực kỳ tức giận.

Chỉ là một cái phế tài cũng dám ở trước mặt hắn trang bức?

-Để cho ta xem, ngươi dựa vào cái gì mà cuồng vọng như vậy!

Chúc Ly hai tay nắm chặt, một cổ bá đạo khí thế từ trong người bùng nổ mà ra, một quyền không chút lưu tình hướng Vương Hạo Thần đánh tới.

Vương Hạo Thần đối mặt với Chúc Ly thế công, trong mắt không có sợ hãi, ngược lại có chút hưng phấn, đây là lần đầu tiên hắn gặp đối thủ xứng tầm với hắn, lúc trước gặp được Tần Liêm Sương tu vi đã siêu việt Vũ Đồ cảnh, căn bản không phải hắn có khả năng đối phó, thế nhưng Chúc Ly thì lại xa không đạt tới mức này.

-Tốt đá mài dao!

Vương Hạo Thần trong lòng hùng lực chiến ý, chỉ thấy hắc khí thế cũng khởi động, năm ngón tay nắm lại thành quyền, sau đó hung hăng đánh đi ra.

Phục Hồ Quyền! Tam hồ chi lực!

Một quyền này của hắn, ẩn chứa Phục Hồ Quyền tiểu thành cảnh giới toàn bộ lực lượng, trong quyền phong ẩn chứa từng đạo hồ khiếu thanh âm, kinh lực mạnh mẽ kinh người.

-Oanh!

Hai người mỗi người một quyền cùng một chỗ đụng vào nhau, kinh phong ở giữa bùng nổ, mang theo dư ba lực lượng trải rộng mà ra.

Chúc Ly khẽ rên lên một tiếng, hướng về phía sau lui lại vài bước, Vương Hạo Thần thì vẫn đứng nguyên tại chỗ, tựa hồ Chúc Ly một quyền vừa rồi lực lượng căn bản không lay chuyển được hắn.

-Cái gì?

Chúc Ly thần sắc khó có thể tin, hắn một quyền vừa rồi mặc dù không có sử toàn lực, thế nhưng hắn cùng Vương Hạo Thần chênh lệch hai cái tiểu cảnh giới, vậy mà còn bị đối phương đánh lui?

Một giây sau, hắc sắc mặt liền bởi vì tức giận liền biến thành tái nhợt.

Hắn Chúc Ly đường đường một cái Ngũ Tinh Vũ Đồ, lại bị một cái Tam Tinh Vũ Đồ đánh lui, cái này để cho hắn cảm giác mặt mũi không ánh sáng.

Tổng Nhất Phàm, Lý Cương cùng với Hồng Thạch Phong hai vị đệ tử nhìn thấy một màn này cũng ngẩn người.

Tổng Nhất Phàm trong lòng đại hỉ, hắn nhận ra chính mình có chút coi thường vị tiểu sư đệ này rồi, đối phương cũng không phải là tiểu hài tử không thể tu luyện năm đó nữa!

Mà hai vị đệ tử Hồng Thạch Phong thì lại nhủ mảy, có chút hoài nghi liếc Chúc Ly một cái, trong lòng lại đang ngầm nghĩ thẳng này có phải hay không chưa ăn cơm, làm sao ngay cả một tên Tam Tinh Vũ Đồ phế vật cũng đánh không lại?

Chúc Ly cảm nhận được hai vị sư huynh ánh mắt nhìn tới, trên mặt càng thêm nóng bỏng, thẹn quá hoá giận, nhìn Vương Hạo Thần quát lớn:

-Ngươi muốn chết!

Nói rồi, hắn toàn thân hắc khí thế vào lúc này bỗng nhiên giống như cuồng phong bão vũ bạo phát mà ra, chứng minh hắn hiện tại đã cực kỳ tức giận, không hề có ý muốn lưu thủ nữa, mà muốn toàn lực đem Vương Hạo Thần đánh bại.

Vương Hạo Thần khẽ nhíu mày nhìn Chúc Ly khí thế đang không ngừng gia tăng, lại đem so sánh với chính mình, trong lòng khẽ thở dài, tự nhận chính mình hiện tại luận tại đơn thuần lực lượng còn muốn thua kém đối phương một bậc.

-Chung quy là cảnh giới quá thấp a!

Vương Hạo Thần chỉ vừa mới đột phá Tam Tinh Vũ Đồ, mặc dù nói hắn thể chất rất đặc biệt, nguyên khí trong cơ thể có thể so sánh với bình thường Ngũ Tinh Vũ Đồ, thế nhưng cái này cũng không đại biểu hắn có thể xem nhẹ đối phương, hơn nữa Chúc Ly cũng không phải là dạng này hơi nước Ngũ Tinh Vũ Đồ.

Chúc Ly hai mắt tràn ngập lửa giận nhìn xem Vương Hạo Thần, làn da trên cánh tay hắn lúc này đột nhiên biến thành có chút cứng cáp như thép đồng, toả ra một cỗ nặng nề khí tức.

-Kim Cương Quyền!

Chúc Ly trong miệng phát ra một đạo dư ton thanh âm, chỉ thấy hắn thân hình tung lên, đầu quyền tựa như đồng thiết kia hướng về Vương Hạo Thần lồng ngực đánh tới.

Vương Hạo Thần vẻ mặt ngưng trọng, không dám chậm trễ, một quyền cũng đánh đi ra, từng đạo hồ khiếu lại vang vọng mà đến.

-Oanh!

Một đạo thanh âm thanh thúy vang lên, Vương Hạo Thần thân ảnh trực tiếp bị Chúc Ly một quyền đánh bay ra ngoài.

Rõ ràng, khi Chúc Ly thi triển của riêng mình vũ kỹ, luận về man lực Vương Hạo Thần rốt cuộc vẫn thua kém một bậc.

Vương Hạo Thần khó khăn ổn định lại thân thể, đưa mắt nhìn lại cánh tay tê liệt không còn chút cảm giác của mình, lòng mày nhú lại, nhanh chóng thúc đực nguyên khí truyền vào cánh tay kinh mạch, hồi lâu mới chậm rãi khôi phục một chút cảm giác, thế nhưng từ cánh tay vẫn truyền đến từng cơn đau nhức khó chịu.

Khả tốt hẳn thể chất không giống người bình thường, nếu không một Tam Tinh Vũ Đồ lĩnh trọn một quyền này Chúc Ly, cánh tay xương cốt nhất định đều sẽ bị đánh vỡ thành tàn phế.

-Lại có thể bức Chúc sư đệ sử dụng Kim Cương Quyền, tiểu tử này có bại cũng không cần thẹn!

Một vị Hồng Thạch Phong đệ tử đứng một bên quan sát cười nói, tựa hồ đã nhìn thấy Vương Hạo Thần thảm bại kết cục.

Hắn cho rằng, có hai cái tiểu cảnh giới chênh lệch, vốn dĩ Chúc Ly có thể đem Vương Hạo Thần đánh bại là chuyện dễ ăn cháo, nếu như ngay cả Kim Cương Quyền cũng sử dụng thì còn không thắng đối phương, vậy hắn cũng không biết phải nói cái gì rồi.

Tổng Nhất Phàm lại là vẻ mặt lo lắng nhìn Vương Hạo Thần, trong lòng chỉ hận không thể lập tức một tay kéo hắn ra khỏi chỗ đó, rất sợ hắn trong lúc chiến đấu xảy ra vấn đề gì, như vậy hắn liền không có mặt mũi gặp sư nương.

Tổng Nhất Phàm cũng nhìn ra được, Vương Hạo Thần thực lực tuy là có thể cùng Ngũ Tinh Vũ Đồ liều mạng, thế nhưng hắn lực lượng thuần túy lại kém xa Chúc Ly, tiếp tục lấy cứng chọi cứng như vậy, Vương Hạo Thần tuyệt đối không có phần thắng.

Đồng thời, hắn cũng thay Vương Hạo Thần bất bình, bởi vì Kim Cương Quyền cấp bậc là Phàm cấp trung phẩm vũ kỹ, Phục Hổ Quyền chẳng qua chỉ là Phàm cấp hạ phẩm vũ kỹ, hai cái căn bản không cùng một cái cấp bậc, nếu không Vương Hạo Thần cũng chưa hẳn sẽ bị nghiền ép như vậy.

Trở lại với cuộc chiến, Chúc Ly thấy mình lực áp Vương Hạo Thần, trong lòng cực kỳ đắc ý, một ngụm ác khí trước đây cũng tiêu tan, vẻ mặt kiêu ngạo nhìn Vương Hạo Thần nói:

-Vương sư đệ! Người tốt nhất nhanh chóng đầu hàng, nếu không lát nữa lại giao chiến ta cũng không thể đảm bảo người sẽ không trọng thương a!

Vương Hạo Thần không đáp, trong mắt chiến ý cũng không có tiêu giảm, ngược lại càng thêm đốt cháy mạnh mẽ.

Hắn ngay từ đầu cũng không nghĩ mình dựa vào quyền pháp liền có thể đánh bại Chúc Ly, người ta nói như thế nào cũng so với hắn cao hơn hai tiểu cảnh giới, thời gian tu luyện càng là nhiều hơn hắn gấp bội, hắn cũng không ngờ tới mức cho rằng cái này khoảng cách có thể trong nháy mắt liền biến mất.

Bất quá, Vương Hạo Thần hẳn mạnh nhất cũng không là quyền đạo, mà là kiếm đạo!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Kiếm bại chúc ly

Xoạt!

Vương Hạo Thần đem Tử Lam Kiếm rút ra, chỉ thấy thân kiếm lộ lên một trận hào quang, mà Vương Hạo Thần khí thế lúc này, cũng sinh ra một trận to lớn biến hóa.

Hắn khí thế lúc này, không còn như lúc trước thu liễm, mà giống như một thanh lợi kiếm vừa rời vỏ, bắt đầu nở rộ của riêng mình quang hoa, toàn thân trải rộng một cỗ ổn trọng mà sắc bén khí thế.

Vương Hạo Thần lúc này, giống như một vị thiếu niên Kiếm Thần!

Trời sinh kiếm giả!

Những người khác nhìn vào Vương Hạo Thần lúc này, ngay lập tức đều sẽ nảy sinh ra một loại ý nghĩ như vậy.

Ở trong bóng tối quan sát hết thấy sư nương cũng khẽ gật đầu, trong lòng cảm thán nghĩ thầm:

-Tiểu tử này luyện kiếm không có mấy ngày, liền có thể có một chút khí thế của kiếm đạo tông sư, quả thực hiếm có!

Chúc Ly thì vẻ mặt khẽ biến, sau đó liền lạnh lùng đạo:

-Không nghĩ tới, kiếm đạo mới là người át chủ bài!

Rất nhanh, hấn ánh mắt liền trở nên băng lãnh, nói tiếp:

-Bắt quá, nguoi như cũ không phải đối thủ của ta!

Lời nói vừa dứt, hấn nắm ngón tay đã nắm lại thành quyền, làn da lần nữa hoá thành thiết đồng giống như, một quyền đánh về phía Vương Hạo Thần.

Vương Hạo Thần chăm chú nhìn Chúc Ly thế công, đúng lúc này, trường kiếm trong tay đột nhiên vung lên, hoá thành một đạo rực rỡ hào quang, giống như lưu tinh nhắm ngay Chúc Ly phần cổ đâm tới.

Người ngoài nhìn vào, còn tưởng rằng Vương Hạo Thần muốn cùng Chúc Ly lưỡng bại cầu thương, thế nhưng kỳ thực một kiếm này của hấn được thi triển cực kỳ hoàn hảo, theo một bộ vị đặc biệt, vì thế nhất định có thể tại thời điểm Chúc Ly quyền đánh vào người hấn trước đó đem y đầu lâu hái xuống.

-Tên điên!

Chúc Ly làm sao có lá gan cùng Vương Hạo Thần liều chết, mắt thấy Từ Lam Kiếm mũi kiếm đã sắp phá vỡ mình trên cổ da thịt, trong lòng lập tức kinh hãi, vội vàng thu lại mình thế công, thân hình điên cuồng hướng về phía sau lui lại, lúc này mới tránh thoát được một kiếm.

Vương Hạo Thần một kiếm bức lui Chúc Ly, lập tức chớp lấy thời cơ, từng kiếm nhanh như chớp liên hướng về Chúc Ly chỗ yếu hại đâm tới.

Từ Lam Kiếm nhẹ nhàng vô cùng, hơn nữa còn cực kỳ sắc bén, phối hợp với Vương Hạo Thần nhanh nhẹn kiếm pháp đúng là vô cùng thích hợp, đem Chúc Ly ép tới có chút hoa mắt váng đầu.

Không thể không nói, Vương Hạo Thần đúng là kiếm đạo kỳ tài, luyện kiếm không được bao lâu liền có được tầm quan sát của một vị kiếm giả lâu năm, mặc dù bị đối thủ chiếm được tiên cơ, thế nhưng lại không cần phòng thủ, dựa vào tấn công liền có thể đem đối phương bức vào cục diện tiến thoái lưỡng nan, cuối cùng không cách nào khác đành phải quay về phòng thủ.

Vương Hạo Thần man lực không bằng Chúc Ly, thế nhưng có thể dựa vào kiếm pháp tinh diệu giữ cho mình không bại.

Chúc Ly càng đánh càng khó chịu, bởi vì Vương Hạo Thần hoàn toàn không có ý định cùng hấn so đấu lực lượng, giao đấu mấy chục chiêu quyền cùng kiếm đều chưa từng va chạm, để cho hấn một thân man lực lại không có chỗ dùng, cuối cùng lại bị đối phương dây dưa không dứt.

Hai người càng đánh càng hăng, thế nhưng lại không có ai chiếm được một tia thượng phong.

-Cái này Vương Hạo Thần có cổ quái, hấn tu vi cùng với Chúc sư đệ chênh lệch hai cái tiểu cảnh giới, đánh lâu hấn nguyên khí nhất định phải cạn kiệt nhanh hơn, đối với hấn rõ ràng là rất bất lợi! Thế nhưng hấn vì sao lại còn chọn cách đánh này?

Một vị đệ tử Hồng Thạch Phong đứng bên ngoài quan chiến nhũu mày, cảm giác có chút gì đó không đúng.

Ai cũng biết, Tam Tinh Vũ Đồ trong đan điền dự trữ nguyên khí có hạn, căn bản không thể so sánh với Ngũ Tinh Vũ Đồ, vì thế càng đánh lâu, cái trước nhất định sẽ càng thêm thiệt thòi.

Bắt quả có một chuyện mà mọi người đều không ngờ tới, đó là Vương Hạo Thần thể chất vốn không giống người thường, hấn tuy rằng tu vi chỉ có Tam Tinh Vũ Đồ, thế nhưng thể nội nguyên khí số lượng lại không thể so với Chúc Ly ít, coi như là muốn đánh lâu dài, cũng chưa biết hươu chết về tay ai.

Và lại, Vương Hạo Thần tâm tư cũng không phải là muốn cùng Chúc Ly so đấu độ bền!

Đúng lúc này, Chúc Ly rốt cuộc đã không nhịn được đấu pháp kiểu này, chỉ thấy hấn toàn lực đánh ra một quyền, tốc độ cùng kinh lực đều đạt đến cực hạn, quả nhiên là muốn một chiêu quyết định thắng bại.

-Chính là lúc này!

Vương Hạo Thần trong mắt lộ ra một tia tinh quang, hấn từ nãy đến giờ vẫn đang chờ đợi Chúc Ly sơ hở, lúc này đúng là thời cơ tốt nhất.

Vương Hạo Thần chân dẫm lên Toàn Phong kiếm pháp bộ pháp cơ bản, thân hình giống như một cái linh xà lướt qua, tránh đi Chúc Ly trí mạng một quyền.

Chúc Ly một quyền thất bại, Vương Hạo Thần tay dẫn theo Từ Lam Kiếm, một kiếm nhanh như chớp bỏ đi ra, mang theo từng đạo phong ba rít gào, tựa như một trận cuồng phong hướng Chúc Ly phần gáy sau lưng chém tới.

Toàn Phong kiếm pháp - Vũ Phong Thức!

-Không tốt!

Chúc Ly trong lòng kinh hãi, chỉ thấy sau gáy mát lạnh, bị mình đã rơi vào bẫy, thế nhưng hấn lại vô pháp tránh né, một kiếm này... thực sự quá nhanh!

Toàn Phong kiếm pháp, toàn bộ đều quy về một chữ “nhanh”, một kiếm kết liễu đối thủ!

Vũ Phong Thức, Vương Hạo Thần bởi vì thời gian tu luyện ngắn ngủi, vì thế chỉ mới tu luyện tới nhập môn cảnh giới, thế nhưng tốc độ của hắn cũng đủ vượt qua tuyệt đại bộ phận Ngũ Tinh Vũ Đồ võ giả.

Một kiếm này hạ xuống, Chúc Ly cái đầu nhất định sẽ bị hái xuống không thể nghi ngờ.

-Dừng tay!

Hai vị Hồng Thạch Phong đệ tử nhìn thấy một màn này, đồng tử lập tức co rụt lại, kinh hãi hét lớn một tiếng.

Bọn hắn trong lòng không thể không sợ a! Phải biết nếu như để cho Vương Hạo Thần một kiếm này rơi xuống, Chúc Ly coi như có mười cái mạng cũng phải chết!

Oanh!

Ngay lúc đó, hai cỗ màu xanh khí trụ từ hai người đỉnh đầu phóng thẳng lên trời, hoá thành hai đạo nguyên khí công kích hướng về phía Vương Hạo Thần đánh tới.

Bất quá, đúng vào lúc hai đạo màu xanh khí trụ đó đánh xuống, Tổng Nhất Phàm ở một bên cũng động thủ, một đạo không gì sánh được cường hãn màu lục nguyên khí chỉ trụ đồng dạng phóng thẳng lên trời, cùng lúc đem hai đạo màu xanh khí trụ ngăn lại.

-Tần Báo, Lệ Không, các ngươi lại dám đối với tiểu sư đệ ta ra tay! Thật đem ta Tổng Nhất Phàm xem là bù nhìn hay sao?

Tổng Nhất Phàm giận dữ thanh âm ở tại một mảnh không gian này vang vọng mà đến.

Tổng Nhất Phàm từ nãy đến giờ vẫn luôn xem chừng hai người này, bây giờ nhìn thấy bọn họ xuất thủ, hắn liền không có cố kỵ cũng lập tức ra tay.

Hắn bởi vì chuyện Chúc Ly mà nhẫn nhịn đã lâu, nay hai người kia lại ra tay công kích Vương Hạo Thần để cho hắn không thể nhịn được nữa, lửa giận trong người bùng nổ, khí thế gắt gao khoá chặt Tần Báo cùng Lệ Không.

Tại trước mặt hắn còn dám đối với hắn tiểu sư đệ ra tay, chẳng lẽ hắn Tổng Nhất Phàm trong mắt người khác ngay cả bảo vệ mình sư đệ đều không có tư cách sao?

-Tổng Nhất Phàm, ngươi...

Tần Báo cùng Lệ Không giận dữ, trong lòng lại kinh hãi, bởi vì bọn hắn phát hiện Tổng Nhất Phàm thực lực vậy mà sâu không lường được, dễ dàng một mình nghiền ép hai người bọn hắn khí thế, xem ra cái này Minh Thiên Phong đại đệ tử, cũng không đơn giản như bề ngoài.

Hai người bởi vì có Tổng Nhất Phàm ngăn cản, vì thế không có cách nào cứu viện Chúc Ly, chỉ có thể tro mắt nhìn hắn bị Vương Hạo Thần trong tay Từ Lam Kiếm chém vào Chúc Ly sau gáy.

-Uỳnh!

Vương Hạo Thần một kiếm vào lúc này đã bỏ vào Chúc Ly phần gáy, bất quá hắn cũng biết nặng nhẹ, không có hạ sát thủ, lật tay đem trường kiếm chỗ sắc bén giấu đi, vì thế Chúc Ly đầu lâu cũng không rơi xuống, thế nhưng cổ cũng gãy trọng kích, kêu thảm một tiếng liền bay ra ngoài, cả người đập vào vách núi, ngã xuống hôn mê bất tỉnh, đầu nghẹo sang một bên, trong miệng chảy ra đốm sẫm huyết dịch.

Tần Báo, Lệ Không ở một bên vẻ mặt âm trầm đến cực điểm, cảm thấy mặt mo không ánh sáng.

Bọn hắn đến đây vốn là muốn hung hăng giáo huấn Vương Hạo Thần một hồi, lại để cho Minh Thiên Phong mất thể diện, thế nhưng kết quả lại không sức tưởng tượng, Chúc Ly vậy mà đại bại dưới tay một cái so với y kém hai cái tiểu cảnh giới, để cho bọn hắn không chỉ không thể nhục nhã đối phương, ngược lại còn mất hết mặt mũi.

Lần này đúng là trộm gà không được còn mất nắm gạo!

Bọn hắn không phải không có nghĩ qua tự mình xuất thủ thu thập Vương Hạo Thần, thế nhưng lại bị Tổng Nhất Phàm còn đứng ở một bên nhìn chăm chăm, thiết nghĩ hai người liên thủ cũng chưa chắc là đối thủ của người ta, vì thế chỉ có thể không cam lòng đem đã bất tỉnh Chúc Ly mang lên, nhanh chóng rời khỏi Minh Thiên Phong sơn môn, chỉ lưu lại một câu:

-Chuyện này sẽ không như vậy mà chấm dứt!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Tu luyện khắc khổ

Vương Hạo Thần nhìn theo ba người thân ảnh đang dần biến mất, một ngụm trọc khí lúc này mới chậm rãi phun ra, thân hình căng cứng có chút hư thoát.

Hắn tuy rằng chiến thắng Chúc Ly, thế nhưng thực lực chân chính của hai người kỳ thực không khác biệt lắm, dù sao cảnh giới chênh lệch quá lớn, hắn cũng là dựa vào tính toán, sau đó mất sức chín trâu hai hổ mới thắng được đối phương, lúc này cả người có thể nói mệt mỏi không chịu nổi.

Tổng Nhất Phàm tiến lên một bước, cánh tay vỗ vỗ hắn bờ vai, tươi cười nói:

-Tiểu sư đệ ngươi thật là lợi hại, vậy mà thực sự dùng tu vi Tam Tinh Vũ Đồi chiến thắng Chúc Ly, thật là để cho người làm sư huynh nở mày nở mặt!

Hắn vốn dĩ đối với Vương Hạo Thần cũng không có bao nhiêu lòng tin, bởi vì người nào cũng nhìn ra được, Chúc Ly tu vi so với Vương Hạo Thần cao hơn hai cái tiểu cảnh giới, ở trong hoàn cảnh đó, thật khó để suy đoán ra một kết quả như hắn thấy vừa rồi.

Bất kể như thế nào, Tổng Nhất Phàm lúc này đã tin rằng, hắn tiểu sư đệ nhất định là một cái tuyệt thế thiên tài, trước đây khoảng thời gian, chẳng qua chỉ là một đạo cửa ải trên con đường của hắn mà thôi.

Vương Hạo Thần cười khan một tiếng, không kiêu ngạo không siểm nịnh đáp:

-Đa tạ đại sư huynh khen ngợi!

Tổng Nhất Phàm gật gù đầu, lại nói:

-Tốt rồi! Tiểu sư đệ ngươi đi gặp sư nương đi, ta đoán người cũng đang rất lo lắng cho ngươi rồi!

Vương Hạo Thần nghe vậy liền vội vàng ưng thuận, đối với Tổng Nhất Phàm, Lý Cương chấp tay, sau đó liền hướng sư nương chỗ ở đi tới.

Hắn chỉ vừa mới đi tới trước nàng gian nhà, đã thấy được sư nương thanh lệ thoát tục đứng ở đó, giống như là đang chờ hắn, trên khuôn mặt mỹ lệ khi nhìn thấy Vương Hạo Thần liền nở nụ cười khuynh quốc khuynh thành, nói:

-Tiểu Thần Thần! Ngươi làm rất tốt!

Nàng vừa rồi mặc dù không lộ diện, nhưng kỳ thực vẫn bí mật quan sát Vương Hạo Thần cùng Chúc Ly giao chiến, trong lòng có thể nói là lo lắng cho hắn đến cực điểm, thế nhưng không ngờ, hắn lại cho nàng một cái kinh hi thật lớn.

Vương Hạo Thần gật đầu cười cười, trong lòng lại rất vui mừng, bởi vì hắn cũng không có làm sư nương thất vọng.

Sư nương vẻ mặt ôn nhu nhìn Vương Hạo Thần, lại nói:

-Ngươi nghỉ ngơi đi, ngươi lúc này trạng thái cũng không thích hợp tiếp tục tu luyện!

-Vâng, sư nương!

Vương Hạo Thần cũng không có cậy mạnh, bởi vì hắn trải qua một trận khổ chiến quả thật tiêu hao không ít, thậm chí có thể nói cả người thoát lực, vì thế theo lời sư nương quay về nghỉ ngơi, hồi phục thể lực.

Sư nương nhìn theo bóng dáng thiếu niên đang rời khỏi, trong lòng lại cảm khái, chỉ trong thời gian ngắn, tiểu đồ đệ này của nàng đã hoàn toàn lột xác, không chỉ có thể tu luyện, hơn nữa còn thể hiện ra thiên phú đáng sợ, để cho nàng vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Đương nhiên, nàng cũng biết, Hồng Thạch Phong liên tiếp thất bại hai lần, dựa vào tính cách của tên Lý Thiên Dương kia nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ.

Chiến thắng Chúc Ly về sau, Vương Hạo Thần chỉ dành ra một ngày nghỉ ngơi, sau đó cũng không có bởi vì thắng lợi mà buông lỏng tu luyện, hắn lại tìm đến chỗ sư nương luyện công.

Vương Hạo Thần biết rõ, mình con đường phải đi còn rất dài, Chúc Ly, chỉ là trên con đường của hắn một cái yếu nhất chướng ngại mà thôi.

Nếu hắn vì một cái chiến thắng nhỏ xíu như vậy liền lấy làm kiêu ngạo, vậy hắn tương lai khẳng định không đi được bao xa.

Sư nương đối với Vương Hạo Thần thái độ càng thêm hài lòng, vì thế tận tình chỉ đạo hắn tu luyện, hai người quan hệ trong khoảng thời gian này cũng càng thêm gần gũi.

Vương Hạo Thần từ lâu đã xem sư nương như người thân duy nhất của mình, nàng vừa là tỷ tỷ, vừa là thầy, cũng vừa là người bạn của hắn, ở bên nàng để cho hắn cảm nhận được thứ người ta gọi là tình cảm gia đình.

Sư nương thì hơi khác một chút, nàng tuy rằng vẫn đem Vương Hạo Thần xem là đệ đệ của mình, nhưng trong lòng đối với hắn đã sinh ra một cỗ tình cảm khác thường, tình cảm mà nàng chưa bao giờ sinh ra với bất cứ một nam nhân nào trước đây.

Chỉ là, nàng vẫn chưa xác định được tình cảm đó rốt cuộc là gì, hoặc là, nàng có lẽ không muốn thừa nhận nó, bởi vì quan hệ của hai người không cho phép thứ tình cảm được này sinh.

Trở lại với chuyện tu luyện, Vương Hạo Thần từ trận đấu với Chúc Ly nhận ra rằng, mình lực lượng thuần túy còn kém xa Ngũ Tinh Vũ Đồ võ giả, nếu không phải hắn kiểm pháp tinh diệu, còn đem Toàn Phong kiểm pháp luyện thành thức đầu tiên, e rằng hắn cũng không phải Chúc Ly đối thủ.

Vì thế, hắn trong khoảng thời gian này phần lớn tâm trí đều đặt tại việc tu luyện man lực bên trên.

Vương Hạo Thần ý định chính là phải đem Phục Hổ Quyền tu luyện đến ngũ hồ chi lực.

Tại Tam Tinh Vũ Đồ lại có thể đem Phục Hổ Quyền luyện tới tiểu thành đã ít, mà vượt qua tiểu thành cảnh giới thì cả Thiên Sinh Môn cũng không có người nào làm được.

Bởi vì Phục Hổ Quyền chẳng qua chỉ là Phàm cấp hạ phẩm vũ kỹ, bọn hắn khi tu vi đạt tới Vũ Đồ cao giai tự nhiên có thể dễ dàng luyện thành, thế nhưng đến lúc đó bọn hắn cũng đã có vũ kỹ cấp bậc cao hơn để tu luyện, Phục Hổ Quyền tự nhiên không được bọn hắn để vào mắt.

Muốn tại Vũ Đồ cao giai cảnh giới trước đó đem Phục Hổ Quyền luyện tới đại thành, có thể nói là đã khó lại càng thêm khó.

Vương Hạo Thần cũng biết điều này, vì thế hắn tu luyện cực kỳ khắc khổ, đồng thời còn áp dụng những phương pháp tu luyện là người khác không dám làm, nhằm đổi nhanh tốc độ.

Vương Hạo Thần nhờ sư nương chuẩn bị cho hắn từng khối thiết thật nặng, để cho hắn đeo vào tứ chi, rồi mới tập quyền pháp.

Lúc mới đầu, hắn ngay cả cử động cánh tay cũng cực kỳ khó khăn, tập luyện chưa được bao lâu cả người đã thoát lực, thế nhưng hắn lại không từ bỏ, mỗi khi kiệt sức lại ngồi xuống vận công hồi sức, sau đó lại sinh long hoạt hổ đứng dậy tu luyện, thành lập một vòng tuần hoàn.

Vương Hạo Thần luyện tập không ngừng nghỉ, quá nửa đêm mới đặt lưng xuống ngủ, trời chưa sáng cũng đã đứng dậy làm sẵn điểm tâm cho sư nương, sau đó lại điên cuồng tu luyện.

Sư nương đứng một bên quan sát có chút không đành lòng, nhưng nàng cũng không mở miệng ngăn hắn, bởi vì nàng biết tính cách của Vương Hạo Thần chấp nhất đến cực điểm, một khi ý hắn đã quyết, vậy căn bản không có cách đem hắn kéo ra.

Cách luyện tập này mặc dù khắc nghiệt, nhưng hiệu quả rất cao, Vương Hạo Thần cũng chậm rãi thích nghi với việc đeo khối sắt mà tu luyện, ít nhất, hắn nhắc lên cánh tay cũng đã không còn cật lực như trước.

Đến ngày thứ sáu, Vương Hạo Thần Phục Hổ Quyền rốt cuộc có đột phá, tu thành bốn hồ chi lực.

Luyện thành bốn hồ chi lực, Vương Hạo Thần tự tin nếu như lần nữa đối kháng với Chúc Ly, tuy rằng vẫn không thể chiến thắng đối phương, nhưng hắn ít nhất cũng sẽ không rơi vào hạ phong như trước.

Vương Hạo Thần lực lượng tăng nhiều, từng khối sắt trên người hắn cũng không gây cho hắn cảm giác nặng nề như trước.

-Tiểu Thần Thần!

Đúng lúc Vương Hạo Thần đang muốn tiếp tục tu luyện, sư nương thanh âm từ phía sau vang lên, chỉ thấy nàng một thân áo trắng mỹ lệ đi vào hắn bên người, mắt phượng nhìn hắn, nói:

-Người tiến bộ rất nhanh, chỉ trong vòng sáu ngày đã đem Phục Hổ Quyền tăng lên một cảnh giới, nếu để cho người khác nhất định sẽ đem bọn hắn một đám hù chết!

Vừa nói, nàng ánh mắt lại không tự chủ được khẽ đảo qua Vương Hạo Thần thân thể một chút, đôi má trắng muốt như ngọc hơi đỏ lên.

Bởi vì tập luyện quyền pháp nặng nề, vì thế Vương Hạo Thần phần thân trên không có mặc y phục, da thịt cùng cơ bắp trên người hoàn toàn bại lộ ra ngoài.

Vương Hạo Thần dung mạo vốn cực kỳ xuất chúng, trải qua một lần tẩy lễ của màu vàng tiểu kiếm, lại càng thêm hoàn mỹ.

Khuôn mặt tuấn mỹ kết hợp với khí chất vương giả trời sinh, thật khó để tìm ra một cái nam tử có khuôn mặt đẹp hơn hắn, mà hắn thân hình cũng cao lớn hơn nhiều, không phải loại hình cơ bắp cuộn cuộn mà rất hài hòa, từng bắp thịt săn chắc mang theo một chút phong trần, để cho bất cứ một nữ tử nào nhìn vào đều sẽ có cảm giác tim đập nhanh.

Mặc dù Vương Hạo Thần còn rất trẻ tuổi, nhưng đã có mỹ nam tử bộ dáng.

-Tiểu tử này sau này nhất định sẽ có vô số cô nương vì hắn mà điên đảo đây!

Sư nương trong lòng khẽ thở dài một hơi, không hiểu vì sao nàng lại có chút không có tư vị.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Viêm Lôi Quyết

Tiểu Thần Thần! Người chăm chỉ luyện công là chuyện tốt, nhưng không nên ép bản thân quá mức, cơ thể sẽ không chịu nổi, như vậy sẽ là tự hại chính mình!

Sư nương nhìn Vương Hạo Thần nghiêm mặt nói.

-Vâng, sư nương!

Vương Hạo Thần một bộ dáng thụ giáo đáp.

Sư nương gật đầu, sau đó lại nói:

-Người bây giờ một thân lực lượng, đã có thể cùng bình thường Ngũ Tinh Vũ Đồ so sánh chênh lệch không bao nhiêu, thế nhưng muốn chỉ dựa vào mạn lực chiến thắng họ, e rằng vẫn có chút độ khó!

Đối với lời này của nàng, Vương Hạo Thần không có chút nào do dự tán thành, hắn hiểu rất rõ bản thân thực lực, lúc này hắn nếu sử dụng Phục Hổ Quyền, nhất định có thể dựa vào mạn lực đấu một trận sòng phẳng với Ngũ Tinh Vũ Đồ, nhưng nếu muốn thắng họ, e rằng phải sử dụng kiếm mới làm được.

Muốn dùng mạn lực chiến thắng Ngũ Tinh Vũ Đồ vũ giả, trừ phi hắn đem Phục Hổ Quyền luyện tới ngũ hồ chi lực nếu không tuyệt đối không có khả năng.

Mà muốn tại Tam Tinh Vũ Đồ đem Phục Hổ Quyền luyện tới ngũ hồ chi lực, nhất định là đã khó lại càng thêm khó, e rằng sẽ tốn gấp đôi thậm chí gấp ba lần thời gian so với trước đó.

Vương Hạo Thần đang chuẩn bị một khi hắn đã hoàn toàn thích nghi với khối sắt hiện tại, liền đem số khác có trọng lượng lớn hơn đeo vào, mục đích đẩy nhanh tốc độ tu luyện.

-Bất quá nếu như người có huyền công, vậy chuyện này liền không phải cái gì khó khăn!

Sư nương cười nhìn Vương Hạo Thần nói.

-Huyền công?

Vương Hạo Thần mở to hai mắt kinh ngạc.

Huyền công là vật gì, hắn tự nhiên rõ ràng, huyền công vốn là một loại công pháp, gọi là huyền công, chính bởi vì chỗ huyền diệu của nó.

Huyền công có thể nói là kết tinh của công pháp cùng vũ kỹ, mang cả hai loại này đặc tính, vì thế cực kỳ trân quý, coi như là Thiên Sinh Môn, cũng không có quá nhiều huyền công đồ vật này.

Huyền công trân quý đã đành, hơn nữa còn rất khó tu luyện, nếu không phải là người có thiên phú tốt, vậy cả đời cũng đừng mơ đụng chạm đến thứ này.

Một khi luyện thành huyền công, chiến lực của một người có thể gia tăng rất lớn, chưa hẳn đã là cùng cảnh giới vô địch, thế nhưng so với những kẻ không có tu luyện huyền công phải mạnh hơn nhiều.

Toàn bộ Minh Thiên Phong, cũng chỉ có đại sư huynh Tổng Nhất Phàm cùng với tiểu sư tỷ Tiểu Ngọc Huyền là luyện thành huyền công.

Tổng Nhất Phàm tu luyện huyền công, gọi là Lục Dương Công, Linh cấp hạ phẩm huyền công, uy lực của nó Vương Hạo Thần cũng được tận mắt chứng kiến, có thể giúp Tổng Nhất Phàm dễ dàng nghiền ép hai cái Hồng Thạch Phong đệ tử.

-Sư nương! Đệ tử tu vi quá thấp, e rằng không có khả năng học tập huyền công a!

Vương Hạo Thần cười khổ, vẫn có chút tự hiểu lấy nói.

Huyền công so với vũ kỹ phải khó luyện hơn nhiều, ít nhất phải có Ngũ Tinh Vũ Đồ tu vi mới có khả năng ném thử tu luyện, thế nhưng đây chẳng qua là yêu cầu thấp nhất mà thôi, người có thể ở Ngũ Tinh Vũ Đồ luyện thành huyền công thực sự ít đến thương cảm.

Sư nương mỉm cười, chậm rãi nói:

-Nếu là người khác, tự nhiên là không có khả năng, thế nhưng người nguyên khí chất lượng căn bản không hề thua kém Ngũ Tinh Vũ Đồ vũ giả, sức chiến đấu càng không chút nào so với bọn hắn kém, cộng thêm người thiên phú, chưa hẳn đã không có cơ hội thành công!

Nàng thế nhưng mà tận mắt nhìn thấy, Vương Hạo Thần cùng Chúc Ly so đấu nội lực gần trăm chiêu nhưng vẫn không rơi vào hạ phong, chứng tỏ hần nguyên khí cực kỳ hùng hậu, ít nhất phải ngang ngửa Ngũ Tinh Vũ Đồi vũ giả, vì thế mới đề cập đến huyền công với hần.

Nghe sư nương nói như vậy, Vương Hạo Thần trong lòng cũng dần dần kích động, hần đồng dạng nhớ ra mình thể chất rất đặc biệt, nói không chừng thực sự có thể tu luyện huyền công sớm hơn người khác.

Sư nương nhìn thấy hần bộ dáng như vậy, biết hần đã đối với huyền công nảy sinh hứng thú, nàng mỉm cười, lấy ra từ trong túi càn khôn một quyển trục cũ kỹ, nói:

-Người tu vi hiện tại hơi thấp một chút, chỉ có thể miễn cưỡng tu luyện Phàm cấp hạ phẩm huyền công, ta cũng không có thấp như vậy cấp bậc huyền công, bất quá... ta nghĩ cái này có lẽ được đi!

Vương Hạo Thần đem quyển trục mở ra, chỉ thấy đập vào mắt vào mấy chữ “Viêm Lôi Quyết, Linh cấp hạ phẩm huyền công”, khoé miệng hơi giật giật một cái, bất đắc dĩ nói:

-Sư nương, người cũng quá xem trọng ta rồi a!

Hần thể nào cũng không nghĩ tới, sư nương lại đưa cho mình một môn Linh cấp hạ phẩm huyền công, cái này coi như hần lại yêu nghiệt, cũng có thể tu luyện được sao?

Sư nương khẽ cười, đạo:

-Tiểu tử ngốc! Ta đương nhiên không để cho người tu luyện Linh cấp huyền công sớm như vậy! Bộ Viêm Lôi Quyết này hơi đặc thù một chút, chia làm ba phần: hạ, trung, thượng, trong tay người chẳng qua chỉ là hạ quyển mà thôi! Hạ quyển tương ứng với Phàm cấp hạ phẩm huyền công, trung quyển tương ứng với Phàm cấp trung phẩm, thượng quyển tương ứng với Phàm cấp thượng phẩm! Mà sau khi tu luyện ba quyển đến đại thành cảnh giới, liền đem chúng dung hợp lại cùng một chỗ, như vậy mới có thể để cho Viêm Lôi Quyết chân chính đạt tới Linh cấp hạ phẩm huyền công!

Vương Hạo Thần một bên lắng nghe, ánh mắt nhìn trong tay quyển trục lập tức sáng rực lên.

Nếu nói như vậy, Viêm Lôi Quyết trong tay hần chỉ là hạ quyển, vậy cấp bậc cũng chỉ có Phàm cấp hạ phẩm huyền công, vừa thích hợp hần tu luyện.

Huyền công trân quý bậc nào, không phải Thiên Sinh Môn đệ tử nào cũng có thể tu luyện, thế nhưng hần tu vi còn thấp kém được tiếp xúc với thứ này, hơn nữa còn là sư nương tự mình cho hần đồ, cái này thật sự để cho hần vô cùng cảm kích.

Vương Hạo Thần không biết Viêm Lôi Quyết này uy lực lớn đến đây, nhưng nói thế nào nguyên bản cũng là Linh cấp hạ phẩm huyền công, coi như hần chỉ luyện thành hạ quyển, cũng có thể nhẹ nhõm vượt qua Ngũ Tinh Vũ Đồi.

Sư nương hải lòng gật đầu, Viêm Lôi Quyết này là nàng một lần ra ngoài lịch lãm thu được, thế nhưng lại không phù hợp với nàng, loại huyền công này yêu cầu người tu luyện phải mang Lôi Hoả song thuộc tính nguyên khí, mà trong Thiên Sinh Môn chúng đệ tử lại không có mấy người đáp ứng được yêu cầu này, không ngờ sau cùng lại tiện nghi Vương Hạo Thần.

Sư nương suy nghĩ một lát, sau đó lại lấy ra một cái túi càn khôn đưa cho Vương Hạo Thần, nói:

-Tu luyện Viêm Lôi Quyết cần trải qua Lôi Hoả tẩy lễ, đem hai loại năng lượng này hấp thu sau đó dung nhập vào thể nội mới có thể tu luyện! Trong này có một ít Thiên Lôi Châu và Viêm Hoả Châu, người đem tu luyện trước a! Nếu thiếu có thể báo cho ta biết!

-Đa tạ sư nương!

Vương Hạo Thần trong lòng mừng rỡ vô cùng, vội vàng hướng sư nương ôm quyền nói.

-Cảm ơn thì không cần, bất quá người sau khi luyện thành Viêm Lôi Quyết, phải cùng ta hạ sơn một lần được chứ?

Sư nương một bên hé môi cười, tựa như bách hoa đua nở, lại có một tia đắc ý giống như lừa được kẻ nào đó vào tròng.

-Hạ sơn?

Vương Hạo Thần hơi ngần ra, hần từ khi được nhận vào tông môn, vẫn chưa một lần xuống núi dạo chơi, đối với bên ngoài cũng có chút tò mò, thế nhưng hần lại không nghĩ tới, sư nương lại đưa ra đề nghị này với hần lúc này.

Trong hần suy nghĩ, theo sư nương thân phận có lẽ sẽ không tùy tiện hạ sơn mới đúng, lúc này như thế nào lại muốn hần cùng nàng dạo chơi?

-Thế nào? Người không muốn?

Sư nương thấy hần chần chờ, liền nghĩ hần không muốn đi cùng mình, trong lòng lập tức sinh ra một tia giận dữ cùng uỷ khuất, trầm mặt nhìn hần nói.

Vương Hạo Thần khoé miệng khẽ run lên, không dám chậm trễ vội nói:

-Đương nhiên không phải! Nếu sư nương muốn đi, đệ tử liền bồi người cùng đi vậy!

Hắn từ trước đến giờ chưa bao giờ làm trái sư nương lời nói, cho dù là chuyện bản thân không muốn làm, nhưng nếu nàng đã mở miệng, vậy hắn liền không chút do dự tuân theo, bởi vì trong lòng hắn chỉ có hai thứ quan trọng nhất, một là sư nương, thứ hai mới tới võ đạo!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Luyện hoá

Coi như người thức thời!

Sư nương lúc này sắc mặt mới hoà hoãn một chút, ngao kiêu nói.

Vương Hạo Thần cùng nàng trò chuyện hồi lâu mới bàn chuyện luyện công, bởi vì hắn sau khi có được Viêm Lôi Quyết, đã liền có chút không kịp chờ đợi muốn đem nó tu luyện.

Bởi vì đây là lần đầu tiên hắn tiếp xúc với huyền công, vì thế sư nương vẫn lưu lại bên cạnh hắn, một bên chỉ dạy hắn tu luyện, đồng thời còn đề phòng bất trắc trong lúc tu luyện.

Muốn tu luyện Viêm Lôi Quyết, nhất định phải để cho cơ thể hấp thụ Lôi Hoả hai loại năng lượng, Vương Hạo Thần được sư nương đưa cho không ít Thiên Lôi Châu cùng Viêm Hoả Châu, mỗi một viên đều có lực lượng cực kỳ cuồng bạo, coi như là Ngũ Tinh Vũ Đồ nuốt vào, không cẩn thận đều có thể bạo thể mà chết.

Vương Hạo Thần thể chất mặc dù rất đặc thù, nhưng cũng không có gì đảm bảo là hắn có thể chịu đựng được Thiên Lôi Châu cùng Viêm Hoả Châu lực lượng.

-Tiểu Thần Thần! Không có lo lắng, có ta ở đây cho dù là người cơ thể thực sự không chịu được Thiên Lôi Châu cùng Viêm Hoả Châu lực lượng ta cũng có thể bảo đảm người không có chuyện gì!

Sư nương ở một bên chán an nói.

Vương Hạo Thần khẽ gật đầu, cũng không do dự nữa, hít sâu một hơi liền ngồi xếp dưới đất, hai mắt nhắm lại, vận chuyển Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, hùng hậu nguyên khí bắt đầu chậm rãi chảy khắp cơ thể kinh mạch, đồng thời cũng đem lực phủ ngũ tạng của hắn che đậy, tạo thành một lớp bảo vệ bên ngoài.

Hắn không thể không cẩn thận, bởi vì cho dù là Thiên Lôi Châu hay Viêm Hoả Châu đều không phải là thứ hắn có thể tùy tiện sử dụng, nếu hắn không cẩn thận, coi như là sư nương ở bên cũng không kịp cứu hắn.

Chuẩn bị xong tất cả, hắn mới lấy ra từ trong túi càn khôn một viên màu tím hạt châu, bên trong ẩn chứa một cỗ cuồng bạo thiên địa năng lượng, không chút do dự đem nó nuốt xuống.

Hạt châu này, chính là một viên Thiên Lôi Châu.

Thiên Lôi Châu vừa vào miệng, liền hoá thành một cỗ kinh khủng cuồng bạo năng lượng, tựa như những tia màu tím lôi điện chạy loạn khắp Vương Hạo Thần thể nội.

-Ah...

Vương Hạo Thần trong nháy mắt liền cảm nhận được lôi điện đang điên cuồng trùng kích hắn trong thể nội lực phủ ngũ tạng, khá tốt hắn vừa rồi đã có chuẩn bị, nếu không e rằng chết như thế nào cũng không biết!

Bất quá, lôi điện lực lượng thực sự quá mạnh, vì thế trong người vẫn không ngừng truyền đến những cơn đau đớn khủng khiếp, để cho hắn không nhận được phải ngửa mặt lên trời hét thảm một tiếng.

-Xệt! Xệt!

Lôi điện lóe ra chằng chịt như mạng nhện bên ngoài làn da, đau nhức tê rần chạy khắp cơ thể Vương Hạo Thần.

Vương Hạo Thần cắn răng, thân thể bởi vì đau nhức mà run rẩy bầy, liều mạng vận chuyển nguyên khí trong người chống đỡ lôi điện trùng kích đồng thời lại đem một phần năng lượng nhanh chóng luyện hoá.

Nếu là chính diện đối kháng, kỳ thực Thiên Lôi Châu cũng không có khả năng làm gì được hắn, thể nhưng bây giờ hắn ý muốn là đem Thiên Lôi Châu lôi

điện chi lực dẫn vào trong cơ thể hấp thu, mà một võ giả yếu nhất là ở nơi nào? Tự nhiên chính là bên trong cơ thể nó, cho dù Vương Hạo Thần đã dùng nguyên khí bảo vệ lực phủ ngũ tạng, thế nhưng vẫn lộ ra thập phần cố hết sức.

Vì thế, nguyên khí của hắn chẳng có mấy tác dụng, nhanh chóng tiêu tan, lôi điện đặc thể không tha người phá tứ tung trong cơ thể, kinh mạch biến dạng, cốt cách huyết nhục vang lên những tiếng xẹt xẹt kinh tâm động phách.

Mặc dù hắn cưỡng ép luyện hoá được không ít tinh thuần lôi điện năng lượng, thế nhưng vẫn không đủ để chống đỡ Thiên Lôi Châu đáng sợ lực lượng.

Cảm giác đau đớn đó khiến cho hắn thần trí trở nên mơ hồ, thế nhưng hắn biết hắn không thể ngất đi, bởi vì nếu không có hắn nguyên khí chống đỡ, cơ thể hắn nhất định sẽ bởi vì không chịu nổi lôi điện tàn phá mà vỡ nát.

Sư nương ở một bên lo lắng đến đứng ngồi không yên, đối với thống khổ Vương Hạo Thần phải chịu đựng cực kỳ đau lòng, nhưng nếu bây giờ nàng ra tay, công sức của Vương Hạo Thần liền đổ sông đổ biển, vì thế nàng chỉ có thể ở một khắc sau cùng cứu sống hắn.

Đúng vào lúc Vương Hạo Thần gần như không chịu nổi nữa, màu vàng tiểu kiếm ẩn sâu trong người hắn vào một khắc này đột nhiên bộc phát ra kim quang chói mắt, một cỗ thôn phệ lực lượng từ nơi đó sản sinh đi ra, đem lôi điện của Thiên Lôi Châu cuốn lấy, trực tiếp đem chúng cắn nuốt.

Màu vàng tiểu kiếm một bên cắn nuốt lôi điện chi lực, một bên lại đem một bộ phận tinh thuần lực lượng phân cho Vương Hạo Thần, để hắn hấp thu.

Vương Hạo Thần tức khắc cảm giác giảm đi đau nhức cơ thể, thần trí cũng hơi thanh tỉnh lại, vội vàng nội thị thể nội một chút, chỉ thấy lôi điện chi lực đã bị màu vàng tiểu kiếm thôn phệ không sai biệt lắm, mà hắn cũng chiếm được một bộ phận không nhỏ tinh thuần Thiên Lôi Châu phát ra lôi điện lực lượng.

Thông thường, coi như là hắn có thể luyện hoá Thiên Lôi Châu, cũng vô pháp làm được hoàn hảo như vậy, thế nhưng màu vàng tiểu kiếm lại hoàn toàn không để phí một chút năng lượng nào, toàn bộ đều để cho bản thân nó cắn nuốt hoặc là phân cho Vương Hạo Thần.

-Xem ra, ngươi lại cứu ta thêm lần nữa!

Vương Hạo Thần mỉm cười, mặc dù nói hắn không có chiếm được Thiên Lôi Châu toàn bộ năng lượng, thế nhưng nếu như không có màu vàng tiểu kiếm giúp đỡ, hắn có thể đã bị lôi điện đánh thành một đồng thịt khét rồi, hơn nữa lúc này hắn cảm giác mình nhục thân bởi vì hứng chịu lôi điện “tây lể”, lại nhận được nó tinh thuần nhất năng lượng mà cường đại hơn không ít, có thể nói là nhân hoạ đắc phúc.

Thật không nghĩ tới, hắn tìm cớ có được thanh tiểu kiếm này, trong thời gian ngắn liền liên tiếp cứu mạng hắn mấy lần.

-Thành công rồi?

Sư nương một bên khuôn mặt hiện lên vẻ vui mừng, nàng vừa rồi đã làm tốt chuẩn bị xuất thủ, lại không ngờ tới, Vương Hạo Thần thế mà có thể chuyển nguy thành an, đem Thiên Lôi Châu lôi điện chi lực toàn bộ luyện hoá.

Chẳng lẽ tiểu đồ đệ này của nàng, thực sự có thể tại Tam Tinh Vũ Đò cảnh giới tu thành Viêm Lôi Quyết hạ quyển?

Cái này coi như là Thiên Sinh Môn lịch sử không có một người có thể làm được a!

Nàng lúc trước cho Vương Hạo Thần tu luyện huyền công, chẳng qua chỉ là muốn thử thời vận một phen, đồng thời khảo nghiệm một chút tiểu tử này thiên phú cùng thực lực, thế nhưng kết quả không ngờ lại vượt qua nàng mong đợi rất nhiều.

Vương Hạo Thần cười khổ gật đầu, thân thể vẫn đau nhức không thôi, mặc dù có màu vàng tiểu kiếm hỗ trợ luyện hoá lôi điện nhưng ngăn cản phần lớn lực lượng vẫn là hắn nhục thân, vì thế hắn cần phải điều trị một chút mới có thể tiếp tục.

Nửa canh giờ về sau, Vương Hạo Thần thương thể bình phục không sai biệt lắm, hắn liền lấy ra một viên Thiên Lôi Châu, tại dưới sư nương kinh hải ánh mắt nhẹ nhàng nuốt xuống.

-Tiểu tử thôi, ngươi làm gì vậy?

Sư nương hoa dung thất sắc, lại không kịp ngăn cản hắn, tức giận đến không ngừng dậm chân, trong lòng không ngừng trách cứ Vương Hạo Thần quá mức hấp tấp.

Một người bình thường sau khi luyện hoá Thiên Lôi Châu, ít nhất cũng cần phải điều trị một ngày mới có thể khiến cho cơ thể khôi phục đến mức hoàn hảo, Vương Hạo Thần tu vi so với tiêu chuẩn thấp đã đánh, điều trị còn chưa được nửa canh giờ đã nuốt tiếp một khối Thiên Lôi Châu khác, đây không phải muốn chết sao?

Sư nương đang muốn cưỡng ép ngăn chặn Vương Hạo Thần, thì lúc này một màn để cho nàng sững sờ xuất hiện, chỉ thấy Vương Hạo Thần sau khi nuốt vào Thiên Lôi Châu, thân thể chẳng qua liền run lên một cái, khuôn mặt cũng không có như trước đó thống khổ, chỉ hơi chút tái nhợt, mà Thiên Lôi Châu thì nhanh chóng bị luyện thành từng dòng tinh thuần năng lượng chảy khắp khắp thân thể.

Nhìn thấy một màn này, sư nương cả người lập tức hoá đá!

Nàng làm sao biết được, Vương Hạo Thần có màu vàng tiểu kiếm trợ giúp, công việc luyện hoá Thiên Lôi Châu cũng trở nên dễ dàng hơn rất nhiều, hơn

nửa thân thể của hắn lại không ngừng được lôi điện tẩy lễ, sớm đã mạnh hơn trước nhiều, lúc này luyện hoá Thiên Lô Châu mặc dù vẫn có không nhỏ đau khổ, nhưng so với lúc trước thì đã tốt hơn rất nhiều, hắn có thể dễ dàng tiếp nhận.

Trong lúc nàng còn đang sững sờ, Vương Hạo Thần lại không chút do dự đem từng viên Thiên Lô Châu không ngừng ăn vào, dùng một loại nhanh như chớp tốc độ luyện hoá bọn chúng, để cho hắn trong người lôi điện chỉ lực ngày càng dày đặc.

-Hô...

Luyện hoá xong khoả thứ mười Thiên Lô Châu về sau, Vương Hạo Thần rốt cuộc dừng lại, bởi vì lúc này trong tay hắn Thiên Lô Châu đã hết, hơn nữa hắn cũng cảm giác được trong người mình lôi điện chỉ lực đã tích tụ đủ, có thể thoả mãn Viêm Lô Quyết yêu cầu.

Hắn vốn dĩ muốn bắt tay vào luyện hoá Viêm Hoả Châu, thế nhưng sư nương lại không cho hắn tiếp tục tu luyện, bảo hắn nghỉ ngơi một ngày mới được tiếp tục.

Vương Hạo Thần trong lòng bất đắc dĩ, thế nhưng cũng không có cách nào, lệnh sư nương hắn không dám không nghe a!

Ngày thứ hai, Vương Hạo Thần dựa theo đường cũ tiến hành luyện hoá Viêm Hoả Châu.

Viêm Hoả Châu không có Thiên Lô Châu mạnh mẽ như vậy công kích, thế nhưng tính chất lại cực kỳ cuồng bạo, bất quá Vương Hạo Thần đã màu vàng tiêu kiểm trợ giúp, cũng không mất bao nhiêu thời gian liền đem tất cả mười viên Viêm Hoả Châu luyện hoá thành công.

Sư nương đứng ở một bên quan sát, trong lòng không tránh khỏi phi thường đắc ý, nếu để cho mấy cái thiên tài yêu nghiệt trong tông môn biết được tiêu độ đệ của mình bằng vào tu vi Tam Tinh Vũ Đồ lại có thể một ngày luyện hoá mười viên Viêm Hoả Châu, không biết sẽ có cảm tưởng như thế nào...

Cho dù là thực sự có người có thể tại Tam Tinh Vũ Đồ luyện hoá Thiên Lô Châu cùng Viêm Hoả Châu, thế nhưng nàng tin chắc không có ai có thể liên tiếp luyện hoá nhiều như vậy đồ vật mà không nghỉ ngơi, Vương Hạo Thần cũng không được, chỉ là sư nương cũng đã đoán được hắn trong người có một ít bí mật, bất quá nàng sẽ không nói ra, dù sao bất cứ một người nào đều có mình cơ duyên cùng bí mật, nàng cùng Vương Hạo Thần cho dù thân thiết, cũng chưa đến trình độ có thể không giấu nhau bất cứ chuyện gì.

Chính bản thân nàng, cũng có rất nhiều chuyện không nói với hắn!

Không phải là không tin tưởng đối phương, chỉ là có những chuyện, hiện tại Vương Hạo Thần cho dù biết được cũng không thể thay đổi cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Thành tựu huyền công

Vương Hạo Thần sau khi luyện hoá toàn bộ Thiên Lô Châu cùng Viêm Hoả Châu, liền dựa theo Viêm Lô Quyết phương pháp tu luyện, vận chuyển nguyên khí cùng lôi điện, hoá điểm hai loại năng lượng chậm rãi dung hợp cùng một chỗ.

Quá trình này, cần tiên tốn không ít thời gian, chớp mắt một cái, đã trải qua năm ngày!

Trong khoảng thời gian này, Vương Hạo Thần chỉ ngồi xếp bằng ở một chỗ, thân thể không nhúc nhích tí nào, chỉ có ở bên ngoài thân thể là thỉnh thoảng có từng tia xích quang hiện lên.

Hắn thể nội, lại truyền ra từng đạo thật nhỏ tiếng sấm rền.

Sư nương trong những ngày này vẫn ở một bên hộ pháp cho hắn, nửa bước cũng không rời.

Nàng mặc dù có chút không kiên nhẫn, thế nhưng khoé miệng lại không giấu được một nét tuyệt mỹ tươi cười, bởi vì nàng có thể cảm nhận được, Vương Hạo Thần đã sắp thành công.

Đúng vào lúc này, Vương Hạo Thần thân thể vốn chưa từng động đậy kia đột nhiên run lên.

Oanh!

Trong cơ thể của hắn, phảng phất có một đạo kinh thiên lôi đình rít gào, chấn động tứ phương.

Vương Hạo Thần mở ra hai mắt, chỉ thấy trong ánh mắt của hắn, ẩn chứa một tia rạch trời màu đỏ thần lôi, mà quanh người hắn, lại có từng dòng xích hồng nguyên khí cuốn lấy, một cỗ cực kỳ bá đạo lực lượng, từ đó không ngừng trào ra.

Trên đỉnh đầu của hắn, vậy mà hiện ra từng đạo hư hư thực thực màu đỏ thần lôi, khiến cho Vương Hạo Thần vẻ ngoài lúc này, chẳng khác gì một vị lôi

thần tôn giả.

Viêm Lôi Quyết hạ quyền, rút cuộc tu thành!

-Đây là Viêm Lôi Quyết sao?

Vương Hạo Thần nhìn quanh người màu đỏ nguyên khí, lại nhìn trên đỉnh đầu thần lôi, từ nơi đó hắn cảm nhận được một cỗ lực lượng mạnh mẽ không cách nào tưởng tượng, thậm chí ngay cả hắn toàn lực thi triển ra Phục Hổ Quyền tứ hổ chi lực cũng không cách nào so sánh nổi.

Mà hắn nhục thân, cũng chỉ qua một lần tu luyện này mà càng trở nên cứng cáp dị thường, làn da giống như thiết đồng chắc chắn một dạng.

Thậm chí, Vương Hạo Thần còn có một loại cảm giác, nếu bây giờ hắn cùng Chúc Ly tái đấu, coi như hắn không dùng kiếm cũng có thể đem đối phương hành hạ đến chết.

-Trong Tam Tinh Vũ Đồ cảnh giới, ta coi như không phải vô địch, tin chắc cũng không có mấy người có thể đánh bại được ta!

Vương Hạo Thần rút cuộc có tự tin nói ra một câu này.

Sự thật đúng là như vậy, bởi vì từ trước đến nay, người có thể tại Tam Tinh Vũ Đồ luyện thành huyền công gần như không tồn tại, hoặc nếu có cũng là viễn cổ siêu cấp cường giả hoặc yêu nghiệt thiên tài trăm năm có một, mà Vương Hạo Thần chiến lực sớm được cực kỳ kinh người, nay lại có thêm huyền công phụ trợ, trên đại lục này cùng cảnh giới có thể cùng hắn chống lại chỉ nhân có lẽ có, thế nhưng muốn thắng hay đi xa hơn là giết chết hắn thì tuyệt đối không có ai.

Một bên, sư nương thân ảnh không biết từ lúc nào liền đi tới bên cạnh hắn, mỉm cười nói:

-Ta thật sự không thể ngờ được, ngươi lại có thể ở cảnh giới này tu thành Viêm Lôi Quyết!

Vương Hạo Thần cảm kích nhìn nàng một cái, nói:

-Đa tạ sư nương những ngày này đã giúp đệ tử hộ pháp!

Những ngày qua hắn mặc dù ở trong trạng thái tu luyện, thế nhưng vẫn có thể cảm nhận được sư nương luôn ở bên cạnh hắn, đảm bảo hắn không bị ngoại vật quấy rầy.

Sư nương cười cười phát tay, ý muốn hắn không nên để chuyện này trong lòng, ánh mắt lại không ngừng đánh giá Vương Hạo Thần quanh người xích hồng nguyên khí, trong mắt lại lộ ra một tia khó có thể tin, nói:

-Thật sự không tệ! Ngươi vậy mà đã đem Viêm Lôi Quyết tu luyện đến mức có thể ngưng tụ ra dây đặc như vậy Viêm Lôi Khí, thật sự là không thể tin ngươi chỉ vừa mới luyện thành Viêm Lôi Quyết a!

Viêm Lôi Khí, chính là thứ đại biểu cho người tu luyện Viêm Lôi Quyết trình độ cao đến đâu, thông thường, người vừa mới luyện thành Viêm Lôi Quyết, nhiều nhất chỉ có thể ngưng tụ ra một tầng mỏng như sương màu đỏ nguyên khí mà thôi, thế nhưng Vương Hạo Thần trên người Viêm Lôi Khí lại có thể so sánh với người dành ra cả một năm khổ tu luyện ra, cái này chính là điểm để cho sư nương vô cùng kinh ngạc.

Vương Hạo Thần thiên phú cao tuyệt, thậm chí để cho nàng có chút không kịp thích ứng, khó có thể tin, đây lại là tiểu đồ đệ suốt tám năm qua không thể tu luyện của nàng.

-Tiểu Thần Thần! Ngươi dùng toàn lực công kích ta đi!

Sư nương muốn thử một chút Vương Hạo Thần thực lực sau khi luyện thành Viêm Lôi Quyết, đối với hắn vẫy vẫy tay nói.

-Vâng, sư nương!

Vương Hạo Thần do dự một chút rồi cũng gật đầu, hắn biết mặc dù mình thực lực tăng tiến rất nhiều, thế nhưng sư nương là tồn tại có thực lực gần với lục đại phong chủ, coi như nàng đứng im để cho hắn công kích, hắn cũng vô pháp đã thương được nàng.

Mà lại, bản thân hắn cũng rất muốn thử nghiệm một chút, mình mới có được lực lượng rút cuộc mạnh đến đâu.

Sư nương ngạo kiều đứng trước mặt hắn, toàn thân diện bạch y trắng như tuyết, dung nhan đẹp không tỳ vết, mái tóc đen mượt mà như thác nước, để cho nàng nhìn giống như một vị thần nữ không dính bụi trần.

Mặc dù nàng đã hết sức thu liễm mình khí thế, nhưng Vương Hạo Thần tại trước mặt nàng vẫn cảm nhận được một cỗ làm người khác khó thờ khí thế.

-Sư nương tu vi thật là sâu không lường được, nói không chừng đã xông phá Vũ Vương cảnh cửa, trở thành một vị Vũ Hoàng rồi chăng?

Võ đạo một đường, Vũ Đồ là khởi đầu, Vũ Sĩ, Vũ Sư mới chân chính được xem là có chút thực lực tự bảo vệ mình, Vũ Linh là thực lực của một số gia tộc nhỏ tộc trưởng, Vũ Quân có thể làm thành chủ một toà thành, Vũ Vương là võ đạo cao thủ, Vũ Hoàng là chân chính cường giả, Vũ Tông là cường giả bá chủ một phương, Vũ Tôn là đỉnh cấp cường giả, Vũ Thánh là đại lục đỉnh phong cường giả, là thần long thấy đầu không thấy đuôi đáng sợ nhân

vật, còn Vũ Thiên, Vũ Đế, Vũ Thần ba cái cấp bậc này, Vương Hạo Thần cũng chưa có tư cách bình luận tới.

Mà tại Thiên Sinh Môn, Vũ Quân đã được coi là cao thủ trung kiên lực lượng, Vũ Vương thì lại là quyền cao chức vọng đại nhân vật, đủ để quát tháo một phương, Vũ Hoàng là chân chính đỉnh cấp cường giả, trong tông môn không có được mấy người.

Theo Vương Hạo Thần biết được, Thiên Sinh Môn Vũ Hoàng, ngoại trừ lực đại phong chủ bên ngoài, cũng chỉ có mấy vị trưởng lão đời trước là có thực lực như vậy, bất quá số lượng cũng không có bao nhiêu.

Vũ Hoàng thực lực không cần nói nhiều, mạnh mẽ đến mức khiến cho người khác phải khiếp đảm, tại Đông Hoa hoàng triều không thể nói là tung hoành vô ky, thế nhưng hầu như cũng có thể đi ngang, làm nhân vật được vô số người ngưỡng vọng.

Sự nương của hắn đạt tới Vũ Vương là chuyện ai ai cũng biết, bất quá theo Vương Hạo Thần cảm nhận, năng thực lực rất có thể đã đột phá Vũ Hoàng, hoặc ít nhất, cũng đã đạp vào nửa bước kia.

Mà hắn chẳng qua tu vi chỉ có Vũ Đò, đứng trước mặt năng bị chấn nhiếp là chuyện không thể tránh khỏi.

-Nhớ kỹ, phải dùng ngươi tất cả lực lượng!

Sự nương một bên nhắc nhở nói.

Vương Hạo Thần gật đầu, hai cánh tay nắm lại, toàn lực vận chuyển Viêm Lôi Quyết, chỉ thấy hắn quanh người xích hồng Viêm Lôi Khí gào thét, lôi quang chớp động, không ngừng truyền ra từng đợt sấm rền, khiến cho mặt đất dưới chân đều có chút rung chuyển.

Bàn chân vừa dùng lực, thân hình hắn liền giống như một trận cuồng phong màu đỏ lao lên, toàn thân lực lượng đều hội tụ tại đầu quyền bên trên, hướng sự nương cuồng bạo đánh tới.

Phục Hổ Quyền, tứ hổ chi lực!

Vương Hạo Thần sử dụng Viêm Lôi Quyết gia trì cùng lúc sử dụng Phục Hổ Quyền khiến cho lực lượng một quyền này tăng lên gấp thập bội, trong xích quang rực rỡ ẩn hiện một đầu hư ảnh mãnh hổ gào thét mà đến.

Nếu một quyền này rơi vào kẻ có thực lực như Chúc Ly trước đây, e rằng sẽ trực tiếp bị đánh tới thân hình chia năm xẻ bảy.

Thế nhưng là, đối mặt với Vương Hạo Thần cường hãn nhất một kích này, sự nương thân thể mềm mại lại không chút nào chịu ảnh hưởng, thậm chí ngay cả y phục của nàng, đều không bị kinh phong làm cho rung động, chỉ có cặp mắt phượng là khẽ lướt qua một vòng kinh diễm.

Sự nương mỉm cười, tay áo phát lên, một cổ nhu hoà kinh lực lập tức hướng Vương Hạo Thần thổi tới, đem hắn cuốn về phía sau, một quyền mang theo ngàn cân lực lượng trực tiếp rơi vào biển cả biến mất.

Mặc dù đã đoán trước được kết quả này, thế nhưng Vương Hạo Thần như cũ có chút ử rữ, hắn toàn lực một quyền đánh ra, thế nhưng ngay cả sự nương y phục đều không thể rung động một chút, cái này chênh lệch thực sự quá lớn a!

Sự nương đi vào hắn bên người, tán thưởng nhìn hắn một cái, nói:

-Rất không tồi! Một quyền vừa rồi của ngươi coi như là Lục Tinh Vũ Đò cũng không nhất định có thể tiếp được! Đây là bởi vì ngươi tu luyện Viêm Lôi Quyết thời gian còn quá ngắn, nếu là cho ngươi thêm một ít thời gian để thành thực, nói không chừng thực sự có thể vượt qua ba cái cảnh giới chiến thắng đối thủ rồi!

Nói đến đây, sự nương thanh âm đều có chút bởi vì hưng phấn mà run rẩy.

Tại Thiên Sinh Môn, thiên tài có thể vượt cấp khiêu chiến không phải là không có, thế nhưng nhiều nhất cũng chỉ là vượt qua một cái tiểu cảnh giới mà thôi, thế nhưng Vương Hạo Thần tương lai lại có cơ hội chiến thắng cả đối thủ có tu vi cao hơn mình ba tiểu cảnh giới!

Phải biết, coi như là Thiên Sinh Môn khai tông tổ sư cùng với thật lâu trước đây được vinh dự là trong lịch sử tông môn đệ nhất thiên tài một vị cường giả chẳng qua cũng chỉ có thể vượt qua hai cái tiểu cảnh giới.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tiêu Hàn Dư

Sự nương thật sâu nhìn Vương Hạo Thần hồi lâu, đột nhiên nói:

-Tiểu Thần Thần! Người có muốn tham gia Lục Phong đại hội hay không?

-Lục Phong đại hội? Sư nương, người đang đùa ta à?

Vương Hạo Thần mới nghe còn sững sờ một lúc, sau đó liền tròn mắt há hốc mồm nhìn sư nương, tựa hồ là đang hoài nghi nàng vừa rồi vừa mới nói nhầm.

Lục Phong đại hội, chính là do lục đại phong chủ tổ chức ra ba năm một lần võ đạo đại hội, để cho chúng đệ tử giao lưu cùng luận võ.

Sáu ngọn núi lớn đều sẽ phải ra những đệ tử ưu tú nhất của mình tham dự đại hội, mà những đệ tử kia tu vi thấp nhất đều phải là Vũ Sĩ đỉnh phong, Vương Hạo Thần lúc này chẳng qua chỉ là Tam Tinh Vũ Đồ, sư nương lại muốn hắn tham gia loại này chiến đấu không phải là muốn hắn tự tìm cực khổ sao?

-Lục Phong đại hội còn gần hai năm nữa mới bắt đầu, đồng nghĩa với việc người có hai năm thời gian khổ tu! Hai năm sau, người cần phải đạt tới Vũ Sĩ đỉnh phong... không, ít nhất cũng phải là Vũ Sư mới có cơ hội!

Sư nương mỉm cười giải thích, sau đó lại nghiêm mặt nói:

-Nếu như người có thể tại Lục Phong đại hội có được thành tích tốt, phần thưởng nhất định sẽ để cho người hài lòng! Chỉ là, người hai năm tới sẽ phải tu hành cực kỳ khắc khổ, người có dám hay không?

Vương Hạo Thần gất gao nhử mảy, trong chuyện này hắn không thể không cân nhắc, bởi vì hắn lúc này tu vi chỉ có Vũ Đồ, muốn trong vòng hai năm đạt tới Vũ Sư không thể không nói là phi thường khó khăn, mặc dù hắn đối với bản thân có lòng tin, thế nhưng mục tiêu này thực sự quá xa vời.

Sư nương không nói gì đứng đó nhìn hắn, nàng biết nàng lời nói có chút làm khó hắn, nàng cũng biết muốn trong vòng hai năm từ Vũ Đồ tăng lên tới Vũ Sư là việc khó như thế nào, vì thế nàng muốn để Vương Hạo Thần có thời gian để suy nghĩ kỹ càng, cho dù hắn không đáp ứng, nàng cũng sẽ không trách hắn.

Vương Hạo Thần thần sắc trong mắt liên tục biến đổi, cuối cùng từ từ biến thành kiên định, hắn nghĩ, nếu như không có mục tiêu khó khăn, hắn làm sao có thể có động lực để tiến lên phía trước? Con đường của cường giả, nhất định phải trải qua vô số phong ba mới có thể có thành tựu, nếu ngay cả chuyện này hắn cũng không dám tiếp, vậy còn nói gì tới tương lai sau này?

Coi như chuyện này thực sự khó khăn, hắn cũng muốn dốc toàn lực thực hiện cho bằng được!

Đúng lúc Vương Hạo Thần đang muốn nói chuyện, một đạo thân ảnh liền xuất hiện tại bọn hắn gần đó, người này không phải ai xa lạ, chính là Vương Hạo Thần đại sư huynh Tổng Nhất Phàm.

-Bái kiến sư nương!

Tổng Nhất Phàm vừa nhìn thấy sư nương liền lập tức ôm quyền hành lễ nói.

-Có chuyện gì?

Sư nương hơi không kiên nhẫn nói.

Nàng trong lòng lại có chút phiền muộn, vì sao lần nào cũng là tại thời khắc tối hậu có người chen ngang nàng cùng Vương Hạo Thần trò chuyện?

Tổng Nhất Phàm dường như đang có chuyện gì cao hứng, không để ý thấy sư nương ý tứ, vẻ mặt hoan hỉ nói:

-Sư nương! Sư phụ lão nhân gia vừa xuất quan, nói chúng ta sớm đến gặp hắn!

Theo lẽ thường mà nói, một người vợ khi nghe tin trượng phu mình xuất quan đáng ra phải thật vui mừng mới đúng, thế nhưng sư nương khi nghe đến đây sắc mặt liền cứng lại, thật lâu không nói gì, sau đó mới rũ xuống đôi lông mi dài, nói khẽ:

-Ta biết rồi!

Rồi lại nhìn sang Vương Hạo Thần nói:

-Lão thất, người cũng đi à!

Minh Thiên Phong, tổng cộng chỉ có tám người đệ tử, trong đó Vương Hạo Thần là nhỏ tuổi nhất, trước hắn còn có sáu vị sư huynh cùng một tiểu sư tỷ là nữ nhi của sư phụ Tiểu Hàn Dư, ngày thường, mọi người vẫn gọi hắn là “lão thất”.

“Tiểu Thần Thần” danh tự này, chỉ có sư nương dùng để gọi hắn khi chỉ có hai người, thế nhưng trước mặt người khác đặc biệt là Tiểu Hàn Dư, nàng cũng không tiện xưng hô thân mật như vậy.

Sư nương, Tổng Nhất Phàm, Vương Hạo Thần ba người cùng nhau đi về phía Tiểu Hàn Dư bế quan động phủ.

Vương Hạo Thần trong lòng có chút hồi hộp, trong ấn tượng của hắn, Tiêu Hàn Dư là một cái lãnh huyết nam nhân, hơn nữa toàn bộ tâm trí đều đặt tại việc tu luyện bên trên, hầu như chưa ba giờ chỉ dạy chúng đệ tử, tính cách rất khác với hắn thê tử là sư nương.

Giữa sư phụ và sư nương sự tình không ai biết rõ, bất quá mỗi đệ tử đều hiểu ngầm trong lòng, hai người thật sự tình cảm không có gì mặn mà.

Tiêu Hàn Dư trước đây bởi vì Vương Hạo Thần không thể tu luyện sự tình mà nổi giận lôi đình, trực tiếp từ mặt hắn, ra nghiêm lệnh không có lệnh của hắn, Vương Hạo Thần tuyệt đối không được vào gặp.

Vương Hạo Thần đã ba năm không gặp Tiêu Hàn Dư, lần này đi đến, tự nhiên là muốn cho hắn xem mình thành quả tu luyện, ý muốn cho hắn một cái bất ngờ.

Ba người chậm rãi đi bộ, không lâu sau liền tới được một toà động phủ bên ngoài.

Tiêu Hàn Dư là tu luyện cuồng nhân, rất lâu thời gian đều ở nơi này bế quan, quanh năm không đi ra ngoài.

Ba người đi vào động phủ bên trong, chỉ thấy bên trong phòng đá lần lượt ngồi đó năm vị Minh Thiên Phong đệ tử, mà ở nơi cao nhất, lại có một vị trung niên nam tử uy nghiêm ngồi xếp bằng trên thạch toạ.

Trung niên nam tử cũng không lớn tuổi, niên kỷ chỉ khoảng 34, 35, dung mạo không phải rất anh tuấn nhưng cũng có thể xem là thanh tú nổi bật, khuôn mặt lạnh lùng tràn đầy vẻ nghiêm nghị cùng cao ngạo, hắn chỉ ngồi đó, thế nhưng lại toả ra một cỗ áp lực khiến người ta khó thở.

Năm vị đệ tử vẻ mặt tràn đầy kính ý ngồi trước mặt trung niên nam tử, thậm chí ngay cả liếc mắt hắn một cái cũng không dám, rõ ràng đối với người này cực kỳ kính sợ.

Không cần nói cũng biết, người này chính là Minh Thiên Phong phong chủ, Tiêu Hàn Dư!

Vương Hạo Thần nhìn thấy Tiêu Hàn Dư, trong lòng lại thoáng lộ bộ một cái, vội vàng cùng Tổng Nhất Phàm hành lễ nói:

-Bái kiến sư phụ!

Tiêu Hàn Dư nghe được thanh âm của hắn, hai mắt đang đóng chặt liền mở ra, để lộ cặp đồng tử lạnh lẽo như chuông đồng, một đạo băng lãnh thành âm từ trong phun ra:

-Phế vật! Là ai cho ngươi tư cách đến đây gặp ta? Mau cút ra ngoài!

Nói rồi, một cỗ kinh khủng khí thế khiến cho mọi người phải biến sắc từ trong người Tiêu Hàn Dư bạo phát đi ra.

Ầm! Ầm!

Mặc dù chỉ là một tia khí thế, cũng đủ khiến cho cả sơn động cùng mặt đất chấn động dữ dội.

Tiêu Hàn Dư thân là Vũ Hoàng cường giả, thực lực quả thực kinh khủng đến không cách nào hình dung!

Vương Hạo Thần bởi vì không thể tu luyện, mà đã trở thành cái đinh trong mắt Tiêu Hàn Dư từ lâu, đến mức thứ hai cũng không muốn nhìn mặt hắn nữa, nếu không phải có sư nương ngăn cản, chỉ sợ hắn đã sớm không thể ở lại Minh Thiên Phong được nữa rồi.

Hôm nay, Tiêu Hàn Dư lại không ngờ được tiểu tử này lại dám đến chỗ mình, lửa giận lập tức bùng lên, muốn dựa vào khí thế đem Vương Hạo Thần đánh ra ngoài.

Vương Hạo Thần trong nháy mắt liền cảm nhận được một cỗ không gì sánh được cường đại khí thế bao quanh hắn cơ thể, tựa như mười toà núi lớn cuồng ép tại hắn trên người, khiến cho hắn ngay cả hô hấp đều trở nên cực kỳ khó khăn.

Hắn cùng Tiêu Hàn Dư chênh lệch giống như là phạm nhân so với Đại La Kim Tiên đồng dạng, căn bản không có sức hoàn thù chút nào.

-Dừng tay!

Đúng vào lúc, một đạo thanh âm nữ tử vang lên, chỉ thấy sư nương thân hình đã chắn tại Vương Hạo Thần trước mặt, trên người cũng toả ra một cỗ khí thế mạnh mẽ, đem Tiêu Hàn Dư khí thế ngăn chặn.

Tiêu Hàn Dư nhìn thấy một màn này, sắc mặt liền trầm xuống, trong lòng lửa giận không hiểu vì sao càng thêm rực cháy, cắn răng nói:

-Thi Dao, nàng làm cái gì vậy?

Mặc dù hắn cùng sư nương tình cảm phu thê hết sức không hợp, thế nhưng trên danh nghĩa cũng là vợ chồng, hắn đối với chuyện này trái ý hắn bảo vệ Vương Hạo Thần sớm đã rất khó chịu, nay lại không nghĩ tới nàng lại ra mặt giúp đỡ hắn, để cho hắn vừa giận dữ vừa cảm giác mất mặt.

Nói thế nào cũng là thê tử của mình, sao có thể ở trước mặt mình bảo vệ một nam nhân khác? Cho dù đó có là đệ tử mình đi chăng nữa!

-Chàng không nhìn lại hần một chút sao? Lại còn gọi hần là phế vật?

Sư nương cũng tức giận không kém, nàng mang Vương Hạo Thần tới đây chính là muốn để cho Tiêu Hàn Dư công nhận hần, lại không ngờ đối phương lại muốn đem đệ tử của mình đuổi ra ngoài, nào có cái đạo lý này?

Tiêu Hàn Dư hoài nghi đưa mắt nhìn kỹ Vương Hạo Thần, phát hiện hần có được tu vi về sau, về mặt hơi bất ngờ một chút, thế nhưng ngay sau đó lại giận tái mặt quát lớn:

-Tu vi chỉ có Tam Tinh Vũ Đồ phế vật cũng không biết thẹn đưa đến trước mặt ta? Ta bằng tuổi hần đã là Vũ Sĩ rồi, ngay cả lão tứ ngu độn nhất cũng đã là Thất Tinh Vũ Đồ khi đó, nàng chẳng lẽ muốn ta có thể chấp nhận một tên phế tài như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Ngộ Xuyên Vân Thức

Tiêu Hàn Dư lúc còn trẻ, cùng với Lý Thiên Dương và Thiên Sinh Môn hiện tại tông chủ đều là thiên tài trăm năm hiếm gặp, chưa đầy 16 tuổi đã là cao thủ Vũ Sĩ.

Vương Hạo Thần thiên phú mặc dù rất tốt, nhưng thời gian tu luyện của hần quá ngắn, không đủ để đuổi kịp Tiêu Hàn Dư thành tích ngày trước, thậm chí trong tông môn, chúng đệ tử ở cùng độ tuổi với hần 99 % đều có tu vi cao hơn hần.

Tùng lời nói của Tiêu Hàn Dư giống như con dao đâm thẳng vào tim hần, để cho hần một chút tự ngạo từ việc luyện thành Viêm Lôi Quyết trực tiếp tan vỡ.

Vương Hạo Thần cúi đầu, đắng chát trong lòng, kỳ thực Tiêu Hàn Dư nói cũng không sai, hần thời điểm tu luyện tốt nhất đã qua, đồng nghĩa với việc khởi đầu của hần so với người bình thường phải muộn và khó khăn hơn nhiều lắm, hần mặc dù thiên phú không tệ, nhưng cũng không có gì đảm bảo có thể đuổi kịp bọn họ.

Người thiên phú tốt thì đã sao? Người ta có khởi đầu tốt hơn người, thời gian tu luyện dài hơn người, chỉ dựa vào thiên phú rất khó để hoàn toàn khoá lấp chênh lệch của đôi bên.

Sư nương ở một bên sớm đã giận đến tái mặt, nàng thật sự rất hối hận vì đã mang Vương Hạo Thần đến nơi này, bởi vì người gọi là “trượng phu” của nàng, căn bản từ lâu đã không có đem tiểu đồ đệ xem là đệ tử của hần.

-Tốt! Nếu chàng đã nói thế, vậy sau này mong chàng đừng tại trước mặt người khác nhận hần là đệ tử của chàng! Hi vọng chàng sẽ không hối hận!

Sư nương lạnh lùng trừng mắt nhìn Tiêu Hàn Dư một cái, sau đó quay sang nhìn Vương Hạo Thần nói:

-Lão thất! Người trước lui đi!

Vương Hạo Thần cười khỏ, cũng không có cách nào khác, chỉ có thể đối với mọi người hành lễ một cái, sau đó liền xoay người rời đi.

Vốn dĩ có thể cùng sư phụ hàn gắn một chút, hoá ra từ đầu vẫn là hần nghĩ nhiều rồi.

Vương Hạo Thần ra khỏi động phủ mà trong lòng cực kỳ mê mang, cũng không quan tâm mình đang đi về hướng nào, chỉ bước đi trong vô định.

Đúng lúc này, trong ánh mắt của hần, bỗng nhiên hiện ra một đạo màu vàng kiêu ánh mờ ảo, mà Vương Hạo Thần lúc này lại như mất đi thần trí, trong đầu của hần lúc này chỉ dâng lên một cái ý niệm, đó là hần muốn luyện kiếm.

Chỉ có luyện kiếm, mới có thể giúp hần tạm quên đi những chuyện vừa rồi!

Vương Hạo Thần trước mặt là một khu rừng thưa, hần cũng không có kỳ gì lập tức rút ra Tử Lam Kiếm, một bộ Toàn Phong kiếm pháp, giống như nước chảy mây trôi được thi triển đi ra.

Kỳ lạ thay, Vương Hạo Thần lúc này sử kiếm, so với hần khi thanh tỉnh còn muốn tinh diệu hơn rất nhiều.

Vương Hạo Thần từng kiếm đâm ra, trong mỗi kiếm lại ẩn chứa từng đợt cuồng phong rít gào, mà hần lại giống như tiến vào nhân kiếm hợp nhất, múa kiếm đến quên cả thời gian.

Tốc độ xuất kiếm của hần, lại càng lúc càng nhanh, tựa hồ rất khó nhìn thấy bằng mắt thường.

Vũ Phong Thức một chiêu này, một kiếm tiếp nối một kiếm đâm ra.

Bất tri bất giác, Vương Hạo Thần luyện kiếm đã hơn một canh giờ thời gian, mà kiếm trong tay hắn, thì lại càng lúc càng nhanh, tốc độ đã vượt xa Vũ Phong Thức một kiếm nên có được tốc độ tiêu chuẩn.

Bộ pháp của hắn cũng biến hoá khác đi, càng thêm tinh giản gọn gàng, thế nhưng tốc độ lại càng thêm mau lẹ, tựa như một tia chớp vụt qua.

Trong mắt màu vàng kiếm ảnh, để cho Vương Hạo Thần trong lòng chỉ có luyện kiếm ý niệm, như mê như say, đối với kiếm pháp lĩnh ngộ cũng vượt xa bình thường.

Vương Hạo Thần có nghĩ cũng không dám nghĩ tới, mình lại trong tình trạng như vậy, lĩnh ngộ Toàn Phong kiếm pháp thức thứ hai, Xuyên Vân Thức!

Xuyên Vân Thức, bề ngoài nhìn vào có vẻ là Vũ Phong Thức bản đơn giản hoá, kỳ thực uy lực của nó so với Vũ Phong Thức mạnh hơn không chỉ năm lần, một kiếm nhanh đến tột cùng, khi xuất kiếm để cho đối thủ hầu như chỉ có thể nhìn thấy từng luồng kiếm quang, một kiếm phân thắng bại.

Toàn Phong kiếm pháp, lấy mạnh làm yếu chỉ, không yêu cầu hoa mỹ chiêu thức, cũng không cần thắng đẹp, chỉ cần đánh nhanh thắng nhanh liền đủ.

Không thể không nói, Toàn Phong kiếm pháp một bộ kiếm pháp này có thể nói là thực dụng vô cùng, thế nhưng chính bởi vì như vậy, nó mới lọt vào Vương Hạo Thần pháp nhãn.

Một lần lại một lần, Vương Hạo Thần cứ như vậy luyện kiếm, cho đến khi sức lực cạn kiệt mới dừng tay, ngồi xuống đất điều tức.

Thế lực hồi phục không sai biệt lắm về sau, Vương Hạo Thần khoe miệng liền hơi nhếch lên, trong lòng kinh hi vô cùng.

Lĩnh hội Toàn Phong kiếm pháp thức thứ hai, để cho hắn sức chiến đấu tăng lên thật lớn, lúc này coi như đối phương là một vị Lục Tinh Vũ Đồ, hắn cũng có thể sòng phẳng một trận chiến.

Lúc này, tại trong Tiêu Hàn Dư bế quan sơn động, những đệ tử khác đều đã rời đi, trong động chỉ còn lại sư nương cùng với Tiêu Hàn Dư hai người.

Tiêu Hàn Dư sắc mặt lúc này âm trầm vô cùng, ánh mắt nhìn thê tử của mình rất kỳ lạ, thanh âm ẩn chứa giận dữ nói:

-Thi Dao! Trả lời ta một chuyện, nàng vì sao từ trước đến giờ vẫn cứ che chở cho tên phế vật đó?

Hắn đối với Vương Hạo Thần căm ghét tận xương tủy, không phải chỉ là bởi vì chướng mắt y, nguyên nhân lớn nhất chính là bởi vì thê tử của mình đối với tiểu đồ đệ này quan tâm quá mức, Tiêu Hàn Dư hắn có cảm giác, mình thân là trọng phụ của nàng, thế nhưng tình cảm của nàng dành cho hắn so với nàng tình cảm dành cho Vương Hạo Thần ngay cả một phần trăm đều không tới.

Thê tử do hắn tốn bao công sức mới cưới về được, tuy rằng hữu danh vô thực, thế nhưng hắn là một kẻ tham lam, thê tử của mình chính là của mình, cho dù chỉ có hư danh, thế nhưng nàng cũng không được phép thân mật cùng nam nhân khác.

Vì thế, Vương Hạo Thần ở trong mắt hắn giống như một con ruồi nhặng đáng ghét, hắn nhiều lần đã muốn đem hắn trực xuất sư môn, thế nhưng sư nương lại cứ xuất hiện ngăn cản, để cho hắn tích đầy một bụng lửa giận.

Hôm nay rốt cuộc không nhịn được nữa, hắn mới mở miệng chất vấn sư nương.

Sư nương không cam lòng yếu thế, lạnh lùng nhìn hắn, hỏi ngược:

-Vậy ta hỏi ngươi, lão thất hắn đến cùng đã làm sai chuyện gì? Đối với ngươi tất cả hình phạt từ trước đến giờ hắn đều không một lời oán trách mà chấp nhận, ngay cả việc bị đồng môn huynh đệ ức hiếp cũng không để trong lòng! Lúc trước không nói, nay hắn đã có thể tu luyện, ngươi vì cái gì còn tiếp tục đối xử với hắn như vậy?

Tiêu Hàn Dư làm sao có thể nói ra rằng hắn bản thân đang ghen với tên tiểu tử kia, chỉ có thể nói thật một câu:

-16 tuổi mới là Tam Tinh Vũ Đồ! Hắn không có tư cách làm đồ đệ của ta, nếu không phải nàng ba lần bốn lượt ngăn cản, ta đã sớm đem hắn trực xuất sư môn rồi!

Sư nương giận quá thành cười, thần tình cũng có chút kích động mà nói:

-Phế vật? Ngươi chẳng lẽ đã quên, Lữ sư tổ chuyện rồi sao? Năm đó Lữ sư tổ 16 tuổi cũng chỉ là một cái bình thường tạp dịch, đến năm 18 tuổi mới thu được kỳ ngộ, thực lực một đường tiến nhanh như vũ bão, đến trung niên liền đánh khắp tông môn không có địch thủ, trở thành chúng ta Thiên Sinh Môn một nhân vật truyền kỳ! Lão thất vì cái gì không thể trở thành Lữ sư tổ thứ hai đây?

-Trở thành Lữ sư tổ thứ hai?

Tiêu Hàn Dư cười sảng sặc, tựa hồ nghe được thế gian đệ nhất tiểu thoại, lại nói:

-Thi Dao a Thi Dao! Nàng đứng đối với tên tiểu tử đó tin tưởng đến mù quáng rồi! Nàng cho rằng giống như Lữ sư tổ loại này nhân vật có thể tùy tiện xuất hiện sao? Vương Hạo Thần thứ này tiểu căn bản, coi như cho hắn thêm 100 năm cũng không thể nào có được Lữ sư tổ một phần ngàn thực lực!

Kỳ thực hẳn trong lòng cũng không hoàn toàn cho là như vậy, bất quá bởi vì để đả kích sự nương dỗi Vương Hạo Thần lòng tin, hẳn không thể không nói tàn nhẫn một chút.

Sư nương khuôn mặt biến thành lạnh lẽo như băng, nhìn Tiêu Hàn Dư hồi lâu, sau đó liền mở miệng nói:

-Mười năm! Ta nhất định sẽ dùng khoảng thời gian mười năm tới toàn lực bồi dưỡng lão thất, để cho hắn vượt qua! Đến lúc đó, ngươi coi như muốn hối cũng không kịp!

-Vượt qua ta? Ha ha ha!

Tiêu Hàn Dư lại cười ngất nghẻo, hung hăng nói:

-Ta Tiêu Hàn Dư từ khi bái nhập Thiên Sinh Môn, trong cùng thế hệ luận thiên phú ngoại trừ trưởng môn sư huynh và tên Lý Thiên Dương kia ra, không người có thể so! Đừng nói cho hắn mười năm, coi như một trăm năm hay một ngàn năm cũng không có cách nào đuổi kịp ta!

Tiêu Hàn Dư cười lớn một hồi, sau đó sắc mặt dần biến thành vẻ lạnh lùng, nhìn sư nương trầm giọng nói:

-Thi Dao! Nàng vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta, ý ta là, tên tiểu tử đó trong lòng của nàng, chẳng lẽ còn quan trọng hơn cả ta sao?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Chuyện xưa

Sư nương nghe hắn nói như vậy, khoe miệng liền hiện ra một tia cười châm chọc, nói:

-Tiêu Hàn Dư! Ngươi dường như quên mất một chuyện, ta cùng ngươi hôn nhân, căn bản là hữu danh vô thực, chẳng lẽ ngươi lâu nay vẫn cho là, ta Nhạc Thi Dao bởi vì yêu thích mới lấy ngươi hay sao?

-Oanh!

Lời nói của nàng vừa dứt, trên người Tiêu Hàn Dư liền bạo phát ra một cỗ khí thế, chỉ thấy hắn hai mắt lúc đó đỏ lên, vẻ mặt cuồng nộ nhìn giai nhân trước mặt.

Tiêu Hàn Dư biết, hắn cùng Nhạc Thi Dao hôn nhân, vốn chỉ có hắn một người nguyện ý, còn cái sau thì hoàn toàn không đem hắn để vào trong lòng.

Nhạc Thi Dao năm đó, chính là Thiên Sinh Môn đệ nhất mỹ nữ, đồng thời cũng là tông môn đệ nhất thiên tài, lại còn là Vũ Vương trẻ tuổi nhất, tại trong tông môn cùng Đông Hoa Hoàng Triều nam nhân theo đuổi nàng nhiều đếm không hết, Tiêu Hàn Dư mặc dù năm đó đã là phong chủ, trong lòng cũng rất thêm khát Nhạc Thi Dao nhan sắc, vốn dĩ hắn cũng không có bao nhiêu ưu thế trong chuyện này, thế nhưng không nghĩ tới sau này xảy ra một ít cố sự, Nhạc Thi Dao mới dưới tình huống không tình nguyện chấp nhận gả cho hắn.

Thế nhưng, hai người quan hệ vợ chồng chỉ là trên danh nghĩa, kỳ thực Tiêu Hàn Dư cả trái tim lẫn thân thể của Nhạc Thi Dao đều không chiếm được, bất quá hẳn không có bởi vì như vậy mà từ bỏ hi vọng, bởi vì hẳn dù sao cũng có danh phận là nàng phu quân, hẳn tin tưởng, sẽ có một ngày hắn có thể đem phương tâm của nàng bắt vào tay.

Nhưng sau chuyện này, hắn mới biết những suy nghĩ kia chẳng qua chỉ là chuyện cười mà thôi.

Đề nén trong lòng lửa giận, Tiêu Hàn Dư nhìn Nhạc Thi Dao không chớp mắt, gằn giọng mà nói:

-Nhạc Thi Dao, nàng bây giờ đã là ta thê tử, mặc kệ nàng có muốn hay không, chuyện này nàng không có khả năng thay đổi!

Sư nương Nhạc Thi Dao mí mắt khẽ sụp xuống, nhàn nhạt nói:

-Ngươi không có tư cách làm ta phu quân!

-Nói láo!

Tiêu Hàn Dư không nhịn được nữa, trực tiếp gào thét mà nói:

-Ta Tiêu Hàn Dư thân là Minh Thiên Phong phong chủ, tu vi là càng đạt đến Thất Tinh Vũ Hoàng, tại Thiên Sinh Môn địa vị chỉ dưới chương môn! Nếu ta không xứng với nàng, vậy thì còn có ai? Lý Thiên Dương? Hay là cái kia Vương Hạo Thần tiểu phế vật?

Đối mặt với một Tiêu Hàn Dư đang cuồng nộ, Nhạc Thi Dao khuôn mặt lại không chút nào đổi sắc, nhẹ nhàng nói:

-Ngươi ngay cả bản thân vị trí cũng không hiểu được, vậy còn nói gì tới chuyện có tư cách hay không làm ta trọng phụ!

Nói rồi, nàng cũng không để ý tới Tiêu Hàn Dư nữa, trực tiếp xoay người rời đi.

Tiêu Hàn Dư nhìn “thê tử” của mình rời đi, trong lòng càng thêm cuồng nộ phẫn hận, sát ý phun trào khắp nơi, tựa như một đầu dã thú không có chỗ phát tiết cơn giận của mình.

-Rầm!

Tiêu Hàn Dư một quyền đánh vào tường đá bên cạnh, khiến cho đất đá vỡ tung toé, giọng khàn khàn lâm lâm:

-Từ trước giờ không có thứ gì có thể từ trong tay rời khỏi, Nhạc Thi Dao, nàng là nữ nhân mà Tiêu Hàn Dư ta coi trọng, nàng cho rằng nàng có thể thoát khỏi tay ta? Ngay thơ đến cực điểm!

Vương Hạo Thần luyện thành Toàn Phong kiếm pháp thức thứ hai, bầu trời đã tối đen như mực, hắn liền muốn quay về phòng nghỉ ngơi.

Chỉ là, hắn trên đường đi về, lúc đi ngang qua con suối gần đó, lại phát hiện có một bóng người thon dài đang ngồi trên bờ sông.

Vương Hạo Thần định thần nhìn kỹ, mới nhận ra đó là sư nương Nhạc Thi Dao, trong lúc hắn còn đang chần chờ không biết có nên tới gặp nàng hay không, thì sư nương thanh âm đã truyền vào tai hắn:

-Tiểu Thần Thần! Đến đây với ta một chút a!

Vương Hạo Thần không chần chừ nữa, chậm rãi đi tới ngồi bên cạnh Nhạc Thi Dao.

Đêm hôm nay trăng rất sáng, Vương Hạo Thần có thể nhìn thấy rõ Nhạc Thi Dao tuyệt mỹ dung nhan, đẹp không tỳ vết, dưới ánh trăng, nàng giống như một vị lã ba tiên tử ngồi bên cạnh hắn.

Thế nhưng, Vương Hạo Thần lại nhìn ra được, trong đôi mắt của nàng, lại ẩn chứa một tia buồn rầu khó nói.

Nhạc Thi Dao trong mắt nổi lên một tia hoài niệm, lúc này khẽ nói:

-Tiểu Thần Thần! Không biết ngươi có hứng thú nghe ta giảng một cái cổ sự hay không?

-Sư nương xin cứ nói!

Vương Hạo Thần biết nàng đang có tâm sự, lúc này đạm thanh đáp.

Nhạc Thi Dao hai cánh tay trắng như ngọc nắm lại cùng một chỗ, chậm rãi nói:

-22 năm trước, Ngọc Tiêu Phong tiền nhiệm phong chủ sau một chuyến ra ngoài dạo chơi, mang về tông môn một tiểu nữ hài! Tiểu nữ hài đó sau khi tiến vào tông môn liền biểu lộ ra mình đáng sợ thiên phú, trở thành tông môn trọng điểm bồi dưỡng, mà nàng tu vi, cũng vì thế mang tăng trưởng nhanh như gió! Thời gian qua đi, tiểu nữ hài đó đã trở thành một người thiếu nữ xinh đẹp như tiên nữ hạ phàm, được xem là Thiên Sinh Môn đệ nhất mỹ nữ, đồng thời còn là một đời tuổi trẻ đệ nhất thiên tài, được vô số thiếu niên anh kiệt thậm chí còn có hai vị phong chủ trong tông môn điên cuồng theo đuổi!

-Người thiếu nữ đó vốn chưa có ý định lập gia thất, thế nhưng người tính không bằng trời tính, sư phụ của thiếu nữ đó bị kẻ địch đánh lén, gặp phải trí mạng thương tích, người trước khi lâm chung, đã nói với người thiếu nữ đó rằng sau khi người mất, nàng nhất định phải gả cho Minh Thiên Phong phong chủ Tiêu Hàn Dư! Mới đầu, thiếu nữ đó kịch liệt phản đối, thế nhưng sư phụ nàng lại cương nghị dùng tính mạng để ép nàng, lại có trường bối bên trên tạo áp lực, rơi vào đường cùng, nàng chỉ có thể chấp nhận thỉnh cầu của sư phụ, để người yên lòng ra đi!

-Thiên Sinh Môn đệ nhất mỹ nhân cùng với Minh Thiên Phong phong chủ khi đó đã trải qua một đời vợ kết làm phu thê, người ngoài đều cảm giác hai người không hợp, thế nhưng cũng ngại cả hai thực lực, cuối cùng không dám ngăn cản! Hai người mặc dù kết làm phu thê, thế nhưng hữu danh vô thực, chỉ có cái vỏ bên ngoài, bên trong lại giống như người đứng nước lã!

Nói đến đây, Nhạc Thi Dao quay mặt sang nhìn Vương Hạo Thần, hỏi:

-Ngươi hẳn là đoán được, thiếu nữ trong câu chuyện này là ai phải không?

Vương Hạo Thần mỉm cười, gật đầu đáp:

-Đệ tử đoán ra được, người này, tất nhiên là sư nương!

Hắn không nghĩ tới sư nương cùng sư phụ hai người lại có một đoạn cổ sự như vậy, đồng thời hắn cũng biết được, hai người kỳ thực không có tình cảm vợ chồng, chỉ có danh nghĩa mà thôi.

Nhất thời, hắn cảm thấy trong lòng chua xót, đối với sư nương chuyện tình có chút thương cảm.

Nàng năm đó chỉ là một cái thiếu nữ 18 tuổi, là cái tuổi đẹp nhất của người con gái, lại phải gả cho một người nam nhân mà mình không hề yêu thương, hơn nữa còn là bị cưỡng ép, đó là một điều đau khổ đến mức nào?

Đúng lúc này, Vương Hạo Thần đột nhiên cảm giác được một cổ mềm mại không xương thân thể đang tiến vào hân lồng ngực, vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy sư nương Nhạc Thi Dao không biết từ lâu nào đã dựa sát vào người hân, đầu gối lên hân bờ vai, khuôn mặt lộ ra vẻ mệt mỏi cùng khổ tâm.

- Tiểu Thần Thần! Ta mượn bờ vai của người một chút!

Nhạc Thi Dao thanh âm nhẹ nhàng vang lên tại Vương Hạo Thần bên tai.

Vương Hạo Thần cảm nhận nhiệt độ thân thể của người con gái trong ngực, mũi lại ngửi được hương thơm trên người nàng, mặc dù có hơi bối rối một chút, thế nhưng lại không đành lòng đẩy nàng ra, chỉ có thể giữ nguyên tư thế để cho nàng dựa vào vai hân.

Vương Hạo Thần đang muốn nói chuyện, lại cảm thấy mình vai áo tựa hồ hơi ẩm ướt, sau đó lại nghe được từng tiếng nước nhỏ nhẹ nhàng trên vai, trong lòng đột nhiên mềm nhũn.

Hân chưa bao giờ ngờ được, sư nương sẽ có một ngày cứ như vậy dựa vào hân mà khóc.

Vương Hạo Thần lúc này mới hiểu được, nữ nhân luôn có những lúc yếu đuối, bình thường không thể hiện ra, là bởi vì họ muốn che dấu đi nỗi khổ tâm của mình, lại không muốn biểu lộ ra trước mặt người khác bộ dạng cần che chở của mình, thế nhưng cho dù có khéo léo cho dầu tới đâu, cũng sẽ có một ngày họ sẽ phải thể hiện ra sự mềm yếu của mình.

Sư nương luôn ở bên cạnh chăm sóc hân, thế nhưng hân lại không hiểu được nàng trong lòng kỳ thực luôn mang một nỗi buồn sâu đậm không muốn cho hân biết.

Lúc này, nàng đang phát tiết nỗi ảm ức những năm gần đây qua những giọt nước mắt trong suốt đang không ngừng trào ra.

Vương Hạo Thần trong lòng xúc động, hai cánh tay không nhịn được theo bản năng đem thân thể mềm mại quyến rũ của Nhạc Thi Dao ôm chặt lấy, để cho hai người thân thể ép sát vào nhau, ý muốn dùng cái ôm của mình an ủi nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Ra ngoài lịch lãm

Nhạc Thi Dao ở ngực hân càng khóc càng thương tâm, nàng gần mười năm nay phải làm vợ người nàng không hề có tình cảm, hơn nữa còn phải đối mặt với tiếng nói của ngoại nhân, để cho nàng vô cùng khổ tâm, lúc này gặp Vương Hạo Thần không hiểu sao lại muốn dựa vào hân, thống khoái khóc một hồi.

Lòng ngực rắn chắc của hân ấm áp, lại mang theo nam tính hơi thô, khiến cho nàng có một loại cảm giác muốn cả đời đều dựa vào hân như vậy, đầu nhỏ gấu gao vùi vào Vương Hạo Thần trong lòng, có chút tham lam hưởng thụ hân hơi ấm.

Mặc kệ những năm qua nàng cố gắng gây dựng hình ảnh, vào lúc này, nàng chỉ muốn thoải mái khóc một lần, đem tâm sự của mình chia sẻ với hân, lại tận hưởng cảm giác được hân quan tâm, ôm ấp.

Nàng vào lúc này cũng đã nhận ra, tiêu đồ đệ của nàng đã không biết từ lúc nào chiếm lấy một vị trí không thể thay thế trong lòng của nàng, một vị trí mà từ trước tới giờ chưa có một nam nhân nào tiếp cận được, mà tình cảm của nàng đối với hân, cũng đã có chút thay đổi, không còn giống như trước hoàn toàn là thầy trò, tỷ đệ nữa.

Nàng không muốn biểu lộ quá mức, thế nhưng lại không cách nào từ trong lồng ngực Vương Hạo Thần rời đi, bởi vì nàng thực sự quá yêu thích cảm giác ấm áp mà hân mang lại.

Vương Hạo Thần trong lòng ôm ôn hương nhuyễn ngọc, lại say mê hương thơm của nữ tử gần ngay trước mắt, để cho hân đầu óc đều có chút mông mị.

Nhạc Thi Dao thân là Thiên Sinh Môn đệ nhất mỹ nhân trong suốt nhiều năm qua, ngay cả khi nàng đã thành thân, trong đám nữ đệ tử hiện nay cũng không có một cái có dung nhan đuổi kịp nàng, Vương Hạo Thần chính là nam nhân đầu tiên cùng nàng thân mật như vậy, nếu để kẻ khác biết được nhất định ghen ghét tới phát điên.

Nhạc Thi Dao khuôn mặt tuyệt mỹ khiến cho hoa nhường nguyệt thẹn, mái tóc đen dài mượt như nhung, làn da trắng ngần như mỡ đông, lúc này ôm chặt Vương Hạo Thần, hai toà ngọc nữ phong vô tình ép sát vào người hân, lúc mới đầu, Vương Hạo Thần cũng không chú ý lắm, thế nhưng dần dần hân lại cảm nhận được trước ngực truyền đến từng đợt mềm mại co giãn, trong lòng không hiểu sao lại bốc lên một trận lửa nóng rạo rực.

Vương Hạo Thần ở bên Nhạc Thi Dao lâu như vậy, mặc dù biết sư nương của mình rất đẹp, thế nhưng lại chưa bao giờ có tà niệm với nàng, hôm nay,

hai người chung đụng quá gần, nếu như hắn còn không có cảm giác, vậy hắn liền là một cái thái giám rồi.

Chỉ là, đối với chuyện nam nữ Vương Hạo Thần hoàn toàn không có kinh nghiệm, hay có thể nói là dốt đặc cán mai, tất cả hành động đều dựa theo cảm xúc và bản năng mà thực hiện.

Vương Hạo Thần hai cánh tay không tự chủ được từ trên người Nhạc Thi Dao di chuyển lên, một tay ôm lấy nàng thắt lưng, một tay khác nâng lên nàng khuôn mặt, đầu hơi cúi xuống, sau đó liền dưới ánh mắt sững sờ của giai nhân trước mặt, đem môi của mình đặt lên môi thơm đỏ mọng của nàng.

Thời gian tựa hồ bởi vì khung cảnh này mà dừng lại!

Nhạc Thi Dao cả người như hoá đá hồi lâu, mắt phượng mở to nhìn khuôn mặt tuấn mỹ ngay trước mắt, đây là nụ hôn đầu của nàng, lại không có một dấu hiệu báo trước bị cướp mất, nếu là nam nhân dám làm thế với nàng, nàng coi như liều mạng cũng phải đem nó chém giết, thế nhưng đối với Vương Hạo Thần, nàng mặc dù có một chút tức giận, nhưng càng nhiều là thẹn thùng và nhu tình, lại không nhớ tới mình thực lực mạnh hơn hắn không biết bao nhiêu lần, không có dùng lực đẩy hắn ra.

-Thôi, hôm nay liền để tiểu tử này chiếm chút tiện nghi a!

Nhạc Thi Dao nghĩ thầm, lòng nàng rất phức tạp, nửa muốn Vương Hạo Thần tiếp tục, nửa khác lại bởi vì đạo lý thông thường mà trắc trở, thế nhưng nàng trong mắt lại tràn đầy lửa nóng tình ý, cuối cùng không quản nhiều như vậy được nữa, một đôi ngọc thủ vòng qua Vương Hạo Thần cổ, kéo đầu của hắn lại gần mình hơn, môi thơm hơi mở ra, mặc cho nam nhân trước mặt khinh bạc.

Vương Hạo Thần theo bản năng dùng đầu lưỡi tách ra Nhạc Thi Dao hàm răng trắng ngọc, cùng đầu lưỡi của nàng quấn quít cùng một chỗ, nước dịch của nàng ngọt như mật, khiến hắn càng thêm say mê, không ngừng tham lam mút lấy chất lỏng ngọt ngào trong miệng nàng.

Nhạc Thi Dao bị hắn hôn đến đầu óc mơ hồ, chỉ biết nhiệt tình đáp lại, tận hưởng giây phút khó quên này.

Hai người rơi vào trong lửa tình, chiếc hôn kéo dài rất lâu, đến khi cả hai hoàn toàn không còn đường khí mới buông nhau ra, ngồi trên mặt đất nặng nề hít thở không khí.

Vương Hạo Thần con ngươi hiện lên vài tia đỏ tươi, hô hấp dồn dập, hai tay ôm lấy thân thể mềm mại của Nhạc Thi Dao, cơ thể nóng bừng như bị lửa thiêu, đôi môi từ trên môi thơm của nàng trượt xuống nàng cái cổ trắng ngần.

Nhạc Thi Dao vẫn còn lại một chút lý trí, cố nén thân thể cũng động tình, cố gắng đem đầu của Vương Hạo Thần từ trong ngực mình đẩy ra, thờ gấp nói:

-Tiểu Thần Thần! Bây giờ còn chưa phải lúc...

Vương Hạo Thần nghe nàng nói như vậy, chỉ có thể tạm thời đè nén lại trong lòng hoá điễm, đôi tay không an phận kia cũng dừng lại, chẳng qua là vẫn như cũ ôm lấy Nhạc Thi Dao ngọc thể, cảm đặt lên vai nàng, nặng nề hỏi:

-Sư nương, vì sao dừng lại?

Hơi thở của hắn nóng bỏng phả vào Nhạc Thi Dao cổ ngọc, tựa hồ hận không thể nói cho giai nhân bên cạnh biết, hắn đang rất muốn nàng a!

Nhạc Thi Dao bị hắn lớn mật hành động khiến cho hai má đỏ bừng, trong lòng cũng có xuân ý nhộn nhạo, thế nhưng nàng cũng phải đè xuống, kiên nhẫn giải thích nói:

-Ngươi bây giờ còn quá yếu, nếu ngươi cùng ta... phát sinh chuyện như vậy, đề sư phụ biết được, tông môn nhất định không còn chỗ cho ngươi dung thân, đến lúc đó, ta cũng không bảo vệ được ngươi!

Nàng tuy rằng không yêu Tiêu Hàn Dư, coi như yêu nam nhân khác, cũng không tính là phản bội y, thế nhưng hai người vẫn là vợ chồng trên danh nghĩa, hơn nữa nàng biết Tiêu Hàn Dư luôn có ý với mình, nếu đề y biết được mình cùng Vương Hạo Thần phát sinh quan hệ tình cảm, hắn nhất định sẽ tiếc hết thảy mà tìm cách giết Vương Hạo Thần, mà nàng tu vi còn kém Tiêu Hàn Dư rất nhiều, khẳng định sẽ không ngăn được hắn.

Vì thế, nàng mặc dù biết mình có tình cảm với Vương Hạo Thần, thế nhưng cũng không muốn cùng hắn phát sinh quá lớn quan hệ, bởi vì nàng là muốn bảo vệ hắn cho tới khi hắn hoặc nàng có đủ thực lực để tự xử lý chuyện của mình.

Hơn nữa, nàng cùng Vương Hạo Thần tiến triển quá mức đột ngột, tình cảm còn chưa rõ ràng đã muốn tiến thêm một bước, như vậy cũng quá vội vàng.

Vương Hạo Thần nghe nàng nói như vậy thì trầm mặc, trong mắt dần dần lên vẻ kiên định, nắm lấy Nhạc Thi Dao bàn tay mềm mại, nói:

-Sư nương, cho ta thời gian, ta nhất định sẽ trở thành cường giả như sư phụ... không, ta nhất định sẽ vượt qua sư phụ, đủ để khiến tông môn kiêng kỵ, đến lúc đó, không ai có thể hạn chế tự do của ngươi!

Nhạc Thi Dao cùng Tiêu Hàn Dư kết làm phu thê là bởi vì sư phụ nàng, thế nhưng còn có một nguyên nhân khác, đó là Thiên Sinh Môn cao tăng cường giả tạo áp lực, vì thế nếu Vương Hạo Thần muốn giúp nàng, hắn thực lực ít nhất phải vượt qua Tiêu Hàn Dư, thậm chí là đuổi kịp tông chủ.

Mục tiêu này, không thể không nói là rất khó khăn, thế nhưng vì sư nương, hắn nhất định phải cố gắng hết sức.

Hắn suy nghĩ rất đơn giản, cũng chưa nhận ra tình cảm của mình dành cho Nhạc Thi Dao là gì, trong lời nói chỉ biểu hiện ra hấn ý tứ sẽ giúp nàng bỏ đi cuộc hôn nhân nhạt nhẽo kia, nhưng cũng tỏ ý sẽ cùng nàng ở chung một chỗ.

Nhạc Thi Dao biết hắn suy nghĩ, trong lòng mặc dù có hơi thất vọng, cũng không chấp nhặt với hắn, dù sao Vương Hạo Thần còn quá trẻ, căn bản không hiểu được tình cảm nam nữ như thế nào, vừa rồi chỉ là hành động theo cảm xúc nhất thời.

Lại nói, nàng chẳng phải cũng cần thời gian để xác định tình cảm với hắn sao?

Nhạc Thi Dao nghĩ vậy, liền mỉm cười nhìn Vương Hạo Thần nói:

-Thời gian ngươi khẳng định sẽ có, bất quá không nên ép bản thân quá mức, sẽ không tốt cho việc tu luyện của ngươi!

Vương Hạo Thần gật đầu, ánh mắt hơi loé lên, nói:

-Sư nương, sau ngày hôm nay, ta muốn hạ sơn ra ngoài lịch lãm!

-Ngươi muốn hạ sơn?

Sư nương khẽ cau mày, trầm giọng nói:

-Ngươi tu vi còn thấp, ra ngoài lịch lãm lúc này rất nguy hiểm!

Ra ngoài tông môn rồi, lúc đó chính là phải dựa vào chính mình, thế nhưng Vương Hạo Thần thực lực còn rất nhỏ yếu, thiên hạ người tốt thì ít mà ác nhân thì nhiều, nàng sợ hắn đi ra không được mấy ngày liền gặp nguy hiểm rồi.

Vương Hạo Thần vẫn kiên trì nói:

-Sư nương, ta muốn trở nên cường đại nhanh chóng, không thể chỉ ở trong nhà ru rú tu luyện, như vậy cho dù ta tu vi có tăng lên, tâm cảnh cùng chiến lực cũng sẽ thiếu hụt! Chỉ có ra ngoài lịch lãm, mới có cơ hội tìm được cơ duyên giúp ta nhanh chóng trưởng thành, như vậy hai năm sau Lục Phong đại hội ta mới có khả năng lấy được thứ hạng cao! Sư nương, chuyện này ý ta đã quyết, xin người đừng ngăn cản!

Trước đây hắn còn có chút do dự không biết có nên làm như vậy hay không, thế nhưng bây giờ hắn lại quyết tâm hai năm trước phải có thực lực tham dự Lục Phong đại hội, cũng là đang đặt mục tiêu cho mình, nếu ngay cả Lục Phong đại hội hai năm sau hắn cũng không có tư cách tham gia, vậy cái gì cũng đừng nói rồi.

Sư nương cười khò, biết cái tính cứng đầu của hắn lại hiện ra, một khi thẳng này ý đã quyết thì chín con trâu cũng đừng hòng kéo lại hắn, vì thế nàng chỉ có thể chấp nhận, nói:

-Thời được rồi! Ý ngươi đã như vậy, ta cũng không tiện nói thêm! Bất quá ngươi ra ngoài tu luyện nhất định phải cẩn thận, nhớ kỹ, thiên hạ lắm người hiểm ác, nếu ngươi gặp chuyện bên ngoài, tông môn cũng sẽ không kịp cứu viện ngươi!

Vương Hạo Thần thấy nàng đồng ý liền mừng rỡ, lại cùng nàng nói chuyện một hồi lâu, mới có chút không bỏ buông Nhạc Thi Dao, quay về chuẩn bị cho chuyến hạ sơn lần đầu tiên của mình.

Chuyến đi sắp tới, hắn muốn đem tu vi của mình tăng mạnh, sau đó mới quay trở về.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Hạ sơn

Vương Hạo Thần mất một chút thời gian để chuẩn bị hành lý cho mình, lại nhờ sư nương Nhạc Thi Dao chuẩn bị giúp mình một ít tông môn nhiệm vụ, bởi vì hắn một chuyến đi này nhất định sẽ tiêu tốn không ít thời gian, nhân tiện có thể đi làm một ít nhiệm vụ để lấy điểm công hiến, đồng thời nhân cơ hội đó tu luyện khả năng thực chiến của bản thân.

Sau buổi tối hôm đó, Vương Hạo Thần cùng Nhạc Thi Dao quan hệ trở nên có chút thay đổi, không còn đơn giản là sư nương cùng đệ tử như trước, lại thêm vào một chút tình cảm mập mờ.

Vương Hạo Thần mặc dù đối với tình cảm nam nữ không rõ ràng lắm, thế nhưng hắn đủ đầu óc để hiểu ra mình tình cảm đối với sư nương không chỉ đơn giản là tôn kính cùng dựa vào như trước, biến hoá này để cho hắn cảm giác có chút không kịp thích ứng.

Còn Nhạc Thi Dao thì lại đang rất hoang mang, bởi vì nàng mặc dù có tình cảm với Vương Hạo Thần, thế nhưng hai người quan hệ sư đồ còn đó, nàng thực sự khó có thể chối bỏ được sự thật này, mà nàng cũng biết, mối quan hệ này sẽ trở thành rào cản lớn nhất giữa mình và Vương Hạo Thần.

Thế nhưng hoang mang thì hoang mang, nàng vẫn tỉ mỉ giúp Vương Hạo Thần chọn lấy nhiệm vụ phù hợp với hắn, đồng thời cũng chọn một ít những vụ có độ khó cao, để cho Vương Hạo Thần sau khi tăng lên tu vi có việc để làm.

Vương Hạo Thần nhìn hơn chục bản thông tin nhiệm vụ trước mà cười khổ không thôi, sư nương đúng là không muốn mình lười biếng đây mà.

Hành lý cùng nhiệm vụ đều đã chọn xong, Nhạc Thi Dao đem một tấm bản đồ được cho Vương Hạo Thần, dặn dò nói:

-Đây là ta trước đây ngẫu nhiên thu được một tấm bảo tàng bản đồ, cái này bảo tàng có lẽ đối với ta không có giá trị gì, nhưng đối với ngươi thì lại là bảo vật vô giá! Nếu ngươi có thể đem cơ duyên ở chỗ đó đạt được, tốc độ tu luyện sẽ tăng lên rất nhiều!

Vương Hạo Thần cẩn thận đem bản đồ cất kỹ, cười nói:

-Đa tạ sư nương!

Sư nương khẽ gật đầu, phát tay nói:

-Tốt rồi, những gì có thể giúp ta đều đã làm, ngươi lần này ra ngoài lịch luyện phải nhớ kỹ, tính mạng là quan trọng, vì thế những lúc quan trọng không cần cậy mạnh, chỉ cần bảo toàn tính mạng là được!

Vương Hạo Thần cười lĩnh hội, đột nhiên hắn tiến lên hai bước, vòng tay ôm chặt lấy Nhạc Thi Dao mềm mại ngọc thể, miệng khẽ nói bên tai nàng:

-Sư nương, người cũng phải bảo trọng!

Nhạc Thi Dao ngọc thể khẽ run lên, khuôn mặt đỏ hồng, trong mắt hiện lên một tia ôn nhu tình cảm, thấp giọng nói:

-Tiểu tử ngốc! Ngươi đã chiếm ta tiện nghi như vậy, nhất định phải bình an trở về a!

Vương Hạo Thần buông ra nàng, mỉm cười nhìn nàng lần cuối, sau đó liền xoay người cất bước đi về phía Thiên Sinh Môn sơn môn.

Nhạc Thi Dao nhìn theo hắn thân ảnh đang mờ dần, trong mắt có không bỏ cùng lo lắng, thế nhưng cũng có một phần chờ mong, muốn được nhìn hắn bộ dạng sau khi trở về sẽ như thế nào.

Nhạc Thi Dao đưa cho Vương Hạo Thần tấm bản đồ kia, vị trí là chỉ Nhai Đình sơn mạch, cách Thiên gần 100 dặm về hướng phía bắc, là một vùng sơn mạch nhỏ tương đối hẻo lánh, cách tông môn khá xa, bình thường cũng ít có tông môn đệ tử đến đó lịch lãm.

Bởi vì bọn hắn đã quen việc có tông môn che chở, cho dù ra ngoài tu luyện cũng sẽ không đi quá xa, gặp chuyện phiền phức tông môn cường giả có thể nhanh chóng chạy tới cứu viện.

Thế nhưng Vương Hạo Thần biết cứ ở dưới tông môn cánh chim, vậy hắn sẽ không bao giờ trưởng thành được, chỉ có ra ngoài tìm kiếm thuộc về cơ duyên, đồng thời trải qua sinh tử lịch luyện, mới có thể trở thành chân chính cường giả.

Vương Hạo Thần cũng không biết, ngay ở lúc hắn vừa rời khỏi Thiên Sinh Môn không lâu, ba đạo thân ảnh khác cũng nhanh chóng đuổi theo, một người trong số đó, chính là cùng Vương Hạo Thần có một đoạn ân oán, Lục Phong.

Từ sau khi Chúc Ly bại trận, Hồng Thạch Phong người cũng đã không có xem thường Vương Hạo Thần như trước, vẫn một mực chú ý hắn hành tung, đến hôm nay phát hiện hắn đã ra ngoài lịch lãm, liền lập tức phái người đuổi theo, mà Lục Phong thì xung phong lĩnh đội.

Lục Phong nhìn thấy Vương Hạo Thần từ một tên không thể tu luyện đột nhiên tăng mạnh tu vi, dùng một loại tốc độ như vũ bão đuổi theo hắn, lại liền tiếp mấy lần hành hạ hắn tay chân, trong lòng có thể nói là tức giận vô cùng.

Mục đích của bọn hắn lần này, cũng không phải giáo huấn Vương Hạo Thần đơn giản như vậy, mà là muốn trực tiếp giết chết hắn.

Ở trong tông môn cấm chém giết lẫn nhau, thế nhưng ra bên ngoài rồi, coi như Vương Hạo Thần bị bọn hắn giết chết, cũng không có ai nghi ngờ lên đầu bọn hắn.

Từ điểm đó cũng nhìn ra được, Thiên Sinh Môn nhìn vào thì có vẻ đoàn kết, thế nhưng kỳ thực lại âm thầm nội đấu bên trong, hơn nữa còn là vô cùng kịch liệt, cái này cũng nói lên Lý Thiên Dương con người chỉ ăn ngọt không ăn đắng, vô cùng tàn nhẫn, Vương Hạo Thần bởi vì khiến bọn hắn Hồng Thạch Phong mất mặt vài lần, Lý Thiên Dương liền trực tiếp hạ lệnh ám sát đối phương.

Mặc dù chuyện nhỏ này không phải ý chính của Lý Thiên Dương, thế nhưng Lục Phong bọn người ý định hắn làm sao có thể không biết? Thế nhưng hắn cũng không ra tay ngăn cản, chứng tỏ là ngầm đồng ý.

Vương Hạo Thần cũng không biết sau lưng có người đuổi theo hắn, chỉ dựa theo lộ tuyến đi về hướng bắc.

Thiên Sinh Môn thân là đại tông môn xung quanh phạm vi có vô số thành trì, tiểu trấn đóng giữ, theo lộ tuyến, Vương Hạo Thần vừa rời khỏi tông môn, đi một buổi liền có thể gặp được một cái tiểu trấn, gọi là Hoàng Thạch Trấn.

Hoàng Thạch Trần không lớn lắm, thể nhưng người sống cũng tương đối nhiều, thỉnh thoảng còn có thể gặp được võ giả tán tu.

Vương Hạo Thần lần đầu tiên rời núi đến những nơi như vậy, trong lòng khỏi nói phải có bao nhiêu ngỡ ngàng, đi đâu cũng nhìn cảnh vật xung quanh bằng đôi mắt hiếu kỳ.

Bởi vì hấn dung mạo rất tuấn tú, khí chất lại không dám phạm nhân, vì thế trên đường đồng dạng nhận được không ít ánh mắt quan sát.

Vương Hạo Thần đã đi đường nửa ngày, liền ghé vào một quán ăn nhỏ, kêu một ít món ăn ngồi dùng bữa.

Hắn trước đây đã từng được sư nương giảng qua một ít chuyện ngoài tông môn, vì thế cũng trước khi đi đã nhờ sư nương đem toàn bộ điểm công hiến còn lại của hắn đổi thành bạc, mặc dù có không nhiều lắm, thể nhưng muốn ăn mấy bữa cơm là không có vấn đề.

Cơm ăn được quá nửa, Vương Hạo Thần đột nhiên phát hiện trước đường phố lại có một đồng người đang chen chúc nhau, tính tò mò khiến hắn ngưng thần nhìn kỹ, sau đó liền thấy được một màn để cho hắn phải ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy trên đường chính giữa có một tiểu nữ hài mặc quần áo thô rách rưới đang quỳ gối trước mặt mọi người, trong tay nàng ôm lấy một cái trung niên nữ tử, quần áo đồng dạng rách rưới vô cùng, dung mạo mặc dù xinh đẹp như lại tái nhợt không chút huyết sắc.

Tiểu nữ hài mặc dù bản thân rách rưới, thể nhưng khuôn mặt lại xinh đẹp vô cùng tự nhiên, hai hàng lông mi dài quăn rũ, mỹ mâu tràn ngập hơi nước, khiến cho người ta thương tiếc trong lòng, mũi cao môi mỏng, nói chung là cực kỳ mỹ lệ, tương lai tất nhiên là một cái mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành.

Người qua đường nhìn thấy dung mạo của nàng, đều thầm khen một tiếng nữ hài thật đẹp.

Lúc này, ở trước mặt tiểu nữ hài cùng người phụ nữ kia là ba cái nam tử thân thể hùng tráng, sau lưng đeo lấy từng kiện vũ khí, rõ ràng là vũ giả.

Ba người khuôn mặt tràn đầy ý âm nhìn chăm chăm tiểu nữ tử, ánh mắt thô lỗ ở trên người nàng đảo loạn, tựa hồ chỉ hận không thể ngay lập tức lôi nàng lên cùng mình đại chiến một trận.

Một tên trong ba người tham lam nhìn tiểu nữ hài, nói:

-Tiểu cô nương, mẹ của ngươi giữa thanh bạch nhặt lấy trộm tiền của chúng ta, chuyện này ba huynh đệ chúng ta không thể tính sổ, ngươi tốt nhất là đi theo chúng ta đi thôi, dùng thân thể của ngươi trả nợ cho mẹ của ngươi a!

-Nói vậy! Ta cùng mẫu thân tuy là nghèo đói, thể nhưng chưa từng cướp bóc của ai! Hơn nữa mẫu thân của ta chỉ là một người bình thường, làm sao có khả năng ở dưới mắt các ngươi cướp đồ, các ngươi rõ ràng là ngậm máu phun người!

Tiểu nữ hài cắn hận nhìn hắn, không gì sánh được phần nộ hết.

Mọi người xung quanh ánh mắt đồng tình nhìn nàng một cái, bọn họ từng nhiều lần gặp qua mẹ con bọn họ, biết rằng hai người đều là người trung thực, rất được mọi người quý mến, đồng thời cũng biết là ba người kia là đang vu khống hãm hại hai mẹ con bọn họ.

Thể nhưng bọn họ cho dù biết như vậy, cũng không dám ra mặt nói giúp, bởi vì ba người kia có vũ giả tu vi, phạm nhân trong mắt bọn hắn giống như con kiến hôi, người bước ra khẳng định sẽ bị ba người đánh chết.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Hùng thị ba huynh đệ

A? Vậy ý của ngươi là ba huynh đệ chúng ta đang nói dối vu khống ngươi? Thật đúng là to gan, trước mặt mọi người lại dám bịa chuyện hoang đường!

Một cái nam tử khác nghe nàng nói như vậy không chỉ không giận mà còn cười lạnh, nghiêng ngả nhìn nàng mà nói.

-Đại ca! Nữ hài này không được trưởng bối dạy dỗ như vậy, lại dám vu khống chúng ta, tội không thể tha thứ! Nhất định phải bắt nàng về hảo hảo dạy dỗ một phen a!

Nam tử kia quay sang nói với nam tử đứng chính giữa ba người, cũng là bọn họ đại ca.

-Nhị đệ nói rất đúng!

Tên đại ca kia gật đầu cười nói, ánh mắt nhìn tiểu nữ hài tràn ngập dục vọng.

Ba huynh đệ hẳn làm chuyện ác đã lâu, hôm nay trên đường vô tình gặp được tiểu nữ hài mẫu thân, thấy nàng dung mạo xinh đẹp liền nổi tà niệm, giả vờ cùng nàng nói chuyện một hồi, sau đó liền diễn một tuồng kịch, vừa ăn cắp vừa là làng, vu khống cho nàng là trộm tiền của bọn hắn, muốn đem nàng mang đi.

Phụ nhân hiển nhiên là chống trả quyết liệt, cuối cùng bị bọn hắn lỡ tay đá thương, mặc dù ba người không phải cố ý, thế nhưng một phạm nhân nào có thể chịu được vũ giả lực lượng, vì thế phụ nhân lập tức trọng thương hấp hối.

Ba người bọn hắn còn đang tiếu rỏ, lại nhìn thấy tiểu nữ hài chạy tới tìm mẫu thân của mình, phát hiện nàng dung mạo so với phụ nhân còn xinh đẹp hơn, trong lòng tà hỏa lại nổi dậy.

Rất hiếm khi gặp được nữ hài cực phẩm như vậy, bọn hắn ý muốn sau khi đem nàng chộp vào tay nhất định phải thỏa thích hưởng thụ một phen, giúp bọn hắn thỏa mãn dục tính.

Hai người kia hiểu ý nhìn hẳn một cái một, cất bước đi đến gần tiểu nữ hài cùng phụ nhân kia.

Tiểu nữ hài trong nháy mắt kinh hoàng, vội vàng hướng mọi người xung quanh cầu cứu nói lớn:

-Xin các vị ra tay cứu giúp chúng ta mẹ con, sau này tiểu nữ nhất định sẽ dùng thân báo đáp!

Nàng cũng là rơi vào đường cùng rồi, nếu như thân thể của nàng rơi vào trong tay ba người kia, kết cục nhất định sẽ bị thảm vô cùng, như vậy còn chẳng thà đem nó giao cho người khác, ít nhất cũng sẽ không trở thành đồ chơi trong tay bọn họ.

Thế nhưng tiểu nữ hài thực sự phải thất vọng rồi, bởi vì những người xung quanh tất cả đều là phạm nhân, thực sự không có ai muốn chết mà đi ra giúp mẹ con bọn họ.

Hai nam tử kia đặc ý nhìn xung quanh một chút, cười ha hả đi tới tại nữ hài trước mặt, một người một tay bắt lấy nàng bả vai, đem nàng khống chế.

Tiểu nữ hài kịch liệt dẫy dụa, thế nhưng làm thế nào cũng không thoát được cánh tay giống như kim sắt của người kia.

Lúc này, thanh âm của tên đại ca lại truyền tới:

-Bất luận cái kia phụ nhân, mặc dù hơi lớn tuổi một chút, bất quá hương vị khẳng định không tệ!

Thực ra cũng chẳng cần hắn phải nói, tên còn lại sớm đã đi tới phụ nhân bên người, một cánh tay nhấc lên nàng thân thể, phụ nhân lúc này đã trọng thương gần chết, căn bản không còn sức lực hay ý thức để phản kháng, thân thể sụi lơ nằm vật trên vai tên nhị ca.

Tiểu nữ hài nhìn thấy mẫu thân bị khinh bạc, hơn nữa khoe miệng còn chảy ra từng dòng máu tươi, hai mắt liền đỏ lên, không ngừng gào khóc van xin mà nói:

-Không... không, cầu xin các người buông tha mẹ của ta! Ta nhất định sẽ làm trâu làm ngựa cho các người, cầu các người buông tha nàng a!

Nàng nhìn ra được, mẫu thân đã cận kề cái chết, sức lực không còn tí nào, nếu còn bị mấy cái nam nhân kia chà đạp, nàng khẳng định sẽ không tránh khỏi cái chết.

Thế nhưng nàng gào thét, chỉ đổi lấy mấy tên nam tử khoải trá tiếu cười.

Đúng vào lúc tiểu nữ hài đã tuyệt vọng, từ phía sau đám người bỗng truyền đến một đạo lạnh như băng thanh âm

-Đường đường là vũ giả, lại đi khi dễ phạm nhân, các ngươi tâm đúng là bị chó ăn rồi hay sao?

Mọi người nghe được đạo thanh âm này, khuôn mặt nhất thời sùng sốt, vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thanh niên dung mạo tuấn mỹ vô song đang từ trong quán ăn bước ra, vẻ mặt lạnh lùng nhìn cái kia ba huynh đệ.

Người này không phải ai khác chính là Vương Hạo Thần, chuyện vừa rồi hẳn đã chứng kiến toàn bộ, coi như là người ngu cũng có thể nhìn ra là ai đúng ai sai, mà Vương Hạo Thần mặc dù không quá ưa thích xen vào chuyện người khác, thế nhưng hắn lại nhìn không được ba người kia đối bại hành động, lại đối với tiểu nữ hài kia tình cảnh có chút cảm động, đồng thời thường thức nàng trung nghĩa tính cách, vì thế mới quyết định đi ra ngăn cản ba người kia.

Ba huynh đệ kia không ngờ lại bị người cản đường, trong lòng cảm tức, đang muốn ra tay giáo huấn đối phương, lại nhìn thấy Vương Hạo Thần trên áo có biểu tượng của Thiên Sinh Môn, lập tức hoảng sợ.

Thiên Sinh Môn ở khu vực này chính là vô thượng tôn tại, không người dám chọc, mà Thiên Sinh Môn đệ tử ra ngoài tu luyện cũng rất ít khi bị người ngoài nhắm vào, bởi vì ai cũng không muốn đắc tội quái vật lớn như Thiên Sinh Môn.

Ba huynh đệ bọn hắn, trên giang hồ được gọi là Hùng thị tam đại ác thiếu, trước giờ việc ác vô số, thế nhưng khi nhìn thấy Vương Hạo Thần là Thiên Sinh Môn đệ tử, trong lòng cũng lập tức sinh ra thói ý.

Mặc dù đối với tiểu nữ hài cùng phụ nhân kia bọn hắn có rất lớn dục vọng, thế nhưng suy nghĩ kỹ càng, vì hai cái nữ nhân mà đắc tội Thiên Sinh Môn đệ tử thì thực sự không đáng.

Và lại, Thiên Sinh Môn đệ tử khả năng không có tại nơi này dừng lại lâu, đợi hấn đi khỏi, hai nữ nhân kia chẳng phải là bọn hấn thịt cá trên thớt rồi hay sao?

-Được rồi, xem như các người gặp may!

Hùng Đại đối với hai tên đệ đệ phát tay, ý bảo bọn hấn thả người.

Hùng Nhị, Hùng Tam mặc dù không cam tâm, thế nhưng cũng biết được nặng nhẹ, đành phải đem tiểu nữ hài cùng phụ nhân thả xuống, bất quá ánh mắt lại âm độc nhìn qua hai nàng một chút, tựa như muốn nói: đợi Thiên Sinh Môn đệ tử kia đi mất, các người nhất định sẽ trở thành bọn lão tử trên giường đồ chơi!

Tiểu nữ hài tuổi còn nhỏ, thế nhưng lại rất sáng dạ, nhìn ra được ba người ý tứ, trong lòng sợ hãi, các nàng mặc dù tạm thời thoát được lúc này, thế nhưng khi Thiên Sinh Môn đệ tử kia đi rồi, chờ đón các nàng vẫn sẽ là địa ngục trần gian.

Hùng thị ba huynh đệ đang muốn rời đi, Vương Hạo Thần thanh âm đột nhiên từ phía sau truyền đến:

-Ta cho các người đi rồi sao?

Hùng Đại chau mày, con người dần biến lạnh, xoay người lại nhìn Vương Hạo Thần nói:

-Tiểu tử! Ba huynh đệ chúng ta cho Thiên Sinh Môn một bộ mặt, không muốn động tới người, người đừng có không biết tốt xấu!

Hấn nhìn ra được, Vương Hạo Thần tu vi chỉ có Tam Tinh Vũ Đò, bọn hấn ba người thì có Hùng Nhị, Hùng Tam là Tứ Tinh Vũ Đò, bản thân hấn càng là một vị Ngũ Tinh Vũ Đò thực lực mạnh mẽ, nếu không phải cố kỵ Thiên Sinh Môn, bọn hấn đã sớm muốn ra tay diệt sát Vương Hạo Thần.

Vương Hạo Thần cười nhạt, đạm thanh nói:

-Các người cho Thiên Sinh Môn mặt mũi có quan hệ gì đến ta? Các người muốn thả ta đi, thế nhưng ta lại muốn mượn đầu của các người dùng một lát a!

Hấn làm sao có thể không nhìn ra ba người này ý tứ, chính là muốn đột hấn rồi đi, sau đó trút giận lên tiểu nữ hài kia cùng mẫu thân của nàng, vì thế hấn cũng không phải là muốn đuổi ba người đi, mà là muốn tại nơi này chém giết bọn họ.

Hùng thị ba huynh đệ nghe hấn nói như vậy, sắc mặt liền triệt để âm trầm, biết được ngày hôm nay khó tránh khỏi một trận chiến, bọn hấn tuy là e ngại Thiên Sinh Môn, thế nhưng nếu như thật không có cách, cũng chỉ có thể trước tiên giết chết tiểu tử trước mắt, sau đó nhanh chóng đào tẩu, Thiên Sinh Môn hấn cũng không rảnh tới mức bởi vì một tên nho nhỏ đệ tử mà truy sát bọn hấn đến chân trời góc biển đi?

Dù sao, tiểu tử trước mắt này đã không muốn buông tha bọn hấn, tiếp tục chạy không có ý nghĩa, vậy chẳng bằng đem y giết đi rồi nói!

Thế nhưng, bọn hấn cũng phải ra tay nhanh gọn, bởi vì nếu kéo dài lâu, sẽ dẫn đến Thiên Sinh Môn những cái khác đệ tử, vậy thì không xong rồi.

Hùng Đại đưa mắt ra dấu với Hùng Nhị, Hùng Tam, ba người ở chung lâu năm, nhìn thấy ám hiệu liền hiểu ngay ý tứ của đối phương, mỗi cái liền âm thầm gật đầu.

-Đã như vậy... chúng ta chỉ có thể lấy mạng của người rồi nói sau!

Hùng Đại sắc mặt nhìn về phía Vương Hạo Thần lập tức biến thành dữ tợn, một tay gỡ xuống vắn đeo sau lưng trường đao, sau đó một đao vung lên, hoá thành kinh khủng đao mang hướng Vương Hạo Thần trăm đến.

Hùng Đại thân là Ngũ Tinh Vũ Đò, đối với thực lực của mình rất tự tin, cho rằng một đao này của mình đã thừa sức lấy mạng Vương Hạo Thần tu vi chỉ có Tam Tinh Vũ Đò.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Trảm Sát

Vương Hạo Thần tự nhiên sớm đã ngờ tới chuyện này, ánh mắt nhìn thế đao Hùng Đại giết tới hoàn toàn không có chút sợ hãi, một tay đem Từ Lam Kiếm đeo trên lưng rút ra, một kiếm tùy ý bỏ đi ra, kiếm quang rực rỡ loé lên, không chút kiêng kỵ cùng Hùng Đại trường đao chính diện đối kháng.

-Keng!

Một đạo kim thiết va chạm thanh âm vang lên, Hùng Đại thân ảnh bị Vương Hạo Thần chấn cho liên tiếp lùi về phía sau, trường đao trong tay kém một

chút liền rơi xuống đây.

Hùng Đại khuôn mặt biến thành kinh hãi, hắn thế nào cũng không nghĩ tới, nam tử tuấn mỹ như tiểu bạch kiểm trước mắt lại có lực lượng kinh khủng như vậy, tuy chỉ có Tam Tinh Vũ Đồ tu vi, thế nhưng lại vượt xa hắn Ngũ Tinh Vũ Đồ lực lượng.

Kỳ thật cái này cũng không có gì quái lạ, Vương Hạo Thần sau khi tu thành Viêm Lôi Quyết, lực lượng cơ bản của hắn cũng đã vượt qua bình thường Ngũ Tinh Vũ Đồ, Hùng Đại mặc dù là Ngũ Tinh Vũ Đồ tu vi, thế nhưng hắn chỉ là một cái tán tu, không có được cao cấp vũ kỹ, chỉ dựa vào một thân man lực thuần túy, vì thế tự nhiên không phải là Vương Hạo Thần chi địch.

-Cùng tiến lên giết hắn!

Hùng Đại biết rõ lần này chính mình gặp phải đại tông môn thiên tài yêu nghiệt loại kia đệ tử, trong lòng không còn dám xem thường Vương Hạo Thần, trước mắt, chỉ có thể liên thủ với Hùng Nhị, Hùng Tam mới có cơ hội chém giết địch thủ.

-Muốn lấy nhiều khi ít?

Vương Hạo Thần cười lạnh một tiếng, năm ngón tay nắm lại thành quyền, thi triển ra Phục Hồ Quyền, một quyền đánh về phía Hùng Đại.

Vương Hạo Thần đơn thuần lực lượng đã vượt qua bình thường Ngũ Tinh Vũ Đồ, lúc này lại thi triển ra Phục Hồ Quyền, coi như là Ngũ Tinh Vũ Đồ bên trong cường giả, cùng không dám cùng hắn ngang kháng.

Hùng Đại không kịp né tránh, đành phải vung đao trăm ngang một cái, lần nữa cùng Vương Hạo Thần so đấu lực lượng.

-Ầm!

-Phốc!

Hai người tu vi chênh lệch hai tiểu cảnh giới, thế nhưng Vương Hạo Thần nguyên khí so với Hùng Đại thì hùng hậu hơn nhiều, một lần va chạm này, Hùng Đại thân hình lại hướng về phía sau bạo lui mấy chục bước, sắc mặt tái nhợt phun ra một ngụm máu tươi, trên người xuất hiện thương thế.

-Vũ Phong Thức!

Vương Hạo Thần không muốn dây dưa với bọn hắn, trực tiếp thi triển ra Toàn Phong kiếm pháp thức thứ nhất Vũ Phong Thức, chân đạp bộ pháp, thân ảnh như quỷ mị hiện ra, một kiếm đâm về phía Hùng Tam yết hầu.

Toàn Phong kiếm pháp chí nhanh chí giản, Vương Hạo Thần lúc này thi triển ra Vũ Phong Thức một kiếm, coi như Ngũ Tinh Vũ Đồ đều sẽ hoa mắt váng đầu, Hùng Tam chẳng qua chỉ mới vừa bước vào Tứ Tinh Vũ Đồ, căn bản chỉ kịp nhìn thấy nhìn một đạo kiếm quang rực rỡ, sau đó ngay cả vũ khí cũng không kịp tháo xuống, liền bị Vương Hạo Thần trong tay Tử Lam Kiếm một kiếm đâm xuyên yết hầu.

Máu tươi lập tức bắn ra như mưa!

-A...

Hùng Tam chỉ kịp phát ra một tiếng hét thảm, máu tươi từ yết hầu cuồn cuộn phun đi ra, sinh cơ trong mắt nhanh chóng tiêu thất, dần trở thành một cỗ thi thể lạnh băng.

Một kiếm diệt sát Tứ Tinh Vũ Đồ!

Giờ khắc này, Hùng Đại cùng Hùng Nhị hai mắt con mắt đều mở to hết cỡ, trong lòng không cách nào tin được tam đệ nhiều năm cùng mình làm chuyện ác đầy rẫy, nay lại đột nhiên chết đi như vậy, hơn nữa còn là chết ở trong tay một cái tu vi chỉ có Tam Tinh Vũ Đồ thiếu niên.

Kính ngạc qua đi, hai người trong lòng lập tức nổi lên kinh thiên lừa giận, hai mắt đều đỏ quắt lòn:

-Dám giết tam đệ ta, ngươi muốn chết!

Hùng Nhị dẫn đầu xuất thủ, hắn vũ khí là một thanh trường côn, tu vi so với Hùng Tam mạnh hơn mấy phần, là đạt tới Tứ Tinh Vũ Đồ đỉnh phong, lúc này một gậy toàn lực đập đi ra, đỉnh đầu hướng Vương Hạo Thần cuồn cuộn đánh đi tới.

Mà Hùng Đại cũng không có kỵ nữa, một tay dẫn theo trường đao hướng Vương Hạo Thần bên còn lại giết tới, thế đao cực kỳ hung hãn, lực lượng so với Hùng Nhị còn phải mạnh hơn nhiều.

Bất quá, mấy cái tán tu như bọn hắn một thân lực lượng tuy có, thế nhưng lại không biết vận dụng như thế nào để phát huy ra hiệu quả tốt nhất, cũng không có tu luyện vũ kỹ, vì thế trong mắt Vương Hạo Thần bọn họ chẳng khác nào hai cái tiểu hài tử lực lưỡng đang nhay nhót vậy.

Đối mặt hai cái măng phu như vậy, Vương Hạo Thần coi như không đem Viêm Lôi Quyết thi triển, cũng có thể nhẹ nhõm chém giết bọn hắn.

Khoé miệng hơi nhếch lên, hắn thân ảnh lập tức giống một đầu linh xà tránh sang một bên, để cho hai người công kích thất bại, đồng thời, Vương Hạo Thần một kiếm cũng thuận thế trăm qua, hướng Hùng Nhị thất lưng chặt tới.

Hùng Nhị cảm thấy đôi mắt có chút hoa lên, hẳn thật không hiểu nổi, Vương Hạo Thần tu vi so với hắn thấp một cái tiểu cảnh giới, thế nhưng tốc độ vì sao lại nhanh tới không hợp thói thường như vậy, dựa vào hắn năng lực cũng chỉ kịp nhìn thấy một đạo tàn ảnh, sau đó phát hiện ra nơi thất lung có kiếm phong ủa tới, lúc này mới hoảng hốt quay đầu lại, trường côn trong tay toàn lực vung lên, hoá thành cơn ảnh đánh loạn bốn phía.

Thế nhưng Vương Hạo Thần trong tay Tử Lam Kiếm lại giống như một đầu cá trạch trơn trượt, mặc cho trường côn cuồng công như thế nào, đều không thể đánh trúng thân kiếm dù chỉ một lần.

-Phốc!

Tử Lam Kiếm mang theo kinh người lực lượng, một kiếm đâm vào Hùng Nhị nơi thất lung, đem hắn cả chém làm hai khúc, máu tươi như suối bắn ra, nhuộm đỏ cả nền đất.

Hùng Nhị bị giết về sau, Hùng Đại cũng thấy được kết quả, biết mình nếu không trốn e rằng cũng không thoát khỏi cái chết, vì thế lập tức quay đầu bỏ chạy thực mạng, ngay cả quay đầu lại nhìn xem hai vị đệ đệ của mình một lần cũng không có.

Thế nhưng Vương Hạo Thần sớm đã chú ý đến hắn, làm sao lại để Hùng Đại chạy thoát, chỉ thấy hắn cánh tay vung lên, Tử Lam Kiếm trong tay hoá thành một luồng kiếm quang đuổi theo Hùng Đại, trực tiếp xuyên thủng hắn lồng ngực, đem hắn đóng đinh trên mặt đất.

Trước khi chết, Hùng Đại trong lòng khắp nơi đều là hối hận, bất quá đã không có chỗ dùng.

Ác nhân làm việc ác tất có quả báo, lý lẽ này hoàn toàn chính xác, ít nhất là trong hôm nay.

Vương Hạo Thần đối với việc đánh chết Hùng thị ba huynh đệ không có bao nhiêu đắc ý, bởi vì ba người này thực lực coi như cộng lại chung một chỗ cũng vẫn kém xa không lâu trước đây bại trong tay hắn Chúc Ly, hẳn nếu là không thắng được bọn họ, vậy còn không bằng tìm đầu hủ đập đầu chết cho rồi.

Mọi người xung quanh về mặt không thể tin chứng kiến tất cả, bọn họ thật không nghĩ tới, Hùng thị ba huynh đệ vậy mà lại chết trong tay một cái thanh niên trẻ tuổi như vậy, hơn nữa là hoàn toàn không có lực phản kháng mà bị chém giết.

Bất quá cái này cũng khiến bọn họ vui mừng, bởi vì từ bây giờ ít nhất sẽ không bị mấy tên ác bá kia ức hiếp nữa.

Vương Hạo Thần đem túi cần khôn của Hùng thị ba huynh đệ thu vào tay, sau đó quay sang nhìn tiểu nữ hài đang quỳ dưới đất, nghĩ ngợi một chút, đem một cái bao chứa đầy bạc đưa cho nàng, nói:

-Cầm đi đi! Chút bạc này tuy không thể trong nháy mắt để cho ngươi giàu có, thế nhưng cũng có thể cho ngươi cùng mẫu thân sau này có một chút vốn làm ăn!

Nói rồi, hắn cũng không định nán lại, chuẩn bị xoay người rồi đi, thế nhưng vạt áo vào lúc này đột nhiên bị một bàn tay nhỏ bé níu lại, khiến cho hắn khẽ cau mày nhìn lại, chỉ thấy tiểu nữ hài kia đang nắm lấy vạt áo của hắn, thanh âm có chút run rẩy đáng thương mà nói:

-Cầu... cầu vị đại nhân này cứu mẫu thân của ta a!

Vương Hạo Thần nhìn tiểu nữ hài bộ dáng này, trong lòng không hiểu sao lại không có cách từ chối nàng, bởi vì hắn trước đây, cũng giống như nàng, không có thực lực, chỉ có thể nhận người ức hiếp, bất quá hắn so với nàng phải may mắn rất nhiều, bởi vì hắn còn có sư nương bảo vệ, còn tiểu nữ hài này cùng mẫu thân của nàng lại chỉ có thể dựa vào nhau mà sống.

Vương Hạo Thần đi tới phụ nhân bên người, kiểm tra nàng thương thế một chút, lòng mày hơi giãn ra, người phụ nữ này thương thế tuy nặng, trong mắt thường nhân là khó có thể sống tiếp, thế nhưng đối với hắn cũng không có gì đáng ngại.

-Yên tâm, mẫu thân của ngươi không có chuyện gì!

Vương Hạo Thần mỉm cười xoa đầu tiểu nữ hài, giọng chán an nói.

Nụ cười của hắn, tựa như gió xuân ấm áp, để cho tiểu nữ hài trong lòng không hiểu sao lại an bình, tin tưởng hắn.

Vương Hạo Thần đem phụ nhân đỡ dậy, nhìn tiểu nữ hài hỏi:

-Nhà ngươi ở đâu?

Tiểu nữ hài vội vàng dẫn đường, đem Vương Hạo Thần dẫn tới một ngôi nhà tồi tàn cuối Hoàng Thạch Trấn, trong nhà chỉ có mấy thứ đồ vật đơn giản cùng một cái giường gỗ, Vương Hạo Thần đem phụ nhân đặt trên giường, sau đó lấy ra mấy viên đan dược trị thương chiếm được từ trong túi cần khôn của Hùng thị ba huynh đệ để cho nàng ăn vào, sau đó lại truyền vào nàng cơ thể một ít nguyên khí, trợ giúp nàng khôi phục thương thế.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Bạch Linh

Vương Hạo Thần chữa trị cho phụ nhân về sau, liền quay sang nhìn tiểu nữ hài mỉm cười nói:

-Mẫu thân ngươi không có chuyện gì, nhiều nhất ba ngày nàng liền có thể khôi phục lại!

Tiểu nữ hài vẻ mặt vui mừng, hai mắt tràn đầy cảm kích quỳ xuống nói:

-Đa tạ ân công ra tay cứu giúp, tiểu nữ Bạch Linh nguyện làm nô tỳ phục thị báo đáp người!

Vương Hạo Thần không nghĩ tới tiểu nữ hài có ý định như vậy, hắn vừa giúp nàng chẳng qua là nhìn Hùng thị ba huynh đệ không vừa mắt mà thôi, kỳ thực cũng không có ý gì với nàng.

Không thể phủ nhận, Bạch Linh dung mạo rất đẹp, dáng người cũng nở nang khiến cho người thêm thưởng, thế nhưng Vương Hạo Thần trong lòng đã in sâu bóng dáng của sư nương Nhạc Thi Dao, nữ tử khác cho dù có đẹp đến mấy, vào mắt hắn nhiều nhất cũng là thưởng thức một chút mà thôi.

Vương Hạo Thần đem Bạch Linh đỡ lên, xoa đầu nàng nói:

-Nha đầu ngươi nói gì vậy? Ta chẳng qua là tiện tay giúp ngươi mà thôi, không cần để trong lòng, chuyện ngươi vừa nói quên đi a!

Nào ngờ, Bạch Linh lần này rất kiên định, lần nữa quỳ xuống khổ sở nói:

-Bạch Linh đã từng nói, chỉ cần có người ra tay cứu ta và mẫu thân, ta nhất định sẽ lấy thân báo đáp người đó! Mong ân công cho ta cơ hội đã trả ơn người, nếu không ta cả đời này đều sống không yên lành!

Vương Hạo Thần gặp phải nàng bộ dạng lộn xộn chết không sợ nước sôi, không khỏi cười khổ một tiếng, ngón tay xoa xoa mi tâm một chút, trong lòng lại không có chủ ý.

Hắn còn phải đi xa lịch luyện, làm sao có thể dẫn theo một cái không có tu vi nha hoàn, đây là hại người hại mình a!

Thế nhưng là, tiểu cô nương kia bộ dạng nhìn rất cương quyết, hắn cũng không thể cứ như vậy gạt nàng qua một bên.

Hắn đành phải đem mình lý do nói cho Bạch Linh, tưởng nàng sẽ vì như vậy liền lui bước, không ngờ tiểu cô nương này lại nói:

-Vậy ta liền ở nơi này chờ ân công, nếu thật sự không thấy ân công quay lại, ta liền đến Thiên Sinh Môn tìm người a!

Vương Hạo Thần triệt để thúc thủ vô sách.

Bất đắc dĩ, Vương Hạo Thần liền chỉ có thể nói:

-Tốt, tốt! Sau khi ta quay về nhất định sẽ quay lại nhận ngươi, bất quá không phải nô tỳ, mà là em gái nuôi của ta, vậy được không?

-Đa tạ ân công!

Bạch Linh vui sướng cảm tạ, chuyện này thực sự là vượt quá nàng mong đợi, mặc dù Vương Hạo Thần còn chưa chính thức thu nhận nàng, thế nhưng bản thân nàng đem mình xem là nha hoàn của hắn.

Vương Hạo Thần cười cười, lại nói:

-Bạch Linh, ngươi sau này đừng gọi ta là ân công, gọi ta một tiếng đại ca ca là được rồi!

Bạch Linh e thẹn mà gật đầu, nói:

-Đại ca ca! Ngươi hẳn là đói bụng rồi, để ta đi làm đồ ăn cho ngươi!

Nàng tự biết được đi theo Vương Hạo Thần là một điều may mắn của mình, vì thế tận lực cũng muốn làm tròn trách nhiệm của một cái nha hoàn.

Vương Hạo Thần mỉm cười, nói:

-Không cần đâu! Ngươi trải qua một ngày như vậy cũng mệt rồi, cứ nghỉ ngơi đi! Những việc đó giao cho ta là được!

Bạch Linh đem nàng xem là Vương Hạo Thần nha hoàn, thế nhưng Vương Hạo Thần cũng không có ý nghĩ như vậy, dù sao hắn ở đây không được mấy ngày, vì thế cũng không có đặt nặng quan hệ chủ tớ làm gì.

-Như vậy sao được? Chuyện này vốn là việc của nô tỳ...

Bạch Linh tức khắc gấp.

Vương Hạo Thần đầu đầu, đành phải diễn ra bộ mặt nghiêm nghị nói:

-Bạch Linh! Ngươi đã xem ta là đại ca, chẳng lẽ lời của ta cũng không thèm nghe sao?

-Bạch Linh không dám!

Bạch Linh vội vàng nói.

-Vậy thì tốt! Ngươi đi tắm rửa nghỉ ngơi một chút đi a! Nếu không ca ca sẽ tức giận!

Vương Hạo Thần rất có đại ca ca phong phạm, nghiêm giọng nói.

Bạch Linh lần này không dám không nghe, hơn nữa nàng cũng phát giác ra mình bộ dáng thực sự bản thủ, đứng trước Vương Hạo Thần liền xấu hổ, vì thế vội vàng bước vào phòng tắm gội sạch sẽ.

Không hiểu vì cái gì, Bạch Linh lại muốn mình ở trước mặt ca ca chính là nàng đẹp nhất, vì thế tắm gội rất lâu, thậm chí nàng cũng nghĩ tới, đây hẳn là nàng một lần lâu nhất tắm gội từ trước đến giờ.

Nàng chọn cho mình một bộ y phục tử tế nhất có thể, định ra ngoài giúp Vương Hạo Thần làm cơm, thế nhưng khi ra đến nơi, lại không còn nhìn thấy hân bóng dáng.

-Đại ca ca?

Bạch Linh hai mắt nhìn ngó xung quanh, trong lòng dâng lên một cỗ bất an, hẳn không phải là bảo mình tắm rửa, sau đó lặng lẽ bỏ đi rồi chứ?

Có lẽ thật có khả năng này, nàng chỉ là một tiểu cô nương nghèo khó, làm sao có tư cách làm hân nha hoàn đây?

Càng nghĩ, Bạch Linh hai mắt liền dâng lên hơi nước, lại không ngừng khóc đến thương tâm.

-Bạch Linh, làm sao lại khóc rồi?

Đúng lúc này, một đạo nam tử thanh âm từ phía sau vang lên, Bạch Linh giật mình, vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vương Hạo Thần đang từ cửa nhà đi vào, liền mừng rỡ, không nhận được chạy tới ôm chặt lấy hắn, giống như lại sợ hắn đi mất.

Vương Hạo Thần hơi chút nghi hoặc, cô nàng này lại xảy ra chuyện gì rồi? Làm sao lại kích động như vậy?

Bạch Linh đem mặt vùi vào Vương Hạo Thần lồng ngực, khẽ nức nở:

-Đại ca ca! Ta tưởng ngươi đi rồi, nghĩ ngươi không cần ta!

Vương Hạo Thần xoa đầu nàng, nói:

-Ta đã nói sẽ thu ngươi, sao có thể bỏ đi được, ta chỉ là ra ngoài mua cho các ngươi ít quần áo mới mà thôi!

Bạch Linh sững sốt, hoá ra từ nãy tới giờ là nàng nghĩ nhiều rồi sao?

Vương Hạo Thần lấy ra từ trong túi càn khôn một bộ y phục mới tinh đưa cho Bạch Linh, cười nói:

-Đem mặc vào đi! Hi vọng nó hợp với ngươi!

Bạch Linh hai tay có chút run rẩy nhận lấy, trong lòng lại cảm động vạn phần, nàng không ngờ Vương Hạo Thần lại đối tốt với nàng như vậy, đây thực sự là chủ nhân đối với nô tỳ sao?

Bạch Linh thân là nữ tử, tự nhiên đối với bản thân có y phục mới rất thích thú, vào phòng chậm rãi đem y phục mặc vào, chỉnh sửa mái tóc một chút, sau đó mới đi ra ngoài.

Không thể không nói, Bạch Linh tiểu cô nương này thật sự rất đẹp, khuôn mặt không chút trang điểm nhưng vẫn đẹp hơn vô số tiểu thư khuê các, làn da trắng mịn màng, phối hợp với hồng y càng thêm xinh đẹp, mặc dù nàng còn nhỏ, chưa quá 13 tuổi, thế nhưng đã lộ ra vẻ đẹp tràn đầy sức sống của thiếu nữ mới lớn.

Vương Hạo Thần nếu không phải từ nhỏ sống với sư nương, e rằng cũng đã bị nàng sắc đẹp làm cho điên đảo rồi.

Lúc này hắn đang ở trong nhà bếp, chăm chú làm đồ ăn, Bạch Linh nãy lần muốn giúp hắn một tay, thế nhưng đều bị hắn cự tuyệt, nói nàng chỉ cần ở ngoài chờ đợi là được.

Bạch Linh đứng bên ngoài có chút phức tạp nhìn vào nhà bếp, nàng không nghĩ tới, mình thân là nha hoàn của người ta, thế nhưng công việc đều bị đối phương chiếm hết.

Rất nhanh, Vương Hạo Thần đem mấy món ăn dọn ra trên bàn, hương thơm bốc lên khiến người khác nhìn vào đều chảy nước miếng.

Bạch Linh đứng hầu ở bên cạnh Vương Hạo Thần, cũng không có ngồi xuống cùng hắn dùng cơm.

-Bạch Linh, ngươi làm cái gì vậy? Còn không mau ngồi xuống dùng bữa?

-Đại ca ca chính là ân nhân của Bạch Linh, hôm nay đại ca ca thu ta làm em gái nuôi, nhưng ở trong lòng Bạch Linh, ta chính là đại ca ca nha hoàn! Bạch Linh thân là nô tỳ, làm sao dám ngồi cùng bàn ăn với đại ca ca!

Bạch Linh cố chấp nói.

Vương Hạo Thần cau mày, đành phải diễn ra bộ mặt nghiêm nghị, nói:

-Ngươi có phải hay không là muốn làm trái với mệnh lệnh của ta?

Bạch Linh lập tức hoảng sợ:

-Nô tỳ không dám!

-Vậy cứ theo lệnh ta mà làm!

Vương Hạo Thần trầm giọng nói.

-Vâng, đại ca ca!

Bạch Linh không dám trái lời hắn, ngồi xuống chiếc ghế đối diện hắn, Vương Hạo Thần lúc này mới hài lòng gật đầu, nói:

-Mau ăn đi a!

Bạch Linh bây giờ mới chú ý tới mấy món ăn trên bàn, gồm có một đĩa rau xào, một thịt kho, cùng một bát canh cá thơm lừng ăn với cơm trắng.

Bạch Linh cùng mẫu thân của nàng nghèo khổ, mỗi bữa trước đây chỉ có cơm trắng ăn no là rất quý rồi, đồ ăn kèm chỉ có mấy món đồ chay linh tinh, càng đừng đề cập tới thịt cá.

Nàng vừa trải qua một ngày dài, sớm đã rất đói bụng, nay lại nhìn thấy từng món ăn hấp dẫn như vậy, lúc này không nhịn được nữa, dùng đũa gắp một miếng thịt mà ăn.

Thịt vừa vào miệng, một cỗ hương vị thơm ngon đậm đà ở trong miệng tan chảy mà ra, để cho nàng vô cùng yêu thích.

-Đại ca ca! Ngươi làm thức ăn thật ngon a!

Bạch Linh không nhịn được nói, nàng thật sự khó mà tin được, một cái tu đạo vũ giả, lại có khả năng nấu nướng tuyệt vời như vậy, trong suy nghĩ của nàng, những người kia phải là cao cao tại thượng, không bao giờ đụng tới bếp núc cơ.

Vương Hạo Thần mỉm cười, gắp một miếng rau bỏ vào bát cho nàng, nói:

-Vậy thì ăn nhiều một chút!

Bạch Linh gật gù, bỗng nhiên giống như nhớ ra cái gì, vội vàng nói:

-Đại ca ca! Còn ta mẫu thân...

Nàng còn chưa nói hết, Vương Hạo Thần đã biết ý, liền nói ngay:

-Mẹ ngươi thân thể còn yếu, chưa ăn được cơm, ta đã nấu cháo cho nàng rồi! Ngươi lát nữa cho nàng ăn là được!

Bạch Linh cảm động nhìn Vương Hạo Thần, hắn không chỉ mua y phục, nấu ăn cho nàng, không có chút nào giả dối, lại còn nghĩ tới nàng mẫu thân, cũng không biết trên thế giới này, có được mấy cái nam nhân đối với mình mới thu một cái thị nữ hiền tốt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Cường địch đánh tới

Vương Hạo Thần ở lại nhà Bạch Linh hơn hai ngày, trong những ngày này, hắn hoặc là trợ giúp Bạch Nhưộc Trần, cũng là Bạch Linh mẫu thân trị thương, hoặc cùng nàng dạo chơi, hắn tiền tài không có nhiều lắm, thế nhưng cũng dư xài, lại từ Hùng thị ba huynh đệ lấy được một số lượng không nhỏ bạc, vì thế tiêu xài có chút thả tay.

Bạch Linh từ nhỏ tới lớn chưa được sống qua những ngày thoải mái như vậy bao giờ, vì thế trên khuôn mặt xinh đẹp luôn mang nụ cười vui vẻ động lòng người.

Chỉ là, trong những ngày này, Vương Hạo Thần cũng gặp một chuyện làm hắn tương đối khó hiểu.

Đó là khi vận công trị thương cho Bạch Nhưộc Trần, hắn mơ hồ phát hiện trong cơ thể nàng có chút quái lạ, nguyên khí của hắn đi vào cơ thể của nàng, thế nhưng lại gặp nhiều chỗ tắc nghẽn, khiến cho nguyên khí của hắn truyền vào có chút khó khăn, đồng thời cơ thể Bạch Nhưộc Trần lại mơ hồ của một cỗ lực lượng kháng cự hắn nguyên khí.

Mặc dù loại lực lượng này rất yếu, vô pháp cùng Vương Hạo Thần nguyên khí so sánh, thế nhưng một phạm nhân bình thường làm sao có thể có năng lực chống lại hắn nguyên khí?

Bất quá Vương Hạo Thần cũng không nghĩ nhiều, cỗ lực lượng kia tuy là có chút chống đối hắn nguyên khí, thế nhưng cũng chẳng thể gây bao nhiêu khó dễ cho hắn, nhiều nhất là để hắn tốn thêm chút công phu mà thôi.

Đến ngày thứ ba, Vương Hạo Thần lại cùng Bạch Linh đi mua một ít đồ dùng cần thiết cho hai mẹ con nàng, bởi vì Vương Hạo Thần đánh giết Hùng thị ba huynh đệ một màn được mọi người nhìn thấy, vì thế khi gặp đều là vẻ mặt cung kính, ngay cả khi hắn mua hàng đều được giảm giá không ít.

Mà Bạch Linh, thì lại đi ngay bên cạnh hắn, vì thế nhận được không ít ánh mắt hâm mộ của mọi người.

-Đại ca ca! Chúng ta bị rất nhiều người nhìn a!

Bạch Linh có chút không quen với việc này, ngại ngùng nhìn Vương Hạo Thần khẽ nói.

Bất quá nàng trong lòng cũng không phải hoàn toàn ghét việc này, bởi vì bất cứ một nữ tử nào đều muốn đi bên cạnh một cái vừa có thực lực vừa anh tuấn giống như Vương Hạo Thần, cho dù chỉ là làm nô tỳ cho hắn cũng rất tốt.

Vương Hạo Thần cũng không quen cảm giác này, thế nhưng hắn rất nhanh liền thích ứng, cười đáp:

-Hắn là người quá xinh đẹp! Người ta mới không nịn được nhìn nhiều vài cái!

-Đại ca ca!

Bạch Linh khuôn mặt hơi hồng lên, hờn dỗi nhìn hắn một cái.

Kỳ thực cũng đúng như thế, Bạch Linh sau khi ăn mặc đàng hoàng một chút, thì cho dù không trang điểm, cũng là một tiểu mỹ nhân, trên đường đi dẫn tới không ít ánh mắt rực cháy, nếu không phải bên cạnh nàng có Vương Hạo Thần đi cùng, đã sớm có nam nhân đi tới cùng nàng bắt chuyện.

Vương Hạo Thần đang muốn tiếp tục trêu nàng vài câu, đúng lúc này, hắn lông mày đột nhiên hơi nhíu lại, phát hiện mấy đạo thân ảnh nơi xa, thần sắc trong mắt biến ảo một cái, nói:

-Bạch Linh, người đi về nhà trước đi! Ta có chút chuyện phải làm!

Bạch Linh sững sốt một chút, không hiểu chuyện gì, thế nhưng sau khi nàng chú ý tới Vương Hạo Thần sắc mặt có chút lạnh lẽo thì biết ngay là có chuyện không ổn, hắn đã bảo nàng đi về trước, chính là để mình rảnh tay hành động, vì thế nàng cũng không muốn làm hắn vướng bận, không nói hai lời đối với Vương Hạo Thần thì lễ một cái, sau đó nhanh chóng rời đi.

Vương Hạo Thần để cho Bạch Linh rời đi, đúng là không muốn nàng dính vào rắc rối, bởi vì hắn đã phát hiện ba cái Thiên Sinh Môn đệ tử, mà một người trong đó cũng không phải khác chính là một kẻ có ân oán với hắn, Lục Phong.

Lục Phong đối với hắn có ác tâm Vương Hạo Thần sớm đã biết rõ, trước đây hắn đã không biết bao nhiêu đau khổ từ tay y, thậm chí có một lần suýt nữa bị Lục Phong đánh chết, Vương Hạo Thần sau khi có thể tu luyện, liền tiếp đánh mặt Hồng Thạch Phong hai lần, lần này chạm mặt Lục Phong thân là Hồng Thạch Phong đệ tử, tất nhiên cũng sẽ không có chuyện tốt.

Quả nhiên, đúng vào lúc Vương Hạo Thần nhìn thấy Lục Phong ba người thì bọn họ cũng phát hiện hắn, Lục Phong đi đầu càng là nở nụ cười âm trầm, bước nhanh tới trước mặt hắn.

Lục Phong đứng trước mặt Vương Hạo Thần, vẻ mặt nghiền ngẫm nhìn hắn, cười lạnh nói:

-Vương Hạo Thần! Tìm người thật đúng là khó khăn, bất quá chúng ta một chuyến này cũng xem như không có uổng công!

-Các người đang tìm ta?

Vương Hạo Thần trong lòng cảm giác có chuyện gì đó không ổn, hẳn cùng Lục Phong có ân oán, đối phương sao có thể tìm hắn mà có chuyện tốt được?

-Vương Hạo Thần! Nếu như người ở Minh Thiên Phong làm rùa đen rút đầu, chúng ta quả thật cảm người không có biện pháp, thế nhưng người hết lần này tới lần khác lại chọn đi ra ngoài! Hắc hắc... cái này coi như là người ở bên ngoài không may từ vong, mấy lão gia hỏa kia cũng không thể nói cái gì!

Lục Phong nụ cười càng lúc càng thêm âm trầm, trong mắt lại lộ ra sát ý nồng nặc.

Vương Hạo Thần phát hiện Lục Phong nơi khoé mắt sát ý, rốt cuộc hiểu rõ mục đích của đám người này tới đây, thì ra là muốn âm thầm diệt trừ hắn, chỉ là hắn thật không nghĩ tới, cái kia Hồng Thạch Phong phong chủ Lý Thiên Dương lại điên tới mức này, vậy mà thực sự dám phái người đi giết đồng môn đệ tử.

Vương Hạo Thần nghĩ đến chuyện này, trong lòng không khỏi cảm thấy lạnh lẽo, Thiên Sinh Môn rốt cuộc là loại tông môn kiểu gì đây? Ngay cả chuyện trắng trợn phái người chém giết đồng môn như vậy cũng không có ai hỏi tới?

Hay là, hắn thực lực trong mắt những đại nhân vật kia chỉ là con kiến hôi, bọn họ cho rằng hắn chết cũng liền chết đi, vì thế mới không có ai hỏi tới?

-Thật tốt Lý Thiên Dương! Vương Hạo Thần ta một ngày không chết, sau này nhất định phải tìm người đòi một cái công đạo!

Vương Hạo Thần xiết chặt hai nắm đấm, trong mắt thần sắc bắt đầu biến hoá, vừa mới rời khỏi tông môn đã gặp truy binh, cái này hoàn toàn nằm ngoài hắn dự tính, hơn nữa Lục Phong tu vi đã là Thất Tinh Vũ Đò, hai cái đệ tử khác cũng là Lục Tinh Vũ Đò cấp bậc, dựa vào hắn thực lực hiện tại, đừng nói ba người, coi như tùy tiện một người đi lên hắn cũng chưa chắc đã đối phó được.

Thế nhưng, cái này không có nghĩa là hắn sẽ thúc thủ chịu trói, đánh không lại, chẳng lẽ không thể chạy sao?

Lục Phong nhìn Vương Hạo Thần bộ dáng, tựa hồ đoán được đối phương suy nghĩ, khoé miệng khẽ nhếch lên thành vòng mĩa mai ý cười, quay mặt sang nhìn đứng bên cạnh hắn một vị Lục Tinh Vũ Đò đệ tử, nói:

-La sư đệ! Tiểu tử này để cho người đến thu thập a, ta cũng không muốn đối với mặt hạng rác rưởi này ra tay!

La sư đệ trong miệng, là chỉ một vị Hồng Thạch Phong đệ tử, tên gọi là La Thiên Hành, năm nay 19 tuổi, tu vi vừa vặn đạt tới Lục Tinh Vũ Đò, thiên phú của hắn xem ra cũng chỉ đến thế mà thôi.

Bất quá Lục Phong cho rằng, La Thiên Hành so với Vương Hạo Thần cao hơn ba tiểu cảnh giới, đối phó hắn đã là giết gà dùng dao mổ trâu rồi.

La Thiên Hành gật đầu, vẻ mặt kiêu ngạo tiến lên mấy bước, hướng về Vương Hạo Thần quát lớn một tiếng:

-Vương Hạo Thần! Mau khoanh tay chịu trói đi!

Nói rồi, hắn đã trước một bước xuất thủ, tay cầm một thanh trường kiếm, một kiếm đâm đi ra, hướng Vương Hạo Thần bạo đâm mà đến.

La Thiên Hành thiên phú lót đáy là sự thật, thế nhưng hắn dù sao cũng có Lục Tinh Vũ Đò tu vi, thực lực phải so với Chúc Ly mạnh hơn rất nhiều.

Vương Hạo Thần ánh mắt hơi loé lên, cánh tay đem Tử Lam Kiếm đeo sau lưng rút ra, cũng không có ý thoái lui, hắn sau khi tu thành Viêm Lôi Quyết, đang rất cần một cái đối thủ nghiệm chứng bản thân thực lực đây.

Nếu là Lục Phong tự mình xuất thủ, hắn có lẽ chỉ thể lập tức bỏ chạy, thế nhưng La Thiên Hành thực lực tuy mạnh, nhưng còn không đến mức để cho hắn không đánh mà lui.

Vương Hạo Thần thân ảnh như quỷ mị, trong phút chốc liền xuất hiện bên cạnh La Thiên Hành, để cho đối phương kiếm kia chém vào khoảng không, cùng lúc đó, một đạo kiếm phong gào thét mà ra, Tử Lam Kiếm bằng một loại kinh thiên tốc độ hướng La Thiên Hành chém tới.

Một kiếm này vừa ra, xung quanh cuồng phong lập tức nổi lên cuộn cuộn.

Toàn Phong kiếm pháp... Vũ Phong Thức!

La Thiên Hành sắc mặt khẽ biến, Vương Hạo Thần luyện thành Toàn Phong kiếm pháp hắn đã có nghe nói qua, thế nhưng cũng không để trong lòng, hắn cho rằng Vũ Phong Thức của Vương Hạo Thần tuy có thể đánh bại Chúc Ly, thế nhưng vô pháp làm gì được hắn, bất quá lúc này hắn liền biết là mình sai rồi.

Một kiếm này, coi như là Lục Tinh Vũ Đò cũng không dám không nhìn tới!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Phải giết

La Thiên Hành thu hồi lòng khinh thị lúc trước, trường kiếm trong tay khẽ lật một cái, trên thân kiếm hiện ra lấp lánh kim quang, sau đó liền hướng Vương Hạo Thần bổ tới.

Một đạo màu vàng kiếm quang nhanh như lưu tinh bạo chém mà đến.

Phạm cấp trung phẩm vũ kỹ, Kim Vân kiếm pháp.

La Thiên Hành thuộc tính nguyên khí là kim, hần tu luyện Kim Vân kiếm pháp đúng là rất hợp cách, kiếm kỹ thi triển đi ra cực kỳ cứng rắn, dưới Lục Tinh Vũ Đồ rất ít có người có thể phá vỡ.

Vương Hạo Thần lòng mảy mai nhú lại, La Thiên Hành một kiếm này, uy lực tại trong Lục Tinh Vũ Đồ cũng có thể tính là mạnh mẽ, chỉ dựa vào hần đơn thuần lực lượng bất luận kết hợp với Toàn Phong kiếm pháp hay Phục Hồ Quyền đều ngăn cản không nổi.

-Ai... không nghĩ tới sớm như vậy phải dùng tới người rồi!

Vương Hạo Thần thở dài một hơi, hần không muốn sớm như vậy liền bại lộ Viêm Lôi Quyết trước mặt người khác, bởi vì đây chính là hần chân chính át chủ bài, thế nhưng nếu bây giờ không sử dụng nó, vậy hần nhất định phải bại trong tay La Thiên Hành rồi.

-Bất quá, cũng để cho các người xem một chút ta Viêm Lôi Quyết uy lực đi!

Vương Hạo Thần gạt bỏ tạp niệm, hai mắt rực cháy chiến ý, song thủ kết ấn, trên đỉnh đầu có từng đạo hùng hậu nguyên khí xông thẳng lên tận trời.

Mà quanh người hần lúc này, lại xuất hiện từng dòng xích hồng nguyên khí, trong lúc mơ hồ mang theo như có như không tiếng sấm rền, khí thế cuồng bạo như một đầu viễn cổ cự thú đang thức tỉnh sau giấc ngủ dài.

-Hừm?

Lục Phong bị một màn này của Vương Hạo Thần khiến cho ngẩn ra, vẻ mặt khó hiểu nhìn Vương Hạo Thần quanh người xích hồng nguyên khí hồi lâu, khuôn mặt đột nhiên đại nhiên.

Hần không phải kẻ ngốc, biết được muốn đem nguyên khí trong người cô động và kích phát ra ngoài cơ thể đến tình trạng như vậy, chỉ có một khả năng, đó là người đó phải tu luyện huyền công!

Thế nhưng mà, Vương Hạo Thần chỉ mới có Tam Tinh Vũ Đồ, làm sao có thể tu thành huyền công?

-Không... không có khả năng! Hần tuyệt đối không có khả năng sớm như vậy đã tu thành huyền công!

Lục Phong trong lòng không ngừng gào thét, đánh chết cũng không muốn tin tưởng Vương Hạo Thần lại có khả năng như vậy, phải biết, huyền công chính là cực kỳ quý giá đồ vật, đồng thời đối với ngộ tính yêu cầu cực cao, tu vi càng thấp, muốn lĩnh ngộ huyền công càng cần thiên phú tuyệt hảo, không ai khác, ngay cả Lục Phong hần thân là Thất Tinh Vũ Đồ, thế nhưng trước Vũ Sĩ cũng vô vọng tìm hiểu ra huyền công ảo nghĩa.

Theo Lục Phong biết, trong Thiên Sinh người có thể tại Vũ Đồ cảnh tu thành huyền chỉ có lác đác mấy người, mà những người, không ai không phải là thiên tài hiếm có của tông môn.

Thế nhưng tại Tam Tinh Vũ Đồ cảnh giới luyện thành huyền công, thì toàn bộ Thiên Sinh Môn cũng không có lấy một người.

Đừng nói Tam Tinh Vũ Đồ, coi như là Lục Tinh Vũ Đồ trở xuống cũng không có.

Chính vì thế, Lục Phong mới sống chết không chịu tin tưởng Vương Hạo Thần tại Tam Tinh Vũ Đồ đã luyện thành huyền công, cái này cơ bản là không thể nào, hần cũng không chịu tin tưởng một kẻ luôn bị hần xem thường lại có thiên phú kinh khủng như vậy, vì thế coi như cho là bản thân nhìn nhầm, cũng quyết không chịu tin tưởng Vương Hạo Thần đã tu thành huyền công.

La Thiên Hành đương nhiên cũng vô pháp tin tưởng Vương Hạo Thần đây là đang thi triển một loại huyền công, thế nhưng hần cũng không dám khinh thường, bởi vì Vương Hạo Thần lúc này, cho hần một loại cảm giác vô cùng nguy hiểm.

Vương Hạo Thần lần đầu thi triển Viêm Lôi Quyết đối địch, tự nhiên có vài chỗ hơi không ăn khớp, thế nhưng cái này cũng không ảnh hưởng tới uy lực của môn huyền công này bao nhiêu.

-Hôm nay, liền lấy người thử xem uy lực của Viêm Lôi Quyết đi...

Vương Hạo Thần trong mắt lướt qua một tia tàn khốc, toàn thân bốc lên một bá vương khí thế, thanh âm bình tĩnh, vang vọng mà lên:

-Viêm Lôi Khí!

-Oanh!

Quanh người hấn xích hồng nguyên khí vào một khắc đi đột nhiên bạo khởi, hoá thành một đạo màu đỏ viêm lôi khí trụ từ đỉnh đầu của hấn phóng lên tận trời, sau đó dừng mãnh hướng La Thiên Hành đánh xuống.

-Lại có thể vận dụng nguyên khí lý thể cách không đối địch, trời ạ... hấn thật sự đã tu thành huyền công rồi hay sao?

Lục Phong tròn mắt há hốc mồm nhìn chăm chăm đạo kia viêm lôi khí trụ, trong lòng cuồng loạn gào thét.

Vũ giả ai cũng có riêng mình nguyên khí, thể nhưng muốn đem nguyên khí lý thể, hoặc xa hơn là cách không đối địch, vậy trừ phi hấn là Vũ Vương, nếu không muốn làm được chuyện đó, chỉ có một biện pháp đó là thành tựu huyền công.

Đến một bước này rồi, coi như là Lục Phong có không cam lòng đến mức nào đi nữa, thì hấn cũng không thể không thừa nhận, Vương Hạo Thần hết 99% là đã tu luyện huyền công, hơn nữa còn là đại công cáo thành.

-Kẻ này tuyệt đối không thể lưu, nếu không sau này một khi hấn trưởng thành, ta tuyệt đối sẽ không có đất dung thân!

Lục Phong nhìn Vương Hạo Thần, trong mắt sát ý không cách nào ngăn chặn bạo dũng, hấn bây giờ đã có chút thực sự sợ hãi đối phương thiên phú.

Tam Tinh Vũ Đồ tu thành huyền công, cái này nghe thôi cũng đã đủ rợn người.

Lục Phong không biết trên Huyền Vũ đại lục có hay không yêu nghiệt làm được điều tương tự, thể nhưng hấn lại biết, toàn bộ Thiên Sinh Môn, hay thậm chí là cả Đông Hoa hoàng triều, trong dòng thời gian dài vô tận, cũng đã có vô số thiên tài sinh ra, thể nhưng không có một ai có thể làm được điều này.

Vì thế, hấn trong lòng đã có quyết định, hôm nay cho dù là phải bỏ ra đại giới gì, cũng muốn đem Vương Hạo Thần giết chết tại chỗ này.

Quay trở lại trận đấu, La Thiên Hành lúc này khuôn mặt đã tràn đầy ngưng trọng nhìn viêm lôi khí trụ đang đánh tới, một kích này, để cho hấn cảm nhận được to lớn uy hiếp, nếu không cẩn thận đối phó, hấn nhất định sẽ phải ăn quả đắng.

-Kim Vân kiếm pháp, Kim Vân Nhất Kiếm Trảm!

La Thiên Hành nắm lấy chuỗi kiếm, toàn lực mạnh mẽ chém xuống. Một đạo thô to kiếm mang, đột nhiên đánh xuống, phóng thẳng lên hư không, sau đó tại dưới vô số ánh mắt kinh hãi của nhiều, cùng viêm lôi khí trụ đâm vào cùng một chỗ.

Kim Vân Nhất Kiếm Trảm, là một tuyệt kỹ trong Kim Vân kiếm pháp, uy lực vô cùng cường đại, ít nhất gấp đôi các chiêu thức bình thường khác trong bộ kiếm pháp này, La Thiên Hành thi triển ra Kim Vân Nhất Kiếm Trảm, đã khiến cho hấn trong người nguyên khí tiêu hao không ít, thể nhưng uy lực cũng mạnh tới kinh người.

Ầm! Ầm!

Hai cỗ lực lượng mạnh mẽ kinh người va chạm vào nhau, tạo ra từng đợt sóng dư ba mãnh liệt cán quét xung quanh, mà tại trung tâm va chạm, lại tràn ra một cỗ lực lượng khủng bố, đến mức ngay cả một vị Lục Tinh Vũ Đồ cũng không dám tùy tiện xông vào.

Khá tốt, thường nhân xung quanh đã sớm trốn đi, chỉ dám ở phía xa xa nhìn xem chiến đấu, nếu không một khi bị dư ba của hai đạo công kích này đánh trúng, e rằng sẽ lãnh ít dữ nhiều.

Xích quang cùng với kim quang tại cùng một chỗ tranh đấu lẫn nhau, toả ra chói mắt hào quang.

Lục Phong và một vị Hồng Thạch Phong đệ tử khác tên là Trương Diễm, đồng loại nhũ mào, bọn hấn thể nhưng mà nhìn ra, Vương Hạo Thần “Viêm Lôi Khí”, cùng với La Thiên Hành “Kim Vân Nhất Kiếm Trảm”, uy lực sà sà nhau tầm đó, có chăng là cái sau nhìn hơn một chút, thể nhưng cũng không có cách nào phân ra thắng bại.

Hai người cũng không nghĩ tới, dựa vào La Thiên Hành tu vị Lục Tinh Vũ Đồ, cũng chỉ có thể cùng Vương Hạo Thần Tam Tinh Vũ Đồ đánh ngang tay.

-Xem ra, chúng ta chỉ có thể tự mình xuất thủ, đánh chết tiểu tử kia rồi!

Lục Phong xoa bóp nắm đấm, lạnh nhạt đạo.

Hấn cũng không muốn thuyền lật trong mương, trong đầu chỉ có một ý niệm, đó là bằng mọi giá phải chém giết Vương Hạo Thần ở chỗ này, không cho đối phương cơ hội lật bàn, bởi vì một khi để đối phương đào thoát, vậy mọi việc coi như biến thành công cốc.

Hơn nữa, điều khiến người ta sợ hãi nhất ở một vị thiên tài là gì? Đó là khả năng phát triển của hấn không giống người thường, thực lực sau khi trải qua sinh tử nhất định sẽ càng thêm nhanh chóng tăng lên.

Vương Hạo Thần bây giờ đã có thể cùng La Thiên Hành đánh tới bất phân thắng bại, nếu lại cho hắn một ít thời gian, để Vương Hạo Thần đột phá tới Tứ Tinh Vũ Đò, e rằng chính bản thân Lục Phong cũng không cảm hắn không có biện pháp.

Vì thế, cho dù việc này liên quan đến mặt mũi, thế nhưng Lục Phong cũng đã không quản nhiều được như vậy!

Mà Trương Diễm ở một bên bờ môi hơi giật giật, bất quá trong lòng cũng có chút hiểu rõ tại sao Lục Phong lại có ý định như vậy, vì thế cũng quả quyết không mở miệng ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Đuổi giết

Xích quang cùng với kim quang va chạm một hồi, sau đó một cái lại một cái chậm rãi tiêu tán.

Mà Lục Phong cùng Trương Diễm thì lại tập trung tinh thần, một khi phát hiện được Vương Hạo Thần thân ảnh, bọn hắn nhất định sẽ lập tức ra tay, cho đối phương một kích mất mạng.

Thế nhưng là, sau khi hào quang hoàn toàn biến mất, hai người lại chỉ nhìn thấy La Thiên Hành, còn Vương Hạo Thần thì đã không còn bóng dáng.

Lục Phong, Trương Diễm hai người đều sững sốt, chẳng lẽ Vương Hạo Thần bị La Thiên Hành một kiếm vừa rồi chém thành cặn bã rồi sao?

Bất quá bọn hắn rất nhanh liền phủ nhận ý nghĩ này, bởi vì bọn hắn nhận lực đủ để nhìn ra được, vừa rồi Vương Hạo Thần cùng La Thiên Hành đối kháng một kích, căn bản không có rơi vào hạ phong, càng không cần nói đến chuyện bị đối phương một kiếm giết chết.

-Hắn ở đằng kia!

Lục Phong đưa mắt nhìn xung quanh, lúc này lại phát hiện một đạo thân ảnh được hướng nơi xa điên cuồng chạy đi, chính là Vương Hạo Thần.

-Khôn kiếp! Bị hắn lừa rồi!

Lục Phong khuôn mặt lập tức tái xanh, hắn biết mình bị đối phương chơi xỏ.

Thì ra vừa rồi, Vương Hạo Thần kỳ thực cũng không có ý định cùng La Thiên Hành liều mạng, hắn mặc dù cũng muốn toàn lực đánh một trận, thử nghiệm bản thân thực lực, thế nhưng hắn lại nặng nhẹ, cho dù hắn có thật sự thắng được La Thiên Hành thì Lục Phong cũng sẽ không bỏ qua cho hắn, vì thế trong lúc chiến đấu vẫn không ngừng nghĩ biện pháp trốn thoát.

Vừa rồi, cơ hội của hắn rút cuộc đến, Lục Phong cùng Trương Diễm đều cho là Vương Hạo Thần muốn cùng La Thiên Hành đánh một trận sống mái, trong lòng không có đề phòng hắn chạy trốn, hơn nữa lại bị hào quang che mắt một lúc, để cho Vương Hạo Thần nắm được thời cơ, lập tức mở đường chạy thoát.

Vương Hạo Thần đối với chuyện lâm trận bỏ chạy này cũng không xấu hổ, biết đối phương mạnh hơn mình vô số lần, đánh tiếp không có phân thắng mà còn không chạy, muốn ở lại đánh tới hơi thở cuối cùng thì đó không phải là can đảm, mà ngu xuẩn a!

-Đuổi theo cho ta!

Lục Phong nổi giận lôi đình quát, cùng với Trương Diễm lập tức đuổi theo Vương Hạo Thần.

Mà La Thiên Hành, vừa rồi mặc dù tiêu hao không nhỏ, thế nhưng cũng tức giận không kém, bởi vì để cho Vương Hạo Thần một cái tu vi thua kém hắn ba cái tiểu cảnh giới, chính là một chuyện vô cùng mất mặt, vì thế hắn cũng không quản nhiều thêm được, không chút chần chờ đồng dạng đuổi theo.

Vương Hạo Thần lúc này không dám có chút nào giữ lại, toàn lực thi triển Toàn Phong bộ pháp, hướng về phía một toà tiểu sơn gần đó chạy tới.

Hắn tu vi không bằng ba người kia, nguyên khí tiêu hao cũng sẽ nhanh hơn, chạy trên đường chính đó là muốn chết, chỉ có chạy vào sơn mạch, mượn địa thế núi rừng may ra mới thoát khỏi một kiếp.

Lục Phong thân là Thất Tinh Vũ Đò, tu vi so với Vương Hạo Thần cao hơn bốn tiểu cảnh giới, tốc độ tự nhiên xa xa vượt qua Trương Diễm cùng La Thiên Hành, mỗi một bước bước ra đều cực nhanh, so với Vương Hạo Thần tốc độ còn nhanh hơn mấy phần.

Vương Hạo Thần vừa chạy không được bao xa, phía sau đã truyền đến một đạo kiếm phong rít gào, tựa như một tia chớp hướng hắn sau lưng rơi xuống.

Một cổ nguy hiểm chưa từng có cảm giác ập đến, để cho Vương Hạo Thần không khỏi rùng mình.

-Viêm Lôi Khí!

Vương Hạo Thần không xoay người lại, thế nhưng trên thân lại bốc lên cuộn cuộn xích hồng nguyên khí, mạnh mẽ lan toả, tạo thành vô số đạo nguyên khí phòng khí cản trước mặt đạo kia Lục Phong chém ra kiếm khí.

-Xẹt! Xẹt!

Đối mặt đạo kiếm khí, Vương Hạo Thần dựng lên lớp tường phòng hộ từ Viêm Lôi Khí căn bản không chống đỡ nổi, giống như đậu hủ bị đâm xuyên qua, mà đạo kiếm khí kia, thì vẫn như cũ tiếp cận Vương Hạo Thần phía sau.

Vương Hạo Thần phản ứng cực nhanh, Từ Lam Kiếm trong tay xoay ngược về sau lưng, chắn ở trước vị trí đạo kiếm khí kia đánh vào.

-Đang!

Kiếm khí đánh lên Từ Lam Kiếm trên thân, cũng không có chạm vào Vương Hạo Thần thân thể.

Rõ ràng, Lục Phong thực lực tuy rất mạnh, thế nhưng hấn vừa rồi đánh ra chỉ làm một đạo kiếm khí, uy lực không có vượt quá Lục Tinh Vũ Đồ cấp bậc công kích, lại trải qua lớp phòng hộ của Viêm Lôi Khí làm cho suy yếu, vì thế vô pháp đã thương Vương Hạo Thần.

Trái lại, lực lượng một đạo kiếm khí này của hấn còn dễ cho Vương Hạo Thần nhanh trí tận dụng, thân thể hướng về phía trước bắn mạnh mà đi, tốc độ trong khoảnh khắc tăng lên mấy lần, cùng Lục Phong đâm người kéo dài khoảng cách.

-Hả?

Lục Phong sắc mặt hơi biến đổi, hấn một đạo kiếm khí vừa rồi mặc dù không thể so với hấn một kích toàn lực, thế nhưng cũng không ít, coi như là Lục Tinh Vũ Đồ bình thường đều sẽ gặp phiền toái, thế nhưng hấn không ngờ Vương Hạo Thần tu vi chỉ có Tam Tinh Vũ Đồ ngay cả quay người lại đều không cần, đã có thể ngăn cản hấn công kích, hơn nữa còn lợi dụng lực đạo chưa hao hết tăng tốc độ cho mình.

Thực lực cùng ý thức chiến đấu như vậy, quả nhiên là yêu nghiệt trong thiên tài!

-Kẻ này tuyệt đối không thể lưu!

Vương Hạo Thần biểu hiện càng kinh diễm, vậy Lục Phong sát tâm đối với hấn lại càng mạnh, chỉ thấy y âm thầm nghiền răng, một cặp mắt tràn ngập sát ý toàn lực đuổi theo không bỏ.

Vương Hạo Thần nhìn toà tiểu sơn đã ở ngay trước mắt, toà tiểu sơn này man thú không nhiều, thế nhưng đi vào chỗ sâu vẫn có khả năng gặp được Nhất cấp thượng đẳng man thú, dựa vào thực lực của hấn bây giờ, gặp được loại man thú này hoàn toàn chính là không có sức hoàn thủ, thế nhưng lúc này hấn đã ở vào tình thế ngàn cân treo sợi tóc, phía sau có cường địa truy đuổi, quay lại chỉ có một con đường chết, chạy vào trong núi chỗ sâu, may ra còn có cơ hội lật bàn.

Bốn người một đuổi ba truy, một đường chạy như điên tiến sâu vào trong ngọn núi, trên đường cũng gặp không ít man thú, thế nhưng một phần bởi vì bọn họ tốc độ quá nhanh, làm cho phần lớn man thú không kịp ứng, đồng thời lại bị khí thế trên người Lục Phong ba người dọa sợ, cũng không dám tiến lên tìm chết.

Bởi vì không có ngoại vật cản trở, Lục Phong, Trương Diễm, La Thiên Hành ba người càng lúc càng rút ngắn khoảng cách với Vương Hạo Thần, theo tiến độ này, không bao lâu liền có thể hoàn toàn đuổi kịp.

Vương Hạo Thần một đường tiến vào bên trong một cái hạp cốc, trong đầu lại đang sâu mi khổ kiếm suy nghĩ đối sách, đúng lúc này, hấn tâm thần đột nhiên khẽ nhảy một cái, phát hiện bên cạnh truyền tới cổ nguy hiểm khí tức, cũng không kịp suy nghĩ, vội mạnh mẽ đạp mạnh nện đất một cái, toàn lực nhảy lên cao.

-Vèo! Vèo!

Cùng lúc đó, hai đạo màu xám thân ảnh, từ trong rừng cây lao ra, vị trí hướng tới, đúng là Vương Hạo Thần vừa rồi chỗ đứng.

Đây là hai đầu màu xám cự sói, thế nhưng so với sói xám thông thường phải lớn hơn nhiều.

-Đây là... Phong Nha Lang!

Vương Hạo Thần khẽ nhíu mày một cái, hai đầu Phong Nha Lang này là Nhất giai trung đẳng man thú, thực lực chẳng qua tương đương với Tứ Tinh Vũ Đồ, hấn không để vào mắt, đang muốn ra tay diệt sát hai đầu súc sinh này, đồng tử đột nhiên lại co rút, khuôn mặt anh tuấn trở nên có chút tái nhợt.

-Vương Hạo Thần! Lần này ta xem ngươi còn chạy đi đâu!

Lúc này, Lục Phong cùng với Trương Diễm, La Thiên Hành cũng đã đuổi tới, thế nhưng bọn hấn sắc mặt trong nháy mắt cũng lập tức cứng ngắc lại, cơ hồ không dám tin vào những gì mình đang thấy.

Trước mặt bọn hấn bây giờ, là một khung cảnh cực kỳ khủng bố, trong hạp cốc, đứng đó hơn mấy chục đầu Phong Nha Lang, từng cái đều là toả ra

hung lệ bạo ngược khí thế, lang đồng lạnh lẽo nhìn chăm chăm bốn người.

Mà ở trên hạp cốc chỗ cao nhất, có hai đầu Phong Nha Lang đang điên cuồng chiến đấu.

Hai đầu Phong Nha Lang này, hình thể so với bất kỳ một đầu Phong Nha Lang nào khác ở bên dưới đều to lớn hơn nhiều, hai khoả răng nanh cũng mọc dài trời ra bên ngoài, hình dạng thập phần hung tợn, rõ ràng là hai đầu Nhị cấp Phong Nha Lang.

Tại ngọn núi này, có được hai đầu Nhị cấp Phong Nha Lang đã là cực kỳ đáng quý, có thể xem là vương giả tồn tại.

Phong Nha Lang sống thành bầy đàn, bình thường hiếm khi xảy ra xung đột, chỉ có khi tranh đoạt vương vị, mới có thể khiến hai đầu Phong Nha Lang đánh nhau, con chiến thắng, sẽ trở thành Phong Nha Lang Vương, thống lĩnh tộc đàn của nó tại địa phương này.

Mà khi hai đầu Phong Nha Lang cực mạnh đó chiến đấu, tộc đàn sẽ ở bên ngoài canh giữ, không cho phép bất cứ kẻ nào tiến lại gần phạm vi quyết chiến, Vương Hạo Thần bởi vì bị đuổi giết, không cẩn thận mới chạy vào chỗ này, vì thế mới dẫn tới Phong Nha Lang tộc quần cánh giặc.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Bài tẩy ra hết

Vương Hạo Thần ánh mắt nhìn về phía hai đầu Nhị cấp Phong Nha Lang đang chiến đấu, lại nhìn sang một đám Nhất cấp Phong Nha Lang trước mặt, trong lòng có chút lạnh lẽo.

Chỉ là một hai đầu Phong Nha Lang, hấn không có kiêng kị, hoàn toàn có thể dễ dàng chém giết, thế nhưng tại đây có tới gần 50 đầu Phong Nha Lang, trong đó còn có mấy đầu là Nhất giai thượng đẳng Phong Nha Lang, nếu bị bọn nó vây công, coi như là Võ Sĩ cũng chỉ có thể tạm lãnh mũi nhọn.

Mà bây giờ, những đầu Phong Nha Lang này, lại đem hấn cùng Lục Phong ba người xem là kẻ địch, liền đem bọn hấn bao vây rồi.

Phong Nha Lang hung tính cực mạnh, nhìn thấy bốn người, giống như thấy được mối ngon, từng cái hai mắt đều lộ ra hung quang bức người.

-Rống!

Chỉ thấy, một đầu Nhất giai thượng đẳng Phong Nha Lang gầm thét một tiếng, dẫn đầu lao lên, mục tiêu của nó, chính là Lục Phong.

Lục Phong vận khí thực sự là không tốt lắm, bởi vì đầu Phong Nha Lang này khoảng cách cùng hấn là gần nhất, hơn nữa bởi vì hấn tu vi cao hơn những người khác, vì thế bị xem là miếng mồi ngon nhất, vì thế mới bị đầu Phong Nha Lang kia chọn làm mục tiêu.

Có kẻ dẫn đầu xuất thủ, mấy chục đầu Phong Nha Lang khác cũng không chần chờ nữa, trực tiếp lao lên, từng cái nhe nanh trợn mắt hướng bốn người hung hăng lao tới.

Vương Hạo Thần tu vi yếu nhất, thế nhưng xung quanh cũng có đến 6, 7 đầu Phong Nha Lang chọn hấn làm mục tiêu, trong đó có 4 đầu là Nhất giai hạ đẳng, còn lại 3 đầu khác là Nhất giai trung đẳng man thú.

Còn ba người Lục Phong, Trương Diệm cùng với La Thiên Hành thì lại bị hơn 30 đầu Phong Nha Lang vây công, trong đó còn có hai đầu là Nhất cấp thượng đẳng man thú.

Cái này thực sự là người không giống nhau, đãi ngộ cũng không thể so sánh, bất quá trong trường hợp này, Vương Hạo Thần thực sự cảm giác câu nói này câu nói này cũng không khó nghe như vậy, còn Lục Phong ba người thì cơ hồ là khóc không ra nước mắt.

Đặc biệt là La Thiên Hành cùng với Trương Diệm hai người, bọn hấn biết Vương Hạo Thần tu vi chỉ có Tam Tinh Vũ Đò, thế nhưng thực lực chân chính lại không thua gì bọn hấn, thế nhưng hấn đối thủ ít hấn hai người gấp mấy lần, trong lòng có thể nói là không gì sánh được biệt khuất.

Vương Hạo Thần nhìn xung quanh Phong Nha Lang đang hướng mình lao tới, bàn tay nắm lấy Từ Lam Kiếm chuôi kiếm, Viêm Lôi Quyết đồng dạng được thi triển đi ra, đối mặt với nhiều như vậy Phong Nha Lang vây công, hấn cũng không dám có giữ lại.

-Giết!

Vương Hạo Thần ánh mắt lạnh lẽ, một kiếm thật nhanh đâm ra, nhắm vào một đầu Phong Nha Lang gần nhất đâm tới.

-Xoạt!

Máu tươi lập tức bắn ra!

Chỉ thấy Từ Lam Kiếm chuẩn xác đâm vào Phong Nha Lang mi tâm, đem đầu lâu của nó xuyên thấu, Phong Nha Lang trong mắt sinh cơ lập tức biến mất, ngã xuống đất chết đi.

Man thú hung tính rất mạnh, mặc dù thấy đồng bạn bị giết, thế nhưng cũng không có chút sợ hãi lao lên, hai đầu Phong Nha Lang khác vung lên móng vuốt, hướng Vương Hạo Thần sau lưng vỗ tới.

-Vũ Phong Thức!

Vương Hạo Thần phản ứng cực nhanh, trường kiếm tay xoay ngược về phía sau, tựa như một con gió lướt qua, đem hai đầu Phong Nha Lang móng vuốt chặt đứt.

Hai đầu Phong Nha Lang bị Vương Hạo Thần dùng Từ Lam Kiếm chém đứt một chân, hung tính cho dù có mạnh hơn nữa cũng không chịu nổi, không ngừng ngửa mặt lên trời tru lên thảm thiết, quằn quại ở trên mặt đất.

Vương Hạo Thần không có thời gian để ý tới hai con Phong Nha Lang kia, bởi vì hắn bên cạnh đã bị một đầu Nhất giai trung đẳng Phong Nha Lang khác lao tới công kích.

Ba đầu Phong Nha Lang vừa rồi bị Vương Hạo Thần trăm sát đều là Nhất giai hạ đẳng Phong Nha Lang, thực lực căn bản không thể so sánh với Nhất giai trung đẳng Phong Nha Lang.

Nhất giai trung đẳng Phong Nha Lang, bình thường đều có thực lực ngang ngửa vũ giả tu vi Tứ Tinh Vũ Đồ, trong đó còn có một số con có thực lực cực mạnh, có thể so sánh với Ngũ Tinh, thậm chí Lục Tinh Vũ Đồ vũ giả.

Vương Hạo Thần có thể tùy ý chém giết Nhất giai hạ đẳng Phong Nha Lang, thế nhưng đối mặt Nhất giai trung đẳng Phong Nha Lang, hắn lại không thể không nghiêm túc đối phó.

-Phục Hồ Quyền!

Trên người Viêm Lôi Khí cuộn cuộn lưu chuyển, tựa như từng đạo màu đỏ lòe loẹt, ngay sau đó, một tiếng hổ khiếu vang lên, Vương Hạo Thần trong nháy mắt liền đánh ra một quyền, quyền ảnh mang theo xích lô chí ảnh, tựa như một đầu xích hồng cự hổ đánh về phía Nhất cấp trung đẳng Phong Nha Lang.

Phục Hồ Quyền tứ hồ chí lực, bình thường có thể trọng thương Ngũ Tinh Vũ Đồ vũ giả, lúc này phối hợp với Viêm Lôi Khí, lực lượng càng thêm mạnh mẽ, đánh chết Ngũ Tinh Vũ Đồ cũng rất dễ dàng, coi như là Lục Tinh Vũ Đồ đều có không nhỏ lực uy hiếp.

-Oanh!

Nhất cấp trung đẳng Phong Nha Lang thực lực có thể so sánh với nhân loại vũ giả Tứ Tinh Vũ Đồ, thực lực không kém, thế nhưng cũng không chịu nổi Vương Hạo Thần Phục Hồ Quyền lực lượng, thân hình bị đánh cho bay ra ngoài, kinh lực khủng bố đem nó xương cốt đánh vỡ hơn phân nửa, thất khiếu đỏ máu, tử vong ngay tại chỗ.

Vương Hạo Thần liên tiếp chém giết mấy đầu Phong Nha Lang, thế nhưng Phong Nha Lang bên ngoài vẫn còn rất nhiều, trong đó còn có không ít đầu còn chưa kịp tham chiến, lúc này đang thời lao vào, khiến cho hắn chỉ có thể không kịp suy nghĩ chiến đấu theo bản năng, Từ Lam Kiếm trong tay không ngừng vung lên, trường kiếm vung tới đâu, liền có máu tươi bắn ra ở đó, những đầu Phong Nha Lang lao tới gần đều bị hắn trọng thương thậm chí bị chém giết tại chỗ.

Mà Lục Phong, Trương Diệm, La Thiên Hành thì không có may mắn như vậy, trái lại tình cảnh đều thập phần không ổn.

Bọn hắn đối mặt Phong Nha Lang số lượng so với Vương Hạo Thần lớn hơn nhiều, trong đó Lục Phong thực lực mạnh nhất đã bị hai đầu Nhất giai thượng đẳng Phong Nha Lang cùng 8, 9 đầu Phong Nha Lang cấp bậc thấp hơn vây khốn, do đó cho dù Lục Phong mặc dù rất mạnh, thế nhưng ứng phó cũng vô cùng chật vật, thế nhưng vẫn có thể miễn cưỡng chèo chống.

Còn Trương Diệm, La Thiên Hành thì tình huống càng thêm không xong, mỗi người đối mặt 10 đầu Phong Nha Lang, trong đó có Nhất giai hạ đẳng, cũng có không ít Nhất giai trung đẳng Phong Nha Lang.

Trương Diệm còn tốt một chút, thực lực của hắn vốn mạnh hơn La Thiên Hành một đoạn, có thể kéo dài chút thời gian, thế nhưng La Thiên Hành tình huống lại thập phần không ổn, hắn lúc trước cùng Vương Hạo Thần đánh một trận, nguyên khí tiêu hao không ít, lúc này bị đám Phong Nha Lang vây công căn bản không phải đối thủ, mấy lần muốn chạy trốn đều bị bức trở về, thậm chí kém một chút bị một Phong Nha Lang xé làm hai đoạn.

Vương Hạo Thần ở bên kia cũng đang bị gần mười đầu Phong Nha Lang vây công, thế nhưng hắn ý thức chiến đấu rất mạnh, kiếm pháp lại vô cùng hiệu quả, mặc dù áp lực rất lớn nhưng hắn vẫn đứng vững, thậm chí còn tạo thành thương vong không nhỏ đối với đám Phong Nha Lang kia.

Chỉ là, Phong Nha Lang thật sự quá nhiều, tuy rằng không có tồn tại có thể sánh ngang với Vương Hạo Thần chiến lực, thế nhưng lại có thể dùng số lượng bù đắp chất lượng, khiến cho hắn mỗi lần có cơ hội giết chết một đầu Phong Nha Lang thì lại bị một đầu khác công kích đến, để hắn chỉ có thể xoay kiếm về phòng thủ.

-Cứ như vậy không phải là cách!

Vương Hạo Thần càng đánh càng cảm thấy không ổn, trên trán đã từ từ toát ra từng giọt mồ hôi.

Liên tục chiến đấu, để cho hân nguyên khí dự trữ trong người đã tiêu hao quá nửa, hiện tại mặc dù hân còn có thể chèo chống, thế nhưng tiếp tục như vậy, hân sớm muộn cũng bị tiêu hao đến chết.

Vương Hạo Thần tập trung tâm thần, hân lúc này không còn để ý tới nguyên khí tiêu hao nữa, chỉ có thể toàn lực đánh cược một lần, bởi vì chỉ có đánh giết những đầu Phong Nha Lang trước mặt này, hân mới có cơ hội sống sót.

- Xuyên Vân Thước!

Vương Hạo Thần gầm nhẹ, Tử Lam Kiếm trong tay động, một kiếm đâm đi ra, trong phút chốc, thiên địa vạn vật tựa hồ cũng biến mất rồi, trong thiên địa chỉ còn lại có nhanh đến cực hạn ánh kiếm.

Toàn Phong kiếm pháp thứ hai, Xuyên Vân Thước, là kiếm chiêu hân lĩnh ngộ ngay trước khi rời khỏi Thiên Sinh Môn, vẫn chưa được thử nghiệm trong thức chiến, thế nhưng Vương Hạo Thần lúc này ắt chủ bài chỉ còn lại nó, nếu như ngay cả một chiêu này đều không thể phá vòng vây, vậy hân liền chỉ có thể nhận mệnh.

Thi triển ra Xuyên Vân Thước, Vương Hạo Thần tốc độ xuất kiếm ít nhất nhanh hơn khi sử dụng Vũ Phong Thước năm lần, một kiếm đâm ra, đã không thể nhìn thấy thân kiếm, chỉ có thể nhìn thấy một đạo kiếm quang lướt qua.

Một kiếm của hân nhanh như một tia chớp, trong chớp mắt đã xuyên thủng mi tâm của một đầu Nhất giai trung đẳng Phong Nha Lang, máu tươi bắn ra như suối, một kiếm đã qua, thế nhưng kiếm phong vẫn còn gào thét ở đó.'

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Âm độc

Vương Hạo Thần một kiếm nối tiếp một kiếm, liên tục sử dụng Xuyên Vân Thước kiếm chiêu, tốc độ nhanh tới mức mắt thường không thể theo kịp, bất cứ một đầu Phong Nha Lang nào ở trong phạm vi xuất kiếm của hân đều bị hân chém giết, hoặc là bị xuyên thủng đầu lâu, hoặc là bị chém thành hai nửa.

Vương Hạo Thần lúc này tựa hồ quên hết thiên địa vạn vật, trong đầu chỉ còn một ý niệm, đó là dùng kiếm trong tay giết sạch xung quanh Phong Nha Lang.

Thi triển Xuyên Vân Thước, hân nhất kiếm tốc độ thậm chí ngay cả Lục Tinh Vũ Đồ đều không theo kịp, coi như là Nhất giai trung đẳng Phong Nha Lang bị một kiếm của hân nhắm vào cũng chỉ có một con đường chết.

Trong số những Phong Nha Lang tử vong, còn có một hai đầu có thực lực tương đương với nhân loại Ngũ Tinh thậm chí Lục Tinh Vũ Đồ.

Trong nháy mắt, hân phạm vi xung quanh Phong Nha Lang lần lượt ngã xuống, chết đến không thể chết lại, một đòn mắt mạng, bọn chúng trước khi chết thậm chí còn không biết tại sao mình chết, bởi vì Vương Hạo Thần xuất kiếm thực sự quá nhanh, bọn chúng chỉ kịp nhìn thấy một đạo kiếm ảnh, sau đó liền chết rồi.

Vương Hạo Thần lúc này dùng kiếm chỉ công không thủ, thế nhưng bởi vì hân kiếm pháp quá nhanh, tuy rằng cũng có mấy đầu Phong Nha Lang nắm được hân sơ hở mà công kích, thế nhưng tốc độ lại kém Vương Hạo Thần quá xa, chưa tới nơi đã bị hân một kiếm chém giết.

Hơn nữa, đối với những đầu Nhất giai hạ đẳng Phong Nha Lang, Vương Hạo Thần cũng lười xuất kiếm, mà vận dụng Viêm Lôi Khí từ xa đánh chết đối phương, giống như cắt dưa thái rau đồng dạng.

Lấy công làm thủ, cũng chính là biện pháp phòng thủ tốt nhất!

Cứ như vậy, gần mười đầu Phong Nha Lang, đều bị Vương Hạo Thần một mình giết sạch, trên mặt đất chất đầy Phong Nha Lang thi thể không nguyên vẹn, máu tươi chảy ra nhuộm đỏ cả đất.

Vương Hạo Thần rút cuộc giết ra được một con đường máu, nhân cơ hội những đầu Phong Nha Lang khác còn chưa kịp chạy tới, liền thi triển Toàn Phong bộ pháp, dốc hết sức chạy ra ngoài.

Hân bây giờ nguyên khí đã tiêu hao rất lớn, nếu lại tiếp tục chiến đấu, vậy không đến mấy kiếm liền sẽ kiệt lực, kết quả chắc chắn là chết không có chỗ chôn.

- Rống!

Vương Hạo Thần tốc độ mặc dù rất nhanh, thế nhưng vẫn bị không ít Phong Nha Lang nhìn thấy, trong nháy mắt, liền có mấy con đang vây công La

Thiên Hành cùng Trương Diệm tách ra đuổi theo hắn.

-A...

Đúng lúc nào, một tiếng kêu thảm thiết từ một chỗ gần đó truyền ra, mà kẻ phát ra tiếng kêu đó, không phải ai khác chính là cái kia La Thiên Hành.

La Thiên Hành thực lực so với Trương Diệm còn kém hơn một chút, hơn nữa nguyên khí trải qua một trận chiến với Vương Hạo Thần đã tiêu hao rất nhiều, lúc này tại dưới một đám Phong Nha Lang vây công áp lực, rốt cuộc đã không trụ nổi.

Chỉ thấy hắn vừa đau khổ đánh lùi một đầu Nhất giai trung đẳng Phong Nha Lang, nhất thời xuất hiện sơ hở, bị một đầu Phong Nha Lang khác nắm lấy cơ hội toàn lực vùng trào chém vào sau lưng.

Phong Nha Lang móng vuốt cực kỳ sắc bén, La Thiên Hành lại không có mặc huyền khí phòng ngự, tự nhiên không cách chịu nổi, sau lưng bị da thịt bị xé rách như tương, máu tươi tuôn như suối.

La Thiên Hành cả đời cơ hội đều ở trong tông môn tu luyện, còn chưa từng trải qua lớn như vậy thống khổ, một giây sau liền cảm giác toàn thân thoát lực, hai mắt hoa lên, chưa kịp phản ứng lại bị mấy đầu Phong Nha Lang khác vây lại, một cắn một xé, trong nháy mắt liền đem hắn cả người xé làm mấy đoạn, huyết nhục cùng nội tạng mảnh vụn bay tứ tung, lộ ra một khung cảnh cực kỳ huyết tinh.

Đáng thương La Thiên Hành, chẳng qua bởi vì muốn nịnh bợ Lục Phong mới đi theo hắn, muốn một lần lập công đối phương, lại không nghĩ tới, mình bản thân sau cùng lại phơi thây nơi chốn hoang dã, hơn nữa còn chết một cách rất tàn khốc, bị vạn thú xé xác ăn thịt.

Lục Phong cùng với Trương Diệm xa xa nhìn thấy một màn này, khuôn mặt tái nhợt, trong lòng càng thêm kinh hoàng, vốn dĩ La Thiên Hành còn sống, bọn hắn áp lực đã đủ lớn, nay đồng bọn chết rồi, bọn hắn áp lực sẽ càng tăng mạnh, còn chống đỡ như thế nào?

-Lục sư huynh! Chúng ta trước hết chạy đi a!

Trương Diệm nhìn Lục Phong gấp giọng nói, hắn thực sự cũng chèo chống hết nổi rồi, nếu lúc này còn không chạy, e rằng hắn kết cục cũng không tốt hơn Lục Phong là mấy.

Lục Phong chần chờ, hai mắt nhìn theo phương hướng Vương Hạo Thần chạy đi, trong mắt hiện lên một vẻ không cam lòng, hắn thật không ngờ, lần này hạ sơn mang theo hai người La Thiên Hành, Trương Diệm, thiết nghĩ có thể dễ dàng chém giết đối phương, thế nhưng hết lần này đến lần này lại để đối phương chạy thoát, hơn nữa còn tồn thất một cái La Thiên Hành, cái này để cho hắn thập phần phiền muộn.

Mặc dù nói Vương Hạo Thần dưới sự truy đuổi của mấy đầu Phong Nha Lang chưa hẳn có thể sống sót, thế nhưng mà vạn nhất đâu?

Nhưng mặc kệ hắn đối với Vương Hạo Thần có bao nhiêu sát tâm, lúc này cũng chỉ có thể tạm thời bỏ qua, xung quanh Phong Nha Lang quá nhiều, hắn cho dù mạnh gấp đôi cũng không chống nổi, thậm chí ngay vào lúc này, hắn cũng không biết mình có thể từ chỗ này thoát ra hay không.

-Trương sư đệ, người đi trước! Ta ở lại đoạn hậu!

Lục Phong đành phải đem Vương Hạo Thần chuyển vút qua một bên, để khí hét lớn một tiếng, thân ảnh lại phá vòng vây chạy tới chỗ Trương Diệm.

Trương Diệm như được đại xá, vội vàng chạy ra ngoài, trong lòng lại đối với Lục Phong cảm kích không ngớt, người kia trong lúc nguy cấp còn có thể suy nghĩ tới mình, lại còn giúp hắn đoạn hậu, quả không uổng là người mà ta Trương Diệm lựa chọn đi theo.

-Bộp!

Đúng lúc vào lúc Trương Diệm đang mừng rỡ vì sắp được thoát thân, đột nhiên hắn sau lưng bị người ta mạnh mẽ đạp một cước, Trương Diệm bởi vì không đề phòng, hơn nữa lực đạo của người kia quá mạnh, một cước liền đem hắn đạp xuống, rơi vào chỗ đám Phong Nha Lang đang lao tới.

Mà đạo thân ảnh kia, thì lại từ việc đạp lên Trương Diệm mượn lấy lực lượng, thân ảnh như một con sóc lao thẳng ra khỏi đám Phong Nha Lang vòng vây, vừa chạy vừa cười to nói:

-Ha ha! Trương sư đệ, người tưởng ta ngu tới mức ở lại làm khiến cho người sao? Ngoan ngoan thay ta chịu chết đi a!

Đạo thân ảnh đó, không phải ai khác chính là Lục Phong!

Lục Phong là kẻ cực kỳ sợ chết, mà bất luận là La Thiên Hành hay Trương Diệm, trong mắt hắn chỉ là con tốt thí, hắn sao có thể vì một con tốt thí mà mạo hiểm tính mạng? Vừa rồi nói với Trương Diệm là giúp hắn đoạn hậu, cũng chỉ là nói cho hắn nghe mà, kỳ thực Lục Phong chỉ là đẩy lùi vài đầu Phong Nha Lang đuổi theo mình, sau đó liền nhanh chóng đuổi theo Trương Diệm, đem hắn đạp xuống thu hút sự chú ý của bảy Phong Nha Lang, còn mình thì nhân cơ hội đó chạy thoát.

Không thể không nói, Lục Phong một chiêu này thật sự đủ độc, Trương Diệm hoàn toàn không có đề phòng, vì thế dễ dàng mắc bẫy của hắn.

Trương Diệm không quản thân thể đang rơi xuống, khuôn mặt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng, còn có một tia không thể tin, hắn vừa rồi vừa mới đối với Lục Phong cảm kích vạn phần, lúc này không nghĩ tới lại bị đối phương một cước đạp xuống địa ngục, cảm giác này, để cho hắn lòng ngực lập tức nặng trĩu, phun ra một ngụm tươi, hai con ngươi đỏ rực nhìn Lục Phong phương hướng rồi đi gào thét:

-Lục Phong! Người cái tên súc sinh lang tâm cầu phế, người chết không yên lành...

Lời nói còn chưa dứt, hân thân thể đã rơi xuống, trong chớp mắt liền bị hơn chục đầu Phong Nha Lang lao tới cắn xé, một giây sau liền bị xé ra làm vô số mảnh nhỏ, hoàn cảnh so với La Thiên Hành lúc trước còn thảm hơn nhiều lần.

La Thiên Hành chết mặc dù oan ức, thế nhưng cũng không có cảm giác chết không mà không nhắm mắt giống như Trương Diễm lúc này, bị Lục Phong phản bội, Trương Diễm thực sự là không cam lòng mà chết đi, trước khi chết chỉ có một ý niệm, đó là nguyên rủa cái kia Lục Phong chết vạn lần.

Đám Phong Nha Lang xử lý xong Trương Diễm thi thể, lúc này, Lục Phong thân ảnh đã sớm biến mất không thấy, để cho bọn chúng chỉ có thể không có thoả mãn kêu lên mấy tiếng, sau đó liền lần nữa quay lại quan sát hai đầu kia Nhị giai Phong Nha Lang chiến đấu.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Sơn cốc thần bí

Vương Hạo Thần đối với chuyện Lục Phong cũng không biết chút nào, lúc này hân chỉ có một ý niệm, đó là coi như phải dốc hết hơi tàn cũng phải thoát khỏi đám Phong Nha Lang đang truy đuổi phía sau.

Thi triển Xuyên Vân Thức cùng Viêm Lôi Quyết liều mạng giết ra một con đường máu, đã để cho hân nguyên khí không sai biệt lắm tiêu hao chín thành, lúc này nếu như lại bị bảy Phong Nha Lang kia đuổi kịp bao vây, vậy hân thực sự chỉ có một con đường chết rồi.

Vương Hạo Thần dốc toàn lực chạy trốn, thế nhưng sau lưng hân đám Phong Nha Lang kia lại như dò trong xương, đuổi theo không bỏ.

Chạy hơn một khắc đồng hồ, Vương Hạo Thần thể nội nguyên khí còn lại cũng tiêu hao sạch sẽ, cả người cơ hồ đều thoát lực, mấy lần suýt nữa liền ngã xuống, thế nhưng sau cùng vẫn bị hân dùng cường đại ý chí chèo chống mà đứng vững.

Mấy đầu Phong Nha Lang phía sau, lại nhân cơ hội này rút ngắn khoảng cách, càng lúc càng gần.

-Chẳng lẽ phải chết ở chỗ này sao?

Vương Hạo Thần trong mắt hiện ra nòng đậm không cam lòng, hân mục tiêu rất lớn, thật sự không cam lòng vừa mới rời khỏi tông môn liền chết trong miệng thú ở nơi này.

Đúng lúc Vương Hạo Thần sắp tuyệt vọng, hân đột nhiên phát hiện ở phía trước còn một toà sơn cốc, khoảng cách đối với không gần, thế nhưng cũng không phải rất xa.

Vương Hạo Thần lúc này đã là sơn cùng thủy tận hoàn cảnh, căn bản không có thời gian nghỉ ngơi, chỉ có thể níu lấy một tia hi vọng chạy vào bên trong sơn cốc.

Sơn cốc không quá to lớn, cửa vào tương đối rộng, quan sát cũng không phát hiện bất cứ đầu man thú nào.

Càng tiến sâu vào trong sơn cốc, Vương Hạo Thần lại cảm giác được một cỗ không hiểu sắc bén vô cùng khí tức, thậm chí cỗ khí tức này còn để cho hân cảm nhận được to lớn uy hiếp, thế nhưng hân lại không thể dừng lại, chỉ có thể không ngừng tiến sâu vào bên trong.

Vương Hạo Thần một đường chạy trốn, cũng không biết mình đã chạy bao xa, đúng lúc này, đồng tử của hân đột nhiên co rút lại, trong mắt lộ ra một tia kinh hãi.

Bởi vì cách hân không đến mười bước lúc này là mấy bộ xương khô!

Những bộ xương khô này tồn tại rất lâu rồi, hơn nữa tư thế vắn lạc của những bộ xương này rất khác nhau, có bộ còn không được nguyên vẹn, từng mảnh xương vụn nằm rải rác trên mặt đất, giống như là đã trải qua một trận đại chiến sau đó liền bị giết chết.

Bên cạnh những bộ xương khô còn có mấy món huyền khí, có thương, có kiếm, có đao, có trường kích,..., hân huyền khí cảm tay của mấy vị võ giả đã vắn lạc kia lưu lại.

-Àm!

Đúng lúc này, mặt đất đột nhiên rung chuyển, từng đợt cuồng phong rít gào nổi lên, Vương Hạo Thần trong nháy mắt liền cảm nhận được, cỗ sắc bén khí thế để trong một khắc này liền mạnh mẽ hơn vô số lần, để cho hân cảm nhận được một cỗ vô tận khủng bố áp lực.

Đến một lúc này, Vương Hạo Thần rốt cuộc hiểu ra được bản nguyên của cỗ khí thế này, mặc dù không có trực tiếp hiện hữu, thế nhưng hân vẫn có thể

cảm nhận ra được một chút, cũng không phải cái gì xa lạ, chính là kiếm khí!

Vương Hạo Thần thân là kiếm tu, bản thân cũng sở hữu kiếm khí, thế nhưng hắn có thể khẳng định, kiếm khí của hắn so với kiếm khí trong cốc này căn bản là không cách nào so sánh.

Hơn nữa, kiếm khí trong cốc hắn mặc dù có thể cảm nhận, thế nhưng không cách nào nhìn thấy, có thể khẳng định, kiếm khí trong cốc đã đạt đến một cảnh giới cao hơn hắn vô số lần.

-Vù!

Một trận cuồng phong lại nổi lên, cũng không có kiếm khí xuất hiện, thế nhưng mấy đầu Phong Nha Lang đuổi theo phía sau Vương Hạo Thần lại giống như bị trúng tà, thân thể đứng sững lại, sau đó lần lượt ngã xuống, một đầu Phong Nha Lang sau khi ngã xuống đều có máu tươi từ trong đỉnh đầu phụt ra, tựa hồ là bị một kiếm đâm xuyên đầu lâu mà chết.

Vương Hạo Thần lúc này lại không có thời để ý tới chuyện này, bởi vì hắn cũng đang phải toàn lực ứng phó với cỗ áp lực kia, không biết có phải bởi vì hắn cũng là kiếm tu hay không, mà không bị cỗ khí thế kia trực tiếp đè chết tại chỗ, thế nhưng hắn thân thể lúc này cũng giống như phải chịu vạn kiếm công kích đồng dạng, thống khổ vô cùng.

Kiếm khí vô hình, thế nhưng lại cực kỳ sắc bén, mỗi cái đều giống như từng thanh kiếm muốn đem da thịt của hắn toàn bộ cắt xuống, để cho hắn chống đỡ vô cùng chật vật.

Kỳ thật, không phải là Vương Hạo Thần thực lực so với đám Phong Nha Lang kia mạnh mới trụ lâu được như vậy, mà là bởi vì hắn khi gặp được cỗ khí thế kia công kích liên lập tức phòng ngự, mà đám Phong Nha Lang kia linh trí mặc dù không tệ, thế nhưng vẫn kém quá xa nhân loại, vì thế không hề làm ra bất cứ động tác phòng hộ nào, đương nhiên rất dễ dàng liên vẫn lạc.

-Ông!

Trong lúc Vương Hạo Thần kịch liệt đối kháng cỗ khí thế kia, lại không để ý đến, hắn trong mi tâm màu vàng tiểu kiếm vào lúc này lại thoáng động đậy, sau đó liền toả ra một cỗ thôn phệ chi lực, đem cỗ khí thế kia nhanh chóng cắn nuốt.

Vương Hạo Thần cảm giác được áp lực dần dần giảm đi, trên mặt lại hiện ra vẻ kinh dị, sau đó lại há hốc mồm quan sát trong mi tâm màu vàng tiểu kiếm, trong lòng không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

-Màu vàng tiểu kiếm này, không phải là cái gì cũng có thể hấp thu chứ?

Từ khi Vương Hạo Thần có được màu vàng tiểu kiếm, nó đã thay đổi hắn vận mệnh, hơn nữa còn không ngừng trợ giúp hắn, để cho hắn tu vi một đường tiến mạnh, hơn nữa còn có thể lập ra một thành tích vô tiền khoáng hậu là tại Tam Tinh Vũ Đò luyện thành huyền công.

Mặc dù Vương Hạo Thần không biết màu vàng tiểu kiếm chân chính uy năng là gì, thế nhưng hắn lại biết nó có năng lực hấp thu ngoại lực chuyển cho bản thân hưởng dụng, lại không nghĩ tới, ngay cả cỗ khí thế khủng bố kia, đều bị màu vàng tiểu kiếm trắng trợn mà thôn phệ.

Có màu vàng tiểu kiếm trợ trợ, Vương Hạo Thần áp lực đã nhẹ đi rất nhiều, hắn ngoảnh mặt lại nhìn xem đã chết đi nằm dưới đất mấy đầu Phong Nha Lang, sắc mặt có chút cổ quái, cỗ khí thế kia mặc dù kém một chút đem hắn đè chết, thế nhưng cũng đã thay hắn loại bỏ sau lưng kẻ địch, cũng coi như là đã cứu hắn một mạng.

Vương Hạo Thần tâm tình căng cứng rốt cuộc thả lỏng, một cỗ không gì sánh được một mối cảm giác nhất thời truyền tới, để cho hắn thần trí có chút mơ hồ, trực tiếp ngã xuống ngất đi.

Liên tiếp trải qua mấy cuộc chiến, sau cùng thời điểm căng cơ hồ là ở quý môn quan đi qua một vòng, để cho Vương Hạo Thần tinh thần cùng thể lực đều tiêu hao sạch sẽ, thậm chí một đường chạy tới đây đều là dựa vào ý chí chèo chống đến, lúc này cơ thể cuối cùng cũng đã không gắng gượng nổi rồi.

Vương Hạo Thần ngất đi suốt mấy tiếng đồng hồ, lúc tỉnh dậy, ngay cả mở ra mí mắt đều cảm giác vô cùng nặng nề, thân thể tựa hồ không có một chút sức lực.

Cái này cũng rất bình thường, Vương Hạo Thần vẫn là lần đầu tiên trải qua như vậy sinh tử khảo nghiệm, nếu như là không rơi vào tình trạng kiệt sức, đó mới là quái sự.

Vương Hạo Thần cũng không gấp, chậm rãi ngồi điều tức một lúc lâu, sau đó đem lương khô cùng nước uống ra dùng bữa, lúc này mới hồi phục lại phần nào thể lực.

Hắn lúc này mới đứng dậy, cảm nhận cỗ khí thế kia trong lúc hắn hôn mê đã bị màu vàng tiểu kiếm thôn phệ không sai biệt lắm, thế nhưng như cũ vẫn có một chút còn sót lại nơi này.

Cỗ khí thế này sắc bén vô cùng, tựa như một thanh chiến kiếm, thế nhưng lại không có một chút kiếm khí hiện hữu, vô thanh vô hình.

-Đây là... kiếm ý?

Vương Hạo Thần cảm nhận cỗ khí thế kia hồi lâu, vẻ mặt từ từ liền biến thành kinh hãi.

Trước đó bởi vì hai mắt thụ địch, hấn không có thời gian lẫn tâm trí tỉ mỉ quan sát cỗ khí thế này, lúc này mới nhận ra được lai lịch của nó, thì ra là một cỗ vô cùng cường đại kiếm ý.

Kiểm ý, cũng là cảnh giới kiếm đạo đầu tiên của một cái kiếm tu, chỉ có người diễn luyện ra “kiếm chí ý cảnh”, mới có thể sở hữu kiếm ý, đồng thời mới có thể được xưng là một cái chân chính kiếm tu.

Chưa ngộ ra kiếm ý, vậy tuyệt đối không được tính là kiếm tu chân chính!

Kiểm ý vô hình, thế nhưng lực công kích lại vượt xa kiếm khí phổ thông, có thể cách không giết địch, chính là cảnh giới mà mọi kiếm tu đều mơ ước đạt đến.

Hơn nữa, kiếm ý còn là một trong những loại ý cảnh khó đạt được nhất, uy lực so với những cái khác ý cảnh phải cường đại hơn nhiều, vì thế trên đại lục kiếm tu số lượng nhiều không đếm xuể, thế nhưng trong số đó có thể ngộ ra kiếm ý chỉ nhân lại rất có rất ít.

Kiểm ý uy lực vô cùng đáng sợ, nếu Vương Hạo Thần không có màu vàng tiểu kiếm hỗ trợ, vậy hấn lúc này e rằng đã sớm đi đòi nhà ma rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Nửa Bước Kiếm Ý

Đúng lúc này, màu vàng tiểu kiếm ở trong Vương Hạo Thần mi tâm lại khẽ động đây, từng cỗ tin tức trong nháy mắt liền đi vào trong đầu hấn.

Màu vàng tiểu kiếm luyện hoá trong sơn cốc kiếm ý, đồng thời cũng thu được chủ nhân của cỗ kiếm ý kia cảm ngộ, lúc này nó liền không chút giữ lại toàn bộ truyền cho Vương Hạo Thần, giúp hấn lĩnh ngộ kiếm ý.

Vương Hạo Thần tiến nhập một loại trạng thái kỳ dị, trong lòng chỉ có một việc để làm, đó là tiêu hao chỗ kia kiếm ý cảm ngộ.

Kiểm ý thân là một loại ý cảnh, hư vô mờ mịt, chỉ có thể ngộ không thể cầu, Vương Hạo Thần tu vi chỉ có Tam Tinh Vũ Đò lại có cơ hội cảm ngộ kiếm ý, thật sự là rất may mắn.

Đương nhiên, Vương Hạo Thần muốn dùng những cái này lưu lại cảm ngộ mà tu thành kiếm ý là không có khả năng, bởi vì cái này dù sao cùng là đồ vật của người ta, cũng không phải do hấn bản thân ngộ ra, vì thế căn bản không thể dựa vào những thứ cảm ngộ này tu thành kiếm ý.

Vương Hạo Thần lẳng lẳng cảm ngộ gần nửa ngày, mới đem cảm ngộ về kiếm ý của vị cường giả kia lưu lại tiêu hoá hoàn toàn, chỉ thấy hấn đột nhiên rút ra Tử Lam Kiếm, một kiếm nhanh như chớp bỏ đi ra.

Động tác nhanh gọn, so với lúc trước càng thêm tinh diệu, không có một chút trì hoãn!

Một kiếm này bỏ đi ra, kiếm khí như ẩn như hiện, chém mạnh vào một thân cây gần đó, nhẹ nhõm đem nó đốn hạ!

-Rầm! Rầm!

Thân cây không có chút nào sức phản kháng, trong nháy mắt liền ầm ầm đổ xuống.

-Ta hiện giờ kiếm đạo cảnh giới, có thể tính là nửa bước kiếm ý, thế nhưng muốn đạt tới chân thức kiếm ý một bước kia, lại không biết là khi nào!

Vương Hạo Thần tra kiếm vào vỏ, có chút tiếc nuối nghĩ thầm

Vương Hạo Thần thiên phú rất cao, vừa rồi ở trong trạng thái kia cảm nhận được kiếm ý tồn tại, cũng hiểu được một chút bản nguyên của kiếm ý, thế nhưng vẫn chưa chính thức ngộ ra được kiếm ý nguyên lý vô hình vô ảnh, đối với cảnh giới kiếm ý cũng còn cách nửa bước cuối cùng.

Nhưng nửa bước cuối cùng kia, cũng là gian nan nhất một cửa ải.

Bất quá Vương Hạo Thần bây giờ kiếm ý, cũng đã đạt tới cảnh giới hư hư thực thực, trong kiếm đạo cảnh giới có thể tính là nửa bước kiếm ý, so với kiếm tu chưa ngộ ra kiếm ý thì phải mạnh hơn nhiều.

-Mặc dù chỉ là nửa bước kiếm ý, thế nhưng đã có thể khiến cho ta thi triển ra kiếm chiêu mạnh hơn lúc trước không chỉ hai lần, nếu là hoàn mỹ kiếm ý, vậy uy lực còn đạt đến mức nào?

Vương Hạo Thần không có bởi vì không thể chính thức sở hữu kiếm ý mà phiên muộn, ngược lại còn hoan hỉ vô cùng, hắn cũng biết com chi có thể ăn từ từ, hắn vừa trải qua đại nạn không chết, chiến lực lại còn được đề thăng, chạm một tay vào cảnh giới kiếm đạo mà kiếm tu bình thường luôn mơ ước là kiếm ý, cái này đã đủ khiến cho hắn vô cùng thoả mãn.

Huống hồ, hắn tu vi chỉ mới là Tam Tinh Vũ Đò, lại có thể đạt tới cảnh giới nửa bước kiếm ý, đây chính là chuyện vô tiền khoáng hậu trong lịch sử Thiên Sinh Môn, phải biết, coi như là thiên tài mạnh nhất trong lịch sử tông môn, cũng là tại Vũ Sĩ mới ngộ ra kiếm ý.

Đối với kiếm tu mà nói, tuy rằng chuyện người lĩnh ngộ kiếm ý so với người khác sớm hơn cũng không nhất định trình độ sẽ vĩnh viễn siêu việt người ta, thế nhưng cũng dựa trên điều này đánh giá thiên phú của hai người, người lĩnh ngộ kiếm ý ở cảnh giới càng thấp, vậy càng được trường bối coi trọng.

Vương Hạo Thần tại Tam Tinh Vũ Đò có được nửa bước kiếm ý, đồng thời có rất lớn hi vọng có thể tại trước Vũ Sĩ có được hoàn chỉnh kiếm ý, cái này đã đề cho vô số yêu nghiệt thiên tài phải ngược nhìn.

Vương Hạo Thần bình ổn lại tâm tình, lúc này mới chú ý tới mấy bộ xương khô nằm gần đó, hay nói đúng hơn là nhìn vào những bộ xương khô đó bên cạnh huyền khí.

Lúc trước không có thời gian để ý kỹ càng, lúc này Vương Hạo Thần mới phát hiện, những kiện huyền khí này bất cứ một kiện nào đều có hình dạng được chế tạo vô cùng tinh vi, phẩm chất so với hắc Tử Lam Kiếm vượt xa vô số lần.

Cao cấp huyền khí!

Vương Hạo Thần ánh mắt hơi loé lên, do dự một chút, sau đó liền cẩn thận đem từng kiện huyền khí gom lại cùng một chỗ.

Tổng cộng có chín kiện huyền khí, trong đó có ba kiện là kiếm, hai kiện là đao, còn lại là thương, kích, trường tiên và chiến phù.

Vương Hạo Thần thân là kiếm tu, trong mắt hắn cũng chỉ có kiếm, vì thế hắn quan tâm chỉ có ba thanh trường kiếm kia, còn lại huyền khí khác cũng không lọt vào mắt hắn.

Trong ba thanh kiếm, toàn bộ đều là Tam Phẩm huyền khí, lần lượt gọi là Thanh Vân Kiếm, Diệu Nhật Kiếm cùng Cự Long Kiếm cái này đã đủ khiến cho Vương Hạo Thần tìm không ngừng nhảy lên, sắc mặt trở nên cuồng hỉ.

Tam Phẩm huyền khí, trong đám đệ tử Thiên Sinh Môn cũng không có nhiều người đạt được, mà coi như là sở hữu một kiện, ít nhất cũng cần có Vũ Sư, thậm chí Vũ Linh tu vi làm tiền vốn, nếu không căn bản không có khả năng.

Thế nhưng bây giờ hắn một kẻ chỉ có tu vi Tam Tinh Vũ Đò lại sở hữu đến ba kiện!

Cái này nếu là để cho kẻ khác biết được, nhất định sẽ ghen ghét đến đỏ mắt, thậm chí có tâm muốn giết người đoạt bảo rồi.

Đáng tiếc Vương Hạo Thần bây giờ thực lực còn thấp điểm, thực sự là còn chưa dùng được mấy cái cao cấp huyền khí bảo kiếm này.

Bất quá bây giờ không dùng được, cũng không có nghĩa là sau này không thể a?

Vương Hạo Thần hưng phấn đem từng kiện huyền khí thu vào trong túi càn khôn, những huyền khí không phải là kiếm đồng dạng cũng thu vào, tuy hắn không dùng huyền khí gì khác ngoài kiếm, thế nhưng cũng có thể đem chúng để trao đổi vật phẩm đi.

-Há?

Vương Hạo Thần vốn dĩ đang muốn rời đi, thế nhưng đúng lúc đó, hắn tựa hồ lại phát hiện ra cái gì, bước chân liền hướng một phía đi tới, nhanh chóng tiếp cận vách núi đá.

Hắn chú ý, cũng không phải là vách núi, mà là trên đó lưu lại vết tích, còn có một chỗ chìm sâu vào bên trong, nhìn qua giống như là dấu vết của một cánh cửa đá.

Vương Hạo Thần chần chờ một chút, liền đặt tay lên chỗ chìm trên vách đá, dùng sức đẩy một cái, vách đá liền ầm ầm chạy sang một bên, để lộ ra không gian bên trong, là một cái sơn động thật lớn.

Sơn động bên trong bày bố rất sơ xài, hơn nữa hoàn toàn không có nhân khí, chứng tỏ trước đây rất lâu đã có người ở tại nơi này một thời gian ngắn.

Vương Hạo Thần chậm rãi đi khắp sơn động, ánh mắt sau cùng dừng lại trên một cái túi càn khôn, trong mắt hiện ra một tia kinh ngạc.

Trong sơn động ngoại trừ túi càn khôn này không còn gì khác, mà cái này, cũng không phải là vị cường giả từng ở tại nơi này vô ý lưu lại.

Đem túi càn khôn nhặt lên, Vương Hạo Thần quan sát bên trong một chút, khuôn mặt liền biến thành đại hỉ.

Trong túi càn khôn không có huyền khí cao cấp, thế nhưng lại có đủ loại linh thảo, đan dược, còn có lượng lớn bạc, đủ để một võ giả bình thường tiêu xài nửa đời người.

Linh thảo, đan dược trong túi càn khôn thấp nhất là Nhấp phẩm, cao nhất lại là Tam phẩm cấp bậc, chỗ tài nguyên này đầy đủ để cho hắn tu luyện trong

một thời gian dài.

-Chỗ này tài nguyên, coi như là Vũ Linh, thậm chí Vũ Quân cũng chưa chắc có được, coi như chèo chống ta tu luyện tới Vũ Sĩ, Vũ Sư cũng không có vấn đề!

Vương Hạo Thần trong lòng hoan hỉ, hẳn không nghĩ tới, tùy tiện đi vào một cái sơn cốc, lại có được lớn như thu hoạch.

Hắn tu luyện cần tài nguyên so với người bình thường phải nhiều hơn không ít, thế nhưng chỉ cần có được đầy đủ tài nguyên, vậy hẳn tốc độ tu luyện sẽ nhanh hơn người bình thường vô số lần.

Vương Hạo Thần vui mừng đem túi cần khôn nhận lấy, bỗng nhiên phát hiện vách tường đối diện có khắc chữ - Cổ Kiếm Trai Lăng Dật Phàm, ở nơi này ngộ đạo!

-Cổ Kiếm Trai?

Vương Hạo Thần khẽ giật mình, Cổ Kiếm Trai tông môn này hẳn cũng từng nghe nói qua, chính là một cái siêu cấp thế lực tại Đông Hoa Hoàng Triều, thực lực tổng hợp còn mạnh hơn Thiên Sinh Môn không ít, địa vị cơ hồ chỉ dưới hoàng thất, chính là một cái chân chính quái vật khổng lồ.

Mặc kệ như thế nào, Vương Hạo Thần nhận được Lăng Dật Phàm lưu lại đồ vật, đối phương là có ơn với mình, ân tình này hẳn nhất định nhớ kỹ.

-Ta bây giờ thực lực vẫn còn quá thấp, không bằng ở nơi này bế quan một đoạn thời gian, tăng cao tu vi rồi lại nói!

Vương Hạo Thần nhanh chóng làm ra quyết định.

Vừa rời khỏi Thiên Sinh Môn liền liên tiếp gặp được vô số hung hiểm, thậm chí suýt chút nữa mất mạng, đã để cho Vương Hạo Thần cảm giác được thực lực của mình hoàn toàn không đủ mạnh, nguyên do cũng là tu vi hắn quá thấp, nếu như tu vi hắn là Tứ Tinh, hoặc Ngũ Tinh Vũ Đồ, vậy hẳn sao có thể bị Lục Phong đám người đuổi giết?

Vì thế, hắn hiện tại việc cần làm không phải là lập tức đi tới chỗ kia cơ duyên bảo địa, mà là ở lại trong sơn động bế quan, một đường tăng lên tu vi.

Kỳ thực Vương Hạo Thần tu vi sớm đã đạt tới Tam Tinh Vũ Đồ đỉnh phong, thế nhưng hắn lại một mực áp chế chính mình cảnh giới, củng cố căn cơ, lúc này một khi đột phá, thực lực chắc chắn sẽ tăng lên rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Liên tiếp đột phá

Vương Hạo Thần ngồi xếp bằng ở trong sơn động, ngay trước mặt hắn là từng viên đan dược cùng linh thảo.

Lúc này, hắn là đang phục dụng đan dược cùng linh thảo, muốn toàn lực trùng kích cảnh giới cao hơn.

Có đan dược cùng linh thảo hỗ trợ, từng dòng tinh thuần linh khí không ngừng rót vào hắn thân thể, để cho hắn đan điền nhanh chóng bị nguyên khí lấp đầy, mạnh mẽ đánh vào bích chương ngăn cách giữa hai cảnh giới.

Thế nhưng, Vương Hạo Thần lại không muốn cứ như vậy liền đột phá, chẳng những không phối hợp đột phá bích chương, ngược lại toàn lực áp chế cảnh giới, không để cho mình nhanh chóng đột phá.

Vương Hạo Thần lần này đột phá, không chỉ là muốn tăng lên thực lực, mà còn muốn mượn nhờ được lực tôi luyện căn cơ của hắn vững chắc nhất có thể.

Vì thế hắn mới cố ý áp chế cảnh giới, phương pháp này mặc dù rất khó khăn, trong quá trình cũng sẽ gặp đôi chút đau đớn, thế nhưng một khi không thể áp chế được nữa đột phá cảnh giới, sẽ là nhất phi trùng thiên, không chỉ có chiến lực cùng căn cơ vượt xa người bình thường, mà tu vi cũng sẽ tăng đến cảnh giới cao nhất.

Vương Hạo Thần biết, chính mình chiến lực rất biến thái, thế nhưng hắn không muốn cứ như vậy liền tự mãn, bởi vì ngoại vật thủy chung là ngoại vật, không thể lúc nào đều muốn dựa vào màu vàng tiểu kiếm, như vậy trong tâm hắn sẽ sinh ra lòng ý lại, để lâu sẽ trở thành hắn tâm ma.

Hơn nữa trên thế gian thiên tài yêu nghiệt rất nhiều, người mạnh hơn hắn càng là có cả một khối, hắn lại khởi đầu so với người khác muộn hơn nhiều, muốn siêu việt kẻ khác, không chỉ cần tốc độ tu luyện nhanh, mà còn cần chiến lực phải yêu nghiệt hơn đối phương gấp bội.

Vương Hạo Thần không biết tương lai mình sẽ đi được đến đâu, hắn chỉ biết rằng, muốn ở tương lai đi được càng xa, vậy hắn chỉ có thể tại mỗi cảnh giới làm ra tốt nhất căn cơ, như vậy mới có hi vọng trong tương lai có thể trở thành cường giả.

- Ầm! Ầm!

Vương Hạo Thần điên cuồng áp chế tu vi, nguyên khí đan điền nhất thời không thể phá vỡ bình thường, chỉ có thể không ngừng rèn giữa hấn căn cơ, để cho hấn kinh mạch cốt cách càng lúc càng thêm vững chắc, bởi vì được nguyên khí tôi luyện mà phát ra từng tiếng kêu nho nhỏ.

Thế nhưng là, Vương Hạo Thần áp chế một giờ nửa khắc, thế nhưng tại dưới từ trong đan được, linh thảo linh khí không ngừng chảy vào người, căn bản không có cách nào áp chế nổi, không lâu sau đó, hấn trong đan điền nguyên khí rốt cuộc thoát khỏi hấn áp chế, lập tức giống như hồng thủy tràn lên khỏi bờ, đập tan bích chương ngăn trở giữa hai cảnh giới.

Vương Hạo Thần tu vi, vào lúc này cũng không đã không còn là Tam Tinh, mà là Tứ Tinh Vũ Đò cảnh giới.

Thế nhưng là, hấn thể nội nguyên khí, lại không chút nào chịu dừng lại, đan điền vừa mới được mở rộng gấp bội, nay lại nhanh chóng được lấp đầy, sau đó lại lần nữa mở rộng, tốc độ để cho người ta phải trợn mắt há hốc mồm kinh ngạc.

Tứ Tinh Vũ Đò sơ kỳ... Tứ Tinh Vũ Đò trung kỳ... Tứ Tinh Vũ Đò hậu kỳ đỉnh phong... Ngũ Tinh Vũ Đò...

Vương Hạo Thần tu vi một đường hát vang tiến mạnh, tựa như không có điểm dừng, thẳng đạt đến Ngũ Tinh Vũ Đò đỉnh phong mới dừng lại, thế nhưng hấn thu được tài nguyên lại có rất nhiều, trải qua một lần tiêu xài này chẳng qua chỉ là mất một sợi lông trên lưng chín con trâu, hơn nữa cái này là bởi vì Vương Hạo Thần muốn áp chế cảnh giới, nếu không hấn một đường đạt tới Lục Tinh Vũ Đò cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Mặc dù liên tiếp đột phá hai cái tiểu cảnh giới, thế nhưng Vương Hạo Thần lại không có chút nào lo lắng căn cơ bất ổn vấn đề, không nói thân thể của hấn phi thường đặc thù, hơn nữa còn có Vạn Đạo Thông Thiên Quyết dạng này không đầy hắc động công pháp, chỉ cần cho hấn đầy đủ tài nguyên, coi như muốn hấn cùng lúc đột phá hơn mười cảnh giới đều có thể.

Bất quá, Vương Hạo Thần đương nhiên sẽ không làm như vậy, bởi vì làm như vậy tuy rằng thân thể của hấn sẽ không có di chứng gì, thế nhưng căn cơ nếu so với những đám yêu nghiệt thiên tài kia cũng sẽ không tính quá xuất sắc, mà hấn chính là muốn tại mỗi cảnh giới làm ra tốt nhất, vững chắc nhất căn cơ.

Suy cho cùng, thượng thiên cũng không cho ai tất cả, Vương Hạo Thần tuy rằng thân thể rất đặc biệt, thế nhưng nếu hấn không tự mình cố gắng, vậy hấn chiến lực cùng căn cơ nhiều nhất chỉ có thể mạnh hơn võ giả bình thường một chút, về sau càng không cách nào so sánh với những thiên tài yêu nghiệt trên đại lục.

Liên tiếp đột phá hai cảnh giới, để cho Vương Hạo Thần rất hài lòng, hấn cảm nhận được, bản thân lực lượng so với lúc trước mạnh hơn không chỉ gấp 5, 6 lần, nguyên khí càng thêm dồi dào, đây chính là chỗ tốt từ việc đột phá tu vi mang lại.

- Phục Hổ Quyền!

Vương Hạo Thần thử nghiệm một chút mình lực lượng, tiện tay đánh ra một thức Phục Hổ Quyền, chỉ thấy một đạo hổ khiếu âm thanh vang vọng mà ra, một quyền thế không thể cản phá đánh lên một tảng đá gần đó.

- Ầm!

Tảng đá đó không phải là, nhưng sau khi hứng chịu Vương Hạo Thần một quyền, liền trực tiếp vỡ vụn, mảnh đá không khắp nơi.

- Thật mạnh!

Vương Hạo Thần hai mắt có chút phát sáng, Phục Hổ Quyền mặc dù vẫn như trước chỉ là tứ hổ chi lực, thế nhưng so với khi hấn có tu vi Tam Tinh Vũ Đò phải mạnh hơn vô số lần, có thể nói là không cách nào so sánh.

Hơn nữa, Vương Hạo Thần lúc này thi triển ra Phục Hổ Quyền tứ hổ chi lực đều hết sức dễ dàng, hấn còn có một loại cảm giác, chỉ cần hấn tìm hiểu vài ngày, liền có thể để cho quyền pháp lại có đột phá.

Tu vi có đột phá, vậy hấn cũng cần dành ra thời gian tu luyện, kiếm pháp, quyền pháp huyền công, nếu không chiến lực của hấn nhất định sẽ không tiến mà lùi.

Hấn tu vi chỉ vừa mới đột phá, còn rất nhiều khoảng trống để tăng lên thực lực, lúc này không thể nghi ngờ là thời cơ tốt nhất.

Ba ngày thời gian trôi qua, Vương Hạo Thần rốt cuộc đem Phục Hổ Quyền tu luyện tới lục hổ chi lực, tốc độ nhanh đến kinh hãi thế tục, uy lực thẳng đuổi tới quyền pháp đại thành cảnh giới.

Lúc này Vương Hạo Thần nếu là toàn lực thi triển ra Phục Hổ Quyền, dựa vào thuần túy mạn lực đã vượt qua không ít Thất Tinh Vũ Đò bên trong cường giả.

Vương Hạo Thần đương nhiên sẽ không cứ như vậy liền dừng lại, tiếp tục bỏ ra năm ngày luyện tập Toàn Phong kiếm pháp cùng với Viêm Lôi Quyết, mà hấn tại trên cả hai phương diện này đều có không nhỏ thu hoạch.

Cũng không biết có phải bởi vì hấn kiếm đạo cảnh giới đã đạt tới nửa bước kiếm ý nguyên do, mà hấn những ngày qua tu luyện Toàn Phong kiếm pháp

một mực rất thuận lợi, tốc độ linh ngộ so với trước đây càng thêm mau chóng, lúc này đã thi triển ra Vũ Phong Thức cùng với Xuyên Vân Thức đã không có chút khó khăn, vô cùng thuần thực.

Ngay cả thức thứ ba Vô Ảnh Thức, hắn cũng đã có một chút cảm ngộ, tuy rằng muốn thi triển ra vẫn có chút miễn cưỡng, thế nhưng khoảng cách đại thành đã không có bao xa.

Viêm Lôi Quyết cũng có không ít thu hoạch, ít nhất, hắn đã có thể nắm giữ một ít chiêu thức trong bộ huyền công này, cũng không chỉ đơn giản là Viêm Lôi Khí như trước.

Có thể nói, Vương Hạo Thần lúc này thực lực, đã hoàn toàn không phải là lúc vừa mới rời khỏi Thiên Sinh Môn có thể so sánh, căn bản chính là một trời một vực.

Nghĩ đến đây, Vương Hạo Thần trong lòng không khỏi cảm khái, nếu hắn không ra ngoài lịch lãm, tiếp tục ở trong tông môn tĩnh tu, e rằng tu vi có thể sẽ có tiến triển, thế nhưng vô pháp tăng nhanh như vậy, hơn nữa còn thu được vô số tài nguyên, để cho hắn có thể trong thời gian dài không cần lo lắng.

Kỳ thực, hắn cần tài nguyên, Nhạc Thi Dao không hẳn không thể cho hắn, thế nhưng Vương Hạo Thần lòng tự trọng rất cao, hắn không muốn cái gì đều dựa vào nàng, nếu không, sau này hắn còn nói gì tới chuyện muốn vượt qua nàng, hay thậm chí là sự phụ hắn Tiêu Hàn Dư.

Ra ngoài lịch lãm, tuy rằng ẩn chứa rất nhiều nguy hiểm, thế nhưng đồng dạng ẩn chứa vô số cơ duyên, mà những người ở trong quá trình tôi luyện này sống sót mà phát triển, hơn phân nửa sau này đều có khả năng trở thành cường giả.

-Dựa vào thực lực của ta bây giờ, Thất Tinh Vũ Đò trở xuống đã ít gặp đối thủ, coi như là Bát Tinh Vũ Đò, ta cũng có thể đánh một trận!

Wương Hạo Thần tự tin nghĩ thầm, hắn bây giờ, so với lúc trước đã có thêm một chút tự vệ năng lực.

-Lục Phong! Ngươi năm lần bảy lượt hại ta thế thâm, hi vọng ngươi tốt nhất liền chết trong miệng sói, nếu không ta nhất định phải đem ngươi băm thây vạn đoạn!

Wương Hạo Thần trong mắt loé lên một đạo lạnh như băng sát ý, hắn lòng dạ trước giờ không mấy rộng rãi, bình thường vẫn là lấy ân báo ân, lấy oán báo oán mà hành sự, Lục Phong đã mấy lần chạm tới ranh giới của hắn, để cho hắn đối với kẻ này sinh ra lòng phải giết, trước đây hắn không có thực lực này, thế nhưng bây giờ, hắn tự tin Lục Phong đã không phải là đối thủ của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Nhai đình sơn mạch

Wương Hạo Thần kết thúc bế quan, rời khỏi sơn động kia, trước khi đi liền cung kính hướng về nơi đó một bái, xem như là đối với vị cường giả gọi là Lăng Dật Phàm kia cảm tạ.

Hắn lần này thu hoạch được rất lớn, những cái này đều là do Lăng Dật Phàm lưu lại tài nguyên ban tặng, hắn không thể không đối với người ta cảm kích a.

Wương Hạo Thần trở lại chỗ hắn bị bày Phong Nha Lang vây công lúc trước, ý định muốn nhìn một chút.

Lúc này trận chiến đã sớm kết thúc từ rất lâu, đám Phong Nha Lang kia cũng đã tàn đi hết, Vương Hạo Thần chỉ đi xung quanh một lát, liền phát hiện được hai bộ xương khô không nguyên vẹn nằm trên mặt đất.

Hai bộ xương này rõ ràng chết được không có bao lâu, trên khung xương còn có lưu lại dấu răng, đương nhiên là đã bị mấy đầu Phong Lang ăn thịt đến chết.

-Lục Phong! Xem ra mạng ngươi vẫn là đợi ta đến lấy rồi!

Wương Hạo Thần ánh mắt hơi loé lên, trong lòng nghĩ thầm.

Hắn mặc dù không cách nào nhận ra hai bộ xương trắng trước mặt là ai trong ba người trước kia đuổi giết hắn, thế nhưng hắn lại biết Lục Phong thực lực trong ba người là cao nhất, nếu như có một người chạy thoát, vậy khả năng hơn phân nửa chính là Lục Phong.

Chỉ là đối phương lúc này e rằng đã sớm về tới Thiên Sinh Môn, Vương Hạo Thần tạm thời còn không có khả năng quay lại đem Lục Phong chém giết.

Wương Hạo Thần không để ý tới Trương Diệm, La Thiên Hành hai người hài cốt nữa, trực tiếp rời đi, cũng không có ý định đem bọn hắn chôn cất tử tế.

Nói đùa, hai người này nguyên bản đều là muốn tìm hắn gây bất lợi, lúc này chết trong miệng sói, phơi thây nơi hoang dã cũng là đáng đời, Vương Hạo

Thần còn không có cao thượng tới mức giúp bọn hán chôn cất.

Vương Hạo Thần biết mình đã chậm trễ không ít thời gian, lúc này vừa ra khỏi vùng rừng núi kia liền đi thuê một đầu hắc mã, trực tiếp chạy tới Nhai Đình sơn mạch.

Nhai Đình sơn mạch cách đây gần một trăm dặm, Vương Hạo Thần tuy là vũ giả, thể nhưng cũng không cách nào tự mình chạy tới đó, chỉ có cưỡi ngựa đi đến đó là cách nhanh nhất, cũng là tiết kiệm thời gian nhất có thể.

Vương Hạo Thần rồng rã đi gần một ngày trời, mới đến được Nhai Đình sơn mạch phạm vi bên ngoài.

Vương Hạo Thần cũng không có vội vã tiến vào Nhai Đình sơn mạch, mà trước hết ở xung quanh thu thập một ít tin tức.

Nhai Đình sơn mạch bên ngoài, cũng có không ít thế lực bản địa trú đóng, trong đó lấy Đồng gia thực lực vì tôn, là bá chủ ở nơi này.

Đồng gia là một cái gia tộc điển hình trên đại lục, trong tộc Vũ Đồ, Vũ Sĩ đều nhiều vô số kể, Vũ Sư đồng dạng có không ít, cường giả đỉnh cao nhất là mấy vị Vũ Linh trấn tộc, thực lực như vậy, tuy rằng không cách nào cùng với Thiên Sinh Môn loại này siêu cấp đại quái vật so sánh, thể nhưng muốn làm chủ một khu vực như Nhai Đình sơn mạch cũng đã đầy đủ.

Mà Đồng gia ngoại trừ việc làm ăn ra, còn trên quy mô lớn kiến tạo ra nhiều tổ dong binh đoàn, để cho vũ giả tiến vào trong Nhai Đình sơn mạch lịch lãm.

Nói là cho dễ nghe như vậy thôi, kỳ thực đây cũng một cách để cho Đồng gia kiếm lợi lớn không có khác biệt gì.

Bởi vì mỗi một tổ dong binh đoàn chiến đội, đều có một người được Đồng gia phái ra làm đội trưởng, mỗi lần tiến vào Nhai Đình sơn mạch trở ra, ba thành bảo vật đều phải giao cho hắn, nói trắng ra là đưa của cải cho Đồng gia.

Mặc dù chuyện này chỉ cần không phải là đồ heo thì ai cũng hiểu rõ, thể nhưng tuyệt đại bộ phận chi nhân muốn tiến vào Nhai Đình sơn mạch đều lựa chọn tạm thời gia nhập một cái dong binh đoàn chiến đội, bởi vì bên trong sơn mạch ẩn chứa rất nhiều nguy hiểm, một mình tiến vào thực sự là cửu tử nhất sinh, gia nhập chiến đội, ít nhất có thể có thêm một phần đảm bảo.

Dù sao, hi sinh một chút thu hoạch, thể nhưng lại có thể giúp bản thân an toàn hơn, như vậy cũng không có gì không ổn.

Đương nhiên, đây chỉ là đối với tuyệt đại bộ phận mà nói, ngoài ra cũng có một ít kẻ tài cao gan lớn, một mình xâm nhập Nhai Đình sơn mạch, bắt quá số người có thể trở ra cũng không nhiều.

Những người dám một mình tiến nhập Nhai Đình sơn mạch không nhiều, tu vi ít nhất cũng phải là Vũ Đồ đỉnh phong, thậm chí phải là Vũ Sĩ mới có khả năng này.

Vương Hạo Thần đi vào Đồng gia cứ điểm dong binh đoàn, chỉ thấy nơi này vũ giả nhiều vô kể, hơn nữa nhìn qua đa phần đều là tán tu, từng cái khí chất hoàn toàn khác biệt với tông môn đệ tử, lộ ra vẻ dã tính cùng thiết huyết.

Tán tu rất khác biệt với tông môn đệ tử, bọn hán không có thiên phú tốt nên không được đại tông môn coi trọng, chỉ có thể ở bên ngoài lăn lộn tìm kiếm cơ duyên, vì thế thực lực có thể không bằng tông môn đệ tử, thể nhưng kinh nghiệm cùng ý chí đều vượt qua bình thường chúng đệ tử.

Vương Hạo Thần tự biết dựa vào bản thân thực lực rất khó có thể ở trong Nhai Đình sơn mạch lịch lãm, dù sao nơi này cũng không phải là Thiên Sinh Môn đệ thất phong có thể so sánh, một khi gặp nguy hiểm, cũng sẽ không có trường lão đứng ra bảo vệ tính mạng của hắn.

Hắn không phải là người nhất gan tho để, thể nhưng càng không phải kẻ cuồng vọng ngu xuẩn.

Dù sao cũng là lịch lãm, vậy liền gia nhập một cái chiến đội mà đi a!

Dong binh đoàn có rất nhiều chiến đội, để cho Vương Hạo Thần nhất thời cũng không biết nên chọn cái nào.

-Tiểu huynh đệ, ngươi là tới Nhai Đình sơn mạch lịch lãm sao?

Đúng lúc này, một cái thân hình thô cuồng nam tử hướng Vương Hạo Thần đi tới, vẻ mặt mang nụ cười niềm nở hỏi thăm.

Lời nói của hắn không thể không nói là rất thừa, bởi vì Đồng gia thành lập ra dong binh đoàn chỉ có một nhiệm vụ đó là tiến vào Nhai Đình sơn mạch, một vũ giả tới đây không phải vì chuyện này thì còn vì cái gì nữa?

Vương Hạo Thần trong lòng cổ quái, thể nhưng ngoài mặt vẫn cười đáp:

-Huynh đài đoán không sai! Tại hạ đúng là đến Nhai Đình sơn mạch lịch lãm, hơn nữa còn là lần đầu!

Thô cuồng nam tử trên mặt tươi cười không giảm, tiếp tục nói:

-Ha ha! Nếu như là lần đầu đi tới Nhai Đình sơn mạch, vậy nhất định cần gia nhập một cái chiến đội mới được! Tiểu huynh đệ, không bằng gia nhập chúng ta chiến đội thì thế nào?

Thô cuồng đại hán mặc dù tứ chi phát triển, thể nhưng đầu óc cũng có chút thông tuệ, hán nhìn ra Vương Hạo Thần một thân y phục cùng khí chất không phải là những tán tu kia có thể có được, ngược lại càng giống đại tông môn đệ tử, vì thế mới nổi lên lòng hứng thú, muốn cùng đối phương kéo một chút quan hệ.

Tông môn đệ tử, từ trước đến đây vẫn luôn được lập định sẽ có thành tựu cao hơn tán tu võ giả, nếu có thể kết giao với đối phương, chính là một việc rất đáng mừng.

Vương Hạo Thần nhìn thấy đối phương mờ lờ, do dự một chút, sau đó liền gật đầu đồng ý.

Hán vừa mới tới nơi này, đối với địa thế hoàn toàn không quen thuộc, hơn nữa thực lực còn rất yếu, gia nhập một cái chiến đội cùng lịch lãm, thuận tiện làm quen chỗ này một chút, đối với hán chỉ có lợi không có hại.

Gặp Vương Hạo Thần gật đầu, thô cuồng nam tử trong lòng lập tức đại hỉ, trong suy nghĩ của hán, chiến đội của mình có thêm một cái đại tông môn đệ tử chính là một chuyện tốt, có thể tăng thêm không ít chiến lực.

-Tiểu huynh đệ, ta gọi là Đại Cương! Nếu ngươi đã chấp nhận gia nhập chúng ta, như vậy chiến đội liền có tổng cộng sáu người, vừa đủ tiêu chuẩn một cái chiến đội!

Đại Cương vừa dẫn Vương Hạo Thần đi về phía chiến đội của hán, vừa tự giới thiệu nói.

-Vương Hạo Thần!

Vương Hạo Thần gặp đối phương nhiệt tình như vậy, cũng đối với hán tử hào sảng này sinh ra chút hảo cảm, đồng dạng nói ra mình danh tự.

Người khác đối xử với hán như thế nào, hán liền đáp lại như thế đó, nếu là đối phương đã có thiện ý, vậy Vương Hạo Thần cũng rất dễ nói chuyện, mặc dù tính cách hán lãnh đạm, thể nhưng cũng không phải loại người kiêu ngạo cự người bên ngoài ngàn dặm.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Gia nhập chiến đội

Đại Cương mang Vương Hạo Thần đi vào hán chiến đội, mà Đại Cương chiến đội thành viên có ba nam hai nữ, Đại Cương đầu tiên chỉ vào một cái tuổi trẻ nữ tử trong đó, nói:

-Tiểu huynh đệ, vị này là Đồng Tinh Vân, tu vi Bát Tinh Vũ Đò, là chúng ta chiến đội đội trưởng!

Vương Hạo Thần đưa mắt nhìn theo hướng Đại Cương ngón tay, chỉ thấy trước mặt là một cái dung mạo thanh tú nữ tử, nhìn qua chừng hơn hai mươi tuổi, thân vận một bộ thanh sam y phục, khuôn mặt xinh đẹp có vài phần cao quý, thể nhưng cũng có một chút phong trần hương vị, đầy vẻ anh tư hào khí.

Đồng Tinh Vân, là Đồng gia một đời tuổi trẻ tộc nhân, thiên phú trong tộc cũng rất nổi bật, thể nhưng nàng lại khác với người khác, lựa chọn thành lập một cái chiến đội thường xuyên tiến vào Nhai Đình sơn mạch lịch lãm, vừa để bản thân tôi luyện thực chiến, vừa thử vận khí tìm kiếm bảo vật.

Đồng Tinh Vân có chút ngẩn ra nhìn xem Đại Cương cùng Vương Hạo Thần, nghi hoặc nói:

-Đại Cương, vị này là ai?

Đại Cương cười nói:

-Đội trưởng! Vừa rồi ta nhìn thấy vị tiểu huynh đệ này muốn tiến vào Nhai Đình sơn mạch, vừa lúc chúng ta tiểu đội đang thiếu người, vì thế mới dẫn hán tới gia nhập chúng ta chiến đội!

Đồng Tinh Vân nghe vậy liền đưa mắt quan sát Vương Hạo Thần một chút, hỏi:

-Ngươi là tông môn đệ tử?

Vương Hạo Thần khí chất quá khác biệt với những tán tu ở nơi này, vì thế nàng mới không nhịn được lòng hiếu kỳ muốn hỏi thăm một chút.

Phải biết, có thể gia nhập một cái tông môn, cũng đã là một chuyện tương đối đáng tự hào!

-Ân!

Vương Hạo Thần khẽ gật đầu, cái này cũng không có gì phải che giấu, hẳn không cần thiết phải nói xạo.

Đồng Tĩnh Vân nghe vậy ban đầu còn hơi vui vẻ, thế nhưng sau khi để ý kỹ Vương Hạo Thần tu vi, sắc mặt lại biến thành cứng ngắt, quái dị nhìn hắn mà nói:

- Vị huynh đài này, nếu như Tĩnh Vân không nhìn nhầm, tu vi của ngươi dường như mới là Ngũ Tinh Vũ Đò a?

Nghe được nàng lời nói, mọi người khuôn mặt liền lập tức biến thành kinh ngạc, bởi vì bọn hắn trong lòng luôn cho rằng, Vương Hạo Thần tuổi còn trẻ liền đến Nhai Đình sơn mạch, hơn nữa còn là tông môn đệ tử, thực lực ít nhất cũng phải là Vũ Đò cao giai mới đúng, làm sao lại kém như vậy?

Thực lực Ngũ Tinh Vũ Đò, đừng nói là tăng lên chiến lực cho tiểu đội của bọn hắn, ngược lại càng là một cái gánh nặng không nhỏ a!

- Đại Cường, ngươi đây là giúp chúng ta mang về một cái quả tạ cản đường hay sao?

Một cái vẻ mặt có chút lạnh lùng nam tử bực tức nói.

- Đại Cường, ngươi coi như tìm thành viên mới, cũng nên tìm một cái có chút thực lực đi! Chúng ta cũng không phải đi chơi a!

Một cái nam tử khác cũng bắt đầu nói ra.

Đại Cường không để ý tới hai người bọn hắn, chỉ kinh ngạc nhìn xem Vương Hạo Thần, nói:

- Tiểu huynh đệ, ngươi tu vi thật chỉ có Ngũ Tinh Vũ Đò?

- Ân!

Vương Hạo Thần cảm thấy cái này không có gì phải giấu diếm, trực tiếp thừa nhận.

Hắn cho rằng, mình tu vi tuy rằng thấp một điểm, thế nhưng chiến lực lại không thua kém bình thường Bát Tinh Vũ Đò, muốn gia nhập vào chiến đội này cũng là thừa sức.

Thế nhưng mà, hắn lại quên mất một chuyện, đó là người có thể giống như hắn vượt qua ba cái tiểu cảnh giới chiến đấu có thể có bao nhiêu a?

Hắn có thể làm được, không có nghĩa là mọi người đều có thể!

Đại Cường một bên nhìn thấy Vương Hạo Thần thừa nhận, vẻ mặt trong nháy mắt liền biến thành thất vọng cùng khổ não.

Hắn ban đầu chú ý tới Vương Hạo Thần bởi vì đối phương khí chất quá đặc biệt, mới đem đối phương cho là tông môn đệ tử, cũng không để ý tới tu vi, lúc này không nghĩ tới lại bị hố thăm.

- Mới là Vũ Đò năm sao, tới chỗ này là muốn chết sao? Vẫn là quay về tông môn tu luyện thêm vài năm đi a!

Cái kia dung mạo lạnh lùng nam tử chậm chọc mà nói, thái độ có chút khắt nghiệt.

Đồng Tĩnh Vân ở một bên cũng gật đầu tán thành nói:

- Nhai Đình sơn mạch quá hung hiểm, vị tiểu huynh đệ này thực lực còn thấp, đi vào e rằng rất nguy hiểm!

Vương Hạo Thần lông mày hơi nhíu lại, trầm ngâm một chút lại nói:

- Ta chỉ theo các ngươi đi tới Ải Nhai Đình, sau đó liền tách ra, như thế nào?

Ải Nhai Đình, có thể xem là Nhai Đình sơn mạch nơi ngăn cách giữ ngoại sơn mà nội sơn, đi qua Ải Nhai Đình, mới có thể xem như chính thức tiến vào Nhai Đình sơn mạch, thế nhưng bên trong hung hiểm so với ngoại sơn phải lớn hơn vô số lần.

Vương Hạo Thần có ý định như vậy cũng là bắt đầu, bởi vì chỗ cơ duyên trên tám địa đồ kia cần phải vượt qua Ải Nhai Đình mới đến được.

- Ải Nhai Đình? Ha ha, ngươi một cái Ngũ Tinh Vũ Đò lại muốn vượt qua Ải Nhai Đình? Thật là cười chết ta!

Cái kia lạnh lùng nam tử lại cười to một tiếng, sau đó nghiêng ngửa nhìn Vương Hạo Thần mà nói:

- Tiểu tử! Cuồng vọng cũng còn phải có vốn liếng để cuồng, coi như là chúng ta cũng không dám xâm nhập vào Nhai Đình sơn mạch nội sơn, ngươi đi vào là tìm chết sao?

- Triệu Ung! Ngươi làm sao nói chuyện đây?

Đúng lúc này, một đạo thanh âm nữ tử có chút không vui ở một bên vang lên, chỉ thấy một vị nữ tử khác của chiến đội đang cau mày nhìn nam tử vẻ mặt

lạnh lùng kia.

Nữ tử này tầm 20 tuổi tả hữu, khuôn mặt rất xinh đẹp, thân hình so với Đồng Tĩnh Vân càng thêm nở nang một chút, thể nhưng lại không có Đồng Tĩnh Vân bộ dạng anh khí như vậy, ngược lại ôn hoà hơn nhiều.

Nàng là một trong hai vị nữ tử trong chiến đội, tên gọi Vân Lan.

Vân Lan đối với thái độ của Triệu Ung rất không hài lòng, nói:

-Triệu Ung! Ta nhớ ngươi lúc ở tuổi vị tiểu huynh đệ này ngay cả Nhất Tinh Vũ Đồ còn chưa đạt tới đi a? Cần gì phải nói nặng như vậy?

Triệu Ung khuôn mặt biến thành có chút khó coi, trầm giọng nói:

-Vân Lan! Hắn đi theo chúng ta chỉ là gây thêm phiền toái, chúng ta cần gì phải mang theo một cái gánh nặng như vậy?

Thanh âm của hắn lúc này, mang theo vài phần ghen ghét cùng giận dữ.

Đại Cương từ nãy tới giờ vẫn im lặng lúc này không nhịn được nói:

-Chuyện cũng đã lỡ rồi, không bằng để cho tiểu huynh đệ này theo chúng ta giúp quét dọn chiến trường thì như thế nào?

Người là do Đại Cương hắn mang đến, lúc này hắn cũng không tiện đem đối phương đẩy đi, dù sao cũng là tông môn đệ tử, hắn không muốn quá mức đắc tội, huống hồ hắn cũng không có khả năng mặt dày như vậy.

-Cái này ta xem có thể được!

Vân Lan cũng tán thành nói.

Nhất thời mọi người ánh mắt liền nhìn sang Đồng Tĩnh Vân, dù sao nàng là chiến đội trưởng, kết quả cuối cùng vẫn phải do nàng quyết định.

Đồng Tĩnh Vân suy nghĩ một lát, cuối cùng nhìn Vương Hạo Thần nói:

-Ta đồng ý cho ngươi gia nhập chiến đội, thể nhưng ngươi phải nghe ta an bài!

Wang Hào Thần cũng không có ý kiến, đáp:

-Yên tâm, sẽ không có vấn đề!

Đồng Tĩnh Vân khẽ gật đầu, nói:

-Đã như vậy, chúng ta liền không tiếp tục chậm trễ thời gian, nhanh chóng tiến vào sơn mạch thôi!

Nói rồi, bản thân nàng liền dẫn đầu hướng phía Nhai Đình sơn mạch chạy đi qua.

Trên đường đi, nữ tử Vân Lan kia chủ động cùng Vương Hạo Thần bắt chuyện, thấy hắn một mực im lặng không nói gì, còn tưởng là hắn đang tức giận chuyện Triệu Ung, bèn nói:

-Wang Hào Thần, ngươi không nên ghi hận Triệu Ung, hắn tuy là làm người hẹp hòi một chút, thể nhưng thủy chung cũng không phải người xấu, không cần đem lời nói của hắn để trong lòng!

Wang Hào Thần giật mình, biết nàng hiểu lầm, liền cười nói:

-Vân Lan tỷ đừng lo lắng, ta đối với hắn không có ác cảm gì!

Mặc dù Vương Hạo Thần đối với cách nhìn người của Vân Lan không cho là đúng, cũng không tin Triệu Ung là người tốt, thể nhưng hắn đối với nữ tử mới quen biết này đã hảo tâm ra mặt nói giúp cho hắn vẫn có chút hảo cảm, vì thế không muốn để cho nàng mất mặt.

Wang Hào Thần một bên có thể nhìn ra được, Triệu Ung người này đối với Vân Lan tựa hồ có chút tình ý, bất quá hai bên căn bản là “hoa cỏ ý, nước chảy vô tình” mà thôi.

Wang Hào Thần đối với chuyện này không có ý kiến, cũng không đem Triệu Ung lúc trước làm khó dễ mình chuyện để ở trong lòng, thể nhưng nếu như đối phương tiếp tục chọc vào hắn, vậy thì khó nói rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Trăm năm trước kiếm quân

Vương Hạo Thần cùng với chiến đội không ngừng tiến sâu vào bên trong Nhai Đình sơn mạch, trên đường gặp phải không ít huyền thú, thế nhưng cấp bậc lại rất thấp, căn bản không cách nào đối với đám người tạo thành uy hiếp.

Đồng Tinh Vân, Triệu Ung, Từ Lạc đi đầu xung phong chém giết huyền thú, sau đó hi hi thủ lấy chiếm thú đan, thu hoạch rất không tệ.

Mà Đại Cương cùng với Vân Lan, thì lại đem Vương Hạo Thần bảo hộ ở chính giữa, không để cho bất cứ đầu huyền thú nào có khả năng tiếp cận hắn.

Cái này để cho Vương Hạo Thần rất là bất đắc dĩ, nói thế nào hắn lúc này thực lực tuy rằng chưa hẳn đã là bên trong chiến đội đệ nhất nhân, thế nhưng hắn cũng tự tin có thể so sánh với Đồng Tinh Vân Bát Tinh Vũ Đồi, thế nhưng bây giờ lại bị xem như tiểu hài tử cần được bảo hộ, khiến hắn cũng không biết nên khóc hay nên cười.

Bất quá, cứ như vậy đối với hắn cũng không có chỗ xấu, bởi vì hắn có thể dành thời gian tìm hiểu tầm địa đồ dẫn đến chỗ cơ duyên mà sư nương đưa cho hắn.

Đối với thú đan, Vương Hạo Thần cũng không để ý, bởi vì hắn trong tay đã có một nhóm tài nguyên, đủ để chèo chống hắn tu luyện trong thời gian rất dài, mấy khóa thú đan cấp thấp kia căn bản không lọt vào mắt của hắn.

Trên đường đi, hắn cũng thuận tiện hỏi thăm Vân Lan một chút Nhai Đình sơn mạch dòng lịch sử bên trong sự kiện nổi bật, đối phương là tán tu thường xuyên ở nơi này, biết được thông tin tự nhiên phải so với hắn nhiều hơn.

Nhai Đình sơn mạch đã được thế nhân biết đến từ rất lâu, trong dòng lịch sử cũng có không ít sự kiện lớn nhỏ, Vương Hạo Thần cũng từ trong miệng Vân Lan biết được một sự kiện để cho hắn có lưu tâm.

Đó là vào gần 100 năm trước, Kiếm Quân Mạc Thanh Hư từng tiến vào Nhai Đình sơn mạch, kể từ đó liền không còn xuất hiện trên thế gian.

Kiếm Quân Mạc Thanh Hư, lúc này có lẽ không còn nhiều người biết đến hắn, thế nhưng vào 100 năm trước, hắn lại là nhân vật nổi danh khắp Đông Hoa hoàng triều.

Mạc Thanh Hư không có thiên tư yêu nghiệt xuất chúng, ngược lại hắn tư chất rất bình thường, thậm chí có thể nói là cận bã nhất, không được bất cứ tông môn nào đón nhận, hơn 20 tuổi vẫn không thể trở thành một võ giả chính thức.

Mạc Thanh Hư tư chất tầm thường, nhưng hắn chưa bao giờ từ bỏ con đường tu luyện, người khác cố gắng một, vậy hắn cố gắng mười, lấy cần cù bù thông minh, lại không ngừng tìm kiếm cơ duyên tăng lên thực lực.

Trời không phụ lòng người, năm Mạc Thanh Hư 25 tuổi, rốt cuộc tìm được một phần cơ duyên từ một vị Vũ Vương cường giả sau khi tọa hoá lưu lại, Mạc Thanh Hư từ đó liền một đường vượt khỏi, tu vi tăng nhanh như gió, trong vòng 20 năm đã đạt tới Vũ Quân đỉnh phong, cách Vũ Vương chỉ có một bước.

Chỉ đáng tiếc, Mạc Thanh Hư bởi vì thiên phú quá thấp nguyên nhân, sau khi đạt tới Vũ Quân đỉnh phong liền không có cách tái tiến một bước, không thể trở thành một vị Vũ Vương cường giả.

Mạc Thanh Hư không có thiên phú võ đạo, thế nhưng thiên phú kiếm đạo của hắn lại rất cao, vượt xa tu vi võ đạo của hắn, so với Vũ Vương bình thường còn mạnh hơn nhiều, mà Vũ Vương chết trong tay hắn cũng không ít.

Mạc Thanh Hư được người đời xưng là Kiếm Quân, Đông Hoa hoàng triều Vũ Quân cảnh cường đại nhất kiếm tu!

Mạc Thanh Hư tung hoành tại Đông Hoa hoàng triều hơn bốn mươi năm, không phải là Vũ Vương nhưng uy danh lại xa xa vượt qua Vũ Vương, đến gần 100 năm trước, hắn một lần tiến vào Nhai Đình sơn mạch, sau đó liền vĩnh viễn không còn trở ra, chính thức tuyệt tích trên thế gian.

Có người nói hắn đã thoái ẩn, có người nói hắn đã rời khỏi Đông Hoa hoàng triều, đi tới thế gian bên ngoài, cũng có người nói hắn đã vẫn lạc,... bất quá theo thời gian trôi qua, người nhắc đến hắn ngày một ít, sau đó hắn danh tự cũng dần bị thế nhân hoàn toàn quên lãng.

Vương Hạo Thần biết được chuyện này về sau, hai mắt không khỏi loé lên, nếu như Mạc Thanh Hư thực sự vẫn lạc trong Nhai Đình sơn mạch, như vậy phần cơ duyên được ghi trên tấm địa đồ mà sư nương cho hắn có phải là do Mạc Thanh Hư lưu lại hay không?

Đương nhiên, cái này cũng chỉ là hắn suy đoán một cái khả năng, kỳ thực Mạc Thanh Hư rất có thể còn chưa có chết, hoặc cũng có khả năng đã rời khỏi Đông Hoa hoàng triều đi ra thế giới bên ngoài.

Vương Hạo Thần vừa đi vừa quan sát địa đồ, thỉnh thoảng lại cùng Vân Lan trò chuyện, nữ tử này tựa hồ đối với hắn có tò mò cũng có yêu thích, mà Vương Hạo Thần đối với nàng tính cách thân thiện đồng dạng có hảo cảm, hai người cùng một chỗ trò chuyện rất hợp ý.

Triệu Ung một bên nhìn thấy hai người trò chuyện, hai mắt đều bốc lên hừng hực lửa giận đố kỵ.

Hắn cùng với Vân Lan chung đội đã lâu, nàng còn chưa bao giờ cùng hắn nói chuyện vui vẻ như vậy, Vương Hạo Thần chẳng qua chỉ là một cái người mới, vì cái gì lại được nàng ưu ái?

-Đội đến Ải Nhai Đình, tiểu tử này liền rời đi, tốt nhất là hắn chết luôn ở trong đó, đừng bao giờ quay lại!

Triệu Ung trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ thầm.

Chiến đội của bọn hắn không có kế hoạch vượt qua Ải Nhai Đình, bởi vì trong đó quá mức nguy hiểm, trừ phi có Vũ Sĩ thậm chí Vũ Sư dẫn đội, nếu không bọn hắn tuyệt đối không dám đi vào, bởi vì một khi đi vào cơ bản chín phần mười là làm thức ăn trong miệng huyền thú.

Vương Hạo Thần tu vi chỉ có Ngũ Tinh Vũ Đò lại muốn tiến vào Nhai Đình sơn mạch nội sơn, theo Triệu Ung căn bản chính là muốn chết.

Chiến đội càng lúc càng tiến sâu vào bên trong Nhai Đình sơn mạch, lúc này Đồng Tinh Vân rốt cuộc hạ lệnh để cho mọi người nghỉ ngơi một lát, sau đó mới tiếp tục lên đường.

Vũ giả tuy rằng thể lực vượt xa phạm nhân, thế nhưng đi suốt nửa ngày trời, lại không ngừng phải chiến đấu với huyền thú, bọn họ cũng không chịu nổi, cần phải có thời gian hồi phục thể lực.

Mọi người trong chiến đội tìm một cánh rừng thưa để nghỉ ngơi, trong đó có mấy người lấy ra lương khô ăn lót dạ, những người khác thì ngồi xuống vận công tu luyện.

Vân Lan đang muốn lấy lương khô ra dùng bữa, lại nhìn thấy Vương Hạo Thần một bên lại đem cành cùng lá cây khô gom góp lại, liền hiếu kỳ hỏi:

-Vương Hạo Thần, ngươi đang làm gì?

-Làm thức ăn a!

Vương Hạo Thần vừa cười vừa nói.

Vân Lan nghi hoặc nhìn hắn, người này bảo làm thức ăn là có ý gì? Chẳng lẽ một cái đệ tử tông môn còn có thể làm ra sơn hào mỹ vị gì hay sao? Nàng nhìn xem có thể nuốt được đã là không tệ rồi.

Vương Hạo Thần đối với việc nấu ăn tựa hồ rất có hứng thú, dù sao đây cũng là công việc gắn liền với hắn suốt những năm qua, hắn đối với những việc này có thể nói là thuần thục đến cực điểm, nhóm lửa cực nhanh, sau đó liền đem mấy khối thịt huyền thú ở trong nạp giới lấy ra, dùng cành cây đâm xuyên, bắt đầu nướng thịt.

Hắn động tác chậm rãi mà gọn gàng, thỉnh thoảng lại lật trở khối thịt, đợi đến lúc gần chín liền đem một lọ bột gia vị đã được hắn pha chế từ trước lấy ra, rắc gia vị lên thịt.

Vân Lan, Đại Cương mấy người ban đầu còn không tin tưởng Vương Hạo Thần biết nấu nướng, bất quá đến khi nhìn thấy khối thịt được hắn nướng bốc lên mùi thơm ngào ngạt thì lại bị kích thích cảm giác thèm ăn, từng cái không ngừng nuốt nước miếng, ngay cả Đồng Tinh Vân đều chăm chú nhìn mấy khối thịt nướng, trong mắt toát ra một tia khát vọng.

Vương Hạo Thần cẩn thận đem một khối thịt nướng lấy xuống, đặt trên một cái lá cây tươi, đưa đến trước mặt Vân Lan nói:

-Vân Lan tỷ! Mời!

Vân Lan nhìn khối thịt đang bốc khói nghi ngút trước mắt, không nhìn được xé một miếng nhỏ bỏ vào vào miệng ăn.

Một cỗ hương vị thơm ngon đậm đà ở trong miệng nàng tan chảy mà ra, miếng thịt mềm mại mang theo vị ngon thấu tới tận tâm can, nàng thật không thể nào ngờ được, một món ăn đơn giản lại có vị ngon khó tả như vậy, hơn nữa, món ăn này lại được làm từ tay một cái trong mắt mọi người là cao cao tại thượng tông môn vũ giả.

Vân Lan vẻ mặt tươi cười nhìn Vương Hạo Thần nói:

-Vương Hạo Thần, ngươi làm sao làm được món thịt nướng ngon như vậy, đây thật đúng là món thịt ngon nhất mà ta từng được ăn!

Nàng nói lời này là hoàn toàn thật lòng, bởi vì nàng cảm thấy, những món thịt mà nàng từng ăn trước đây không có một món nào có thể so sánh với món thịt nướng nhìn qua rất đơn giản của Vương Hạo Thần.

Nghe lời nói của nàng về sau, đám người Đại Cương, Đồng Tinh Vân, Triệu Ung rốt cuộc không nhìn được nữa, mỗi người đi lên nhận lấy một khối thịt, giống như lang hổ không ngừng cắn nuốt, từng người đều đối với Vương Hạo Thần nấu nướng tay nghề bội phục sát đất, ngay cả người có hiềm khích với Vương Hạo Thần là Triệu Ung cũng không cách nào phủ nhận chuyện này

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Dịch Nhân

Vương Hạo Thần đối với chuyện này sớm đã tập thành thói quen, chẳng qua Vân Lan một câu nói vừa rồi, rất giống sư nương Nhạc Thi Dao lần đầu ăn thử hân làm món thịt nướng, lâu như vậy không có nhìn thấy nàng, để cho Vương Hạo Thần không khỏi hoài niệm nữ tử xinh đẹp tuyệt mỹ kia.

Đại Cương lang thôn hồ yết đem khối thịt nướng ăn sạch sẽ về sau, thuận tiện đem ngón tay đều liếm sạch sẽ, hớn hờ nhìn Vương Hạo Thần nói:

-Vương lão đệ, không nghĩ tới ngươi còn có tài năng như vậy, lão ca thật là phục ngươi rồi!

Hắn thật nghĩ không ra, một cái tông môn đệ tử, làm sao lại có thể nấu ăn ngon như vậy, trừ phi người này là đầu bếp, thế nhưng Vương Hạo Thần chưa đến 16 tuổi đã có tu vi Ngũ Tinh Vũ Đò, tuy rằng ở trong tông môn xem như không phải thiên tài yêu nghiệt gì, thế nhưng tư chất cũng có thể tính là trung thượng, sao có thể là một người đầu bếp?

Vương Hạo Thần cười đáp lại mấy câu, đang muốn hưởng dụng thành quả của mình, sắc mặt đột nhiên biến đổi, đưa mắt nhìn về hàng cây phía trước, từ đó, hân cảm nhận được có mấy cỗ khí tức nhân loại đang đi tới.

Mọi người trong chiến đội lúc này cũng phát hiện ra điều này, từng cái lập tức đứng lên, cảnh giác nhìn về phía hàng cây trước mặt, trong Nhai Đình sơn mạch, nguy hiểm không chỉ đến từ huyền thú, mà còn đến từ võ giả nhân loại.

Bởi vì mọi người đều có suy nghĩ “tự mình tìm kiếm bảo vật không bằng đi cướp của người khác”, mặc dù phong hiểm không nhỏ, thế nhưng hiệu suất khi thành công lại so với tự mình tìm kiếm cơ duyên phải lớn hơn nhiều.

Tại trong mọi người cảnh giác ánh mắt, sau một lúc, từ chỗ rừng sâu truyền đến sần sật thanh âm, lại sau đó, họ chính là nhìn thấy, một bóng người nối tiếp một bóng người, chậm rãi từ trong đó đi ra.

Đi đầu là một cái ước chừng hơn 30 tuổi hắc y nam tử, hân lưng đeo một thanh trọng kiếm kiếm màu đen, cước bộ hùng dũng mà ổn trọng, thân hình vô cùng cao lớn, trên mặt lại có một vết sẹo thật to, nhìn qua cực kỳ đáng sợ.

Sau lưng hắn là bốn cái nam tử khác, từng cái đều có diện mạo phong trần khác khô, già hơn so với tuổi thật rất nhiều.

-Lý Nguyên?

Đồng Tinh Vân khẽ nhủ mảy nhìn nam tử cầm đầu đám người trước mặt, trong mắt lại hiện lên một tia sầu lo cùng chán ghét.

Lý Nguyên người này cùng nàng xem như có quen biết, đối phương là cũng là một cái tán tu thường xuyên đi vào Nhai Đình sơn mạch lịch lãm, bất quá y tương đối lớn gan, không có lựa chọn gia nhập Đồng gia chiến đội, mà tự mình lịch lãm, thỉnh thoảng lại tập hợp những cái tán tu có cùng chí hướng cùng một chỗ tiến vào, hoàn toàn không phụ thuộc vào Đồng gia võ giả.

Vốn dĩ cái này cũng không có gì đáng nói, thế nhưng trước đây Lý Nguyên cùng Đồng Tinh Vân vô tình gặp gỡ một lần, sau đó liền một mực truy cầu nàng, sau cùng lại bị nàng cự tuyệt, Lý Nguyên liền từ yêu thích biến thành thù hận, nhiều lần đã nói sẽ không bỏ qua cho nàng, hai người thậm chí còn giao thủ qua, có thể nói là có chút ân oán.

Đồng Tinh Vân thế nào cũng không ngờ được, mình lại gặp phải Lý Nguyên ở nơi này.

Lý Nguyên lúc này cũng đã phát giác ra Đồng Tinh Vân đám người tồn tại, khuôn mặt đầu tiên là ngẩn ra, sau đó khoé miệng liền hiện lên một tia cười nghiền ngẫm, hân nhìn chằm chằm Đồng Tinh Vân mà nói:

-Thật không nghĩ tới, ta lại có thể ở nơi này gặp được Đồng gia tiểu thư, thật đúng là oan gia ngõ hẹp a!

Đồng Tinh Vân khuôn mặt xinh đẹp có chút âm trầm nhìn xem Lý Nguyên, ở trong này gặp được người này, không thể không nói nàng vận khí rất kém, thế nhưng bây giờ cũng không phải lúc ca thán, nàng trong đầu đang suy nghĩ làm cách nào để mang theo tiểu đội thoát thân.

Nếu là chỉ có Lý Nguyên mà nói, nàng một mình cũng không sợ hắn, thế nhưng bên cạnh đối phương còn hai vị khác là Bát Tinh Vũ Đò, hai người còn lại đều là Thất Tinh Vũ Đò, tuy nhân số so với chiến đội của nàng thì ít hơn, thế nhưng chiến lực lại mạnh hơn không ít.

Lý Nguyên tựa hồ đoán được Đồng Tinh Vân tâm tư, cười lạnh nói:

-Đồng Tinh Vân, ngươi dựa vào Đồng gia mà cự tuyệt ta tâm ý, hôm nay trời cao có mắt để chúng ta gặp các ngươi ở đây, xem ta như thế nào nào hảo hảo trả mối nhục trước đây!

-Hắc hắc! Lý Nguyên, đây chính là nữ nhân trong lời ngươi nói sao? Bộ đáng thực sự không tệ, khó trách để cho ngươi truy cầu như vậy! Bất quá một cái khác bộ dạng cũng rất tốt, không bằng chúng ta đem nàng đồng dạng bắt lấy, hảo hảo hưởng dụng một chút đi!

Một cái nam tử tu vi Bát Tinh Vũ Đò bên cạnh Lý Nguyên về mặt tràn đầy ý dâm nhìn xem Vân Lan, liếm môi cười nói.

Vân Lan dung mạo so với Đồng Tình Vân chưa hẳn đã đẹp hơn, thế nhưng nàng thân hình không thể nghi ngờ là so với người trước càng thắng một bậc, trong mắt những cái tán tu dã tính này không thể nghi ngờ là món hàng cực phẩm.

Đối với tán tu mà nói, bọn họ không giống như tông môn đệ tử, phần lớn mục đích tu luyện đều tương đối đơn giản, đó là trở nên cường đại, có được của cải, sau đó chính là hưởng thụ nhân sinh khoái hoạt, trong đó chơi nữ nhân chính là một chuyện không thể thiếu.

Gặp được nữ nhân xinh đẹp, như vậy bằng mọi cách phải đem đối phương chớp tới chơi đùa.

Vì thế ban đầu bọn hắn tuy rằng biết được Lý Nguyên cùng với Đồng Tình Vân có ân oán cũng không để ý lắm, càng không có ý định dễ dàng xuất thủ tương trợ, thế nhưng sau khi nhìn thấy Vân Lan thì lập tức thay đổi ý định, muốn đem nàng bắt tới để bọn hắn thoải mái chà đạp một hồi.

Vân Lan nghe được nam tử kia lời nói khuôn mặt liền trầm xuống, trong mắt ẩn chứa lửa giận khiếp người.

Đồng Tình Vân trong lòng mặc dù lo lắng, thế nhưng bề ngoài lại không thể hiện ra chút nào, nhìn Lý Nguyên lạnh giọng nói:

-Lý Nguyên! Các ngươi dám ra tay với chúng ta, chẳng lẽ không sợ Đồng gia lửa giận hay sao?

-Ha ha ha!

Lý Nguyên giống như nghe được truyện cười cường tiểu một hồi, lại nói:

-Đồng gia mặc dù rất cường đại, thế nhưng nước xa không cứu được lửa ở gần! Hơn nữa các ngươi tiến vào Nhai Đình sơn mạch chính là mạo hiểm, coi như không may vẫn lạc trong này, cũng là chuyện rất bình thường! Nếu chúng ta đem các ngươi toàn bộ giết sạch, vậy còn có người nào biết được? Đồng gia cũng không thể nghi ngờ đến chúng ta trên đầu đi a?

Đồng Tình Vân thấy đối phương thái độ như vậy, sắc mặt càng thêm khó coi, nàng biết rõ, lần này e rằng đã không tránh khỏi có một trận đại chiến.

Triệu Ung, Đại Cương, Vân Lan cùng với một cái nam tử khác tên gọi là Trần Thắng cũng hiểu tình thế trước mắt, từng cái lập tức về mặt ngưng trọng tiến lên đứng bên cạnh Đồng Tình Vân, tay cầm vũ khí bất cứ lúc nào đều có thể chiến đấu.

Vương Hạo Thần một bên hai mắt lại lấp lánh chiến ý, từ sau khi hắn tu vi đột phá liền chưa có cơ hội thử nghiệm bản thân thực lực, lúc này đã không nhịn được muốn cùng người chiến một trận.

Lý Nguyên nhìn thoáng qua Đồng Tình Vân bên cạnh mấy người, cười nhạt nói:

-Các vị, ta đối với mọi người cũng không có ác ý, chỉ cần các ngươi để cho hai cái nữ nhân kia lưu lại, chúng ta đảm bảo sẽ không làm khó các ngươi!

Nếu có thể, Lý Nguyên cũng không thực sự muốn cùng Đồng Tình Vân chiến đấu, bởi vì nếu như đối phương liều mạng thì hắn đảm bảo cũng sẽ không có quả ngon để ăn, bất quá cái này chẳng qua là để cho bọn hắn trả một cái giá cao hơn mà thôi, không đủ để khiến bọn hắn từ bỏ mục đích.

-Chớ nói lời thừa, muốn bắt người của chúng ta vậy liền đánh đi!

Đại Cương tính tình nóng nảy lúc này quát lớn một tiếng, trong tay không biết từ lúc nào đã nhiều ra một thanh chiến phủ, toàn thân tràn ra một cỗ khí thế cuồng bạo tựa như dã thú.

Triệu Ung thần sắc trong mắt khẽ biến đổi vài lần, sau cùng vẫn cắn răng kiên trì ở lại, bởi vì Vân Lan là đối tượng hắn đang theo đuổi, hắn không muốn cứ như vậy hai tay nhường cho người khác.

Lý Nguyên muốn tìm bọn họ phiền phức cũng bởi vì Đồng Tình Vân duyên cớ, thế nhưng những kẻ đi theo hắn thì lại nhắm vào Vân Lan, nếu nàng rơi vào tay chúng kết cục không cần nói cũng biết.

Đồng Tình Vân quan sát Lý Nguyên bên người đồng bọn một chút, sau đó liền thấp giọng nói:

-Triệu Ung, Trần Thắng, lát nữa các ngươi hai người liên thủ đối phó một tên Bát Tinh Vũ Đồ, đợi ta giải quyết xong Lý Nguyên sẽ nhanh chóng tới giúp các ngươi đánh bại kẻ địch!

-Được!

Triệu Ung nghiêm trọng gật đầu, toàn thân lâm vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, hắn và Trần Thắng tu vi đều là Thất Tinh Vũ Đồ, một chọi một không phải Bát Tinh Vũ Đồ đối thủ, thế nhưng hai người cùng tiến lên vẫn có thể đánh một trận.

-Đội trưởng, vậy còn ba người còn lại thì phải xử lý như thế nào?

Trần Thắng trước giờ vẫn luôn im lặng lúc này mở miệng hỏi.

Đồng Tình Vân lần này lại im lặng không trả lời, bởi vì trong chiến đội chỉ có nàng có tu vi Bát Tinh Vũ Đồ, mà đối phương thì lại có đến ba người, bất đắc dĩ nàng chỉ có thể để cho Triệu Ung và Trần Thắng liên thủ đối phó một người, nếu như lại để cho Đại Cương cùng Vân Lan liên thủ đối phó một

người khác thì hai cái Thất Tinh Vũ Đồ của đối phương phải để cho ai giải quyết?

-Đội trưởng! Để ta đi ngăn lại một tên Bát Tinh Vũ Đồ!

Đại Cương cắn răng nói.

-Đại Cương, ngươi nói gì đó? Một mình ngươi sao có thể là đối thủ của Bát Tinh Vũ Đồ vũ giả?

Vân Lan một bên nghe hẳn nói vậy liền biến sắc, lo lắng nói.

-Tình huống bây giờ chỉ có thể làm như vậy, nếu không muốn ta chết thì nhanh chóng đánh bại kẻ địch, sau đó lại đến giúp ta!

Đại Cương trầm giọng nói, trên mặt không hề có một chút uý kỵ vì phải đối đầu kẻ địch mạnh hơn mình.

Đồng Tinh Vân nhìn Đại Cương hồi lâu, sau đó liền nói:

-Được, vậy ngươi cẩn thận một chút, chúng ta sẽ nhanh chóng tới giúp ngươi!

Sau đó nàng lại nhìn sang Vân Lan nói:

-Vân Lan, ngươi cố gắng dây dưa với hai tên còn lại một chút, nếu có thể thì bảo vệ Vương Hạo Thần, nếu không được thì quên đi!

Lúc này là thời khắc sống còn, Đồng Tinh Vân cũng không có khả năng bởi vì Vương Hạo Thần mà làm khiến cho mọi người gặp nguy hiểm, vì thế mới nói như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Khốn cảnh

- Bàn bạc xong chưa, dù sao kết quả cũng vậy mà thôi!

Lý Nguyên hài hước nhìn xem Đồng Tinh Vân mấy người, hẳn trong lòng rất tự tin, hoàn toàn không có cho rằng phe mình có khả năng thất bại, vì thế bộ dạng giống như thượng vị giả đang nhìn một đám con sâu cái kiến, vẻ mặt trêu tức nói.

-Các vị, chúng ta cùng ra tay, trừ bắt hai cái nữ nhân kia về hưởng dụng, còn lại đều giết không tha!

Lý Nguyên nhìn sang đám người bên cạnh cười nói.

-Ha ha! Đã lâu chưa có nếm qua phong tình như vậy nữ nhân, ta Dương Hùng đã sớm không nhịn được rồi!

Bên cạnh Lý Nguyên một cái tu vi Bát Tinh Vũ Đồ thô cuồng nam tử khác cười lớn, hẳn thân hình to lớn so với Đại Cương không hề kém cạnh, thậm chí còn thô ráp hơn một phần, trong tay là một thanh trường kích màu đỏ, bộ dạng thập phần hung tính.

-Nếu các ngươi muốn chiến, vậy chúng ta sẽ phụng bồi tới cùng! Lý Nguyên, trước đây chúng ta đánh một trận còn chưa phân thắng bại, hôm nay nhất định phải làm cho xong rồi!

Đồng Tinh Vân lạnh rên một tiếng, thân ảnh dần dần đi tới trước mặt Lý Nguyên, lạnh lùng nhìn hẳn nói.

Lý Nguyên tuy rằng cũng là Bát Tinh Vũ Đồ vũ giả, thế nhưng Đồng Tinh Vân lại biết đối phương thực lực so với vũ giả cùng giai bình thường còn phải mạnh hơn một đoạn, trong chiến đội ngoại trừ nàng ra e rằng không có ai có thể ngăn chặn hẳn.

-Ha ha! Ta chính là đang có ý này!

Lý Nguyên cười lớn, thân hình đồng dạng tiến lên phía trước, cùng Đồng Tinh Vân tạo thành thế kiềm chế lẫn nhau.

Triệu Ung cùng Trần Thắng hai người nhìn nhau một cái, sau đó cũng xông lên, mục tiêu là một tên Bát Tinh Vũ Đồ khác, liên thủ đối địch.

Về phần Đại Cương, thì lại xách lên mình chiến phủ, toàn lực đại chiến với Dương Hùng, hẳn tu vi mặc dù chỉ có Thất Tinh Vũ Đồ, thực lực chân chính kém hơn đối phương, thế nhưng Dương Hùng muốn trong nhất thời nữa khác muốn đánh bại hẳn cũng không dễ dàng.

-Vương Hạo Thần, lát nữa ta sẽ ngăn cản kẻ địch, ngươi phải cẩn thận một chút, nếu như chúng ta không địch lại, vậy ngươi liền trước một bước chạy đi!

Vân Lan lúc này mở miệng nói với Vương Hạo Thần, thanh âm cứng rắn nhưng lại không có chút tự tin, không nói người khác, chính bản thân nàng cũng không có lòng tin cùng lúc đối kháng hai cái vũ giả tu vi ngang ngửa chính mình.

Vương Hạo Thần khoé miệng giật giật mấy cái, còn chưa kịp đáp lời, hai tên Thất Tinh Vũ Đồ bên cạnh Lý Nguyên đã tiến tới, nhìn Vân Lan cười đậm nói:

-Tiểu mỹ nhân, đến đây cùng huynh đệ chúng ta chơi đùa đi, chúng ta nhất định sẽ hảo hảo thương ngươi!

Hai người này, một người gọi là Tề Uyên, một người khác gọi là Lục Tông, nếu chỉ có một mình, bọn hắn không dám cùng Vân Lan xé rách da mặt, thế nhưng lúc này cục diện là hai đối một, hai người chính là tự tin mười phần, không có gì cố kỵ.

Vân Lan lạnh lùng nhìn hai người, trong tay nhiều ra một thanh trường kiếm màu hồng, đứng chắn ở Vương Hạo Thần trước mặt, một cỗ khí thế mạnh mẽ không thua kém gì Triệu Ung, Trần Thăng cũng từ trên người nàng bạo phát mà ra.

-Ha ha! Tiểu mỹ nhân, không cần ngoan cố chống cự, một mình ngươi căn bản không phải chúng ta đối thủ! Mạnh mẽ muốn chiến chỉ là tự tìm đau khổ mà thôi!

Lục Tông cười to mà nói, thanh âm mặc dù tỏ ra không để Vân Lan vào mắt, thế nhưng ánh mắt lại lộ ra vài tia đề phòng, dù sao Vân Lan tu vi còn ở đó, hẳn cùng Tề Uyên liên thủ có rất lớn khả năng bắt được nàng, thế nhưng cũng không thể khinh thường đối phương.

-Có được hay không, phải thử mới biết được!

Vân Lan hừ lạnh một tiếng, trường kiếm trong vung lên, bỏ ra một đạo thật dài kiếm khí, hướng Lục Tông, Tề Uyên hai người giết đi qua.

Nàng biết mình lấy một địch hai là rất bất lợi, vì thế càng không muốn để cho đối phương chiếm được tiền cơ, cường ngạnh xuất thủ trước, chính là vì mình tạo một chút ưu thế.

Oanh!

Lục Tông không nhiều lời nữa, trên người bùng nổ nguyên khí đồng dạng bạo phát mà ra, tay cầm một thanh trường kích màu vàng nhạt mạnh mẽ đâm ra, đem đạo kiếm khí kia oanh diệt.

Lúc này, Tề Uyên cũng vừa vận xuất thủ, hẳn ngược lại không có dùng binh khí, mà chỉ dùng quyền chưởng đối địch, thân hình nhanh như cắt lao tới Vân Lan bên người, vung lên thô to đầu quyền hướng nàng phần bụng đánh tới.

-Cút!

Đối mặt với Tề Uyên cường đại thể công, Vân Lan không hề tránh né, hoặc là cũng không thể tránh né, bởi vì đối phương tốc độ quá nhanh, so với nàng còn nhanh hơn một phần, vì thế nàng chỉ có thể bị động phòng ngự, một kiếm hướng Tề Uyên mi tâm trực tiếp đâm đi qua.

Tề Uyên không dám cùng nàng liều mạng, lập tức tránh qua một bên, để cho một kiếm này của Vân Lan rơi vào khoảng không, thế nhưng Tề Uyên công kích cũng tự động bị hoá giải.

Lục Tông không để cho đối phương có cơ hội thở dốc, thân ảnh đã lao tới, trường kích trong tay mang theo cương phong gào thét đâm ra, miệng khẽ quát:

-Liệt Địa Kích!

Một đạo kim quang rực rỡ loé lên, uy lực một kích này khiến cho Vân Lan cũng phải biến sắc, lúc này không dám chậm trễ, trường kiếm trong tay huy vũ, toàn lực bỏ ra một kiếm.

-Phi Hồng Nhất Kiếm!

Màu hồng kiếm khí tuyệt đẹp bao bọc lấy Vân Lan trường kiếm, hung hăng cùng Lục Tông trường kích thể công cùng một chỗ đụng vào nhau.

Oanh!

Bất quá, Vân Lan một chiêu này uy lực so với Lục Tông phải yếu hơn một chút, kiếm khí bị kim quang trên trường kích ngạnh sinh xé rách, sau đó lại hướng Vân Lan bộ ngực đâm thẳng tới.

Vân Lan đồng tử co rút lại, vội vàng xoay ngược trường kiếm quay về chắn trước ngực, chỉ nghe “keng” một tiếng thật lớn, lúc này mới đem một kích mạnh mẽ kia chống cự xuống.

Ba ba ba!

Tuy nói cuối cùng cản lại, thế nhưng uy lực một kích kia quả thực bá đạo, đem nàng thân ảnh chấn cho liên tiếp lui về phía sau hơn chục bước, cả người khí huyết có chút cuộn cuộn sôi trào.

Rõ ràng, Vân Lan cùng lúc muốn đối kháng hai gã cùng giả vũ giả là quá mức miễn cưỡng, lúc này không thể nghi ngờ là bị ép cho rơi xuống tuyệt đối hạ phong.

-Không tệ! Rõ ràng có thể ở trong tay chúng ta vậy công như vậy lại chưa bị thương, bất quá cái này cũng không tính là gì, ta thật muốn xem ngươi có thể kiên trì bao lâu!

Lục Tông vẻ mặt cười đắc ý nhìn xem Vân Lan, vốn dĩ hấn cùng Vân Lan thực lực không chênh lệch bao nhiêu, thế nhưng bây giờ có Tề Uyển tương trợ, hoàn toàn là một đường nghiền ép đối thủ, nghĩ tới không bao lâu nữa có thể đem mỹ nhân bắt lấy chà đạp một phen, trong lòng lại càng thêm cao hứng.

Vân Lan cắn môi, trong lòng mặc dù không nguyện ý thừa nhận, thế nhưng nàng cũng biết, bản thân không phải là Lục Tông, Tề Uyển hai người vây công đối thủ, tất cả những gì nàng có thể làm bây giờ, chính là tận lực kéo dài thời gian, để cho đám người Đồng Tinh Vân, Đại Cương sớm một chút chiến thắng đối thủ, sau đó trợ giúp nàng.

-Tiểu mỹ nhân, không cần đem hi vọng đặt lên người đồng bạn trên người, bọn hấn lúc này óc còn không mang nổi mình óc, càng đừng nói tới việc cứu người!

Đúng như lời Lục Tông nói, không chỉ riêng Vân Lan gặp khó khăn, mà ngay cả những người khác trong chiến đội phần lớn đều đang lâm vào hiểm cảnh.

Triệu Ung, Trần Thắng hai người liên thủ đối một cái Bát Tinh Vũ Đồ vũ giả tên gọi Lâm Hồng, thế nhưng vẫn không chiếm được chút nào chỗ tốt, thậm chí còn có dấu hiệu bị áp chế.

Triệu Ung và Trần Thắng thực lực coi như là trong cùng cảnh giới cũng không được tính là người nổi bật, so với Vân Lan thậm chí còn phải kém hơn một đường, đôi mặt Lâm Hồng tuy rằng lấy hai đánh một nhưng đôi phương vẫn có thể ung dung đối phó, thỉnh thoảng còn phản kích lại để cho hai người phải chật vật ứng phó.

Mà Đại Cương tình huống, thì lại càng thêm không ổn, hấn tu vi chỉ có Thất Tinh Vũ Đồ, tuy rằng so với Vân Lan, Triệu Ung mạnh hơn một chút, thế nhưng đối thủ của hấn lại là Dương Hùng Bát Tinh Vũ Đồ, bất kể là lực lượng hay nguyên khí so với Đại Cương đều mạnh hơn một cái cấp bậc, đánh cho hấn thương tích đầy mình, mặc dù Đại Cương liều mạng cheo chống, thế nhưng chắc chắn không kiên trì được bao lâu cũng sẽ bị đánh bại.

So sánh với những người khác, tình cảnh của Đồng Tinh Vân muốn tốt hơn một chút, nàng cùng Lý Nguyên thực lực trong đám người là mạnh nhất, chiến đấu cũng kịch liệt nhất, thế nhưng hai người thực lực lại sà sà nhau tầm đó, vô luận Đồng Tinh Vân liều mạng tấn công thế nào cũng không thể đem Lý Nguyên đánh bại, ngược lại bị đối phương gắt gao kéo lấy, không cách nào thoát thân.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Xuất thủ

Tràng cảnh chiến đấu của mọi người đều được Vân Lan thu vào trong mắt, nàng thần sắc, cuối cùng có chút âm đạm, bất quá nàng vẫn không có bỏ chạy, bởi vì nếu nàng rời khỏi, sẽ không có ai kiềm chế Lục Tông và Tề Uyển, nếu như để cho bọn hấn chạy tới hiệp trợ đồng bọn, vậy đám người Triệu Ung, Đại Cương khẳng định phải chết không thể nghi ngờ.

Chỉ là, nàng có tâm lòng như vậy, không có nghĩa là kẻ khác cũng giống nàng.

Mà Triệu Ung, chính là một người như vậy.

Lúc này tình huống chiến trường Triệu Ung cũng đã quan sát qua, hấn ánh mắt lúc này hiện lên vẻ do dự, tiếp tục như vậy, bọn hấn sớm muộn chỉ có thảm bại phần, vì thế trong lòng hấn, đã có ý định thoái lui.

Mặc dù hấn đối với Vân Lan có tình cảm, thế nhưng cái này không đại biểu cho hấn có thể vì nàng mà liều mạng, dù sao cái hấn ưa thích phần lớn chỉ là Vân Lan thân thể, cũng không phải là tất cả của nàng, mà chỉ cần Triệu Ung hấn còn sống, còn sợ không tìm được nữ nhân khác để hưởng thụ sao?

Triệu Ung chậm rãi có quyết định, cùng Tân Lập giao thủ lực lượng cũng chậm rãi giảm bớt, trong lúc vô hình đem phần lớn áp lực chuyển sang Trần Thắng trên người.

-Cần phải ra tay rồi!

Vương Hạo Thần lúc này làm bầm một tiếng, hấn một cái tu vi Ngũ Tinh Vũ Đồ, ở trong chiến trường thực sự có chút chói mắt, trong mắt người khác có thể nói là yếu ớt tới cực điểm, vì thế ngay cả Lục Tông, Tề Uyển đều đem hấn coi làm không khí, căn bản không thèm để ý tới hấn.

Đúng vào lúc hấn đang muốn tiến lên hỗ trợ, dị biến liền xảy ra, vốn dĩ đang cùng Trần Thắng liên thủ đối địch Triệu Ung, bất thành linh hướng về phía sau

lùi nhanh, tốc độ nhanh vô cùng, trong chớp mắt đã rời khỏi vòng chiến đấu, không bao lâu thân ảnh liền biến mất ở trong rừng.

Triệu Ung bỏ chiến, dẫn đến Trần Thắng phải một mình gánh chịu Tân Lập lực lượng, áp lực trong nháy mắt tăng lên gấp mấy lần, để cho hắn suýt nữa đổ gục.

- Triệu Ung! Ngươi vô sỉ!

Nhìn thấy Triệu Ung lâm trận bỏ chạy, Vân Lan khuôn mặt tức đến tái nhợt, hận không thể đuổi theo một kiếm chém hắn làm hai nửa.

Nàng thật không nghĩ tới, người bình thường vẫn theo đuổi nàng, lại không có cốt khí như vậy, không quản đồng bạn sinh tử một mình chạy trốn.

Vương Hạo Thần một bên cũng ngăn ra, sau đó lại lắc đầu, hắn vốn dĩ đối với Triệu Ung ấn tượng tuy rằng không tốt, thế nhưng cũng chưa quá tệ, lúc này nhìn thấy y hành động vô sỉ như vậy, Triệu Ung chính thức ở trong mắt hắn trở thành không có một chút giá trị chi nhân.

Đồng Tinh Vân, Đại Cuồng, Trần Thắng đang liều mạng chiến đấu cũng đem một màn này thu vào trong mắt, giận đến khí huyết công tâm, trong lòng cũng trở nên tuyệt vọng.

- Ha ha! Tiểu mỹ nhân, đồng bạn ngươi chạy thì chạy rồi, bây giờ chúng ta cho ngươi một cơ hội, lập tức đầu hàng, bọn ta nhất định sẽ không làm hại ngươi, ngược lại sẽ hảo hảo chiêu đãi ngươi a!

Lục Tông lúc này cực kỳ đặc ý nhìn Vân Lan nói, giống như đã đem nàng xem như vậy trong tay.

Vân Lan ánh mắt âm trầm, lại có một tia quyết tuyệt lạnh lùng, nhìn Vương Hạo Thần truyền âm nói:

- Vương Hạo Thần, ngươi đi mau, ta giúp ngươi đoạn hậu!

Nàng lúc này để cho Vương Hạo Thần rời đi, chính là bởi vì không muốn để cho hắn cùng chiến đội chung sinh tử, còn bản thân lại không thể bỏ chạy, bởi vì nàng không làm được chuyện như vậy trái lương tâm, nếu như nàng liều chết ở lại chiến đấu, bọn họ còn có một tia sinh cơ, nếu ngay cả nàng cũng chạy trốn, vậy Đồng Tinh Vân, Đại Cuồng mấy người tuyệt đối chỉ có một con đường chết.

Vương Hạo Thần làm sao không hiểu ý tứ của nàng, trong lòng lại càng đối với nữ tử này tăng lên hảo cảm, đối phương có thể trong tình trạng này còn có lòng dạ quan tâm chính mình, thực sự là một cái tâm địa lương thiện nữ tử.

- Ta đi, ngươi làm sao bây giờ?

Vương Hạo Thần tiến lên đứng bên cạnh Vân Lan, nhìn nàng trầm giọng nói.

Vân Lan trầm mặc một lát, sau đó đáp:

- Tinh Vân tỷ từng cứu mạng ta, ta nợ nàng một món ân tình, lúc này cho dù chết, ta cũng không thể bỏ nàng lại!

Rồi nàng lại nhìn hắn mà nói:

- Ngươi thì khác, ngươi cũng chúng ta chung đụng không lâu lắm, hai bên không có nhiều cảm tình, cũng không có mắc nợ nhau, ngươi không cần cùng chúng ta liều chết đối địch... tốt rồi, không nói những cái này, ngươi nhanh một chút đi đi a, Đại Cuồng bọn họ đã nhanh không trụ được rồi!

Còn một câu nàng chưa có nói ra, đó là Vương Hạo Thần tu vi chỉ có Ngũ Tinh Vũ Đò, coi như hắn ở lại cũng không thể giúp được cái gì, thế nhưng nàng không muốn nói ra điều đó, bởi vì ít nhất Vương Hạo Thần ở trong tình huống này cũng không có giống như Triệu Ung tên kia trực tiếp bỏ chạy, ngược lại vẫn ở lại với bọn hắn.

Hạng người như vậy, tuy rằng thực lực có thể không đủ, nhưng ít nhất không giống một số kẻ hèn nhát, có thể bỏ rơi đồng đội bất cứ lúc nào.

Lục Tông, Tề Uyên hai người lúc này cũng chú ý tới Vương Hạo Thần, bất quá trong mắt bọn hắn lại không chút nào che dấu khinh thị cùng chế nhạo chi ý.

Trước đó bọn hắn cũng đã nhìn ra Vương Hạo Thần là cùng một nhóm với Đồng Tinh Vân chiến đội, thế nhưng lại hoàn toàn đem hắn xem là không khí, bởi vì tu vi của đối phương quá thấp, chỉ có Ngũ Tinh Vũ Đò.

Thực lực như vậy, bọn hắn căn bản không thèm để vào mắt.

- Tiểu tử? Tu vi Ngũ Tinh Vũ Đò lại dám tới nơi này, ta cũng không thể không bội phục dũng khí của ngươi, bất quá hôm nay ngươi vận khí quá kém, gặp phải chúng ta chỉ có một con đường chết!

Lục Tông nhìn Vương Hạo Thần một chút, trong mắt liền hiện ra một tia đồ kỵ, bởi vì thiếu niên trước mặt dung mạo quá xuất chúng, mặc dù không muốn thừa nhận, thế nhưng hắn ở trước mặt người ta căn bản không đáng nhắc tới, tựa như con vịt xấu xí muốn so sánh với thiên nga vậy.

Đừng nói là hắn, e rằng trên đại lục phần lớn nam nhân đứng trước mặt Vương Hạo Thần đều sẽ có cảm giác như vậy.

Thế nhưng Lục Tông làm sao có thể thừa nhận một cái nam nhân khác dung mạo đẹp hơn mình?

-Lục Tông, hần cũng không phải chúng ta chiến đội chi nhân! Ngươi kéo hần vào chuyện này làm gì?

Vân Lan trong lòng trầm xuống, lạnh giọng nói.

-Hắc hắc! Ngươi nói không phải liền không phải, ta xem hần là ngươi mới thu tiểu bạch kiếm đi a? Đội lão tử giết hần rồi, xem hảo hảo chơi ngươi!

Lục Tông âm u cười nói, hướng Tề Uyên nháy mắt một cái, thứ hai lập tức hiểu ý, cười tà một tiếng, liền cùng với Lục Tông xông lên, bản thân mình tiến lên ngăn cản Vân Lan, còn Lục Tông mục tiêu, không ai khác ngoài Vương Hạo Thần.

Vân Lan muốn tiến lên cứu viện, thế nhưng nàng lại bị Tề Uyên ngăn cản, nhất thời không có biện pháp thoát thân.

Lục Tông thân ảnh lao tới hướng Vương Hạo Thần lao tới, khoe miệng hiện ra một nụ cười khinh miệt nói:

-Tiểu tử! Chịu chết đi!

Nói rồi, hần một chương liền đánh đi ra, đánh thẳng về phía Vương Hạo Thần.

Theo Lục Tông, hần đường đường một cái Thất Tinh Vũ Đồ, tuy tiện một chương, đều có thể trọng thương thậm chí đánh chết một cái chỉ có Ngũ Tinh Vũ Đồ tu vi vũ giả, vì thế Vương Hạo Thần lúc này, nhất định là bị dọa phá gan.

Thế nhưng Vương Hạo Thần khuôn mặt lại không có chút nào bởi vì một chương của Lục Tông mà động dung, thậm chí có thể nói là không đem đối phương để vào mắt.

Nếu là hần còn chưa có đột phá tu vi trước kia, xác thực vô pháp là Thất Tinh Vũ Đồ Lục Tông đối thủ, thế nhưng bây giờ... đối phương ở trước mặt hần căn bản không tính là thứ gì!

Ngay vào lúc Lục Tông một chương gần đến Vương Hạo Thần trước mặt, hần rút cuộc động thủ, trong tay Tử Lam Kiếm “sắc” một tiếng ra khỏi vỏ, trường kiếm vung lên, một đạo kiếm quang nhanh như điện phá không mà đến, nhanh tới mức mắt thường vô pháp nhìn thấy, trong nháy mắt chém vào Lục Tông phần cổ.

-Vũ Phong Thúc!

Một đạo đậm mực mà lạnh lùng thanh âm, từ trong miệng Vương Hạo Thần truyền ra.

Lúc Vương Hạo Thần trường kiếm bổ vào Lục Tông phần cổ, cũng là lúc Lục Tông một chương đánh vào hần phần ngực, thế nhưng Vương Hạo Thần lại không phải là người Lục Tông có thể so sánh, phản ứng cực nhanh, trong một sát na tối hậu liền dựa theo Toàn Phong kiếm pháp bộ pháp né qua một bên, để Lục Tông một chương thất bại trong gang tấc.

Hai người một lần giao phong này, đều là tấn công, không hề phòng ngự, Lục Tông một chương thất bại về sau, lực lượng còn sót lại đem thân thể hần tiếp tục đẩy về phía trước, đến khi dừng lại, vị trí đã cách Vương Hạo Thần sau lưng hơn mười bước.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Kim long trận

Vương Hạo Thần về mặt đậm mực nhìn xem trong tay mình trường kiếm, trên lưỡi kiếm sắc bén như nước đã dính lên một chút huyết dịch đỏ tươi, trong mắt thoáng hiện ra một tia thất vọng.

Thất Tinh Vũ Đồ, không có giống như hần tưởng tượng có lớn như vậy tính khiêu chiến, ngược lại có chút yếu ớt không chịu nổi.

Mà Lục Tông ánh mắt, thì lại hiện lên vẻ không thể tin cùng hoảng sợ.

-Phốc!

Trên yếu hầu hần hiện ra một đạo cực sâu vết kiếm, máu tươi trong nháy mắt bắn ra như mưa, Lục Tông trong mắt sinh cơ nhanh chóng biến mất, cả người đổ sập xuống, chết đến không thể chết lại.

Lục Tông đến chết cũng không ngờ được, mình lại bị một cái Ngũ Tinh Vũ Đồ giết chết, hơn nữa còn là một kiếm giáo sát!

Một kiếm kia, quá nhanh, hần căn bản không có cơ hội né tránh!

Tĩnh!

Tất cả mọi người đang kịch liệt chiến đấu vào lúc này đều kỳ dị dừng lại động tác, từng cái về mặt cực kỳ đặc sắc nhìn xem một màn kia.

Tề Uyên đang cùng Vân Lan dây dưa, hai mắt càng là tròn tròn lên, tựa hồ sau một lúc đều sẽ rơi xuống mặt đất vậy.

Hắn cùng với Lục Tông thực lực không sai biệt lắm sàn sàn nhau tầm đó, nếu như Vương Hạo Thần có thể một kiếm chém giết Lục Tông, vậy chẳng phải là cũng có thể dùng một kiếm giết chết hắn hay sao?

Thế nhưng mà, bọn hắn nghĩ nát óc cũng không thể tài nào hiểu nổi, làm sao một kẻ chỉ có Ngũ Tinh Vũ Đồ tu vi, lại có thể đem Lục Tông Thất Tinh Vũ Đồ vũ giả chém giết dễ dàng trong nháy mắt như vậy?

Đồng Tinh Vân, Đại Cương mấy người cũng kinh ngạc không kém, bọn hắn vốn dĩ cho là để cho Vương Hạo Thần gia nhập chiến đội, chính là mang theo một cái gánh nặng, lại không nghĩ tới, người sau thực lực lại cường hãn như vậy, giết Thất Tinh Vũ Đồ như thái dưa cắt rau, tuy rằng nói là Lục Tông có phần chủ quan khinh địch, thế nhưng Vương Hạo Thần thực lực vẫn có thể khẳng định là cực kỳ cường đại, thậm chí có thể sánh ngang Bát Tinh Vũ Đồ vũ giả như Đồng Tinh Vân, Lý Nguyên mấy người.

-Không nghĩ tới, tên này lại là thâm tàng bất lộ!

Vân Lan khuôn mặt nhỏ kinh ngạc nhìn xem Vương Hạo Thần, trong lòng lại có chút xấu hổ, người ta thực lực cường đại như vậy, nàng trước đó còn bao đồng muốn bảo vệ hắn, rốt cuộc là ai bảo vệ ai mới đúng a?

Lý Nguyên sắc mặt cũng có chút khó coi, lần này chiến đấu, bọn hắn cục diện vốn là tất thắng không thể nghi ngờ, ai biết nửa đường lại nhảy ra một cái không biết từ đâu tới chiến lực biến thái Vương Hạo Thần, cái này để cho hắn rất là ngoài ý muốn.

-Hừ! Coi như tiểu tử này lại cường đại thì có thể như thế nào? Chúng ta một phía có ba vị Bát Tinh Vũ Đồ, không nói hắn chưa chắc đã có Bát Tinh Vũ Đồ thực lực, coi như là có, chúng ta như cũ có thể lấy số lượng đè chết hắn!

Lý Nguyên hít sâu một hơi, chấn định trở lại, cho dù Vương Hạo Thần xuất hiện, cho hắn một phen kinh ngạc, thế nhưng hắn như cũ không có sợ hãi, bởi vì xét về tương quan lực lượng, bọn hắn phe này như cũ chiếm ưu thế tuyệt đối.

-Dương Hùng huynh, Tân Lập huynh, thỉnh ra tay nhanh gọn một chút, không muốn để cho bọn hắn có cơ hội lật bàn!

Lý Nguyên nhìn hai vị Bát Tinh Vũ Đồ khác trầm giọng nói, hắn là người cẩn thận, ngoài miệng tuy rằng lời lẽ không đem Vương Hạo Thần để vào mắt, thế nhưng như cũ vẫn không muốn để xảy ra chuyện vượt qua tầm kiểm soát.

Dương Hùng cùng với Tân Lập trong lòng không cho là đúng, bất quá vẫn muốn cho Lý Nguyên một chút mặt mũi, vì thế cũng không trì hoãn nữa, toàn lực hướng Đại Cương cùng Trần Thắng ra tay, muốn đem bọn họ triệt để đánh bại.

Thế nhưng Đại Cương, Trần Thắng hai người cũng biết bọn hắn ý định, vì thế cật lực dây dưa kéo dài thời gian, hi vọng có thể có kỳ tích xảy ra.

Đồng Tinh Vân ngược lại liều mạng công kích Lý Nguyên, vậy mà đem đối phương ép xuống hạ phong, đồng dạng muốn đem y nhanh chóng đánh.

Bất quá Lý Nguyên thực lực không kém gì nàng, hắn chỉ muốn giữ cho mình không bại, toàn lực phòng thủ, Đồng Tinh Vân mặc dù chiếm thượng phong, thế nhưng muốn thắng lại quá khó khăn.

Tề Uyên lúc này đang cùng Vân Lan kèm chế lẫn nhau, bất quá hắn trong lòng sợ hãi, lại không phải là nữ tử trước mặt, mà là nam tử tu vi chỉ có Ngũ Tinh Vũ Đồ vừa mới một kiếm diệt sát Lục Tông kia.

Tề Uyên bởi vì phải phân ra một nửa tâm thần chú ý Vương Hạo Thần, vì thế bị Vân Lan đè đánh nặng, thế nhưng hắn lại không có cách nào, chỉ mong đám người kia nhanh chóng xử lý địch thủ, sau đó chạy tới giúp mình một tay.

Đáng tiếc, Vương Hạo Thần đương nhiên sẽ không cho Tề Uyên cơ hội này, chỉ thấy hắn thân hình tiến về phía trước, một kiếm không hề có chút dấu hiệu báo trước bỗng dưng ra, hoá thành một kiếm khí màu vàng thật dài giống như lưu tinh vụt qua, hướng Tề Uyên phách trăm mã đến.

Wang Hạo Thần kiếm đạo cảnh giới mặc dù không có chính thức đạt tới Kiếm Ý, thế nhưng cũng đã đạp vào nửa bước, chưa thể ngưng tụ ra chân chính hoàn mỹ kiếm ý, bất quá uy lực của một kiếm bình thường như vậy lại so với người chưa chạm tới cảnh giới kiếm ý thì triển kiếm pháp tuyệt chiêu còn mạnh mẽ hơn nhiều.

Có nửa bước kiếm ý gia trì, mặc dù hư hư thực thực, lại để cho kiếm ý của hắn càng thêm sắc bén đáng sợ.

Tề Uyên sớm đã có đề phòng, thế nhưng khi nhìn thấy đạo kiếm khí kia chém tới da đầu vẫn không khỏi run lên, bởi vì hắn tại trên đạo kiếm khí kia, cảm nhận được uy hiếp cực lớn.

Lúc này hắn đang cùng Vân Lan kịch chiến, hơn nữa còn rơi xuống hạ phong, nếu lúc này miễn cưỡng tiếp nhận một kiếm này, e rằng sẽ trực tiếp bị chém làm hai nửa.

-Khôn khiếp! Đây là các ngươi bức ta!

Tề Uyên bị ép tới đỏ mắt, nổi giận gầm lên một tiếng, từ trong người lấy ra một vật lớn chừng nắm tay, cánh tay đánh vài đạo ẩn quyết lên vật kia, một cỗ bằng bạc khí thể, trong nháy mắt liền ở trên thứ đồ vật đó bạo phát mà ra, tựa như một đầu thần long vừa tỉnh giấc ngủ dài.

-Ầm!

Từng đạo hào quang không ngừng toả sáng rực rỡ, mà trên bề mặt của vật kia, lại xuất hiện vô số đạo văn tự huyền bí, nhanh chóng lan rộng.

Đạo kiếm khí màu vàng kia vào lúc này đã đánh vào vật kia trên thân, thế nhưng lại bị ngạnh sinh cản trở, ngay cả một vết cắt cũng không thể lưu lại.

-Đây là... trận pháp trận bàn?

Vương Hạo Thần nhìn xem một màn trước mắt, lông mày không tự chủ được hơi nhíu lại.

Trận pháp, hiểu theo nghĩa đơn giản nhất đó là dùng nguyên lực bằng một phương pháp đặc biệt để hình thành cộng hưởng dẫn phát thiên địa nguyên khí, có thể công có thể thủ, tùy theo ý muốn người sử dụng.

Mà mỗi một trận pháp hình thành đều cực kỳ phức tạp, như một công trình, một kiến trúc lớn.

Trận bàn có thể coi là trái tim và cũng là thứ dẫn đường, trận bàn chính là cấu trúc cho đường đi của trận pháp.

Một định lý đơn giản, nếu như ngay cả bản vẽ đều không có đầy đủ, vậy cả công trình sẽ không có cách nào dựng lên.

Lúc này Tề Uyên ném ra một đạo trận bàn kia, chính là một loại trận pháp cấp thấp, bình thường được giữ ở trạng thái phong ấn để có thể mang theo bên người, làm vật bảo hộ tính mạng.

Tề Uyên trước đó để sở hữu trận pháp này, cơ hồ là đã đem một phần ba tài sản trên người dùng để trao đổi, nếu không phải bây giờ gặp phải tình huống nguy hiểm tính mạng, hẳn tuyệt đối sẽ không nỡ dùng đến lá bài tẩy này.

-Kim Long Trận! Hiện cho ta!

Tề Uyên hai mắt tràn đầy đau lòng khê quát một tiếng, trong lòng đã nhận định, hẳn đã không tiếc hết thảy sử dụng lá bài tẩy lớn nhất của mình, vậy bằng mọi giá phải đem Vương Hạo Thần chém giết, nếu không hẳn quả thực không chịu nổi cái giá như vậy.

-Rống!

Một tiếng nhàn nhạt tiếng long ngâm từ trong khối trận bàn vang vọng mà ra, một đầu màu vàng long ánh chậm rãi ngưng tụ ở trong hư không, mặc dù chỉ là hư ảnh, thế nhưng nó hình thể lại rất lớn, ít nhất gấp 5, 6 lần thường nhân, hơn nữa khí thể trên người lại vượt qua Tề Uyên Thất Tinh Vũ Đồ không ít, ản ản có thể so sánh với nhân loại Bát Tinh Vũ Đồ vũ giả.

-Nhất phẩm sơ cấp đỉnh phong trận pháp!

Vương Hạo Thần lạnh nhạt nhìn xem trước mắt tiểu cự long, cũng không có chút nào bối rối, dựa theo hần phán đoán, Kim Long Trận này uy lực tuy rằng mạnh hơn Thất Tinh Vũ Đồ một đoạn, thế nhưng so sánh với Bát Tinh Vũ Đồ vũ giả vẫn có không ít chênh lệch, mà hẳn ngay cả chân chính Bát Tinh Vũ Đồ còn dám chiến một trận, vì sao phải e ngại một cái trận pháp đây?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Phá trận

Ha ha! Thật không nghĩ tới Tề Uyên kẻ này ẩn dấu thật là đủ sâu, để cho mấy người chúng ta đều phải lau mắt mà nhìn!

Lý Nguyên vừa mới thoát khỏi Đồng Tinh Vân công kích, đưa mắt nhìn Tề Uyên vận dụng Kim Long Trận đối kháng Vương Hạo Thần, khoe miệng liền hiện ra một tia cười nghiền ngẫm.

Kim Long Trận uy lực hần cũng biết, tuy rằng vô pháp chiến thắng giống như bọn hần hàng thật giá thật Bát Tinh Vũ Đồ vũ giả, thế nhưng muốn vậy khôn bọn hần cấp bậc này vũ giả một khoảng thời gian vẫn là có thể, Lý Nguyên trong lòng cho rằng, Tề Uyên vận dụng Kim Long Trận, muốn đối phó Vương Hạo Thần đã là dư xài.

Hơn nữa coi như Tề Uyên không thể đánh bại Vương Hạo Thần cũng không có vấn đề, chỉ cần dựa vào Kim Long Trận giữ chân đối phương một khoảng thời gian liền đủ, một khi mấy người bọn hần chiến thắng của riêng mình kẻ địch, liền sẽ chạy đến tương trợ Tề Uyên, như vậy kết cục không

cần nói cũng biết.

Mà Đồng Tĩnh Vân, Đại Cương mấy người thì lại tâm có chút chìm xuống, trong mắt lộ ra từng tia lo lắng, thế nhưng bọn hắn lúc này óc còn không mang nổi mình óc, càng không có năng lực đi trợ giúp Vương Hạo Thần, chỉ có thể đem toàn bộ hi vọng ký thác tại hắn trên người.

-Tiểu huynh đệ! Ngươi nhất định phải chiến thắng a! Nếu không chúng ta thực sự liền xong rồi!

Đại Cương nhìn theo Vương Hạo Thần giao chiến phương hướng, lẩm bẩm nói thầm.

Hắn trên người lúc này đã chẳng chịt vết thương, máu tươi chảy đầm đìa, mà đối thủ của hắn là Dương Hùng, thì lại vẫn nhàn nhã không chút tổn hại.

Cái này cũng bình thường, Đại Cương tu vi so với Dương Hùng thấp hơn một cái tiểu cảnh giới, một khi giao chiến người ăn thiệt thòi tự nhiên là hắn, có thể trụ được đến lúc này, đã là rất giỏi rồi.

Dương Hùng tay cầm trường kích như một toà núi lớn đứng gần đó, trên người hắn khí thế cuồng bạo, so với Đại Cương chỉ có hơn chứ không kém, mà bàn về thực lực, hắn cũng an ổn ép đối phương một đầu.

-Kết thúc đi!

Tựa hồ đã đối với trận chiến này hết kiên nhẫn, Đại Cương kiên cường nằm ngoài dự đoán Dương Hùng hắn, khá tốt đối phương thua kém hắn một tiểu cảnh giới, nếu không hắn cũng không có nắm chắc đè ép đối phương như vậy.

-Àm!

Tay Dương Hùng xiết chặt trường kích màu đỏ, thân kích run lên phát ra từng đạo cuồng sát thanh âm, tựa như một đầu hung thú khát máu.

-Man Tượng Tri Địa!

Bằng bạc nguyên khí từ trên đỉnh đầu Dương Hùng phóng lên tận trời cao, Huyết Vân Kích tựa như một đầu man tượng mạnh mẽ xông ra, nghiền áp tất cả.

Đại Cương cảm nhận được nguy cơ khủng bố từ một kích này phát ra, bàn tay xiết chặt chiến phù, toàn lực vận chuyển nguyên khí trong cơ thể.

Hắn biết, Dương Hùng chính là đang muốn toàn lực một kích kết liễu hắn, mà hắn, thì nhất định phải kéo dài thời gian lâu nhất có thể.

-Tiểu tử! Cho ngươi biết sự lợi hại của ta Kim Long Trận!

Bên kia chiến trường, Tề Uyên hung hăng trừng mắt nhìn Vương Hạo Thần, chỉ thấy tay hắn bấm quyết, tựa hồ là phát ra một cái mệnh lệnh gì đó, điều khiển Kim Long Trận phát động công kích.

Tề Uyên không phải là trận pháp sư, vì thế cũng chỉ có thể dựa theo hướng dẫn thực hiện một số thao tác đơn giản lên trận pháp, chứ không thể phát huy ra chân chính bên trong tinh túy uy lực của trận pháp như trận pháp sư.

Nếu như Tề Uyên là một cái trận pháp sư hàng thật giá thật, vậy Kim Long Trận trong tay hắn điều khiển phát ra uy lực, ngay cả Bát Tinh Vũ Đồ đều muốn tạm thời tránh lui mũi nhọn.

-Chỉ là một cái tiểu trận mà thôi, sao có thể vậy khôn ta?

Vương Hạo Thần nắm lấy Tử Lam Kiếm, lạnh nhạt nhìn xem Kim Long hư ảnh, hắn cũng không hiểu nhiều về trận pháp, thế nhưng hắn lại hiểu rõ một đạo lý, tại tối cường man lực trước mặt, tất cả đều có thể bị phá vỡ.

Nếu đã không thể dùng kỹ xảo phá trận, vậy liền trực tiếp dùng cách trực tiếp nhất, bằng thuần túy lực lượng phá vỡ trận bàn.

-Àm! Âm!

Trong cơ thể hắn, vào lúc này phảng phất có một đạo thần lôi gào thét chấn động, để cho người khác phải giật mình run rẩy.

Từng đạo xích hồng nguyên khí, từng đạo đều giống như xích lôi, lúc này, từ trong cơ thể hắn dũng mãnh tiến ra, quán quanh Vương Hạo Thần thân thể, để cho hắn nhìn qua giống như một vị lôi thần tồn giả.

Nếu làm ra so sánh, vậy lúc này xích lôi quanh người Vương Hạo Thần so với lúc hắn mới luyện thành Viêm Lôi Quyết phải ngưng thực và dày đặc hơn nhiều, rõ ràng, đây chính là kết quả mà hắn tu luyện khắc khổ trong thời gian qua mới có được.

-Rống!

Đúng lúc này, đầu Kim Long hư ảnh kia gầm lên một tiếng, thân hình mạnh mẽ lao lên, một cái long vĩ mang theo hung hãn kinh lực cuồng bạo hướng về

Vương Hạo Thần quát tới.

Sự thật đúng là Tề Uyên không có năng lực điều khiển thành thực cũng như thi triển ra Kim Long Trận bên trong tuyệt chiêu, thế nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, Kim Long Trận ở trong tình trạng tự động vận chuyển, uy lực phát ra như cũ có thể để cho một vị bình thường Thất Tinh Vũ Đồ phải khổ sở chống đỡ.

Vương Hạo Thần ánh mắt lạnh lùng, trong mắt không có một tia hoảng loạn, chỉ thấy hần tay áo vung lên, quần quanh người xích hồng nguyên khí âm âm rung động, từ trên đỉnh đầu Vương Hạo Thần phóng thẳng lên tận trời, sau đó ngưng kết thành một đạo màu đỏ khí trụ, hướng Kim Long hư ảnh đánh tới.

-Oanh! Oanh!

Bên trong màu đỏ khí trụ, ẩn chứa từng tia lôi điện đáng sợ, tản mát ra một cỗ không gì sánh được bá đạo khí thế.

-Ầm!

Hai cỗ lực lượng mạnh mẽ hung hăng cùng một chỗ đụng vào nhau, tạo nên từng đợt sóng năng lượng từ trung tâm tràn ra bên ngoài, dư ba của nó, hoàn có thể tại chỗ trọng thương một vị Lục Tinh Vũ Đồ vũ giả.

Bên trong tràng chiến, Vương Hạo Thần đánh ra đạo kia viêm lôi khí trụ trực tiếp tan rã bên trong đợt sóng xung lực, ngay cả lôi điện bên trong đều bị phá vỡ không còn sót lại thứ gì.

Thế nhưng Kim Long hư ảnh cũng không tốt đi nơi nào, bị trấn cho liên tục lui về phía sau, trên người kim quang không ngừng tán loạn, ngay cả trận bàn đều bị viêm lôi khí đánh cho rung chuyển, kém một chút liền sụp đổ.

-Cái này sao có thể?

Tề Uyên đang cùng Vân Lan chiến đấu, nhìn thấy một màn này, hai mắt cơ hội đều lồi đi ra, thậm chí hần cũng có chút hoài nghi bản thân có phải hay không nhìn lầm.

Kim Long Trận uy lực, hần chính là người rõ hơn ai hết, vì thế mới không tiếc đại giá mua làm bảo vật hộ thân, mặc dù trận pháp không có người điều khiển, thế nhưng như cũ có thể chính diện nghiền ép Thất Tinh Vũ Đồ vũ giả, coi như gặp phải mới vào Bát Tinh Vũ Đồ đều có sức vây khốn một lúc, thế nhưng bây giờ lại vô pháp đè ép một tên tiểu tử tu vi chỉ mới có Ngũ Tinh Vũ Đồ.

-Là nào tiểu tử này ẩn dấu tu vi?

Tề Uyên không thể không liên tưởng đến loại khả năng này, hần thân là tán tu, quanh năm suốt tháng cơ hội đều là ở tại Nhai Đình sơn mạch phạm vi bên trong, đối với thiên tài yêu nghiệt trên đại lục biết được rất nông cạn, cũng chưa từng nghe nói qua Vương Hạo Thần loại thiên tài có bản lĩnh vượt hai, ba cái cấp bậc khiêu chiến địch thủ như vậy.

Vì thế lúc này Tề Uyên, trong lòng mới có suy nghĩ rằng Vương Hạo Thần dùng bí pháp che dấu tu vi, để cho bọn hần bên ngoài nhìn vào chỉ có Ngũ Tinh Vũ Đồ tu vi, thế nhưng kỳ thực lại là một cái Thất Tinh, thậm chí Bát Tinh Vũ Đồ cường đại vũ giả.

Vương Hạo Thần nhìn Kim Long hư ảnh đã càng thêm hư ảo trước mắt, khe khẽ lắc đầu, Kim Long Trận này uy lực đủ để ngăn cản Thất Tinh Vũ Đồ đỉnh phong, thậm chí là nửa bước Bát Tinh, thế nhưng so với chân chính Bát Tinh Vũ Đồ vẫn còn có chênh lệch, hắc thực lực bây giờ, trong mắt chỉ có Bát Tinh Vũ Đồ là xứng làm đối thủ của hần, toà Kim Long trận này, vẫn còn kém một chút!

-Không cần lãng phí thời gian!

Vương Hạo Thần ánh mắt loé lên, vận chuyển thể nội nguyên khí, toàn lực rót vào cánh tay, năm ngón tay nắm lại thành quyền, hung hăng đánh đi ra.

-Phục Hổ Quyền!

-Rống!

Một quyền đánh ra, mang theo hùng vĩ cự hổ tiếng gầm, Vương Hạo Thần lúc này, tựa hồ hoá thành một đầu mãnh hổ đang giương nanh múa vuốt, toàn thân được bao phủ bởi Viêm Lôi Khí đỏ rực như lửa, không chút uly đánh thẳng về phía Kim Long Trận trận bàn.

Kim Long hư ảnh gào thét, tựa như không cam lòng khuất phục, bộc phát ra mạnh nhất của mình lực lượng, toàn lực đánh tới, cùng Vương Hạo Thần liều mạng một kích.

Thế nhưng, đối mặt Vương Hạo Thần hung hãn nhất một quyền, Kim Long Trận thế công hoàn toàn không phải đối thủ, va chạm một lúc kia, trận bàn liền xuất hiện vết nứt, mà Tề Uyên ở bên ngoài cảm nhận chuyện này, sắc mặt liền lập tức đại biến.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Dương Hùng Cường Đại

-Ầm!

Một phía chiến trường, chỉ thấy Dương Hùng đang vung lên trong tay Hoả Vân Kích, thế công như một đầu man tượng, hung hăng hướng Đại Cương đánh tới.

Dương Hùng lúc này cũng đã không có giữ lại, bộc phát ra bản thân mạnh nhất chiến lực, muốn nhanh chóng giải quyết đối thủ.

Đối mặt với Dương Hùng cường hãn thế công, Đại Cương trong mắt cũng hiện lên một vẻ điên cuồng, trên thân chiến ý bạo phát.

-Giết!

Đại Cương hai mắt tràn đầy tia máu, gầm lên một tiếng, nguyên khí toàn lực rót vào trong tay chiến phủ, hai chân dẫm lên mặt đất, tư thái như một vị sơn thần đáng sợ.

-Nhân Phủ Quyết, Trảm Sơn Hà!

Theo thanh âm vang vọng của hắn truyền ra, chỉ thấy chiến phủ trong tay thuận thế bỏ xuống, trong lúc mơ hồ, tựa như có một đạo phủ ảnh mờ nhạt hiện ra, không chút e đánh về phía Dương Hùng.

-Ầm!

Phủ ảnh điên cuồng bắn ra, cùng với Dương Hùng Hoả Vân Kích va chạm cùng một chỗ.

-Dùng!

Một tiếng nổ thật lớn vang lên, mọi người ánh mắt liền không tự chủ được nhìn sang bên này, bọn hắn muốn biết, Đại Cương có thể chống đỡ được Dương Hùng mạnh mẽ thế công hay không?

Hai cỗ lực lượng đáng sợ tàn phá lẫn nhau, thế nhưng Dương Hùng trên mặt lại hiện ra một tia cười đắc thắng, ngược lại Đại Cương, thì sắc mặt không ngừng tái nhợt, cả người bị ép cho phải hạ thấp xuống.

-Ầm!

Phủ ảnh bị đánh tan, hoá thành từng mảnh tinh quang dần biến mất, Hoả Vân Kích trong tay Dương Hùng không còn thứ gì cản trở, trực tiếp đâm thẳng tới trước mặt Đại Cương.

Đại Cương sắc mặt tái nhợt không còn huyết sắc, cắn răng, trên người hình thành vòng bảo vệ cuối cùng do nguyên khí ngưng tụ thành.

Mặc dù vậy, lớp phòng vệ này ở trước mặt Hoả Vân Kích, lại lộ ra yếu ớt không chịu nổi.

-Oanh!

Hoả Vân Kích toàn lực tấn công, đánh mạnh lên người Đại Cương, dễ dàng phá tan lớp phòng vệ do nguyên khí ngưng tụ mà thành, trong giây phút cuối cùng, Đại Cương chỉ kịp đem chiến phủ ngăn trước ngực che đi chỗ yếu hại, thế nhưng hắn như cũ bị lực lượng bên trong một kích kia đánh trong thương, ngực gần như lõm xuống, há mồm phun ra từng ngụm máu tươi, thân hình giống như mũi tên bắn thẳng xuống đất.

Mặt đất bị cú ngã này của Đại Cương làm cho rung động đôi chút, mà nơi hắn ngã xuống, đã hình thành một cái hố không cạn.

Lý Nguyên vẻ mặt đắc ý, tên to xác cuối cùng đã bị giải quyết, thật đúng là tốn công hắn lo lắng.

Đồng Tinh Vân thì lại xót xa nhìn Đại Cương đang ở trong hố, răng ngà cắn chặt bờ môi đến tái nhợt, trong lòng cũng có chút tuyệt vọng, Dương Hùng người kia quá cường đại, Đại Cương cho dù liều mạng trọng thương, cũng không ngăn nổi hắn.

Dương Hùng cười lạnh nhìn thân ảnh bên trong cái hố, hắn có thể thấy rõ, Đại Cương thân ảnh đầy máu đang lao đảo đứng dậy, trên người y phục rách nát nhiều chỗ, thương thế rất nặng.

-Vẫn còn đứng được? Vậy để ta hoá kiếp cho ngươi đi thôi!

Dương Hùng hai mắt loé lên một tia tàn nhẫn, muốn lao lên triệt để giết chết địch thủ.

-Oanh!

Đúng lúc này, từ phía xa đột nhiên truyền tới một tiếng nổ kinh thiên, thu hút sự chú ý của mọi người, để cho Dương Hùng cũng khựng lại.

Chỉ thấy ở nơi đó, toà kia Kim Long Trận quang ảnh đang không ngừng tiêu tán, mà nó trận bàn, trên thân càng là xuất hiện vô số vết nứt, sau đó liền ầm ầm sụp đổ.

Kim Long hư ảnh, đồng dạng vỡ nát, hoá thành quang điểm bay đầy trời.

Trong vô số đạo hào quang kia, ẩn hiện hai đạo thân ảnh đang đứng, chính là Vương Hạo Thần cùng Vân Lan.

Thế nhưng là, để cho mọi người kinh dị nhất, lại là nằm ở dưới đất một người, không phải ai khác chính là Tề Uyên.

Chỉ là lúc này, Tề Uyên thân thể đã không có sinh cơ, trên cổ có một đạo vết kiếm thật sâu lưu lại, máu tươi vẫn còn ở nơi đó không ngừng trào ra.

Vương Hạo Thần cầm kiếm đứng ở gần đó, khuôn mặt anh tuấn có một tia tái nhợt, hắn vừa rồi toàn lực phá vỡ Kim Long Trận trận bàn kết cấu, sau đó liền nhân lúc Tề Uyên còn đang ngẩn người trực tiếp đem hắn chém giết.

Liên tiếp toàn lực xuất thủ như vậy, coi như là Vương Hạo Thần thể nội nguyên khí dồi dào gấp mấy lần thường nhân, cũng không tránh khỏi có chút miễn cưỡng.

Nụ cười trên mặt Dương Hùng, vào một khắc này liền động lại, vẻ mặt lần nữa biến thành âm trầm.

Hắn liệu mạng giải quyết Đại Cương, cho rằng bọn hắc phe này đã chiếm được lợi thế, lại không nghĩ tới, Vương Hạo Thần so với hắc cũng không chậm, không chỉ phá được Kim Long Trận, còn chém giết Tề Uyên, để cho bọn hắc lợi thế không còn lại chút nào.

-Bất quá như vậy thì sao? Hắn liên tiếp đại bại qua đại chiến như vậy, thể lực nhất định đã tiêu hao không ít! Ta thân là Bát Tinh Vũ Đồ, còn phải sợ một cái Ngũ Tinh Vũ Đồ tiểu tử hay sao?

Dương Hùng nghĩ thầm, lòng tự tin lần nữa khôi phục, sau cùng, hắc mặc dù đối với Vương Hạo Thần cái biến số này rất là ngoài ý muốn, thế nhưng hắc vẫn có lòng tin đè xuống đối phương.

Vương Hạo Thần chưa để ý tới Dương Hùng, ánh mắt nhìn về phía Đại Cương đang lao đảo trong hố, thân ảnh loé lên liền xuất hiện tại đối phương bên người, đem một viên đan dược đưa cho hắc, nói:

-Đại Cương huynh, mau dùng đan dược hồi phục thương thể!

Đại Cương cũng biết bây giờ là lúc nguy cấp, không có nhiều lời liền nhận lấy đan dược, vừa cảm kích vừa áy náy nhìn Vương Hạo Thần một chút, khàn giọng nói:

-Tiểu huynh đệ, ngươi cố gắng giữ chân Dương Hùng người kia một lát, đợi ta hồi phục thương thể, sẽ nhanh chóng đến giúp ngươi!

Rõ ràng, hắc cũng không cho rằng Vương Hạo Thần có thể cùng với Bát Tinh Vũ Đồ Dương Hùng đối kháng, dù sao người kia chỉ có Ngũ Tinh Vũ Đồ tu vi, liên tiếp chiến đấu như vậy khẳng định đã tiêu hao không ít, mà Dương Hùng thực lực hắc chính là người hiểu rõ hơn ai hết, cho dù là bản thân liệu mạng trọng thương cũng chỉ có thể cùng đối phương chiến đấu gần trăm chiêu, hơn nữa đây là bởi vì ban đầu Dương Hùng không có xuất thủ toàn lực, nếu không e rằng hắc ba mươi chiêu có thể đều tiếp không nổi.

Vương Hạo Thần xác thực có thể vượt cấp khiêu chiến, thế nhưng nếu là nói hắc có thể vượt qua ba cái tiểu cảnh giới chiến thắng Dương Hùng, vậy Đại Cương thực sự rất khó tin tưởng.

Nói rồi, Đại Cương liền đem viên đan dược Vương Hạo Thần đưa cho hắc ăn vào, nhanh chóng tiến vào trạng thái trị thương.

Để cho hắc có chút ngoài ý muốn là, viên đan dược này dược lực cực kỳ hùng hậu, cấp bậc so với bất kỳ một viên đan dược nào hắc phục dụng trước đó đều phải cao hơn nhiều, để cho hắc thương thể hồi phục nhanh hơn không ít.

Thế nhưng muốn trong nháy mắt khỏi hắc, vẫn là chuyện không thể nào.

Vương Hạo Thần cũng biết Đại Cương ý nghĩ, thế nhưng hắc đối với chuyện này từ chối cho ý kiến, dù sao sự thật là hắc chưa từng cùng một vị Bát Tinh Vũ Đồ vũ giả chính diện chiến đấu, cũng không nắm chắc mình có thể đối phó với loại vũ giả cấp cao này hay không.

Nhưng cho dù như vậy, hắc cũng không cho rằng lấy thực lực của mình bây giờ là không có tư cách cùng Bát Tinh Vũ Đồ giao thủ, chí ít, đối phương khẳng định không thể nhẹ nhõm đánh bại chính mình.

-Vân Lan, nhờ ngươi đi giúp Trần Thắng, hắc nhanh không trụ được rồi!

Vương Hạo Thần nhìn sang Trần Thắng đang chặt vật dây dưa với Tân Lập, sau đó liền đối với Vân Lan nói một tiếng.

Trần Thắng lúc này cũng đã tới biên giới thất bại, nếu như không có viện binh, vậy kết cục của hắc khẳng định không tốt hơn Đại Cương bao nhiêu.

Vân Lan phức tạp nhìn Vương Hạo Thần một cái, nam tử anh tuấn này, không ngừng để cho nàng kinh ngạc, hắc một tay biến đổi cục diện tột tệ của

bọn hắn, để cho nàng thấy được hi vọng.

Nàng cũng biết lúc này không phải lúc chần chừ, vì thế liền đối với Vương Hạo Thần khẽ gật đầu, sau đó liền lao tới cùng Trần Thắng liên thủ đối địch, hai người cùng một chỗ, chiến lực tổng hợp không thể nghi ngờ là tăng nhiều, trong lúc nhất thời vẫn có khả năng kiềm chế Tân Lập.

Dương Hùng không có ra tay ngăn cản Vân Lan, trong mắt hắn, ở đây ngoại trừ Đồng Tình Vân ra, vậy cũng chỉ có tên nam tử tuổi trẻ trước mặt là có thể uy hiếp bọn hắn mấy người Bát Tinh Vũ Đồ, chỉ cần đem Vương Hạo Thần diệt sát, vậy những kẻ khác liền không đáng lo.

-Thật không nghĩ tới, một chuyện này hành động vốn là hoàn mỹ lại nhảy ra người cái này biến số! Bất quá nếu như người cho rằng chỉ dựa vào người liền có thể chuyển bại thành thắng! Vậy ta lập tức nói cho người biết... đó là chuyện không có khả năng!

Dương Hùng hai mắt như dã thú nhìn xem Vương Hạo Thần, lạnh giọng nói.

Vương Hạo Thần cảm trường kiếm lỗi lạc mà đứng, không để ý tới Dương Hùng bên trong lời nói châm chọc ý vị, hai mắt bùng cháy chiến ý, cười nhạt nói:

-Có thể hay không, phải đánh mới biết được!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Phục Hổ Quyền, Lục Hổ Chi Lực

Không biết sống chết!

Dương Hùng hai mắt phát lạnh, bên trong con ngươi tràn ra sát ý dữ dội, y cũng không nhiều lời nữa, thân hình lập tức phóng ra, mang theo khủng bố nguyên khí ba động lao thẳng về phía Vương Hạo Thần.

Vương Hạo Thần sắc mặt lần đầu có chút ngưng trọng, Dương Hùng khí thế hoàn toàn không phải Tề Uyên hay Lục Tông có thể so sánh, từ đó có thể cảm nhận được thực lực của y mạnh mẽ vô cùng, tuyệt đối cần hắn toàn lực đối phó.

-Quán Hồng Nhất Kích!

Dương Hùng ý muốn đánh nhanh thắng nhanh, vì thế không có chút nào lưu thủ, Hoả Vân Kích trong tay hoá thành một luồng ánh sáng đỏ, ẩn chứa kinh người lực lượng hướng Vương Hạo Thần đâm tới.

Tốc độ của hắn cực nhanh, trong chớp mắt đã tới trước mặt Vương Hạo Thần, thân hình to lớn tựa như một đầu dã thú, thế công cực kỳ ác liệt.

-Ầm!

Đối mặt với Dương Hùng mãnh liệt thế công, Vương Hạo Thần không chút chậm trễ liền triển khai ứng phó, hai tay kết ấn, hùng hậu bàng bạc màu đỏ nguyên khí từ hắn đỉnh đầu hiện hoá mà ra, ngưng tụ thành từng đạo Viêm Lôi Khí quán quanh người, trong lúc mơ hồ còn truyền ra sấm rền đáng sợ thanh âm.

Viêm Lôi Khí đỏ rực như lửa, tựa như là một bộ phận cơ thể của Vương Hạo Thần, phát hiện có công kích đến gần liền tự động hộ thể, từng dòng xích hồng nguyên khí xuất hiện phía trước Vương Hạo Thần, trở thành hắn những tấm khiên phòng thủ.

-Bình!

Dương Hùng Hoả Vân Kích đánh lên lớp phòng ngự do Viêm Lôi Khí tạo thành, trong nháy mắt liền phá vỡ từng lớp khiên chắn, thế nhưng nó uy lực cũng không ngừng bị hao mòn, khi đánh đến lớp cuối cùng, liền bị đánh bật trở lại, không cách nào tiến thêm được nữa.

-Oanh! Oanh! Oanh!

Vương Hạo Thần không có ý định chỉ thủ không công, lúc này lập tức triển khai phản kích, chỉ thấy hắn trên người viêm lôi khí cuộn cuộn lưu chuyển, hoá thành từng đạo màu đỏ khí trụ ẩn chứa cực kỳ cuồng bạo lôi điện đánh thẳng về phía Dương Hùng.

-Đây là...

Dương Hùng nhíu mày nhìn xem viêm lôi khí trụ đang đánh tới, trong lòng lại nổi lên một tia nghi hoặc.

Xác thực mà nói, mấy đạo công kích này tuy rằng uy lực không tầm thường, thế nhưng cũng không có khả năng gây khó cho hắn, cái khiến hắn khó hiểu chính là, một cái Ngũ Tinh Vũ Đồ, làm sao có thể dẫn động nguyên khí ra ngoài cơ thể đến mức ngưng thực như vậy?

-Không lẽ... tiểu tử này đã tu thành huyền công?

Dương Hùng trong đầu xuất hiện một cái hoang đường suy nghĩ, để cho hắn đều có cảm giác lạnh buốt cả thân thể.

-Không có khả năng! Tiểu tử này tu vi thấp kém như vậy, làm sao có thể tu thành huyền công? Trừ phi, hắn là Vũ Thánh chuyển thế a!

Dương Hùng thâm tâm không ngừng hò hét, muốn xua đi cái suy nghĩ điên cuồng trong đầu, thế nhưng bản thân hắn lại biết rõ, ngoài lý do kia ra, thực sự không còn cách nào khác có thể lý do chuyện một người tu vi chỉ có Vũ Đồ cảnh lại có thể vận dụng nguyên khí lý thể tiến hành công kích đối phương.

Nhưng mà, một cái Ngũ Tinh Vũ Đồ lại có thể tu thành huyền công, cái này thật có khả năng hay sao?

Coi như là Đông Hoa hoàng triều trong truyền thuyết Võ Tông cảnh siêu cấp cường giả, tựa hồ cũng không có kinh điển như vậy a?

Dương Hùng đã từng nghe nói, có một vị thiên tài ở tu vi Vũ Sĩ miễn cưỡng luyện thành nửa bộ huyền công, đã được xem là tông môn đỉnh cấp thiên kiều chi tử, người kia đã như vậy, Vương Hạo Thần nếu là ở Ngũ Tinh Vũ Đồ tu vi luyện thành huyền công, vậy thì còn yêu nghiệt tới mức nào?

Dạng người này, e rằng chính là mấy cái kia tại Đông Hoa hoàng triều bá chủ cấp thế lực khổng lồ toàn lực bồi dưỡng đối tượng, tương lai coi như không trở thành tông chủ, cũng sẽ trở thành một cái tông môn đỉnh hải thần châm cường giả.

Loại thiên tài này, có tông môn nào lại không đem hắn coi là quốc bảo, nhất định sẽ toàn lực bảo vệ đến khi hắn trưởng thành, tuyệt đối không cho phép hắn ra ngoài lịch lãm khi tu vi còn thấp như vậy.

-Không sai, nếu như tiểu tử này thực sự tu thành huyền công, vậy tuyệt đối không được tông môn cho phép ra ngoài tu luyện! Hơn nữa, coi như là hắn thực sự tu thành huyền công, ta so với hắn cao hơn ba cái tiểu cảnh giới, còn phải sợ hắn hay sao?

Dương Hùng hưng hăng đem trong lòng tạp niệm gạt bỏ, tay cầm Hoà Vân Kích vung lên, đem từng đạo viêm lôi khí trụ đánh tan, ánh mắt lăng lệ nhìn xem Vương Hạo Thần, gần giọng nói:

-Tiểu tử, ta thừa nhận ngươi là một cái hiếm có được thiên tài, đáng tiếc ngươi tu vi quá thấp, vì thế hôm nay Dương Hùng ta... chính là muốn trăm thiên tài!

Nói rồi, Dương Hùng khẽ hít sâu một hơi, một cỗ mạnh mẽ khí thế dần toả ra từ trên người hắn, so với lúc chiến đấu với Đại Cương còn mạnh mẽ hơn một phần.

-Tên này... trước đó vậy mà còn giữ lại một phần thực lực?

Đại Cương đang trị thương lúc này vẻ mặt cười khổ, hắn biết rằng mình cùng Dương Hùng thực lực tự nhiên là có chênh lệch, thế nhưng không nghĩ tới chênh lệch lại lớn như vậy, lúc đấu với hắn, đối phương thậm chí còn không có dùng toàn lực.

-Chỉ hi vọng tiểu huynh đệ có thể kiên trì lâu một chút đi!

Đại Cương trong lòng chỉ có thể đem hi vọng ký thác tại Vương Hạo Thần, còn bản thân mình thì toàn lực chữa thương, sau đó mới có năng lực giúp đỡ Vương Hạo Thần chống địch.

-Man Tượng Tri Địa!

Dương Hùng lạnh lùng nhìn Vương Hạo Thần, Hoà Vân Kích trong tay vung lên, ầm ầm có man tượng hàng lâm chi thế, khí tức cuồng bạo của loài dã thú từ đó phát ra làm người ta thấy không rét mà run.

Man Tượng Tri Địa, là một trong những vũ kỹ mà Dương Hùng thành thực nhất, lúc trước hắn dựa vào một chiêu này đã đánh cho Đại Cương thất điên bát đảo, mà bây giờ uy lực một kích này so với trước đó càng thêm khủng bố.

Nhìn thấy một màn này, Vương Hạo Thần trong mắt càng hiện ra vẻ ngưng trọng, hắn biết lúc trước chiến đấu chỉ là làm nóng người mà thôi, bây giờ đối phương mới chân chính phô bày thực lực của mình.

-Rống!

Hoà Vân Kích thế không thể đỡ đâm đi ra, trong lúc mơ hồ có một đạo hư ảnh man tượng hiển hiện đến, gào thét hướng Vương Hạo Thần giết tới.

Đối mặt một kích mạnh mẽ của Dương Hùng, Vương Hạo Thần lại không có ý định tránh né, ngược lại hai chân vững như bàn thạch, không hề bị khí thế của đối phương nghiền áp.

-Tiểu tử cuồng vọng!

Dương Hùng cười lạnh nhìn Vương Hạo Thần, Man Tượng Tri Địa một kích này của hắn, Thất Tinh Vũ Đồ trở xuống không người có thể địch, coi như là bình thường Bát Tinh Vũ Đồ cũng chưa chắc dám tùy tiện nghênh đón, Vương Hạo Thần cử động lần này, trong lòng hắn chính là không gì sánh được ngu xuẩn.

Vương Hạo Thần thần sắc lạnh nhạt, nhưng hai mắt lại bùng cháy chiến ý, hắn hít sâu một hơi, đem thể nội nguyên khí vận chuyển tới cực hạn, tích súc tại quyền đầu bên trên, một cỗ hồng hoang lực lượng chậm rãi từ nơi đó khếch tán mà ra, tựa như một đầu ngủ say ngàn năm cự long đang chậm rãi thức tỉnh.

Trên cánh tay của hắn, từng đường bắp thịt rắn chắc lúc này hiện ra càng thêm rõ rệt, ẩn chứa vô cùng vô tận lực lượng.

-Phục Hổ Quyền! Lực hổ chi lực!

Vương Hạo Thần gầm nhẹ một tiếng, một quyền oanh kích mà ra, trong hư không nháy mắt liền tràn ngập tiếng hô khiêu vang vọng, thanh thế cực kỳ kinh người.

Phục Hổ Quyền, là Vương Hạo Thần từ trước đến nay khổ tu duy nhất một bộ quyền pháp, tuy chỉ là Nhân cấp hạ phẩm võ kỹ, thế nhưng đối với bộ quyền pháp này lý giải lại vô cùng thâm sâu và thuần thực, uy lực một khi đánh ra vẫn rất đáng sợ.

Phục Hổ Quyền không cầu hoa mỹ, chỉ cầu tuyệt đối cương mãnh, dùng mạnh nhất lực đạo phá vạn pháp!

Mà trên đầu quyền của Vương Hạo Thần lúc này, xuất hiện từng lớp Viêm Lôi Khí dày đặc đỏ rực như máu, đem cánh tay hắn da thịt bảo vệ ở bên trong, đồng thời da tăng thêm lực công kích, khiến cho một quyền này của hắn càng thêm bá đạo tuyệt luân.

Có thể nói, đây là một quyền mạnh nhất của Vương Hạo Thần lúc này, nếu là Thất Tinh Vũ Đồ vũ giả trúng phải, nhất định sẽ hoá thành một bãi thịt nát!

Vương Hạo Thần rất muốn kiểm chứng, mình mạnh nhất một quyền, có thể hay không đã thương Bát Tinh Vũ Đồ vũ giả!

Một đạo quyền quang với sức mạnh vô song bắn lên trời, cuối cùng đâm thẳng vào Hoà Vân Kích đang rơi xuống!

-Ầm!

Ầm thanh kinh người vang lên, tạo thành một đợt sóng năng lượng tựa cuồng phong càn quét mà ra.

-Phá!

Vương Hạo Thần hét lớn một tiếng, vận dụng 10 thành lực lượng, đầu quyền mang theo Viêm Lôi Khí điên cuồng trùng kích Dương Hùng trong tay Hoà Vân Kích, thế vạn người không địch nổi.

-Oanh!

Trong nháy mắt, Dương Hùng cảm giác mình một kích này giống như vừa bỏ vào một tấm thiết bản, một cỗ lực lượng phản ngược lại, để cho hắn hai tay đều bị chấn đến tê dại, thể công tan vỡ, Hoà Vân Kích kèm một chút liền bay ra ngoài.

Không chỉ như vậy, Vương Hạo Thần một quyền kia còn sót lại lực lượng, càng là xâm nhập vào hắn thể nội, đem hắn kinh mạch đánh cho chấn động, gần như bị xé rách.

-Phốc!

Dương Hùng một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra, thân hình hướng về phía sau lui hơn chục bước, lúc này mới miễn cưỡng dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Xích Lôi Thiểm Thiên

Vương Hạo Thần thu hồi quyền thủ, lúc này Viêm Lôi Khí quán quanh cánh tay của hắn hầu như đã tan rã gần hết, thậm chí trên đầu quyền còn lưu lại một chút thương tích, vừa rồi chiến đấu, tuy rằng hắn chiếm thượng phong, thế nhưng cũng không phải là tuyệt đối nghiền áp đối thủ.

Bất quá, hắn bây giờ đã có thể xác định, dựa vào bản thân thực lực, tuyệt đối có thể cùng Bát Tinh Vũ Đồ chiến đấu, hơn nữa còn có thể ở vào thế bất bại, thậm chí thủ thắng.

-Cái này... làm sao có thể?

Dương Hùng vẻ mặt đờ đẫn, nhìn xem hay tay mình, nơi đó hồ khẩu đã bị chấn cho tung toé, đầm đìa máu tươi, trong lòng càng thêm không cách tin tưởng.

Hắn làm sao cũng không nghĩ tới, mình thân là Bát Tinh Vũ Đồ, so với Vương Hạo Thần cao hơn ba cái tiểu cảnh giới, thế nhưng lại bị đối phương đánh cho bị thương, cái này để cho hắn cảm giác tương đương xi nhục.

Loại cảm giác này, giống như mình thân một cái phú ông, lại bị một tên trên đường ăn mày nhục nhã đồng dạng, để cho hắn khi đến phổi đều muốn nổ tung.

-Ta muốn ngươi chết!

Cơ mặt Dương Hùng không ngừng bởi vì tức giận mà vận vẹo, thể nội nguyên khí giống như một đầu dã thú đang trong cơn cuồng nộ bạo phát mà ra, để cho mặt đất dưới chân hắn đều có chút rung động đi lên.

Dương Hùng hai tay nắm chặt Hoả Vân Kích, không để ý máu tươi chảy ra, toàn lực vận chuyển nguyên khí truyền tới hai cánh tay, một cổ không gì sánh được đáng sợ lực lượng, từ nơi đó chậm rãi tích xúc mà ra.

-Nhân Phủ Quyết, Trảm Sơn Hà!

Dương Hùng phun ra một đạo dữ tợn thanh âm, sau đó hắn bước về phía trước mấy bước, tay cầm chiến phủ chỉ thẳng lên trời, sau đó liền hướng phía Vương Hạo Thần bạo trảm đi qua.

-Vù! Vù!

Vào khoảnh khắc Dương Hùng bỏ ra một phủ kia, một đạo phủ ảnh hư hư thực thực nhanh chóng được ngưng tụ, mang theo một cỗ bá lực không đỡ nổi, khiến cho không khí quanh đó đều bạo liệt.

-Lại là chiêu này!

Khi nhìn thấy Dương Hùng thi triển ra một kích này, Đại Cương ở cách đó không xa sắc mặt liền thay đổi, đối với chiêu này hắn rất quen thuộc, lúc trước Dương Hùng chính là dựa vào một chiêu này, liền đánh cho hắn trọng thương suýt chết.

Hơn nữa lúc này Dương Hùng thi triển ra “ Trảm Sơn Hà “ chính là dùng toàn bộ thực lực, cộng thêm hắn đang ở trong trạng thái điên cuồng, vì thế uy lực càng là so với bình thường mạnh thêm một phần, một phủ rơi xuống, coi như là Bát Tinh Vũ Đồ vũ giả, đều sẽ biến sắc mặt.

Nghĩ vậy, Đại Cương ánh mắt liền hiện lên một vòng sầu lo, đối mặt Dương Hùng liều mạng công kích như vậy, hắn không biết Vương Hạo Thần có thể hay không đối phó.

Vương Hạo Thần nhìn thấy Dương Hùng trong mắt bạo ngược sát ý, khuôn mặt vẫn như trước lạnh nhạt, thế nhưng tâm thần lại tập trung tới cực điểm, hắn biết, đối phương là muốn liều mạng kết liễu hắn.

Thế nhưng là, Dương Hùng có ý định như vậy, hắn Vương Hạo Thần vì sao không phải đây?

-Đã như vậy, ta liền lấy ngươi thử nghiệm một chút Viêm Lôi Quyết chân chính uy lực a...

Vương Hạo Thần ánh mắt dần trở nên nghiêm nghị, sau khi chữ cuối cùng thốt ra, hắn hai tay nhất thời liền kết ấn, từng dòng hùng hậu nguyên khí từ trong người tuôn ra hội tụ tại đạo thủ ấn đang hình thành nơi đó.

-Ầm! Ầm!

Từng đạo tiếng nổ chói tai ở trong hư không truyền tới, để cho người ta chấn động tâm thần.

Vương Hạo Thần vẻ mặt càng lúc càng ngưng trọng, trên trán có mồ hôi bao phủ, rõ ràng, thi triển một chiêu này, đối với hắn gánh nặng cũng không nhỏ.

Thế nhưng là, hắn hai mắt, lại sáng rực như sao, ẩn chứa vô tận chờ mong, tựa hồ đối với một chiêu này uy lực rất mong đợi được nhìn thấy.

-Uỳnh!

Trong tay Vương Hạo Thần đạo ấn quyết kia, vào lúc này liền hoá thành một đạo hào quang bay thẳng lên trời, dẫn tới một đạo kinh thiên tiếng rầm rền.

Đạo ấn quyết này nhìn như không lớn, thế nhưng mức độ hùng hồn của nguồn năng lượng đó lại đủ để bất cứ một kẻ nào ở nơi này cũng phải kinh hãi.

Ấn quyết bay lên, toả ra xích quang chói mắt bao phủ khắp người Vương Hạo Thần, trong khoảnh khắc đó, một đạo thanh âm lạnh lùng liền từ trong miệng hắn vang vọng mà ra:

-Viêm Lôi Quyết, Xích Lôi Thiểm Thiên!

.....

-Uỳnh! Uỳnh!

Xích quang rực rỡ, mang theo từng đợt sấm rền đáng sợ, tại trung tâm của đạo ấn quyết kia, có vô số tia lôi quang màu đỏ bay lượn xung quanh.

Thế nhưng để cho người ta hoảng sợ nhất, lại là thứ được ấn dấu ở chỗ sâu nhất, tựa như một đầu viễn cổ cự thú đang chậm rãi tỉnh giấc sau giấc ngủ ngàn năm, dần dần lộ ra hung uy kinh khủng của mình.

Ở chỗ sâu nhất kia, có một đạo màu đỏ thần lôi ẩn bên trong, đạo thần lôi so với Viêm Lôi Khí thông thường phải ngưng thực và rực rỡ hơn nhiều, tràn đầy bạo tạc hủy diệt lực lượng.

Xích Lôi Thiểm Thiên, là Viêm Lôi Quyết bên trong tuyệt chiêu, chỉ có tu hành pháp quyết đạt tới trình độ cao thâm nhất định, mới có thể thi triển ra một chiêu này, uy lực, so với bình thường Viêm Lôi Khí phải mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Vương Hạo Thần nếu không phải bởi vì trước đó tu luyện Viêm Lôi Quyết có chỗ đột phá, cũng tuyệt đối không có khả năng thi triển ra một thức này “Xích Lôi Thiểm Thiên”.

.....

-Thật đáng sợ vũ kỹ!

Mọi người ánh mắt kinh hãi cùng ngưng trọng nhìn xem đạo ấn quyết đang lơ lửng lên không trung, trong lòng phức tạp, ai ai cũng không thể nghĩ tới, một cái chỉ có tu vi Ngũ Tinh Vũ Đồ ban đầu chẳng được ai coi trọng lại có thực lực đáng sợ tới mức này.

Bọn họ có thể cảm nhận, đạo ấn quyết kia bên trong ẩn chứa lực lượng, tuyệt đối không thua kém Dương Hùng “Trảm Sơn Hà” một kích.

-Xem ra chúng ta đều đánh giá vị tiểu huynh đệ này quá thấp a!

Đại Cương bất đắc dĩ lắc đầu cười một tiếng, hần lúc này đối với Vương Hạo Thần có thể nói là đã kính phục tới cực điểm, đồng thời cũng vì mình lúc trước muốn bảo hộ đối phương ý nghĩ tự giễu vô cùng.

Vương Hạo Thần thực lực mạnh mẽ như vậy, nói là hần bảo hộ bọn họ còn không sai biệt lắm đi.

-Bất quá, cái kia Dương Hùng một kích mạnh nhất cũng không dễ đối phó như vậy!

.....

-Còn có át chủ bài sao?

Dương Hùng vẻ mặt âm trầm nhìn xem trên không trung đạo kia màu đỏ ấn quyết, từ nơi rõ ràng phát ra một cỗ lực lượng khiến cho hần đều có chút tim đập nhanh.

Cảm giác này để cho hần cực kỳ khó chịu, bởi vì bản thân mình so với Vương Hạo Thần tu vi phải cao hơn ba tiểu cảnh giới, thế nhưng lại bị đối phương khí thế dọa cho hoảng sợ?

-Đáng chết! Ta cũng không tin! Một cái Ngũ Tinh Vũ Đồ át chủ bài có thể mạnh đến đâu?

Dương Hùng trong mắt loé lên từng tia điên cuồng chi sắc, nguyên khí không ngừng rót vào bên trong Hoả Vân Kích, thế công không chút dừng lại hướng Vương Hạo Thần thẳng đánh tới, thanh thế cực kỳ bá đạo.

Hần không tin, mình chung cực một kích, vẫn không làm gì được Vương Hạo Thần!

Hơn nữa, Dương Hùng cũng biết mình có lợi thế tu vi, nguyên khí nhất định so với Vương Hạo Thần phải dồi dào hơn nhiều, chỉ cần đem Vương Hạo Thần mạnh nhất một chiêu này ngăn lại, đối phương nhất định sẽ tiêu hao rất lớn, khi đó phản thắng chắc chắn sẽ thuộc về hần.

Vương Hạo Thần thần tình lạnh nhạt nhìn Dương Hùng đang lao tới, thủ ấn đột nhiên biến đổi, tựa hồ đang hướng đạo ấn quyết kia phát lệnh.

-Uỳnh!

Đúng vào lúc đó, đạo quang ấn trên hư không bỗng nhiên khê rung động, nơi chính giữa hé ra, chỉ thấy một đạo lôi quang màu đỏ từ nơi đó phá không mà đến, mang theo một cỗ hồng hoang hủy diệt năng lượng, giống như muốn đem cả bầu trời chém làm hai nửa.

Thứ năng lượng đó khiến cho không ít người ở đây tê dại cả da đầu, ngay cả Đồng Tinh Vân hay Lý Nguyên thực lực Bát Tinh Vũ Đồ, đều không nhìn được rùng mình một cái, rõ ràng, coi như là bọn hần, đối với một chiêu này của Vương Hạo Thần đều phi thường kiêng kỵ.

-Giết!

Vương Hạo Thần con ngươi hiện ra vài tia huyết sắc, mà đạo xích lôi- trên bầu trời thì lại giống như tâm ý tương liên với hần, hoá thành một tia chớp đỏ thật lớn phá vỡ hư không bay thẳng về phía Dương Hùng.

Mà Dương Hùng lúc này, thì đã ở vào thế cười hổ khó xuống, không có nào thu hồi lại thế công, chỉ có thể cắn răng liều mạng đem Hoả Vân Kích trong

tay thì triển ra công kích mạnh nhất của mình, cùng một chỗ đâm vào đạo màu đỏ thần lôi.

- Âm!

Vào khoảnh khắc hai bên va chạm, thời không cơ hồ đều dừng lại, sau đó tại dưới ánh mắt kinh khủng của mọi người, hoá thành một cỗ luồng sóng năng lượng điên cuồng bùng nổ, tạo ra từng đợt cuồng phong gào thét không ngừng.

Dư ba với sức mạnh khủng khiếp đủ để giết chết bất cứ vũ giả dưới Ngũ Tinh Vũ Đò nào tuy không thể khiến những người xung quanh bị thương, thế nhưng cũng đủ khiến cho bọn họ chấn động tâm thần.

Lúc này mặc kệ là Đồng Tinh Vân, Lý Nguyên, hay là Đại Cương, đều ngưng lại của mình tràng chiến, ánh mắt chăm chú nhìn vào chỗ chiến đấu của Vương Hạo Thần và Dương Hùng.

Bọn họ, muốn biết kết quả sau cùng của trận chiến!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Thay đổi cục diện

Mọi người nhìn chăm chú vào hai đạo thân ảnh đang dần hiện ra trong đám bụi mù, từng cái về mặt ngưng trọng, bọn họ biết, cục diện chiến trường, nhất định sẽ bởi vì kết quả trận chiến này mà dẫn đến kết cục sau cùng.

- Phụt!

Trong không gian tĩnh lặng, một đạo nặng nề thanh âm vang lên, chỉ thấy Dương Hùng sắc mặt hôi bại, trong miệng không ngừng phun ra từng ngụm máu tươi, thân thể đổ gục xuống đất.

Trên người hắn, có nhiều chỗ da thịt bị cháy đen, rách tung toé, rõ ràng là bị đạo màu đỏ thần lôi vừa rồi đánh thương, lúc này đã hoàn toàn mất đi sức chiến đấu.

Dương Hùng ngã xuống hai mắt vẫn trần ngập vẻ không cam lòng, hắn không thể nào tin được mình thân là Bát Tinh Vũ Đò, tại dưới tình huống liều mạng toàn lực chiến đấu vẫn không thể đánh bại Vương Hạo Thần một kẻ chỉ có Ngũ Tinh Vũ Đò tu vi.

Một chiêu “Xích Lôi Thiểm Thiên” của đối phương vừa rồi, uy lực thực sự quá mức cường đại, tựa như thượng thiên giáng xuống lôi phạt đồng dạng, hắn mạnh nhất một kích cũng không cách nào chống lại, để cho hắn bại cũng không oan.

Dương Hùng thiết nghĩ, đừng nói là hắn, coi như trong Bát Tinh Vũ Đò cảnh giới này có thể tiếp được Vương Hạo Thần “Xích Lôi Thiểm Thiên” chỉ sợ đều không có mấy người.

Một nơi khác, Vương Hạo Thần thân ảnh cũng từ từ hiện ra trước mắt mọi người, chỉ thấy lúc này hắn sắc mặt tái nhợt không chút huyết sắc, khí tức trên người yếu ớt đến cực điểm, căn bản không thể so với lúc toàn thịnh một phần mười, ngay cả Viêm Lôi Khí màu đỏ vốn dĩ quấn quanh người hắn đều tan rã gần hết, rõ ràng, hắn trạng thái sau một trận chiến này đã tiêu hao rất lớn, mặc dù không hoàn toàn là đèn khô dầu kiệt, thế nhưng cũng không sai biệt lắm.

Bất quá chung quy, Vương Hạo Thần vẫn là kẻ cười đến sau cùng!

Cả không gian tĩnh lặng một cách lạ thường, từng đạo ánh mắt kinh khủng nhìn xem thân ảnh nam tử trẻ tuổi kia, tựa như là đang nhìn một cái yêu nghiệt.

- Hắn thật lợi hại!

Vân Lan ở nơi xa mỉm cười, ánh mắt nhìn xem đạo thân ảnh kia lúc này đã tràn đầy khâm phục, thậm chí còn có từng tia dị quang lấp lánh.

Không chỉ có nàng, ngay cả Đồng Tinh Vân đều không nhịn được nhìn kỹ Vương Hạo Thần mấy lần, trong lòng nhẹ nhàng cảm khái, lúc trước nàng chỉ để ý đến hắn dung mạo anh tuấn, lại không nghĩ tới, đối phương thực lực lại cường hãn như vậy, so với nàng e rằng đều muốn mạnh hơn một tia.

Mà Đại Cương cùng với Trần Thắng hai người về mặt cũng vô cùng kinh hi, bọn hắn biết, Vương Hạo Thần dành chiến thắng, tuy rằng vẫn chưa thể đem nguy cơ của bọn hắn hoàn toàn giải trừ, thế nhưng không thể nghi ngờ là đã cho bọn hắn rất nhiều hi vọng có thể biến nguy thành an.

Trái ngược với bọn họ, Lý Nguyên, Tân Lập lúc này sắc mặt muốn bao nhiêu khó coi liền có bấy nhiêu khó coi, bọn hắn trước đó đánh chết cũng không tin, kế hoạch vốn không có gì sơ hở của mình lại bị một cái Ngũ Tinh Vũ Đò vũ giả phá hủy.

- Đáng chết, tiểu tử đến cùng là ai?

Lý Nguyên trong lòng không ngừng gặm thét, hần nghĩ nát óc cũng không rõ, chính mình có tài đức gì, lại có thể ở nơi này gặp được một cái yêu nghiệt có thể vượt qua ba cái tiểu cảnh giới đánh bại kẻ địch.

Loại tư chất này, e rằng chỉ có Đông Hoa hoàng triều đứng đầu nhất mấy vị thiên tài mới có thể có được, thế nhưng bọn hần coi như là muốn lịch luyện, cũng sẽ không chọn nơi khi ho cò gáy như Nhai Đình sơn mạch đi?

Hần căn bản không tin Vương Hạo Thần chỉ là một cái tán tu, bởi vì tán tu coi như thiên phú mạnh hơn, cũng không có khả năng tại dưới tình huống một mình tu luyện lại có sức chiến đấu đáng sợ như vậy, trừ phi là người đó có được một cái siêu cấp nghịch thiên tạo hoá.

Đối mặt với mọi người ánh nhìn, Vương Hạo Thần cũng không để ý, hần từ nãy tới giờ vẫn đang toàn lực vận chuyển Vạn Đạo Thông Thiên Quyết hồi phục thương thể, cũng không có bởi vì đã đánh bại Dương Hùng mà đắc ý.

Vương Hạo Thần biết, đánh bại Dương Hùng, chẳng qua chỉ là miễn cưỡng đem cục diện đẩy sang chiều hướng có lợi cho bọn hần mà thôi, thế nhưng cũng không phải là đã đem nguy cơ toàn bộ hoá giải, ít nhất, đối phương lúc này còn Lý Nguyên, Tân Lập hai vị hàng thật giá thật Bát Tinh Vũ Đồ, thực lực vẫn còn rất mạnh.

Mà bọn hần chiến lực mạnh nhất, thì như cũ chỉ có Đồng Tinh Vân một người, Trần Thắng cùng với Vân Lan lại hơi yếu một chút, hai người liên thủ nhiều nhất chỉ có thể cùng Tân Lập dây dưa chứ tuyệt đối không có thực lực để chiến thắng đối phương.

So với người khác, Vương Hạo Thần càng hiểu rõ trạng thái của mình sau khi khổ chiến với Dương Hùng, tuy rằng sau cùng hần là người dành được thắng lợi, thế nhưng liên tiếp kịch chiến cũng đã khiến hần tiêu hao rất lớn, cộng thêm thương thể trong lúc chiến đấu tạo thành, lúc này hần chiến lực căn bản không đủ lúc toàn thịnh ba thành, đừng nói là lần nữa đánh bại Bát Tinh Vũ Đồ, xem như là trước đây bị hần chém giết Tề Uyên vào lúc này sống lại, hần cũng không nắm chắc có thể đối phó.

-Ha ha! Lý Nguyên, xem ra các ngươi lần này đúng là trộm gà không được còn mất nắm gạo a!

Đồng Tinh Vân trên khuôn mặt thanh tú hiện lên một vòng tươi cười, nhìn Lý Nguyên nói.

Lý Nguyên khuôn mặt băng lãnh đến cực điểm, trong mắt tràn ngập một mảnh sát ý âm trầm, không nói nửa lời, thân hình bỗng nhiên khẽ run lên.

Vương Hạo Thần đang toàn lực chữa thương, đột nhiên cảm nhận được một cỗ khí tức nguy hiểm đang nhanh chóng tiếp cận, đồng tử liền co rút lại, bàn tay lập tức nắm lấy Tử Lam Kiếm chuôi, cả người tiến vào trạng thái phòng bị.

Đồng Tinh Vân lông mày nhíu lại, hừ lạnh một tiếng, cả người hoá thành một đạo tàn ảnh, ngăn cản trước Lý Nguyên đường đi, cười nhạt nói:

-Lý Nguyên, đối thủ của ngươi là ta!

Nàng vừa rồi phát giác được, Lý Nguyên đã không nhận được muốn hướng Vương Hạo Thần ra tay, khá tốt nàng phản ứng kịp thời, nếu không dựa vào Vương Hạo Thần trạng thái lúc này căn bản không phải đối thủ của Lý Nguyên.

-Đồng Tinh Vân! Tránh ra một bên, chớ có ép ta!

Lý Nguyên chỗ giữa hai hàng lông mày có đậm đặc sát khí ngưng tụ, rõ ràng, hần đối với Vương Hạo Thần đã sinh lòng phải giết, bởi vì nếu không có Vương Hạo Thần xuất hiện, kết hoạch của bọn hần căn bản không có khả năng thất bại, trong lòng hần, tự nhiên hận đối phương thấu xương.

Đồng Tinh Vân đối với Lý Nguyên lời nói căn bản không để vào lòng, nàng cùng với Lý Nguyên thực lực cơ hồ là tương đương, mặc dù nàng đứng là không làm gì được đối phương, thế nhưng Lý Nguyên cũng không có khả năng từ nàng chiếm được chỗ tốt.

Lý Nguyên ánh mắt lấp lánh, hần không phải người ngu, làm sao không biết dựa vào một mình hần căn bản không thể bỏ qua Đồng Tinh Vân, càng đừng nói là đánh bại đối phương, đánh tới sau cùng, nhiều nhất là hai bên ôm nhau cùng chết, bất quá hần cũng không vì vậy mà từ bỏ ý đồ, ánh mắt nhìn sang một chỗ khác chiến trường, thanh âm lạnh lùng nói:

-Ngươi không cần đắc ý, chỉ cần Tân Lập chiến thắng, đến lúc đó chính là lúc ngươi mệnh tang hoàng tuyền!

Hần kém chút lại quên mất, cái kia bị thịt Dương Hùng mặc dù vô dụng, thế nhưng bên hần còn có một cái thực lực không kém hần Bát Tinh Vũ Đồ Tân Lập.

Đem hai người ra so sánh, Lý Nguyên càng coi trọng Tân Lập, người này không giống Dương Hùng loại kia đầu óc ngắn chỉ nhân, ngược lại làm việc rất cẩn trọng, khi giao chiến cũng không xem thường địch thủ, vì thế khả năng chiến thắng luôn cao hơn so với Dương Hùng.

Mà đối thủ của Tân Lập, chỉ là hai cái Thất Tinh Vũ Đồ bình thường, dù sao không có khả năng ai cũng giống như tên biến thái Vương Hạo Thần có thể vượt cấp khiêu chiến, hai người liên thủ tuy rằng có thể tạm thời ngăn chặn Tân Lập, thế nhưng về lâu dài, như cũ vẫn là Tân Lập phản thắng chiếm hết 8 thành.

Đồng Tinh Vân sắc mặt nghe tới đây cũng hơi trầm xuống, thế nhưng nàng cũng không có cách nào đi trợ giúp Vân Lan và Trần Thắng, tất cả những gì nàng có thể làm là ngăn chặn Lý Nguyên, những chuyện khác thực sự chỉ có thể giao cho bọn họ tự mình ứng phó.

Vương Hạo Thần một bên chữa thương, thế nhưng hắn cũng nhìn thấy rõ cục diện chiến trường hiện tại, tuy rằng mình đã đánh bại Dương Hùng, thế nhưng thế cục như cũ là bọn họ ở hạ phong, chẳng qua là, mình chiến thắng đã có mọi người nhiều thêm một phần cơ hội chuyển bại thành thắng.

Bất quá, nếu nhưng bọn hắn muốn chính thức lật ngược tình thế, vậy điều kiện bắt buộc chính là phải đánh bại Tân Lập!

-Keng!

Vương Hạo Thần thật sâu nhổ ra một ngụm bạch khí, bàn tay của hắn đã lần nữa cảm lên Tử Lam Kiếm, lúc này này hắn thương thế còn chưa có hồi phục, thế nhưng hắn đã không thể quản nhiều được như vậy, phải nhanh chóng trợ giúp Vân Lan cùng Trần Thắng đánh bại Tân Lập, nếu không một khi hai người kia bại, vậy mọi chuyện hắn làm ra từ này tới giờ đều là vô nghĩa!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Lại chiến tân lập

- Oanh!

Ở một chỗ chiến trường khác, có ba đạo thân ảnh đang chiến đấu, trong đó hai người liên thủ đối phó một vị khác, mặc dù là lấy hai đánh một, thế nhưng cũng không chiếm được chỗ tốt, chỉ có thể miễn cưỡng đánh ngang tay với đối phương.

-Hai người các ngươi có thể giữ chân ta được một lúc, thế nhưng không thể kéo ta cả đời! Ta không có giống như cái Dương Hùng vô dụng như vậy, mà các ngươi... cũng không có tên tiểu tử kia vượt cấp chiến đấu năng lực!

Tân Lập từ trong đám bụi mù hiện ra, hai mắt lạnh lùng nhìn xem hai đạo thân ảnh trước mặt, lạnh giọng nói.

Trần Thắng, Vân Lan hai người thân ảnh cũng chậm rãi xuất hiện, bất quá bọn hắn sắc mặt lúc này cũng không phải rất tốt, đều hơi chút tái nhợt, rõ ràng hai người mặc dù liên thủ, thế nhưng đúng như Tân Lập đã nói, hoàn toàn không chiếm được chỗ tốt, thậm chí trên thực tế còn ăn một chút thiệt thòi.

-Hai người bọn họ đúng là không thể thắng được ngươi, thế nhưng nếu thêm ta thì sao?

Đúng lúc này, một đạo lạnh nhạt thanh âm từ phía sau vọng tới, thanh âm đó không phải rất lớn, thậm chí còn ẩn chứa một tia mệt mỏi, nhưng lại để cho Tân Lập không khỏi giật mình.

Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cách hắn không xa không biết từ bao giờ đã đứng đó một cái tay cầm trường kiếm bạch y nam tử, người này không phải ai khác, chính là Vương Hạo Thần.

Vương Hạo Thần lúc này sắc mặt so với lúc trước đã thoáng chuyển biến tốt một ít, thế nhưng vẫn như cũ tái nhợt vô cùng, dù sao một trận chiến với Dương Hùng lúc trước đã khiến hắn tiêu hao quá nhiều, muốn khôi phục cũng không có dễ dàng như vậy.

Tân Lập lông mày khẽ nhíu lại, trong mắt hiện lên một vòng kiêng kỵ, thế nhưng nhớ tới Vương Hạo Thần vừa mới trải qua mấy lần đại chiến, hắn rất nhanh lấy lại bình tĩnh, nhìn đối phương cười lạnh nói:

-Tiểu tử! Đạo lý làm người phải biết đủ, ngươi chẳng lẽ không biết? Dựa vào ngươi tình trạng bây giờ còn muốn giết ta, chẳng lẽ không sợ ăn no bẻ bụng hay sao?

Vương Hạo Thần không nói gì, ánh mắt từ đầu tới cuối như cũ rất lạnh nhạt, chỉ là ở nơi đáy mắt, lại ẩn chứa hàn ý lạnh như băng.

Trần Thắng và Vân Lan lúc này cũng chạy tới Vương Hạo Thần bên người, người sau nhìn thấy sắc mặt Vương Hạo Thần tái nhợt thì có chút lo lắng hỏi:

-Ngươi không sao chứ? Nếu thực sự không được cũng đừng miễn cưỡng, ta và Trần Thắng mặc dù không thể đánh bại Tân Lập, thế nhưng vẫn có thể đem hắn cuốn lấy!

Vương Hạo Thần khẽ lắc đầu, hắn tình trạng quả thực không phải rất tốt, thế nhưng chưa tới mức đèn khô dầu kiệt, coi như liên thủ với Vân Lan, Trần Thắng hai người, cũng sẽ không làm vương chân bọn hắn.

Trên hết, hắn hiểu rõ hai người kia liên thủ tuy rằng có thể giữ chân Tân Lập một lúc, thế nhưng không phải kéo lâu dài, hơn nữa để lâu có thể sinh biến, một khi hai người bại, vậy kết cục của bọn hắn nhất định sẽ tồi tệ tới cực điểm.

Vì vậy Vương Hạo Thần không thể mạo hiểm chờ tới lúc mình khôi phục thể lực mới tham chiến, mà phải dùng tốc độ nhanh nhất đánh bại Tân Lập, mới là lựa chọn tốt nhất lúc này.

-Muốn liên thủ đối phó ta? Cũng tốt, vậy để cho ta xem, hai cái Thất Tinh Vũ Đồ cùng một cái Ngũ Tinh Vũ Đồ gộp lại cùng một chỗ, đến tột cùng có

bao nhiêu lực lượng!

Tân Lập nhìn thấy ba người muốn liên thủ, cũng không có ý sợ hãi, nếu là Vương Hạo Thần còn ở thời kỳ toàn thịnh, hẳn chắc chắn sẽ lập tức quay đầu bỏ chạy, thế nhưng là hắn tận mắt nhìn thấy người kia cùng Dương Hùng đại chiến thảm thiết một trận, mặc dù đánh chiến thắng, thế nhưng cũng hao tổn rất nhiều, lúc này chiến lực còn lại chưa đủ ba thành đã xem như không tệ rồi, thực lực như vậy so với Trần Thắng, Văn Lan còn muốn yếu hơn một bậc, như vậy hẳn có gì phải sợ hãi đối phương?

Một cái ngay cả Thất Tinh Vũ Đồ chiến lực còn không chạm đến, lại mộng tưởng muốn giết hắn? Đúng là nằm mơ giữa ban ngày!

Vương Hạo Thần mí mắt hơi sụp xuống, nhàn nhạt nói:

-Phải vậy không? Ta lúc này thực lực tuy rằng suy giảm không ít, thế nhưng muốn chém người mà nói... đã phi thường đủ!

Chỉ cuối cùng còn chưa dứt, hẳn cả người đó hoá thành một đạo tàn ảnh, tựa như một con gió biến mất tại chỗ, tốc độ nhanh đến mức làm kẻ khác phải hoa mắt váng đầu.

Một sát na sau, Vương Hạo Thần thân ảnh liền giống như quỷ mị xuất hiện tại Tân Lập sau lưng, Từ Lam Kiếm trong tay nhanh như chớp nhắm thẳng Tân Lập phản gáy đâm tới.

Vương Hạo Thần biết, lấy trạng thái của mình lúc này, thực sự không thích hợp đánh cùng Tân Lập liều mạng, vì thế mới quyết định tại dưới đối phương ít đề phòng nhất khoảnh khắc, liền bất ngờ tấn công, ý muốn trực tiếp đem đối phương tại chỗ diệt sát.

Không có chút nào hoa mỹ, chỉ có nhanh đến cực hạn!

-Xuyên Vân Thước!

Toàn Phong kiếm pháp là bộ kiếm pháp duy nhất mà Vương Hạo Thần tu luyện từ trước đến nay, hẳn kiếm đạo toàn bộ tinh lực đều dồn vào bộ pháp kiếm pháp này, một khi thi triển ra, trong chớp mắt có thể lấy mạng kẻ địch.

Tốc độ của một kiếm này thực sự rất nhanh, thế nhưng Tân Lập cũng không phải kẻ tầm thường, lập tức nhận ra nguy cơ từ phía sau, cả người nhanh chóng xoay lại, một quyền hung hãn trực tiếp đánh đi ra.

-Keng!

Thanh âm kim loại va chạm lạnh lẽo vang lên, Vương Hạo Thần chỉ thấy mũi kiếm của mình tựa hồ vừa mới đâm vào một tảng đá, lực lượng phản chấn khiến cho tay hắn đều có chút tê dại, thân hình hướng về phía sau lui nhanh hơn chục bước, trong ngực huyết dịch xộn xạo, kèm một chút liên phun ra một ngụm máu tươi.

Đây cũng không có cách, nếu là Vương Hạo Thần còn ở thời kỳ đỉnh phong, Tân Lập mặc dù có thể ngăn chặn một kiếm này của hắn, thế nhưng chắc chắn sẽ không giống như lúc này thoải mái như vậy, đáng tiếc Vương Hạo Thần chiến lực chỉ có thể phát huy không đến 4 thành lúc toàn thịnh, tốc độ lẫn lực công kích của một chiêu “Xuyên Vân Thước” vừa rồi đều bị giảm đi quá nhiều, vì thế mới khiến cho Tân Lập có thể như vậy ung dung ứng phó.

Vương Hạo Thần lông mày hơi nhíu lại, ánh mắt nhìn về phía Tân Lập cánh tay, chỉ thấy nơi đầu quyền của đối phương vậy mà đeo lấy một đôi găng tay màu đen, trên đó có đính một lớp kim loại mỏng, ban đầu hắn cũng không quá để ý, lại không nghĩ tới, chỉ bởi vì có đôi thủ sảo này tồn tại, Tân Lập mới có gan dùng huyết nhục chi thủ chính diện đánh lui Vương Hạo Thần Từ Lam Kiếm.

Từ đó có thể khẳng định, đôi thủ sảo này, đồng dạng là huyền khí, hơn nữa cấp bậc tuyệt đối không kém hơn Từ Lam Kiếm.

-Ngay cả một quyền của ta đều không tiếp nổi, xem ra người so với trong tưởng tượng của ta còn muốn suy yếu!

Tân Lập nhếch miệng cười một tiếng, sau lần giao phong ngắn ngủi vừa rồi, hẳn đại khái đã biết được Vương Hạo Thần tình trạng, đối phương căn bản không cách nào cũng hắn so đấu man lực, rõ ràng, người kia sau khi trải qua đại chiến đã suy yếu quá nhiều, coi như bây giờ lấy một đấu ba, hẳn đều có tự tin chậm rãi đem ba người mài chết.

Đương nhiên, lấy Tân Lập cẩn thận tính cách, tuy rằng trong lòng tự tin, thế nhưng cũng không có xem thường Vương Hạo Thần, người sau thân là một cái thiên tài, cho dù lúc này đã không có chiến lực lúc toàn thịnh, thế nhưng đối với hắn vẫn có không nhỏ uy hiếp.

Diễn hình là Vương Hạo Thần một kiếm vừa rồi tốc độ có thể nói là đáng sợ tới cực điểm, nếu không phải đối phương lực lượng không đủ, hẳn đúng là không có gì nắm chắc có thể kịp thời ngăn cản một kiếm kia.

Vì vậy có thể nói, Vương Hạo Thần cứ việc đã không có thực lực lúc toàn thịnh đáng sợ như vậy, thế nhưng trong mắt Tân Lập, như cũ đáng sợ hơn Văn Lan cùng với Trần Thắng vô số lần.

Vương Hạo Thần nghe Tân Lập lời nói, cũng không có phản bác, chỉ có hai bàn tay khê xiết chặt, mặc kệ trong lòng hắn không muốn thừa nhận, thế nhưng sự thật quả thực đúng như đối phương vừa nói, hẳn lúc này chiến lực suy yếu quá nhiều, cho dù là tại bất ngờ xuất kích tình huống, cũng không thể đã thương được đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Lâm Trận Đột Phá

- Tiểu tử! Nếu như ngươi đã không có thực lực cùng ta chiến một trận, vậy thì ngươi nên chết đi thôi!

Tân Lập gần giọng nói, chỉ thấy hấn tiến lên phía trước, trên người tràn ra một cỗ bàng bạc trầm ổn như thái sơn khí thế, so với Dương Hùng lúc trước, hoàn toàn không có chút nào thua kém.

-Toái Thạch Chương!

Một chương thuận thế đánh đi ra, chương pháp rất bình thường, thế nhưng Tân Lập rõ ràng đã đem bộ chương pháp này tu luyện vô cùng thuần thực, một đánh ra nhanh như thiểm điện, lại ẩn chứa man lực kinh người.

Vương Hạo Thần tự biết bản thân không có khả năng cùng Tân Lập đối công, đang muốn dùng bộ pháp tránh bộ, đúng lúc này, Trần Thắng cùng Văn Lan ở phía sau cũng xuất thủ, người dùng đao kẻ dùng kiếm đồng loạt đánh tới, cùng Tân Lập một chương đụng vào cùng một chỗ.

Chỉ nghe ầm một tiếng, ba người binh khí ở nơi đụng vào nhau bắn ra tia lửa, Văn Lan, Trần Thắng hai người thân hình run lên, hướng về phía cuồng lui, lao đao hồi lâu mới đứng vững.

Tân Lập đồng dạng thối lui, thế nhưng chỉ là lui lại năm bước, cử trọng nhược khinh.

-Hai cái bại tướng, cũng muốn ngăn cản ta?

Tân Lập hừ lạnh, thân hình lại loé lên, hai chân giống như mưa rền gió dữ công về phía Vương Hạo Thần.

Đây là một môn Phàm cấp hạ phẩm vũ kỹ, tên gọi Bài Văn Cước, chính là một trong những vũ kỹ thành danh của Tân Lập.

Tân Lập thi triển Bài Văn Cước tốc độ cực nhanh, để cho Vương Hạo Thần đều có chút hoa mắt vầng đầu.

Vương Hạo Thần không dám cùng đối phương liều mạng, đành phải không ngừng né tránh, thế nhưng làm vậy chỉ khiến hấn thể lực tiêu hao càng nhanh, trên trán đã từ từ bị mồ hôi ướt đầm.

-Phi Hồng Nhất Kiếm!

Một màu hồng kiếm quang rực rỡ xé không mà đến, chỉ thấy Văn Lan tay cầm Thanh Hồng Kiếm lao tới, một kiếm hướng về phía Tân Lập sau lưng đâm tới.

-Cút!

Tân Lập chiến ý cuộn cuộn, trực tiếp đưa ra một bàn tay, vậy mà trực tiếp đem Thanh Hồng Kiếm bắt lấy, đem lực đạo một kiếm kia hoá giải gần như không còn, nửa tác đều không tiến thêm được.

-Vù!

Chính lúc đó, một đạo cương mãnh đao quang lại từ trên trời giáng xuống, không chút kiêng kỵ bổ xuống Tân Lập đỉnh đầu.

Lần này, người xuất thủ lại là Trần Thắng.

Tân Lập đành phải tạm thời buông ra Thanh Hồng Kiếm, một tay đem thế công Trần Thắng cản lại, một tay khác lại dùng chương pháp đẩy lùi Vương Hạo Thần, rõ ràng lấy một địch ba, thế nhưng lại không có chút nào rơi xuống hạ phong.

Vương Hạo Thần, Văn Lan, Trần Thắng đều mang hết toàn lực cùng Tân Lập chiến đấu, từng đạo công kích hung mãnh không ngừng xuất động, đại chiến cực kỳ căng thẳng, khiến cho xung quanh khói bụi không ngừng bốc lên.

Chỉ là, Vương Hạo Thần trong chiến đấu đóng góp thực sự không nhiều lắm, bởi vì hấn không có cách nào cùng Tân Lập chính diện đối kháng, chỉ có thể dùng kiếm pháp quấy nhiễu bên ngoài, làm giảm áp lực cho Văn Lan và Trần Thắng đối địch.

-Bùng!

Linh lực hùng hậu từ trong người Tân Lập điên cuồng bạo phát, chương pháp càng đánh càng nhanh, hoá thành từng đạo công kích liên tiếp hùng hổ đánh về phía ba người Vương Hạo Thần.

Trần Thắng mặt không sợ hãi, từ đầu tới cuối chỉ dùng thể đao mãnh liệt đánh tan từng đạo công kích của đối phương, trong ba người, hẳn chịu áp lực có thể nói là lớn nhất.

Vương Hạo Thần mặc dù không cùng Tân Lập chính diện đối kháng, thể nhưng kiếm pháp của hắn lại cực kỳ tinh diệu, thường xuyên hướng Tân Lập những nơi yếu hại đâm tới, lấy công làm thủ, mặc dù không đã thương được đối phương, thể nhưng cũng khiến cho Tân Lập cảm giác tương đương phiền toái.

-Đi chết!

Tân Lập không có kiên nhẫn kêu lên một tiếng, thể nội nguyên khí điên cuồng lưu động, năm ngón tay đột nhiên nắm lại thành quyền, hung hăng hướng Vương Hạo Thần oanh kích mà ra.

-Man Long Quyền!

Tân Lập lúc này cũng đã không có giữ lại, đồng dạng thi triển riêng mình mạnh nhất vũ kỹ, thể công cực kỳ ác liệt, tựa như một đầu địa long hùng vĩ lao tới, quyền chưa đến, khí thể đã để cho người ta cảm giác nặng nề khó chịu.

Vương Hạo Thần đồng tử co rút lại, một quyền này của đối phương đánh ra quá bất ngờ, hắn cũng không kịp né tránh, đành phải vận chuyển còn sót lại trong người không nhiều lắm nguyên khí, hội tụ vào nơi cánh tay, thi triển ra Phục Hồ Quyền đối địch.

-Ầm!

Chỉ đáng tiếc, hai người lực lượng lúc này chênh lệch quá lớn, Tân Lập một quyền dễ dàng đánh tan Vương Hạo Thần công kích, đem thứ hai đánh bay ra ngoài, máu tươi từ miệng không ngừng phun ra.

-Lĩnh trọn một chiêu Man Long Quyền của ta, ngươi coi như không chết, phân nửa cũng thành phế nhân!

Tân Lập khoe miệng lộ ra một tia lạnh lẽo ý cười, hắn đối với Man Long Quyền của mình có tuyệt đối tự tin, đừng nói là Vương Hạo Thần lúc này thực lực không đủ, coi như là đối phương ở thời kỳ đỉnh phong, cũng ít có khả năng chống nổi, trừ phi là thi triển ra một chiêu kia “Xích Lôi Thiểm Thiên”.

Đáng tiếc, dựa vào Vương Hạo Thần tu vi Ngũ Tinh Vũ Đão, ở trạng thái toàn thịnh cũng chỉ có thể thi triển “Xích Lôi Thiểm Thiên” một lần duy nhất, bởi vì một chiêu này quá tiêu hao nguyên khí, một lần thi triển, liền trọn vẹn rút đi của hắn gần 6 thành nguyên khí.

Vương Hạo Thần tay cầm Tử Lam Kiếm chỉ xuống đất chống đỡ thân thể, sắc mặt tái nhợt như giấy trắng, khoe miệng vẫn đang trào ra máu tươi, hắn trong người vốn dĩ đã bị thương, chỉ là cố gắng đè xuống, thể nhưng vừa rồi bị Tân Lập một chiêu Man Long Quyền đánh trúng, thương thể rất cuộc không thể đè xuống được nữa, thậm chí càng nặng thêm.

Không chỉ có thương thể chông chát, thể nội nguyên khí của Vương Hạo Thần lúc này cũng đã giảm xuống mức báo động, toàn bộ cộng lại, thậm chí còn không đủ lúc toàn thịnh một thành!

Lúc này đừng nói chiến đấu, ngay cả đứng thôi cũng là cả vấn đề!

-Đáng chết!

Trong đầu tràn đến từng cơn mê mang, Vương Hạo Thần chỉ có thể hung hăng cắn mạnh mình đầu lưỡi, cưỡng ép giữ vững thần trí.

Tân Lập chưa bị đánh bại, nếu hắn ngã xuống, vậy kết cục xem như đã an bài!

Thể nhưng hắn cũng không thể lại lao lên chiến đấu, hắn lúc này thực lực căn bản không giúp được Vân Lan, Trần Thắng cái gì, có đi lên cũng chỉ thêm gánh nặng cho bọn họ.

Đồng Tinh Vân đang bị Lý Nguyên cuốn lấy, Đại Cương thì đang trọng thương, lúc này người có thể xuất lực, cũng chỉ có hắn một người.

Nhưng ngay cả cầm kiếm đối với hắn lúc này đều có chút khó khăn, còn nói gì tới chuyện chiến đấu?

Vương Hạo Thần trong mắt thần sắc không ngừng biến đổi, cuối cùng tựa hồ đã có ý định, trên mặt hiện ra một tia điên cuồng, một giây sau, hắn trên người khí tức, vậy mà bỗng nhiên trở nên hỗn loạn.

-Liều mạng!

Vương Hạo Thần cảm nhận thể nội nguyên khí bắt đầu sôi trào, trong lòng cũng biết ý nghĩ của mình có chút điên rồ, thể nhưng bây giờ hắn đã không có lựa chọn khác, chỉ có thể liều đánh một canh bạc tất tay.

-Ầm!

Ở nơi khác, chiến đấu vẫn đang tiếp tục diễn ra, không có Vương Hạo Thần, áp lực dồn lên Vân Lan, Trần Thắng hai người càng nặng, thể nhưng bọn hắn như cũ không có từ bỏ, kiên trì phối hợp dây dưa với Tân Lập không ngừng nghỉ.

-Hai cái ngu xuẩn chỉ nhân, ta xem các người có thể kiên trì đến bao giờ!

Tân Lập bị hai người cuốn lấy thật phiền, rõ ràng bọn họ căn bản không có cách nào làm tổn thương hắn, thế nhưng lại giống như dòi trong xương, để cho hắn vô pháp thoát đi, chỉ có thể dùng biện pháp đầu tiêu hao thể lực của bọn họ, sau đó mới từ từ thủ thắng.

Đúng lúc này, Tân Lập ánh mắt vô tình lại phát hiện Vương Hạo Thần ở phía xa, chỉ thấy đối phương đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, trên người có từng đợt nguyên khí dao động bất chợt.

-Tên này đang làm cái gì?

Tân Lập khẽ nhíu mày, hắn là người cẩn thận, đối với Vương Hạo Thần lại có rất lớn tâm đề phòng, vì thế đối phương bất cứ một cái hành động gì, đều khiến cho hắn phải chú tâm.

Vương Hạo Thần lúc này, quanh thân tràn ngập linh khí thiên địa, lấy thân thể hắn làm trung tâm, tạo thành từng đợt sóng nguyên khí tinh thuần.

-Chẳng lẽ... hắn muốn đột phá?

Tân Lập trong lòng xuất hiện một cái đáng sợ suy nghĩ, sắc mặt lập tức biến thành xanh mét, trong mắt lại lộ ra vẻ khiếp sợ cùng không thể tin.

Hắn ngàn vạn lần cũng không thể nghĩ tới, Vương Hạo Thần sau khi trọng thương vậy mà còn lựa chọn muốn đột phá cảnh giới, hơn nữa còn là ở ngay trước mặt hắn thực hiện.

Vương Hạo Thần tu vi Ngũ Tinh Vũ Đò, đã có thể đánh bại thực lực không kém gì hắn Dương Hùng, nếu lại đột phá tới Lục Tinh Vũ Đò, vậy ở đây còn ai có thể ngăn nổi hắn?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Bạo Nguyên Đan

Tân Lập biết, muốn tại ngay sau khi chiến đấu thời điểm liền tiến hành đột phá tuy rằng rất khó, thế nhưng lại không phải không có khả năng, hơn nữa một khi thành công, đó chính là thiên đại hảo sự.

Dù sao, một người sau khi trải qua sinh tử đại chiến, nguyên khí mặc dù tiêu hao không còn, thế nhưng thân thể cũng vô tình bị ép tới cực hạn, đối với một số người mà nói, đó chính là cơ hội để bọn họ trong chiến đấu tìm kiếm cơ hội đột phá tu vi.

Phương pháp này vạn phần nguy hiểm, có thể nói là được ăn cả, ngã về không, thậm chí là có thể đem cả mạng mình góp vào!

Nếu là người khác mà nói, có lẽ Tân Lập sẽ không lo lắng như vậy, thế nhưng hắn đã biết Vương Hạo Thần là một cái thiên tài, hơn nữa còn là một cái cực kỳ biến thái thiên tài, tỷ lệ đột phá thành công, nhất định sẽ không ít.

Không! Tuyệt đối không thể để Vương Hạo Thần có cơ hội đột phá!

-Mơ tưởng!

Tân Lập gầm lên một tiếng, hắn tuyệt đối không thể để cho Vương Hạo Thần thành công đột phá, bởi vì một khi đối phương đạt tới Lục Tinh Vũ Đò, hắn chắc chắn không phải Vương Hạo Thần đối thủ.

-Ầm!

Trên người Tân Lập bùng phát đáng sợ nguyên khí ba động, một chưởng đánh bay Trần Thắng, khiến cho đối phương học máu bay ra ngoài, thân hình giống như mũi tên lao nhanh về phía Vương Hạo Thần, tả thủ chút do dự đánh ra một chiêu Man Long Quyền, mang theo một cỗ đáng sợ lực đạo, hướng Vương Hạo Thần đỉnh đầu đập xuống.

-Tân Lập, người dám!

Một đạo màu hồng rực rỡ kiếm quang từ phía sau bắn ra, kiếm quang cực kỳ sắc bén, khiến cho Tân Lập không dám không để ý tới, đành phải thu hồi thế công, vung lên cánh tay đem đạo kiếm quang kia chặn lại.

Kiếm quang tán đi, Vân Lan thân thể từ nơi đó hiện ra, lúc này nàng lui về đứng trước mặt Vương Hạo Thần, chỉ là trong tay nàng trường kiếm vậy mà có chút run rẩy.

Một kiếm vừa rồi mặc dù ngăn được Tân Lập, thế nhưng nàng cũng không chịu, trường kiếm giống như vừa mới đâm vào một tảng đá, cánh tay đều bị

chấn đến tê dại.

Tân Lập ánh mắt băng lãnh nhìn xem nữ tử trước mắt, gần từng chữ nói ra:

-Tránh ra!

Hắn trong lòng đã quyết tâm phải giết Vương Hạo Thần, bất cứ kẻ nào ở đây cũng không thể ngăn, nếu có kẻ không biết sống chết đứng ra, vậy hắn liền giết kẻ đó.

Vân Lan đối với Tân Lập lời nói xem như không khí, hiển nhiên, nàng cũng có mình quyết tâm, đó là phải bảo vệ Vương Hạo Thần, ít nhất là tới khi hắn đột phá thành công.

-Không tránh? Vậy cũng đừng trách ta xuất thủ ngoan độc!

Nhìn thấy Vân Lan không có ý định rút lui, Tân Lập hai mắt càng thêm lạnh lẽo, cũng không nhiều lời nữa, chỉ thấy hắn nâng lên cánh tay, năm ngón tay nắm lại thành quyền, hùng hậu nguyên khí âm âm bùng nổ, một quyền đánh thẳng về phía Vân Lan.

Vân Lan nét mặt hiện lên vẻ cực kỳ ngưng trọng, nàng tự biết bản thân không phải đối thủ của Tân Lập, thế nhưng lúc nàng không thể lui, bởi vì phía sau nàng, là Vương Hạo Thần đang toàn lực đột phá cảnh giới.

-Xoạt!

Vân Lan trong tay không biết từ lúc nào liền xuất hiện một khoả đan dược màu đỏ, khoảnh khắc đó, nàng ánh mắt thoáng hiện lên một tia do dự, thế nhưng một giây sau đó liền hoàn toàn bị kiên định chi ý thay thế, dứt khoát đem đan dược bỏ vào miệng nuốt xuống.

Đan dược nhanh chóng hoà tan nơi cổ họng, hoá thành một dòng tinh thuần mà cuồng bạo nguyên khí chảy khắp Vân Lan thể nội kinh mạch, để cho nàng cảm nhận được một cỗ lực lượng mà trước nàng chưa từng có được trong nháy mắt xuất hiện trong người nàng, thậm chí để cho nàng không chút không thể thích ứng.

Nguyên lai, viên đan dược mà nàng ăn vào, chính là một viên Bạo Nguyên Đan, có thể trong nháy mắt đề thăng thực lực của một võ giả lên nửa cái cảnh giới, viên Bạo Nguyên Đan này, chính là Vân Lan hao tốn không ít tài sản mới mua được, cũng là nàng cuối cùng lá bài bảo mệnh.

Ăn vào Bạo Nguyên Đan, Vân Lan tu vi tăng mạnh, khí tức trên người mặc dù vẫn chưa bằng Tân Lập, thế nhưng cũng không kém quá nhiều, nàng tu vi lúc này, hẳn là bán bộ Bát Tinh Vũ Đò.

Đương nhiên cái này chỉ là tạm thời, dược lực của Bạo Nguyên Đan chỉ kéo dài trong một phần tư giờ đồng hồ, sau khi dược lực tiêu tán, nàng tu vi sẽ lập tức rút lui về như cũ, hơn nữa sau đó còn phải gánh chịu đan dược tác dụng phụ, thân thể tất suy yếu nhiều, trong một khoảng thời gian hoàn toàn mất đi sức chiến đấu.

Biết rõ tác dụng phụ của Bạo Nguyên Đan đáng sợ như thế nào, thế nhưng Vân Lan lại không thể không làm như vậy, nàng tự biết bản thân một thân tu vi Thất Tinh Vũ Đò căn bản vô pháp ngăn cản Tân Lập, chỉ có phục dụng đan dược, nàng mới có tia hi vọng cùng đối phương quần nhau, tận lực giúp Vương Hạo Thần kéo dài thời gian.

-Thiên Hồng Quán Nhật!

Lực lượng tăng vọt để cho Vân Lan trong lòng tự tin hơn đôi chút, tay cầm trường kiếm hướng Tân Lập bỏ ra một kiếm, màu hồng kiếm khí tựa như một tia thái dương chi quang tán mát mà đến, khiến cho người ta có chút không dám nhìn thẳng.

-Keng!

Nếu là trước đây, chính diện đối công Vân Lan tuyệt đối không phải là Tân Lập đối thủ, thế nhưng sau khi phục dụng Bạo Nguyên Đan, nàng tu vi tăng lên nửa cảnh giới, tương đương với nửa bước Bát Tinh Vũ Đò, tuy rằng vẫn còn kém xa Bát Tinh Vũ Đò chân chính, thế nhưng thực lực cũng đã siêu việt Thất Tinh Vũ Đò phạm trù, vì thế lúc này cùng Tân Lập so đấu man lực, tuy rằng như cũ rơi vào tuyệt đối hạ phong, thế nhưng cũng miễn cưỡng ngăn lại đối phương thế công, đồng thời đem Tân Lập bức lui về phía sau.

Tân Lập không nghĩ tới mình lại bị Vân Lan đẩy lui, trước đó, hắn chính là không để đối phương vào mắt, lại không nghĩ tới, nàng thực lực đột nhiên lại bạo tăng một mảng lớn như vậy.

-Ngươi phục dụng Bạo Nguyên Đan?

Bất quá Tân Lập cũng là kẻ có điểm nhãn lực, nhanh chóng nhận ra nguyên nhân, về mặt cổ quái pha chút khinh thường nhìn Vân Lan nói:

-Coi như ngươi phục dụng Bạo Nguyên Đan liền như thế nào? Chỉ là nửa bước Bát Tinh Vũ Đò cũng muốn cùng ta chống lại?

Hắn nói lại này ngược lại không phải giả, dù sao hắn bản thân liền là chân chính Bát Tinh Vũ Đò tu vi, còn Vân Lan thực lực chân thật chỉ là Thất Tinh Vũ Đò, coi như dùng Bạo Nguyên Đan cưỡng ép đề thăng lên nửa bước Bát Tinh Vũ Đò thì cũng như cũ không có lực uy hiếp đối với hắn.

-Man Long Xuất Tù!

Tân Lập một quyền đẩy về phía trước, thể nội lực lượng bùng phát không dứt, tạo thành một chuỗi liên hoàn công kích đánh về phía Vân Lan.

Vân Lan không cam lòng yếu thế, tay cầm trường kiếm huy vũ, thi triển kiếm pháp cùng Tân Lập chống lại, hai người nhanh chóng chiến thành một đoàn.

Đáng tiếc càng đấu, Vân Lan càng rơi xuống hạ phong, bởi vì nói cho cùng, coi như là phục dụng Bạo Nguyên Đan, nàng thực lực vẫn so với Tân Lập kém không ít, dù sao căn cơ của đối phương so với nàng kiên cố hơn nhiều, hơn nữa được lực lại đang theo thời gian không ngừng trôi mất, khiến cho nàng càng đánh càng kiệt lực.

-Bang!

Tiếng binh khí va chạm một lần nữa vang lên, Vân Lan dưới thế công điên cuồng của Tân Lập đã không chịu nổi mà rên lên một tiếng, đồng thời bị chấn lui về phía sau hơn mười bước, cánh tay cầm kiếm có chút tê dại.

Tiếp đó giao chiến, Vân Lan dần dần bị chấn lui về phía sau, lực lượng do Bạo Nguyên Đan mang lại cũng không giúp được nàng, còn chậm rãi biến mất, rất nhanh, nàng đã bị chấn lui đến trước người Vương Hạo Thần, chỉ cần lui thêm vài bước nữa thì đụng phải đối phương rồi.

-Vương Hạo Thần! Nếu ngươi còn không nhanh tỉnh lại, ta đúng là không kiên trì được nữa rồi!

Khoé miệng dính lấy máu tươi, Vân Lan trên mặt lộ ra một tia đắng chát mà thê lương nét cười, lúc này Bạo Nguyên Đan được lực hầu như đã biến mất không còn, nàng tu vi, thì theo đó bắt đầu cấp tốc hạ xuống.

Chẳng lẽ, thực sự hết hi vọng rồi sao?

Vân Lan ánh mắt đảo qua Vương Hạo Thần, phát hiện đối phương khí tức trên người đang cuồng bạo, tựa hồ là đang ở đột phá cửa khẩu, không lâu nữa, liền sẽ xuất hiện kết quả.

-Yên tâm, coi như là ta còn một hơi thở, cũng sẽ tận lực giúp ngươi kéo dài thời gian!

Vân Lan răng ngà cắn chặt, thân hình như cũ chắn ở Vương Hạo Thần trước mặt.

-Man Long Xuất Tù!

Tân Lập tựa hồ cũng phát hiện ra Vương Hạo Thần dị trạng, vì thế đồng dạng xuất ra của mình đỉnh phong vũ kỹ, cả hai tay hoá thành quyền đồng thời oanh kích lên người Vân Lan.

Vân Lan tự nhiên sẽ không ngồi yên chờ chết, đem hết còn lại không nhiều lắm lực lượng dồn lên tay cầm kiếm, một kiếm chém đi ra, trường kiếm liền cùng Tân Lập song quyền cùng một chỗ đụng vào nhau.

-Phốc!

Lần này vẫn không có gì khác biệt, Vân Lan tiếp tục bị đánh bay, không nhận được phun ra một ngụm máu tươi, thân hình bay ngược về phía sau, thần trí bởi vì thương thế quá nặng mà trở nên có chút mơ hồ.

Đúng lúc này, một cánh tay trường kiếm đưa ra đón đỡ lấy Vân Lan thân thể, sau đó nhẹ nhàng đặt nàng trên mặt đất.

-Vân Lan tỷ, đa tạ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Đột phá! chiến lực khủng bố!

Thanh âm nam tử quen thuộc truyền vào trong đầu để cho Vân Lan khẽ giật mình, cường ép để cho thần trí khôi phục một chút, mở mắt nhìn rõ nam tử bên cạnh.

Nam tử kia, không phải ai khác chính là Vương Hạo Thần!

Chỉ là lúc này hần khí tức so với lúc trước phải cường đại hơn nhiều, khuôn mặt anh tuấn tuy rằng vẫn có chút trắng bệch, thế nhưng so với lúc trước thực sự đã tốt hơn không ít, đặc biệt là ánh mắt của hắn, chứa đầy tự tin và chiến ý.

-Vương Hạo Thần, ngươi đột phá?

Vân Lan một điểm nhân lực vẫn phải có, nàng đương nhiên nhìn ra Vương Hạo Thần khác biệt, khuôn mặt hiện ra vẻ mừng rỡ.

Vương Hạo Thần mỉm cười gật đầu, vừa rồi hắn liều lĩnh lấy trạng thái trọng thương ép thân thể tới cực hạn, trong lúc vô tình chạm tới điểm đột phá, không dễ dàng tìm được cơ hội, Vương Hạo Thần liền không chút do dự toàn lực phá quan, tu vi liền một đường hát vang tiến mạnh, trực tiếp đạt tới Lục Tinh Vũ Đò cảnh giới.

Trong quá trình đột phá không thể bị quấy rầy, nếu không một khi thất bại vào lúc đó, nhẹ thấy tẩu hoả nhập ma, trở nên điên khùng, nặng thì đứt hết kinh mạch mà chết.

Vừa rồi may mắn có Vân Lan liều mạng giúp hắn kéo dài thời gian, bởi vì Tân Lập chắc chắn sẽ không để hắn có cơ hội đột phá, lấy trạng thái của hắn lúc đó, chỉ cần đối phương đá nhẹ một cái, cũng đủ để hắn đi đòi nhà ma.

Trong lòng Vương Hạo Thần, đối với Vân Lan cực kỳ cảm kích.

-Vân Lan tỷ, mọi chuyện còn lại giao cho ta a!

Vương Hạo Thần tự tin nói.

Thanh âm của hắn không lớn, nhưng lại ẩn chứa kiên định đáng tin, khiến cho người khác cho dù đang tuyệt vọng cũng sẽ an tâm đem hi vọng đặt lên vai hắn.

Vân Lan mặc dù trong lòng còn có chút lo lắng, thế nhưng vẫn lựa chọn tin tưởng đối phương, thân hình rút lui về phía sau Vương Hạo Thần.

Vương Hạo Thần ánh mắt lúc này chuyển sang đặt tại Tân Lập trên người, trong con ngươi dần dần lộ ra hàn ý lạnh như băng.

Tân Lập sắc mặt lúc này lại có chút khó coi, hắn không ngờ được, Vương Hạo Thần vậy mà có thể trong thời gian ngắn như vậy thành công đột phá cảnh giới, để cho mọi việc một lần nữa thoát khỏi dự tính của hắn.

-Không nghĩ tới, ngươi vậy mà nhất cử nhất động đạt tới Lục Tinh Vũ Đò, bất quá cho dù ngươi đột phá tu vi thì đã sao? Lúc trước thương thế, cũng không phải đột phá tu vi liền có thể chữa khỏi, ngươi lúc này, có thể có được bao nhiêu lực lượng?

Hít một hơi thật sâu, Tân Lập cố gắng để cho mình bình tĩnh lại, nhìn Vương Hạo Thần lạnh giọng nói, cũng như đang dùng những lý lẽ này để trấn an chính mình.

Vương Hạo Thần đạm mạc nhìn hắn, bình tĩnh nói:

-Xử lý ngươi vẫn là không có vấn đề!

Hắn lúc này thương thế đúng là không có khỏi hẳn, thế nhưng bởi vì tu vi đột phá nguyên nhân, lúc này thể nội nguyên khí của hắn cực kỳ sung túc, tuy không phải ở trạng thái toàn thịnh, nhưng cũng không kém quá xa.

Nên biết, hắn tu vi lúc này đã không phải là Ngũ Tinh Vũ Đò mà là Lục Tinh Vũ Đò, cho dù chiến lực lúc này chỉ có thể phát huy ra sáu bảy thành lực toàn thịnh, hắn vẫn như cũ so với trước đó thời kỳ đỉnh phong mạnh hơn mấy phần.

-Nói khoác mà không biết ngượng!

Tân Lập hừ lạnh một tiếng, trên người khí thế bùng phát, mặc dù trải qua liên tiếp chiến đấu, thế nhưng đối với Tân Lập mà nói cũng không có gì khó khăn, chiến lực như cũ vẫn được bảo toàn xuống.

-Man Long Xuất Tù!

Một quyền hung mãnh đánh đi, tựa như một đầu man long trong đầy uy lực, oanh kích về phía Vương Hạo Thần.

Nếu là trước khi đột phá, Vương Hạo Thần trừ phi thi triển ra “Xích Lôi Thiểm Thiên“, nếu không quả quyết không dám chính diện nghênh đón một quyền này của Tân Lập, thế nhưng bây giờ thì khó mà nói rồi.

-Xẹt! Xẹt!

Trên người Vương Hạo Thần có màu đỏ lòe quang loé lên, sau đó, liền xuất hiện từng dòn máu đỏ xích hồng nguyên khí ngưng thực cuốn quanh người, thứ này không phải thứ gì xa lạ, chính là Viêm Lôi Khí do Vương Hạo Thần sau khi tu thành huyền công mà có được.

Viêm Lôi Khí lúc này so với dĩ vãng càng thêm ngưng thực cuồng bạo, rõ ràng, theo Vương Hạo Thần tu vi tăng lên, Viêm Lôi Quyết mà hắn tu luyện uy lực cũng theo đó đề thăng.

Năm ngón tay nắm lại thành quyền, thể nội tinh thuần hồn hậu nguyên khí theo kinh mạch chảy xuôi hội tụ nơi đầu quyền, hoá thành một cỗ đáng sợ lực lượng.

Vào lúc đó, quanh người hắn Viêm Lôi Khí cũng chuyển động, nhanh chóng tạo thành một lớp nguyên khí phòng thủ bao phủ bảo vệ quanh người hắn,

không có một kẻ hờ.

-Phục Hồ Quyền!

Vương Hạo Thần hét lớn một tiếng, thân hình tung lên, một quyền đỏ rực mang theo vang dội tiếng hổ gầm toàn lực đánh ra, không chút lưu tình đánh thẳng về phía Tân Lập.

Phục Hồ Quyền phối hợp với Viêm Lôi Quyết, có thể vừa công vừa thủ, chính là một trong những chiêu thức mà Vương Hạo Thần ưa thích sử dụng nhất, uy lực cực kỳ đáng sợ.

Hơn nữa, sau khi Vương Hạo Thần đột phá, Phục Hồ Quyền cũng nhân cơ hội đó tăng lên một tầng, vì thế lúc này Vương Hạo Thần thi triển Phục Hồ Quyền, không phải lực hồ chi lực, mà là thất hồ chi lực!

Thất hồ chi lực Phục Hồ Quyền, chính là đã bước vào bộ quyền pháp này đại thành cảnh giới!

Lực hồ và thất hồ, nhìn như chỉ kém nhau một tầng, thế nhưng một tầng này lại không dễ gì vượt qua, uy lực ở đó chênh lệch đồng dạng rất lớn, trước khi đạt tới cảnh giới đại thành, người sử dụng Phục Hồ Quyền chỉ có thể coi có chút thành tựu, nhưng một khi quyền pháp đại thành, vậy liền được xem chân chính thành thạo bộ quyền pháp này, có thể bộc phát ra gấp đôi lực lượng so với trước đó.

Cũng bởi vì lý do đó, mà thất hồ chi lực Phục Hồ Quyền, uy lực hoàn toàn vượt xa trước đó lực hồ chi lực!

Cứ việc Vương Hạo Thần lúc này thân mang trọng thương, thế nhưng một quyền này lực lượng so với trước đó thời kỳ đỉnh phong còn muốn mạnh hơn không ít.

-Ầm!

Hai người song quyền cùng một chỗ đụng vào nhau, tựa như long hổ tranh đấu, dư ba lập tức giống như cuồng phong nổi lên, điên cuồng thổi quét xung quanh.

Cái này hoàn toàn là lấy lực đấu lực, ai mạnh người ấy thắng, không có một chút hoa mỹ nào.

-Răng rắc!

-A...

Tiếng xương gãy cùng tiếng hét thảm của Tân Lập đồng thời vang lên, một giây sau, hắc thân ảnh liền giống điều đứt dây bay thẳng ra ngoài, há miệng phun ra từng ngụm máu tươi.

Trái lại, Vương Hạo Thần chỉ lui về phía sau hai bước, lập tức ổn định được thân hình, khí tức như cũ trầm ổn, càng đừng nói tới việc bị thương.

Bên kia, Tân Lập ôm lấy một cánh tay quỳ trên mặt đất, khuôn mặt bởi vì đau đớn mà trở nên vặn vẹo dị thường.

Nếu có người để ý, hắc cánh tay lúc này đã quẹo hẳn sang một bên, xương tựa hồ đã bị đánh gãy nhiều chỗ, để cho cánh tay càng thêm biến dạng không còn chút hình dáng ban đầu, nhìn vào thập phần dọa người.

Cái này cũng không có cách, Vương Hạo Thần một quyền kia uy lực quá mạnh mẽ, Man Long Quyền của Tân Lập căn bản không chống đỡ nổi, tuy rằng hắc có thủ sáo, thế nhưng thứ này chỉ có thể bảo vệ hắc da thịt không bị đao kiếm chém đứt, chứ vô pháp ngăn cản toàn bộ kinh lực xuyên thấu, một quyền của Vương Hạo Thần ẩn chứa lực đạo khủng bố như vậy, nếu không phải thủ sáo cản bớt một phần lực lượng, e rằng Tân Lập cánh tay đã triệt để bị phế đi rồi.

Tân Lập gian nan đưa mắt nhìn xem đạo thân ảnh đứng cách hắc không xa, trong mắt chứa đầy hoảng sợ chi ý, hắc làm sao cũng không ngờ tới, đối phương vẹn vẹn là tăng lên một cái tiểu cảnh giới, chiến lực lại trở nên đáng sợ như vậy, hơn nữa còn là tại trong tình huống đang bị trọng thương.

Không phải nói, vũ giả mới đột phá cảnh giới chính là lúc bọn hắc cần thời gian để củng cố, chiến lực vì vậy không mạnh hơn trước đó quá nhiều hay sao?

Chẳng lẽ đối với thiên tài yêu nghiệt như Vương Hạo Thần, những điều đó hoàn toàn không có ý nghĩa?

Kỳ thực Tân Lập suy nghĩ không hoàn toàn chính xác, thế nhưng cũng không hẳn là sai, Vương Hạo Thần tu vi cảnh giới xác thực chưa ổn định, thế nhưng bởi vì căn cơ của hắc so với người khác cường đại, kiên cố hơn quá nhiều, dẫn tới chiến lực có thể nói là cùng cảnh giới vô địch, hơn nữa mỗi lần tăng lên tu vi, chiến lực cũng sẽ theo đó đề thăng gấp bội, mặc dù bởi vì tu vi chưa được củng cố mà bị ảnh hưởng đôi chút, thế nhưng vẫn mạnh hơn vô giả bình thường đã củng cố cảnh giới sau khi đột phá rất nhiều.

Đúng là, đối với thiên tài mà nói, không thể đem lý lẽ của người thường áp dụng cho bọn hắc!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Vô ảnh thức – kiếm ra tất sát

Cách Vương Hạo Thần và Tân Lập trảng chiến không xa, có hai đạo thân ảnh đang đứng đối diện quan sát trận chiến, hai người này, không phải ai khác chính là Lý Nguyên và Đồng Tĩnh Vân.

Chỉ là lúc này Lý Nguyên sắc mặt có thể nói là khó coi tới cực điểm, còn Đồng Tĩnh Vân thì lại vui mừng khôn xiết.

- Vì cái gì? Vì cái gì hần có thể đứng lúc như vậy đột phá a?

Lý Nguyên trong lòng không ngừng gào thét, hần thật không hiểu nổi, bọn hần vì cái gì lại xui xẻo tới vậy, ở địa phương chim không thềm ỉa này đứng phải một tên biến thái như vậy, thậm chí còn “trợ giúp” đối phương đột phá tu vi.

Đồng Tĩnh Vân thì hai mắt sáng rực như sao nhìn Vương Hạo Thần, nàng đồng dạng không nghĩ tới, mình trước đó để Vương Hạo Thần gia nhập chiến đội quyết định tương như vô nghĩa, lại mang lại hiệu quả kinh người như vậy, có thể nói, là hần một tay đảo ngược cục diện tất bại của bọn họ.

- Người này tuổi còn trẻ mà lại có thiên phú đáng sợ như vậy, thật sự để cho bốn tiểu thư cũng có chút động tâm nha!

Không thể không nói, tuy rằng Huyền Vũ đại lục lấy thực vi tôn, ngoại hình dung mạo chỉ là thứ yếu, thế nhưng không thể phủ nhận, bất cứ nam nhân nào vừa có thực lực cùng thiên phú tuyệt hảo, hơn nữa còn sở hữu dung mạo tuấn mỹ như Vương Hạo Thần, chính là vô số nữ nhân trong lòng nam nhân, đồng thời cũng là bọn họ hình mẫu đạo lý lý tưởng.

Đồng Tĩnh Vân trước giờ ở trong Đồng gia là một nữ tử hiếm hoi có thiên phú cùng dung mạo thượng đẳng, người truy cầu nàng tự nhiên không ít, thế nhưng đều không lọt vào nàng pháp nhãn.

Cho đến hôm nay, Vương Hạo Thần chính là người đầu tiên khiến cho Đồng Tĩnh Vân động tâm!

Trong lúc Đồng Tĩnh Vân, Lý Nguyên mỗi người một ý nghĩ, chỗ Vương Hạo Thần cùng Tân Lập nơi này, không khí lại lộ ra có chút an tĩnh lạ thường.

Tân Lập hết nhìn Vương Hạo Thần, lại nhìn xem cánh tay của mình, trong lòng chiến ý nhanh chóng giống như ngọn lửa bị dội một gáo nước lạnh dập tắt, chỉ còn lại sợ hãi cùng thối ý.

Một quyền của tên kia đã khiến hần cơ hồ mất một cánh tay, nếu lại thêm vài lần nữa, chẳng phải hần cả người liền hoá thành bùn nhão dưới tay đối phương hay sao?

Nghĩ như vậy, Tân Lập trong lòng lập tức quyết định bỏ chạy, còn về phần Lý Nguyên tên kia sống chết, tự đã bị hần sớm quăng ra sau đầu.

Nói đùa! Sinh tử trước mắt, coi như là huynh đệ ruột thịt cũng sẽ bỏ mặc nhau, huống hồ hần cùng Lý Nguyên quan hệ ngay cả bằng hữu đều rất miễn cưỡng, cần gì phải vì đối phương mà liều mạng?

Tân Lập là người cẩn thận, thế nhưng cũng cực kỳ sợ chết, nếu như không có trăm phần trăm nắm chắc, hần nhất định sẽ bỏ của chạy lấy người.

Trong lòng Tân Lập kỳ thật còn đem Lý Nguyên âm thầm ghi hận, bởi vì nếu không phải đối phương rảnh rồi không có việc gì làm lại muốn phục kích Đồng Tĩnh Vân chiến đội, vậy liền không có chuyện bọn hần một bên này phải tổn thất mấy người, thậm chí ngay cả hần đều bị phế một cánh tay.

- Đi!

Tân Lập tâm niệm vừa động, bàn chân đạp mạnh lên nền đất, lấy đà hướng về phía bìa rừng chạy như điên, trong nháy mắt đã chạy được một đoạn dài.

Hần ý định chỉ có một, đó là toàn lực chạy trốn, coi như phải lấy hết sức bú sữa mẹ cũng phải rời khỏi nơi này, bởi vì nếu đánh tiếp hần căn bản không phải Vương Hạo Thần đối thủ, chắc chắn sẽ bị đối phương chém giết.

- A, muốn chạy?

Vương Hạo Thần giật mình, hần không nghĩ tới đối phương lại bỏ chiến mà chạy như vậy, bất quá ngẫm lại cũng đúng, không nói gì Tân Lập, chính bản thân hần cũng có năm chắc, nếu tiếp tục chiến đấu, trong vòng ba chiêu ắt có thể lấy mạng đối phương.

Nhưng coi như là Tân Lập một lòng muốn chạy trốn, hần cũng không có ý định dễ dàng như vậy liền buông tha đối phương!

- Dùng người thử nghiệm ta mới nhất một kiếm a!

Vương Hạo Thần khẽ liếm môi, Từ Lam Kiếm thành linh xuất hiện trong tay, bàn chân dẫm một cái, thân hình giống như một con gió biến mất tại chỗ.

Ngay vào lúc đó, đang điên cuồng chạy trốn Tân Lập đột nhiên cảm nhận được một cỗ nguy hiểm cực lớn đang nhanh chóng tiến lại gần, cỗ nguy cơ này

hắn chưa từng gặp qua trước đây, sau lưng truyền tới từng đợt hàn khí khiến cho hắn thân thể không tự chủ được run rẩy, da đầu tê dại.

Cảm giác đó, giống như là bị một đầu thú săn mồi đáng sợ nhìn chăm chăm vào vậy!

Trong lúc Tân Lập còn đang sửng sốt, một đạo thân ảnh như quỷ mị đã xuất hiện tại hắn phía sau, ngay sau đó, một đạo kiếm quang nhanh như chớp đã đâm đi ra, đích đến, chính là Tân Lập phần cổ phía sau.

-Vù! Vù!

Một kiếm này thực sự quá nhanh, nhanh tới mức tất cả mọi người ở đây chỉ kịp nhìn thấy đạo kiếm quang loé lên giữa hư không và kiếm phong rít gào, còn thân kiếm và người cầm kiếm hoàn toàn không nhìn thấy, đủ biết tốc độ của người xuất kiếm nhanh tới mức nào.

Kiểm chưa tới, sát ý lạnh như băng đã khoá chặt Tân Lập, luồng sát khí không nhiều, nhưng lại lạnh buốt đến tận xương tủy, mũi kiếm thì nhanh như điện, chỉ trong tích tắc đã đâm vào Tân Lập sau gáy.

-Vô Ảnh Thúc!

-Xoạt!

Một giọng nói lạnh nhạt như có như không vang lên, tiếp đó là một đạo da thịt bị xé rách âm thanh, Tân Lập thân hình đứng sững lại một giây, sau đó liền đổ ập xuống đất, máu tươi từ sau gáy cuồn cuộn phun mà ra, sinh cơ lập tức đoạn tuyệt.

Mà phía hắn đạo thân ảnh kia, thì lại nhanh chóng hiện rõ trước mắt mọi người, không phải ai khác chính là Vương Hạo Thần, lúc này trong tay hắn cầm lấy Từ Lam Kiếm, nơi mũi kiếm dính một chút máu tươi, dĩ nhiên là vào lúc hạ sát Tân Lập nên mới lưu lại.

Tất cả mọi người, bao gồm cả Vân Lan, Trần Thắng, thậm chí cả Đại Cung đang trị thương cũng không nhận được mà khẽ giật giật mí mắt, trong lòng vẫn chưa hết hoảng sợ vì một kiếm vừa rồi của Vương Hạo Thần.

Một kiếm kia, mặc dù không có hoa mỹ tiểu xảo, nói trắng ra chính là đâm thẳng, thế nhưng tốc độ lại quá nhanh, coi như là biết được quỹ đạo di chuyển của nó đều vô pháp tránh né.

Vương Hạo Thần đồng dạng có chút hài lòng, vừa rồi hắn thi triển ra một kiếm, chính là Toàn Phong kiếm pháp trong đó đệ tam thức – Vô Ảnh Thúc!

Vô Ảnh Thúc, kiếm ra cũng như tên gọi, đối thủ căn bản không thể nhìn thấy người và kiếm bóng dáng, nhiều nhất chỉ có thể nhìn thấy kiếm quang ẩn hiện, ngay sau đó liền bị chém giết.

Trước đó Vương Hạo Thần không có hoàn toàn thành thực một kiếm này, cũng là bởi vì nó yêu cầu tốc độ xuất kiếm quá nhanh, cho dù là hắn muốn thi triển đều có chút miễn cưỡng, vì thế mới không dám thi triển ra, nếu không sợ rằng chưa đã thương được địch thủ, đã bị kiếm của mình hại chết.

Thế nhưng sau khi hắn đột phá tu vi, tốc độ, lực lượng và khả năng quan sát mục tiêu đều được nâng cao không chỉ một tầng, vừa vặn có đủ khả năng để thi triển Vô Ảnh Thúc, quả nhiên một khi thi triển ra, hiệu quả đích xác không ngoài mong đợi.

Dù sao, Tân Lập nói thế nào cũng là một vị Bát Tinh Vũ Đồ, tuy rằng tại dưới tình huống không có chiến ý một lòng chạy trốn mới bị giết chết dễ dàng như vậy, thế nhưng điều này cũng không thể phủ nhận Vô Ảnh Thúc một kiếm này độ đáng sợ, trong Bát Tinh Vũ Đồ cảnh giới, e rằng có rất ít người có thể tiếp được.

Vương Hạo Thần sở hữu Vô Ảnh Thúc một kiếm này, dưới Cửu Tinh Vũ Đồ hoàn toàn có thể xưng là “kiếm ra tất sát”!

Đem Tân Lập túi càn khôn thu vào tay, Vương Hạo Thần lúc này mới khẽ thở ra một hơi, cất bước đi về phía Vân Lan ở gần nhất, nhìn nàng cười nói:

-Vân Lan tỷ! Thương thế có nặng lắm không?

Vân Lan từ nãy tới giờ vẫn đang nhìn hắn không chớp mắt, lúc này nghe Vương Hạo Thần thanh âm mới bừng tỉnh, khuôn mặt thanh tú có chút đỏ ửng, lắc đầu nói:

-Không đáng ngại!

Đến khi đứng dậy, nàng ánh mắt vẫn không nhận được thỉnh thoảng liếc trộm Vương Hạo Thần vài lần, nàng như cũ khó có thể tin tưởng, người mà nàng trước đó không lâu còn muốn bảo vệ, lại có thiên phú cùng thực lực đáng sợ như vậy, nhất là một kiếm sau cùng kia, để cho nàng cảm thấy có một loại sợ hãi cùng kính phục xuất phát từ trong nội tâm mà ra.

Thân là kiếm tu, Vân Lan hiểu rõ rất rõ mình và Vương Hạo Thần chênh lệch, nàng tuy rằng tu vi mạnh hơn Vương Hạo Thần một điểm, thế nhưng ngoại trừ điều đó ra, mọi phương diện khác của hắn đều bỏ xa nàng, về mặt kiếm đạo, càng là đem nàng vung xa mười tám con phố.

Phải biết, Vương Hạo Thần niên kỷ, chắc chắn so với nàng phải nhỏ hơn nhiều a!

-Hắn thật sự quá ưu tú!

Vân Lan từ đáy lòng thì thầm một câu, lại nghĩ tới bản thân được Vương Hạo Thần đón đỡ trước đó tình huống, mặc dù chỉ là da thịt tiếp xúc một lần rất ngắn ngủi, nhưng lại để cho nàng có chút lưu luyến cảm giác đó.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Kết thúc

Vương Hạo Thần cùng Vân Lan nhanh chóng cùng Trần Thắng, Đại Cương hội hợp cùng một chỗ, hai người này thương thế so với Vân Lan còn nặng hơn không ít, bất cứ vẫn chỉ cần không chiến đấu, bình thường hoạt động vẫn là có thể.

Chỉ duy có Đồng Tinh Vân là không thấy đâu.

-Đồng Tinh Vân đâu rồi?

Vương Hạo Thần đưa mắt nhìn xung quanh vẫn không phát hiện thứ hai bóng dáng, liền hỏi.

-Vừa rồi Lý Nguyên nhìn thấy Tân Lập bị người chém liền bỏ chạy, Tinh Vân tỷ hấn là đuổi theo hấn rồi!

Vân Lan khẽ nói.

Ngẫm lại cũng đúng, Tân Lập bị chém giết đồng nghĩa với việc Lý Nguyên có khả năng rất lớn phải cùng lúc đối mặt với Vương Hạo Thần và Đồng Tinh Vân vây công, lúc đó coi như hấn mạnh e rằng cũng khó thoát khỏi cái chết

Vì thế Lý Nguyên nhân lúc Vương Hạo Thần còn chưa chú ý đến liền nhanh chóng bỏ chạy, mà Đồng Tinh Vân tự nhiên không có ý để hấn dễ dàng như vậy trốn mất, lập tức đuổi theo.

Đúng lúc này, một đạo thân ảnh nhẹ nhàng hạ xuống bên cạnh mọi người, không ai khác chính là Đồng Tinh Vân, lúc này nàng vẻ mặt có chút tức giận, không cam lòng nói:

-Tên Lý Nguyên kia thật đúng là thô tử, ta tuy rằng thực lực không kém hấn, nhưng tốc độ lại hơi chút không bằng, rốt cuộc vẫn để hấn chạy thoát!

Nguyên lai, nàng cùng Lý Nguyên thực lực đúng là sán sán nhau tầm đó, bất quá cái này chỉ là nói về chiến lực tổng hợp mà thôi, cũng không đại biểu bọn họ ở mọi phương diện đều ngang nhau.

Công bằng mà nói, Lý Nguyên tốc độ phải nhanh hơn Đồng Tinh Vân một chút, ngược lại, Đồng Tinh Vân khả năng phòng thủ lại càng hơn đối phương một bậc, vì thế tạo thành cục diện ai cũng không làm gì được người kia, coi như đánh tiếp, kết quả chắc chắn sẽ là lưỡng bại cầu thương, cả hai ôm nhau cùng chết.

Thế nhưng là, nếu như một trong hai người một lòng muốn chạy, vậy người kia muốn ngăn cản cũng không có biện pháp.

-Không sao, dù sao chúng ta cũng không có tổn thất cái gì!

Vương Hạo Thần mỉm cười, dù sao lúc trước bọn hấn tình thế có thể nói là ngàn cân treo sợi tóc, bất cứ lúc nào cũng có thể bại, bây giờ đành được chiến thắng mà không mất đi một ai, kỳ thực đã là thành quả tốt nhất rồi, còn về phần Lý Nguyên sống chết hấn cũng không quá để ý, một cái Bát Tinh Vũ Đồ mà thôi, đối với hấn đã không còn sức uy hiếp.

Đồng Tinh Vân gật đầu, khoé miệng cũng hiện lên một vòng ý cười, trận chiến này kết quả hoàn toàn vượt quá nàng dự liệu, vốn dĩ nàng cho rằng, có thể không thể tổn thất quá nhiều rút lui đã là vạn hạnh rồi, thế nhưng Vương Hạo Thần xuất hiện, liền phá hủy toàn bộ Lý Nguyên kế hoạch, thậm chí có thể nói, hấn chính là đã một tay “nghịch chuyển càn khôn”.

Tiếp đó, bọn họ một nhóm người liền chọn một nơi cách đó không xa để tiến hành trị thương, nghỉ ngơi hồi phục thể lực, dù sao trải qua một trận đại chiến như vậy, bất cứ ai cũng cảm thấy mệt mỏi đến rã rời, cho dù là Vương Hạo Thần đều không ngoại lệ.

Thậm chí, Vương Hạo Thần thương thế trong đám người có thể coi là rất nặng, nếu không phải hấn giữ đường tìm được cơ hội đột phá tu vi, vậy hấn e rằng ngay cả đứng dậy tiếp tục chiến đấu đều là thiên phùng dạ đảm, chứ đừng nói là chém giết Tân Lập.

Cho dù tu vi đột phá, thế nhưng điều đó không nghĩ là trong người hấn thương thế cũng theo đó khôi phục, chỉ là trước đó bị hấn mạnh mẽ áp chế mà thôi, nếu không sớm trị liệu, e rằng sẽ lưu lại tai họa ngầm, sau này dẫn đến tu vi khó tiến.

Đem từng cây dược thảo ăn vào, Vương Hạo Thần bắt đầu sử dụng dược lực từ dược thảo tiến hành trị liệu thân thể, dược thảo chữa thương công năng tuy rằng không bằng đan dược, thế nhưng so với tự mình chữa trị vẫn nhanh hơn nhiều.

Vương Hạo Thần thương thể tương đối nặng, khá tốt hần thể chất so với võ giả bình thường cường đại hơn quá nhiều, cộng thêm có dược thảo hỗ trợ trị thương, thương thể bao lâu liền ổn định, thậm chí bắt đầu có chuyển biến tốt.

Vương Hạo Thần cũng không rõ hần Thái Dương Vương thể chất đến cùng mạnh đến mức nào, bởi vì hần tìm qua nhiều điển tịch, cũng không phát hiện ra trong lịch sử Huyền Vũ đại lục từng xuất hiện qua lại này thể chất, tất nhiên, cái này chỉ là trên sử sách, thật sự có hay không thì hần cũng không rõ.

Hần chỉ biết là, mỗi khi bị thương, hần tốc độ hồi phục đều so với người bình thường nhanh gấp mấy lần.

Hơn nữa, bởi vì có Thái Dương Vương thể chất, hần chỉ cần có đủ tài nguyên, tu vi liền sẽ giống như ngồi trên hoa tiễn tăng lên, hoàn toàn không có một chút trở ngại.

Đương nhiên, Vương Hạo Thần sẽ không làm như vậy, bởi vì làm vậy là tự hủy mình căn cơ, về lâu dài được căn bản bù không nổi mất.

- Lần này tại trong chiến đấu đột phá Lục Tinh Vũ Đò, tuy rằng cũng là một điều tốt, bất quá vừa rồi ta lại không có thời gian củng cố cảnh giới, lúc này này nhất định phải làm tốt chuyện này!

Vương Hạo Thần nghĩ thầm.

Sau khi hần đột phá Lục Tinh Vũ Đò, việc đầu tiên chính là lập tức đối mặt với Tân Lập, làm gì có thời gian đi quản chuyện khác.

Chính vì vậy mà tu vi của hần tuy rằng có đột phá, thế nhưng lại không lấy gì làm vững chắc giống như trước đây, lấy tính cách của Vương Hạo Thần, đương nhiên phải cẩn thận tu bổ thật tốt.

Vương Hạo Thần căn cơ, có thể dùng hai từ “khủng bố” để hình dung, hần không chỉ có cường hần thể chất, có màu vàng tiểu kiếm ban cho hai lần tẩy lễ, mà chính bản thân hần mỗi lần đột phá đều chủ trọng tôi luyện căn cơ tốt nhất có thể, đây cũng là một lý do khiến cho hần không chỉ có tu vi tăng nhanh, mà ngay cả chiến lực đến kinh khủng đến dọa người.

Lần này xảy ra chuyện ngoài muốn, bất quá cũng không quan trọng, chẳng qua là tốn thêm một ít thời gian mà thôi.

Đại khái hao tổn ba canh giờ thời gian, Vương Hạo Thần rốt cuộc đem tu vi củng cố vững chắc đến cực hạn, thương thể đều hồi phục thêm một phần, trạng thái mặc dù chưa thể đạt tới toàn thịnh, thế nhưng so với trước cũng đã tốt hơn nhiều.

Lục Tinh Vũ Đò tự nhiên so với Ngũ Tinh Vũ Đò tu vi phải cường đại hơn nhiều, lúc này Vương Hạo Thần dưới Cửu Tinh Vũ Đò, đã rất khó tìm được đối thủ.

- Há?

Vương Hạo Thần quay đầu lại, chỉ thấy sau hàng cây thưa gần đó, có một đạo thân ảnh nữ tử xinh đẹp đang đứng nhìn hần, chính là Vân Lan.

- Vân Lan tỷ, tìm ta có chuyện gì không?

Vương Hạo Thần đối với nữ nhân tốt bụng vẫn là rất có hảo cảm, nhìn thấy nàng bẽn lẽn cười, hỏi.

Vân Lan lại không có giống như Vương Hạo Thần tự nhiên, không hiểu sao, nàng mỗi lần đối mặt với hần đều có một cảm giác tim đập nhanh, khuôn mặt tự động đỏ ửng, lúc này mở miệng đều có chút lúng túng, hồi lâu mới ấp úng nói ra:

- Ta... ta chỉ muốn đi qua xem một chút người thương thể thế nào! Bất quá xem ra là ta lo hão rồi!

Vương Hạo Thần trong lòng hơi ấm áp, hần biết Vân Lan trước đó cũng bị thương không nhẹ, thế nhưng dù vậy nàng vẫn dành thời gian đến thăm hần, chứng tỏ đối phương là thật lòng quan tâm chính mình.

- Chút thương thể đó không đáng ngại, Vân Lan tỷ không cần lo lắng!

Vương Hạo Thần nói, thanh âm có chút nhu hòa.

Vân Lan tiến lại gần hần, khuôn mặt ửng đỏ, thế nhưng thanh âm lại mui phần nghiêm túc nói:

- Vương Hạo Thần, ta lần này đến đây kỳ thực là muốn đa tạ người, nếu như trước đó không có người ra mặt, e rằng chúng ta chiến đội kết quả thật là toàn quân bị diệt!

- Vân Lan tỷ, ta lúc này nói thế nào cũng là chiến đội một thành viên, cả đội gặp khó khăn ta đương nhiên phải ra tay góp một phần sức lực!

Vương Hạo Thần khoát tay, tùy ý cười nói.

Vân Lan nghe hần nói vậy, khoe miệng cũng cong lên, Vương Hạo Thần mặc dù đã thể hiện chiến lực cường đại của mình, thế nhưng đứng trước nàng lại không có một chút kiêu ngạo, cái này để cho nàng thoải mái vô cùng.

Cứ như vậy, hai người trò chuyện ngày càng hợp ý, ban đầu quan hệ của họ vốn dĩ không đến mức thân mật như vậy, thế nhưng bây giờ lại tạo thành

một bầu không khí hoà hợp vô cùng.

-Người thật sự phải tiến vào Nhai Đình sơn mạch chỗ sâu sao?

Vân Lan lưỡng lự một chút rồi bỗng nói.

-Không sai!

Vương Hạo Thần không có dấu điểm, trực tiếp gật đầu xác nhận.

-Nhai Đình sơn mạch chỗ sâu so với ở bên ngoài phải nguy hiểm hơn rất nhiều, không có Vũ Sĩ tu vi muốn đi vào đó căn bản là cửu tử nhất sinh! Người tu vi tuy rằng có chỗ đột phá, thế nhưng muốn đi vào đó thực sự vẫn quá mạo hiểm!

Vân Lan cố gắng khuyên nhủ.

Nàng mặc dù chưa từng vượt qua ải Nhai Đình tiến vào sơn mạch chỗ sâu, thế nhưng nàng ở nơi này lịch lãm đã lâu như vậy, cũng biết được rất nhiều thông tin, vì thế rất lo lắng cho Vương Hạo Thần, nên mới mở miệng ngăn cản.

-Xin lỗi!

Vương Hạo Thần tự nhiên biết Vân Lan chỉ có ý tốt, thế nhưng hắn lại không thể không đi.

Hắn lần này mục đích đi vào Nhai Đình sơn mạch, chính là muốn tìm đến chỗ cơ duyên trên tám địa đồ mà sư nương đã cho hắn, theo như lời nàng nói, chỉ cần hắn từ trong đó chiếm được một phần cơ duyên, hắn chiến lực sẽ đại tiến, không nói có thể đột phá đến Vũ Sĩ, thế nhưng nếu là Vũ Đồ đỉnh phong hắn là không có vấn đề.

Lục Phong đại hội không đến hai năm nữa sẽ diễn ra, đến lúc đó, hắn ít nhất cần có tu vi Vũ Sư mới có tư cách tham dự, đây không thể không nói là một nhiệm vụ hết sức khó khăn, vì thế Vương Hạo Thần nhất định phải bắt lấy mọi cơ hội dù là nhỏ nhất ở trên đường gặp phải để không ngừng tiến bộ, chỉ có như vậy, hắn mới có hi vọng sánh ngang với các đệ tử thiên tài của những ngọn núi khác.

Dù sao, hắn khởi đầu so với những người kia phải muộn hơn rất nhiều, bắt buộc phải so với bọn họ càng thêm cố gắng mới có thể đuổi theo bước chân của bọn họ, nếu không, vĩnh viễn chỉ có thể bị những người kia bỏ xa ở phía sau.

Chính vì thế, dầu biết tiến vào Nhai Đình sơn mạch chỗ sâu ẩn chứa rất nhiều nguy hiểm, thế nhưng hắn lại không thể không mạo hiểm một lần.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Hiểu Lắm

Nghe Vương Hạo Thần nói, Vân Lan hai mắt thoáng tối lại, nàng biết nói thêm cũng chẳng ích gì, căn bản sẽ khuyên nổi hắn, vì thế chỉ có thể khẽ thờ dài nói:

-Vậy người cẩn thận một chút, chú ý đừng đi về phía bắc chỗ sâu, ở đó nghe đồn có càn cao cấp huyền thú tồn tại, lấy thực lực của người đi vào đó gần như không có cơ hội sống sót chỗ ra!

-Minh bạch!

Vương Hạo Thần gật đầu, hắn cũng đã nghe qua một ít kể về Nhai Đình sơn mạch câu chuyện, người ta nói rằng bên trong Nhai Đình sơn mạch chỗ sâu nhất, rất có thể có tương đương với Vũ Quân thậm chí Vũ Vương cấp bậc man thú.

Đem một số thông tin nói cho Vương Hạo Thần về sau, Vân Lan liền đứng dậy rồi đi, trước lúc rời khỏi, nàng ánh mắt có chút u oán liếc qua Vương Hạo Thần, đáng tiếc hắn lại không phát hiện ra nàng dị trạng.

Có một số chuyện, không thể chỉ dựa vào tình cảm của một người mà đi tới kết quả, dù sao nhân sinh có rất nhiều việc vĩnh viễn không thể được như ý muốn!

-Tiểu huynh đệ! Nhai Đình sơn mạch chỗ sâu đúng là rất nguy hiểm, bất quá ta tin tưởng người không phải kẻ tầm thường, chắc chắn có thể an toàn trở ra, lúc đó nhất định phải đến tìm ta uống rượu a!

Hai ngày sau, đoàn người rốt cục đi đến ải Nhai Đình, đó cũng là lúc mà bọn họ phải tách ra.

Vương Hạo Thần có ý định tiến vào ải Nhai Đình, thế nhưng không phải ai cũng giống như hắn có lá gan lớn như vậy, cho dù đối với hắn có cảm tình

Vân Lan hay tu vi cao nhất Đồng Tình Vân cũng không dám cùng hấn mạo hiểm.

Tất nhiên, Vương Hạo Thần sẽ không trách bọn họ, dù sao hai bên nói trắng ra chỉ là bèo nước gặp nhau, quen biết không được mấy ngày, cho dù hấn có thể nói là từng cứu bọn họ một mạng, thế nhưng cái này cũng không đại biểu bọn họ cần phải vì hấn bán mạng.

Nhân sinh mỗi người một con đường, căn bản không có bao nhiêu người có thể cùng bản thân đồng hành đi tới cuối cùng.

-Yên tâm! Chỉ cần ta còn sống trở ra, nhất định sẽ đến tìm mọi người hần huyền!

Vương Hạo Thần đối với chiến đội tất cả mọi người ôm quyền nói, trong thanh âm ẩn chứa vô cùng tự tin.

Mọi người từng cái đi lên tạm biệt Vương Hạo Thần, sau cùng chỉ còn lại một mình Đồng Tình Vân, nàng lưỡng lự một chút rồi đi đến trước mặt hấn, lấy ra một cây màu trắng xinh đẹp ngọc trầm, thân sắc có ngượng ngùng, đem ngọc trầm đưa cho hấn, nói:

-Ngọc trầm này không phải món đồ gì trân quý, nhưng nó theo ta đã lâu, hi vọng người có thể nhận lấy, sau này nếu có dịp, hãy tới Đồng gia tìm ta!

Nói xong, nàng tựa hồ còn sợ Vương Hạo Thần sẽ cự tuyệt, đem ngọc trầm đặt vào tay hấn, sau đó liền đỏ mặt xoay người đi, tựa hồ không muốn để cho hấn nhìn thấy mình lúc này bộ dạng.

Mọi người đồng loạt sững sờ hồi lâu, sau đó liền vị ý thâm tường nhìn xem Vương Hạo Thần, Đại Cương càng là nở nụ cười cổ quái, nụ cười mà theo hấn là “nam nhân đều hiểu” ý tứ.

Bọn họ thế nhưng là biết, Đồng Tình Vân tại Đồng gia thế nhưng là có vô số người theo đuổi, bất quá lại không có ai bắt được nàng phượng tâm, Vương Hạo Thần cùng nàng tiếp xúc không có mấy ngày, nay lại Đồng Tình Vân lại mang mình tuý thân ngọc trầm đưa cho hấn, cái này tâm ý ngầm bên trong, mọi người trừ phi đầu bị lừa đã mới không nhìn ra.

Một nữ tử đưa cho một người nam tử ngọc trầm, có ý nghĩa không giống bình thường, nói thẳng ra, chính là đã đối với nam tử đó động tâm!

Nhất thời, Đại Cương và Trần Thắng liền không nhịn được trong lòng hâm mộ Vương Hạo Thần vận khí tốt, nếu để cho đám nam nhân ngoài kia biết được, e rằng sẽ ghen tị đến phát điên.

Đáng tiếc, Vương Hạo Thần nơi nào có thể hiểu được nữ nhân tâm ý, hấn nhiều nhất chỉ cảm thấy kỳ quái, mình thân là một cái nam nhân, Đồng Tình Vân lại đem ngọc trầm đưa cho hấn là có ý gì?

Bất quá, Vương Hạo Thần vẫn lịch sự nhận lấy ngọc trầm, hướng Đồng Tình Vân nói:

-Đa tạ, sau này nếu chúng ta có duyên, nhất định sẽ gặp lại!

Lời nói của hấn đơn thuần chỉ là muốn hẹn gặp bằng hữu trong tương lai, thế nhưng vào tai mọi người lại biến thành đối với Đồng Tình Vân làm ra một cái “hẹn ước”, cộng thêm trước đó hấn tiếp nhận ngọc trầm, càng khiến cho mọi người tin tưởng Vương Hạo Thần cũng có ý với Đồng Tình Vân.

Quả nhiên, Đồng Tình Vân sau khi nghe được lời nói của Vương Hạo Thần, khuôn mặt trong nháy mắt liền đỏ bừng, tràn đầy ngượng ngùng cùng vui sướng, nàng không nghĩ tới, đối phương lại “đáp ứng” mình tâm ý một cách dễ dàng tới như vậy.

Trong đám người, chỉ có Vân Lan là hai mắt âm trầm vô quang, trong lòng lại đáng chất nghĩ thầm “Thì ra hấn trong lòng đã có Tình Vân tỷ... cũng đúng, ta thân chỉ là một cái tán tu, nơi nào có thể so với Tình Vân tỷ, hấn làm sao có thể thích ta!”.

Nàng cảm thấy may mắn vì trước đó không có can đảm thổ lộ tình cảm của mình với Vương Hạo Thần, nếu không lúc này thực sự là không có mặt mũi nhìn hấn, càng không có mặt mũi nhìn Đồng Tình Vân.

Có đánh chết Vương Hạo Thần cũng không biết mình thế mà ngớ ngẩn cùng với Đồng Tình Vân kết xuống một cái to lớn hiểu lầm, phải đến mấy năm sau, hấn mới bởi vì hành động của ngày hôm nay mà hối hận không thôi.

Hấn lúc này vẫn còn quá trẻ, thực sự không hiểu chút gì về chuyện tình cảm nam nữ, nếu như là hấn có một chút kinh nghiệm, chắc chắn sẽ không tùy tiện “đáp ứng” Đồng Tình Vân như vậy.

Chỉ là, Vương Hạo Thần lúc này không thể biết được những chuyện trong tương lai, bây giờ trong đầu hấn chỉ có một mục tiêu đó là tiến vào Nhai Đình sơn mạch chỗ sâu tìm kiếm cơ duyên nâng cao thực lực, những chuyện hấn căn bản không để ý tới.

Nhìn Vương Hạo Thần thân ảnh đang chậm rãi thu nhỏ sau hàng cây, Đại Cương mới quay sang nhìn Đồng Tình Vân, cười hắc hắc nói:

-Đội trưởng, chúc mừng người tìm được trọng phụ a! Tiểu huynh đệ kia tuy rằng hơi nhỏ tuổi một chút, nhưng thiên phú lại tuyệt hảo, người cùng hấn ở một chỗ tuyệt đối không lỗ a!

Trần Thắng ở một bên nghe lời này của Đại Cương cho dù tính vốn ít nói cũng không nhịn được mà bật cười, ánh mắt nhìn về phía Đại Cương có chút bội phục, con hàng này bình thường có vẻ khờ khạo, thế nhưng hôm nay làm sao lại mồm năm miệng mười như vậy a?

Đồng Tình Vân khuôn mặt lập tức đỏ bừng như táo chín, chỉ có thể hung hăng trừng mắt nhìn Đại Cương một cái, quát nhẹ nói:

-Người đang nói vớ vẩn cái gì, còn không mau thu dọn đồ đạc trở về!

Đại Cương đối với lời nói của nàng chỉ biết cười trừ, nữ nhân này thật đúng là khó hiểu, rõ ràng trong lòng đã thích người ta, ngoài mặt lại không dám thừa nhận.

Mọi người vừa đi vừa trò chuyện vui vẻ, lại không để ý tới Vân Lan ánh mắt một mực nhìn về phía Vương Hạo Thần thân ảnh, sau cùng trong mắt nàng hiện lên một tia dứt khoát, nếu Vương Hạo Thần cùng Đồng Tĩnh Vân đối với nhau đã có tình cảm, vậy nàng không thể đối với hắn lại có ý nghĩ, nàng không muốn phá hoại hai người sự tình, càng không muốn đánh mất Đồng Tĩnh Vân người bằng hữu này.

Cứ như vậy, tổ đội bốn người hướng về phía Nhai Đình sơn mạch lối ra đi tới, không nhanh không chậm rời khỏi vùng sơn mạch này.

Chia tay chiến đội, Vương Hạo Thần một mình tiến vào Nhai Đình sơn mạch nội sơn, cũng tức là, hắn đã vượt qua Ải Nhai Đình.

Từ lúc này, hắn liền không có đồng đội ở bên cạnh chiếu ứng, hoàn toàn chỉ có một thân một mình, hơn nữa Nhai Đình sơn mạch chỗ sâu so với vùng bên ngoài nguy hiểm hơn rất nhiều, vì thế mỗi bước đi của Vương Hạo Thần đều hết sức cẩn thận, bàn tay luôn nắm lấy Tử Lam Kiếm, bất cứ lúc nào đều có thể chuyển sang trạng thái chiến đấu.

Nhai Đình sơn mạch chỗ sâu số lượng man thú kỳ thực so ra kém hơn vùng ngoại sơn, thế nhưng có thể ở nơi này tồn tại man thú, thực lực chắc chắn vượt xa man thú bên ngoài.

Trước đó Vân Lan có nói rằng không có Vũ Sĩ tu vi đi vào Nhai Đình sơn mạch chỗ sâu là cực kỳ nguy hiểm hoàn toàn đích xác có đạo lý.

Lấy Vương Hạo Thần thực lực lúc này, ở ngoại sơn tuy rằng không thể nói là quét ngang, thế nhưng cũng có thể coi là kẻ có thực lực, bất quá đi vào nội sơn, hắn liền không tính là cái gì, vì thế không thể không cẩn thận.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Xích Phong Cốc

Trên bầu trời đêm đen nhánh, một vầng trăng sáng nằm cô độc trên không trung, ánh trăng không quá sáng mà lại nhàn nhạt trong trẻo pha chút lạnh lùng chiếu sáng mặt đất.

Bên trong khu rừng rậm, một đồng lửa đang bốc cháy, mang đến những tia sáng ấm áp trong đêm tối yên tĩnh.

Ngồi bên cạnh đồng lửa, Vương Hạo Thần thân hình dựa vào thân cây, trên khuôn mặt tuấn tú hiện ra một tia phong trần mệt mỏi.

Trên người hắn y phục, có nhiều chỗ bị rách tung toé, có vài chỗ để lộ ra vết thương được băng bó ở bên trong.

Tính đến hôm nay, Vương Hạo Thần đi vào Nhai Đình sơn mạch đã được năm ngày thời gian, năm ngày qua hắn di chuyển rất chậm, vì thế hạn chế được phần lớn nguy hiểm, thế nhưng cũng khiến tốc độ đi đường giảm đi nhiều.

Bất quá, trên đời không có cái gì là vẹn toàn, mặc dù hắn đã hết sức cẩn thận, thế nhưng cũng có mấy lần gặp phải nguy hiểm.

Lần thứ nhất là vào hai ngày trước, hắn vô tình gặp phải một đầu Nhị giai Cự Giác Tê, thực lực của nó tương đương với nhân loại Vũ Sĩ, Vương Hạo Thần tự nhiên không hề nghĩ ngợi lập tức bỏ chạy, bị đối phương truy đuổi nửa ngày trời, rất may Cự Giác Tê thực lực tuy mạnh, thế nhưng tốc độ lại quá kém, nếu không Vương Hạo Thần căn bản không có cách từ trong tay nó trốn thoát.

Lần thứ hai là vào bốn ngày trước, hắn bị hai đầu Nhất giai đỉnh phong Hoả Mãng Hồ truy sát, tốc độ của Hoả Mãng Hồ so với Vương Hạo Thần đều muốn nhanh hơn một đường, hắn phải tương kế tựu kế dẫn chúng vào đường núi, sau đó lợi dụng địa hình cắt đuôi đối phương mới thoát được.

Lần thứ ba chính là vào ngày hôm nay, lần này hắn lại gặp phải Thực Nhân Hoa, bị nó nuốt chửng, buộc lòng phải thi triển Viêm Lôi Quyết bên trong sát chiêu “Xích Lôi Thiểm Thiên” “phá vỡ lớp vỏ bên ngoài, nếu như lần đó hắn chạm mắt vài giây, e rằng thực sự đã biến thành Thực Nhân Hoa chất dinh dưỡng.

-Thực lực đúng là quá yếu một điểm a!

Vương Hạo Thần đưa tay xoa vết thương do Thực Nhân Hoa gây ra trên vai, không nhin được mà cười khổ một tiếng.

Hắn tu vi chỉ có Lục Tinh Vũ Đồ, chiến lực nhiều nhất chỉ có thể cùng Cửu Tinh Vũ Đồ chống lại một hai, thế nhưng ở nơi này ít nhất phải có Vũ Sĩ tu vi mới có thể miễn cưỡng xem là có năng lực tự vệ.

Năm ngày vừa qua, hấn gặp phải không ít nguy cơ to lớn, mỗi cái đều có uy hiếp hấn tính mạng năng lực, hơn nữa nếu không phải hấn cẩn thận từng li từng tí, nguy cơ gặp phải nhất định còn nhiều hơn vô số lần.

Lúc mới đến đây, Vương Hạo Thần trong lòng còn có chút tự tin, thế nhưng trải qua năm ngày ở nơi này, chút tự tin đó cũng đó nhanh chóng tan biến.

Hấn bây giờ thậm chí cũng có chút hoài nghi, bản thân mình rốt cuộc còn có thể trụ lại ở nơi này bao lâu?

Không phải hấn nhất gan sợ chết, chỉ là nơi này thực sự có chút vượt quá hấn hiện tại năng lực, nếu không phải bởi vì muốn đi tìm chỗ kia cơ duyên, Vương Hạo Thần nhất định đã sớm rời khỏi địa phương đáng sợ này.

Không ít lần Vương Hạo Thần thật đã muốn rời khỏi, thế nhưng nghĩ tới việc phần cơ duyên có thể khiến thực lực của hấn tăng lên nhanh chóng, hấn liền quyết tâm ở lại, ít nhất là tới khi tìm được phần cơ duyên đó.

Những ngày qua hấn mặc dù không đi được quá xa, thế nhưng cũng không phải một điểm thu hoạch cũng không có.

Hấn theo tấm địa đồ hướng dẫn liền chậm rãi tiếp cận chỗ kia cơ duyên vị trí, thậm chí cũng đã đại khái xác định được nó vị trí cụ thể, nhưng đến ngày hôm nay, hấn lại không thể không dừng lại.

Bởi vì một khi tiến sâu hơn, là sẽ đi vào Xích Phong Cốc phạm vi – một trong những chỗ hiểm địa của Nhai Đình sơn mạch.

Xích Phong Cốc so với sơn cốc bình thường có chút khác biệt, bốn bề đều là núi, trong đó có một ngọn núi cây cối quanh năm chỉ mang màu đỏ, hoàn toàn không tìm được màu sắc khác, vì thế mới có cái tên Xích Phong Cốc.

Vốn dĩ cái này cũng không có gì khiến người ta phải sợ hãi, đáng nói là chuyện xảy ra ở nơi này vào khoảng hơn 20 năm trước.

Năm xưa, Đông Hoa hoàng triều một vị Vũ Vương cường giả nghe danh Xích Phong Cốc cái này kỳ cảnh liền muốn tiến vào du lịch, từ đó không ngờ không có tin tức gì nữa, không lâu sau tính mạng ngọc bài của hấn ở trong hoàng cung cũng vỡ nát.

Tính mạng ngọc bài đại biểu cho sinh mạng của một người, bên trong có ẩn chứa một sợi linh hồn của chủ nhân, nếu như chủ nhân không có việc gì, ngọc bài sẽ như cũ vĩnh viễn trường tồn, thế nhưng nếu như chủ nhân vẫn lạc, ngọc bài cũng sẽ tự động vỡ nát.

Không chỉ như vậy, sau vụ việc đó xảy, Đông Hoa hoàng triều đồng dạng gửi một nhóm võ giả đến nơi này kiểm tra, thế nhưng kết quả lại là toàn quân bị diệt.

Tin tức một vị Vũ Vương cường giả vẫn lạc nhanh chóng lan truyền, khiến cho lòng người bàng hoàng, từ đó đối với Xích Phong Cốc sinh lòng e ngại đến cực điểm.

Nói đùa, Vũ Vương tại Đông Hoa hoàng triều tuy không tính là tuyệt đỉnh cường giả đứng đầu, thế nhưng tuyệt đối vẫn được xem là cao thủ, thực lực đủ để quét tháo một phương.

Vũ Hoàng tại Đông Hoa hoàng triều số lượng quá ít, ngay cả Thiên Sinh Môn, Cổ Kiếm Trai những loại này đỉnh phong tông môn, cũng không có mấy nhân vật như vậy, vì vậy có thể nói, chỉ cần Vũ Hoàng không ra, thiên hạ này chính là lấy Vũ Vương vì tôn.

Thế nhưng đường đường là một vị Vũ Vương, lại vô thanh vô tức chết tại một cái nho nhỏ Xích Phong Cốc bên trong, cái này làm sao có thể không khiến người khác vừa kinh vừa sợ?

Xích Phong Cốc từ đó trở thành trong mắt một cái hiểm địa tại Nhai Đình sơn mạch, coi như là cái khác Vũ Vương đều không dám tùy tiện tiến vào trong cốc.

Lúc này Vương Hạo Thần đã đến Xích Phong Cốc ngoại vi, chỉ cần đi thêm một lúc, liền sẽ chính thức tiến nhập vào trong cốc, thế nhưng nghĩ tới nơi này đã từng có một vị Vũ Vương vẫn lạc, hấn không khỏi có chút do dự.

-Có nên đi vào hay không?

Wương Hạo Thần trong lòng cực kỳ xoắn xuýt, nửa muốn đi vào, nửa lại muốn trở lại.

Hấn biết chỗ cơ duyên được ghi lại trên địa đồ ở bên trong Xích Phong Cốc, thế nhưng nơi này đã từng khiến cho không ít võ giả, thậm chí là Vũ Vương cấp bậc võ giả táng mệnh, hấn còn không có tự tin tới mức một khi đi vào có thể toàn mạng trở ra.

Nhưng mà... bảo hấn cứ như vậy quay đầu trở về, hấn cũng rất không cam tâm.

Mất bao công sức mới đến được nơi này, Vương Hạo Thần hấn sao có thể không thu hoạch được gì liền quay trở lại?

-Ai... bỏ đi! Cứ như vậy quay về thật sự không cam tâm, còn không bằng liều mạng một lần!

Đắn đo hồi lâu, Vương Hạo Thần sau cùng thở ra một hơi thật dài, trên khuôn mặt tuấn tú hiện lên vẻ cương nghị cùng quyết tâm, hấn không do dự nữa, đôi chân cất bước tiến vào trong cốc.

Vương Hạo Thần đặc trưng nhất tính cách, chính là cố chấp, một khi hắn đã quyết tâm phải làm một việc gì đó, thì nhất định sẽ cố gắng hoàn thành cho bằng được, nửa đường bỏ cuộc, tuyệt đối không phải hắn tính cách.

Vì thế, chỉ cần hắn cảm thấy bản thân có một tia cơ hội, vậy coi như phải đi vào chỗ hiểm địa như Xích Phong Cốc hắn cũng nguyện ý.

Tiến vào Xích Phong Cốc về sau, Vương Hạo Thần mới có cơ hội nhìn ngắm cảnh vật tại nơi này.

Không thể không nói, Xích Phong Cốc mặc dù hung danh hiển khách, thế nhưng quang cảnh không thể phủ nhận là rất đẹp.

Ngoại trừ ngọn núi phía đông, ba ngọn núi còn lại có cây cối tươi tốt, xanh ngắt một màu, mang đến một cổ hương vị trong lành mà tươi mát đến từ thiên nhiên, khiến cho người ta tâm hồn thư thái.

Những ngọn núi theo Vương Hạo Thần tất nhiên không thể sánh được với Thiên Sinh Môn sáu ngọn núi lớn nhộn nhịp sầm uất, thế nhưng nếu nói về vẻ đẹp thiên nhiên, vậy sáu ngọn núi kia căn bản không có tư cách cùng ba ngọn núi ở Xích Phong Cốc so sánh.

Ngọn núi ở phía đông, lại không có ba ngọn núi kia tươi đẹp như vậy, không chỉ có cây cối, mà ngay cả đất đai đều có một màu đỏ rực, nhìn qua lại một phong vị khác, tuy rằng lời đồn về nơi này đáng sợ, thế nhưng cảnh vật trong cốc quả thực rất bắt mắt.

Nếu không phải biết rõ nơi này nguy hiểm như thế nào, Vương Hạo Thần thật sự sẽ nghĩ đây làm một chốn danh lam thắng cảnh trong thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Xích diệm thiên hồ

Vương Hạo Thần lấy ra địa đồ, đem vị trí hiện tại của mình đối chiếu với địa đồ, sau đó lại xác định vị trí của chỗ cơ duyên được ghi lại trên đó.

Một lúc lâu sau, Vương Hạo Thần mới đem địa đồ cất đi, bởi vì hắn đã biết được, chỗ cơ duyên kia vị trí ở trên ngọn núi màu đỏ duy nhất tại Xích Phong Cốc.

Trong bốn ngọn núi tại Xích Phong Cốc, kỳ dị và có khả năng ẩn chứa nhiều nguy hiểm nhất, chắc chắn là ngọn núi kỳ lạ này, thế nhưng bao nhiêu đó cũng không đủ để khiến Vương Hạo Thần phải rút lui, hắn chỉ là khẽ hít sâu một hơi, sau đó liền hướng về phía ngọn núi đó đi tới.

Hành động lần này của hắn, không thể không nói là cực kỳ nguy hiểm, thậm chí rất lâu về sau, Vương Hạo Thần vẫn còn bởi vì chuyện này mà thầm mắng bản thân ngu xuẩn, không có đủ thực lực liền đại dốt đi vào chỗ hiểm địa.

Không sai, Xích Phong Cốc thực sự ẩn chứa nguy hiểm rất lớn, một khi Vương Hạo Thần đi vào, trừ phi hắn vận khí nghịch thiên đến mức làm người ta tức lộn ruột, nếu không kết quả chắc chắn là thập tử vô sinh.

Rất may cho Vương Hạo Thần, lần này khí số của hắn xem ra vẫn chưa tận, ngược lại còn có tổ tiên phù hộ, khiến cho hắn sau cùng vẫn giữ lại được cái mạng nhỏ của mình.

Từ Xích Phong Cốc bên ngoài đi tới ngọn núi kia cũng mất một ít thời gian, dù sao sơn cốc đường đi không phải quá dễ dàng, quanh co khúc khuỷu, cho dù Vương Hạo Thần có địa đồ dẫn đường, cũng không thể trong nháy mắt liền đến được đó.

Càng tiến lại gần, Vương Hạo Thần càng cảm giác được nhiệt độ xung quanh đang chậm rãi tăng lên, đến khi hắn tiếp cận chân núi, thì nhiệt độ đã nóng tới mức khiến cho hắn cảm giác có chút khó chịu, cả người đầy mồ hôi.

-Đây là có chuyện gì?

Vương Hạo Thần khẽ nhíu mày, trong lòng kỳ lạ vô cùng, những ngọn núi này đều có sát nhau, thế nhưng vì sao không chỉ có quang cảnh, ngay cả khí hậu cũng khác biệt tới như vậy?

Đến lúc này, Vương Hạo Thần cũng đã đại khái đoán ra được, bên trong ngọn núi trước mặt có gì đó không bình thường, nếu không, lại làm sao có thể khiến cho cả hệ sinh thái của một ngọn núi bị đảo lộn như vậy?

-Uỳnh!

Hắn còn đang suy nghĩ vẫn vơ, đúng lúc này, một cỗ năng lượng ba động đột nhiên giống như sấm động vang lên tại trên bầu trời.

Cỗ ba động này cách Vương Hạo Thần rất xa, thế nhưng không ngừng lại có thể chấn cho hắn đầu vầng mắt hoa, kém một chút liền đứng không vững.

-Rống!

Không để cho hắn có thời gian hồi phục lại, một đạo thú ngậm lại từ trong ngọn núi trước mặt hắn truyền ra, thanh âm tựa như kinh lôi, không chút nào kém cạnh cổ ba động trên không.

Đạo thú ngậm này đối với Vương Hạo Thần tai có rất lớn lực trùng kích, khiến cho hắn đầu óc hấn lũng búng không thôi.

-Thật đáng sợ, đây đến cùng là dạng gì huyền thú?

Wương Hạo Thần trong lòng kinh hãi chí cực, hắn thực lực lúc này là đủ để địch nổi Cửu Tinh Vũ Đồ, thế nhưng đối phương lại có thể từ khoảng cách xa như vậy dùng một tiếng gầm chấn hắn thất điên bát đảo, như vậy thực lực của nó, phải đáng sợ đến mức nào?

Tứ giai... ngũ giai... hay thậm chí là lục giai huyền thú?

Lục giai huyền thú, đã là tồn tại có thực lực ngang với Vũ Vương cấp bậc nhân loại cường giả, trong giới yêu thú tại Đông Hoa hoàng triều đồng dạng có thể coi là vương giả.

Bất kể là thứ gì trong số này, đều không phải là thứ hắn hiện tại có thể đối phó, thậm chí nói trắng ra, cho dù đối phương chỉ là một đầu tứ giai huyền thú, thì vẫn như cũ có thể dùng một hơi thở thổi chết hắn.

Ẩn mình sau một vách đá, Vương Hạo Thần vận dụng nguyên khí che đầy toàn bộ mình trên người khí tức, lúc này hắn mới an tâm được đôi chút.

Đồng thời, Vương Hạo Thần trong lòng cũng âm thầm cảm thấy may mắn, nếu như vừa rồi không có cổ ba động xuất hiện vừa rồi hấp dẫn đầu huyền thú kia chú ý, hắn liền sẽ đi vào bên trong ngọn núi, đến lúc đó một khi dẫn ra động tĩnh, hắn chắc chắn sẽ bị đối phương một cái tát đập chết.

-Vù!

Đúng lúc này, trên không trung bỗng nhiên nổi lên từng trận cuồng phong rít gào, từ trong ngọn núi bay ra một đạo hào quang màu đỏ, bên trong đạo hào quang rực rỡ kia, lại là một bộ thú thân khổng lồ, lớn đến mức Vương Hạo Thần cho dù là ở rất xa đều có thể nhìn được rõ ràng, khiến cho hắn không khỏi há hốc mồm kinh ngạc, hắn thực sự dám thề rằng, đây là đầu tiên trong đời hắn nhìn thấy một đầu huyền thú to lớn đến như vậy.

Đạo hào quang màu đỏ kia lao thẳng lên trời xanh, đến rất cao mới dừng lại, sau đó hào quang chậm rãi tán đi, khiến cho thân hình của đầu huyền thú kia hoàn toàn hiện ra trước mắt Vương Hạo Thần.

-Đây là... Xích Diệm Thiên Hồ? Hơn nữa còn là lục giai Xích Diệm Thiên Hồ?

Thân thể bề bộn của đầu huyền thú hiển hiện trên không trung, bộ lông đỏ rực như lửa cực kỳ bắt mắt, đôi cánh khổng lồ che phủ cả một khoảng đất bên dưới, trên cái đầu to lớn là một cặp thú đồng lạnh lẽo không chứa một tia tình cảm, dưới một chút lại là một cái miệng lớn đỏ lòm như chậu máu, thỉnh thoảng hơi mở ra để lộ từng chiếc răng sắc nhọn vô cùng dữ tợn, bốn cái thú trảo trắng kiện thì lại được bao phủ bởi những đám lửa cháy hùng hực, mang theo vô cùng vô tận cuồng bạo lực lượng.

Không chỉ có thân thể to lớn, ngoại hình đồng dạng cũng đáng sợ như vậy, nếu là người bình thường nhìn thấy nó, e rằng đã bị dọa tới ngắt xiu đường trường.

Wương Hạo Thần mấy năm trước tại Thiên Sinh Môn không thể tu luyện, vì thế hắn dành rất nhiều thời gian để đọc sách, nghiên cứu cổ tịch, lúc này nhìn thấy bộ dáng của đầu huyền thú kia, trong nháy mắt liền đoán được nó thân phận.

Xích Diệm Thiên Hồ, là loại huyền thú cao giai, tu vi ngang ngửa với nhân loại Vũ Vương cảnh cường giả, thân mang cực kỳ nồng đậm hoá thuộc tính nguyên khí vì thế sức chiến đấu cùng giai rất mạnh, cho dù là Vũ Vương, cũng không dám tùy tiện đối đầu với nó.

-Đến tột cùng là đại nhân vật giả lâm, lại còn có thể khiến cho Xích Diệm Thiên Hồ loại này lục giai huyền thú phải hiện thân ứng phó?

Wương Hạo Thần đưa mắt nhìn sang trung tâm cổ ba động kia, ở nơi đó, hắn cảm nhận được một tia nhân loại hơi thở, khí thế không giống như Xích Diệm Thiên Hồ cuồng bạo như vậy, ngược lại thấp phần trầm ổn, nhưng lại không có chút nào rơi xuống hạ phong.

-Vậy mà lại là nữ tử?

Bởi vì khoảng cách quá xa, lấy Vương Hạo Thần tu vi lúc này, dùng toàn lực quan sát cũng chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một đạo bóng dáng yếu ớt điều đệp không mà đứng, toàn thân nàng vận bạch y trắng như tuyết, mái tóc đen dài búi cao, phong thái bình tĩnh đạm nhiên, mặc dù hắn không nhìn rõ nàng dung mạo, thế nhưng hắn lại như cũ có một loại cảm giác, nữ tử này tất nhiên là rất xinh đẹp.

-Đạp không mà đứng... nàng tu vi ít nhất cũng phải là Vũ Vương cảnh!

Bước vào Vũ Vương cảnh, nhân loại vũ giả liền có khả năng phi hành trên không, đây chính là đặc điểm dễ dàng nhận ra nhất của Vũ Vương cường giả.

-Đây chính là cường giả chân chính sao?

Wương Hạo Thần thật không nghĩ tới, mình ở nơi này vậy mà được nhìn thấy hai cái tồn tại có thể so sánh với Vũ Vương cảnh cường giả.

Coi như là tại Thiên Sinh Môn, Vũ Vương đều được xem là cường giả hạng nhất, phần lớn có thể giữ chức trưởng lão, ngoại trừ lục đại phong chủ, bọn họ chính là những người có quyền hành lo lớn nhất.

Tu vi đạt tới Vũ Vương cảnh, có thể xem là một lần thoát thai hoá cốt, chiến lực khẳng định vượt xa Vũ Quân, vì thế từ Vũ Quân cảnh trở xuống rất dễ dàng vượt cấp khiêu chiến, thế nhưng cùng là Vũ Vương, chênh lệch một tinh đều có khoảng cách rất lớn, số lượng người có khả năng vượt cấp khiêu chiến cũng ít đi rất nhiều.

Theo lý thuyết mà nói, một vị Vũ Vương tồn tại, coi như bị ba bốn vị Vũ Quân vây công, đều có thể ung dung ứng phó.

Đứng trước mặt cường giả như vậy, Vương Hạo Thần mới cảm giác được mình thực lực đến cùng có bao nhiêu nhỏ bé.

Vũ Vương cường giả... e rằng đối phương hất xì một cái, đều có thể khiến hắn chết đến không thể chết lại.

Đương nhiên, Vương Hạo Thần cũng không vì thế mà suy sụp, hắn thừa biết, bản thân mình thua kém những người kia không phải bởi vì thiên phú hắn không đủ, mà là bởi vì thời gian tu luyện quá ngắn.

Những người kia tu luyện đã bao lâu? Vương Hạo Thần hẳn tu luyện thời gian vền vẹn không bằng một phần một ngàn của họ!

Vương Hạo Thần chưa bao giờ cho rằng mình không bằng người khác, hắn tin tưởng chỉ cần bản thân có đủ thời gian, đừng nói là Vũ Vương, coi như Vũ Hoàng, thậm chí Vũ Tông hắn đều có niềm tin có thể siêu việt bọn họ.

Lúc này Vũ Vương đối với hắn tất nhiên là cao không thể chạm, thế nhưng chuyện tương lai... ai có thể nói trước?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Vũ Vương Chi Chiến!

Trên không trung, hai đạo thân ảnh một lớn một nhỏ đứng đối diện nhau, Xích Diệm Thiên Hồ khuôn mặt dữ tợn, thú đồng lộ ra từng tia sát khí, còn nữ nhân thần bí kia thần sắc vẫn đạm mạc, cũng không vì phải đối mặt với một huyền thú cường đại uy danh hiển hách mà bối rối.

- Nhân loại, tại sao lại tới đây quấy rầy bản tọa?

Đúng lúc này, Xích Diệm Thiên Hồ bỗng nhiên mở miệng, dùng tiếng người lạnh như băng quát to.

Huyền thú đạt tới ngũ giai, đã có thể dùng ngôn ngữ của nhân loại, Xích Diệm Thiên Hồ thân là lục giai huyền thú, việc nó có thể nói tiếng người cũng không có gì lạ.

- Chỉ là muốn mượn Xích Diệm Đan của ngươi dùng một chút!

Nữ tử thần bí ánh mắt lạnh nhạt nhìn Xích Diệm Thiên Hồ, thanh âm thanh thúy dễ nghe khe khẽ vang lên.

- Xích Diệm Đan?

Vương Hạo Thần nấp ở bên dưới nghe được lời này của nàng liền biến sắc, hắn thế nhưng là biết, Xích Diệm Đan mặc dù nghe giống như là tên của một loại đan dược, thế nhưng kỳ thực cũng không phải, mà là một loại năng lượng kết tinh do Xích Diệm Thiên Hồ dùng bản thân lực lượng trải qua thời gian thật dài ngưng tụ mà ra, trong đó ẩn chứa Xích Diệm Thiên Hồ bản thân cực kỳ nồng đậm hoá thuộc tính nguyên khí, nếu như nó muốn bồi dưỡng hậu đại, vậy Xích Diệm Đan không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất.

- Nữ nhân này cũng thật là thẳng thắn! Bất quá trực tiếp đến tận cửa đòi mượn Xích Diệm Đan, Xích Diệm Thiên Hồ nếu như có thể đồng ý, đó mới là việc lạ!

Vương Hạo Thần nghĩ thầm

Vương Hạo Thần đoán không hề sai, Xích Diệm Thiên Hồ nghe thấy nữ nhân thần bí nhắc đến Xích Diệm Đan, thần sắc trong nháy mắt liền âm lãnh xuống, lạnh giọng nói:

- Xích Diệm Đan? Bản tọa hao phí cực lớn thời gian cùng tinh lực mới tạo ra được một khoả, sao có thể chấp hai tay dâng lên cho người?

Xích Diệm Thiên Hồ tuy rằng thực lực cường hoành, bình thường Vũ Vương cảnh nhân loại nó cũng không e ngại, thế nhưng cũng không muốn tùy tiện gây sự với đối phương, vì thế vẫn chưa ra tay đối với nữ tử thần bí, nếu là cái khác nhân loại Vũ Quân hoặc là Vũ Linh dám đi tới quấy rầy nó, dựa vào bản chất hung ác của huyền thú, nó đã sớm một cái tát đập chết đối phương.

Mà nữ tử thần bí kia cũng vậy, mặc dù nàng là một vị Vũ Vương cường giả, thế nhưng đồng dạng không muốn triệt để đắc tội Xích Diệm Thiên Hồ, nếu không nàng cần gì phải cùng nó nói nhảm? Trực tiếp ra tay giết người đoạt bảo là được!

- Ta có thể dùng vật có giá trị cùng ngươi trao đổi!

Nữ tử thần bí trầm giọng nói.

- Muốn trao đổi? Tốt tốt, vậy ngươi liền cầm ra ba cây Địa Tâm Viêm Dương Thảo a! Lúc đó bản tọa sẽ tự động đem Xích Diệm Đan giao cho ngươi!

Xích Diệm Thiên Hồ cười sắc sảo nói, thanh âm dị thường chói tai.

- Địa Tâm Viêm Dương Thảo? Hơn nữa còn là ba cây? Tên này thật đúng là có công phu sư tử ngoạm a!

Ở nơi xa, Vương Hạo Thần nghe được lời này của Xích Diệm Thiên Hồ không nhịn được âm thầm tắc lưỡi.

Địa Tâm Viêm Dương Thảo, thế nhưng là lục giai linh dược, không chỉ có giá trị cực kỳ to lớn, mà còn vô cùng quý hiếm, bởi vì nó chỉ sinh trưởng dưới lòng đất, hơn nữa là ở những nơi có hỏa thuộc tính năng lượng dồi dào, cho dù chỉ là một cây, bên trong ẩn chứa hỏa thuộc tính năng lượng cũng đã nhiều hơn Xích Diệm Đan chỉ ít năm lần, thậm chí có thể nói, hai thứ này căn bản không cùng một cấp bậc.

Dùng ba cây Địa Tâm Viêm Dương Thảo chỉ để đổi lấy một khối Xích Diệm Đan, Vương Hạo Thần xem ra là chuyện thiên phùng dạ đàm, trừ phi nữ nhân đầu bị lừa dối, nếu không căn bản không thể chấp nhận điều kiện này.

Xích Diệm Thiên Hồ ý tứ cũng đã rõ ràng, chính là không muốn cùng nữ nhân thần bí trao đổi, vì thế mới “hết giá” cao như vậy.

Không ngoài dự liệu của Vương Hạo Thần, nghe được yêu cầu của Xích Diệm Thiên Hồ, nữ nhân thần bí kia sắc mặt khẽ trầm xuống, nhíu mày nói:

- Xích Diệm Thiên Hồ ngươi không phải là đang nói đùa à? Địa Tâm Viêm Dương Thảo giá trị ngươi không phải không biết, căn bản không phải là thứ Xích Diệm Đan có thể so sánh, coi như là trong Đông Hoa hoàng triều đều không có được mấy cây, ngươi há miệng liền đòi một lúc ba cây, nếu như ta có thể có được một cây Địa Tâm Viêm Dương Thảo, ngươi cho rằng ta còn có thể đến đây tìm ngươi trao đổi Xích Diệm Đan?

- Nếu đã không có vật ta muốn, vậy nhanh chóng rút đi a, đừng quấy rầy ta nghỉ ngơi!

Xích Diệm Thiên Hồ ngáp dài một tiếng, hiển nhiên không còn hứng thú cùng nữ tử thần bí giao dịch.

Huyền thú thái độ đối với nhân loại từ xưa đến nay có thể nói là không lấy gì làm hữu hảo cho lắm, mà nhân loại cũng như vậy, hoàn toàn không có mấy người xem huyền thú là bằng hữu, phần lớn đều xem chúng là kẻ địch.

Kỳ thực nếu là một đầu huyền thú muốn giao dịch với Xích Diệm Thiên Hồ, nó chưa hẳn đã có thái độ như vậy, nhưng nữ tử thần bí hết lần này tới lần khác lại là nhân loại, vì thế ngay từ đầu, Xích Diệm Thiên Hồ đã không có ý định cùng nào giao dịch bất cứ thứ gì.

Bất quá, Xích Diệm Thiên Hồ thái độ như vậy, cũng không khiến cho nữ nhân thần bí kia từ bỏ ý định!

- Vốn dĩ không muốn gây chuyện! Nhưng nếu ngươi đã cố chấp như thế, vậy ta liền chỉ có thể dùng vũ lực bức ngươi giao ra đồ vật rồi!

Khẽ hít sâu một hơi, nữ nhân thần bí có chút bất đắc dĩ nói, cùng lúc đó, trong tay nàng liền xuất hiện một thanh trường kiếm màu xanh nhạt, lưỡi kiếm mỏng manh bóng loáng như mặt nước, ở chính giữa có đính một viên ngọc thạch, thỉnh thoảng lại có thanh quang loé lên, nhìn qua cực kỳ đẹp mắt.

Bình thường mà nói, nàng cũng không muốn tới đây giao dịch cùng Xích Diệm Thiên Hồ, thế nhưng lần này nàng thực sự là cần khối Xích Diệm Đan kia, vì thế bất cứ giá nào nàng cũng phải có được nó, cho dù là... phải đắc tội với một đầu có thể so sánh với nhân loại Vũ Vương cường giả đi chăng nữa!

- Ha ha! Nhân loại các ngươi quả nhiên là như vậy, ngoài mặt giả nhân giả nghĩa, mềm không được liền muốn ngạnh cướp sao? Ngươi cho rằng ngươi Vũ Vương liền có thể ở trước mặt bản tọa làm càn? Nói cho ngươi biết, bản tọa đã lâu chưa có ném qua thịt nhân loại, ngươi thân là Vũ Vương, hơn nữa còn là nữ tử, xem ra hương vị nhất định sẽ không tệ!

Nhìn thấy động tác của nữ tử thần bí, Xích Diệm Thiên Hồ thú đồng vốn đã lạnh lẽo này càng băng hàn, sau đó liền cười to một tiếng, tiếng của hắn cực kỳ hùng hồn, khiến cho đại địa cũng hơi chút run rẩy.

Nó không muốn gây sự với một vị Vũ Vương là thật, thế nhưng cái này không nghĩa là nó sợ nhân loại Vũ Vương, trái lại trong lòng còn có chút mong đợi, nếu như nó có thể thôn phệ nữ tử thần bí huyết nhục, thực lực nói không chừng sẽ còn tăng lên một đoạn, lợi ích rất lớn.

Phải biết, cùng cảnh giới chiến đấu, huyền thú chưa bao giờ e ngại nhân loại, thậm chí tu vi càng cao, huyền thú kỳ thực càng có ưu thế.

Cái này đương nhiên không phải nói nhân loại yếu kém, chỉ là huyền thú xác thực so với nhân loại có ưu thế hơn, đó là bọn hắn từ khi sinh ra đã có nhục thân mạnh mẽ hơn nhân loại vô số lần, vì thế trong trận chiến sinh tử kéo dài lâu, thông thường đều là nhân loại ngã xuống trước, huyền thú trụ lại đến sau cùng.

- Phải không? Vậy cũng cần xem ngươi có thực lực để làm được việc đó hay không!

Nữ tử thần bí thân nhiên nói, trường kiếm trong tay nàng khê phiêu động, ở trên không trung bỗng nhiên vạch một cái, một cái vòi rồng liền theo đó hiện ra, nhìn qua cực kỳ nhỏ bé không đáng kể, thế nhưng chỉ sau một cái nháy mắt, liền biến lớn thành một đạo cuồng bá con lốc lớn đến vài chục trượng.

Cự đại vòi rồng gào thét xoay vòng, cuồng phong mạnh đến nỗi cuốn bật vô số rễ cây, dẫn đến mảnh gỗ cùng lá cây bay đầy trời.

Vũ Vương không xuất thủ thì thôi, một khi xuất thủ, nhất định khuấy động cả thiên địa phong vân!

Đối mặt với nữ nhân thần bí thế công, Xích Diệm Thiên Hồ không có một chút sợ hãi, dựa vào thực lực của nó, căn bản không cần kiêng kỵ đối phương.

- Rống!

Trong miệng vang lên một tiếng rít gào chấn động thiên địa, trên người Xích Diệm Thiên Hồ bỗng nhiên xuất hiện những đốm lửa cháy hừng hực, cuối cùng hội tụ thành một đám lửa khổng lồ như muốn đốt cả trời xanh, nhiệt độ khủng khiếp từ nơi đó truyền ra, khiến cho đám cây cối gần bên dưới đều trở nên khô héo, ngay cả Vương Hạo Thần cách đó rất xa đều cảm giác nóng hừng hực, mồ hôi toát ra như tắm.

- Thật đáng sợ!

Vương Hạo Thần có chút miệng đắng lưỡi khô thì thầm, Vũ Vương chiến lực thực sự vượt xa hắn hiểu biết, thậm chí những gì đang thể hiện ra, chỉ là màn dạo đầu mà thôi, cuộc chiến thực sự còn ở phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Phi Vũ Kiếm Vương

Trên bầu trời, cuồng bá con lốc đang không ngừng phát ra âm thanh phong nhận rít gào, thanh thế càng lúc càng lớn, tựa như muốn cuốn bay mọi thứ cản nó đường đi.

Mà Xích Diệm Thiên Hồ ngưng kết ra đám lửa kia, cũng không chịu thua kém, mang theo một cỗ khủng bố nhiệt lực hướng cuồng bá con lốc lao thẳng mà đến.

Vũ Vương chỉ chiến, cho dù chỉ là sơ lộ thực lực, cũng đủ khiến cho Vương Hạo Thần được mở rộng tầm mắt.

- Oanh!

Hai cỗ năng lượng khổng lồ va chạm vào nhau, sau đó liền tạo ra một vụ nổ kinh hoàng, giống như sấm rền đột ngột nổ tung trên bầu trời.

Con lốc cùng đám lửa khổng lồ kia va chạm, tạo thành một đợt sóng dư ba điên cuồng cán quét xung quanh, khiến cho cây cối còn sót lại xung quanh đồng loạt ngã rạp xuống, ngay cả Vương Hạo Thần ở nơi xa, nếu không phải có vách núi cản bớt lực lượng, hẳn e rằng cũng đã bị thổi bay.

- Vũ! Vũ!

Cuồng phong rít gào chói tai, hai cỗ năng lượng kia giằng co trong vòng mấy phút, sau đó liền bởi vì cạn kiệt năng lượng mà tiêu tán.

Ngay vào thời khắc con lốc kia tiêu tán, nữ tử thần bí thân ảnh thân ảnh khê run lên, hoá thành một đạo tàn ảnh, tốc độ nhanh như thiểm điện, trường kiếm trong tay nhất trăm một kiếm, kinh khủng kiếm khí nhất thời hoá thành trăm đạo kiếm ảnh hướng Xích Diệm Thiên Hồ chém xả mà đến.

- Kiếm ý thật đáng sợ! Nữ nhân này tại kiếm đạo tạo nghệ ít cũng đã đạt tới cảnh giới kiếm thế, thậm chí cao hơn!

Vương Hạo Thần thân là kiếm tu, hơn nữa cảnh giới kiếm đạo cũng đã đạt tới nửa bước kiếm ý, thế nhưng khi nhìn thấy nữ tử thần bí kiếm ý, hắn lại biết được cái gì gọi là đom đóm so với mặt trăng, thậm chí hắn ở trước mặt nàng, còn không dậy nổi một tia chiến ý.

Bình thường mà nói, coi như là đạt tới kiếm ý kiếm tu, cũng không có khả năng đối với hắn sinh ra áp chế như vậy, thế nhưng nếu là đạt tới tầng thứ hai kiếm thế, vậy thì áp chế hắn thực sự rất đơn giản.

- Thật không biết, nàng so với sư nương đến cùng là người nào mạnh hơn a?

Vương Hạo Thần không biết vì sao lại nảy ra một cái ý nghĩ như vậy.

Nhạc Thi Dao tu vì hắn cũng biết, đồng dạng là Vũ Vương cảnh giới, chính nàng cũng là người dạy hắn kiếm đạo, vì thế trong lúc vô tình mới đem nàng ra so sánh với nữ tử thần bí kia.

Dĩ nhiên, đi cũng chỉ là hắn nhất thời so sánh một chút mà thôi, trong lòng hắn, không có bất cứ nữ nhân nào có thể cùng Nhạc Thi Dao sánh vai, nàng

trong lòng hấn vị trí, căn bản không có một nữ tử nào khác có thể lay động.

Trên bầu trời, Xích Diệm Thiên Hồ ánh mắt nhìn xem từng đạo kiếm ảnh dày đặc đang lao tới, thần sắc không chút kiêng kỵ, đột nhiên há mồm, một đạo hỏa diễm nóng bỏng từ trong người nó phun ra, vậy mà đem hơn trăm đạo kiếm ảnh kia toàn bộ đốt cháy thành hư vô.

Nữ tử thần bí nhìn thấy công kích của mình bị chặn lại, trong mắt cũng không có kinh ngạc, Xích Diệm Thiên Hồ dù sao cũng là lục giai huyền thú, tương đương với nhân loại Vũ Vương cảnh, thậm chí có thể nói, tại trong Vũ Vương cảnh nó cũng có thể xem là cường giả đứng đầu, nếu như dễ dàng như vậy bị nàng trọng thương, vậy nó liền có chút hữu danh vô thực rồi.

- Phong Thiên Sát!

Kiểm ý mệnh mông từ trên người nữ tử thần bí lan toả mà ra, hoá thành từng trận cuồng phong mang theo kiếm khí sắc lẹm mà vô hình vô ảnh, nhanh như cắt hướng Xích Diệm Thiên Hồ bạo giết đi qua.

Xích Diệm Thiên Hồ thú đồng ngưng tụ, theo bản năng muốn tránh né, bất quá nó tốc độ lại hơi chậm, căn bản không bị được với nữ tử thần bí kia, vì thế không cách nào kịp tránh đi.

Huyền thú đúng là có lợi thế nhục thân cường đại hơn so với nhân loại, bất quá tốc độ lại là nhược điểm trí mạng của phần lớn huyền thú, Xích Diệm Thiên Hồ lúc này cũng không phải là ngoại lệ.

- Xoạt! Xoạt! Xoạt!

Bởi vì không kịp né tránh, Xích Diệm Thiên Hồ chỉ có thể cắn răng nhục thân cường đại của mình hứng trọn nữ tử thần bí công kích, chỉ là kiếm khí của nữ tử thần bí kia sắc bén tới mức nào? Coi như Xích Diệm Thiên Hồ đích thật là da béo thịt dày, thế nhưng cũng có chút ăn không tiêu, trên thân lập tức bị chém ra vô số đạo kiếm thương, mặc dù không sâu, thế nhưng như cũ có máu tươi chảy ra ướt đầm cả thân thể của nó.

Tất nhiên, thương thế như vậy đối với Xích Diệm Thiên Hồ nhiều nhất chỉ là khiến nó đau đớn một chút mà thôi, căn bản chưa đủ sức trọng thương nó.

Xích Diệm Thiên Hồ thấy bản thân phòng ngự thân thể vậy mà bị phá vỡ, thú đồng rút cuộc hiện ra một tia kinh ngạc, nhìn về phía nữ tử thần bí lạnh lùng nói:

- Không nghĩ tới ngươi kiếm đạo cảnh giới vậy mà đã đạt tới kiếm mạch chi cảnh, khó trách có thể phá vỡ ta phòng ngự! Ta đã từng cùng với không ít nhân loại Vũ Vương chiến đấu qua, ngươi thực lực trong số đó hẳn là có thể xếp vào ba vị trí đầu! Nữ Vũ Vương kiếm tu, lại thêm phong thuộc tính nguyên khí... nếu bản toạ đoán không sai, ngươi hẳn là trên Vương Giả Bảng xếp hạng thứ mười, Phi Vũ Kiếm Vương?

Xích Diệm Thiên Hồ phần lớn thời gian đều trong Xích Phong Cốc, cái này không có nghĩa là nó đối với sự tình bên ngoài không biết chút nào, thậm chí trong lúc mơ hồ, còn có thể đại khái đoán ra được nữ tử thần bí thân phận.

Wương Giả Bảng, là do Đông Hoa hoàng triều tình báo bộ phận khởi xướng, khái quát Đông Hoa hoàng triều sở hữu Vũ Vương cường giả, tuyển ra trong đó thực lực mạnh nhất 30 vị, danh liệt Vương Giả Bảng.

Phàm là có thể được xếp vào Vương Giả Bảng tồn tại, đều là trong Vũ Vương cảnh giới đứng đầu nhất cường giả, tu vi ít nhất cũng là Thất Tinh Vũ Vương trở lên, hơn nữa chiến lực có thể quét ngang cùng cảnh giới vũ giả, nghe nói Vương Giả Bảng top 3 ba vị cường giả đứng đầu kia, thực lực của bọn hắn thậm chí có thể chống lại Vũ Hoàng siêu cấp cường giả, Vương Giả Bảng đệ nhất, càng là đã từng chém giết qua một vị Vũ Hoàng.

Đương nhiên, cũng không phải tất cả Vũ Vương cường giả đều muốn được xếp vào Vương Giả Bảng, có một số ít Vũ Vương sở hữu trùng kích Vương Giả Bảng chiến lực, thế nhưng lại không ý định muốn lên bảng, so với được vạn người chú mục, bọn hắn càng ưu thích ẩn thế không màng đến thế sự.

Xích Diệm Thiên Hồ kỳ thực cũng đã có Vương Giả Bảng chiến lực, thế nhưng tại Đông Hoa hoàng triều, Vương Giả Bảng được lập ra chỉ dành cho nhân loại vũ giả, Xích Diệm Thiên Hồ thân là huyền thú, tự nhiên không được xếp vào.

Xích Diệm Thiên Hồ thực lực có thể so sánh với Vương Giả Bảng cường giả, tự nhiên cũng biết được không ít thông tin về những nhân vật trên bảng tồn tại, vì thế lúc này mới nhận ra nữ tử thần bí thân phận.

Không sai, nàng đúng là Vương Giả Bảng thứ mười, Phi Vũ Kiếm Vương, Lý Mộ Tinh !

Đừng nhìn nàng chỉ đứng thứ mười mà xem thường, phải biết trong Đông Hoa hoàng triều Vũ Vương cường giả tuy rằng không nhiều, thế nhưng cũng không phải là ít, nàng có thể trong số đó lọt vào top 10 người mạnh nhất, thực lực tuyệt đối là rất mạnh, tuy không có Vương Giả Bảng ba vị trí đầu cường giả biến thái như vậy chiến lực, bất quá coi như đối mặt với Vũ Hoàng, nàng cũng có lòng tin có thể bảo đảm tính mạng chạy thoát.

Wương Hạo Thần nghe được Xích Diệm Thiên Hồ lời nói cũng là chấn động, hắn không nghĩ tới, mình ở nơi này lại gặp được một vị cường giả đáng sợ tên Vương Giả Bảng, bởi vì Phi Vũ Kiếm Vương dạng này đỉnh phong Vũ Vương, coi như là tại Thiên Sinh Môn hẳn đều không có mấy người.

Nữ tử thần bí, không... lúc này hẳn nên gọi nàng là Lý Mộ Tinh, nàng thấy Xích Diệm Thiên Hồ nhận ra mình thân phận, thế nhưng nàng cũng không quá bất ngờ, dù sao nàng thân là Vương Giả Bảng đệ thập, tư liệu chắc chắn được không ít người xem qua, nếu như Xích Diệm Thiên Hồ không biết nàng, vậy nó đúng là kiến thức nông cạn rồi.

- Hừ! Coi như người là Vương Giả Bảng thứ mười thì đã sao? Chỉ cần không phải là Vương Giả Bảng năm vị trí đầu tồn tại, bản toạ đều có tự tin chiến

một trận! Người thực lực tuy mạnh, nhưng muốn đánh bại bản toạ căn bản là nói si nói mộng!

Xích Diệm Thiên Hồ hừ lạnh nói, thanh âm không có chút nào bởi vì Lý Mộ Tinh là Vương Giả Bảng đệ thập mà mất đi khí thế, Lý Mộ Tinh trong mắt nó tuy mạnh, thế nhưng thực lực nhiều nhất chỉ có thể cùng nó không sai biệt lắm mà thôi, không có khả năng uy hiếp nó tính mạng.

Đúng hơn là, nó cũng không tin, Lý Mộ Tinh lại có thể vì một khoả Xích Diệm Đan mà thực sự muốn cùng nó liều mạng!

Đáng tiếc, nó lại đánh giá thấp nữ tử trước mặt quyết tâm, bình thường mà nói, Lý Mộ Tinh chắc chắn không có khả năng vì Xích Diệm Đan mà liều mạng với Xích Diệm Thiên Hồ, thế nhưng lần này, đừng nói chỉ là Xích Diệm Thiên Hồ, coi như là Vũ Hoàng tồn tại, nàng cũng phải nghĩ cách đem Xích Diệm Đan thu vào tay.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Phong thiên chi kiếm

- Vậy sao? Có thể hay không đề ta thử mới biết được!

Lý Mộ Tinh khuôn mặt vẫn bảo trì thần sắc bình thản, bất quá ánh mắt của nàng lại không thể hoàn toàn che dấu vẻ ngưng trọng.

Thực lực của Xích Diệm Thiên Hồ có chút vượt quá nàng dự tính, trước đó nàng vốn dĩ cho rằng, đối phương tuy rằng có Vương Giả Bảng chiến lực, thế nhưng cũng chỉ là kẻ đầy tồn tại mà thôi, chỉ là không nghĩ tới, nó thực lực vậy mà lại mạnh tới mức này, ẩn ẩn có thể so sánh với Vương Giả Bảng mười vị trí đầu cường giả, theo nàng dự tính, trừ phi là Vương Giả Bảng năm vị trí đầu cấp bậc cường giả xuất thủ, nếu không tại Vũ Hoàng trở xuống không có người có thể nhẹ nhõm chế phục được nó.

Đương nhiên, cái này cũng không có nghĩa là Lý Mộ Tinh nàng không làm gì được Xích Diệm Thiên Hồ, chỉ là nếu muốn đã thương được nó, cái giá nàng phải bỏ ra chắc chắn sẽ không nhỏ.

Nếu là lúc bình thường, nàng tự nhiên không có khả năng vì một khoả Xích Diệm Đan mà chấp nhận bỏ ra cái giá như vậy, thế nhưng lúc này cái như trả giá lớn hơn, nàng cũng nhất định phải đem nó thu vào tay.

Lý Mộ Tinh ánh mắt khẽ ngưng tụ, hai tay nàng vào lúc này bỗng nhiên hợp lại, hùng hậu thể nội nguyên khí theo từng động tác của bàn tay chậm rãi ngưng tụ thành một đạo ấn quyết hình kiếm màu xanh lam tuyệt đẹp, trên thân ẩn hiện vô số đạo cô lão văn tự nhỏ bé.

Ấn quyết hình kiếm vừa hiện ra, Lý Mộ Tinh sắc mặt liền trở nên có chút tái nhợt, rõ ràng thi triển ra một chiêu này, đối với nàng là có không nhỏ gánh nặng.

- Phong Thiên Chi Kiếm!

Quát khẽ một tiếng, ấn quyết hình kiếm trong tay Lý Mộ Tinh đột nhiên biến lớn, từ một đạo nho nhỏ có thể nắm gọn trong lòng tay hoá thành một đạo bóng kiếm cực lớn trên bầu trời, thân kiếm sáng như bạch ngọc, toàn thân có phong nhận gào thét cuốn quanh, tản mát ra một cỗ cao quý mà sắc bén chi khí.

Đây là một trong những sát chiêu mạnh nhất của Lý Mộ Tinh, tập hợp một cỗ khổng lồ kiếm ý cùng với phong thuộc tính nguyên khí, lực sát thương có thể nói là cực kỳ đáng sợ, đây cũng là một chiêu kiếm làm nên tên tuổi Phi Vũ Kiếm Vương của nàng.

Một kiếm này một khi bỏ ra, coi như là Vương Giả Bảng năm vị trí đầu đều không dám tùy tiện đón đỡ!

- Phi Vũ Kiếm Vương! Người điên rồi hay sao? Người thật sự muốn vì một khoả Xích Diệm Đan mà liều mạng với ta?

Xích Diệm Thiên Hồ nhìn thấy Lý Mộ Tinh thi triển ra Phong Thiên Chi Kiếm, thú đồng lập tức co rút lại, không thể tin hướng nữ tử trước mặt quát lớn.

- Chi cần người chịu đem Xích Diệm Đan ra trao đổi, ta tự nhiên sẽ không tiếp tục quấy rầy người!

Lý Mộ Tinh thần nhiên nói, trên đầu nàng lơ lửng khổng lồ bạch ngọc bóng kiếm, mũi kiếm chỉ thẳng về phía Xích Diệm Thiên Hồ, không hề che dấu uy hiếp chi ý.

Xích Diệm Thiên Hồ từ xưa tới nay hoành hành vô kỵ, nơi nào chịu được nàng uy hiếp, nó hai mắt trợn trừng, phần nộ găm thét:

- Không biết tốt xấu, người cho rằng chỉ có một mình người có át chủ bài hay sao?

Lời nói vừa dứt, trên người nó xích quang đại thịnh, cặp thú trào trước người trong nháy mắt liền bị hai đám lửa cháy hùng hực bao trùm, xích quang chói mắt tựa hồ lấn át cả ánh mặt trời vào lúc xế chiều.

Hiển nhiên, Xích Diệm Thiên Hồ cũng đã bị bức đến mức phải dùng sát chiêu của mình!

- Muốn phân thắng bại rồi sao?

Vương Hạo Thần nhìn thấy hai người đều đã xuất ra bản thân át chủ bài, không nhịn được liền khẽ nuốt một ngụm nước miếng, trong lòng lại thoáng có chút chờ mong, hẳn cũng muốn biết trong hai người ai mới là kẻ trụ được đến cuối cùng.

Trên bầu trời, Lý Mộ Tinh ánh mắt ngưng trọng nhìn chằm chằm vào Xích Diệm Thiên Hồ cặp thú trào đang bốc cháy hùng hực, nàng từ nơi đó cảm nhận được một cỗ năng lượng cuồng bạo đến cực điểm, nhiệt độ từ đó lan toả ra thậm chí khiến cho nàng có chút khó chịu, dù biết ngọn lửa đó nóng tới mức nào.

Phải biết Lý Mộ Tinh nàng thực lực là Vũ Vương đỉnh phong, chính nàng đứng trước một chiêu này của Xích Diệm Thiên Hồ còn cảm thấy không dễ chịu, nếu là người tu vi chưa đạt tới Vũ Vương mà đứng ở nơi này, nói không chừng đã bị loại nhiệt độ ở nơi này nung chảy.

Xích Diệm Thiên Hồ thực lực có thể so sánh với Vương Giả Bảng mười vị trí đầu, sát chiêu của nó làm sao có thể không đáng sợ?

Chỉ là đứng từ nơi xa mà đã cảm giác khó chịu như vậy, Lý Mộ Tinh thực sự không dám tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy ra nếu thú trào kia đánh lên người mình...

Câu trả lời chắc chắn là nàng coi như không chết cũng mất nửa cái mạng, Lý Mộ Tinh nàng tuy mạnh, thể nhưng nàng lợi thế là vũ kỹ cao thâm, còn nhục thân lại không tính quá mạnh, có thể nói khả năng phòng thủ của nàng căn bản không bằng một phần mười năng lực công kích.

Nhục thân là tầng phòng ngự cuối cùng của vũ giả, bất quá đây thông thường cũng là điểm yếu chí mạng của nhân loại vũ giả.

Có rất nhiều người tu vi cường đại, thể nhưng nhục thân lại yếu ớt đến đáng thương, có thể là bởi vì họ quá mức chú tâm đến việc tu luyện nguyên khí mà bỏ quên nhục thân, cũng có thể là họ không quan tâm đến việc tu luyện nhục thân cho lắm.

Tại Đông Hoa hoàng triều, hơn chín phần mười vũ giả đều lựa chọn con đường luyện võ giống như nàng, rất người chịu đi theo con đường luyện thể, bởi vì tu luyện nhục thân độ khó quá lớn, hơn nữa lại cực kỳ thống khổ, căn bản không có mấy người đi được xa trên con đường luyện thể.

Không phải luyện thể vũ giả yếu, thậm chí theo một cách nói nào đó thì luyện thể vũ giả còn mạnh hơn của vũ giả thông thường, bởi vì một người luyện thể không nói lực công kích của hắn mạnh bao nhiêu, thể nhưng phòng ngự thì chắc chắn là cực kỳ kiên cố, coi như hắn đứng im cho người ta đánh, chỉ cần không có ai phá được phòng ngự của hắn, vậy thì còn đánh gì nữa? Cho dù hắn lực công kích không bằng đối thủ, vẫn có thể chậm rãi mài chết đối phương, lui một vạn bước, coi như hắn không đánh bại được đối thủ, như cũ có thể dựa vào nhục thân phòng ngự mạnh mẽ giữ cho mình ở thế bất bại.

Về điểm này, huyền thú đúng là xa xa vượt qua nhân loại, chúng từ khi sinh ra đã có nhục thân cường hoành làm tiên thiên ưu thế, hơn nữa tu vi càng cao, lợi thế này sẽ càng rõ rệt, nếu là Lý Mộ Tinh có Vũ Vương cấp bậc huyền thú nhục thân, coi như nàng bị Xích Diệm Thiên Hồ một trào đánh trúng, nhiều nhất cũng chỉ là bị thương mà thôi, muốn giết nàng nhất định không có khả năng.

Đáng tiếc, nhân loại tại Vũ Vương cảnh có thể dùng nhục thân ngăn kháng với huyền thú thực sự quá thiếu.

Ít nhất, theo Lý Mộ Tinh biết chỉ có một vị Vũ Vương tại Đông Hoa hoàng triều có khả năng dùng nhục thân của mình gánh chịu Xích Diệm Thiên Hồ một trào kia, người kia là Thiết Quyền Môn, Sơn Hà Vương – Trương Khôi, đồng thời là Vương Giả Bảng đệ tứ.

Ngoại trừ Sơn Hà Vương ra, đúng là không có ai dám dùng thân thể chịu một trào của Xích Diệm Thiên Hồ, trừ phi người đó là Vũ Hoàng.

Lý Mộ Tinh biết rõ bản thân không gánh được Xích Diệm Thiên Hồ công kích, cũng biết mình không có khả năng lấy thương đổi thương với Xích Diệm Thiên Hồ, vì vậy nàng nhất định phải xuất thủ trước, ít nhất... cũng phải chiếm được một chút tiên cơ.

- Sát!

Lý Mộ Tinh lạnh lùng niệm một câu, chỉ thấy trên đỉnh đầu nàng Phong Thiên Chi Kiếm khẽ run lên, sau đó liền giống như một tia chớp xé bắn thẳng về phía Xích Diệm Thiên Hồ.

Quá nhanh! Một kiếm này tốc độ tại trong Vũ Vương cảnh gần như đã có thể xem là đẳng phong tạo cực, coi như là Vương Giả Bảng mười vị trí đầu, cũng không có mấy người có thể thi triển một loại vũ kỹ nhanh hơn Lý Mộ Tinh Phong Thiên Chi Kiếm.

Đối mặt với Phong Thiên Chi Kiếm, Xích Diệm Thiên Hồ căn bản không kịp phản ứng, tất cả những gì nó có thể làm là nghiêng thân hình đồ sộ của mình sang một bên, ngay trước khi bóng kiếm kia kịp đâm vào.

Đương nhiên, cái này cũng chỉ là tránh đi chỗ yếu hại nhất mà thôi, Phong Thiên Chi Kiếm tốc độ không phải Xích Diệm Thiên Hồ có thể so sánh, trong chớp mắt đã xé rách da thịt của nó, tạo thành một vết kiếm thương sâu đến tận xương kéo dài trên thân thể của nó.

- Rống!

Xích Diệm Thiên Hồ thống khổ kêu lên một tiếng, máu tươi từ trong người nó bắn ra như mưa.

Phong Thiên Chi Kiếm uy lực cực đáng sợ, mặc dù Xích Diệm Thiên Hồ nhục thân rất mạnh, thế nhưng cũng không chịu nổi kiếm này.

Xác thực mà nói, nếu không phải Xích Diệm Thiên Hồ nhục thân cường đại, nếu không phải nó vào thời khắc mấu chốt tránh đi chỗ yếu hại, e rằng lúc này nó đã bị một kiếm chém làm đôi.

Nếu là một vị nhân loại Vũ Vương cường giả bình thường, chỉ cần dám tiếp một kiếm này của Lý Mộ Tinh, cả người chắc chắn sẽ bị xé nát thành từng mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Luống bại cầu thương

Xích Diệm Thiên Hồ bị Phong Thiên Chi Kiếm của Lý Mộ Tinh đã thương nặng, thế nhưng không thể không thừa nhận rằng nó nhục thân thực sự rất cường đại, cho dù bị trọng thương cũng chưa tới mức mất đi toàn bộ sức chiến đấu, ngược lại còn kích phát hung tính của nó bạo phát ra ngoài.

- Nhân loại! Chết đi cho ta!

Cặp thú trào được hoá điểm bao phủ trước người vung lên, Xích Diệm Thiên Hồ cuồng nộ gầm rống một tiếng, thân hình lao về phía trước, thú trào không chút lưu tình hướng Lý Mộ Tinh chém tới.

Nếu xét về uy lực, Xích Diệm Thiên Hồ “Xích Viêm Ma Trào” nhất định thua kém Lý Mộ Tinh “Phong Thiên Chi Kiếm” về mọi mặt, thế nhưng cái này không đại biểu là một chiêu này uy lực kém cỏi, hoàn toàn có thể sánh ngang nhân loại Vũ Vương cảnh đỉnh phong cường giả một kích toàn lực.

Hơn nữa cũng đừng quên, huyền thú trước giờ mạnh nhất là phòng ngự chứ không phải là lực công kích, Xích Diệm Thiên Hồ có thể dựa vào nhục thân của mình chịu một kiếm của Lý Mộ Tinh, cái này không đại biểu Lý Mộ Tinh đồng dạng có thể làm như vậy.

Lý Mộ Tinh năng không có nhục thân mạnh mẽ của huyền thú, nếu như bị Xích Viêm Ma Trào đánh trúng thân thể, kết cục của nàng chắc chắn là chết đến không thể chết lại.

Đương nhiên, cái này không có nghĩa là nàng bó tay chịu chết.

Lý Mộ Tinh hai tay ngưng kết một đạo kỳ lạ thủ ấn ẩn chứa tất cả thể nội nguyên khí còn lại của nàng, thanh âm thanh thúy nhẹ nhàng vang lên:

- Phong Vân Thuần!

Cuồng phong từ bốn phương tám hướng cuộn cuộn nổi lên, hoá thành từng đạo phong quyền to lớn bảo vệ trước người nàng, vô số đạo phong quyền tựa như hoá thành một bức tường gió vô hình ngăn chặn Xích Diệm Thiên Hồ đường đi.

Nàng không có nhục thân cường đại như Xích Diệm Thiên Hồ, thế nhưng vũ kỹ phòng ngự lại không thiếu, hoàn toàn có thể phòng ngự từ xa.

Tất nhiên, điều kiện tiên quyết là lớp phòng ngự này đủ mạnh để bảo vệ nàng, nếu không chỉ cần kẻ địch công kích xuyên thủng lớp phòng ngự kia, như vậy nàng quả thật liền hết đường xoay sở.

Nhục thân Lý Mộ Tinh không mạnh, thậm chí có thể nói là rất yếu đối với một Vũ Vương cường giả, một khi bị đánh trúng tốc độ hồi phục chậm hơn rất nhiều so với cường giả sở hữu nhục thân mạnh mẽ hơn nàng, vì thế trong giao tranh nàng rất ít khi lựa chọn cùng kẻ địch đánh cận chiến.

Nhìn thấy Lý Mộ Tinh toàn lực phòng thủ, Xích Diệm Thiên Hồ cũng không hề dừng lại, trong mắt hung quang đại thịnh, thú trào mang theo hoá điểm cháy hừng hực bổ xuống, nhiệt độ nóng tới mức dễ dàng đem không khí xung quanh đốt cháy, hung hăng va chạm với phong quyền trước mặt.

- Âm!

Cự trào oanh kích lên lớp “phong thuần” bề mặt, sau đó tại dưới ánh mắt kinh hãi của Lý Mộ Tinh, cự trào chậm rãi xé rách từng đạo phong quyền, đem lớp “phong thuần” trước mặt đập thành từng mảnh nhỏ.

Lý Mộ Tinh thực sự không ngờ, Xích Diệm Thiên Hồ thế công lại đáng sợ như vậy, phòng ngự của mình vậy mà không cách nào ngăn cản nổi.

Công bằng mà nói, phòng ngự thực sự không phải thế mạnh của Lý Mộ Tinh nàng, trước giờ chiến đấu Vũ Vương cấp bậc cường giả nàng đều chưa từng phải quay kiếm về thể thủ một lần, bởi vì kẻ địch đối mặt với thể công của nàng chỉ có thể một mực cố thủ, vậy thì nàng việc gì phải đầu tư khâu phòng thủ nữa?

Thế nhưng lúc này gặp phải Xích Diệm Thiên Hồ nàng lại hiểu ra sai lầm lớn nhất của mình, đó là dùng nàng thực lực gặp bình thường Vũ Vương đương nhiên không cần phải phòng ngự, thế nhưng đối mặt với kẻ sở hữu Vương Giả Bảng top mười thực lực thì lại là một chuyện khác! Nàng căn bản không

thể chỉ biết mỗi tấn công, còn cần phải có năng lực phòng thủ đủ mạnh.

Đáng tiếc Lý Mộ Tinh nhận ra điều này tương đối muộn, nếu như trước đó nàng chịu đầu tư một chút thời gian vào khâu phòng ngự võ học, Xích Diệm Thiên Hồ chưa hẳn đã phá vỡ năng phòng ngự như vậy, thế nhưng sự thật là phòng ngự của nàng lúc này trước mặt nó không khác gì một lớp đậu hũ, rất dễ dàng liền có thể xuyên phá.

Lý Mộ Tinh biết bây giờ không phải lúc tự trách, mắt thấy cự thảo của Xích Diệm Thiên Hồ đã đến ngay trước mặt, uy lực mặc dù bởi vì có phong quyền ngăn chặn mà thoáng chút giảm bớt, thế nhưng nàng như cũ tuyệt đối không dám để nó đánh lên người mình, khê cần mỗi toàn lực vận chuyển còn sót lại không nhiều lắm nguyên khí hình thành tầng phòng hộ cuối cùng trước thân thể, đồng thời tay cầm trường kiếm hướng Xích Diệm Thiên Hồ liều mạng bổ ra một kiếm.

Nàng tự biết bản thân đã không kịp né tránh một kích này của Xích Diệm Thiên Hồ, cũng biết mình sau khi nhận một kích này của đối phương nhất định sẽ trọng thương, vì thế những gì nàng có thể làm lúc này là dùng phép lấy thương đổi thương, hi vọng Xích Diệm Thiên Hồ sau khi trọng thương nàng đồng dạng mất đi sức chiến đấu, cuối cùng vô pháp truy sát nàng.

Xích Diệm Thiên Hồ nhận ra nàng ý định, đang muốn tránh khỏi một chiêu này, thế nhưng Lý Mộ Tinh đã là bất chấp tất cả rồi, căn bản không cho hắn cơ hội, một kiếm trong nháy mắt đã giết tới.

- Xoạt!

- Âm!

Hai đạo công kích đồng loạt đánh lên người Lý Mộ Tinh cùng Xích Diệm Thiên Hồ, kiếm của Lý Mộ Tinh nhanh hơn một chút, bổ vào Xích Diệm Thiên Hồ bả vai, lưu lại một đạo vết kiếm đến tận xương, thế nhưng đúng vào lúc đó, Xích Diệm Thiên Hồ cự thảo cũng đánh lên người nàng, dễ dàng phá tan nguyên khí phòng vệ, đem Lý Mộ Tinh chấn cho bay ngược ra ngoài, khoe miệng liên tục phun ra máu tươi.

Chính bởi vì bị một kiếm của Lý Mộ Tinh đã thương, Xích Diệm Thiên Hồ lực công kích trong khoảnh khắc liền yếu bớt, nên mới không thể một kích giết chết nàng, nếu là nó đỉnh phong một kích, nàng nhục thân e rằng đã bị đánh cho tan vỡ.

Lý Mộ Tinh mặc dù không chết, thế nhưng nàng trọng thương rất nặng, hứng chịu một thảo của Xích Diệm Thiên Hồ khiến cho nàng thần trí đều trở nên có chút mơ hồ, bất quá nàng biết mình không thể mất đi ý thức, nếu không một khi nàng ngất đi, thứ chờ đón nàng ở phía trước chắc chắn là tử vong.

- Phong Vân Bộ!

Sắc mặt tái nhợt, Lý Mộ Tinh cắn răng xoay chuyển thân hình, hai chân giống như đạp lên một loại bộ pháp huyền diệu nào đó, thân ảnh loé lên một cách quỷ dị, tựa như một con gió bay đi, trong chớp mắt đã không còn thấy bóng dáng.

Xích Diệm Thiên Hồ nhìn thấy Lý Mộ Tinh bỏ đi, trong mắt thiếu chút hứng lực lửa giận, không phải nó không muốn đuổi theo, chỉ là thương thể của nó so với nàng kỳ thực cũng không nhẹ đi bao nhiêu, đặc biệt là một chiêu “Phong Thiên Chi Kiếm” đầu tiên, suýt chút nữa đã đem cả người nó chém làm hai đoạn, tuy nói huyền thú thể chất không tầm thường, thế nhưng nếu như cứ để yên như vậy không chữa trị, nó cũng không chịu nổi, sớm muộn cũng chết vì mất máu.

- Nữ nhân đáng chết! Ngươi tốt nhất đừng chết dễ dàng như vậy, đợi bản tọa khôi phục một chút thương thể, nhất định sẽ tìm bắt ngươi về, đến lúc đó sẽ ngươi biết thể nào là sống không bằng chết!

Xích Diệm Thiên Hồ hai mắt chứa đầy hung quang nhìn về phía Lý Mộ Tinh phương hướng rồi đi, thân ảnh lấp loé một cái, liền quay lại ngọn núi của mình, khẩn cấp tiến hành chữa thương.

.....

Nấp sau vách núi từ đầu đến cuối quan sát trận chiến, Vương Hạo Thần tâm thần vẫn chưa thể bình tĩnh lại cho dù Lý Mộ Tinh và Xích Diệm Thiên Hồ đều đã rời đi.

Vũ Vương cấp bậc chiến đấu quả thực đáng sợ, tuyệt đối không phải Vương Hạo Thần hẳn lúc này có thể chạm tới.

Lý Mộ Tinh thân là Vương Giả Bàng đệ thập, bất kể là tu vi hay kiếm đạo cảnh giới của nàng so với Vương Hạo Thần đều cao hơn gấp trăm lần, coi như là trong Vũ Vương đều có thể xem là tuyệt đỉnh cường giả, một chiêu “Phong Thiên Chi Kiếm” kia, khiến cho Vương Hạo Thần cảm giác được kiếm đạo của hắn so với kiếm đạo của nàng tựa như đom đóm với mặt trăng, trong cổ kiếm ý vô cùng vô tận kia, e rằng chỉ cần bị một đạo yếu nhất trong đó đánh trúng, cũng đủ khiến cho hắn thịt nát xương tan.

So với Lý Mộ Tinh, Vương Hạo Thần càng thần phục Xích Diệm Thiên Hồ chiến lực, đặc biệt là nó biến thái tới cực điểm nhục thân.

Vương Hạo Thần thế nhưng là tận mắt nhìn thấy, Xích Diệm Thiên Hồ lại dùng thân thể huyết nhục của mình cứng rắn ngăn Lý Mộ Tinh “Phong Thiên Chi Kiếm”, phải biết, một kiếm kia uy lực coi như muốn san bằng một cánh rừng nhỏ cũng chẳng phải việc gì khó, thế nhưng khi chém vào Xích Diệm Thiên Hồ cũng chỉ có thể miễn cưỡng trọng thương nó mà thôi, thậm chí còn không thể khiến nó mất đi tuyệt đại bộ phận chiến lực.

Vương Hạo Thần tin chắc, nếu không phải Lý Mộ Tinh phút cuối bỏ đi, nếu như nàng ở lại cùng Xích Diệm Thiên Hồ tử chiến đến cùng, vậy người chết chắc chắn là nàng chứ không phải là Xích Diệm Thiên Hồ.

Không phải Lý Mộ Tinh yếu hơn Xích Diệm Thiên Hồ bao nhiêu, chỉ là nàng quá chú trọng vào năng lực tấn công mà bỏ quên mất khâu phòng thủ của mình, vì thế đối mặt với Xích Diệm Thiên Hồ có nhục thân phòng ngự kiên cố, nàng liền vô pháp đánh bại đối phương, ngược lại bị đối phương phản kích suýt nữa mất mạng.

Trong trận chiến vừa rồi, Lý Mộ Tinh chín thành thời gian đều dùng để tấn công, Xích Diệm Thiên Hồ cả trận hầu như không thể theo kịp tốc độ của nàng, chỉ có thể co mình lại phòng thủ, thế nhưng hiệu quả của những đòn đánh của Lý Mộ Tinh đối với Xích Diệm Thiên Hồ căn bản không có bao nhiêu, cuối cùng để đối phương lật ngược tình thế vào phút cuối.

Nếu như phải so sánh, vậy Lý Mộ Tinh là một người bình thường trong tay có một thanh bảo kiếm, còn Xích Diệm Thiên Hồ thì trong tay có một thanh kiếm thường cùng một tâm khiên tốt, trong một trận chiến mà hai người chiến lực không chênh lệch nhiều lắm, lại đánh đến cuối cùng, người có công thủ toàn diện hơn tất nhiên chiếm đến bảy thành phần thắng.

Một trận chiến này, nhìn thì có vẻ hai bên ngang tài ngang sức, thế nhưng kỳ thực Lý Mộ Tinh nàng gần như đã thua rồi, thua bởi vì nàng quá tin tưởng vào “thanh bảo kiếm” của mình, năng lực tấn công cho dù có mạnh đến đâu mà không có một hậu phương là khả năng phòng ngự vững chắc thì “thanh bảo kiếm” kia có sắc bén vô cùng cũng không có đất để dụng võ.

Vương Hạo Thần hẳn kỳ thực từ trước tới cũng có khuynh hướng công nhiều hơn thủ, kiếm đạo của hắn cũng không giống như Lý Mộ Tinh, yêu thích chiếm lấy tiên cơ của đối phương, trong khi giao phong không cho kẻ địch có cơ hội tấn công, vì thế hắn năng lực tuy rằng không tới mức so với năng lực tấn công cách biệt một trời một vực như Lý Mộ Tinh, thế nhưng cũng chẳng mạnh mẽ đến đâu.

Chỉ là sau khi quan sát một trận chiến này, Vương Hạo Thần cảm thấy mình nhất định phải sớm một chút tăng lên khả năng phòng thủ của mình, khiến cho bản thân có được công thủ toàn diện năng lực.

Vương Hạo Thần biết trên thế gian cũng có những cường nhân lấy công làm thủ, ví dụ như Vương Giả Bảng ba vị trí đầu đỉnh phong Vũ Vương, bọn hắn trong cùng cảnh giới có lẽ đúng là không cần phải phòng thủ, bởi vì thực lực của bọn hắn đã quá mạnh so với những Vũ Vương khác rồi, nếu là Vương Giả Bảng đệ nhất, Vũ Vương bình thường e rằng ngay cả tư cách khiến hắn phải nghiêm túc đối phó cũng không có, chứ đừng nói là khiến hắn phải chuyển về thế thủ một lần, vậy thì hắn cần gì phải phòng thủ cho phí công?

Bất quá người ta là người ta, Vương Hạo Thần cũng chưa có cuồng ngạo tới mức cho rằng hắn có thực lực mạnh tới mức có thể chỉ công mà không cần thủ, cho dù là hắn có thực lực như vậy, hắn cũng sẽ không bỏ qua việc phòng thủ, bởi vì trong chiến đấu có thể hắn không cần phải phòng thủ, thế nhưng nếu như là đối phương bất quá đánh lên hoặc quân chiến thì sao? Lúc đó hắn biết phải lấy gì để chống đỡ hoặc lấy gì để quân chiến với người ta? Phải biết cho dù hắn thế công có cường hãn bao nhiêu, cũng rất khó trong một hơi có thể giết hết toàn bộ kẻ địch, mà một khi không thể tiêu diệt tất cả, vậy thì nguy cơ hắn bị thương sẽ rất cao!

Mà trong quân chiến loạn đấu, một khi bị thương, vậy khả năng ngã xuống trong giao tranh sẽ càng lớn!

Hắn thừa nhận rằng tấn công gần như là biện pháp phòng thủ tốt nhất, thế nhưng cũng không thể phủ nhận, nếu như Vương Hạo Thần hắn có khả năng phòng ngự tốt nhất năng lực tấn công của mình, vậy hắn nhất định không cần phải lo trước lo sau, có thể hoàn toàn yên tâm đối địch, bất kể là đơn chiến hay quân chiến hắn đều không sợ, thoải mái phát huy ra mình chiến lực mạnh nhất.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Cứu người

Vương Hạo Thần ở lại vách núi đó một lúc lâu, sau khi chắc chắn rằng Xích Diệm Thiên Hồ đã quay về núi mời cẩn thận rời khỏi, hắn lúc này cũng đã không có tâm tư để ý đến chỗ cơ duyên kia nữa rồi. Nói đùa, đã biết ở trong ngọn núi kia có một đầu lục giai đỉnh phong huyền thú, nếu như hắn còn có tâm muốn tiến vào tìm chỗ cơ duyên kia thì đó không phải là gan dạ nữa mà là ngu ngốc rồi.

Hắn còn chưa có bị điên a!

Vương Hạo Thần bây giờ chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi địa phương nguy hiểm này, căn bản một giây đều không muốn nán lại thêm.

Chỉ là, có chuyện đôi khi không muốn cứ muốn liền có thể làm được, cũng có những chuyện tưởng như chẳng thể nào liên quan tới bản thân thế nhưng sau cùng lại trở thành chuyện của chính mình...

Vương Hạo Thần vốn dĩ chỉ muốn rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt, thế nhưng còn chưa đi được bao xa thì hắn đã phải ngừng lại, bởi vì trước mặt hắn là một bạch y nữ tử xinh đẹp tuyệt trần, mi mục như hoa, sắc mặt của nàng bởi vì bị thương mà có chút trắng bệch, bất quá vẫn không cách nào che dấu được vẻ tú lệ của nàng.

Vương Hạo Thần không thể không thừa nhận, nữ nhân này thực sự rất đẹp, hoàn toàn có tư cách để so sánh với sư nương Nhạc Thi Dao của hắn.

Nữ nhân này so với Nhạc Thi Dao nhiều hơn một phần lạnh lùng, nhưng cũng thiếu đi một phần vũ mị cùng ảm áp, nếu phải so sánh, Vương Hạo Thần tự nhiên vẫn là đánh giá sư nương của hắn cao hơn nữ tử trước mặt, tất nhiên đây chỉ là quan điểm của hắn mà thôi.

Nữ tử này không phải ai xa lạ, chính là người vừa mới cùng Xích Diệm Thiên Hồ đại chiến, Vương Giả Bảng đệ thập, Phi Vũ Kiếm Vương - Lý Mộ Tinh.

Xem bộ dáng của Lý Mộ Tinh lúc này, hẳn là thương thế quá nặng nên mới lâm vào hôn mê, khắp người đều là máu, ngay cả bạch y đều bị nhuộm đỏ quá nửa.

Trong nháy mắt, Vương Hạo Thần liền lâm vào một tình thế khó xử.

Cứu hay là không cứu?

Thật lòng mà nói, Vương Hạo Thần thực sự không muốn nhúng tay vào chuyện này cho lắm, hắn không muốn bởi vì cứu một cái nhân vật mà mình không hề quen biết mà đắc tội với Xích Diệm Thiên Hồ.

Cho dù là Lý Mộ Tinh tình cảnh lúc này có chút đáng thương, nhưng cái này cũng là nàng tự tìm mà thôi, nếu không phải nàng cố chấp muốn trao đổi Xích Diệm Đan với Xích Diệm Thiên Hồ, làm sao có thể bị đánh tới mức này? Vương Hạo Thần không phải thánh nhân tới mức thấy ai bị thương cũng cứu, càng không phải là loại người háo sắc, thấy nữ tử xinh đẹp liền muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân sau đó tự đặt mình vào chỗ nguy hiểm, hắn là người rất thực tế, chuyện không có lợi ích cho mình hắn sao có thể làm?

Wang Hào Thần do dự là bởi vì lời nói lúc trước của sư nương hắn, đó là “thấy người gặp khó khăn nếu có thể nhất định phải tương trợ”, tuy hắn rất nghe lời dạy bảo của sư nương, nhưng hắn thực sự không đồng ý với quan điểm này của Nhạc Thi Dao cho lắm, bất quá hắn cũng hiểu được một điều, đó là có thể khiến cho một vị Vũ Vương cường giả nợ hắn một khoản ân tình là một cái thiên đại hảo sự.

Wang Hào Thần không biết mình đến bao giờ mới có thể đạt tới Vũ Vương cảnh, chỉ là hắn biết trên con đường phát triển của mình sẽ gặp không ít khó khăn, vì thế chỉ cần có cơ hội nhận được sự trợ giúp, hắn chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Lý Mộ Tinh thân là Vũ Vương, hơn nữa còn là Vương Giả Bảng đệ thập, không nói nàng tương lai có cơ hội thành hoàng hay không, coi như nàng suốt đời chỉ là một vị Vũ Vương, đối với Vương Hạo Thần lúc này như cũ là cao không thể chạm, nếu như nàng sau này có dịp xuất thủ trợ giúp mình, không thể nói trước có thể khiến con đường của hắn bớt chông gai đi không ít.

Wang Hào Thần suy nghĩ là như vậy, bất quá hắn cũng đang do dự, dù sao cứu Lý Mộ Tinh đồng nghĩa với việc đắc tội với một tồn tại còn kinh khủng hơn nàng là Xích Diệm Thiên Hồ, điều này rất có thể sẽ đặt hắn vào tình thế nguy hiểm, đồng thời ai biết nữ nhân kia có phải là người vong ân phụ nghĩa hay không, nếu như sau khi nàng khỏi hẳn không những không mang ơn mình mà còn đem mình xử lý thì phải làm sao? Hắn lấy cái đề đầu lại một vị danh liệt Vương Giả Bảng tồn tại?

Do dự thật lâu về sau, Vương Hạo Thần cuối cùng cũng làm ra quyết định, giúp Lý Mộ Tinh một lần, cất bước đi về phía trước.

Giữa việc có thể bị Xích Diệm Thiên Hồ truy sát cùng việc có thể khiến một vị Vũ Vương cường giả nợ mình một khoản ân tình thì hắn đã chọn cái sau.

Hắn không biết hành động của mình đến cùng là đúng hay sai, bất quá nếu phải nói về lương tâm thì ít nhất hắn sẽ không cảm thấy có chút áy náy đi...

- Chỉ mong ngươi là một người biết đạo nghĩa a!

Wang Hào Thần trong lòng thầm nghĩ, cả người cúi xuống ý muốn bế Lý Mộ Tinh lên tay, bất quá đúng lúc này dị biến lại phát sinh.

Lý Mộ Tinh vừa rồi đại chiến với Xích Diệm Thiên Hồ, linh hồn một trận của đối phương, chính vì như vậy mà y phục màu trắng của nàng bị hỏa diễm trên thủ trận đốt cháy nhiều chỗ, không thể che giấu được da thịt trắng mềm như mỡ đồng ở bên trong.

Wang Hào Thần vừa rồi đứng ở chỗ xa không thấy được chuyện này, thế nhưng bây giờ đến gần như vậy, cảnh tượng hương diễm tràn đầy dụ hoặc kia lập tức đập vào mắt hắn.

Wang Hào Thần ánh mắt vừa đụng vào thân thể đầy vũ mị của Lý Mộ Tinh liền đông cứng ở đó, không cách nào thoát ra được, thậm chí ngay cả động tác trên tay cũng dừng lại.

Hắn không hiểu nhiều lắm về chuyện nam nữ, đây là sự thật, nếu không thì lúc ở trên Thiên Sinh Môn trước đó hắn cùng sư nương triền miên như vậy, sớm đã đề nàng xuống mà “động thủ” rồi.

Thế nhưng cái này không thể phủ nhận hắn là một cái nam nhân, hơn nữa còn là nam nhân ở tuổi mới lớn, hắn tự nhiên sẽ có nam nhân đặc tính, Lý Mộ Tinh thân thể nửa kín nửa hở lúc này đúng là có lực sát thương chí mạng với hắn, khiến cho đôi mắt của hắn bốc lên hai luồng hỏa diễm, cả người nóng rực lên.

Cảm giác này giống hệt lúc mà hắn cùng với sư nương triền miên một đoạn thời gian kia.

Cười khổ một tiếng, Vương Hạo Thần cưỡng ép xóa đi dục niệm trong đầu, hắn mặc dù đối với sắc đẹp của Lý Mộ Tinh cảm thấy kinh diễm, thế nhưng hắn cũng chưa bị điên tới mức muốn cùng một cái Vũ Vương cảnh cường giả phát sinh quan hệ nam nữ, nếu không đến lúc nàng tỉnh lại không một chương đánh chết mình mới là chuyện lạ.

Vương Hạo Thần vòng tay đem Lý Mộ Tinh bế lên, mấy ngón tay của hắn vừa đụng vào da thịt mềm mại của nàng, một cổ cảm giác thư thái tuyệt vời liền truyền tới, khiến cho hắn trong lòng có chút mê luyến.

Cần môi một cái thật mạnh, một lần nữa xua đi cỗ ý niệm kia, Vương Hạo Thần hai tay ôm lấy thân thể mềm mại của Lý Mộ Tinh hướng Xích Phong Cốc miệng cốc chạy đến.

Chỉ là rất nhanh, hắn cước bộ lại lần nữa dừng lại, bởi vì hắn chợt nhớ tới một chuyện, nếu bây giờ hắn cùng Lý Mộ Tinh ra khỏi Xích Phong Cốc vậy có tính là an toàn hay không?

Trước đây không lâu Vương Hạo Thần từng hoài nghi vì cái gì mà Nhai Đình sơn mạch khắp nơi đều có nguy hiểm trùng trùng thế thế nhưng Xích Phong Cốc lại yên bình đến như vậy? Bất quá hắn lúc này đã hiểu ra nguyên nhân, không gì khác bởi vì Xích Phong Cốc có một đầu lục giai Xích Diễm Thiên Hồ sinh sống, vì thế không có một loài huyền thú nào dám bén mảng tới nơi này, sợ bị Xích Diễm Thiên Hồ nuốt sống.

Chỉ là, Vương Hạo Thần lúc này đi lại trong Xích Phong Cốc tự nhiên sẽ không có nguy hiểm, thế nhưng nếu là hắn rời khỏi Xích Phong Cốc phạm vi nhất định sẽ có vô số nguy hiểm trên đường đi, những nguy cơ này có thể không đáng sợ bằng Xích Diễm Thiên Hồ, nhưng cũng không phải hắn hiện tại có thể đối phó.

Nếu là Vương Hạo Thần một thân một mình, hắn còn có vài phần nắm chắc có thể toàn thân trở ra, nhưng thêm một cái Lý Mộ Tinh, vậy thì hắn hoàn toàn không có một chút nắm chắc nào.

Suy nghĩ một lát, Vương Hạo Thần quyết định tốt nhất là vẫn nên ở lại trong Xích Phong Cốc, mặc dù như cũ có chút mạo hiểm bởi vì nơi này là Xích Diễm Thiên Hồ địa bàn, thế nhưng Vương Hạo Thần cho rằng Xích Diễm Thiên Hồ cho dù mạnh nhưng chỉ có một mình, nếu bọn hắn cẩn thận ẩn nấp không thêm vận khí không quá kém hẳn là sẽ không bị phát hiện, ngược lại nếu như ra ngoài kia e rằng khắp nơi đều có nguy hiểm, không giây phút nào được an toàn.

Hơn nữa, Vương Hạo Thần cũng biết Xích Diễm Thiên Hồ tự thân có thương tích, chưa hẳn đã có thể ra ngoài truy tìm Lý Mộ Tinh tung tích.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Trị thương

Vương Hạo Thần mang theo Lý Mộ Tinh đi vòng ra phía sau một ngọn núi đối diện với ngọn núi mà Xích Diễm Thiên Hồ đang ẩn cư, đi đến nơi này coi như Xích Diễm Thiên Hồ ra ngoài truy tìm cũng không thể lập tức tìm thấy bọn họ, hơn nữa ở nơi này có một hang động do thiên nhiên tạo ra, rất thích hợp để nghỉ ngơi trị thương.

Trong động không gian rất rộng rãi, Vương Hạo Thần đem Lý Mộ Tinh nhẹ nhàng đặt trên một tảng đá dài giống như một chiếc giường, sau đó mới ngồi xuống gần đó, trùng điệp thờ ra một ngụm trọc khí.

Đoạn đường vừa rồi hắn trong lòng có thể nói là không gì sánh được áp lực, rất sợ một lúc nào đó Xích Diễm Thiên Hồ đột nhiên đuổi tới, như vậy hắn và Lý Mộ Tinh kết cục chắc chắn không cần nói cũng biết, rất may chuyện như vậy sau cùng cũng không có xảy ra.

Vương Hạo Thần nghỉ ngơi vài phút, sau đó ánh mắt lại nhìn qua Lý Mộ Tinh đang nằm trên khối đá, lúc này có cơ hội nhìn kỹ càng, hắn mới phát hiện nàng bị thương quá thật so với chính mình tưởng tượng còn muốn nặng, nhiều chỗ máu tươi vẫn đang chậm chậm chảy ra, tuy rằng đang nàng hôn mê, thế nhưng trên khuôn mặt xinh đẹp vẫn không dấu được nét đau đớn.

- Trước hết giúp nàng sơ cứu một chút a!

Vương Hạo Thần tròn mắt hơi lưu chuyển nghĩ thầm, hắn không phải muốn nhân lúc nàng bị thương mà chiếm tiện nghi, chỉ là nếu tiếp tục để như vậy, e rằng nàng sớm muộn cũng chết vì xuất huyết quá nhiều.

Nghĩ là làm, Vương Hạo Thần lấy ra từ trong nạp giới một ít kim sang dược cùng vài bông sạch và nước, bắt đầu giúp Lý Mộ Tinh trị liệu.

Hắn trước hết đem vết thương trên hai cánh tay của Lý Mộ Tinh sát trùng, sau đó liền đắp lên kim sang, cuối cùng là giúp nàng băng bó lại vết thương.

Quá trình này hắn cho dù không muốn nhưng ngón tay như cũ thỉnh thoảng vẫn chạm vào làn da mềm mại đầy tính đàn hồi của Lý Mộ Tinh, cảm giác vô cùng thoải mái.

Tiếp đó, Vương Hạo Thần ánh mắt lại lộ ra một tia khó xử, bởi vì Lý Mộ Tinh bị thương nặng nhất vị trí là ở trên người chứ không phải ở hai tay, bất quá nếu như hắn muốn giúp nàng trị liệu ở những chỗ đó, nhất định phải khai mở nàng y phục.

Chỉ là... Vương Hạo Thần hẳn thực sự không có lá gan này, hắn trước giờ chưa từng tiếp xúc với cơ thể nữ nhân, nhưng hắn cũng biết đạo lý “nam nữ

thụ thụ, bất tương thân, thật sự không biết nếu tự ý thoát nòng y phục thì có ổn hay không. Lý Mộ Tinh sau khi tỉnh dậy nếu biết nòng thân thể bị hấn nhìn qua, liệu có một kiểm bổ sống hấn hay không?

- Ân...

Đúng lúc hấn còn đang do dự không quyết, Lý Mộ Tinh đang nằm trên tảng đá đột nhiên khẽ rên lên một tiếng, sau đó mắt phượng vốn dĩ đang đóng chặt vào lúc này liền chậm rãi mở ra.

Nàng sau khi tỉnh dậy liền muốn cử động thân thể, thế nhưng toàn thân lập tức truyền đến một cổ đau nhức đáng sợ, khiến cho nàng không nhin được nhũ chất hai hàng lông mày xinh đẹp, trong mắt hiện lên một tia thống khổ.

Đau đớn qua đi, Lý Mộ Tinh lúc này mới phát hiện bên cạnh mình có một thiếu niên dung mạo cực kỳ tuấn tú, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc cùng phồng bị.

- A... cô tỉnh rồi?

Vương Hạo Thần thấy nàng đột nhiên mở mắt nhìn mình, trong lòng lập tức giật thót, sợ nàng hiểu lầm vội vã lui ra sau mấy bước, nói gấp:

- Cô đừng hiểu lầm, ta không có ác ý, chỉ muốn giúp cô chữa thương mà thôi!

Vừa nói, Vương Hạo Thần vừa đem bình kim sang dược trong tay nâng lên cho nàng thấy, hấn trong lòng thực sự có chút sợ hãi, mặc dù hấn còn chưa làm chuyện phi lễ với nàng, bất quá Lý Mộ Tinh thân là Vũ Vương cường giả, ai biết trong đầu nàng nghĩ cái gì, hơn nữa dựa vào thực lực của nàng, coi như là đang bị trọng thương e rằng vẫn có giết chết hấn năng lực.

Lý Mộ Tinh hết nhìn Vương Hạo Thần lại nhìn trong tay hấn bình kim sang dược, sau đó lại chú ý tới mình hai cánh tay vết thương dĩ nhiên đã được trị liệu bằng bó, lúc này xác định hấn nói là sự thật, trong lòng lập tức cảm kích.

Nàng không lâu trước đó bị Xích Diễm Thiên Hồ trọng thương, sau đó dùng hết toàn lực cướp đường chạy trốn, thế nhưng không đi được bao xa liền kiệt lực ngất đi, hấn là được thiếu niên này phát hiện sau đó mang về nơi này.

- Cảm ơn!

Lý Mộ Tinh hướng Vương Hạo Thần nói một câu cảm tạ, nàng mặc dù là Vũ Vương, thế nhưng lại là một người biết đạo nghĩa phải trái, nếu không phải Vương Hạo Thần mang nàng về đây, e rằng nàng có thể đã chết nơi hoang dã rồi, thiếu niên này, đối với nàng có ân cứu mạng.

Trước đó nàng đối với Vương Hạo Thần có lòng phồng bị là bởi vì nàng biết dung mạo của mình đối với nam nhân có lực sát thương đến mức nào, không ít kẻ trên đời nếu thấy nàng ở trong tình trạng lúc này rất có khả năng sẽ nổi tà tâm với nàng, vì thế nàng có lòng phồng bị cũng không có gì sai.

- Không có gì... bất quá cô bị thương rất nặng, ta chỉ mới trị liệu cho hai cánh tay của cô mà thôi, những nơi khác còn thương thể, nếu như cô đã tỉnh lại rồi, vậy cô liền tự mình làm lấy đi!

Vương Hạo Thần vẫn có chút e ngại Lý Mộ Tinh, dè dặt đem bình kim sang dược và bông vải đặt bên người nàng, sau đó lập tức lui lại mấy bước.

Nghe Vương Hạo Thần nói vậy, Lý Mộ Tinh ánh mắt lại ôn hoà hơn không ít, bởi vì thiếu niên trước mặt vậy mà không có nhân lúc nàng hôn mê mà giờ trò bất chính với nàng.

Lý Mộ Tinh đối với mình dung mạo cùng mị lực vẫn là có tự tin rất lớn, ở Đông Hoa hoàng triều có vô số người si mê nàng sắc đẹp, trong số những người có ý muốn lấy nàng làm thê tử Vũ Vương nhiều vô số, thậm chí ngay cả Vũ Hoàng đều không thiếu.

Nếu là những người kia gặp cảnh mình bị thương như vậy, nàng thực sự không chắc họ thể làm được như thiếu niên trước mặt hay không, hay sẽ nhân cơ hội đó để biến nàng thành của họ.

Hiển nhiên, Vương Hạo Thần trong lúc vô tình vậy mà lại chiếm được không ít hảo cảm từ vị đại danh đỉnh đỉnh Phi Vũ Kiếm Vương này.

Vương Hạo Thần cố ý muốn để cho nàng một mình có không gian chữa thương, vì thế sau khi đặt bình thuốc xuống bên cạnh nàng liền xoay người đi về phía cửa động, chuẩn bị đi ra ngoài.

Lý Mộ Tinh đang muốn đưa tay cầm lấy bình thuốc, thế nhưng cánh tay đau đớn không nhấc lên nổi, hơn nữa nàng lại phát hiện cả người đều giống như vậy, ngoại trừ hai chân còn có thể cử động thì những nơi khác hoàn cứng đờ, đau nhức cực kỳ khó chịu.

Lý Mộ Tinh khẽ cắn môi, nàng không nghĩ tới, chính mình cao cao tại thượng suốt nhiều năm nay lại rơi vào cảnh thảm hại như vậy.

Cố gắng thử lại một lần nữa, sau cùng Lý Mộ Tinh chỉ có thể cười khổ bỏ cuộc, nàng hiểu rõ trạng thái cơ thể của mình, nếu như không nhanh chóng được chữa trị nhất định sẽ ngày một nặng thêm, thế nhưng nếu như nàng cố sức cử động chỉ làm cho vết thương vỡ ra thêm.

- Đợi... đợi một chút!

Lý Mộ Tinh ánh mắt nhìn về phía Vương Hạo Thần đang rời khỏi hang động, thanh âm có chút ngập ngừng vang lên.

Vương Hạo Thần nghe vậy liền dừng lại cước bộ, quay mặt nhìn nàng nói:

- Có chuyện gì sao?

Lý Mộ Tinh trên mặt hiện lên thần sắc khó xử, nàng biết bản thân cần được trị liệu, thế nhưng nàng làm có thể để cho một cái nam tử nhìn thấy mình thân thể?

Bất quá sau cùng nàng vẫn là tuyển chọn để cho Vương Hạo Thần giúp mình trị thương, bởi vì so sánh hai bên, nàng tính mạng tất nhiên là quan trọng hơn nhiều.

- Làm phiền người giúp ta bôi thuốc a!

Lý Mộ Tinh nhẹ nhàng nói, tuy giọng điệu là muốn nhờ giúp đỡ, thế nhưng thanh âm của nàng như cũ có ẩn chứa một nét cao quý khó có thể che dấu, tựa như một vị cửu thiên huyền nữ rơi hạ chốn phàm trần.

Vương Hạo Thần giật mình, không nghĩ tới Lý Mộ Tinh lại đưa ra yêu cầu như vậy, bất quá hắn không phải kẻ ngốc, rất nhanh đã hiểu ra rằng bởi vì nàng thương thế quá nặng nên không cách nào tự mình trị liệu, vì thế mới mở miệng nhờ đến hắn.

Thế nhưng Vương Hạo Thần cũng không có ý định dễ dàng giúp nàng, bởi vì hắn biết việc nữ tử bị một nam nhân nhìn mình thân thể không phải là chuyện đùa, dù sao nữ tử nào lại chẳng quan trọng thân thể cùng danh dự của mình, nếu là nam nhân mà nàng thích thì cũng thôi đi, đằng này Vương Hạo Thần chẳng qua chỉ vừa mới cùng Lý Mộ Tinh gặp mặt mấy phút, nói nàng có tình cảm với hắn... Vương Hạo Thần cho dù mắc bệnh hoang tưởng cũng sẽ không tin.

Bây giờ hắn đương nhiên có thể giúp nàng, nhưng ai biết sau đó nàng có thể hay không bởi vì bị hắn nhìn thấy thân thể mà trực tiếp giết người diệt khẩu hay không? Dù sao Lý Mộ Tinh thân là Vũ Vương cường giả, nếu như chuyện bị một cái Vũ Đồ con sâu cái kiến nhìn qua nàng thân thể không may bị người khác biết được, vậy sau này nàng làm sao có mặt mũi gặp người?

Vương Hạo Thần không muốn giao mạng của mình trên tay người khác!

- Làm sao vậy?

Lý Mộ Tinh nhìn thấy Vương Hạo Thần vẫn do dự chưa chịu tiến đến, trong mắt lộ ra vẻ khó hiểu cùng kinh ngạc, bình thường nam nhân đều là nghe nàng nói như vậy, chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội này cùng nàng thân mật rút ngắn quan hệ một phen, thế nhưng thiếu niên trước mặt ngược lại không có một chút hào hứng nào, thậm chí trong mắt còn có một tia bài xích.

Đây đến cùng là chuyện gì xảy ra?

Là thiếu niên trước mặt không có mắt thẩm mỹ, hay là nàng dung mạo không đủ để đả động đối phương?

Lần đầu tiên trong đời, Lý Mộ Tinh vậy mà đối với mình dung mạo sinh ra một tia hoài nghi, trước giờ nàng đi tới đâu đều là nam nhân tâm điểm chú ý, mặc dù nàng đối với ánh mắt của những người kia rất là chán ghét, thế nhưng không thể phủ nhận một điều rằng chính bởi vì có những ánh mắt kia, nàng mới có thể xác định mình dung mạo thực sự rất xinh đẹp, khiến cho vô số nam nhân phải điên cuồng.

Thế nhưng lúc này dung mạo của nàng ở trước mặt thiếu niên kia tựa hồ không đáng một đồng, căn bản không lay động được hắn, để cho nàng có chút không thể tin, đồng thời cũng có một loại cảm giác thất bại.

Lý Mộ Tinh đối với Vương Hạo Thần càng lúc càng cảm thấy tò mò, nhưng nàng lại có một loại cảm giác, đối với thiếu niên này lại không cảm thấy chán ghét như lúc nhìn thấy những nam nhân, đơn giản là ánh mắt hắn nhìn nàng không có một tia dục vọng, để cho nàng cảm thấy thoải mái khi đối mặt với hắn.

Bất quá chính ánh mắt này, cũng để cho nàng trong lòng sinh ra một tia ám ức, tựa như mình thân là một cái tuyệt thế mỹ nữ ở trước mặt hắn cũng chẳng khác gì một cái nữ nhân bình thường, cái này để cho nàng lòng tin về nhan sắc của mình sụt giảm không ít.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Hương diễm

Đối mặt với Lý Mộ Tinh câu hỏi, Vương Hạo Thần đảo cặp mắt trắng dã, sau cùng ho khan một tiếng, thấp giọng nói:

- Ta thấy cái này không được tốt lắm đâu, cô cũng biết nếu muốn trị liệu thương thể trên người cô nhất định phải thoát y phục! Ta không muốn sau khi xong việc lại bị cô ghép cho cái tội là nhìn thấy thân thể cao quý của cô nên phải bồi mệnh a!

Lý Mộ Tinh nghe hắn nói như vậy không khỏi ngẩn ngơ, trong lòng lập tức nổi giận, nàng không nghĩ tới, thiếu niên trước mặt vậy mà đem nàng nghĩ thành xấu xa như thế, bất quá nghĩ kỹ lại đối phương nghĩ như vậy kỳ thực cũng không phải là không có lý, Vương Hạo Thần thực lực kém hơn nàng quá nhiều, nếu bây giờ hắn ra tay giúp nàng đúng là sẽ chạm vào một trong những điều kỵ nhất của nữ nhân, hắn lo lắng sau đó bị nàng trả thù cũng có thể hiểu được.

Bất quá, nghe được lời này của Vương Hạo Thần, Lý Mộ Tinh lại càng thêm tin nhiệm hắn.

Trùng mắt nhìn Vương Hạo Thần một cái, Lý Mộ Tinh thân nhiên nói:

- Yên tâm đi, chính ngươi đã mang ta về đây, hơn nữa còn muốn giúp ta trị thương, chỉ cần trong lúc chữa trị ngươi có thể quản tốt ngươi đôi tay và cặp mắt, vậy ta tự nhiên sẽ không làm khó ngươi! Lý Mộ Tinh này không phải là kẻ không nói đạo lý lấy oán trả ơn!

Có lời này của nàng, Vương Hạo Thần liền an lòng hơn không ít, hắn suy nghĩ một lát, cảm thấy Lý Mộ Tinh nhìn thế nào cũng không một kẻ vong ân phụ nghĩa, sau cùng quyết định đã giúp thì giúp tới cùng, liền khẽ gật đầu nói:

- Được rồi! Chỉ hi vọng cô có thể giữ đúng lời hứa của mình!

Nói rồi, hắn cất bước đi về phía Lý Mộ Tinh, đưa mắt nhìn khắp người nàng một lần, xác định những chỗ bị thương trên người nàng, ánh mắt thoáng hiện ra một tia bối rối, nói:

- Trên người bị thương rất nhiều chỗ, muốn băng bó tất cả, e rằng... phải đem y phục bên trên... toàn bộ thoát đi!

Nói đến đây, Vương Hạo Thần đều cảm thấy không được tự nhiên, nếu như cởi hết Lý Mộ Tinh phần trên y phục, vậy nhiều chỗ coi như là hắn không muốn nhìn cũng không được, trừ phi hắn bị mù...

Lý Mộ Tinh nghe hắn nói vậy, thân thể cũng khẽ run lên, hai gò má lập tức đỏ bừng lên như táo chín, khiến cho nàng dung nhan càng thêm xinh đẹp động lòng người, ngay cả Vương Hạo Thần nhìn thấy đều khẽ thất thần, cuối cùng nàng hít sâu một hơi, cố gắng khiến cho thanh âm của mình trở nên bình tĩnh nhất có thể rồi nói:

- Không sao! Ngươi cứ việc cởi đi!

Vương Hạo Thần khẽ gật đầu, cố gắng khiến cho mình bình tĩnh nhất có thể, bàn tay nhẹ nhàng tháo gỡ từng chiếc cúc áo của bộ y phục màu trắng trên người Lý Mộ Tinh.

Bởi vì Vương Hạo Thần dáng người rất cao, tuy hắn chỉ mới gần 16 tuổi, thế nhưng cũng đã cao đến một mét bảy lăm, còn cao hơn Lý Mộ Tinh một đoạn, mà tảng đá nặng đang nằm thì lại quá thấp, vì thế hắn đành phải cúi người mới có thể giúp nàng cởi y phục.

Trong lúc vô tình, hai người khuôn mặt vậy mà nhích lại gần nhau, Vương Hạo Thần có thể ngửi thấy hơi thở thơm như hoa lan của Lý Mộ Tinh, đồng thời khí tức nam nhân mạnh mẽ của hắn cũng thấm vào trong lòng nàng, cả hai hô hấp đồng thời trở nên có chút dồn dập.

Cái khuy cuối cùng được tháo gỡ, Vương Hạo Thần liền cẩn thận đem bạch y thoát ly cơ thể Lý Mộ Tinh, cảnh tượng tiếp theo đập vào mắt hắn, lập tức khiến cho Vương Hạo Thần cả người khí huyết sôi sục.

Sau khi đem bạch y giải trừ, nửa thân trên của Lý Mộ Tinh chỉ còn lại một kiện nội y che đậy hai khoả thánh nữ phong, thân thể trắng mịn như bạch ngọc hoàn toàn hiện ra trước mặt Vương Hạo Thần.

Nếu đến lúc này Vương Hạo Thần vẫn còn có thể giữ được bình tĩnh, vậy thì hắn đã không phải nam nhân rồi...

Lần đầu tiên hắn nhìn thấy thân thể nữ nhân, hơn nữa còn ở gần như vậy, trong lòng không thể không cảm khác nữ nhân trước mặt đúng là một kiệt tác của tạo hoá.

Lý Mộ Tinh hai mắt nhắm chặt không dám mở ra, cổ ngọc đều đã đỏ ửng lên rồi, từ nhỏ đến lớn, nàng đều ở trong tông môn tu luyện, ngoại trừ sự phụ ra, còn chưa có bất cứ một người nào chạm vào thân thể của nàng, lúc này Vương Hạo Thần có thể nói là người đầu tiên, cái này để cho nàng cảm thấy cực kỳ xấu hổ.

Vương Hạo Thần cắn mạnh đầu lưỡi, dùng đau đớn khiến mình tỉnh táo lại, hai mắt dần dần trở nên nghiêm túc nhìn Lý Mộ Tinh thân trên, phát hiện trên người nàng có không ít vết thương, trong đó có những chỗ còn đang chảy máu.

- Cô cố chịu một chút, sẽ đau đấy!

Vương Hạo Thần thanh âm có chút ôn hoà nói, tay cầm một chút vải bông thấm nước nhẹ nhàng bắt đầu sát trùng miệng vết thương trên cái bụng phẳng lì trắng mịn của Lý Mộ Tinh.

- Làm phiền...

Lý Mộ Tinh thấp giọng như muỗi kêu nói, có thể thấy được, cho dù nàng là Vũ Vương cảnh siêu cấp cường giả, thế nhưng khi đối mặt với chuyện nam tử tiếp xúc da thịt thế này thì lại không nào giữ được bình tĩnh, không hề có thượng giả khí thế, ngược lại càng giống một cái thiếu nữ e thẹn.

Vết thương trên bụng Lý Mộ Tinh khá sâu, hơn nữa lại bị hoả điểm trên cự trảo của Xích Diệm Thiên Hồ đốt bỏng, miệng vết thương cho đến giờ vẫn đang chảy máu, vì thế khi vải bông chạm vào vết thương, cho dù Vương Hạo Thần đã rất nhẹ nhàng cẩn thận, thế nhưng vẫn khiến Lý Mộ Tinh không nhịn được phải rên lên một tiếng nhỏ vì đau.

Lý Mộ Tinh thân là Vũ Vương cường giả, nhưng sự thật là nàng một đường tu luyện tới tu vi này rất hiếm khi bị thương nặng như vậy, bởi vì nàng không chú trọng việc phòng ngự cũng như việc tu luyện thân thể, vì thế nàng rất ít khi để cho kẻ địch có thể đến gần mình chứ đừng nói là đã thương nàng nặng như vậy, lần bị thương này có thể nói là một trong những lần bị thương nặng nhất của Lý Mộ Tinh từ lúc sinh ra tới giờ, nàng tự nhiên sẽ có cảm giác không quen.

Thanh âm của nàng rất nhỏ, thế nhưng Vương Hạo Thần vẫn nghe được rõ ràng, cặp lông mày kiếm khẽ nhíu lại, tạm dừng động tác trên tay, để cho Lý Mộ Tinh có chút thời gian thích ứng.

Vài phút trôi qua, Lý Mộ Tinh cũng dần thích ứng với đau nhức, dù sao nàng không phải là nữ nhân bình thường mà là một vị Vũ Vương cường giả, đau đớn chỉ khiến nàng ban đầu không quen mà thôi, muốn ảnh hưởng lớn tới nàng tuyệt không có khả năng.

Dù vậy, Lý Mộ Tinh ánh mắt nhìn Vương Hạo Thần vẫn có thêm vài phần cảm kích cùng ôn hoà, dĩ nhiên hành động trước đó của hắn chiếm được không ít hảo cảm của nàng.

Vương Hạo Thần thấy Lý Mộ Tinh tựa hồ đã bớt đau, lúc này mới tiếp tục giúp nàng trị liệu vết thương, có điều hắn động tác so với trước lại càng thêm nhẹ nhàng, hắn không muốn làm đau nữ tử trước mặt.

Không phải bởi vì hắn muốn lấy lòng mỹ nhân hay gì, chỉ là từ nhỏ hắn đã được sư nương dạy rằng đối với nữ nhân nhất định phải ôn nhu, có thể xem là hắn được sư nương dạy tốt quá, lúc này làm vậy đối với Lý Mộ Tinh cũng là theo bản năng mà thôi, tất nhiên Vương Hạo Thần cũng không cho rằng mình đối với nữ nhân nào cũng có thể ôn nhu như vậy, cái này quá không thực tế, chẳng qua Lý Mộ Tinh bộ dạng lúc này thực sự để cho hắn từ đáy lòng sinh ra một tia thương tiếc với nàng, vì thế hắn mới cố gắng để giảm đau đớn của nàng đến mức thấp nhất có thể.

Sát trùng vết thương xong, Vương Hạo Thần trong tay vải bông màu trắng đã thấm đẫm máu tươi, hắn lại cầm lên bình kim sang được, tay lấy một chút kim sang nhẹ nhàng đắp lên miệng vết thương.

Kim sang này không phải kim sang bình thường, là do sư nương hắn trước đó chuẩn bị cho hắn, công dụng vượt xa kim sang bình thường, có thể giúp vết thương nhanh chóng khép lại, đồng thời khiến cho vết thương không để lại sẹo, coi như là Vũ Vương thương thế đều có tác dụng không nhỏ.

Đừng nhìn bình kim sang được này tương đối nhỏ, thế nhưng giá trị của nó có thể nói là liên thành, coi như Vũ Vương đều chưa hẳn chịu đem ra tặng người khác, sư nương trước đó đưa cho Vương Hạo Thần một bình này, chính là muốn cho hắn một vật bảo mệnh, dù sao đối với Vương Hạo Thần lúc này, bình kim sang được kia trong mắt hắn hoàn toàn đích xác là thánh dược trị thương.

Lý Mộ Tinh cảm thấy miệng vết thương trên người mình được kim sang đắp lên, không có chút nào đau đớn, ngược lại nơi vết thương lại có chút thoải mái dễ chịu, ngay cả máu đều ngừng chảy hẳn.

Đem kim sang đắp lên vết thương về sau, Vương Hạo Thần liền cầm lấy băng vải trắng cẩn thận đem vết thương bao lại thật kỹ.

Cứ như vậy, Vương Hạo Thần chậm rãi đem từng vết thương trên người Lý Mộ Tinh sát trùng sau đó băng bó lại, mất khá thời gian mới đem phần lớn vết thương trên người nàng trị liệu hết.

Tất nhiên, như vậy cũng không phải là đã xong, bởi vì Vương Hạo Thần phát hiện trên người nàng vẫn còn một vết thương nữa, nếu chỉ có như vậy thì không có gì đáng nói, đáng nói là vết thương lại nằm ở một vị trí khiến cho Vương Hạo Thần cực độ không biết nói gì.

Vết thương cuối cùng kia, vậy mà là nằm ở... phần ngực của Lý Mộ Tinh.

Vương Hạo Thần khi nhìn thấy vết thương này, hắn khoé miệng khẽ giật giật vài cái, ánh mắt nhìn về phía vết thương đang không ngừng chảy máu, sau đó lại không tự chủ được liếc xuống hai khoả ngọc nữ phong đầy đặn cao vút như muốn xé rách tấm áo lót mỏng manh thoát ra ngoài, ở nửa hai ngón núi lại có một cái khe rãnh mê người đủ để khiến cho bất cứ một nam nhân trở nên điên cuồng.

Quá đẹp! Quá mê người!

Cho dù Vương Hạo Thần lúc này định lực có tốt hơn đi nữa thì hắn cũng sắp không nhịn được nén được tà hoả trong lòng, khuôn mặt anh tuấn thoáng hiện lên vài vệt đỏ, bàn tay cầm vải bông dùng để sát trùng vết thương bây giờ lại ngừng giữa không trung, không duỗi ra, cũng không co lại, nhìn qua hết sức buồn cười.

Lý Mộ Tinh vốn dĩ cũng đang cực kỳ ngượng ngùng, hai mắt nhắm chặt hết cỡ, thế nhưng đợi mãi, cái khoảnh khắc kia vẫn không truyền tới, nàng khó hiểu mở ra hai mắt, nhìn thấy Vương Hạo Thần bộ dạng liền dờ khóc dở cười:

- Người đang làm gì vậy?

Vương Hạo Thần vẻ mặt im lặng, hắn cũng không biết nên nói cái gì mới tốt nữa, từ nãy tới giờ đúng là hắn giúp Lý Mộ Tinh trị liệu vì thế bàn tay cũng thuận tiện ở trên người nàng du ngoạn không ít chỗ, bất quá những địa phương kia miễn cưỡng còn có thể chấp nhận được, thế nhưng hai khoả kiêu nhu kia lại là địa phương mẫn cảm của nữ nhân, hắn thực sự không dám sờ loạn.

- Ta... chạm vào nơi này thật không sao chứ?

Vương Hạo Thần ấp úng nói, tựa như một đứa con nít rụt rè đang xin bố mẹ cho phép đi chơi vậy.

Lý Mộ Tinh nghe hắn nói vậy khuôn mặt liền một lần nữa đỏ lên, bất quá nàng lại không thể không bởi vì thái độ của hắn mà bật cười, trong lòng hung hăng nghĩ thầm: người ngay cả người trên của ta đều sờ soạng qua rồi, bây giờ hỏi cái này không thấy là quá thừa hay sao “.

- Quân tốt người bàn tay và đôi mắt là được!

Lý Mộ Tinh trong nóng ngoài lạnh mà phát ra một tiếng cảnh báo sau đó lại nhắm chặt hai mắt, bởi vì nàng bây giờ kỳ thực cũng đang rất ngượng, căn bản không biết nên nói nhiều thứ gì mới tốt.

Vương Hạo Thần lại cười khỏ một tiếng, lần này hắn thậm chí phải vận dụng nguyên khí mới có thể đè ép trong lòng tà hỏa xuống, bất quá hắn thực sự muốn rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt, ở bên một cái tuyệt thế mỹ nhân đang gần như khoả thân như vậy mà lại không thể làm gì, Vương Hạo Thần lại không phải thánh nhân hay nhà sư gì, hắn chỉ là một cái nam tử bình thường đang ở độ tuổi mới lớn, hắn thật sự không chịu nổi dụ hoặc như vậy.

Bàn tay hơi chút run rẩy cầm lên vài bông bất đầu sát trùng miệng vết thương, hắn lúc này phải thực sự cố gắng giữ cho ánh mắt của mình tập trung đặt trên vết thương chứ không phải đảo loạn trên bộ ngực của Lý Mộ Tinh.

Việc này đúng là không dễ dàng gì đối với Vương Hạo Thần, ít nhất hắn cảm thấy, thà rằng bảo hắn đại chiến với một vị Cửu Tinh Vũ Đồ còn dễ chịu hơn là phải ở trong hoàn cảnh này.

Càng chết hơn là, trong lúc sát trùng vết thương cho Lý Mộ Tinh, mặc dù hắn đã rất cẩn thận, thế nhưng ngón tay như cũ vẫn vô tình chạm vào da thịt non mềm trắng mịn trên ngực nàng, khiến cho cả hắn và nàng đều ngượng ngùng không thôi.

Kỳ thực trước đó Vương Hạo Thần cũng có không ít lần chạm vào da thịt nàng, thế nhưng ai bảo lần này chỗ hắn chạm vào lại là chỗ nhạy cảm của nữ nhân đây? Cái này khiến cho Lý Mộ Tinh ngượng tới mức muốn tìm một cái lỗ trên mặt đất mà chui vào, toàn thân nóng bừng như bị lửa thiêu.

Lý Mộ Tinh đúng là ngay cả tâm muốn chết cũng có rồi, nàng không nghĩ tới mình mấy chục năm giữ thân như ngọc, lúc này lại bị một cái thiếu niên lớn còn chưa lớn hết nhìn hết xuân quang, nếu là bình thường, nàng sau khi bình phục thương thế nhất định sẽ một chương đánh chết đối phương, thế nhưng khổ nỗi Vương Hạo Thần lại là vì giúp nàng trị thương mới xảy ra chuyện như vậy, nếu nàng hạ thủ với hắn, đây không phải là lấy oán trả ơn sao?

Cũng may Vương Hạo Thần trong lòng mặc dù có hoá diễm thiêu đốt, thế nhưng hắn vẫn biết giữ lấy điểm giới hạn, bàn tay không có hành động quá phận, nếu không thật khó mà nói Lý Mộ Tinh có thể giữ nguyên quan điểm.

Nằm trên giường đá, Lý Mộ Tinh hé mắt nhìn thiếu niên trước mặt, chỉ thấy hắn ngũ quan cân đối, anh khí tuấn đạt, mũi cao môi đỏ, hai hàng lông mày kiếm đậm như vẽ, cặp mắt nâu hổ phách tuyệt đẹp có chút ma mị, cho dù chỉ là nhìn thoáng qua, Lý Mộ Tinh đều phải thầm khen thiếu niên này dung mạo thực sự quá tuấn mỹ, nàng thậm chí có thể khẳng định, Vương Hạo Thần tuy rằng chưa có hoàn toàn trưởng thành, thế nhưng đã có tuyệt thế mỹ nam tử phong phạm, không đến vài năm sau, chỉ dựa vào dung mạo của hắn, tuyệt đối có thể khiến cho vô số nữ tử điên đảo, ít nhất tại Đông Hoa hoàng triều, nàng còn chưa nghĩ ra có nam nhân có dung mạo nào có thể so sánh với hắn trong tương lai.

Trong lúc nàng đang suy nghĩ miên man, Vương Hạo Thần mất sức “ chín trâu hai hổ “ cuối cùng cũng đã giúp nàng băng bó xong vết thương trên ngực, mặc dù chỉ là một công việc tương đối đơn giản, thế nhưng nhìn hắn lúc này lại không khác gì vừa mới cùng người ta đại chiến ba trăm hiệp, trên trán ướt đầm mồ hôi, lưng túng nói:

- Miệng vết thương ta đã xử lý xong, bất quá nội thương ta lại vô pháp giúp cô, vì thế còn lại chỉ có thể dựa vào bản thân cô rồi!

Nói rồi, hắn cũng chỉ kịp lấy ra từ trong nạp giới một kiện hắc bào mặc vào cho Lý Mộ Tinh, rồi trực tiếp quay người đi nhanh về phía cửa động, sau cùng gần như là bỏ chạy, tựa hồ muốn rời khỏi nơi này sớm lúc nào hay lúc ấy.

- Oan gia a...

Đôi mắt đẹp nhìn Vương Hạo Thần thân ảnh đang biến mất nơi cửa đông, Lý Mộ Tinh trong lòng không hiểu vì sao lại lướt qua một ý nghĩ kỳ lạ.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 67-2: Nửa Bước Kiếm Ý (Bù chương bị thiếu)

Đúng lúc này, màu vàng tiểu kiếm ở trong Vương Hạo Thần mi tâm lại khẽ động đậy, từng cỗ tin tức trong nháy mắt liền đi vào trong đầu hắn.

Màu vàng tiểu kiếm luyện hoá trong sơn cốc kiếm ý, đồng thời cũng thu được chủ nhân của cỗ kiếm ý kia cảm ngộ, lúc này nó liền không chút giữ lại

toàn bộ truyền cho Vương Hạo Thần, giúp hấn lĩnh ngộ kiếm ý.

Vương Hạo Thần tiến nhập một loại trạng thái kỳ dị, trong lòng chỉ có một việc để làm, đó là tiêu hao chỗ kia kiếm ý cảm ngộ.

Kiếm ý thân là một loại ý cảnh, hư vô mờ mịt, chỉ có thể ngộ không thể cầu, Vương Hạo Thần tu vì chỉ có Tam Tinh Vũ Đò lại có cơ hội cảm ngộ kiếm ý, thật sự là rất may mắn.

Đương nhiên, Vương Hạo Thần muốn dùng những cái này lưu lại cảm ngộ mà tu thành kiếm ý là không có khả năng, bởi vì cái này dù sao cùng là đồ vật của người ta, cũng không phải do hấn bản thân ngộ ra, vì thế căn bản không thể dựa vào những thứ cảm ngộ này tu thành kiếm ý.

Vương Hạo Thần lẳng lặng cảm ngộ gần nửa ngày, mới đem cảm ngộ về kiếm ý của vị cường giả kia lưu lại tiêu hoá hoàn toàn, chỉ thấy hấn đột nhiên rút ra Từ Lam Kiếm, một kiếm nhanh như chớp bỏ đi ra.

Động tác nhanh gọn, so với lúc trước càng thêm tinh diệu, không có một chút trì hoãn!

Một kiếm này bỏ đi ra, kiếm khí như ẩn như hiện, chém mạnh vào một thân cây gần đó, nhẹ nhõm đem nó đốn hạ!

- Rầm! Rầm!

Thân cây không có chút nào sức phản kháng, trong nháy mắt liền ầm ầm đổ xuống.

- Ta hiện giờ kiếm đạo cảnh giới, có thể tính là nửa bước kiếm ý, thế nhưng muốn đạt tới chân thức kiếm ý một bước kia, lại không biết là khi nào!

Vương Hạo Thần tra kiếm vào vỏ, có chút tiếc nuối nghĩ thầm

Vương Hạo Thần thiên phú rất cao, vừa rồi ở trong trạng thái kia cảm nhận được kiếm ý tồn tại, cũng hiểu được một chút bản nguyên của kiếm ý, thế nhưng vẫn chưa chính thức ngộ ra được kiếm ý nguyên lý vô hình vô ảnh, đối với cảnh giới kiếm ý cũng còn cách nửa bước cuối cùng.

Nhưng nửa bước cuối cùng kia, cũng là gian nan nhất một cửa ải.

Bất quá Vương Hạo Thần bây giờ kiếm ý, cũng đã đạt tới cảnh giới hư hư thực thực, trong kiếm đạo cảnh giới có thể tính là nửa bước kiếm ý, so với kiếm tu chưa ngộ ra kiếm ý thì phải mạnh hơn nhiều.

- Mặc dù chỉ là nửa bước kiếm ý, thế nhưng đã có thể khiến cho ta thi triển ra kiếm chiêu mạnh hơn lúc trước không chỉ hai lần, nếu là hoàn mỹ kiếm ý, vậy uy lực còn đạt đến mức nào?

Vương Hạo Thần không có bởi vì không thể chính thức sở hữu kiếm ý mà phiền muộn, ngược lại còn hoan hỉ vô cùng, hấn cũng biết com chỉ có thể ăn từ từ, hấn vừa trải qua đại nạn không chết, chiến lực lại còn được đề thăng, chạm một tay vào cảnh giới kiếm đạo mà kiếm tu bình thường luôn mơ ước là kiếm ý, cái này đã đủ khiến cho hấn vô cùng thoả mãn.

Huống hồ, hấn tu vì chỉ mới là Tam Tinh Vũ Đò, lại có thể đạt tới cảnh giới nửa bước kiếm ý, đây chính là chuyện vô tiền khoáng hậu trong lịch sử Thiên Sinh Môn, phải biết, coi như là thiên tài mạnh nhất trong lịch sử tông môn, cũng là tại Vũ Sĩ mới ngộ ra kiếm ý.

Đối với kiếm tu mà nói, tuy rằng chuyện người lĩnh ngộ kiếm ý so với người khác sớm hơn cũng không nhất định trình độ sẽ vĩnh viễn siêu việt người ta, thế nhưng cũng dựa trên điều này đánh giá thiên phú của hai người, người lĩnh ngộ kiếm ý ở cảnh giới càng thấp, vậy càng được trường bối coi trọng.

Vương Hạo Thần tại Tam Tinh Vũ Đò có được nửa bước kiếm ý, đồng thời có rất lớn hi vọng có thể tại trước Vũ Sĩ có được hoàn chỉnh kiếm ý, cái này đã để cho vô số yêu nghiệt thiên tài phải ngước nhìn.

Vương Hạo Thần bình ổn lại tâm tình, lúc này mới chú ý tới mấy bộ xương khô nằm gần đó, hay nói đúng hơn là nhìn vào những bộ xương khô đó bên cạnh huyền khí.

Lúc trước không có thời gian để ý kỹ càng, lúc này Vương Hạo Thần mới phát hiện, những kiện huyền khí này bất cứ một kiện nào đều có hình dạng được chế tạo vô cùng tinh vi, phẩm chất so với hấn Từ Lam Kiếm vượt xa vô số lần.

Cao cấp huyền khí!

Vương Hạo Thần ánh mắt hơi loé lên, do dự một chút, sau đó liền cẩn thận đem từng kiện huyền khí gom lại cùng một chỗ.

Tổng cộng có chín kiện huyền khí, trong đó có ba kiện là kiếm, hai kiện là đao, còn lại là thương, kích, trường tiên và chiến phù.

Vương Hạo Thần thân là kiếm tu, trong mắt hấn cũng chỉ có kiếm, vì thế hấn quan tâm chỉ có ba thanh trường kiếm kia, còn lại huyền khí khác cũng không lọt vào mắt hấn.

Trong ba thanh kiếm, toàn bộ đều là Tam Phẩm huyền khí, lần lượt gọi là Thanh Vân Kiếm, Diệu Nhật Kiếm cùng Cự Long Kiếm cái này đã đủ khiến cho Vương Hạo Thần tim không ngừng nhảy lên, sắc mặt trở nên cuồng hỉ.

Tam Phẩm huyền khí, trong đám đệ tử Thiên Sinh Môn cũng không có nhiều người đạt được, mà coi như là sở hữu một kiện, ít nhất cũng cần có Vũ Sư,

thậm chí Vũ Linh tu vi làm tiền vốn, nếu không căn bản không có khả năng.

Thế nhưng bây giờ hần một kẻ chỉ có tu vi Tam Tinh Vũ Đồ lại sở hữu đến ba kiện!

Cái này nếu là để cho kẻ khác biết được, nhất định sẽ ghen ghét đến đỏ mắt, thậm chí có tâm muốn giết người đoạt bảo rồi.

Đáng tiếc Vương Hạo Thần bây giờ thực lực còn thấp điểm, thực sự là còn chưa dùng được mấy cái cao cấp huyền khí bảo kiếm này.

Bất quá bây giờ không dùng được, cũng không có nghĩa là sau này không thể a?

Vương Hạo Thần hưng phấn đem từng kiện huyền khí thu vào trong túi càn khôn, những huyền khí không phải là kiếm đồng dạng cũng thu vào, tuy hần không dùng huyền khí gì khác ngoài kiếm, thế nhưng cũng có thể đem chúng để trao đổi vật phẩm đi.

- Hả?

Vương Hạo Thần vốn dĩ đang muốn rời đi, thế nhưng đúng lúc đó, hần tựa hồ lại phát hiện ra cái gì, bước chân liền hướng một phía đi tới, nhanh chóng tiếp cận vách núi đá.

Hần chú ý, cũng không phải là vách núi, mà là trên đó lưu lại vết tích, còn có một chỗ chìm sâu vào bên trong, nhìn qua giống như là dấu vết của một cánh cửa đá.

Vương Hạo Thần chần chờ một chút, liền đặt tay lên chỗ chìm trên vách đá, dùng sức đẩy một cái, vách đá liền ầm ầm chạy sang một bên, để lộ ra không gian bên trong, là một cái sơn động thật lớn.

Sơn động bên trong bày bố rất sơ xài, hơn nữa hoàn toàn không có nhân khí, chứng tỏ trước đây rất lâu đã có người ở tại nơi này một thời gian ngắn.

Vương Hạo Thần chậm rãi đi khắp sơn động, ánh mắt sau cùng dừng lại trên một cái túi càn khôn, trong mắt hiện ra một tia kinh ngạc.

Trong sơn động ngoại trừ túi càn khôn này không còn gì khác, mà cái này, cũng không phải là vị cường giả từng ở tại nơi này vô ý lưu lại.

Đem túi càn khôn nhấc lên, Vương Hạo Thần quan sát bên trong một chút, khuôn mặt liền biến thành đại hỉ.

Trong túi càn khôn không có huyền khí cao cấp, thế nhưng lại có đủ loại linh thảo, đan dược, còn có lượng lớn bạc, đủ để một võ giả bình thường tiêu xài nửa đời người.

Linh thảo, đan dược trong túi càn khôn thấp nhất là Nhấp phẩm, cao nhất lại là Tam phẩm cấp bậc, chỗ tài nguyên này đầy đủ để cho hần tu luyện trong một thời gian dài.

- Chỗ này tài nguyên, coi như là Vũ Linh, thậm chí Vũ Quân cũng chưa chắc có được, coi như chèo chống ta tu luyện tới Vũ Sĩ, Vũ Sư cũng không có vấn đề!

Vương Hạo Thần trong lòng hoan hỉ, hần không nghĩ tới, tùy tiện đi vào một cái sơn cốc, lại có được lớn như thu hoạch.

Hần tu luyện cần tài nguyên so với người bình thường phải nhiều hơn không ít, thế nhưng chỉ cần có được đầy đủ tài nguyên, vậy hần tốc độ tu luyện sẽ nhanh hơn người bình thường vô số lần.

Vương Hạo Thần vui mừng đem túi càn khôn nhận lấy, bỗng nhiên phát hiện vách tường đối diện có khắc chữ - Cổ Kiếm Trai Lãng Dật Phàm, ở nơi này ngộ đạo!

- Cổ Kiếm Trai?

Vương Hạo Thần khẽ giật mình, Cổ Kiếm Trai tông môn này hần cũng từng nghe nói qua, chính là một cái siêu cấp thế lực tại Đông Hoa Hoàng Triều, thực lực tổng hợp còn mạnh hơn Thiên Sinh Môn không ít, địa vị cơ hồ chỉ dưới hoàng thất, chính là một cái chân chính quái vật khổng lồ.

Mặc kệ như thế nào, Vương Hạo Thần nhận được Lãng Dật Phàm lưu lại đồ vật, đối phương là có ơn với mình, ân tình này hần nhất định nhớ kỹ.

- Ta bây giờ thực lực vẫn còn quá thấp, không bằng ở nơi này bế quan một đoạn thời gian, tăng cao tu vi rồi lại nói!

Vương Hạo Thần nhanh chóng làm ra quyết định.

Vừa rời khỏi Thiên Sinh Môn liền liên tiếp gặp được vô số hung hiểm, thậm chí suýt chút nữa mất mạng, đã để cho Vương Hạo Thần cảm giác được thực lực của mình hoàn toàn không đủ mạnh, nguyên do cũng là tu vi hần quá thấp, nếu như tu vi hần là Tứ Tinh, hoặc Ngũ Tinh Vũ Đồ, vậy hần sao có thể bị Lục Phong đám người đuổi giết?

Vì thế, hần hiện tại việc cần làm không phải là lập tức đi tới chỗ kia cơ duyên bảo địa, mà là ở lại trong sơn động bế quan, một đường tăng lên tu vi.

Kỳ thực Vương Hạo Thần tu vi sớm đã đạt tới Tam Tinh Vũ Đồ đỉnh phong, thế nhưng hần lại một mực áp chế chính mình cảnh giới, củng cố căn cơ, lúc này một khi đột phá, thực lực chắc chắn sẽ tăng lên rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Hoà hợp

Vương Hạo Thần sau khi trị liệu cho Lý Mộ Tinh xong quả thật là một đường chạy thẳng ra ngoài, bởi vì hắn biết nếu tiếp tục ở lại đó, hắn sớm muộn cũng đề nén không được tà hoá trong lòng, đến khi đó có trời mới biết hắn sẽ làm ra chuyện điên khùng gì, vì thế tốt nhất là nên cách xa Lý Mộ Tinh được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Ra khỏi hang động về sau, Vương Hạo Thần liền trực tiếp nhảy vào một cái thác nước nhỏ ở gần đó, dùng nước dập tắt tà hoá trong lòng.

Ngâm mình trong làn nước lạnh thật lâu, Vương Hạo Thần mới cảm thấy dễ chịu đôi chút, sau đó chậm rãi lê thân đến bãi cỏ bên sông, chẳng quản cả tóc lẫn y phục đều đang ướt đầm mà ngã người nằm vật lên đó.

Trải qua một ngày “đặc biệt” như vậy, hắn thân thể có lẽ không có mệt mỏi gì, thế nhưng tinh thần thì cực kỳ uể oải, trong đầu thỉnh thoảng lại hiện lên hình ảnh hương diễm của Lý Mộ Tinh, để cho hắn chỉ có thể cười khổ, thầm nghĩ mỹ nhân như nàng đối với nam nhân có lực sát thương quá lớn, may mắn hắn định lực có thể xem như không tới, nếu vừa rồi là nam nhân khác có thể đã trực tiếp ném chuyện lý trí ra sau đầu mà cùng nàng phiến vân phúc vũ rồi, đương nhiên Vương Hạo Thần cũng biết nếu như có kẻ dám làm như vậy, Lý Mộ Tinh chỉ cần khôi phục thực lực nhất định sẽ lột da bóc xương kẻ đó.

Vương Hạo Thần không phải bậc thánh hiền gì, chỉ là hắn biết suy nghĩ được và thiệt trong mọi việc tốt hơn kẻ khác, đồng thời khả năng kiểm soát cảm xúc của hắn chưa nói tốt, thế nhưng cũng vừa đủ để ứng phó với những chuyện như vừa rồi.

- Sau này phải cẩn thận một chút mới được!

Vương Hạo Thần xoa xoa mi tâm nghĩ thầm, dù sao tuy lần này hắn có thể đề ép được tà hoá trong lòng, thế nhưng hắn thực sự không có tự tin lần sau hắn cũng có thể thành công như vậy, vì thế sau này tốt nhất là giữ khoảng cách với Lý Mộ Tinh một chút, không nên chọc vào phiền toái không cần thiết.

Đương nhiên, Vương Hạo Thần cũng hiểu, mình và Lý Mộ Tinh vừa rồi mặc dù có chút ám muội, thế nhưng về căn bản, hai người thực sự không có khả năng có thể phát sinh cái gì, ít nhất là ở hiện tại.

Hắn cũng chưa quên Lý Mộ Tinh thân phận chính là Vương Giả Băng đệ thập – Phi Vũ Kiếm Vương nổi tiếng khắp Đông Hoa hoàng triều, còn hắn chỉ là một tên tiểu tử ngay Vũ Sĩ đều chưa đạt đến, hai người vào lúc này hoàn toàn không phải là người cùng một thế giới, Vương Hạo Thần hắn giống như một tên nông dân bình thường vô tình gặp được một vị tiên nữ rơi phàm trần vậy, thế nhưng cái này chắc chắn không thể kéo dài, hắn và nàng sớm cũng phải trở về với cuộc sống thật của mình, một người vẫn đang loay hoay tìm kiếm con đường trở thành cường giả, một người khác lại quay trở về với thân phận cao quý của mình tiếp tục đứng trên đỉnh phong mà quan sát thế tục.

Vương Hạo Thần tin rằng, một ngày nào đó, hắn nhất định có thể trở thành Vũ Vương, bất quá ngày đó e rằng vẫn còn cách hắn rất xa.

Vương Hạo Thần lắc đầu, đem tạp niệm trong lòng gạt bỏ, bây giờ nghĩ những việc này cũng không có ích gì, so với suy nghĩ những chuyện xa vời kia, hắn ngược lại quan tâm cái bụng đói của mình.

Trải qua một ngày dài đầy biến động như vậy, hắn đã sớm đói bụng, vũ giả tuy rằng có thể không cần ăn uống nhiều, thế nhưng đói là với Vũ Vương cấp bậc cường giả trở lên, dưới Vũ Vương, vũ giả kỳ thực cũng không khác phàm nhân là mấy, ít nhất là về khoản ăn uống này, đương nhiên, vũ giả mạnh hơn phàm nhân vô số lần, bọn họ tuy rằng cần ăn uống, thế nhưng trong trường hợp cần thiết cũng có thể nhịn ăn một thời gian, chỉ là khoảng thời gian này không thể quá lâu mà thôi, và lại ăn uống là một phần quan trọng của nhân sinh, coi như đã đạt tới Vũ Vương, cũng không có ai nguyện ý bỏ đi việc ăn uống thường ngày.

Việc nấu ăn chưa bao giờ là vấn đề với Vương Hạo Thần, nó là thú vui của hắn, cũng là công việc theo hắn suốt mấy năm trời, thực lòng mà nói, nếu như thực sự không thể trở thành võ giả, có lẽ hắn sẽ rời khỏi Thiên Sinh Môn, mở một quán ăn nhỏ, từ từ sống hết quãng đời của một phàm nhân.

Đi xung quanh bề một ít cành cây làm củi, Vương Hạo Thần đem số củi này để tại trước cửa động, sau đó lấy ra từ trong nạp giới một cái nồi nhỏ, hắn muốn nấu cháo.

Vương Hạo Thần đương nhiên không dám ở bên ngoài, bởi vì như thế rất có thể sẽ dẫn đến Xích Diễm Thiên Hồ chú ý, bất quá nếu là nấu ăn ở trước cửa hang động, có vách núi che chắn khói lửa, vậy liền không có việc gì.

Còn việc nấu cháo, hắn đương nhiên không phải là nấu cho bản thân, mà là nấu cho Lý Mộ Tinh.

Kỳ thực Vương Hạo Thần hắn hoàn toàn có thể lương khô, bất quá phải biết Lý Mộ Tinh thể chất lúc này rất yếu, những món ăn đậm đặc hay cầu kỳ đúng là không thích hợp với nàng, cháo tự nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Mặc dù hẳn lúc này thực sự rất ngượng khi gặp Lý Mộ Tinh, thế nhưng nghĩ tới nàng đang bị thương, hơn nữa sau một trận đại chiến có lẽ cũng cần ăn cái gì đó, vì thế mới dự định nấu một ít cháo mang tới cho nàng.

Trong nạp giới có một chút yến mạch, hắn liền đem hết ra nấu thành một nồi cháo nhỏ, hương thơm dịu nhẹ lan toả khắp nơi.

Đối với tay nghề nấu cháo của mình, Vương Hạo Thần vẫn là có chút tự tin, bởi vì cháo yến mạch chính là một trong những món ăn nhẹ mà sư nương hắn thích nhất, hương vị chắc chắn không tệ.

Ngồi chờ cháo chín, Vương Hạo Thần tùy tiện lấy ra một ít lương khô ăn, cũng không mất quá nhiều thời gian, cháo trong nồi liền chín mềm.

Đem cháo trút vào một chiếc bát, Vương Hạo Thần thông thả đi thẳng một đường vào trong sơn động mát lạnh.

Bước vào sơn động, hắn nhìn thấy Lý Mộ Tinh vẫn còn đang nằm trên giường đá, cái này cũng không có gì lạ, nàng thương thể thực sự rất nặng, coi như đã được Vương Hạo Thần trị liệu trong vòng một, hai ngày cũng không thể rời khỏi giường.

Lý Mộ Tinh thấy Vương Hạo Thần trở về, trong đầu lập tức hiện lên cảnh tượng vừa nãy, gò má trắng muốt như ngọc hơi đỏ lên, mỉm cười che dấu đi sự ngượng ngùng trong lòng, nói:

- Về rồi à?

Nàng rất hiếm khi cười, nhưng nàng cười thực sự rất đẹp, có thể nói là phong hoa tuyết nguyệt cũng không có gì quá đáng.

Wương Hạo Thần cũng cười khẽ, tay cầm bát cháo đi tới gần nàng, thuận miệng hỏi:

- Cô cảm thấy trong người thế nào rồi?

Lý Mộ Tinh thấp giọng thở dài, khoé miệng hiện ra một tia cười khổ, đáp:

- Nhờ có kim sang dược của người, ngoại thương đã không có gì đáng ngại, có lẽ ngày hôm sau ta liền có thể cử động được! Nhưng nội thương thì lại tương đối trầm trọng, cần ít nhất năm bảy ngày mới có thể khỏi hẳn!

Wương Hạo Thần gật đầu, kết quả này không sai biệt lắm với dự đoán của hắn, lúc này liền cầm bát cháo ngồi xuống bên cạnh nàng, nói:

- Ta có nấu chút cháo yến giúp cô bồi bổ thân thể, cô cố gắng ăn một chút đi!

Lý Mộ Tinh nghe hắn nói vậy, khuôn mặt mỹ lệ lập tức trở nên kinh ngạc, mắt đẹp khẽ nhìn qua bát cháo còn đang bốc khói trong tay hắn, sau đó lại nghĩ hoặc nhìn Vương Hạo Thần không chớp mắt.

Nàng thế nhưng là biết, nam nhân ở trong thế giới võ giả này không có mấy người biết nấu ăn, trừ phi người đó là đầu bếp, bởi vì trong mắt thế nhân nam nhân vào bếp chính là “ nhục nhã “, dù sao nam nhân sinh ra ai ai đều muốn trở thành cường giả một phương, làm gì có người nào để tâm vào việc bếp núc? Loại công việc này vẫn thích hợp với nữ tử hơn, dù sao nữ vũ giả trên đại lục so với nam vũ giả phải ít hơn nhiều, khi gả cho nam nhân nếu không có tu vi bất buộc biết làm những công việc để hầu hạ nam nhân của mình cho tốt, đây có thể xem như là bổn phận của giới nữ lưu trên đại lục.

Vì thế trong mắt Lý Mộ Tinh, Vương Hạo Thần tất nhiên không thể là một cái đầu bếp bình thường, nếu là đầu bếp, việc gì phải đi tới nơi nguy hiểm trùng này? Cho dù muốn cũng không có thực lực a, nếu có thực lực, có ai lại chịu đi làm một cái đầu bếp? Dựa trên những điều này, Lý Mộ Tinh thực sự hoài nghi khả năng nấu nướng của Vương Hạo Thần, nàng thậm chí không quan tâm bát cháo kia có ngon hay không, ngược lại còn lo lắng thứ ở trong bát rất cuộc có thể ăn được không?

Wương Hạo Thần thấy Lý Mộ Tinh dùng ánh mắt nghi ngại nhìn bát cháo trong tay mình, liền đoán ra nàng trong lòng có hoài nghi, không khỏi bật cười, sau đó tại dưới ánh mắt kinh ngạc lẫn ngơ ngác của Lý Mộ Tinh, hắn nhẹ nhàng nâng cơ thể nàng lên, cẩn thận để những vết thương kia không vỡ ra, để đầu nàng dựa vào bờ vai rộng lớn của mình.

Phải nói là Vương Hạo Thần thân thể rất tráng kiện, hắn chỉ mới mười sáu tuổi mà thôi, thân thể vẫn chưa phát triển hết, thế nhưng bởi vì trải qua nhiều năm không thể tu luyện nguyên khí, hắn chỉ có thể tập trung rèn luyện thể chất của mình, sau này khi hắn trở thành vũ giả, thân thể cũng đã sớm phát triển khoẻ mạnh hơn người bình thường nhiều, không phải loại cơ bắp cuộn cuộn như lực sĩ thời hiện đại, ngược lại có chút gọn gàng, thế nhưng nếu như có ai nhìn thấy cơ thể hắn khi không mặc áo, nhất định có thể nhìn thấy từng khối cơ bắp rắn chắc tràn đầy tính bạo tạc, lúc này để Lý Mộ Tinh dựa vào người, Vương Hạo Thần cũng chẳng cảm thấy có gì quá sức.

Hắn không nghĩ chiếm tiện nghi của nàng, chỉ là lúc này Lý Mộ Tinh căn bản không cử động được, nếu như hắn để cho nàng ăn uống dưới tư thế đang nằm thì quá bất tiện, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có cách để nàng tựa vào vai hắn như vậy mới là tiện lợi nhất.

Lý Mộ Tinh thì vẫn còn đang ở trong sững sờ chưa tỉnh lại, nàng trước giờ chưa từng nghĩ tới có một nam tử dám làm vậy với mình, theo bản năng liền muốn đẩy ra, nhưng khổ nỗi nàng ngay cả một ngón tay cũng không thể cử động, đành phải để mặc cho thiếu niên trước mặt tự tung tự tác, nhất thời không biết phải nên làm gì mới tốt.

Wương Hạo Thần cũng không để ý tới sự khác thường của nàng, tay cầm thìa nhẹ nhàng lấy một muôi cháo, giọng nói mang theo vài phần ấm áp ôn nhu:

- Cô ăn một chút đi, xem thử tài nghệ nấu cháo của ta thế nào!

Lý Mộ Tinh khoe miệng khê giết giết, đã bao lâu rồi không có người chăm sóc nàng như vậy? Nàng không biết, cũng có chút ngượng ngùng, thế nhưng nàng biết Vương Hạo Thần chỉ có ý tốt, vì thế do dự một chút rồi cũng mở ra cái miệng nhỏ nhắn, ưu nhã nuốt xuống một muôi cháo.

Nàng không quan tâm lắm tới hương vị của bát cháo này như thế nào, cho dù nó có thực sự khó ăn đi chăng nữa nàng cũng sẽ không để ý, bởi vì thiếu niên trước mặt đã vì mình mà bỏ công sức nấu cháo, nàng sao có thể quay ngược lại chê trách hắn?

Suy nghĩ là vậy, thế nhưng vừa ăn xong, khuôn mặt nàng liền lập tức nóng lên, cặp mắt đẹp tràn đầy rung động.

Nàng thật sự không ngờ, món cháo yến này không có giống như nàng tưởng tượng khó ăn như vậy, ngược lại thập phần thơm ngon, vốn là một món ăn vô cùng giản dị, thế nhưng vào tay Vương Hạo Thần lại trở nên hấp dẫn lạ thường. Lý Mộ Tinh vô pháp tưởng tượng, một món ăn ngon như vậy, lại được tạo nên bởi một vũ giả, hơn nữa còn là nam nhân.

Wương Hạo Thần thấy biểu hiện của nàng liền cười khê một tiếng, nói:

- Thế nào? Trù nghệ của ta không tệ đúng không?

Lý Mộ Tinh đỏ mặt, nàng không dám phủ nhận lời này của hắn, thậm chí nàng có thể khẳng định, bát cháo trong tay Vương Hạo Thần chính là món cháo yến ngon nhất mà nàng từng được ăn, vì thế nàng liền thấp giọng đáp:

- Không tệ... đúng là rất ngon!

Wương Hạo Thần không quá bất ngờ với câu trả lời của nàng, dù sao khả năng của bản thân tới đâu hắn hiểu rất rõ, đến cả nữ tử khó tính như sư nương còn phải thừa nhận trù nghệ của hắn cực tốt thì Lý Mộ Tinh chắc chắn cũng không phải là ngoại lệ, hắn không nói thêm gì nữa, bàn tay lại cầm thìa múc thêm một muôi cháo, để nguội một chút rồi dứt cho Lý Mộ Tinh.

Lý Mộ Tinh kỳ thực đã sớm đói bụng, nay gặp được món ăn ngon như vậy, dần dần cũng bớt ngượng ngùng, thân thể cứng đờ có chút thả lỏng, thoải mái tiếp nhận từng muôi cháo thơm ngon trong tay thiếu niên trước mặt.

Cứ như vậy, không khí ở trong động dần dần vậy mà trở nên có chút vi diệu, quan hệ của hai người, cũng theo đó ngày càng hoà hợp.

Bởi vì tư thế hai người nhìn qua thực sự rất ấm áp, Lý Mộ Tinh ngọc thể cơ hồ đều dựa lên người Vương Hạo Thần, nếu như để người khác nhìn thấy, còn tưởng rằng bọn hắn là một đôi tình lữ đang âu yếm cũng không biết chừng..

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Kế hoạch

Những ngày tiếp theo Vương Hạo Thần cùng Lý Mộ Tinh quan hệ ngày càng thân thiết, bởi vì trải qua nhiều lần chung đụng như vậy, bọn họ ở giữa ngại ngùng cũng dần giảm đi, không còn quá mức xấu hổ như ban đầu.

Lúc này Lý Mộ Tinh ngoại thương đã tốt hơn nhiều, ít nhất đã có thể cử động được bình thường, vì vậy những cảnh tượng hương diễm như ngày đầu tiên chắc chắn không thể tái diễn, cái này để cho cả hai người đều thầm thở phào một hơi.

Lý Mộ Tinh ở cùng Vương Hạo Thần mấy ngày, liền biết hắn không giống như những nam nhân ngoài kia vì dung mạo của nàng mới tiếp cận mình, vì thế lòng đề phòng đối với thiếu niên này giảm đi rất nhiều, thậm chí nhiều lúc còn cùng hắn cười nói những chuyện trên trời dưới đất, có thể nói là cực kỳ hoà hợp.

Trong lúc trò chuyện, Lý Mộ Tinh liền đem lý do nàng tới tìm Xích Diễm Thiên Hồ để trao đổi Xích Diễm Đan nói cho Vương Hạo Thần biết, về phần tại sao lại muốn nói cho hắn, đơn giản chỉ là vì nàng thích mà thôi.

Trước hết phải nói rõ, tại Đông Hoa hoàng triều, ngoại trừ hoàng thất bên ngoài, còn có những võ đạo tông môn thực lực cường đại có thể xưng hùng một phương, những tông môn này bao gồm Thiên Sinh Môn, Cô Kiếm Trai, Vân Hà Tông, Thiết Quyền Bang và Ngạo Tuyết Sơn Trang, được xưng là ngũ đại tông môn.

Ngũ đại tông môn tuy rằng bất cứ một môn phái nào riêng lẻ đều không phải là đối thủ của hoàng thất, thế nhưng nếu như năm cỗ thế lực này hợp lại, vậy thì chính là một con quái vật khổng lồ, coi như là hoàng thất đều vô pháp áp chế.

Trong năm cỗ thế lực này, Ngạo Tuyết Sơn Trang được xem là mạnh nhất, thực lực an ổn ép bốn đại tông môn khác một đầu, thậm chí ẩn ẩn có thể so sánh với lực lượng của hoàng thất, mấy năm trở lại đây tông môn này cùng hoàng thất trong bóng tối đã có không ít va chạm, chỉ là còn chưa tới mức chân chính vạch mặt mà thôi.

Ngoại trừ Ngao Tuyết Sơn Trang, bốn đại tông phái còn lại xét về thực lực hẳn là Cổ Kiếm Trai đứng đầu, tiếp đó là Vân Hà Tông cùng Thiết Quyền Bang thế lực ngang nhau, cuối cùng là Thiên Sinh Môn thực lực yếu nhất.

Lý Mộ Tinh, là một Vân Hà Tông một vị đỉnh cấp Vũ Vương, tương lai có thể phong hoàng!

Ít người biết rằng, nàng là nghĩa nữ của Vân Hà Tông tông chủ, đồng thời là đồ đệ của một vị thái thượng trưởng lão Vân Hà Tông, bối cảnh của nàng ở tông môn có thể nói là cực kỳ kinh người.

Sư phụ của Lý Mộ Tinh tu vi tại Đông Hoa hoàng triều có thể nói là đẳng phong tạo cực tồn tại, người có thể xếp ngang hàng với người này đã ít lại càng thêm ít, kẻ có thể đánh bại người này hầu như không có, cho dù thì số lượng cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Đáng tiếc, Lý Mộ Tinh sư tôn tu vi lúc này lại bị kẹt ở một cảnh giới quá lâu mà không cách nào đột phá, dẫn đến khí huyết ngày càng khô cạn, hơn nữa người này sống thực sự quá lâu rồi, thậm chí đã vượt qua Vũ Hoàng có thể có được tuổi thọ, nếu như trong thời gian tới vẫn không thể tìm ra cơ hội đột phá, vậy không đến một hai năm nữa, Vân Hà Tông sẽ mất đi một vị đỉnh phong cường giả đương thời.

Lý Mộ Tinh sư tôn tự biết bản thân không còn bao nhiêu thời gian để trì hoãn, vì thế quyết tâm đánh cược một lần, chuẩn bị bẻ tử quan lần cuối cùng, toàn lực đột phá cảnh giới trong truyền thuyết kia.

Nếu như lần này thành công, Lý Mộ Tinh sư tôn thọ nguyên tự nhiên có thể tăng lên một mảng lớn, hơn nữa Vân Hà Tông sẽ có thêm một tôn cự phách làm hậu thuẫn, còn nếu thất bại, kết quả tự nhiên không cần nói cũng biết.

Lý Mộ Tinh hiểu rất rõ tình trạng thân thể của sư tôn nàng, gọi là đèn khô dầu kiệt chi sợ cũng không đủ, dựa vào tình trạng của đối phương mà muốn đột phá cảnh giới kia, thực sự là thập tử vô sinh!

Sư tôn đối với nàng như cha như mẹ, nàng tuyệt đối không muốn nhìn thấy đối phương cứ như vậy chết đi, thế nhưng nàng năng lực lúc này còn chưa có tư cách đi quản chuyện của sư tôn, vì thế coi như nàng có tâm muốn giúp cũng không biết phải giúp như thế nào.

May mắn trước đó không lâu có một vị tiền bối trong tông môn nói cho Lý Mộ Tinh biết, sư tôn của nàng vào lúc bình thường đúng là đã không có cơ hội đột phá được cảnh giới kia, thế nhưng lại có một loại đan dược có thể giúp đối phương tăng lên tỷ lệ thành công.

Loại đan dược này phẩm chất rất cao, toàn bộ Vân Hà Tông không có ai có được một viên như vậy, càng không luyện được sư có thể luyện ra loại đan dược này, tại Đông Hoa hoàng triều, chỉ có duy nhất một người có thể làm được việc đó, người này là Đan Hoàng – Tổng Viễn Hà.

Không phải ai cũng có tư cách để nhờ Đan Hoàng luyện đan, bình thường cũng chỉ có Vũ Hoàng mới có tư cách này, Lý Mộ Tinh tuy là Vương Giả Bảng tồn tại, thế nhưng lại chưa đủ để đã động đối phương, chỉ tới khi Vân Hà Tông thế hệ trước một vị đỉnh phong cường giả ra mặt, Đan Hoàng mới chấp nhận giúp nàng luyện đan.

Chỉ là loại đan dược này đẳng cấp quá cao, tuy rằng Đan Hoàng có năng lực luyện chế, thế nhưng xác suất thành công thực sự khá thấp, Vân Hà Tông cùng Lý Mộ Tinh tự nhiên phải chuẩn bị nhiều phần tài liệu, bởi vì trong số nguyên liệu còn thiếu một vật có chứa hoá năng lượng phẩm chất cao, vì thế Lý Mộ Tinh bắt buộc phải trong thời gian ngắn chạy tới Xích Phong Cốc, tìm Xích Diệm Thiên Hồ trao đổi Xích Diệm Đan.

Kỳ thực đồ vật có chứa hoá năng lượng tại Đông Hoa hoàng triều là không thiếu, chỉ là loại đan dược kia yêu cầu có chút khắc khe, hoá năng lượng ở trong đồ vật không thể quá ít, cũng không thể quá nhiều, suy đi tính lại, cũng chỉ có Xích Diệm Đan là đáp ứng được tiêu chuẩn này.

Lý Mộ Tinh vốn dĩ cho rằng Xích Diệm Thiên Hồ có thể đơn giản phối hợp với mình, dù sao chỉ là một khoá Xích Diệm Đan thôi, giá trị thực sự không đáng để hai người trở mặt, ai biết đầu hung thú kia lại quá mức ngang ngược, căn bản không chịu cùng nàng giao dịch, vì thế mới xảy ra trận chiến long trời lở đất kia.

- Cô sẽ quay lại tìm nó, phải không?

Vương Hạo Thần từ đầu tới cuối vẫn ngồi bên cạnh lắng nghe nàng kể chuyện, đợi nàng nói hết rồi mới mở miệng hỏi.

- Đương nhiên! Không lấy được Xích Diệm Đan ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ!

Nói tới đây Lý Mộ Tinh thần sắc lập tức trở nên cực kỳ cương quyết, việc này có liên quan tới tính mạng của sư phụ nàng, vì thế bằng bất cứ giá nào nàng cũng phải đem Xích Diệm Đan đoạt tới tay.

Vương Hạo Thần nhìn nàng một chút, lại hỏi:

- Vậy ngươi có mấy thành nắm chắc đánh bại được Xích Diệm Thiên Hồ?

Nghe Vương Hạo Thần nói vậy, Lý Mộ Tinh cặp mắt đẹp liền hiện ra một tia âm trầm, thanh âm có chút trầm xuống nói:

- Xích Diệm Thiên Hồ tu vi hoàn toàn không kém ta, thành thật mà nói, nếu như so sánh lực công kích, ta hoàn toàn có thể đem nó vung xa 18 con phố, thế nhưng nếu so về thân thể phòng ngự, ta lại không phải đối thủ, nếu là sinh tử đấu, nó phần thắng chiếm tới 7 thành, mà ta chỉ có 3 thành mà thôi!

Cái này cũng không phải nàng đề cao đối thủ tự hạ thấp chính mình, chỉ là sự thật là vậy, nói về chiến lực hay tu vi, nàng cùng Xích Diệm Thiên Hồ không phân thắng bại, thế nhưng đối phương cứ như một phiến bản toàn diện khắc chế nàng vậy, công kích bình thường của nàng căn bản không phá

được Xích Diệm Thiên Hồ thương thể phòng ngự, “Phong Thiên Chi Kiếm” một chiêu này tuy rằng có thể, thế nhưng cũng chỉ đến thể mà thôi, vô pháp khiến cho Xích Diệm Thiên Hồ mất đi sức chiến đấu.

Sinh tử chiến nổ ra, Xích Diệm Thiên Hồ chỉ cần toàn lực phòng thủ, từ từ bào mòn thể lực của Lý Mộ Tinh, sau đó đợi nàng lộ ra sơ hở giống như trận chiến vừa rồi, vậy liền phản kích, chỉ cần công kích của nó đánh trúng nàng một lần, vậy cũng coi như xong rồi.

Lý Mộ Tinh không muốn thừa nhận, thế nhưng quả thực bất kể là nhục thân hay khả năng phòng ngự từ xa của nàng đều cực kém, thậm chí có khi còn không bằng một ít Vũ Quân cường đại, nếu nàng không kịp né tránh công kích của Xích Diệm Thiên Hồ mà bị nó đánh trúng một đòn, vậy nàng bại cục đã định sẵn.

Càng đánh lâu nàng càng bất lợi, thế nhưng nàng có thể làm gì? Nàng căn bản không phá được phòng ngự của đối phương, mà chỉ cần trúng một đòn liền trực tiếp bị phế đi sức chiến đấu, vậy chẳng thà trực tiếp buông kiếm đầu hàng cho rồi!

Vương Hạo Thần đương nhiên hiểu Lý Mộ Tinh đang nghĩ gì, cho dù nàng biết là đánh không lại Xích Diệm Thiên Hồ, thế nhưng cho dù biết vậy nhưng nàng vẫn sẽ quay lại đó, nữ nhân này cực kỳ chấp nhất, trừ phi đạt được Xích Diệm Đan, nếu không coi như phải liều mạng nàng cũng sẽ không ngần ngại lại chiến với Xích Diệm Thiên Hồ thêm lần nữa.

Vương Hạo Thần im lặng hồi lâu, sau đó lại nhìn nàng nói:

- Nếu cô chỉ cần cuốn lấy Xích Diệm Thiên Hồ, vậy cô có mấy phần nắm chắc?

Lý Mộ Tinh trong mắt toát ra thần sắc nghi hoặc, bất quá nàng vẫn tự tin đáp:

- Chỉ là cuốn lấy Xích Diệm Thiên Hồ vậy thì không khó, ta ít nhất cũng có 8, 9 phần nắm chắc!

Hai cường giả thực lực gần nhau, muốn phân ra thắng bại rất khó, trừ phi là cả hai đều muốn tử chiến tới cùng nếu không nhiều nhất chỉ có thể kiềm chế lẫn nhau mà thôi, Lý Mộ Tinh về cơ bản thực lực không kém Xích Diệm Thiên Hồ, chỉ là nàng yếu về khâu phòng ngự và triển đấu mà thôi, thế nhưng đây là bởi vì nàng mang tâm muốn chiến thắng đối thủ, nếu như nàng chỉ mang tâm muốn dây dưa, vậy Xích Diệm Thiên Hồ đừng mong đụng được vào người nàng, Lý Mộ Tinh không có thân thể cường đại, thế nhưng tốc độ thì tại trong Vũ Vương cảnh giới có thể xưng là đẳng phong tạo cực, không có mấy người có thể theo kịp.

Việc giữ chân một cường giả đồng cấp, hay thậm chí là mạnh hơn mình một, hai cấp bậc chẳng phải chuyện gì khó, tỉ như một vị Nhất Tinh Vũ Vương cho dù đứng là đánh không lại một vị Nhị Tinh Vũ Vương, thế nhưng chỉ cần vị Nhất Tinh Vũ Vương kia muốn cuốn lấy đối phương một lúc, vậy thì hoàn toàn là chuyện nằm trong tâm tay.

Vương Hạo Thần gật đầu, lại nói:

- Vậy liền tốt, ngày sau cô chỉ cần dẫn dụ Xích Diệm Thiên Hồ ra ngoài sau đó cuốn lấy nó, ta sẽ đi vào nó hang động giúp cô tìm Xích Diệm Đan!

- Không được! Quá nguy hiểm!

Lý Mộ Tinh gần như không chút do dự mà nói, nàng biết Vương Hạo Thần tu vi chỉ có Vũ Đồ mà thôi, tùy tiện một đầu hung thú cấp thấp nhảy ra cũng đủ làm thịt hắn rồi, hơn nữa nếu như Xích Diệm Thiên Hồ phát hiện ra thì sao? Nàng hoàn toàn không có tự tin có thể kịp thời chạy tới cứu hắn.

Nàng thực sự không muốn nhìn thấy thiếu niên này vì mình mà gặp nguy hiểm tính mạng, bọn họ chỉ quen biết có vài ngày mà thôi, sao có thể dễ hấn mạo hiểm như vậy để giúp mình? Huống chi bản thân nàng còn đang nợ hấn một cái ân cứu mạng đây.

- Cô không cần lo lắng, tại trong Xích Phong Cốc này ngoại trừ Xích Diệm Thiên Hồ ra không có loài huyền thú nào dám tiến vào, ta đi vào đó nhất định không có bao nhiêu nguy hiểm! Chỉ cần cô không để cho Xích Diệm Thiên Hồ chú ý tới ta, vậy liền không có chuyện gì!

Vương Hạo Thần cười nói.

Lý Mộ Tinh suy nghĩ một lát, tuy rằng vẫn có chút không yên lòng, bất quá lại không thể không bị đạo lý trong lời nói Vương Hạo Thần thuyết phục, lại nghĩ tới việc sự phụ của mình, nàng cuối cùng chỉ có thể thờ dài đồng ý với hấn, chấp nhận nợ thêm một phần ân tình nữa của người thiếu niên này, nàng không nghĩ tới, mình đường đường là một vị Vũ Vương cường giả, lại có ngày phải nợ ân tình của một Vũ Đồ, hơn nữa còn là tới hai lần.

Lý Mộ Tinh nhìn chằm chằm khuôn mặt tuấn tú của Vương Hạo Thần hồi lâu, sau đó liền không nhịn được mà khẽ cắn môi nói:

- Người vì cái gì mà phải giúp ta?

Nói cho cùng, hai người bọn họ tựa hồ chỉ là bèo nước gặp nhau mà thôi, tuy rằng những ngày qua đã thân thiết hơn không ít, thế nhưng cũng chưa tới mức được tính là hảo hữu chí giao, vì cái gì thiếu niên này lại vì nàng mà mạo hiểm như vậy? Chẳng lẽ... là bởi vì hấn thích nàng hay sao?

Lý Mộ Tinh rất tự tin về mình dung mạo, nếu nói là Vương Hạo Thần có tình cảm với nàng, nàng cũng sẽ không bất ngờ, dù sao nam nhân đối với nữ tử xinh đẹp có rất ít người có thể không động tâm, trải qua vài ngày chung đụng, nàng tự nhiên biết Vương Hạo Thần không phải loại người vô cảm như vậy, thậm chí nhiều lúc hấn còn không nhịn được bộc lộ ra những đặc điểm tính cách của nam nhân khi ở cạnh nàng, chỉ là hấn không giống những nam nhân khác, biết kiềm chế bản thân tà hoá mà thôi.

Nghĩ như vậy, trái tim Lý Mộ Tinh vậy mà không khỏi chậm nửa nhịp.

Vương Hạo Thần nghe nàng câu hỏi liền ngẩn người, sau đó liền khẽ cười nói:

- Chẳng vì cái gì cả! Ta giúp cô chỉ vì ta thích làm như vậy thôi!

Nói rồi, hắn tựa hồ không muốn dây dưa cái đề tài này nữa, bèn nói:

- Cũng muộn rồi! Cô nghỉ ngơi đi, ta ra ngoài làm bữa tối!

Nhìn Vương Hạo Thần bóng lưng đang chậm rãi đi về phía cửa động, Lý Mộ Tinh trong mắt khẽ lướt qua một tia thất lạc, đợi đến khi hắn thân ảnh hoàn toàn biến mất, nàng mới thở dài một hơi, khoe miệng hiện lên một nụ cười cười tuyệt mỹ mà lại có chút u buồn.

- Ta rốt cuộc là bị sao vậy, hắn chỉ là một cái Vũ Đồ thiếu niên mà thôi, thế nhưng vì sao... ở bên cạnh hắn ta lại cảm thấy vui vẻ như vậy?

Lý Mộ Tinh có bao nhiêu người theo đuổi? Cái này e là có đếm cũng đếm không xuể, nhưng nàng đối với những người kia một mực rất lạnh nhạt, căn bản chưa có một nam nhân nào có thể tiếp xúc thân mật với nàng, càng không có một nam nhân nào có thể khiến nàng cảm thấy thích thú khi ở cạnh đối phương giống như Vương Hạo Thần, điều này khiến nàng không cách nào hiểu nổi.

Vương Hạo Thần không biết Lý Mộ Tinh nghĩ gì, thế nhưng mà... bản thân nàng kỳ thực không phải cũng không hiểu hắn đang nghĩ gì hay sao?

Vương Hạo Thần hẳn đương nhiên có lý do khi mạo hiểm giúp Lý Mộ Tinh như vậy, cùng một tuyệt đại giai nhân ở chung một khoảng thời gian như vậy, cùng nàng nói cười, cùng nàng ăn uống, giúp nàng trị liệu thương thế,... hắn làm sao có thể một chút ý nghĩ hay tình cảm đều không có? Chỉ là... hắn căn bản không thể cũng không dám nói những điều này trước mặt nàng.

Hắn và nàng vào lúc này thực sự là người của hai thế giới, Vũ Vương cùng Vũ Đồ, đó là một khoảng cách giống như lạc trời đồng dạng, hắn không khác gì một con cóc hèn mọn, còn nàng là phượng hoàng bởi vì gặp chuyện không may thì hắn mới có cơ hội tiếp xúc với nàng, bất quá khi nàng hồi phục thì bầu trời rộng lớn mệnh mông kia mới là cuộc sống của nàng, còn hắn... có lẽ chỉ là một vị khách nghèo hèn vô tình bước qua đời nàng mà thôi.

Chính vì nghĩ như vậy, hắn mới không muốn để nàng biết được những cảm xúc trong lòng mình, nếu có một ngày phải nói, ngày đó nhất định là ngày mà hắn đã có đủ thực lực cũng như tư cách để đứng trước mặt nàng, chỉ là ngày đó... chắc chắn không phải là ngày hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Như một giấc mộng

Tính đến ngày hôm nay cũng đã tròn một tuần mà Vương Hạo Thần cùng với Lý Mộ Tinh ở lại trong Xích Phong Cốc, mặc dù bọn hắn ở lại đây đã được một khoảng thời gian, Xích Diễm Thiên Hồ cũng có một lần ra ngoài truy tìm Lý Mộ Tinh tung tích, thế nhưng hiển nhiên là không tìm được nàng, sau cùng chỉ có thể hậm hực mà về.

Những ngày qua, Vương Hạo Thần nếu không phải trò chuyện với Lý Mộ Tinh thì là dành thời gian luyện võ dưới sự chỉ dẫn của nàng, dù sao Lý Mộ Tinh tuy rằng trọng thương, thế nhưng một thân võ học vẫn không mất đi chút nào, tuy tiện chỉ điểm một chút, cũng có thể để cho Vương Hạo Thần nhận được lợi ích cực lớn, đặc biệt là tại trên kiếm đạo.

Được một vị Vũ Vương tự mình chỉ điểm, lại thêm Vương Hạo Thần tuyệt thế thiên tư, nếu như thực lực hắn không tăng tiến, đó mới là việc lạ.

Tiến bộ lớn nhất không gì khác ngoài kiếm đạo, Vương Hạo Thần trải qua mấy ngày được Lý Mộ Tinh chỉ dạy, hắn đối với kiếm đạo cảm ngộ đã tăng lên một tầng cao mới, gần như đã lĩnh hội được cái hư hư thực thực của ý cảnh, cảnh giới kiếm đạo của hắn lúc này đã chạm tới nửa bước kiếm ý cực hạn, gần như đã đạp một chân vào cảnh giới kiếm ý, cái hắn còn thiếu, chỉ là đăng lâm một bước cuối cùng mà thôi.

Đối với Vương Hạo Thần tiến bộ, Lý Mộ Tinh chính là người rõ ràng hơn ai hết, nàng cũng là người bị hắn thiên phú khiến cho kinh ngạc tột cùng.

Vương Hạo Thần thiên tư trong mắt nàng, đúng là kinh hãi thế tục, có những đạo lý võ học phức tạp nàng chỉ cần giảng qua một lần, hắn nghe xong liền nhớ được không sót một chữ nào, hơn nữa còn có thể từ đó suy luận ra không ít thứ, chính xác là học một biết mười.

Hơn nữa, cái khiến nàng cảm thấy sợ hãi nhất chính là khả năng lĩnh ngộ của thiếu niên này, cái này không thể dùng hai từ “thiên tài” để hình dung được nữa, hai chữ “yêu nghiệt” có lẽ hợp với hắn hơn cả.

Chỉ mấy ngày trước khi nàng mới bắt đầu chỉ điểm cho Vương Hạo Thần, hắn đối với kiếm đạo lý giải trong mắt nàng còn rất nông cạn, cảnh giới cũng chỉ miễn cưỡng đạt tới nửa bước kiếm ý mà thôi. Đương nhiên, cái này đối với nàng mà nói cũng đã khó có được rồi, đặc biệt là khi tu vi của chỉ mới là Vũ Đồ mà thôi.

Dựa vào độ tuổi của Vương Hạo Thần, đạt tới tu vi hiện tại kỳ thực rất bình thường, thậm chí ở trong ngũ đại tông môn chỉ có thể coi là hạ đẳng đệ tử, thế nhưng nếu là ở độ tuổi này lĩnh ngộ ra kiếm ý, vậy thì đó là một chuyện không thể xem thường.

Phải biết, “ý cảnh” vốn không phải là thứ mà Vũ Đồ có thể đụng chạm, ít nhất cũng phải có Vũ Sĩ tu vi mới có thể tìm hiểu một chút da lông bên ngoài, Lý Mộ Tinh nàng lúc trước thân là Vân Hà Tông một cái hiếm có được kiếm đạo kỳ tài, nàng chính là tại Tam Tinh Vũ Sĩ chi cảnh mới chạm tới nửa bước kiếm ý cảnh giới.

Chính vì vậy, Lý Mộ Tinh mới cảm thấy Vương Hạo Thần ngộ tính đáng sợ đến mức phi lý.

Vân Hà Tông lịch sử đã có hơn 600 năm, chính là tông môn có bề dày lịch sử lớn nhất trong ngũ đại tông môn, chỉ kém mỗi hoàng thất mà thôi, thế nhưng trong khoảng thời gian dài đằng đằng như vậy, cũng không có một vị kiếm tu nào có thể tại trước khi bước vào Vũ Sĩ mà có thể đụng chạm tới kiếm ý, đủ biết độ khó trong việc lĩnh hội ra kiếm ý khó tới mức nào, vũ giả tu vi càng thấp, vậy thì tỷ lệ thành công cũng thấp đi, dưới Vũ Sĩ mà muốn lĩnh hội ra kiếm ý, gần như là chuyện không thể nào.

Kiểm, chính là loại vũ khí được nhiều vũ giả sử dụng nhất trên đại lục, thế nhưng đồng thời cũng là loại vũ khí khó tu luyện nhất trên đại lục.

Khi tu vi còn thấp, nếu như là luyện đao, luyện thương, hay luyện quyền, độ khó trong việc lĩnh hội “ý cảnh” chắc chắn sẽ dễ hơn nhiều so với luyện kiếm.

Ít nhất, Lý Mộ Tinh biết trong suốt 700 năm lịch sử của Đông Hoa hoàng triều, chỉ có hai người có thể tại Vũ Đồ cảnh giới chạm tới cảnh giới kiếm ý, một người là Đông Hoa hoàng triều đệ nhất khai quốc công thần Đông Xuyên Kiếm Hoàng, một người khác thì lại là Cô Kiếm Trai trong lịch sử đệ nhất thiên tài Táng Nguyệt Kiếm Hoàng!

Hai người này chân chính là siêu cấp cường giả trong thời đại của bọn họ, ngay cả Lý Mộ Tinh khi nghĩ tới họ đều không tránh khỏi có chút kính ý.

Bất kể là Đông Xuyên Kiếm Hoàng hay Táng Nguyệt Kiếm Hoàng tu vi đều đã chạm tới một chữ “Tông”, tức là bọn họ thời đỉnh phong thực lực đã siêu thoát Vũ Hoàng, trở thành một đời Vũ Tông vô thượng cường giả!

Tại trong Đông Hoa hoàng triều lịch sử, Vũ Hoàng kỳ thực cũng không phải là cực hạn, phía trên còn có Vũ Tông cảnh vô thượng cường giả, chỉ là số lượng thực sự quá mức ít ỏi, không phải thế hệ nào cũng có thể sản sinh ra loại cường giả như vậy, Đông Hoàng hoàng triều khai quốc hoàng đế, ngũ đại tông môn đời thứ nhất tổ sư, chính là cường giả tiêu biểu cấp bậc đó.

Vũ Tông cảnh vô thượng cường giả, từ trước đến nay chỉ xuất hiện trong hoàng thất hoặc ngũ đại tông môn, nếu Vũ Vương được tính là tông môn cao tầng, Vũ Hoàng là tông môn đỉnh phong chiến lực, vậy thì Vũ Tông chính là tông môn đỉnh hải thần châm, coi như không phải tông chủ, vẫn như cũ địa vị cao vọt, thậm chí tông chủ ở trước mặt bọn hắn còn phải cung kính không ít, dù sao ở bất cứ nơi nào, thực lực vi tôn đạo lý này luôn luôn tồn tại, không có thực lực, coi như người là tông chủ, ai có thể phục người?

Đông Xuyên Kiếm Hoàng và Táng Nguyệt Kiếm Hoàng thực lực mạnh mẽ là chuyện ai cũng biết, bọn họ coi như là so sánh với mấy vị khai tông tổ sư kia đều không kém chút nào, thế nhưng Đông Xuyên Kiếm Hoàng cũng phải là tại Cửu Tinh Vũ Đồ mới chạm tới cảnh giới nửa bước kiếm ý, Táng Nguyệt Kiếm Hoàng thiên tư xem như tốt hơn một chút, tại Bát Tinh Vũ Đồ cũng đạt cảnh giới này, bất quá đem thành tựu của hai vị tiền bối cao nhân này so sánh với Vương Hạo Thần thì lại... có chút tầm thường.

Lý Mộ Tinh thân là Vũ Vương, nàng tự nhiên có thể nhìn ra được Vương Hạo Thần tu vi chỉ là Lục Tinh Vũ Đồ, thế nhưng hắn cũng đã chạm đến cảnh giới nửa bước kiếm ý, nếu chỉ tính riêng về khoản kiếm đạo thiên phú, hắn hoàn toàn có thể ngạo thị tất cả kiếm đạo thiên tài trong 700 năm lịch sử của Đông Hoa hoàng triều.

Những thiên tài kia ở độ tuổi của Vương Hạo Thần tuyệt nhiên mạnh hơn hắn vô số lần, thế nhưng tại Lục Tinh Vũ Đồ lĩnh ngộ kiếm ý, bọn hắn tuyệt đối không cách nào làm được.

Lý Mộ Tinh khi phát hiện ra chuyện này đã rất kích động, thậm chí muốn nhận hắn vào làm Vân Hà Tông đệ tử, đáng tiếc sau khi biết được đối phương đã là đệ tử của Thiên Sinh Môn thì nàng cũng chỉ có thể từ bỏ, trong lòng lại không ngừng cảm thán Thiên Sinh Môn vận khí quá tốt.

Lý Mộ Tinh mấy ngày nay không ngừng chỉ dạy Vương Hạo Thần tu luyện, đồng thời cũng cho hắn không ít thử thách, muốn xem hắn ngộ tính cùng thiên phú cực hạn là ở đâu, để cho nàng kinh hãi chính là, mặc dù trải qua mấy ngày như vậy, nàng cũng vô pháp xem thấu hắn cực hạn, chuyện này đúng là nàng chưa gặp phải bao giờ.

Nhìn thấy thiên phú kinh khủng của Vương Hạo Thần, Lý Mộ Tinh trong lòng cũng không tránh khỏi có chút khó hiểu, dựa vào hắn thiên phú tốt như vậy, tu vi đáng lẽ không thể thấp như thế, kém nhất cũng phải sớm đột phá Vũ Sĩ rồi mới đúng, làm sao còn kẹt tại Vũ Đồ cảnh đầu này?

- - - - -

Lúc này là vào buổi sáng sớm, Vương Hạo Thần giống như mọi ngày ngồi ở trước cửa động làm điểm tâm cho hắn và Lý Mộ Tinh, món ăn cũng không phải thứ gì lạ lắm, chính là món thịt nướng trứ danh của hắn, chỉ thấy từng khối thịt đỏ tươi đang dần dần chuyển màu, mỡ thịt nhỏ nhột bị ngọn lửa đốt cháy phát ra âm thanh xèo xèo, hương thơm bốc lên khiến cho bất cứ một người nào hít phải đều sẽ có cảm giác thèm ăn.

Những ngày này, Vương Hạo Thần giống như được trở về khoảng thời gian lúc trước tại Thiên Sinh Môn, ngày ngày nấu ăn sau đó lại luyện võ dưới sự chỉ điểm của sư nương, lúc này kỳ thực không khác gì so với khoảng thời gian đó, chỉ khác một điểm, đó là người chỉ dạy hắn không phải là Nhạc Thi Dao mà lại là Lý Mộ Tinh.

- Bộp!

Từ trong động vang lên từng tiếng bước chân, khiến cho Vương Hạo Thần đang nướng thịt khi phát hiện liền quay đầu lại nhìn về sau.

Bên trong sơn động đi ra một vị nữ tử xinh đẹp tuyệt trần, toàn thân diện một bộ váy trắng như tuyết, mái tóc đen dài như thác nước búi cao, khuôn mặt xinh đẹp thêm vào một phần cao quý cùng lãnh ngạo, khiến cho Vương Hạo Thần kém chút không thể nhận ra được, đây chính là nữ tử có chút yếu đuối nhu nhược mấy ngày trước.

Vương Hạo Thần nhìn Lý Mộ Tinh mỹ lệ mà thánh khiết đang đi tới gần, đột nhiên cảm giác có chút xa lạ với nàng, nếu nàng lúc trước giống như một vị tỷ tỷ xinh đẹp nhà bên, thì lúc này nàng lại cho hắn một loại cảm giác cao cao tại thượng giống như nữ thần, khiến cho hắn không cách nào kịp thích ứng, nụ cười trên môi không ngờ vậy mà chậm rãi tiêu tán.

Lý Mộ Tinh mắt đẹp nhìn Vương Hạo Thần, thân nhiên nói:

- Đang nấu ăn sao?

Thanh âm của nàng lúc này cũng không còn gần gũi hay ôn hoà như ngày hôm qua, chỉ còn lại lãnh ngạo và cao quý.

- Ân! Cô đợi một chút đi, thịt đã gần chín rồi!

Vương Hạo Thần khẽ gật đầu, sau đó liền quay đi, không hề cho nàng nhìn thấy vẻ buồn bã trên khuôn mặt của mình, bàn tay lật trở từng khối thịt nướng trên đám lửa, trong lòng hắn chỉ có thể tự nói với mình rằng, vị tỷ tỷ thân thiết với hắn trong mấy ngày qua đã đi rồi, trở lại làm một đầu phượng hoàng cao quý ở trên bầu trời, người ở phía sau hắn lúc này, là Phi Vũ Kiếm Vương đại danh鼎鼎 trên thiên hạ, hoàn toàn không phải là Lý Mộ Tinh mà hắn từng quen biết nữa.

Hắn ở trước mặt của nàng lúc này, không còn có cảm giác gần gũi và thân thiết như trước nữa, ngược lại còn thấy xa lạ và tự ti khi đứng trước mặt nàng.

Lúc này, hắn tựa như một con cóc hèn mọn đang ngưỡng vọng đầu phượng hoàng cao quý đang bay trên trời vậy, cảm giác này... để cho hắn rất chán ghét, thế nhưng hắn cũng biết, đây chính là sự thật.

- Quả nhiên chỉ là một giấc mộng mà thôi, xem ra đã đến lúc phải tỉnh lại rồi!

Đáng chết cười một tiếng, Vương Hạo Thần chậm rãi đem từng khối thịt nướng cắt ra thành từng miếng mỏng, đặt trên một tàu lá chuối tươi, đưa về phía Lý Mộ Tinh, thanh âm có chút khô khan nói:

- Cô ăn đi!

Lý Mộ Tinh ánh mắt nhàn nhạt nhìn xem Vương Hạo Thần một chút, sau đó lại nói:

- Ta không đói! Người tự lo cho bản thân mình là được!

Lời nói của nàng không lớn, thế nhưng lại giống như tạo ra một bức tường vô hình ngăn cách giữa hai người, bất kể Vương Hạo Thần cố gắng đến đâu, đều không thể vượt qua bức tường đó tiến lại gần nàng.

Nghe lời này của Lý Mộ Tinh, Vương Hạo Thần chỉ cảm thấy trong lòng nhói đau, cánh tay gần như cứng đờ ở trên không trung, đôi mắt sáng rực như sao nhìn Lý Mộ Tinh không chớp, tựa hồ như đang muốn tìm ra một đường nét quen thuộc nào đó còn sót trên khuôn mặt của nàng trong những ngày qua.

Đáng tiếc, hắn không tìm được... ngoại trừ dung mạo vẫn như trước, thì nàng đã không có bất kỳ một nét tương đồng nào với nữ tử mà hắn đã sống chung gần một tuần qua.

Là nữ vương quay về hoàng cung quên hết chuyện nơi phạm tục, hay là lòng dạ nữ nhân vốn là như vậy, trở mặt thực sự còn nhanh hơn lật sách?

- Tốt!

Vương Hạo Thần khó khăn nói ra hai chữ, trong lòng đau đớn thế nhưng trên mặt hắn lại giả bộ như không sao cả, khoé miệng thủy chung mang theo một tia cười gượng ép.

Vào lúc này, hắn cũng chẳng quan tâm trạng để ăn uống, thế nhưng lại cứ phải ăn, cố gắng che dấu cảm xúc của chính mình, chỉ là hắn không tài nào hiểu nổi, miếng thịt nướng vốn dĩ thơm ngon như vậy, vào miệng bây giờ lại chẳng có mùi vị gì cả.

Vương Hạo Thần không biết rằng, nữ tử đứng sau lưng mình lúc này cũng cất lực đang che dấu cảm xúc của mình giống như hắn, chỉ là nàng dường như không gọi việc này cho lắm, trên khuôn mặt xinh đẹp vốn dĩ chứa đầy nét cao quý nay lại xuất hiện một tia khổ sở cùng bất đắc dĩ, ngọc thể khẽ run lên, đáng tiếc Vương Hạo Thần lại không nhìn thấy bộ dạng của nàng bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Phát tài

Ăn uống qua loa một chút về sau, Vương Hạo Thần chậm rãi đem tâm tình của mình bình phục lại một lần, ánh mắt, cũng dần dần trở nên đậm nhạt.

Nếu những ngày qua thực sự chỉ là một giấc mộng, vậy hắn sẽ chấp nhận đem nó xem là một đoạn ký ức đẹp trong nhân sinh mà ghi tạc vào trong lòng, còn trước mắt, hắn cũng sẽ không níu kéo một thứ căn bản không thuộc về mình.

- Cô bây giờ thực lực đã khôi phục, vậy bước tiếp theo hắn là sẽ đi tìm Xích Diệm Thiên Hồ phải không?

Vương Hạo Thần quay đầu lại nhìn Lý Mộ Tinh nói, hắn đại khái cũng đoán được nữ nhân này chuẩn bị muốn làm gì.

Lý Mộ Tinh thần sắc bình thản khẽ đặt đầu, nói:

- Đây là đương nhiên, ta chiến lực lúc này đã khôi phục không sai biệt lắm, hơn nữa có kinh nghiệm từ lần trước, Xích Diệm Thiên Hồ chắc chắn không thể giống như nghiền áp ta! Bất quá muốn lấy được Xích Diệm Đan hay không, còn phải nhìn người bản lĩnh!

- Cô yên tâm! Ta đã nói sẽ giúp cô, vậy nhất định sẽ tận lực làm đến cùng, bằng mọi giá sẽ lấy được Xích Diệm Đan!

Vương Hạo Thần ánh mắt kiên định mà nói, thế nhưng trong lòng hắn, không nhìn được một lần nữa nhói đau, bởi vì theo hắn thấy, Lý Mộ Tinh sau khi bình phục thương thể còn ở lại nơi này, chính là bởi vì mình đối với nàng còn có chỗ sử dụng, nếu không phải vậy, có phải nàng nhìn đều sẽ không nhìn hắn thêm một cái, trực tiếp rời đi rồi không?

Lý Mộ Tinh đạm thanh nói:

- Chỉ cần người có thể giúp ta đoạt lấy Xích Diệm Đan, Lý Mộ Tinh ta tự nhiên sẽ có hậu lễ!

Vương Hạo Thần nghe nàng nói vậy, con ngươi càng thêm âm trầm, cười gượng một tiếng, cũng không có hứng thú đáp lại, hắn thật sự không hiểu, vì cái gì, thực lực có thể làm con người thay đổi nhiều đến thế, nếu không phải trước đó đã nói sẽ giúp nàng, hắn quả thực có xúc động muốn quay người rời khỏi nơi này ngay lập tức, nữ tử trước mặt, chỉ có dung mạo quen thuộc, còn tất cả... đều quá xa lạ.

Lý Mộ Tinh chăm chú nhìn thiếu niên trước mặt, con ngươi vậy mà hiện ra một tia đau lòng, nhưng lại bị nàng che dấu quá kỹ, đến cả Vương Hạo Thần đều không nhận ra, cuối cùng nàng khẽ hít sâu một hơi, nói:

- Khởi hành thôi?

Vương Hạo Thần không nói gì, chỉ là khẽ gật đầu biểu hiện mình đồng ý.

Lý Mộ Tinh tiến lên đứng ở bên cạnh hắn, một tay đặt lên hắn bờ vai, sau đó Vương Hạo Thần chỉ thấy một trận trời đất quay cuồng, bởi vì tốc độ của Lý Mộ Tinh rất nhanh, khiến cho hắn có chút không thể thích ứng, dù sao với tu vi của hắn mà muốn tiếp xúc với Vũ Vương cấp bậc tốc độ, vậy thì đúng là quá sức.

Cũng may tình trạng này diễn ra quá lâu, bởi vì hai người bọn họ đã đến được phía trước ngọn núi mà Xích Diệm Thiên Hồ đang cư ngụ.

Trước đây bởi vì không có thời gian, Vương Hạo Thần chưa có dịp nhìn kỹ ngọn núi màu đỏ của Xích Diệm Thiên Hồ, lúc này quan sát kỹ lưỡng, mới phát hiện trên đỉnh núi, có một cái sơn động khổng lồ màu đỏ được vô số hàng cây che phủ, nếu như không nhìn kỹ, rất khó có thể nhận ra bên trong có ẩn dấu sơn động.

- Đó là Xích Diệm Thiên Hồ hang động?

Vương Hạo Thần ánh mắt hơi ngưng tụ, lại hướng Lý Mộ Tinh hỏi.

- Không sai! Đợi lát nữa ta cuốn lấy đầu súc sinh kia, người liền nhân cơ hội đó mà lên vào động phủ của nó!

Lý Mộ Tinh thanh âm bình thản lại có một tia ngưng trọng nói, đôi chân thon dài bước ra, trực tiếp đạp không mà đến, đi về phía hang động của Xích Diệm Thiên Hồ.

- Cẩn thận!

Thời khắc mấu chốt, Vương Hạo Thần vẫn không nhận được đối với nàng nói một câu.

Lý Mộ Tinh thân thể thoáng khựng lại, thế nhưng rất nhanh sau đó lại bước đi, chỉ là thanh âm của nàng vẫn truyền tới tai Vương Hạo Thần.

- Ngươi cũng vậy!

Nàng lời nói vừa dứt, thân ảnh liền giống như một con gió biến mất tại chỗ, sau đó liền xuất hiện ở ngay bên trên đỉnh núi, bạch y phiêu động trong gió, kết hợp với nàng khí chất, quả thực giống như cửu thiên tiên nữ đồng dạng.

Lý Mộ Tinh từ đầu đã không có ý định che dấu bản thân khí tức, vì thế ngay khi nàng tiến vào ngọn núi phạm vi, ở sâu trong động phủ Xích Diệm Thiên Hồ liền lập tức cảm nhận được, thú đồng đang nhắm chặt đột nhiên mở ra, trong mắt hiện lên nồng đậm sát khí.

- Nữ nhân to gan! Ngươi vậy mà còn dám quay lại đây, lần này ta nhất định phải khiến ngươi chết không có chỗ chôn!

Một tiếng gầm thét chấn động hư không vang lên, Xích Diệm Thiên Hồ thân thể khổng lồ ẩn trong một đạo xích quang đỏ rực lao thẳng lên bầu trời, uy thế cực kỳ kinh người.

Xích Diệm Thiên Hồ, đối với Lý Mộ Tinh có thể nói là hận đến thấu xương, nữ nhân không chỉ quấy rầy nó nghỉ ngơi, lại càng ra tay dã thương nặng nó, nếu không phải bản thân có huyền thú nhục thân cực kỳ cường đại, chỉ sợ vết thương lúc này còn chưa có khỏi đâu, thậm chí có khả năng không thể ra ửng chiến.

Tất cả những điều cộng thêm việc huyền thú với nhân loại từ muôn thủa đến đây đều là túc địch nguyên nhân, Xích Diệm Thiên Hồ vừa mới ra khỏi hang động liền không chút chần chờ hướng Lý Mộ Tinh phát động thế công, tựa hồ rất muốn đem nàng ngay lập tức xé thành trăm mảnh.

Lý Mộ Tinh đối mặt Xích Diệm Thiên Hồ thế công không có chút nào hoảng loạn, chỉ thấy nàng ngọc thủ kết ấn, hùng hậu thể nội nguyên khí hoá thành một đạo vô cùng ngưng thực bạch sắc đại thủ ấn, hào quang màu trắng tựa như một vòng bạch nhật cùng Xích Diệm Thiên Hồ tại trên cao gần nghìn thước hung hăng va chạm cùng một chỗ.

Về khoảng phòng thủ, Lý Mộ Tinh có thể không phải đối thủ của Xích Diệm Thiên Hồ, thế nhưng nếu là đối công, vậy nàng tự tin có thể một mạch nghiền áp đối phương.

Vương Hạo Thần ánh mắt chăm chú nhìn xem trên không trung tràng chiến, xác định Lý Mộ Tinh tạm thời không có việc gì về sau, hần liền bắt đầu hành động, đầu tiên dùng nguyên khí che giấu bản thân khí tức, sau đó liền hoá thành một đạo tàn ảnh lướt đi trên mặt đất, lẩn trong rừng rậm, bí mật chạy về phía hang động trên đỉnh núi.

Một đường chạy lên đỉnh núi, Vương Hạo Thần mồ hôi đều không nhận được rơi như mưa, không phải gì khác, thực sự là bởi vì nhiệt độ trên ngọn núi này quá kinh khủng.

Nhiệt độ ở nơi này theo Vương Hạo Thần dưới Thất Tinh Vũ Đò chắc chắn không có người có thể chịu được, nếu liều lĩnh đi lên nhất định sẽ chết khô ở nơi này.

Vương Hạo Thần là một ngoại lệ, tuy tu vi của hần chỉ là Lục Tinh Vũ Đò, thế nhưng thể nội nguyên khí nếu xét về chất lượng lẫn độ hùng hậu so với Bát Tinh Vũ Đò đều không kém bao nhiêu, vì thế mới miễn cưỡng có thể chịu đựng được nhiệt độ nơi này, bất quá cái này cũng chỉ có thể kéo dài tối đa một ngày mà thôi, sau đó hần cũng nhất định phải rời khỏi, muốn trường kỳ ở lại nơi này, ít nhất cũng phải có tu vi Vũ Sĩ.

Băng qua khu rừng rậm, Vương Hạo Thần rất nhanh liền thấy được một cái cửa động khổng lồ nằm phủ phục trên đỉnh núi.

Cửa động rất lớn, so với cửa động lúc trước hần và Lý Mộ Tinh ở thì phải lớn hơn ít nhất gấp mười lần, đi vào bên trong, hần liền cảm nhận được nhiệt độ ở trong này so với ngoại giới còn nóng hơn một phần, để cho hần kém một chút hít thở không thông.

Xích Diệm Thiên Hồ hang động cũng không có giống như Vương Hạo Thần tưởng tượng đen tối như vậy, ngược lại có từng đóm lửa đang cháy tường đá vì hần chiếu sáng không gian trước mặt, để ý nghĩ, Vương Hạo Thần mới phát hiện có một thông đạo to lớn xuyên thẳng vào bên trong lòng núi, tựa hồ hang động nơi hần đứng là nơi nghỉ ngơi của Xích Diệm Thiên Hồ, phía sau đó còn có một cái hang động khác.

Vương Hạo Thần lưỡng lự một chút, sau đó liền cất bước đi vào thông đạo, đường đi có chút khúc chiết, thế nhưng nhờ có ánh lửa chiếu rọi, hần cũng không gặp bao nhiêu khó khăn.

Thông đạo tương đối dài, Vương Hạo Thần đi bộ một hồi mới thấy lối ra, quả nhiên phía sau còn có một cái hang động khác, hần chỉ vừa mới bước vào, liền thấy được một khung cảnh xa hoa đến mức khiến hần phải sững sờ trong giây lát.

Động phủ này so với cái bên ngoài thì nhỏ hơn rất nhiều, thế nhưng nếu nói về độ xa hoa thì hai cái căn bản không cùng một cái cấp bậc, thậm chí Vương Hạo Thần có thể tin chắc rằng, động phủ này chính là nơi Xích Diệm Thiên Hồ cất giữ cả đời tài phú.

Không nói tới những thứ khác, vàng bạc ngân lượng ở trước mặt hần cũng đã chất cao thành một toà núi nhỏ, Vương Hạo Thần có chút hoài nghi, số của cái này Xích Diệm Thiên Hồ hần là vô tình từ trong tay nhân loại vũ giả đánh cướp tới, nếu không nó thân là huyền thú, cần gì phải lấy nhiều vàng bạc như vậy? Cho dù lấy được cũng không có chỗ dùng a!

Thế nhưng cái để Vương Hạo Thần chú ý nhất, không phải là chỗ vàng bạc châu báu kia, mà là số dược thảo nhiều đến đếm không hết đang nằm rải rác trên mặt đất, tựa như rau cải trên đường vậy.

Nhìn chất lượng của số dược thảo này, cho dù Vương Hạo Thần còn chưa thể đánh giá toàn bộ, thế nhưng chỉ cần nhìn sơ qua hần liền có thể đoán được đại khái, chất lượng của chúng so với đám dược thảo mà hần nhận được từ chỗ động phủ của Lăng Dật Phàm phải cao hơn nhiều.

Hắn thậm chí có thể thấy được trong số những cây dược thảo kia còn có một chút tử giai, thậm chí ngũ giai linh dược!

- Xích Diệm Thiên Hồ này... đúng là một cái phá gia chi tử a!

Bình thường mà nói, dược thảo đều được cất kỹ lưỡng ở trong hộp để bảo quản chất lượng, thế nhưng tên Xích Diệm Thiên Hồ này lại chơi ngược, vậy mà đem dược thảo vứt lung tung trên mặt đất, lúc này coi như dược liệu có tốt đến đâu cũng đã trôi mất không ít...

Nghĩ tới việc này, cho dù là Vương Hạo Thần khoe miệng đều không nhin được mà giật giật mấy cái.

- Thứ kia là... Xích Diệm Đan?

Vương Hạo Thần nhìn ngắm xung quanh một hồi, liền phát hiện có mấy khoả nhìn qua giống như đan dược hình tròn nằm ở một góc, bất quá vật này so với nắm đấm còn lớn hơn một chút, toàn thân đỏ rực như lửa, trên thân không có dược hương, nhìn qua cực kỳ bình thường, thế nhưng bên trong lại ẩn chứa kinh người cuồng bạo năng lượng.

Vương Hạo Thần từng được nghe Lý Mộ Tinh mô tả qua Xích Diệm Đan hình dạng, lúc này hắn hoàn toàn không hoài nghi, trước mặt mình lúc này đúng là thứ mà nàng cần, hơn nữa còn là bốn khoả.

Công việc tiếp theo cũng rất dễ dàng, Vương Hạo Thần đơn giản đem bốn khoả Xích Diệm Đan thu vào trong nạp giới, sau đó ánh mắt lại lướt qua chỗ tài phú khổng lồ của Xích Diệm Thiên Hồ đang ở ngay trước mặt, trên mặt lộ ra một nụ cười nhàn nhạt:

- Lần này đúng là phát tài a!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Mầm mống hoả tinh?

Vương Hạo Thần từ trước đến nay chưa bao giờ tự nhận mình là người tốt hay chính nhân quân tử gì, đã xác định mình cùng với Xích Diệm Thiên Hồ chắc chắn là kẻ địch, vậy hắn tuyệt đối sẽ không khách khí với đối phương.

Lại nói, hắn đối với một bút tài phú khổng lồ này cũng cực kỳ khát vọng!

Vương Hạo Thần bằng tốc độ nhanh nhất đem vàng bạc, dược thảo, binh khí, bảo vật có trong động phủ toàn bộ thu vào túi càn khôn của mình, ngay cả một thứ đều không chừa lại.

Lượng tài nguyên ở nơi này nhiều tới mức, hắn túi càn khôn căn bản không đủ chỗ chứa, khá tốt trước đó hắn nhận được một ít túi càn khôn vị Vũ Quân chết dưới tay Lăng Dật Phàm lưu lại, nếu không e rằng hắn có tâm cũng vô lực thu lấy những thứ này.

Đem mọi thứ có trong hang động thu vào túi càn khôn về sau, Vương Hạo Thần liền muốn rời khỏi nơi này, thế nhưng hắn rất nhanh liền dừng lại, ánh mắt có chút tò mò nhìn vào một góc trong hang động.

Ở nơi đó, có một lỗ hổng thông xuống dưới mặt đất, thế nhưng so với thông đạo ban nãy thì lại nhỏ hơn một chút, theo hắn ước tính chỉ vừa đủ cho Xích Diệm Thiên Hồ chui lọt, đương nhiên, đối với nhân loại như hắn thì vẫn có thể tính là vô cùng rộng rãi.

- Chẳng lẽ bên dưới còn có động thiên hay sao?

Vương Hạo Thần khẽ nhíu mày, do dự một chút, vẫn là quyết định đi vào, dù sao đã tới tận đây rồi, nếu như không đi tới điểm cuối cùng e rằng trong lòng sẽ có nuôi tiếc.

Thông đạo này cũng không tính dài, một đường càng không khó đi, Vương Hạo Thần chỉ cần theo đường đi khoảng năm phút liền đặt chân lên một cái hang động khác.

Chỉ là ngay khi đi tới hang động này, Vương Hạo Thần liền phát giác ra nhiệt độ ở nơi này vậy mà so với bên trên còn phải cao hơn nhiều, dựa vào thực lực của hắn mà cũng có cảm giác giống như đang ở trong một cái lò nung, ngay cả hô hấp đều có chút khó khăn, nhiệt độ ở nơi này thực sự quá kinh khủng.

Đảo mắt nhìn quanh hang động, Vương Hạo Thần nhanh chóng phát hiện ra ở chính giữa nơi này vậy mà tồn tại lấy một ngọn lửa màu đỏ như máu, đang cháy bập bùng, xung quanh kinh khủng nhiệt độ, chính là từ nó mà ra.

Khí tức từ ngọn lửa này, hoàn toàn khác biệt mới những ngọn lửa bình thường mà Vương Hạo Thần từng thấy, nếu như ngọn lửa bình thường tràn đầy tạp chất, thì ngọn lửa này lại giống như được tạo ra từ những vật chất tinh túy nhất, nhiệt độ vượt xa hoả diễm bình thường, dường như có thể đem linh

hồn của một người thiêu đốt thành hư vô.

- Đây chẳng lẽ là... trong truyền thuyết hoá linh?

Vương Hạo Thần trong đầu xuất hiện một cái suy đoán khiến cho hắn cũng phải lạnh người.

Bình thường hoá diễm, chỉ có thể là do vũ giả tu vi cao thâm vận dùng thuộc tính nguyên khí của mình ngưng luyện mà ra, lại được vũ giả dùng bản mạng nguyên khí và huyết mạch để nuôi dưỡng, thế nhưng trên thế gian còn có một loại hoá diễm đặc biệt khác, đó chính là hoá diễm được thiên địa nguyên khí ngưng tụ nuôi dưỡng mà thành, được gọi là thiên địa hoá linh hay gọi ngắn gọn là hoá linh, bất kể là uy lực hay phẩm chất so với hoá diễm được vũ giả ngưng tụ ra phải cao hơn không biết bao nhiêu lần, trong mắt vũ giả chính là vô giá bảo vật, đáng tiếc những thứ đồ vật do thiên địa tạo ra thường rất khan hiếm, không có vận khí nghịch thiên căn bản không thể tìm tới.

Không chỉ hoá linh, bất kể là thủy linh, thổ linh hay kim linh đều có giá trị không thể đo lường như vậy, nếu như xuất hiện trên thế gian, nhất định sẽ dẫn đến một hồi phong ba huyết vũ tranh đoạt.

Vương Hạo Thần đã từng có dịp được nhìn thấy một vị trưởng bối tại Thiên Sinh Môn biểu diễn do hắn ngưng tụ ra hoá diễm, thế nhưng Vương Hạo Thần cảm thấy, tạm thời không nói tới uy lực, chỉ riêng độ tinh thuần của hoá diễm, hoá linh trước mặt hắn lúc này hoàn toàn có thể đem vị trưởng bối kia ngưng tụ ra hoá diễm bỏ xa mười tám con phố.

Hắn thật sự không ngờ, mình vậy mà có thể ở nơi này tìm ra trân quý như vậy đồ vật!

Chỉ là Vương Hạo Thần đồng dạng có chút khó hiểu, bởi vì nếu đây thực sự là một hoá linh, vậy coi như nó là phẩm chất thấp nhất hoá linh, chính mình cũng không có cách nào tới gần nó như vậy, e rằng ngay vào lúc hắn đi tới hang động này liền đã bị nó đốt thành tro bụi.

Trừ phi... đây là một hoá linh chưa có trưởng thành!

Cũng chỉ có như vậy, mới có thể giải thích cho việc hắn vẫn còn sống đến tận bây giờ.

Cho tới bây giờ, Vương Hạo Thần cuối cùng đã có thể lý giải vì sao ngọn núi này khắp nơi chỉ có một màu đỏ hơn nữa nhiệt độ lại cao tới dọa người như vậy, đồng thời hắn cũng có thể hiểu được tại sao Xích Diễm Thiên Hồ lại chọn nơi này làm nơi cư ngụ.

Đối với huyền thú hay nhân loại vũ giả có nguyên khí thuộc tính hoá thì nơi này thực sự đúng là tu luyện thánh địa, chỉ cần hằng ngày lại gần hoá linh hấp thụ một chút tinh thuần hoá diễm năng lượng của nó cũng đủ khiến cho tu vi một người tăng trưởng nhanh gấp mấy lần so với bình thường rồi.

Cứ việc đây chỉ là một cái hoá linh chưa thành thực, vậy cũng không thể phủ nhận công hiệu kinh người của nó.

Vương Hạo Thần suy đoán hoàn toàn chính xác, Xích Diễm Thiên Hồ trước đây tuy là một đầu lục giai huyền thú, thế nhưng ở trong cảnh giới này chỉ là kẻ yếu nhất mà thôi, càng đừng nói tới việc có thể cùng Vương Giả Bảng tồn tại như Lý Mộ Tinh chống lại, thế nhưng nó tại dưới cơ duyên xảo hợp lại tìm thấy hoá linh chưa trưởng thành ở trong ngọn núi, từ đó liền một mực ở lại đây tu luyện, mấy chục năm trôi qua thực lực của nó tiến triển cực nhanh, từ lục giai sơ kỳ huyền thú tiến thẳng đến lục giai đỉnh phong cấp bậc, chiến lực càng là có thể so sánh với Vương Giả Bảng mười vị trí đầu.

Xích Diễm Thiên Hồ mục tiêu kỳ thực không chỉ có như vậy, nó thật ra là đang muốn chờ đợi hoá linh trưởng thành, sau đó liền trực tiếp thôn phệ đối phương, lợi dụng hoá diễm năng lượng tinh thuần nhất của thiên địa mà trùng kích cảnh giới thất giai trong truyền thuyết, đó chính là cấp bậc tương đương với nhân loại Vũ Hoàng siêu cấp cường giả.

Nó chờ đợi đã có một thời gian rất dài, mà hoá linh kỳ thực cũng không phụ lòng nó, đã sắp tới giai đoạn trưởng thành, bất quá Xích Diễm Thiên Hồ có nằm mơ cũng không nghĩ tới, vào thời khắc quan trọng này lại đi ra một cái nhân loại có khả năng đảo lộn kế hoạch của nó.

.....

Vương Hạo Thần lúc này nói không động tâm với hoá linh là giả, phải biết bất kỳ một người nào có hoá thuộc tính nguyên khí đứng trước mặt hoá linh đều sẽ động tâm, hắn cũng không phải ngoại lệ, thực sự rất muốn đem nó chiếm làm của mình.

Đương nhiên, hắn còn chưa có bị điên tới mức trực tiếp đi tới đem hoá linh thôn phệ, phải biết đó chính là thiên địa kỳ vật a! Coi như còn không có trưởng thành cũng không phải là thứ mà một Vũ Đồ như hắn có thể chạm tới chứ đừng nói là thôn phệ, ngược lại bảo nó thôn phệ hắn còn không sai biệt lắm.

Đừng nhìn hắn lúc này còn chưa có việc gì, bất quá chỉ cần hắn tiến lại gần thêm một chút liền sẽ lập tức không chịu nổi, thậm chí có khả năng bị đốt thành tro cũng không biết chừng.

Nghĩ là như vậy, thế nhưng Vương Hạo Thần trong lòng lại không cam tâm cứ như vậy từ bỏ, phải biết hắn đồng dạng có hoá thuộc tính nguyên khí, hơn nữa độ tinh khiết lại rất cao, nếu như có thể luyện hoá hoá linh trước mặt, không chỉ có tu vi của hắn sẽ bạo tăng một mảng lớn, ngay cả chiến lực của hắn cùng cảnh giới cũng sẽ càng thêm mạnh mẽ, đây chính chỗ tốt lớn nhất của thiên địa kỳ vật!

Nếu như Xích Diễm Thiên Hồ thôn phệ một cái hoá linh chưa trưởng thành, trong đó năng lượng có lẽ không đủ để cho nó đột phá một cái đại cảnh giới, vì thế nó mới phải chờ đợi đến lúc hoá linh trưởng thành, thế nhưng Vương Hạo Thần thì khác, dựa vào tu vi Vũ Đồ của hắn mà thôn phệ hoá linh không biết chừng sẽ một đường tăng lên đến Vũ Sĩ, ngược lại nếu như bắt hắn hấp thụ một cái hoá linh đã thành thực, vậy hắn sẽ lập tức bạo thể mà chết!

Chính vì vậy, cho dù biết trong chuyện này có rất lớn phong hiểm, thế nhưng hắn lại thực sự có ý muốn liều mạng một lần!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Chấp niệm

Đúng lúc Vương Hạo Thần còn đang do dự không quyết, trong cơ thể hắn lâu nay vẫn luôn yên lặng màu vàng tiểu kiếm bỗng nhiên rung động, trên thân phát ra kim quang rực rỡ, dường như muốn thoát ly Vương Hạo Thần thể nội lao tới chỗ hoá linh.

Đồng thời, Vương Hạo Thần thể nội huyết mạch, vậy mà có chút sôi trào, hắn tu luyện công pháp là Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, vào lúc này cũng phát ra khát vọng thanh âm, có thể thấy được, ba thứ đồ vật này đối với hoá linh thực sự có rất lớn hứng thú.

Vương Hạo Thần từ khi tu võ đến nay, có ba thứ đã cải biến hắn võ đạo chi lộ, đầu tiên là màu vàng tiểu kiếm, giúp hắn đã thông kinh mạch bị tắc nghẽn, từ một phế nhân trở thành một vũ giả chân chính, thứ hai chính là huyết mạch Thái Dương Vương, để cho hắn có được thể chất vượt trội so với người thường, hơn nữa huyết mạch của hắn còn chưa có thức tỉnh hoàn toàn, nếu không hắn cũng không biết mình thực lực có thể mạnh tới mức nào nữa.

Cuối cùng chính là Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, thứ này hiện tại tuy rằng chưa thể giúp được hắn quá nhiều, thế nhưng tương lai, đây chính là thứ quyết định hắn có thể đi bao xa trên võ đạo chi lộ của mình.

Cả ba thứ đều không phải phẩm vật, thế nhưng Vương Hạo Thần chưa bao giờ nhìn thấy việc cả ba đối với một vật nào đó sinh ra khát vọng lớn như vậy.

Chẳng lẽ nói, chỉ cần có thể thôn phệ hoá linh trước mặt, hắn trong cơ thể huyết mạch, màu vàng tiểu kiếm lẫn Vạn Đạo Thông Thiên Quyết sẽ có một lần thuế biến hay sao?

Vương Hạo Thần ánh mắt hơi loé lên, trong lòng rối cuộc làm ra quyết định, cứ việc hắn biết chuyện này rất điên cuồng, thế nhưng hắn vẫn sẽ liều mạng đem hoá linh chiếm làm của mình.

Đương nhiên, Vương Hạo Thần sẽ không hành động một mình, để làm được việc này, chắc chắn cần có sự trợ giúp của màu vàng tiểu kiếm và Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, nếu không có cho hắn mười lá gan hắn cũng không dám thử.

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Thần liền lần đầu tiên ném thử cùng màu vàng tiểu kiếm tiến hành câu thông:

- Ngươi muốn thôn phệ thứ kia, vậy thì nhất định phải cho ta mượn lực lượng của ngươi, nếu không ta cũng hết cách rồi!

Vương Hạo Thần biết màu vàng tiểu kiếm lai lịch không tầm thường, rất có khả năng có thể nghe hiểu tiếng người, vì thế mới cùng nó tiến hành câu thông.

Quả nhiên, màu vàng tiểu kiếm nghe được lời hắn nói liền khẽ run lên, ở trong cơ thể hắn im lặng hồi lâu, tựa hồ là đang do dự, Vương Hạo Thần bên ngoài lại đang hồi hộp đến ngừng thở, nếu như màu vàng tiểu kiếm không giúp hắn, vậy hắn cũng chỉ có thể từ bỏ hoá linh, dù sao cũng không muốn vô duyên vô cớ đi tìm chết a!

Ông!

Đúng lúc này, màu vàng tiểu kiếm tựa hồ làm ra quyết định, ngay sau đó, một cỗ kinh thiên dậy đặc kiếm ý từ nó lan tràn mà ra, trong nháy mắt liền bao phủ Vương Hạo Thần thân thể, tạo thành một lớp màn bảo vệ vững chắc, đặc biệt nhất, còn có bốn thanh trường kiếm màu vàng hư ảnh được ngưng tụ từ vô cùng vô tận kiếm khí ngưng tụ mà ra, hiên ngang chiếm cứ bốn phương vị bay lơ lửng xung quanh Vương Hạo Thần, một thanh kiếm nhìn như hư ảo, thế nhưng lại ẩn chứa khủng bố lực lượng, dường như không thể bị phá hủy.

Ít nhất, Vương Hạo Thần biết được, đừng nói là bốn thanh kiếm kia cùng lên, chỉ cần một đạo trong đó cũng đủ khiến cho hắn chết mấy chục lần.

Vương Hạo Thần mừng như điên, đồng thời cũng có chút đối với màu vàng tiểu kiếm lực lượng lau mắt mà nhìn, vèn vèn chỉ là cỗ kiếm ý kia, nếu chỉ xét về chất lượng, cũng đã không thua kém Lý Mộ Tinh kiếm ý bao nhiêu.

Tất nhiên cái này cũng không phải nói cỗ kiếm ý này có thể cùng Lý Mộ Tinh kiếm ý tranh phong, dù sao cỗ kiếm ý này quá nhỏ bé, cho dù phẩm chất rất cao, thế nhưng chắc chắn không địch lại Lý Mộ Tinh rộng lớn như hải dương kiếm ý.

Đáng tiếc màu vàng tiểu kiếm trước giờ chưa từng trợ giúp hắn trong lúc chiến đấu, nếu không cho dù hắn chỉ là Nhất Tinh Vũ Đồ, trong tay có thần vật bậc này coi như là Vũ Sĩ hắn cũng dám chém.

- Đi!

Được màu vàng tiểu kiếm tương trợ, Vương Hạo Thần lòng tin lập tức tăng nhiều, hần không chậm trễ nữa, cất bước tiến về phía hoá linh.

Nhờ có kiếm khí hộ thể, Vương Hạo Thần mặc dù như cũ cảm thấy có chút nóng bức, thế nhưng còn xa mới tới mức khiến cho hần không chịu nổi như vừa rồi.

Đương nhiên đây chỉ là bắt đầu mà thôi, càng tiến lại gần hoá linh, hần liền nhanh chóng cảm nhận được nhiệt độ quanh người đang cấp tốc tăng lên, trong lòng không khỏi kinh hãi, nếu không phải có kiếm khí của màu vàng tiểu kiếm hộ thể, hần căn bản không có cách nào có thể đi tới một bước này.

Chỉ là càng tiến tới gần hoá linh, nhiệt độ xung quanh không ngừng điên cuồng tăng lên, ngay cả kiếm khí hộ thể quanh người Vương Hạo Thần đều có chút không chịu nổi, bắt đầu có dấu hiệu bị phá vỡ.

Không có cách, hoá linh loại kỳ vật này thực sự quá kinh khủng, cho dù nó còn chưa có triệt để trưởng thành, cũng không phải là thứ mà Vũ Đồ, thậm chí Vũ Sĩ có thể những chậm, muốn có tư cách để tiếp xúc với nó, ít nhất cũng cần Vũ Sư đỉnh phong tu vi, hoặc nói muốn vạn vạn vô nhất, vậy nhất định cần có Vũ Linh cảnh vũ giả xuất thủ.

Màu vàng tiểu kiếm xuất ra cổ kiếm khí kia, uy lực chắc chắn vô cùng mạnh mẽ, hoàn toàn có khả năng trong khoảng thời gian ngắn ngăn chặn Vũ Quân cường giả công kích, thế nhưng đáng tiếc nó lại không thể duy trì trong thời gian dài, rất nhanh sẽ biến mất, nay lại bị kinh khủng như vậy nhiệt độ không ngừng bào mòn, tốc độ tan rã sẽ càng thêm nhanh chóng.

Vương Hạo Thần trên trán từng giọt mồ hôi từng giọt chảy xuống ướt đầm cả khuôn mặt, lúc này, hần khoảng cách với hoá linh đã không tính quá xa, chỉ khoảng 20 bước tả hữu, thế nhưng lúc này nhiệt độ ở nơi này đã có chút vượt quá hần sức chịu đựng, mỗi một bước đi đều khó khăn vô cùng.

Bất quá, hần lại không có ý từ bỏ, dần dần, thân trọng hiểm cảnh lại kích phát huyết tính của Vương Hạo Thần, hần con người hiện lên từng đường to mầu, cũng mặc kệ cả người huyết dịch bởi vì nhiệt độ ở đây đang không ngừng sôi trào, cắn răng liều mạng tiếp tục tiến về phía trước.

Lúc này thứ trước mặt hần, cũng không phải chỉ có nhiệt độ đơn giản như vậy, mà là chân chính hoá diễm!

- Choang!

Đúng lúc này, hộ thể kiếm khí quanh người Vương Hạo Thần đột nhiên chấn động, ngay sau đó, một trong bốn đạo kiếm ảnh vốn dĩ đang thay hần gánh chịu toàn bộ áp lực rốt cuộc tán hết lực lượng rồi sụp đổ, một đạo kiếm ảnh khác lập tức lao tới thế chỗ, tiếp tục duy trì vòng hộ thể kiếm khí.

Vương Hạo Thần đồng tử khê thít chặt, đạo kiếm ảnh kia trong mắt hần mạnh mẽ vô cùng như vậy, lại bị hoá diễm đốt tới mức hao hết năng lượng mà tan rã, mặc dù nói hần vẫn còn có ba đạo kiếm ảnh khác, thế nhưng đứng hoá linh đáng sợ như vậy hoá diễm, ba đạo kiếm ảnh này sớm muộn đều sẽ tiêu tán.

Hộ thể kiếm khí vốn dĩ là do bốn đạo kiếm ảnh duy trì, một khi cả bốn đạo kiếm ảnh sụp đổ, lúc đó hộ thể kiếm khí cũng sẽ tuyên cáo hỏng mất.

Lúc đó, đồng dạng chính là tứ kỳ của Vương Hạo Thần!

- Choang!

5 phút sau, đạo bóng kiếm thứ hai tan vỡ.

- Choang!

Không đến 3 phút tiếp theo, đạo bóng kiếm thứ ba cũng sụp đổ.

Lúc này đoàn hộ thể kiếm khí chỉ còn lại một đạo kiếm ảnh duy nhất vẫn còn đang chống đỡ, thế nhưng thân kiếm đã không ngừng run rẩy, hào quang cũng âm ảm đi rất nhiều, e rằng cũng không chống đỡ được bao lâu nữa.

Bất quá, Vương Hạo Thần khoảng cách với hoá linh cũng chỉ còn lại vền vền năm bước.

Vương Hạo Thần miệng đắng lưỡi khô, trên trán mồ hôi đã sớm bị nhiệt độ kinh khủng ở nơi này làm cho bốc hơi, thần trí đều có chút mơ hồ.

Ánh mắt âm ảm nhìn xem kiếm ảnh đang lung lay sắp đổ, Vương Hạo Thần tâm cảnh lúc này vậy mà sinh ra một tia lung lay, chẳng lẽ thực sự phải chết ở chỗ này sao?

- Không! Ta không thể chết, ta đã hứa với sư nương nhất định sẽ trở thành cường giả bảo hộ nàng! Ta sao có thể chết ở đây? Tuyệt đối không thể!

Vương Hạo Thần trong lòng nổi lên một cỗ cường đại chấp niệm, chuyển hoá thành vô tận ý chí.

Hần tu võ một đường, chẳng phải vì mục tiêu cao thượng gì, không phải muốn trở thành cường giả đệ nhất thiên hạ, cũng không phải để trường sinh bất tử, hần tu võ nguyên nhân lớn nhất, chính là bởi vì muốn có tư cách ở bên cạnh Nhạc Thi Dao.

Nàng từ lâu đã là cả thế giới của hần, là người thân duy nhất của hần, là người bạn tri kỷ, cũng là người hần yêu nhất trong cuộc đời này.

Kỳ thực trong lòng mỗi người thiếu niên đều có cường giả giấc mộng, thế nhưng Vương Hạo Thần trải qua tám năm thời gian không thể tu luyện, chịu đủ

tủi nhục, giấc mơ đó đã sớm tan biến rồi, tuổi còn trẻ nhưng đầu chí càng lúc càng nhạt, Nhạc Thi Dao, chính là người giúp hắn giữ lại con lửa còn chưa tắt đó, để rồi một ngày hắn phát hiện bản thân mình có thể trở thành vũ giả, nàng lại trở thành động lực lớn nhất để cho hắn dốc lòng tu luyện.

Có lẽ Vương Hạo Thần chưa hiểu được bao nhiêu về tình cảm nam nữ, hắn chỉ biết là, hắn không muốn để nàng xem hắn như một đứa con nít cần phải bảo vệ nữa, hắn muốn bản thân mạnh lên, có thể cùng nàng sánh vai, có năng lực chiều cổ nàng, xa hơn nữa, là có thể cùng nàng đi tới điểm cuối của nhân sinh.

Ở độ tuổi của Vương Hạo Thần, bị nữ tử xinh đẹp đã động là chuyện không thể tránh khỏi, Lý Mộ Tinh là một ví dụ, thế nhưng hắn có thể chắc chắn một điều rằng, trên đời này không có một nữ tử nào có thể thay thế vị trí của Nhạc Thi Dao trong lòng hắn.

Đó không phải trách nhiệm, mà là mục tiêu cùng chấp niệm lớn nhất trong đời Vương Hạo Thần!

Hắn tuyệt đối không cho phép bản thân ngã xuống, ít nhất là khi hắn còn chưa thực hiện được tâm nguyện kia.

Theo cổ ý chỉ kia bùng phát, Vương Hạo Thần liều mạng vận chuyển Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, sau đó liền bắt đầu tiếp tục tiến về phía trước, một mặt khác lại điên cuồng hấp thu hoá linh toả ra hoá điểm năng lượng.

Không sai! Chính là hấp thu!

Vương Hạo Thần thân mang vô số loại thuộc tính nguyên khí, hoá điểm năng lượng kỳ thực là một loại cao cấp thiên địa linh khí, hấp thụ chúng lợi ích so với việc hấp thụ thiên địa linh khí càng thêm hiệu quả, vì thế nơi này trong mắt hắn tuy là hiểm địa, thế nhưng đồng thời cũng là một chỗ tu luyện thánh địa, vào lúc này hắn đã ở rất gần hoá linh, hoá điểm năng lượng xung quanh tất nhiên có thể coi là cực kỳ nồng đậm, vì thế hắn liền lập tức toàn lực hấp thu cổ năng lượng này, ý muốn tăng lên tu vi.

Hoá điểm năng lượng tự nhiên không thiếu, chỉ là Vương Hạo Thần có bản sự hấp thụ chúng hay không mà thôi! Nếu là người bình thường, cho dù muốn, cũng chỉ dám ở bên ngoài rìa chậm rãi luyện hoá từng chút một, Vương Hạo Thần lại chơi ngược, thân ở ngay trong trung tâm, tuy nói ở nơi này năng lượng dày đặc và tinh thuần nhất, thế nhưng độ nguy hiểm cũng rất là cao nhất.

Bình thường mà nói, Vương Hạo Thần thực sự sẽ không tùy tiện làm như vậy, bởi vì hoá điểm năng lượng kia căn bản quá mức cuồng bạo, hắn không có chút gì nắm chắc có thể luyện hoá chúng, thế nhưng lúc này thực sự đã là rơi vào đường cùng rồi, chỉ là thế đánh cược một lần, nếu như hắn thành công, vậy liền có thể tiếp tục kiên trì thêm một đoạn thời gian, nếu như thất bại, vậy hắn cũng chỉ có thể nhận mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Hoả chủng

Trong hang động, Vương Hạo Thần thân ảnh ngồi xếp bằng trên mặt đất, điên cuồng hấp thu lấy xung quanh hoá điểm lực lượng, trên người khí tức, cũng theo đó bắt đầu tăng trưởng nhanh như gió, tuy rằng có chút không ổn định, thế nhưng đúng là có tăng lên.

Vương Hạo Thần hai mắt tuy nhắm, thế nhưng hai đầu lông mày cứ cách một đoạn thời gian liền nhíu lại, chứng tỏ việc luyện hoá điểm lực lượng rất không dễ dàng, cho dù là hắn cũng mất rất nhiều công sức mới có thể làm đến.

Trước mặt hắn hộ thể kiếm khí một đạo cuối cùng kiếm ảnh, lúc này đã suy yếu tới cực điểm, gần như bất cứ lúc nào đều có thể sụp đổ.

Màu vàng tiểu kiếm ở trong Vương Hạo Thần thể nội rung động mấy lần, ý muốn ra tay trợ giúp hắn, thế nhưng dường như xuất ra một cổ kiếm khí vừa rồi đã tiêu hao nó không ít lực lượng, thân kiếm quang huy âm đậm đi rất nhiều, căn bản là hữu tâm mà vô lực.

- Đáng chết! Nếu không phải bản tọa bị thương quá nặng, làm sao đến mức ngay cả một cái tiểu chút chút hoá linh đều có thể khi dễ ta tới mức như vậy!

Màu vàng tiểu kiếm bên trong vào lúc này vậy mà vang lên một đạo giận dữ cùng biệt khuất thanh âm, đáng tiếc đạo thanh âm này chủ nhân tựa hồ không có ý muốn cho Vương Hạo Thần biết được mình tồn tại, vì thế đã phong bế không gian bên ngoài tiểu kiếm, khiến người bên ngoài cái gì cũng không nghe thấy.

- Tiểu tử này thật đúng là liều mạng, mới chỉ là một Vũ Đồ con sâu cái kiến cũng dám tiếp cận hoá linh, bất quá phần tâm tính này coi như không tệ, vô đạo một đường, không trải qua hiểm cảnh sao thành cường giả?

Đạo thanh âm kia chủ nhân có chút thương thức mà nói, một giây sau, màu vàng tiểu kiếm thể nội lại truyền ra một cổ kiếm ý dung nhập vào đạo kiếm ảnh đang bảo vệ trước mặt Vương Hạo Thần, đem nó một lần nữa gia cố vững chắc.

- Tiểu tử, bản tọa có thể làm đều đã làm cho ngươi rồi! Tiếp theo, chỉ có thể dựa vào ngươi thôi! Nhất định phải thành công a, nếu không bản tọa không biết tới năm tháng nào mới có thể khôi phục... ha ha, mà thôi, dù sao bản tọa cũng không tin, trong truyền thuyết đế hoàng thể chất Thái Dương Vương chi thể lại có thể đơn giản vẫn lạc như vậy! Nếu như ngươi thất bại, vậy chứng tỏ là bản tọa mất mủ rồi!

Làm xong việc này, màu vàng tiểu kiếm trên thân quang huy rớt cuộc tiêu tán hết, âm đậm vô quang, mà thanh âm kia, cũng trở nên cực kỳ suy yếu, dường như bởi vì tiêu hao quá độ mà thành ra như vậy.

Như hần đã nói, hần đã làm hết khả năng của mình trợ giúp Vương Hạo Thần, ít ra lúc này hộ thể kiếm khí sẽ có thể kiên trì thêm một lúc, giúp Vương Hạo Thần có thời gian đột phá tu vi.

5 phút trôi qua... 10 phút trôi qua, ngay vào lúc đạo kiếm ảnh kia một lần nữa phai nhạt, Vương Hạo Thần hai mắt đột nhiên mở ra, mà hần trên người khí tức, cũng theo đó bạo tăng lên một cái cấp độ mới, so với lúc trước ít nhất phải cường đại hơn gấp ba lần.

Thất Tinh Vũ Đồ!

Trải qua điên cuồng hấp thụ hoá điểm năng lượng của hoá linh về sau, Vương Hạo Thần tu vi rốt cuộc có đột phá, từ Lục Tinh Vũ Đồ đỉnh phong trở thành Thất Tinh Vũ Đồ.

Đương nhiên, cách đột phá này kỳ thực không phải thượng sách, bởi vì Vương Hạo Thần vừa rồi căn bản không có thời gian tinh lọc hoá điểm năng lượng, chỉ có thể đem tinh hoa cùng tạp chấp một lần hấp thụ, lấy số lượng bù cho chất lượng, đốt cháy giai đoạn cường ép đột phá cảnh giới, vì thế tu vi của hần lúc này thực sự không lấy gì làm vững chắc, nếu không phải căn cơ của hần rất tốt, e rằng coi như hần đột phá tới Thất Tinh Vũ Đồ, chiến lực thực sự cũng không mạnh hơn Lục Tinh Vũ Đồ bao nhiêu.

Vương Hạo Thần không có tâm tư để ý những việc này, tu vi đột phá về sau, hần trong lòng liền nhiều hơn một phần lực lượng, hít sâu một hơi, Vương Hạo Thần vận lên Viêm Lôi Quyết, từng dòng xích hồng nguyên khí mang theo tiếng kinh lôi gào thét quấn quanh hần thân thể, nỗ lực tiến về phía trước.

Hần từng bước vô cùng chậm chạp, có thể nói là nửa bước khó đi, thế nhưng khoảng cách với hoá linh lại không ngừng thu nhỏ, đến cuối cùng, hần vị trí cách hoá linh chỉ còn lại một bước cuối cùng.

Trước mặt là kỳ vật trong thiên hạ, Vương Hạo Thần trong lòng càng thêm ngưng trọng, bởi vì hành động tiếp theo, mới quyết định hần có thể hay không sở hữu hoá linh.

Hoá linh bản nguyên là một đoá hoa chủng, chỉ cần có thể lấy ra hoá chủng sau đó đem nó luyện hoá, vậy đồng nghĩa với việc đã có được hoá linh trong tay.

Đương nhiên, nói là một chuyện, thế nhưng làm được hay không lại là một chuyện khác.

Hoá chủng chính là nơi nóng nhất của hoá linh, tập trung toàn bộ tinh hoa của hoá linh, Vương Hạo Thần chỉ là đối phó với hoá điểm bên ngoài đã vô cùng miễn cưỡng, bây giờ lại muốn hần đưa tay vào trong hoá linh? Đây không phải là muốn chết sao?

Bất quá, muốn thôn phệ hoá linh, quả thực chỉ có cách đó là cách duy nhất!

- Liều a!

Vương Hạo Thần hai mắt đỏ bừng tràn ngập điên cuồng chi ý, khẽ cắn răng, cánh tay có chút run rẩy chậm rãi đi vào bên trong hoá linh.

Kiểm khí hộ thể toàn lực bảo vệ cánh tay của hần, thế nhưng theo cánh tay Vương Hạo Thần đưa bên trong hoá linh, kiếm khí cho dù cường đại vô cùng cũng dần dần bị hoà tan, từng lớp mỏng dần.

Nói Vương Hạo Thần trong lòng không có bất an là không thể nào, bởi vì chỉ cần kiếm khí hộ thể bị hoà tan hết, hần cả người sẽ lập tức biến thành tro bụi.

Vương Hạo Thần ngay cả chớp mắt một cái cũng không dám, bàn tay khảm trường ở trong hoá linh tìm kiếm hoá chủng.

Hần không thể không sợ hãi trước sức nóng đáng sợ của hoá linh, cho dù có kiếm khí cùng Viêm Lôi Khí bảo hộ, thế nhưng cánh tay của hần vẫn có cảm giác nóng như bị lửa thiêu.

Đúng lúc này, hoá điểm xung quanh hoá linh đột nhiên bùng lên, hoá điểm nóng bỏng giống như một con sóng ý muốn đem Vương Hạo Thần đánh bay ra ngoài.

Hoá linh là thiên địa kỳ vật, mặc dù chưa trưởng thành, thế nhưng cũng đã có đôi chút linh trí, lúc này nhận ra Vương Hạo Thần suy nghĩ liền lập tức phản kháng.

Bất quá, Vương Hạo Thần khuôn mặt lúc này, lại xuất hiện một nụ cười vui mừng, từ trong miệng phun ra một câu:

- Tìm được rồi!

Lời nói vừa dứt, hần bàn tay gắt gao nắm lấy hoá chủng, trực tiếp không nhìn đau đớn do hoá điểm thiêu đốt mà thành, toàn lực đem cánh tay từ trong hoá linh rút ra.

Trong tay Vương Hạo Thần này, là một khối tinh khách nhỏ sáng bóng như ngọc màu đỏ, mang theo khủng bố nhiệt độ đang không ngừng ăn mòn kiếm

khí hộ thể của hần.

Nhìn tinh phách nhỏ nằm gọn trong lòng bàn tay, Vương Hạo Thần khoé miệng khẽ giật giật một cái.

Bước tiếp theo, chính là hung hiểm nhất, hần phải đem thứ này nuốt hoá sau đó mới có thể luyện hoá.

Phải! Chính là nuốt vào!

Nghĩ đến điểm này, Vương Hạo Thần không thể không có chút do dự, dù sao đem hoá linh hoá chủng nuốt vào, đồng nghĩa với việc để cho nó tiếp xúc với hần lục phủ ngũ tạng, mà địa phương này chính là tử huyết của mỗi võ giả, căn bản không có cách phòng vệ giống như ở bên ngoài.

Chỉ cần sai lầm một chút, vậy hần cái mạng nhỏ liền triệt để đi tong.

Thôn phệ hoá linh, vận khí tốt, liền có thêm một phần nắm chắc trở thành cường giả ngao du thiên hạ, vận khí kém, liền hoá thành một nắm tro tàn.

Thời gian không cho phép Vương Hạo Thần chần chờ thêm nữa, khuôn mặt anh tuấn hiện lên vẻ kiên định, ngậm ngửi một chút, hần liền lấy ra ba gốc linh thảo từ trong nạp giới, ba gốc linh thảo này đều có chung một đặc điểm, đó là lá cây màu xanh da trời, toàn thân toả ra một cỗ lạnh như băng khí tức.

Đây là ngũ phẩm linh dược, Hàn Băng Thảo, bên trong ẩn chứa một lượng lớn hàn khí, trên thế gian tương đối hiếm thấy, Vương Hạo Thần trong nạp giới cũng chỉ có vèn vèn ba gốc như vậy, thông thường được sử dụng cho người có dương khí quá thịnh, bất quá đối tượng sử dụng ít nhất cũng phải có Vũ Sư tu vi, nếu không căn bản không chịu được hàn khí đáng sợ của linh dược.

Bất quá lúc này Vương Hạo Thần lại chính là muốn lợi dụng tác dụng của Hàn Băng Thảo chống lại sức nóng của hoá linh, nếu không chỉ dựa vào hần, xác suất có thể đem hoá linh luyện hoá gần như là con số không tròn trĩnh.

LTG: Hôm nay tác bận công việc, chương viết vội nên khá ngắn! Xin lỗi mọi người!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Thôn phệ hoá linh

Đem Hàn Băng Thảo từng cây nuốt vào, Vương Hạo Thần chỉ thấy một cỗ hàn khí lạnh như băng chạy khắp kinh mạch của hần, bất luận là nhục thể hay thậm chí là huyết dịch và lục phủ ngũ tạng đều đang dùng một loại tốc độ mất thường có thể nhìn thấy mà đóng băng.

Ngũ giai Hàn Băng Thảo, một cây liền có đủ hàn khí để đóng bất cứ một vũ giả nào có tu vi dưới Vũ Linh, ba cây cộng lại cùng một chỗ, e rằng ngay cả Vũ Linh chân chính đều không dám tiếp xúc.

Vương Hạo Thần không chút do dự đem hoá chủng bỏ vào miệng nuốt xuống, bởi vì nếu không làm như vậy, e rằng hần sẽ hoá thành tượng băng trong nháy mắt.

Hoả chủng hình tinh phách màu đỏ vừa vào miệng, Vương Hạo Thần khuôn mặt lập tức trở nên vằn vện đến trắng bệch, thân hình thậm chí không đứng vững phải quỳ một chân xuống đất.

Từng cơn đau nhức nóng bỏng không ngừng truyền tới, chân khí trong người cũng theo đó mà có chút bạo loạn, đồng thời nhiệt độ cơ thể vốn đang ở mức băng hàn lập tức tăng vọt lên.

Nén đau nhức, Vương Hạo Thần nhắm mắt nội thị thân thể một chút, phát hiện hoá chủng đang toả ra từng sợi hoá diễm bắt đầu trùng kích hần kinh mạch của lục phủ ngũ tạng, may mắn hần những nơi này đều đã được hàn khí của Hàn Băng Thảo gần như đóng băng qua một lần, nếu không căn bản không cách nào chịu được lực lượng của hoá chủng.

Chỉ là, Hàn Băng Thảo suy cho cùng cũng không phải là vật cùng cấp bậc với hoá linh, nó chỉ có thể trợ giúp Vương Hạo Thần giảm bớt thống khổ, chứ không thể hoàn toàn bảo vệ hần.

Lục phủ ngũ tạng tạm thời không có vấn đề, thế nhưng kinh mạch của hần lại bị tàn phá đến rối tung rối mù, dưới nhiệt độ kinh khủng kia hầu như bị ép khô, khiến cho hần không nhận được mà phải kêu thảm một tiếng.

Đáng sợ nhất chính là, hàn khí của Hàn Băng Thảo tại dưới hoá chủng không ngừng thiêu đốt liền từ từ biến mất, mà một khí hàn khí kia hoàn toàn tiêu thất, vậy Vương Hạo Thần kinh mạch và lục phủ ngũ tạng liền sẽ bị hoá chủng thiêu đốt không còn sót lại thứ gì.

Bất quá, Vương Hạo Thần đối với việc này lại không có ngoài ý muốn, dù sao hần át chủ bài lần này cũng không phải là Hàn Băng Thảo, mà là... hần tu luyện công pháp, Vạn Đạo Thông Thiên Quyết.

Vạn Đạo Thông Thiên Quyết công năng lớn nhất, chính là dùng để hấp thu năng lượng của vạn vật để tăng tu vi cho chủ nhân, đồng thời cũng tăng lên phẩm chất công pháp của bản thân nó.

Chính bởi vì có tu luyện bộ công pháp này, Vương Hạo Thần mới có gan luyện hoá hoá linh.

Vương Hạo Thần ngồi xếp bằng, bình tĩnh vận chuyển Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, theo đó, hắn có thể cảm nhận được công pháp mà mình đang tu luyện vào lúc này vậy mà tựa hồ có chút hưng phấn cùng khát vọng, dường như hoá linh trong mắt Vương Hạo Thần là thứ rất nguy hiểm, thế nhưng đối với Vạn Đạo Thông Thiên Quyết lại không khác gì vật đại bổ.

Nguyên khí hung hăng không sợ chết bao vây lấy hoá chủng, bắt đầu cưỡng ép đem nó vận chuyển theo Vạn Đạo Thông Thiên Quyết lộ tuyến.

Vạn Đạo Thông Thiên Quyết lúc này tựa như hoá thành một cái hồ đen thôn phệ vạn vật, điên cuồng cùng hoá chủng đàng co thành một đoàn.

Không thể không nói, Vạn Đạo Thông Thiên Quyết là rất đặc thù, thế nhưng hoá linh cũng không phải là phạm vật, ở trong cơ thể Vương Hạo Thần giống một con bò hoang chạy loạn, căn bản không chịu để hắn khống chế.

Vương Hạo Thần không nghĩ một lần sẽ có thể thành công, vì thế cũng không có thất vọng, vẫn kiên trì một lần lại một lần thử lại.

- Ta cũng không tin không làm gì được ngươi!

Vương Hạo Thần hung hăng nghĩ thầm, nhiều lần thử nghiệm, cuối cùng đã miễn cưỡng có thể cùng hoá chủng câu thông, trong lòng đại hi, lập tức dẫn dắt nó theo lộ tuyến mà vận chuyển.

Từng dòng hoá diễm năng lượng chảy khắp kinh mạch, sức nóng đáng sợ khiến cho Vương Hạo Thần đau đớn gần chết, thế nhưng hắn lại không thể ngừng lại, đây chính là bước tiếp theo trong việc luyện hoá hoá linh, sau đó liền dung hợp với đan điền, từ đó chính thức có được hoá linh.

Đương nhiên, đây chỉ là đối với người bình thường mà nói, Vương Hạo Thần dù sao không có đủ thực lực để làm như vậy, vì thế hắn chỉ có thể thay đổi phương pháp, để cho Vạn Đạo Thông Thiên Quyết chậm rãi luyện hoá hoá chủng, sau đó mới có thể đặt hoá chủng vào trong đan điền của mình.

Quá trình tuy rằng an toàn hơn đôi chút, thế nhưng lại lâu hơn bình thường, đồng nghĩa với việc thống khổ mà Vương Hạo Thần phải chịu là rất lớn, bởi vì hắn cần phải không ngừng vận chuyển hoá diễm năng lượng chạy theo Vạn Đạo Thông Thiên Quyết kinh mạch lộ tuyến, căn bản không thể ngừng.

Loại đau đớn này quả thật không phải người thường có thể chịu nổi, hơn nữa liên miên không dứt, khiến cho Vương Hạo Thần không nhận được phải ngửa mặt lên trời gào thét, máu tươi từng ngụm từ trong miệng phun ra.

Vạn Đạo Thông Thiên Quyết quả thực có khả năng luyện hoá hoá chủng, thế nhưng tiến độ lại quá chậm, hơn nữa nó lại không có cách nào ngăn chặn hoá chủng đang cuồng nộ phá phách lung tung, chỉ có thể chậm rãi làm suy yếu hoá chủng, vì thế có trời mới biết Vương Hạo Thần thân thể đến cùng có thể gánh được tới lúc nào.

Bởi vì nhiệt độ của hoá chủng quá cao, lúc đầu Vương Hạo Thần còn có thể dựa vào hàn khí của Hàn Băng Thảo chống đỡ một hai, thế nhưng hàn khí kia cũng không phải vô cùng vô tận, chậm rãi liền bị sức nóng của hoá chủng từ từ suy yếu đến mức gần như không cần.

Hàn khí yếu đi, dẫn đến Vương Hạo Thần da thịt trở nên căng phồng, đỏ bừng như da trẻ sơ sinh mới chào đời, gần như bất cứ lúc nào đều có thể bạo nổ.

Trong cơ thể hắn, hoá chủng đang điên cuồng mà tàn phá mọi ngõ ngách, sau cùng thậm chí còn một đường lao thẳng xuống chỗ lục phủ ngũ tạng, ý muốn trực tiếp hủy diệt toàn bộ sinh cơ của hắn.

Bất quá ngay vào lúc đó, một đạo kim quang giống như một vầng liệt nhật đột nhiên lao tới, đem hoá diễm đang lan tới toàn bộ phân giải, đồng thời đánh bật hoá chủng trở lên, không cho nó đụng đến Vương Hạo Thần những vị trí ẩn chứa sinh cơ kia.

Đạo kim quang kia, không phải thứ gì khác, chính là màu vàng tiểu kiếm từ trước đến giờ vẫn ẩn giấu trong người Vương Hạo Thần.

Hoá chủng bất ngờ bị ngăn chặn, tự nhiên không cam lòng bỏ cuộc, ngược lại càng phát ra lượng lớn hoá diễm hướng màu vàng tiểu kiếm đánh tới, tựa như biển lửa đồng dạng.

Chỉ là, đối mặt với hoá chủng điên cuồng thế công, màu vàng tiểu kiếm lại không hề có chút phản ứng, tựa hồ cực kỳ khinh thị đối phương.

Kim quang trên thân kiếm rất nhạt, thế nhưng lại ẩn chứa cỡ cao thượng thánh minh khí thế, hoàn toàn ôn áp hoá chủng khí thế một đầu.

- Mặc dù bản toạ hồ lạc đồng bằng, thế nhưng ở thân thể của tiểu tử này chính là địa bàn của bản toạ, một cái chưa có trưởng thành hoá linh cũng dám đánh tới tận cửa, thật sự là không biết sống chết!

Màu vàng tiểu kiếm thể nội, phát ra một đạo như có như không suy yếu thanh âm.

Đạo thanh âm kia chủ nhân lúc này có thể nói là giận dữ tới cực điểm, hắn trước kia là cỡ nào phong quang, hoàn toàn có thể xem là một phương cường giả hồ phong hoán vũ tồn tại, bây giờ lại từ phương hoàng rút xuống làm gà què, thực là đủ thảm.

Thế nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, hẳn lúc này tuy rằng tương đương suy yếu, thế nhưng bản thể của hắn đang ở trong Vương Hạo Thần thể nội, nơi này chính là sân nhà của hắn, hoá chừng cho dù mạnh hơn, cũng đừng hòng làm gì được hắn, ngược lại chỉ có nước bị hắn ngược đãi phần.

Chỉ thấy màu vàng tiểu kiếm từ đầu đến cuối đều không có di động, để mặc hoá điểm đánh lên thân, giống như thái sơn không thể lay chuyển, ngay cả một tia lửa đều không thể vượt qua.

Đạo thanh âm kia chủ nhân trong lòng cười lạnh, hẳn lúc này không có thực lực để làm gì, thế nhưng màu vàng tiểu kiếm bản chất quá mức cường đại, đừng nói là một cái chưa trưởng thành hoá linh, coi như là đã trưởng thành đều chưa hẳn có thể làm gì được nó.

Kỳ thực mà nói, đạo thanh âm kia chủ nhân có chút hi vọng hoá chừng có thể tiếp tục công kích, vậy hẳn liền có thể chậm rãi luyện hoá cái kia hoá điểm lực lượng, khôi phục thực lực của mình.

Mà sự tình cũng giống như hắn mong đợi, hoá chừng nhìn thấy công kích của mình không làm gì được màu vàng tiểu kiếm, liền tiếp tục phát ra càng thêm mạnh mẽ thế công, cuối cùng trở thành vật đại bổ giúp màu vàng tiểu kiếm khôi phục thực lực.

Bởi vì hoá chừng phân ra phần lớn tinh lực đối phó với màu vàng tiểu kiếm, vô tình lại để cho Vương Hạo Thần có thời gian thở dốc, đau đớn cũng giảm bớt nhiều, nếu không hẳn thật sự không biết mình có thể kiên trì được bao lâu nữa.

Wương Hạo Thần nắm lấy thời cơ, toàn lực vận chuyển Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, tất cả nguyên khí còn lại trong thể nội lập tức bao vây lấy hoá chừng, liều mạng dẫn dắt.

Vạn Đạo Thông Thiên Quyết không bị hoá chừng phản kháng, tốc độ luyện hoá liền nhanh hơn rất nhiều, lại được Vương Hạo Thần toàn lực trợ giúp, vì thế không mất bao lâu liền đem hoá chừng toàn bộ luyện hoá, Vương Hạo Thần đồng dạng cũng đem hoá chừng năng lượng vận hành xong một vòng cuối cùng lộ tuyến của công pháp.

Nhất thời, từng cỗ hoá điểm mang theo khủng bộ nhiệt lực chậm rãi thu liễm vào bên trong hoá chừng, mà hoá chừng lúc này, cũng không còn giống như trước tiếp tục phá phách lung tung, ngược lại lộ ra một tia hiếm có ôn thuận.

Wương Hạo Thần vốn dĩ đã đau đớn tới mức gần như chết lặng, bỗng nhiên phát hiện đau đớn đang giảm bớt, sau cùng liền triệt để biến mất, khuôn mặt trắng bệch lúc này hiện ra một tia mừng như điên.

- Rất cuộc thành công, từ hôm nay, ngươi chính là hoá linh của ta!

Wương Hạo Thần có chút không kịp chờ đợi lại một lần nữa vận chuyển Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, muốn nó đem hoá linh toàn bộ luyện hoá.

Quá trình này kỳ thực đơn giản hơn trước rất nhiều, bởi vì đã không có bất cứ thứ gì cản trở, không đến năm phút, Vạn Đạo Thông Thiên Quyết liền nhẹ nhõm luyện hoá thành công hoá chừng, lại theo một vòng lộ tuyến đưa nó chuyển vào trong Vương Hạo Thần đan điền.

Cũng chính vào lúc này, Vạn Đạo Thông Thiên Quyết mới thể hiện ra uy năng nghịch thiên nhất của nó, sau khi luyện hoá một loại thiên kỳ địa kỳ vật, đã có đủ năng lượng để nó công pháp tiến giai, đồng thời trợ giúp chủ nhân tăng lên tu vi.

- Uỳnh!

Đầu tiên, một đạo hỏa điểm đỏ rực như máu đột nhiên hiện ra, tựa như vòi rồng xoay quanh Vương Hạo Thần thân thể, tạo thành một cột lửa cao vút.

Cảm nhận lực lượng trong cơ thể đầy tràn lên như biển, bàn tay Vương Hạo Thần nắm chặt lại, xương cốt phát những tiếng kêu thanh thoát, kèm theo đó là một hơi thở mạnh mẽ kinh người bạo phát mà ra.

Vũ Đồ Thất Tinh, Bát Tinh, Cửu Tinh, Nhất Tinh Vũ Sĩ, Nhị Tinh, Tam Tinh,...

Khí tức của Vương Hạo Thần dùng một loại tốc độ như ngồi trên hỏa tiễn tăng vọt, gần như cứ mỗi một phút, hẳn lại đột phá một cái cảnh giới.

Nếu có người ở đây nhìn thấy một màn này, nhất định sẽ choáng váng tới mức ngất đi mất thôi, trên đời làm sao lại có loại tăng cấp dễ như ăn cháo như vậy, thiên lý ở đâu a?

Hơi thở một đường không ngừng tăng mạnh, cuối cùng đạt tới Ngũ Tinh Vũ Sĩ mới dừng lại, mà đạo hỏa điểm vòi rồng kia, cũng triệt để rút lui vào trong Vương Hạo Thần thể nội.

Chỉ trong vòng không đến mấy phút đồng hồ, Vương Hạo Thần tu vi từ Lục Tinh Vũ Đồ, trực tiếp tấn thăng đến Ngũ Tinh Vũ Sĩ, gần như là vượt qua một cái đại cảnh giới!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Linh Cấp Vạn Đạo Thông Thiên Quyết

- Ngũ Tinh Vũ Sĩ?

Vương Hạo Thần sau khi nhìn lại tu vi của mình đồng dạng cũng có chút phát mộng, hẳn trước đó thật sự không có nghĩ tới, Vạn Đạo Thông Thiên Quyết sau khi thôn phệ hoá linh, lại có thể khiến cho tu vi của hắn tăng lên một cách đáng sợ như vậy.

Thậm chí, cho đến tận bây giờ, Vương Hạo Thần như cũ vẫn cảm giác được không chân thực.

Nếu không phải hắn thực sự cảm nhận được thể nội nguyên khí so với lúc trước đã hùng hậu hơn trước không chỉ trăm lần, e rằng hắn vẫn như cũ sẽ cho rằng mình đang nằm mơ.

Càng cổ quái hơn chính là, bình thường tấn cấp nhanh như vậy, chắc chắn sẽ lưu lại di chứng, điển hình nhất là căn cơ yếu kém, thế nhưng Vương Hạo Thần lúc này lại cảm giác căn cơ của hắn chẳng những không có yếu đi, ngược lại càng thêm kiên cố vững chắc, đây đến cùng là chuyện gì xảy?

Chẳng lẽ đều quy công cho Vạn Đạo Thông Thiên Quyết? Cái này... cũng quá nghịch thiên đi a!

Vương Hạo Thần vẫn có chút không tin tưởng, vội vàng nội thị mình thân thể một lần, phát hiện so với lúc trước đã biến hoá rất nhiều, lúc này mới miễn cưỡng chấp nhận chuyện này.

Không phải hắn đạo tâm không vững, đổi lại bất cứ người nào gặp chuyện này, e rằng đều sẽ có biểu hiện như vậy.

Vương Hạo Thần thậm chí còn nhìn thấy, ở trong đan điền của hắn, lúc này vậy mà có một đoá hoa điểm tòn tại ở đó, chính là hoá linh mà hắn vừa luyện hoá xong.

- Đúng rồi! Không phải nói Vạn Đạo Thông Thiên Quyết sau khi hấp thu đủ năng lượng cần thiết liền có thể tiến giai hay sao? Nhất định phải kiểm tra một chút!

Vương Hạo Thần không kịp chờ đợi lập tức ngồi xếp bằng trên mặt đất, bắt đầu vận chuyển nguyên khí theo Vạn Đạo Thông Thiên Quyết lộ tuyến, chạy ra một vòng tuần hoàn.

Ánh mắt chú ý từng đặc điểm hiện ra, Vương Hạo Thần sắc mặt ban đầu là vui vẻ, sau đó liền biến thành cuồng hỉ.

Lúc này Vương Hạo Thần khi vận dụng Vạn Đạo Thông Thiên Quyết tu luyện, tốc độ hấp thu thiên địa linh khí của hắn so với lúc bình thường vậy mà nhanh hơn gấp ba mươi lần đến bốn mươi lần, không chỉ như vậy, trình độ dung nạp nguyên khí cũng như chất lượng nguyên khí mà hắn tu luyện ra đều so với lúc trước tăng lên một mảng lớn.

Trên đại lục, muốn nhận biết một người tu luyện công pháp cấp bậc ra sao kỳ thực không khó, chỉ cần nhìn vào tốc độ hấp thụ thiên địa linh khí xung quanh liền có thể biết được.

Đơn giản mà nói, bình thường nhất Phàm cấp công pháp, tốc độ hấp thụ thiên địa linh khí so với bình thường cao hơn gấp năm lần, trước đó Vương Hạo Thần tu luyện Vạn Đạo Thông Thiên Quyết có tốc độ hấp thụ thiên địa linh khí là gấp bảy lần so với bình thường, tuy rằng trong Phàm cấp công pháp không phải là thấp kém nhất, bất quá cũng chẳng tốt đi đâu.

Mà Linh cấp công pháp, thì lại có tốc độ hấp thụ thiên địa linh khí ít nhất nhanh hơn gấp hai mươi lăm lần so với bình thường, Vạn Đạo Thông Thiên Quyết của Vương Hạo Thần lúc này có thể xem là một đạo Linh cấp công pháp.

Đặt tới Quân cấp công pháp, như vậy tốc độ hấp thụ thiên địa linh khí sẽ là gấp năm mươi lần so với bình thường.

Con số này đối với Vương cấp công pháp thì lại trọn vẹn gấp một trăm lần so với lúc bình thường, nếu là Tôn cấp thì lại càng khủng bố, có tốc độ hấp thụ thiên địa linh khí gấp hai trăm lần lúc bình thường.

Trong truyền thuyết Thánh cấp công pháp, phần lớn đều có thể đạt gấp ba trăm lần tốc độ hấp thụ, nếu là Thánh cấp công pháp bên trong nổi bật tồn tại, con số này rất có thể là gấp bốn trăm lần, thậm chí trong thiên địa còn có một ít cực kỳ cường đại cổ lão công pháp được truyền thừa xuống từ thời viễn cổ, nói không chừng có thể chạm tới cột mốc gấp năm trăm lần tốc độ hấp thụ, chỉ là những bộ công pháp này hầu như chỉ tồn tại trong truyền thuyết, hơn nữa cho dù có số lượng e rằng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, được vũ giả trong thiên hạ xem là “thiên thư”.

Công pháp không thể hoàn toàn quyết định chiến lực của một vũ giả, bởi vì điều này còn phụ thuộc vào rất nhiều thứ, ví dụ như vũ kỹ, tố chất thân thể của vũ giả, hay kinh nghiệm chiến đấu v.v.

Thế nhưng công pháp gần như là thứ xây dựng căn cơ của một vũ giả từ nhỏ yếu cho đến khi trở thành cường giả trong thiên hạ, cũng là thứ quan trọng nhất quyết định tương lai của một vũ giả, xem hắn có thể đi xa bao nhiêu trên võ đạo chi lộ, đồng thời cũng phần nào ảnh hưởng đến sức chiến đấu của vũ giả đó.

Thứ nhất, là phẩm chất công pháp. Một người tu luyện Phàm cấp công pháp, tương lai căn bản không thể tiến xa bao nhiêu trên con đường võ đạo, ngược lại một người nếu như có thể tu luyện Tôn cấp, Vương cấp, hay thậm chí Thánh cấp công pháp, vậy tương lai hắn không muốn trở thành cường giả cũng khó.

Thậm chí, công pháp còn có thể một phần nào đó ảnh hưởng tới thiên phú của người tu luyện, ví dụ một người có thiên tư xuất chúng lại tu luyện một bộ Phàm cấp công pháp, vậy hần con đường tu luyện sẽ gặp rất nhiều trở ngại, không phải vì hần lười biếng hay thiên phú không đủ, mà là bởi vì công pháp hần tu luyện không kịp hần tu vi, cuối cùng trở thành thứ cản trở hần bước tiến, trói buộc hần thiên phú ở trong phạm vi Phàm cấp công pháp, nếu như không đổi mà suốt đời chỉ tu luyện một bộ công pháp như vậy, thiên phú chắc chắn sẽ hao mòn dần, tu vi liên tiếp gặp bình cảnh không thể tiến thêm, cuối cùng dẫn tới việc từ thiên tài biến thành một người thiên phú bình thường, suốt đời cũng không thể trở thành cường giả.

Ngược lại, một người vốn dĩ không có thiên phú tu luyện, thế nhưng vận khí tốt lại có được một bộ công cao cấp, cộng thêm một chút cần cù chăm chỉ, vậy trong tương lai thành tựu nhất định không thể đoán trước, bởi vì trên đời thực sự có không ít công pháp Vương cấp, Tôn cấp có năng lực cải biến một người từ chất theo thời gian, tăng lên từ chất, đồng thời đào móc ra bản thân ẩn dấu tiềm lực, mặc dù ban đầu không thể so sánh với những cái kia tuyệt thế thiên tài, thế nhưng dần dần khoảng cách sẽ không ngừng thu hẹp, đến cuối cùng thậm chí có thể vượt qua thiên tài bình thường, trở thành cường giả đáng sợ trong thiên hạ.

Thứ hai, là phẩm chất nguyên khí, một người nguyên khí do Phàm cấp công pháp tu luyện mà ra căn bản không có cách nào so sánh với nguyên khí một người tu luyện Linh cấp công pháp.

Thứ ba, là tốc độ tu luyện, có thể nói là hiệu suất hấp thu thiên địa linh khí, như đã nói bên trên, nếu như Phàm cấp công pháp chỉ có thể giúp vũ giả gia tăng gấp năm lần tốc độ tu luyện, mà Linh cấp công pháp, thì lại có thể gia tăng đến gấp hai mươi lăm lần.

Thứ tư, là lúc chiến đấu, người tu luyện Phàm cấp công pháp thường không thể so sánh với người tu luyện Linh cấp công pháp trong việc vận dụng nguyên khí một cách nhuần nhuyễn, đồng thời bởi vì nguyên khí cấp bậc chênh lệch, ở đồng cấp chiến đấu, người tu luyện công pháp thấp hơn thường gặp rất nhiều bất lợi, bởi vì nguyên khí của họ chất lượng kém hơn so với đối thủ, vì thế phải lấy số lượng bù đắp chất lượng, tiêu hao tự nhiên cũng so với đối phương lớn hơn rất nhiều, năng lực chiến đấu trong thời gian dài tự nhiên cũng sẽ thua xa người kia.

Tất cả điều trên đều liên quan trực tiếp đến công pháp tu luyện, vậy mới nói, công pháp chính là vũ giả bản nguyên căn cơ, so với vũ kỹ, huyền công càng thêm quan trọng.

Vương Hạo Thần tu luyện Linh cấp công pháp Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, tuy rằng cũng không phải cái gì phẩm cấp quá cao công pháp, thế nhưng ở trong hàng ngũ Thiên Sinh Môn đệ tử cũng đã có tính là không thấp.

Sau sự kiện lần này, Vương Hạo Thần thực sự có suy nghĩ nhất định phải không ngừng tìm kiếm cơ duyên, kỳ vật, để cho Vạn Đạo Thông Thiên Quyết không ngừng tiến giai, đến lúc đó hần tu vi chắc chắn cũng sẽ được hưởng lợi lớn.

Vương Hạo Thần đang muốn đứng lên cử động một chút thân thể, thế nhưng vào lúc này, mi tâm của hần lại loé lên một tia quang huy rực rỡ.

- Oanh!

Đạo quang huy kia vừa hiện ra, liền có một số lượng lớn thông tin hướng đại não Vương Hạo Thần dung nhập đi qua, để cho hần không kịp phản ứng mà có chút choáng váng đầu óc.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Thái Dương Chi Mâu

Đại não truyền tới cơn đau càng lúc càng dữ dội, ngay cả Vương Hạo Thần ý chí tại dưới tình huống không có đề phòng đều không chịu đựng nổi, cả người liền lâm vào hôn mê.

Bất quá cũng không có lâu lắm, Vương Hạo Thần liền một lần nữa tỉnh lại, chỉ là đầu óc vẫn có chút nhức nhối.

Vương Hạo Thần chưa hiểu chuyện gì xảy ra, đúng lúc này, bên trong đại não của hần liền xuất hiện lượng lớn thông tin, khiến cho hần phải ngây người hồi lâu.

Không chỉ như vậy, Vương Hạo Thần lúc này rõ ràng cảm nhận được, huyết mạch chi lực của mình vậy mà so với trước đó đã nồng đậm hơn không ít.

Đại não Vương Hạo Thần lúc này tựa như một cái thư viện nhỏ, chứa đầy công pháp, vũ kỹ, thậm chí là huyền công được lưu lại.

Thế nhưng “thư viện” này, chẳng qua cũng chỉ mới bị khám phá ra một phần rất nhỏ mà thôi, chín mươi chín phần trăm như cũ vẫn nằm trong bóng tối, Vương Hạo Thần cố gắng thế nào đều vô pháp nhìn đến.

Nhìn đi nhìn lại, kỳ thực “thư viện” càng giống như bị phong ấn trong bóng tối, chỉ có khi chủ nhân mạnh lên, mới có thể chậm rãi khai mở đạo phong ấn này.

- Lẽ nào... Thái Dương Vương huyết mạch, cứ mỗi lần ta đột phá một đại cảnh giới, liền lại mở ra một phần thông tin bị phong ấn sao?

Vương Hạo Thần nghĩ đi nghĩ lại đều chỉ có một cách giải thích như vậy, trước đó hắn từ một phạm nhân đột phá tới Vũ Đò, huyết mạch của hắn liền tự động thức tỉnh, phá giải một phần thông tin hay ký ức bị phong ấn trong đầu hắn, lần này có lẽ cũng là như vậy.

Cứ việc chuyện này hết sức khó tin, dù sao muốn phong ấn ký ức của một người hay xa hơn là cưỡng ép phong ấn thông tin vào đầu người đó nói nghe thì dễ, độ khó căn bản là không thể tưởng tượng nổi, ít nhất Vương Hạo Thần biết Vũ Tông cảnh cường giả nhất định không có cái năng lực này, thế nhưng đến giờ Vương Hạo Thần cũng chỉ có thể suy đoán được như vậy.

- Đáng tiếc, một lần này cũng không có thức tỉnh ta trước kia ký ức!

Vương Hạo Thần khẽ thở dài, so với thông tin về những môn võ học kia, hắn ngược lại càng hi vọng ký ức nhiều năm trước của mình có thể thức tỉnh, dù sao mỗi người đều có cội nguồn của riêng mình, nhiều năm như vậy, hắn bề ngoài tỏ ra không để ý, thế nhưng trong lòng lại luôn luôn muốn biết được xuất thân của mình đến cùng là ở đâu.

Đáng tiếc, một lần này thức tỉnh thông tin ký ức, căn bản cũng không có thứ gì đề cập tới hắn khoảng thời gian trước khi chuyển tới Thiên Sinh Môn.

Vương Hạo Thần suy nghĩ vẫn vơ hồi lâu, lại không cảm giác được, cặp mắt của mình, vào lúc này chậm rãi phát sinh dị trạng.

Đồng tử vốn dĩ có màu nâu của Vương Hạo Thần, trong lúc hắn không chú ý, liền xuất hiện một tia kim quang, sau đó kim quang càng lúc càng dày đặc, vậy mà trọn vẹn đem đồng tử của hắn hoàn toàn chuyển hoá thành kim sắc, nhìn qua thực sự giống một vầng thái dương rực rỡ mà cao quý.

Một cơn đau nhức từ nơi mắt khẽ truyền đến, khiến cho Vương Hạo Thần hồi phục tinh thần, vội vàng lấy tay ôm lấy cặp mắt của mình.

Một lúc sau, Vương Hạo Thần mới đem cánh tay của mình dời đi, bất quá rất nhanh hắn liền khựng lại, khuôn mặt lập tức hiện ra vẻ không thể tin tưởng.

Hắn không thể không có phản ứng như vậy, bởi vì lúc này chỉ dựa cặp mắt, vậy mà có thể nhìn thấy cánh tay bên trong huyết nhục, mạch máu, xương cốt,... từng thứ từ nhỏ đến lớn không sót một thứ gì.

Kỳ thực một vũ giả muốn biết thể chất và trạng thái của thân thể mình cũng không có gì khó, chỉ cần chuyên tâm một điểm cảm nhận liền có thể, bất quá chung quy không thể bằng được đồ vật mình có thể tận mắt nhìn thấy, căn bản không thể biết được toàn bộ tình huống của thân thể.

Thế nhưng Vương Hạo Thần lúc này, chỉ cần hắn dùng cặp mắt nhìn nhục thân một chút, liền có thể làm được điều này.

Không chỉ có thân thể của mình, mà tính cả những đồ vật khác ở trong hang động, hắn đồng dạng có thể nhìn ra cấu trúc bên trong của chúng.

Hắn không nhìn được lấy ra từ trong nạp giới một tấm gương, khi nhìn vào, hắn mới giật mình nhận ra, hắn cặp mắt con người, vậy mà đã hoàn toàn hoá thành kim sắc.

Vương Hạo Thần ngây ngốc hồi lâu, vẫn không hiểu đây là xảy ra chuyện gì, cũng may hắn nhớ ra mình vừa mới khai mở một phần thông tin bị phong ấn trong đại não, liền không kịp chờ đợi lập tức đem toàn bộ thông tin vừa khai mở dò xét qua một lần, rốt cuộc tìm đến kim sắc chỉ nhân thông tin.

Thái Dương Chi Mâu!

Nguyên lai, hắn cặp mắt cũng không phải xảy ra vấn đề gì, chỉ là thức tỉnh một loại tiên thiên thiên phú của Thái Dương Vương huyết mạch, tên gọi Thái Dương Chi Mâu.

Thái Dương Chi Mâu, là một loại tiên thiên thiên phú rất đặc biệt chỉ xuất hiện trên người kẻ mang Thái Dương Vương huyết mạch, hơn nữa còn phải là người sở hữu huyết mạch có độ tinh khiết rất cao mới có thể thức tỉnh đến.

Công dụng nguyên bản của Thái Dương Chi Mâu kỳ thực có rất nhiều, năng lực đầu tiên phải kể đến chính là giúp cho chủ nhân có khả năng quan sát cực tốt, có thể nhìn thấy đồ vật cực nhỏ từ khoảng cách xa, ở một số người có huyết mạch tinh khiết đến cực điểm như Vương Hạo Thần, thậm chí có thể nhìn thấu thể chất của người khác, xa hơn còn có thể quan sát cả lộ tuyến vận chuyển nguyên khí trong kinh mạch của đối phương.

Năng lực thứ hai lại là khả năng ghi nhớ, nói trắng ra chính là chỉ cần chủ nhân sử dụng cặp mắt này nhìn qua thứ gì một lần, vậy thì sẽ vĩnh viễn không bao quên, cho dù đó là một quyển cổ thư dài ngàn chương đi chăng nữa.

Năng lực thứ ba, đó là khả năng giúp chủ nhân sở hữu tầm nhìn 360 độ, xoá bỏ điểm mù, đồng nghĩa với việc coi như Vương Hạo Thần đứng quay mặt về phía trước, hắn như cũ có khả năng nhìn thấy mọi thứ ở phía lưng.

Năng lực thứ tư, là trong lúc chiến đấu, người sở hữu Thái Dương Chi Mâu có khả năng nhìn thấu được các cử động của kẻ địch, thậm chí là dự đoán được thế công tiếp theo của đối phương sẽ đánh vào đâu, từ đó có thể trước một bước làm ra biện pháp ứng phó.

Đây là những năng lực cơ bản nhất của Thái Dương Chi Mâu, ngoài ra còn có rất nhiều năng lực cao cấp hơn, được gọi là “mâu thuật” hoặc “nhãn thuật”, bất quá những năng lực cao cấp này cần phải trải qua tu luyện mới có thể sử dụng.

- Nhặt được bảo a!

Vương Hạo Thần trong lòng mừng rỡ, Thái Dương Chi Mâu tuy rằng tạm thời chưa thể trực tiếp tăng lên hấn chiến lực, thế nhưng không thể phủ nhận một điều rằng, sở hữu Thái Dương Chi Mâu, có thể trợ giúp hấn rất nhiều thứ, cả trong việc tu luyện lẫn chiến đấu.

Chỉ nói riêng trong việc chiến đấu, dựa vào Thái Dương Chi Mâu liền có thể dự đoán trước hành động của đối phương, đây là chuyện là đáng sợ đến mức nào? E rằng chỉ cần không phải là cường giả tu vi cao hơn mình quá nhiều, coi như bản thân đánh không lại kẻ địch đều có thể toàn thân trở ra a.

Hoan hỉ qua đi, Vương Hạo Thần liền theo thông tin hướng dẫn thử nghiệm một chút Thái Dương Chi Mâu, chủ yếu là muốn thành thực trong việc đóng mở cặp mắt này, dù sao Thái Dương Chi Mâu tuy rằng lợi hại, thế nhưng hấn không thể lúc nào cũng mang cặp mắt này ra đường, quá khiến người khác chú ý, hơn nữa còn tiêu hao thể lực vô cùng.

Vương Hạo Thần đứng dậy, lúc này cổ kiếm khí hộ thể bên ngoài đã sớm tan rã, bất quá bởi vì hoá linh đã bị hấn thôn phệ, vì thế hoá điểm xung quanh tự nhiên của dân dân toàn bộ tán đi.

- Hả?

Vương Hạo Thần đang muốn rời đi, thế nhưng ánh mắt của hấn lại vô tình nhìn về phía một góc của hang động, trong mắt nhất thời hiện lên một tia nghi hoặc.

Chỗ kia, có một vật giống như một cỗ quan tài bằng đá nằm yên lặng một góc, phía trên dính tro bụi, treo đầy tơ nhện, chứng tỏ đã trải qua một khoảng thời gian rất dài.

Trong lòng mang theo tò mò, Vương Hạo Thần đi tới cỗ quan tài trước mặt, chỉ thấy trên nắp quan tài có khắc mấy chữ rõ ràng rành mạch “Kiếm Quân Mạc Thanh Hư Chi Mộ”.

Mấy chữ này, lập tức khiến cho Vương Hạo Thần trong lòng nổi lên sóng to gió lớn.

Kiếm Quân Mạc Thanh Hư sự tích hấn nghe qua rất nhiều, hấn cũng biết, đối phương tại cuối đời chính là đi vào trong Nhai Đình sơn mạch, từ đó liền không có lại xuất hiện trên thế gian, mọi người phần lớn cho rằng hấn đã rời khỏi Đông Hoa hoàng triều, lại không hề hay biết, hấn kỳ thực đã tọa hoá ở trong Xích Phong Cốc.

- Cường giả phong hoa tuyệt đại một thế hệ như vậy, không ngờ sau cùng vẫn như cũ không chống lại được quy luật của thời gian! Ai... đáng tiếc!

Vương Hạo Thần cảm khái, chấp tay hướng về phía quan tài thi lễ, hấn đối với vị Kiếm Quân đại danh鼎鼎 một trăm năm trước vẫn là có rất lớn tôn kính, dù sao đối phương hoàn cảnh cũng giống như hấn, có tài nhưng thành đạt muộn, hơn nữa hoàn toàn dựa bản thân mình tự lực đi lên, không hề có thể lực sau lưng chống đỡ, tuy sau cùng vô pháp trở thành Vũ Vương, thế nhưng cũng đủ để ngạo thị quần hùng.

Cường giả như vậy, đáng lẽ có thể ở trong cảnh được vạn người tể bái mà vinh quang nhắm mắt, thế nhưng Mạc Thanh Hư sau cùng lại chọn quy ẩn ở trong Xích Phong Cốc heo lánh này, bình đạm sống nốt quãng đời rồi rời khỏi thế gian mà không có một ai biết tới.

- Không nghĩ tới Phệ Huyết Thánh Hoà lại có thể bị một tiểu tử như ngươi luyện hoá thành công, thực sự là để cho ta rất bất ngờ a!

Nhưng mà, Vương Hạo Thần chỉ vừa mới thi lễ xong thì đã có một đạo thanh âm khác đột ngột vang lên trong động phủ, thanh âm này khiến cho Vương Hạo Thần giật mình kinh hãi, vội vàng ngẩng đầu nhìn cỗ quan tài trước mặt, chỉ thấy trên nắp quan tài lúc này xuất hiện một luồng ánh sáng xanh nhạt nhợt, sau đó hoá thành một bóng người, đang mỉm cười nhìn hấn.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Kiếm Quân Mạc Thanh Hư

Bóng người này toàn thân cực kỳ hư huyền, chắc chắn không phải thực thể, bất quá Vương Hạo Thần vẫn có thể nhìn rõ ràng hấn khuôn mặt, độ tuổi khoảng ba mươi, dung mạo bình thường lại ôn hoà, khí chất vô cùng nho nhã.

- Người là... Kiếm Quân Mạc tiên bối?

Nhìn thấy bóng người này xuất hiện, Vương Hạo Thần đồng tử không khỏi thất chặt, có chút không dám chắc mà nói.

- Ha ha! Không nghĩ tới thời gian trôi qua đã lâu như vậy, vẫn còn có người nhớ tới danh tự của ta!

Nam tử nho nhã kia cười lớn một tiếng trong mắt có chút hoài niệm, cũng đã trực tiếp thừa nhận mình thân phận.

Không sai, người này chính là một trăm năm trước tiếng tăm lừng lẫy Kiếm Quân Mạc Thanh Hư.

Vương Hạo Thần nghe vậy, khuôn mặt liền hiện ra một tia nghi hoặc, nếu như người trước mặt thực sự là Mạc Thanh Hư, vậy y đáng ra sớm phải chết, làm sao có thể sống đến tận bây giờ?

Mạc Thanh Hư dường như nhìn ra được Vương Hạo Thần nghi hoặc, liền cười nói:

- Tiểu tử ngươi cũng không cần suy nghĩ nhiều, lão già như ta sớm đã chết rồi, lúc này chẳng qua chỉ là một đạo tàn hồn của ta lưu lại mà thôi!

Vương Hạo Thần lúc này mới hiểu rõ, hoá ra Mạc Thanh Hư cũng giống như hán nghĩ sớm đã chết đi, bất quá vẫn còn lưu lại một đạo tàn hồn, còn y vì cái gì lại làm như vậy hán lại không nghĩ ra.

Mạc Thanh Hư ánh mắt nhìn Vương Hạo Thần tò mò hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi làm sao có thể tìm tới nơi này, lão phu nhìn ra được, ngươi tu vi trước khi luyện hoá hoá linh dường như chỉ là Lục Tinh Vũ Đồ đi a? Làm sao dám mạo hiểm đi tới tận nơi an nghỉ của lão phu?

Vương Hạo Thần hơi chần chờ một chút, sau đó lại lấy ra từ trong nạp giới một tấm địa đồ, chính là tấm địa đồ sư nương trước đó giao cho hán.

Vương Hạo Thần lúc này đã tin chắc rằng chỗ cơ duyên ghi lại trên tấm địa đồ, chính là nơi hán đang đứng, vì thế lúc đưa ra tấm địa đồ cho Mạc Thanh Hư nhìn xem hán cũng không có quá lo lắng.

Còn một nguyên nhân khác, đó là hán không có ý muốn đem chuyện Lý Mộ Tinh và Xích Diễm Thiên Hồ nói cho Mạc Thanh Hư, cũng không định nói nguyên nhân thật sự khiến hán có thể vô tình tìm tới nơi này, bởi vì hán chưa thể hoàn toàn tin tưởng người trước mắt.

Gần một trăm năm trước, Mạc Thanh Hư lần cuối cùng xuất hiện trên giang hồ, là năm hán 70 tuổi, cũng là năm hán đi vào Nhai Đình sơn mạch ẩn cư.

Còn Xích Diễm Thiên Hồ, Vương Hạo Thần không rõ nó bao nhiêu tuổi, bất quá hán lại nghe Lý Mộ Tinh nói qua, nó lần đầu được thế nhân biết tới thời điểm là vào khoảng 30 năm trước, lúc đó, Xích Diễm Thiên Hồ chỉ là giai sơ cấp huyền thú, tức là ngang ngửa với nhân loại Vũ Vương cảnh sơ kỳ.

Xích Diễm Thiên Hồ tung hoành trong giới yêu thú tại Đông Hoa hoàng triều suốt 10 năm, sau đó liền quy ẩn, lúc đó, tu vi của nó vẫn chỉ là lục giai sơ cấp.

20 năm sau, Xích Diễm Thiên Hồ lần nữa xuất thế, thế nhưng nó lúc này đã trở thành lục giai đỉnh phong huyền thú, chiến lực có thể so sánh với Lý Mộ Tinh Vương Giả Bảng đệ thập, tốc độ phát triển này đối với huyền thú có thể nói là hết sức kinh người.

Huyền thú có tiên thiên ưu thế là nhục thân cường đại và tuổi thọ dài, thế nhưng về phương diện tu luyện thì lại không sánh bằng nhân loại, vì thế một nhân loại có thể từ Vũ Vương một sao tăng lên đến Vũ Vương chín sao trong vòng 20 năm thì cũng không khiến nhiều người kinh ngạc, tối đa là bất ngờ một điểm mà thôi, thế nhưng nếu một huyền thú cũng làm được chuyện đó, vậy thì không thể không khiến người khác chấn động.

Lý giải thứ có thể khiến cho Xích Diễm Thiên Hồ thực lực tăng tiến nhanh như vậy, Vương Hạo Thần nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có thể liên tưởng tới hoá linh.

Nhưng phải biết, Mạc Thanh Hư tọa hoá địa điểm chính là sơn động nơi hoá linh sinh trưởng, như vậy chỉ bằng việc Xích Diễm Thiên Hồ đến đây để tu luyện mỗi ngày mà nói, nó không có lý do gì lại không thể phát hiện ra Mạc Thanh Hư hoặc ít nhất là Mạc Thanh Hư quan tài.

Nếu là như vậy, dựa vào bản tính ghét nhân loại như cừu của Xích Diễm Thiên Hồ, nó không có lý do để yên cho Mạc Thanh Hư mới đúng, dù sao với một kẻ không bao giờ tin tưởng nhân loại như nó, chắc chắn sẽ không để một cái nhân loại biết được hoá linh ở trong tay nó còn sống. Cho dù là Mạc Thanh Hư đã chết, Vương Hạo Thần cho rằng chín mươi phần trăm nó cũng sẽ không để cho quan tài của đối phương tiếp tục ở trong động phủ của mình.

Trừ phi, giữa hai người đạt được một cái hiệp nghị nào đó!

.....

Mạc Thanh Hư ánh mắt nhìn vào tấm địa đồ trong tay Vương Hạo Thần, ngẫm nghĩ một lát, giống như đã nhớ ra, liền cười nói:

- Hoá ra là như vậy, tấm địa đồ này, chính là năm xưa sau khi ta quy ẩn tạo ra! Nguyên nhân kỳ thực cũng chẳng có gì, ta trải qua 70 năm trên thế gian, liền biết mình không có cơ hội đột phá tới Vũ Vương, vì thế lúc quy ẩn, đạo tâm đã sớm nguội lạnh, bất quá ta lại có chút không nỡ để cho một đời kiếm đạo lý giải của mình cứ như vậy biến mất, vì thế mới vẽ ra tấm địa này, thật không nghĩ tới, gần 100 năm sau, vật này lại rơi vào trong tay ngươi!

Nói đến đây, Mạc Thanh Hư sắc mặt lên trở nên có chút quái dị, nhìn Vương Hạo Thần nói:

- Ngươi được địa đồ chỉ dẫn mà đến được đây, có nghĩa là cùng ta có duyên, bất quá ta cũng nói thật, ngay từ đầu nhìn thấy ngươi, lão phu thực sự không có ý định thu ngươi làm truyền nhân của ta, lời nói khó nghe một điểm, đó là bởi vì trong mắt lão phu lúc đó, ngươi thiên phú thực sự quá thấp!

Vương Hạo Thần nghe vậy cũng chỉ biết cười khổ, thế nhưng lại không phủ nhận, hán biết Mạc Thanh Hư nói những lời này không phải là không có lý.

Ở độ tuổi của hán hiện tại, tu vi Lục Tinh Vũ Đồ lúc trước thực sự là quá mức kém cỏi, Mạc Thanh Hư cuộc đời nhìn qua không ít thiên tài yêu nghiệt, mà Vương Hạo Thần coi như so với một cái yếu kém trong đó thiên tài cũng thua kém quá xa.

Mạc Thanh Hư ngừng lại một chút, hai mắt sáng rực nhìn xem Vương Hạo Thần rồi tiếp tục nói:

- Bất quá, sau khi nhìn thấy người luyện hoá hoá linh, ta lại thay đổi chủ ý! Ngươi, hoàn toàn có tư cách làm truyền nhân của ta!

Mạc Thanh Hư không thể nhìn thấy tất cả mọi bí mật của Vương Hạo Thần ví dụ như màu vàng tiểu kiếm trong cơ thể hắn, hay bộ công pháp có thể tiến giai thần kỳ là Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, thế nhưng Mạc Thanh Hư lại có thể nhìn thấy một điểm cực kỳ nổi bật ở trên người Vương Hạo Thần, nổi bật tới mức khiến y bỏ qua tất cả những điểm khác của Vương Hạo Thần mà có ý muốn nhận hắn là truyền nhân của mình.

Thứ mà Mạc Thanh Hư nhìn thấy rõ ràng nhất trên người Vương Hạo Thần, đó là... chấp nhất!

Trong mắt Mạc Thanh Hư, thiên phú cùng tư chất đối với hắn chưa bao giờ là quan trọng, nên biết, hắn năm xưa khi chưa trở thành vũ giả kỳ thực cùng phế nhân cũng không khác bao nhiêu, 20 tuổi vẫn không thể trở thành vũ giả, so với Vương Hạo Thần lúc trước còn thê thảm hơn nhiều, trong người không có một tia nguyên khí, nếu là người khác đã sớm bỏ cuộc, chấp nhận sống một cuộc đời của phạm nhân.

Thế nhưng Mạc Thanh Hư lại không như vậy, hắn vẫn tiếp tục cố gắng nỗ lực, cuối cùng dựa vào cơ duyên kỳ ngộ và sự chăm chỉ không giống thường nhân mà trở thành một đời Kiếm Quân vang danh thiên hạ, trên con đường mà hắn đã đi, mọi lúc mọi nơi đều song hành cùng với hai chữ “ chấp nhất “.

Hắn từ nhỏ trong lòng đã mang theo quyết tâm không chịu làm một cái phạm nhân tùy thời có thể bị người khi dễ, hắn chấp nhất với kiếm đạo của mình, ngay cả khi không thể đột phá Vũ Vương, chỉ cần có kiếm trong tay, Mạc Thanh Hư vẫn có tự tin có thể chém giết Vũ Vương.

Đối với chấp nhất, Mạc Thanh Hư đã có thể nói là không thể quen thuộc hơn, bởi vì hắn năm xưa chính là một người như vậy, thậm chí có thể nói, thành công của hắn, chính là được làm nên từ một cô kiên cường chấp nhất ý chí, mà Vương Hạo Thần, lại khiến hắn giống như được nhìn thấy hình bóng của hắn năm nào.

Vương Hạo Thần tu vi có thể không cao, thế nhưng khi nhìn thấy với hoá linh, vẫn không có chút nào do dự, chấp nhận mạo hiểm mạng sống của mình để luyện hoá hoá linh tăng lên thực lực, cho đến giây phút nguy hiểm nhất, hắn một mực kiên trì không bỏ cuộc, Mạc Thanh Hư ở một bên âm thầm quan sát hắn, có thể thấy rõ trong mắt Vương Hạo Thần từ đầu đến cuối chỉ có một mảnh chấp nhất, cho dù đối mặt với cái chết đều chưa từng lui bước, ánh mắt đó, khiến Mạc Thanh Hư rung động trong lòng.

Nguyên nhân dẫn đến cá tính chấp nhất của Vương Hạo Thần chưa hẳn đã giống với Mạc Thanh Hư, thế nhưng cả hai đều có một chung mục đích, đó là trở nên mạnh hơn để bảo vệ mình tôn nghiêm hoặc bảo vệ người bên cạnh mình.

Chính vì như vậy, Mạc Thanh Hư sau khi nhìn thấy Vương Hạo Thần thành công luyện hoá hoá linh, trong lòng liền quyết tâm muốn thu hắn làm đồ đệ, y không quan tâm tới tu vi của Vương Hạo Thần ra sao, cũng chẳng để ý hắn thiên phú thế nào. Bởi vì Mạc Thanh Hư tin tưởng có y chỉ điểm, Vương Hạo Thần tương lai chắc chắn có thể vượt xa y, đạt đến cái cảnh giới mà y suốt đời truy cầu mà không thể đạt đến!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Truyền kỳ kiếm quân

Mạc Thanh Hư làm người cực kỳ chấp nhất, thậm chí có thể nói là chấp nhất đến cực đoan.

Chỉ bằng chấp nhất, hắn một đường từ từ khắc phục tất cả những điểm yếu của mình, sau đó thành tựu một đời Kiếm Quân danh tiếng lẫy lừng khắp thiên hạ, coi như Vũ Vương nhìn thấy hắn, đều phải kiêng dè năm phần.

160 năm trước, tại một toà thành nhỏ nằm ở một nơi hẻo của Đông Hoa hoàng triều, có một thiếu niên mồ côi cha mẹ, tên gọi Mạc Thanh Hư, thiếu niên này trời sinh yếu ớt, kinh mạch nhỏ bé lại tắc nghẽn, hơn nữa từ nhỏ lại bị địch nhân ám toán dẫn đến thân mang ám thương, khiến cho hắn cho dù cố gắng thế nào đều không thể tu luyện ra một tia nguyên khí.

Không thể đã thông kinh mạch, không thể tu luyện ra nguyên khí, điều đó đồng nghĩa với việc Mạc Thanh Hư hoàn toàn không có cách nào trở thành một cái vũ giả.

Lúc đó, trước mặt Mạc Thanh Hư là một tương lai không ánh sáng, 99 phần trăm phải làm một phạm nhân đến hết đời.

Về mặt thiên phú, Mạc Thanh Hư không có thiên phú võ đạo, thậm chí hắn thiên tư đặt trong các nhân vật cùng thế hệ có thể xem là cận bã nhất!

Về mặt gia thế, Mạc Thanh Hư chỉ có một thân một mình, ngay cả một người bằng hữu đều không có, càng không nói tới việc có thể có ân sư chỉ điểm.

Xét về mọi mặt, Mạc Thanh Hư căn bản hoàn toàn không có tố chất của một vũ giả bình thường chứ đừng nói là so sánh với đám thiên tài cùng thời đại của hắn.

160 năm trước, đó là thời đại của lớp tiền bối của đám người lục đại phong chủ Thiên Sinh Môn hiện nay như: Thiên Sinh Môn tiền nhiệm tông chủ Trương Thanh Khuê, Thiên Sinh Môn hiện nay lão tổ cấp nhân vật Lữ Thuần Quân, Đông Hoa hoàng triều trong lịch sử mạnh nhất hoàng đế Hoa Vãn Thiên, Đông Hoa hoàng triều đương thời đệ nhất kiếm đạo cao thủ - Vãn Hà Tông Thạch Kiếm đạo nhân Thạch Sơn Minh,...

Tại trong thời đại này, Đông Hoa hoàng triều thực lực mạnh mẽ hơn hiện tại rất nhiều, Vũ Tông siêu cấp cường giả đều có không ít, vì thế chinh phục được vô số tiểu quốc lân cận, đây có thể xem là thời đại vàng son của Đông Hoa hoàng triều.

So với những thiên tài yêu nghiệt trên, Mạc Thanh Hư thực sự quá mức bình thường, thế nhưng Mạc Thanh Hư lại có một thứ mà không phải thiên tài nào cũng có được, đó là chấp nhất!

Người ngoài chỉ biết rằng Mạc Thanh Hư bởi vì tìm được một cơ duyên do Vũ Vương lưu lại mà vượt khỏi, thế nhưng họ lại không biết được, trước đó, hắn từng dựa vào chính thân thể phạm nhân của mình đánh bại không ít vũ giả.

Cứ việc những người bị hắn đánh bại phần lớn chỉ có tu vi Vũ Đồ cấp thấp, thế nhưng lúc đó Mạc Thanh Hư cũng đã tự mình sáng lập ra một kỳ tích của riêng mình.

Mạc Thanh Hư tự biết bản thân không thể luyện võ, bất kỳ mặt nào về thân thể hắn đều quá yếu, hắn cũng không có thiên phú luyện võ, vì thế hắn quyết định chọn tu kiếm.

Nhiều năm không thể tu luyện ra nguyên khí, sau cùng hắn lựa chọn từ bỏ võ đạo, tập trung luyện khí, tu kiếm khí.

Hắn tu luyện, không phải là cái gì cao siêu kiếm kỹ, bởi vì hắn không có nguyên khí để duy trì, hắn từ đầu tới cuối chỉ tu luyện kiếm pháp cơ bản, tự mình sáng tạo ra những đường kiếm không hoa mỹ, thế nhưng lại nhanh đến cực hạn, khiến cho đối phương không kịp trở tay.

Hắn bội kiếm, chỉ là một thanh kiếm bình thường nhỏ gọn, được thiết kế làm sao để trọng lượng nhẹ nhất có thể, bởi thể lực của Mạc Thanh Hư quá yếu, căn bản không dùng được trọng kiếm, nhưng cho dù là như vậy, hắn tối đa cũng chỉ có thể cùng người giao thủ 50 chiêu, sau 50 chiêu nếu như vẫn không chiến thắng được đối phương, vậy coi như là hắn bại.

Mạc Thanh Hư không biết rằng, bản thân hắn không có gì nổi bật ngoại trừ một thân thiên phú kiếm đạo kinh hãi thế tục, năm hắn 18 tuổi, liền đạt tới cảnh giới kiếm ý trong truyền thuyết, mà hắn lúc đó, vẫn như không có được một tia nguyên khí trong người.

Không ai biết rằng, ngoại trừ Đông Xuyên Kiếm Hoàng và Táng Nguyệt Kiếm Hoàng ra, Mạc Thanh Hư cũng là một người có kiếm đạo cảnh giới đi trước võ đạo, hơn nữa hắn lấy thân phạm nhân mà đạt tới cảnh giới kiếm ý!

Cái này không đại biểu rằng Mạc Thanh Hư kiếm đạo thiên phú so với hai người kia cao hơn, chỉ là hai người kia tâm một nửa đã dành cho võ đạo, còn một nửa khác mới dành cho kiếm đạo, mà Mạc Thanh Hư là toàn tâm toàn ý dồn hết tâm huyết lên kiếm đạo, vì thế hắn mới đạt được kết quả như vậy.

Năm đó Mạc Thanh Hư ý định chính là, dùng kiếm khí thay thế nguyên khí, dùng kiếm chiêu thay thế vũ kỹ, dùng một thanh kiếm xuyên phá tất cả phòng ngự của kẻ địch.

Năm Mạc Thanh Hư 19 tuổi, hắn tiến vào giang hồ, lấy phạm nhân thân thể chém giết không ít Vũ Đồ cảnh vũ giả, bất cứ người nào ra tay với hắn, đều bị hắn một kiếm giết chết, trong đó tu vi cao nhất là một vị Tứ Tinh Vũ Đồ.

Đáng tiếc, Mạc Thanh Hư trên người không có tu vi, vì thế khi chiến đấu gặp rất nhiều cản trở, đặc biệt nếu như bị đối phương quần công, hắn thực sự chỉ có thể bỏ chạy mà không dám chiến.

Muốn dùng kiếm khí thay thế nguyên khí tuy rằng không phải không thể, thế nhưng vào giai đoạn bắt đầu quả thực là muôn vàn khó khăn, phải biết tại tiền kỳ, kiếm khí căn bản không thể so sánh với nguyên khí, hơn nữa lại khó tu hơn nguyên khí rất nhiều, khiến cho con đường của Mạc Thanh Hư gặp vô vàn khó khăn.

Trời không tuyệt đường người, vèn vẹn một năm sau, Mạc Thanh Hư trong lúc vô tình bắt gặp một tòa do Vũ Vương lưu lại động phủ, lại mượn nhờ vị Vũ Vương đó lưu lại vô số bảo dược mà chữa trị kinh mạch bị thương tổn của mình, sau đó liền khai thông bản thân kinh mạch, lần đầu tu luyện ra được một tia nguyên khí, 20 tuổi thành tựu vũ giả.

20 tuổi mới trở thành tựu vũ giả, đối với người khác mà nói đây chính là thành tích của một cái phế vật, thế nhưng Mạc Thanh Hư lại chưa từng để ý, đối với hắn mà nói, võ đạo chỉ là thứ phụ, kiếm đạo mới là thế giới của hắn.

Mạc Thanh Hư dựa vào số tài nguyên mình có được mà tăng lên tu vi, hắn chỉ tu duy nhất một bộ công pháp, ngoài ra tất cả tâm trí đều đặt trên kiếm đạo, vì thế căn cơ của hắn có thể nói là cực kỳ phù phiếm, hầu như là được đan dược linh thảo cưỡng ép tăng lên, nếu như không dùng kiếm mà nói, một kẻ có tu vi thấp hơn hắn ba, bốn tiểu cảnh giới cũng có thể đánh bại hắn.

Ngược lại, Mạc Thanh Hư khi cầm kiếm, hắn chiến lực hoàn toàn có thể xưng là vô địch cùng giai, không ai có thể cùng hắn chiến quá 20 chiêu, thậm chí Mạc Thanh Hư còn sáng lập một cái kỳ tích khác, đó là dùng Vũ Đồ sơ kỳ tu vi ám sát qua một vị Vũ Đồ cao giai.

Kiếm đạo của hắn luôn luôn vượt xa võ đạo tu vi, đối với hắn mà nói, võ đạo chỉ là thứ giúp hắn cải thiện một chút nhục thân và thể lực mà thôi, mà nguyên khí đối với hắn cũng chỉ là thứ để hắn thuận tiện thi triển kiếm pháp, mặc dù vậy hắn, càng tu luyện đến hậu kỳ, Mạc Thanh Hư càng mạnh, cùng giai vũ giả, số người có thể tiếp được 20 kiếm của hắn càng lúc càng ít.

Bởi vì càng tu luyện đến hậu kỳ, hần kiếm ý càng thêm hùng hậu, càng thêm sắc bén, dần dần có dấu hiệu vượt qua nguyên khí, khi tu vi của hần đột phá đến Vũ Linh, thì hần kiếm ý đã đủ mạnh để xuyên thủng bất cứ loại nguyên khí nào, thậm chí có thể nói, nguyên khí của người khác ở trước mặt hần hầu như chỉ có nước bị tàn sát.

Năm 20 tuổi, Mạc Thanh Hư tu vi là Vũ Đồ, kiếm đạo của hần đạt tới kiếm ý đỉnh phong!

Năm 23 tuổi, Mạc Thanh Hư đột phá Vũ Sĩ, kiếm đạo của hần hình thành kiếm thể!

Năm 27 tuổi, Mạc Thanh Hư thành Vũ Sư, hần kinh mạch toàn bộ được kiếm ý tẩy lễ đi qua, hoá thành kiếm mạch!

Năm 30 tuổi, Mạc Thanh Hư tiến giai Vũ Linh, hần kiếm ý đem gân cốt rèn luyện đi qua, tạo thành một bộ kiếm đạo chi cốt – kiếm cốt!

Năm 40 tuổi, Mạc Thanh Hư đột phá đến Vũ Quân, hần kiếm đạo đạt tới kiếm tuý cảnh giới, toàn thân bất cứ vị trí nào đều có thể sử xuất kiếm ý, được kiếm ý rèn dũa qua, cả người lúc này không khác gì một thanh bảo kiếm!

Năm 60 tuổi, Mạc Thanh Hư tu vi đạt đến Vũ Quân đỉnh phong, hần kiếm đạo cũng tiến thêm một bước, chỉ kém một chút liền có thể ngưng kết ra “ kiếm đạo chi tâm “, có thể xem là nửa bước kiếm tâm cảnh giới.

Không ai biết rằng, Mạc Thanh Hư từng cùng Thạch Kiếm đạo nhân Thạch Sơn Minh bí mật đánh một trận, đương nhiên, hai người chỉ là dùng kiếm đạo so đấu, không dùng đến tu vi.

Một trận chiến này, Thạch Sơn Minh... bại!

Nếu là chân chính quyết đấu, một trăm cái Mạc Thanh Hư cũng không phải đối thủ của một Thạch Sơn Minh sớm đã thành hoàng, thế nhưng nếu chỉ nói về kiếm đạo, vậy thì Mạc Thanh Hư quả thực mạnh hơn Thạch Sơn Minh một chút.

Phải biết, cả hai người kiếm đạo cảnh giới đều đã đạt tới kiếm tuý đỉnh phong, thế nhưng dựa vào Mạc Thanh Hư tu vi đáng ra không nên có đáng sợ như vậy kiếm đạo cảnh giới, phần lớn Vũ Hoàng cảnh kiếm tu đều không thể đạt tới cảnh giới này.

Một năm sau trận chiến đấu, cái tên Mạc Thanh Hư chính thức nổi danh khắp Đông Hoa hoàng triều, bởi vì mọi người tận mắt chứng kiến hần dùng Vũ Quân đỉnh phong tu vi, chính diện chém giết năm vị Vũ Vương cường giả!

Đó cũng là ngày mà danh hiệu Kiếm Quân Mạc Thanh Hư ra đời!

Lúc này, Mạc Thanh Hư đã có thể xem là người có kiếm đạo mạnh nhất tại Đông Hoa hoàng triều thời điểm đó!

Thậm chí, hoàng thất lúc đó còn có ý định mời Mạc Thanh Hư về làm sư phụ dạy kiếm cho thái tử, bất quá kết quả sau đó không cần phải nói, Mạc Thanh Hư đương nhiên thẳng thừng từ chối.

Đáng tiếc, đó cũng là lúc mà truyền kỳ dừng lại...

Năm 70 tuổi, sau khi trải qua vô số lần cố gắng, Mạc Thanh Hư rốt cuộc nhận ra rằng, bởi vì căn cơ của mình quá kém, đã vô pháp đột phá đến Vũ Vương, suốt đời chỉ có thể dừng chân tại Vũ Quân đỉnh phong, mà kiếm đạo của hần, đã vượt qua tu vi thân thể quá xa, cuối cùng cũng bị tu vi kiềm chế, rất khó tiến thêm một bước chính thức ngưng tụ ra kiếm tâm.

Mạc Thanh Hư mặc dù không cam lòng, thế nhưng hần cũng chỉ có thể nhận mệnh, dù sao trên đời có những chuyện có tâm nhưng vô lực, hần sai lầm chính là tại quá mức coi thường võ đạo cùng mình thân thể, tiền kỳ chỉ chăm chăm tìm mọi cách tăng lên tu vi, dẫn đến căn cơ yếu kém, tiền kỳ không thấy có bao nhiêu ảnh hưởng, thế nhưng càng đi đến hậu kỳ, hần lại càng cảm giác được việc muốn tiến thêm một bước là có bao nhiêu khó khăn, đừng nói là Vũ Vương, ngay cả Vũ Quân đỉnh phong hần đều mất gần 20 năm mới có thể đạt đến.

Lui một vạn bước mà nói, coi như hần thật có thể đột phá tới Vũ Vương, ít nhất cũng sẽ mất tới 30 đến 40 năm, mà đây cũng chính là cực hạn của hần, vĩnh viễn không thể tiến thêm được nữa.

Mạc Thanh Hư nản lòng thoái chí, không còn muốn ở lại nơi chốn giang hồ nữa, quyết định tiến vào Nhai Đình sơn mạch, bình lặng sống nốt quãng đời còn lại.

Một đời Kiếm Quân, từ đó tuyệt tích giang hồ!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 80: Kiếm quân truyền nhân

Mạc Thanh Hư rời khỏi giang hồ một cách bí ẩn, để cho rất nhiều người nghi hoặc, trong một thời gian dài trở thành đề tài để vô số vũ giả bàn luận, bất quá theo thời gian trôi qua, nhiều người cũng dần quên đi chuyện này, danh hào Kiếm Quân Mạc Thanh Hư cũng theo đó chậm rãi biến mất.

Nhai Đình sơn mạch được biết tới là nơi cuối cùng mà Mạc Thanh Hư xuất hiện trên nhân gian, lúc đầu cũng dẫn tới một chút vũ giả đi tới nơi này tìm kiếm, bất quá những người này đều lần lượt bỏ cuộc.

Thời gian như nước, tuế nguyệt như ca, thoáng một cái chớp mắt, đã gần 80 năm trôi qua, thế hệ cường giả trong thời đại của Mạc Thanh Hư từng người từng người toạ hoá, nhường chỗ cho thế hệ tiếp theo.

Trong thời gian này, cũng có một chút sự kiện khiến người ta chú ý, đó là việc một đầu lục giai Xích Diệm Thiên Hồ vốn dĩ đang tung hoành vô kỵ ở trong giới huyền thú một phương tại Đông Hoa hoàng triều suốt 10 năm đột nhiên biến mất, khiến cho người ta có chút không hiểu thấu.

Không ai biết rằng, Xích Diệm Thiên Hồ không phải vô duyên vô cớ biến mất, kỳ thực, nó là trong một lần tiến vào Nhai Đình sơn mạch du lịch, vô tình phát hiện ra một đạo hoá linh chưa trưởng thành ở trong một ngọn núi, từ đó liền lưu lại ngọn núi này tu luyện.

Mục đích của Xích Diệm Thiên Hồ rất đơn giản, đó là muốn vừa hấp thụ hoá linh năng lượng, vừa có thể đợi đến lúc hoá linh chính thức trưởng thành, sau đó đem nó thôn phệ, để cho bản thân có thể trải qua một lần to lớn thuế biến.

Chỉ là, Xích Diệm Thiên Hồ lại không ngờ rằng, hoá linh chưa thành thực kia, lại là do 80 năm trước quy ẩn Kiếm Quân Mạc Thanh Hư tự mình phát hiện bồi dưỡng, hơn nữa Mạc Thanh Hư ẩn cư tại ngọn núi này suốt 80 năm thời gian lại vẫn còn chưa có chết.

Không sai, mặc dù Mạc Thanh Hư lúc đó cũng chẳng còn sống được bao nhiêu ngày, thế nhưng hắc quả thực còn sống.

Năm đó Mạc Thanh Hư đã gần 150 tuổi, sinh mệnh hầu như đã đến điểm cuối, hắc tu vì quả nhiên vẫn không có đột phá đến Vũ Vương, bất quá trong 80 năm ẩn cư tại Xích Phong Cốc, hắc kiếm đạo cảnh giới không ngờ liền bước ra một bước kia, ngưng tụ trong truyền thuyết “kiếm đạo chi tâm“, đạt tới kiếm tâm cảnh giới.

Kiếm tâm cảnh giới, tại Đông Hoa hoàng triều có thể xem là cảnh giới mơ của mọi kiếm tu, từ khi hoàng triều khai quốc đến nay chỉ có Táng Nguyệt Kiếm Hoàng và Đông Xuyên Kiếm Hoàng.

Trên lý thuyết, chỉ có đạt tới Vũ Hoàng thậm chí Vũ Tông cảnh giới mới có khả năng ngưng tụ ra “kiếm đạo chi tâm“, bất quá Mạc Thanh Hư đã tự mình đập tan khái niệm này, hắc chính là tại Vũ Vương chi cảnh ngưng tụ ra kiếm tâm, chỉ dựa vào điều này, liền có thể nhìn ra được kiếm đạo thiên phú của hắc cao đến mức nào.

Đáng tiếc, hắc lúc đó hùng tâm tráng chí đã mất, chẳng còn lại bao nhiêu ngày giờ, đối với phạm nhân hay vũ giả mà nói, thời gian, chung quy vẫn là kẻ địch lớn nhất của mỗi người.

Lại nói, Xích Diệm Thiên Hồ khi phát hiện Mạc Thanh Hư cũng ở trong Xích Phong Cốc, đồng thời lại biết sự tồn tại của hoá linh, nó đương nhiên không cho phép đối phương được phép sống sót, dù sao, nó thế nhưng là nhìn ra được, lão nhân trước mắt chỉ có nhân loại Vũ Quân tu vi, nó có gì phải kiêng kị?

Mạc Thanh Hư lúc này mặc dù hùng tâm đã mất, thế nhưng thân là một vị kiếm tu, hắc tự tôn cùng kiêu ngạo vẫn còn, tự nhiên không chịu để cho một đầu huyền thú chèn ép, từ đó dẫn đến một trận chiến kinh thiên tại trong Xích Phong Cốc.

Trận đánh này, là trận đầu tiên sau 80 năm của Mạc Thanh Hư, cũng là trận đánh cuối cùng trong đời hắc, đáng tiếc, một trận chiến này... Mạc Thanh Hư bại.

Mạc Thanh Hư đúng là rất mạnh, hắc tại trên kiếm đạo đã có thể xưng là Đông Hoa hoàng triều bên trong đệ nhất nhân, thành tựu kiếm đạo của hắc coi như là Vũ Hoàng cũng phải ghen tị, thế nhưng cái này không thể phủ nhận một điều rằng hắc khí huyết đã không còn, hắc... đã quá già rồi!

Còn nhớ hơn 80 năm về trước, Mạc Thanh Hư kiếm đạo cảnh giới vẫn còn là kiếm tu đỉnh phong, hắc đã có thể dùng Vũ Quân tu vi nghiền ép tuyệt đại bộ phận Vũ Vương sơ cấp, coi như là Vũ Vương trung cấp hắc đều có thể chiến hoà, nếu là Vũ Vương cao cấp, hắc tuy rằng có chút đánh không lại, thế nhưng nếu hắc muốn đi thì đối phương cũng chẳng làm gì được hắc.

Nếu như Mạc Thanh Hư có thể trẻ lại 50 năm, hắc hoàn toàn có thể lật tay trấn sát Xích Diệm Thiên Hồ, bất quá lúc này hắc thật sự không thể.

Kiếm tuy sắc, thế nhưng người cầm kiếm đã không còn sức để dùng kiếm!

Kiếm đạo tuy cao, nhưng Mạc Thanh Hư khí huyết đã khô kiệt, trải qua 80 năm không tu luyện dẫn đến tu vi của hắc không tiến mà lùi, căn bản không thể tiếp tục duy trì uy lực giống như năm xưa.

Đương nhiên, cho dù là Mạc Thanh Hư thực lực đại giảm, dựa vào tu vi kiếm đạo xuất thần nhập hoá của mình, hắc vẫn có thể chiến bình với Xích Diệm Thiên Hồ, ai cũng không làm gì được người kia.

Cuối cùng, Xích Diệm Thiên Hồ phải dựa vào mình một thân khí huyết tràn đầy, chậm rãi tiêu hao Mạc Thanh Hư thể lực, sau cùng mới coi như dành được chiến thắng.

Xích Diệm Thiên Hồ tuy thắng, nhưng nó cũng biết mình kỳ thực chẳng thể làm gì được nhân loại trước mắt, thậm chí, nếu như Mạc Thanh Hư không

tiết hết thấy liều mạng một trận chiến, cho dù nó giết được đối phương, bản thân nó cũng sẽ chôn theo cùng.

Biết đánh tiếp cũng không có ý nghĩa gì, vì thế hai người quyết định ngừng chiến, kết thành một cái giao ước, nội dung trong đó cũng đơn giản, đó là Mạc Thanh Hư để cho Xích Diệm Thiên Hồ ở lại nơi này sử dụng hoá linh năng lượng tu luyện, thế nhưng Xích Diệm Thiên Hồ đồng dạng cũng phải để Mạc Thanh Hư ở lại nơi này, sau khi hấn toạ hoá có thể dùng năng lượng của hoá linh giữ lại một đạo tàn hồn, chờ đợi truyền nhân của mình tìm tới.

Bất quá, nếu như đến lúc hoá linh trưởng thành mà truyền nhân Mạc Thanh Hư chờ đợi vẫn chưa đến, vậy Xích Diệm Thiên Hồ có thể trực tiếp thôn phệ hoá linh, còn Mạc Thanh Hư tàn hồn cũng sẽ theo đó trực tiếp tán đi, chỗ này sẽ không còn cái gì gọi là cơ duyên chi địa nữa.

Không thể không nói, Vương Hạo Thần tương đương may mắn, nếu như hấn đến trễ một thời gian, vậy thứ chờ đợi hấn chỉ là một cỗ quan tài bằng đá mà thôi.

- - - - -

Vương Hạo Thần nghe xong cổ sự của Mạc Thanh Hư, trong lòng không càng thêm kính phục vị tiền bối này, người trước mắt tu vi tuy không cao, Vương Hạo Thần tương lai thừa sức có khả năng vượt xa hấn, thế nhưng về mặt kiếm đạo, Mạc Thanh Hư hoàn toàn đủ tư cách xưng là thiên cổ kỳ tài, dùng tu vi Vũ Quân ngưng tụ thành công “kiếm đạo chi tâm“, cái này thực sự quá mức đáng sợ, đừng nói là tại Đông Hoa hoàng triều, coi như là trên khắp đại lục đều có thể xem là kinh thể thiên tài, thậm chí là loại thiên tài hiếm như lân mao phượng giác.

Phàm là ngưng tụ ra “kiếm đạo chi tâm“ người, liền có được tư cách xưng là kiếm đạo tông sư, thậm chí là kiếm đạo chí tôn!

Mạc Thanh Hư lúc này nhìn Vương Hạo Thần, ánh mắt nhu hoà lại có chút thương thức, nói:

- Tiểu tử! Ta chờ đợi gần 100 năm thời gian, chính là vì muốn tìm lấy một người trở thành của Mạc Thanh Hư ta! Nay ngươi có thể tìm đến nơi này, vì chúng ta hấn là có duyên, lão phu đạo tàn hồn này ngày giờ lại không còn nhiều, không biết ngươi có muốn tiếp nhận truyền thừa của lão phu hay không?

Vương Hạo Thần nghe người kia nói vậy trong lòng liền vui mừng, Mạc Thanh Hư chính là người có kiếm đạo tạo nghệ cao nhất trong lịch sử Đông Hoa hoàng triều, cho dù chỉ được hấn chỉ điểm một chút đều có thể khiến bản thân trên kiếm đạo bước ra một bước dài, thậm chí có khả năng hình thành ra chân chính kiếm ý!

- Văn bối đồng ý! Trước đa tạ tiền bối thanh toàn!

Vương Hạo Thần không tìm ra được lý do cự tuyệt đối, hai tay ôm quyền hướng Mạc Thanh Hư nói.

Bất quá ánh mắt của hấn vô tình lại phát hiện thân thể của Mạc Thanh Hư lúc này dường như so với lúc trước càng thêm hư huyền, cả người khẽ run lên, thanh âm khàn khàn nói:

- Tiền bối, thân thể của ngươi...?

Cái này kỳ thực không có gì khó hiểu, Mạc Thanh Hư tu vi khi còn là Vũ Quân, nếu như hấn muốn có thể khiến cho tàn hồn của mình ở lại trên thế gian một thời gian ngắn, nhưng chắc chắn không thể có chuyện đạo tàn hồn này có thể tồn tại suốt 20 năm trời như vậy, sở dĩ có chuyện này, là bởi vì tàn hồn của hấn mượn nhờ hoá linh năng lượng, lúc này hoá linh đã bị Vương Hạo Thần thôn phệ, Mạc Thanh Hư tàn hồn liền mất đi nguồn cung cấp năng lượng, tự nhiên sẽ không thể tiếp tục tồn tại được lâu.

Nhiều nhất mấy canh giờ, tàn hồn của hấn liền sẽ triệt để tiêu tán!

- Không cần lo lắng, lão phu là kẻ đã chết rồi, đạo tàn hồn này một mực chờ đợi cũng đã sớm mệt mỏi, ngươi hôm nay tìm đến nơi này, kỳ thực chính là giúp lão phu hoàn thành tâm nguyện cuối cùng, cũng coi như là giải thoát cho ta!

Mạc Thanh Hư khoát tay cười nói, như hấn đã nói, hấn đã sớm toạ hoá, chỉ còn lại một đạo tàn hồn mang theo ý chí muốn tìm người để truyền lại võ học cả đời của mình cho hấn, lúc ra đã tìm được, hấn rốt cuộc có thể chính thức nhắm mắt xuôi tay.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Kiếm ý thành! kiếm quân vẫn!

Vương Hạo Thần nhìn Mạc Thanh Hư về mặt bình thân, thậm chí hấn có thể thấy được trong mắt đối phương còn có chút mãn nguyện vì được giải thoát, hấn cũng không biết nên nói gì mới tốt, chỉ có thể im lặng.

Mạc Thanh Hư ngón tay tại trên hư không khẽ điểm một cái, một đạo hào quang nhàn nhạt từ đó bay ra, sau đó dung nhập vào trong Vương Hạo Thần mi tâm, thanh âm nhẹ nhàng nói:

- Đây là ta cả đời kiếm đạo cảm ngộ, sau này có lẽ có thể giúp người rút ngắn thời gian trên con đường tu luyện! Bất quá ta khuyên người không nên lạm dụng những cảm ngộ của ta, bởi vì con đường của người chắc chắn khác ta, nếu như đi theo con đường mà ta đã vạch ra trên kiếm đạo vậy thành tựu của người nhất định không thể cao đi đâu!

Hào quang vừa bay vào mi tâm, Vương Hạo Thần lập tức cảm nhận được một số lượng khổng lồ kiếm đạo cảm ngộ xuất hiện trong mình não hải, trong đó, kiến thức cùng cảm ngộ về kiếm ý là nhiều nhất, tựa như hải dương rộng mênh mông.

Vương Hạo Thần vốn dĩ đã chạm đến cảnh giới nửa bước kiếm ý, lúc này tiếp nhận Mạc Thanh Hư một đời kiến thức về kiếm đạo, hẳn liền nhanh chóng có cảm ngộ mới của riêng mình, vội vàng ngồi xếp bằng trên mặt đất, cố gắng tìm kiếm cánh cửa đột phá.

Mạc Thanh Hư nhìn ra Vương Hạo Thần ý định, cũng không gấp, yên lặng đứng đó nhìn xem Vương Hạo Thần, hẳn kỳ thực cũng muốn biết, thiên phú của tên tiểu tử này cao đến mức nào.

Mạc Thanh Hư hiểu rõ, coi như là có hẳn một đời kiếm đạo cảm ngộ tương trợ, muốn hình thành kiếm ý chân chính cũng tuyệt đối không phải việc dễ, kiếm ý cùng nửa bước kiếm ý chính là hai khái niệm hoàn toàn khác biệt, nếu như lĩnh ngộ nửa bước kiếm ý chỉ có thể khiến cho một người miễn cưỡng được xem là bước một chân vào cảnh giới của kiếm tu, thế nhưng nếu như là một người sở hữu kiếm ý, vậy liền có thể xem là một vị kiếm tu chân chính.

Mạc Thanh ánh mắt cao mình cỡ nào? Sao có thể không nhìn ra Vương Hạo Thần đã cách cảnh giới kiếm ý rất gần, vì thế mới đem kiếm đạo cảm ngộ một đời của mình sớm truyền cho đối phương, để hắn sớm một chút lĩnh ngộ kiếm ý.

Vương Hạo Thần lúc này tựa hồ tiến vào một loại trạng thái kỳ dị, trong lúc mơ hồ, hắn dường như đã nắm bắt được thứ gì đó trong hư vô.

- Àm!

Đột nhiên, một cỗ lãng lệ sắc bén khí thế từ trong người Vương Hạo Thần bạo phát mà ra, tựa như có một thanh thần kiếm xuất kiếm, bắt đầu bộc lộ phong mang của mình.

Không đến năm phút sau, Vương Hạo Thần hai mắt liền mở ra, khuôn mặt lúc này bớt đi một chút non nớt, lại nhiều thêm một phần trưởng thành ôn trọng mà kiên định, tựa như không có thứ gì có thể ảnh hưởng hắn tâm cảnh.

Kiếm ý thành, tâm ý kiên định, tà ma bất xâm!

- Xoạt!

Từ Lam Kiếm rời vỏ, một kiếm quét ra xung quanh!

Không có kiếm khí xuất hiện, thế nhưng trên tường đá hang động lúc này lại xuất hiện một đạo vết kiếm thật sâu, gọn gàng tới cực điểm.

- Kiếm ý đã thành, ta Vương Hạo Thần từ nay rốt cuộc có thể chính thức được xem là một tên kiếm giả!

Vương Hạo Thần tra kiếm vào vỏ, khuôn mặt hiện lên một vòng tươi cười.

Thành công ngưng tụ ra kiếm ý, Vương Hạo Thần mới biết được nửa bước kiếm ý cùng kiếm ý chân chính có bao nhiêu chênh lệch, căn bản là không cách nào so sánh.

Theo hắn phỏng đoán, nửa bước kiếm ý so với kiếm ý chân chính yếu hơn không chỉ mười lần!

Sở hữu kiếm ý, khiến cho hắn sức chiến đấu tăng lên một cái cấp bậc!

Nếu như trước đó Vương Hạo Thần chỉ có tự tin cùng đối thủ cao hơn mình tối đa ba cái tiểu cảnh giới quyết đấu, vậy lúc này coi như gặp phải kẻ địch tu vi cao hơn mình bốn cái tiểu cảnh giới, hắn cũng dám đánh một trận sòng phẳng với đối phương.

Vương Hạo Thần không để ý tới, Mạc Thanh Hư ở một bên, sớm đã kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm.

Mạc Thanh Hư làm sao cũng không nghĩ tới, Vương Hạo Thần có thể trong khoảng thời gian ngắn như vậy liền có thể tu thành kiếm ý, phải biết, hắn bản thân cũng là kiếm đạo hiếm có thiên tài, lúc trước từ nửa bước kiếm ý hoá thành kiếm ý chân chính cũng phải mất nửa ngày thời gian, đừng thế này là nhiều, chỉ có kiếm giả mới biết được, muốn ngưng tụ kiếm ý đến cùng có bao nhiêu khó khăn, người thiên phú tương đối tốt chí ít cũng mất vài ngày, người thiên phú kém có khi phải mất đến một tuần thậm chí còn lâu hơn, Mạc Thanh Hư có thể tại trong nửa ngày thời gian ngưng tụ ra kiếm ý, đã đủ nói lên kiếm đạo thiên phú của hắn cao đến mức nào.

Thế nhưng lúc này, Mạc Thanh Hư vậy mà lại tận mắt nhìn thấy một kẻ chỉ dùng chưa tới nửa canh giờ thời gian liền thành công ngưng tụ ra kiếm khí, theo hắn suy nghĩ trước đó, cho dù Vương Hạo Thần có được hắn kiếm đạo cảm ngộ hỗ trợ, chí ít cũng phải giống như hắn mất nửa ngày thời gian a.

Bất quá Mạc Thanh Hư lần này xem ra, hẳn quả thật đã đánh giá quá thấp kiếm đạo thiên phú của Vương Hạo Thần.

Nửa canh giờ liền ngưng tụ ra kiếm ý, loại này thiên phú hoàn toàn có thể xem là kinh hãi thế tục, cho dù nói ra cũng sẽ không có bao nhiêu người tin tưởng.

- Ha ha! Không nghĩ tới tiểu tử ngươi kiếm đạo thiên phú còn ở trên lão phu, thành tựu của ngươi ngày sau, nhất định vượt xa ta!

Mạc Thanh Hư cảm khái nhìn Vương Hạo Thần nói, trong mắt có chút tự hào, thiên tài như vậy, lại có thể xem là nửa cái đệ tử của mình, hẳn dưới tuổi vàng e rằng năm mớ cũng sẽ cười tỉnh.

- Còn nhờ tiền bối truyền cho ta không lộ kiếm đạo cảm ngộ, nếu không ta chắc chắn không cách nào nhanh như vậy liền thành công!

Wang Hao Shen khiêm tốn nói.

Mạc Thanh Hư cười cười không đáp, hẳn biết rõ, nếu như đổi lại là người khác, kể cả khi có được hắn kiếm đạo cảm ngộ, cũng không có khả năng trong vòng nửa canh giờ liền có thể ngưng tụ ra kiếm ý, Vương Hạo Thần có thể làm được điều này, hoàn toàn là bởi vì đối phương tự thân thiên phú, hắn kiếm đạo cảm ngộ chỉ là giúp Vương Hạo Thần rút ngắn chút thời gian mà thôi.

- Tiểu tử, ngươi tên là gì?

Mạc Thanh Hư nhu hoà nhìn xem Vương Hạo Thần, mở miệng hỏi.

- Văn bối gọi Vương Hạo Thần!

Wang Hao Shen đáp.

Mạc Thanh Hư gật đầu, khẽ tán thưởng nói:

- Ân, tên rất hay! Lão phu một đời tung hoành thiên hạ, chỉ có một cái tiếc nuối đó là khi còn sống không thu được một cái đệ tử, lúc này ngươi xem như đã thoả mãn ta tâm nguyện, lão phu dù chết cũng không hối tiếc!

- Hạo Thần, ngươi có thể xem là lão phu nửa cái đệ tử, bất quá ta lúc này thời gian không còn nhiều, chẳng thể tận tay dạy cho ngươi thứ gì, chỉ có thể cho ngươi một ít lời khuyên!

Nói đến đây, Mạc Thanh Hư thân ảnh lại càng thêm hư huyền, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến.

Wang Hao Shen vội vàng ngưng thần lắng nghe, hẳn biết, đây rất có thể là những lời nói cuối cùng của Mạc Thanh Hư với hắn.

Mạc Thanh Hư hai tay chấp sau lưng, ánh mắt thâm thúy như muốn nhìn xoáy vào hư không mờ mịt, chậm rãi nói:

- Kiếm đạo chi lộ, rộng lớn vô biên, coi như là lão phu cũng chỉ mới khám phá ra một chút thâm ảo bên trong mà thôi! Ngươi tuy rằng đã có được kiếm ý, thế nhưng trên kiếm đạo chi lộ chỉ là mới bắt đầu cất bước, tuyệt đối không được vì một điểm thành tựu này mà kiêu ngạo!

- Kiếm ý bên trong còn chia làm cửu trọng, trên kiếm ý càng là có kiếm thể, kiếm mạch, kiếm cốt, kiếm tủy, kiếm tâm, kiếm hồn, kiếm vực thất đại kiếm đạo cảnh giới! Lão phu năm xưa cũng là trước khi chết mới may mắn đột phá tới kiếm tâm, sau đó liền vô pháp tái tiến một bước ngưng tụ ra kiếm hồn! Ngươi bây giờ cảnh giới nhiều nhất chỉ có thể xem là kiếm ý tầng một mà thôi, tại Đông Hoa hoàng triều, người có kiếm ý mạnh hơn người chắc chắn rất nhiều, càng đừng nói đến Đông Hoa hoàng triều chỉ là ở trên Huyền Vũ đại lục một cái ở trong thâm sơn cùng cốc quốc gia, ở bên ngoài càng là cường giả vô số! Nếu như tương lai ngươi muốn đi được xa hơn, chắc chắn phải rời khỏi nơi này đi tới Trung Châu, nơi đó mới chính là thánh địa của người tu luyện, là nơi mọi võ giả trên đại lục đều hướng tới!

Wang Hao Shen cẩn thận lắng nghe ghi nhớ từng câu từng lời của Mạc Thanh Hư, sau cùng liền cung kính nói:

- Đa tạ tiền bối dạy bảo, Vương Hạo Thần xin ghi nhớ!

Mạc Thanh Hư mỉm cười, hiển nhiên đối với Vương Hạo Thần biểu hiện rất thoả mãn, đúng lúc này, hắn thân thể bắt đầu tiêu tán thành những đạo quang huy nhàn nhạt, nhẹ giọng nói:

- Hạo Thần, thời khắc của lão phu đã đến rồi!

Wang Hao Shen thân hình lại run lên, khoé mắt trào ra lệ quang, bất quá bị hắn kiềm lại, thanh âm có chút run rẩy nói:

- Tiền bối đối với Vương Hạo Thần có ân, văn bối không biết lấy gì đền đáp! Nếu như tiền bối còn có chuyện gì chưa viên mãn xin hãy nói cho ta biết, văn bối nhất định toàn lực giúp tiền bối hoàn thành tâm nguyện!

Mạc Thanh Hư nghe hắn nói như vậy thần sắc khẽ động lại, lưỡng lự một chút, sau đó liền thờ dài, nói:

- Chuyện chưa viên mãn lão phu đã không có, bất quá tại Đông Hoa hoàng triều nhiều năm trước có một tông môn là Tà Thiên Tông, trong đó có một nữ nhân tên gọi Lãnh Vân! Nếu như ngươi sau này có thể gặp được nàng hoặc hậu nhân, xin hãy thay ta chiếu cố họ một hai, nếu như không tìm được... vậy liền quên đi!

Lời nói vừa dứt, Mạc Thanh Hư thân thể cũng trực tiếp tan biến, kể từ lúc này, vị Kiếm Quân tiếng lừng lẫy một thời rốt cuộc triệt để chết đi, không còn gì lưu lại trên thế gian này.

Vương Hạo Thần đứng lặng trước quan tài của Mạc Thanh Hư hồi lâu, sau đó liền quỳ xuống đối với quan tài dập đầu ba cái, nói:

- Tiền bối người cứ an tâm mà đi thôi, chuyện tiền bối giao phó ta nhất định sẽ hết sức hoàn thành!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Chia tay

Rời đi Mạc Thanh Hư mộ phủ, Vương Hạo Thần nhanh chóng ra khỏi Xích Diệm Thiên Hồ sơn động, đưa mắt nhìn lên bầu trời.

Lúc này trên trời đại chiến vẫn đang tiếp diễn, Lý Mộ Tinh cùng Xích Diệm Thiên Hồ đều đã đánh ra chân hoá, ở trên không trung chiến đến thôn thiên hám địa.

Nói đúng ra, Xích Diệm Thiên Hồ kỳ thực không có ý muốn tiếp tục cùng Lý Mộ Tinh chiến đấu, một phần bởi vì nó thừa biết bản thân chẳng làm gì được nhân loại trước mắt, một phần lại là bởi vì nó trước đó không lâu không hiểu sao lại không thể cảm nhận được hoả linh năng lượng nữa.

Chỉ dựa vào một lý do sau, đã đủ để khiến Xích Diệm Thiên Hồ đứng ngồi không yên.

Hoả linh là vật quyết định nó có thể đột phá tới cảnh giới thất giai huyền thủ trong truyền thuyết hay không, tuyệt đối không thể để xảy ra vấn đề!

Xích Diệm Thiên Hồ nguyên bản muốn quay lại nó sơn động, thế nhưng Lý Mộ Tinh nơi nào chịu cho nó toại nguyện, lập tức toàn lực cản lại nó đường đi.

Xích Diệm Thiên Hồ không ngừng bị ngăn cản, trong lòng vừa phiền muộn cũng có chút phát hoả, thế càng lúc càng ác liệt, muốn liều mạng mở ra một con đường thoát đi.

Hai người kẻ công người thủ, cuối cùng ai cũng không dứt ra được, chỉ có thể tiếp tục chiến đấu đến khi có một người trong đó ngã xuống.

Vương Hạo Thần cũng nhận ra tình thế trận chiến trên bầu trời, lông mày khẽ nhíu lại, hắn rất muốn đi lên giúp Lý Mộ Tinh phá vây, bất quá hắn còn chưa có muốn chết, cho dù hắn đã đột phá tới Vũ Sĩ, như cũ không có cách nào cùng hai cái Vũ Vương đỉnh phong so sánh, đoán chừng chỉ là hai người kia đánh ra dư ba khí thế, cũng đủ cho hắn tan xương nát thịt.

Suy nghĩ hồi lâu, Vương Hạo Thần hai mắt liền khẽ sáng lên, trong lòng rốt cuộc có chủ ý.

Trong đầu ý niệm hơi động, Vương Hạo Thần vận dụng toàn thân nguyên khí, dẫn động trong đan điền Phệ Huyết Thánh Hoả, một chương đánh đi ra, hướng về phía sơn động đánh tới.

- Vũ!

Hoả diễm màu đỏ bùng cháy trước sơn động, không có vật dẫn lửa, thế nhưng đối với hoả linh mà nói căn bản không thành vấn đề, sức nóng lập tức điên cuồng lan tràn ra xung quanh.

Vương Hạo Thần sắc mặt hơi tái nhợt, hắn là lần đầu sử dụng hoả linh, còn không có triệt để thành thục, hơn nữa dẫn động hoả linh năng lượng tiêu tốn rất nhiều nguyên khí, để cho hắn cũng có chút ăn không tiêu.

Xích Diệm Thiên Hồ vốn dĩ đang cùng Lý Mộ Tinh đại chiến, lúc này đột nhiên nhìn thấy hoả diễm bốc lên trong sơn động của mình, trong lòng lập tức trầm xuống, trong mắt hung quang loé lên, cũng không quản Lý Mộ Tinh dữ dội thế công, thân hình hướng về phía sơn động điên cuồng lao tới.

- Hừ!

Lý Mộ Tinh lạnh rên một tiếng, một kiếm toàn lực đâm đi ra, mang theo cuồng phong rít gào âm thanh, uy thế như có thể đem vạn vật trước mắt trảm làm hai.

- Xoạt!

Xích Diệm Thiên Hồ lần này không ngờ lại không quan tâm đến công kích của Lý Mộ Tinh, để cho một kiếm của nàng chém vào phần vai, máu tươi lập tức bắn ra như suối, thế nhưng đồng thời nó thú thảo cũng đánh thẳng về phía Lý Mộ Tinh.

- Cút!

Lý Mộ Tinh vội vàng xoay kiếm về đón đỡ, thế nhưng vẫn bị lực trùng kích đẩy vang ra xa, Xích Diệm Thiên Hồ lập tức bắt lấy thời cơ chạy về sơn động của mình.

Phương pháp lấy thương đổi thương này, rõ ràng là Xích Diệm Thiên Hồ chịu thiệt, thế nhưng nó lúc này đã không quan nhiều được như vậy, hoá linh đối với nó thực sự quá quan trọng, tuyệt đối không thể để mất.

Lý Mộ Tinh nhìn thấy Xích Diệm Thiên Hồ chạy đi, khuôn mặt không khỏi đại biến, đang muốn đuổi theo, liền nghe được một đạo thanh âm có chút uể oải truyền vào tai:

- Ta vất vả lắm mới dẫn đi sự chú ý của nó, bây giờ cô lại quay lại tìm nó, đây là muốn hại chết ta sao?

Lý Mộ Tinh sững sốt, vội vàng đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy Vương Hạo Thần đang đứng dưới chân núi vẫy tay nhìn mình, khuôn mặt anh tuấn treo lấy nụ cười nhân nhật.

Thân ảnh khẽ run lên, Lý Mộ Tinh trực tiếp xuất hiện tại Vương Hạo Thần bên người, có chút hồ nghi nhìn đám lửa đang cháy trên đỉnh núi, sau đó lại nhìn hấn nói:

- Ngọn lửa kia là do nguoi gây ra?

- Khoan nói những cái này, chúng ta tốt hơn là nên đi sớm một chút, nếu không tên kia rất nhanh liền chạy tới liều mạng với chúng ta a!

Wương Hạo Thần không kịp hướng nàng giải thích, thanh âm có chút vội vàng nói.

- Nhân loại đáng chết! Các nguoi lại dám trộm bản toạ đồ vật!

Lý Mộ Tinh còn chưa hiểu gì, một đạo găm thét giận dữ thú âm đã từ trong sơn động truyền ra, hầu như khiến cho trên núi cây cối chấn động dữ dội, từ đó có thể thấy được, Xích Diệm Thiên Hồ lúc này tức giận đến mức nào.

- Đi!

Lý Mộ Tinh không do dự nữa, một tay bắt lấy Vương Hạo Thần bả vai, hai người thân ảnh lập tức biến mất, dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi Xích Phong Cốc.

Tốc độ của Lý Mộ Tinh rất nhanh, khiến cho Vương Hạo Thần như cũ không kịp trở tay, bất quá trong lúc nhất thời, hấn vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy Xích Diệm Thiên Hồ không lồ thú thân đang bay ra khỏi sơn động, khuôn mặt tràn ngập giận dữ điên cuồng chỉ ý.

Xích Diệm Thiên Hồ lúc này hầu như đã phát điên rồi, đồ vật được mình cẩn thận chăm sóc mấy chục năm, nay gần tới lúc có thể thu hoạch, lại bị kẻ khác đoạt mất, nó có thể không phát điên sao?

Đoán chừng bây giờ, Xích Diệm Thiên Hồ chính là đang lục tung cả Xích Phong Cốc lên để tìm thủ phạm đã cướp đi hoá linh của nó, đáng tiếc nó tốc độ lại không thể so sánh với Lý Mộ Tinh, căn bản không cách nào đuổi kịp.

Xem ra, Xích Phong Cốc trong một khoảng thời gian chắc chắn sẽ không yên bình rồi.

.....

Lý Mộ Tinh không để ý đến Xích Diệm Thiên Hồ găm thét, toàn lực đem Vương Hạo Thần chạy ra khỏi Xích Phong Cốc, một đường chạy tới Nhai Đình sơn mạch bên ngoài, mới tìm một địa phương bí mật dừng chân.

Wương Hạo Thần thở phào một hơi, vừa rồi thực sự quá nguy hiểm, khá tốt Xích Diệm Thiên Hồ không chú ý tới hấn, nếu không e rằng hấn có 100 cái mạng cũng không đủ để chết.

Căng thẳng qua đi, hấn đem mới đem Xích Diệm Đan từ trong nạp giới lấy ra đưa cho Lý Mộ Tinh, mỉm cười nói:

- May mắn không làm nhục mệnh!

Lý Mộ Tinh ánh mắt hơi run lên, có chút kích động tiếp lấy Xích Diệm Đan đồ rục từ tay Vương Hạo Thần, có thứ này, cơ hội để sự phụ của nàng thành công đột phá cảnh giới trong truyền thuyết kia lại cao hơn một thành.

Nếu như sự phụ của nàng thực sự thành công, vậy Vân Hà Tông sẽ có một thêm một vị tuyệt đỉnh cường giả, rất có khả năng sẽ có thể đứng ngang hàng với Cô Kiếm Trai, luận thực lực chỉ kém nỗi Ngạo Tuyết sơn trang và hoàng thất, địa vị có thể nói là một bước lên trời.

Lý Mộ Tinh phức tạp nhìn Vương Hạo Thần một chút, sau chuyện này, Vân Hà Tông thực sự nợ thiếu niên này một món ân tình rất lớn, lại nói nàng nợ Vương Hạo Thần, kỳ thực không chỉ có một chuyện này.

Đem cảm xúc trong mắt thu liễm lại, Lý Mộ Tinh thanh âm đậm mạc nói:

- Đa tạ nguoi nhiều lần trợ giúp ta! Nói ra yêu cầu của nguoi đi, chỉ cần ta có thể làm được nhất định sẽ hoàn lại ân tình cho nguoi!

Nghe nàng nói vậy, Vương Hạo Thần trong lòng khẽ xiết chặt, ánh mắt lộ ra một tia buồn bã, thấp giọng nói:

- Ta đã nói, ta không cần bảo đáp!

Hắn từ chối, một phần bởi vì đối với Lý Mộ Tinh thái độ có chút phản cảm, một phần là vì hắn cảm thấy, mình lần này thu hoạch có thể nói là rất lớn, không nói đầu xa, chỉ bằng việc hắn dựa vào thôn phệ hoá linh khiến cho tu vi hầu như tăng lên một cái đại cảnh giới, đã đủ khiến cho hắn vui mừng đến trong lòng nở hoa.

Khá tốt Vạn Đạo Thông Thiên Quyết có công năng che dấu bản thân tu vi, nếu không e rằng sẽ dọa cho Lý Mộ Tinh một trận kinh hãi.

Lý Mộ Tinh nhú mày, lại nói:

- Vì sao không cần? Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta không xuất ra nổi thứ ngươi cần? Ngươi phải biết, ta Văn Hà Tông so với Thiên Sinh Môn của ngươi chỉ hơn chứ không kém, ta dù gì cũng là tông môn một cái trường lão, công pháp, vũ kỹ cao cấp ta cũng có không ít, thậm chí nếu ngươi muốn ta giúp ngươi tranh thủ một chút tài nguyên tu luyện hoặc sự ủng hộ của Văn Hà Tông cũng không phải không thể...

- Đủ!

Vương Hạo Thần càng nghe, trong lòng càng thêm khó chịu, cuối cùng không nhịn được mà gầm nhẹ một tiếng, trực tiếp cắt ngang lời nói của Lý Mộ Tinh.

Lý Mộ Tinh bị hắn ngắt lời không khỏi sững sờ, nàng thân phận cao quý bậc nào, trong tông môn cũng chẳng có mấy người dám không cho nàng mặt mũi, thế nhưng hôm nay lại bị một cái thiếu niên vô lễ ngắt lời, khiến cho nàng thậm chí có chút không kịp phản ứng.

Vương Hạo Thần âm trầm nhìn Lý Mộ Tinh một mắt, cố gắng kiềm chế cơn giận trong lòng, bỗng nhiên chậm rãi cất bước vượt qua nàng, mở miệng nói:

- Ta nhắc lại một lần cuối cùng, ta giúp cô, thuần túy chỉ là vì sở thích, chưa từng cầu mong sẽ được đáp lại! Nếu như cô muốn, vậy cứ xem như là cô nợ ta một món ân tình, sau này có dịp liền trả lại ta là được! Bất quá hiện tại chúng ta hẳn là không thể chung đường... Lý cô nương, hữu duyên gặp lại!

Nói xong những lời này, Vương Hạo Thần gương mặt bắt đầu vặn vẹo, hắn quyết định rời đi, bởi vì đứng trước Lý Mộ Tinh lúc này, không hiểu sao lại khiến cho hắn có cảm giác rất áp lực, tựa hồ mình ngay cả tư cách cò kè mặc cả với nàng cũng không có, đồng thời lại cảm thấy, nàng lúc này muốn trả thù lao cho hắn, chính là muốn cùng hắn đoạn tuyệt duyên phận của hai người, cái này để cho hắn không thể chấp nhận.

Lý Mộ Tinh ngờ ngác nhìn theo bóng lưng người thiếu niên đang rời đi, trong lòng không hiểu sao cũng nhói đau, ngữ khí xa lạ của hắn, để cho nàng cực kỳ ám ức, tựa như vừa đánh mất một thứ quan trọng trong lòng mình, tâm hồn thiếu nữ vào lúc này cũng nổi lên nhàn nhạt cơn sóng.

Sau cùng, nàng rốt cuộc không nhịn được, mở miệng nói:

- Vương Hạo Thần, nếu như ngươi đối với ta có ý nghĩ, vậy hãy dùng thực lực của mình để chứng minh, nếu như một ngày ngươi có thể chứng minh thực lực và tiềm năng của ngươi lớn hơn ta, vậy nói không chừng... ta thực sự có thể ở cùng ngươi!

Lý Mộ Tinh vô tình sao? Hoàn toàn không phải, nàng đối với Vương Hạo Thần không thể nói là một tia cảm xúc cũng không có, thế nhưng nàng biết rõ, cho dù nàng có thể không cần mặt mũi đến với hắn, Văn Hà Tông cũng sẽ không bao giờ chấp nhận việc để cho mình một vị tương lai có một tia cơ hội đột phá đến Vũ Tông cảnh siêu cấp cường giả cùng một tên tiểu tử vô danh kết duyên, nếu như làm đến cùng, không những không thể khiến cho hai người hạnh phúc, ngược lại sẽ mang đến cho Vương Hạo Thần hoạ sát thân!

Vương Hạo Thần bước chân hơi khựng lại, sau đó liền khẽ nắm chặt hai tay thể hiện sự quyết tâm trong lòng, cũng không quay đầu lại, cước bộ ngay sau đó lại nhanh hơn, chỉ là Lý Mộ Tinh lại có thể nghe thấy trong không gian nhất thời vang lên ba tiếng nhẹ nhàng:

- Hẹn gặp lại!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Lựa chọn vũ kỹ (1)

Chia tay Lý Mộ Tinh, Vương Hạo Thần liền tìm một chỗ sơn động kín đáo bế quan tu luyện.

Hắn tu vi không bao lâu liền đột phá gần một đại cảnh giới, căn cơ tuy vững, thế nhưng năng lực chiến đấu lại bị tu vi bỏ xa, dẫn đến chiến lực của hắn lúc này trong cùng cảnh giới hoàn toàn có thể xem là lớt đảy tồn tại.

Vì thế lần này bế quan, hắn nhất định phải nhanh chóng tăng cường bản thân chiến lực, dù sao mục tiêu hắn nhắm đến chính là vô địch cùng cảnh giới, nếu không tu vi tăng nhanh cũng không có ý nghĩa gì.

Từ khi hạ sơn đến nay, Vương Hạo Thần rốt cuộc có cơ hội ngồi xuống đánh giá lại võ học tổng cương của mình một lần, hắn phát hiện bởi vì tu vi của mình tăng lên quá nhanh, đối với võ học lĩnh ngộ cũng tăng lên một mảng lớn, tất cả những vũ kỹ mà hắn tu luyện trước đó đều đã không đủ để đáp ứng hắn yêu cầu.

Ví dụ như Phục Hồ Quyền, lúc này trong mắt hắn đã không có cái gì tác dụng, bởi vì cho dù hắn thi triển ra Phục Hồ Quyền cảnh giới cao nhất “thập hồ chi lực”, đối với hắn chiến lực kỳ thực cũng chẳng có bao nhiêu trợ giúp. Dù sao Phục Hồ Quyền chẳng qua chỉ là một bộ Phàm cấp hạ phẩm vũ kỹ mà thôi, nếu là tại Vũ Đồ cảnh, có lẽ đối với Vương Hạo Thần có không ít tác dụng, thế nhưng lúc này tu vi của hắn lại là Ngũ Tinh Vũ Sĩ, Phục Hồ Quyền đương nhiên trở nên quá mức tầm thường.

Về phần kiếm pháp, Vương Hạo Thần tại Vũ Đồ cảnh có tu luyện Toàn Phong kiếm pháp, đẳng cấp so với Phục Hồ Quyền cao hơn một chút, còn nhớ không bao lâu trước đó, Vương Hạo Thần cũng chưa thể hoàn toàn nắm giữ thức thứ ba “Vô Ảnh Thức” trong Toàn Phong kiếm pháp, bất quá lúc này bộ pháp này trong mắt hắn cũng trở thành gân gà đồng dạng.

Trong những vũ kỹ mà Vương Hạo Thần có hiện nay, e rằng chỉ còn lại Viêm Lôi Quyết là có thể tăng cường hắn chiến lực, bất quá như vậy chắc chắn là không đủ.

Chính vì vậy, Vương Hạo Thần nhất định phải nhanh chóng tu luyện những loại vũ kỹ mới, hơn nữa cấp bậc không thể quá thấp, bởi vì dựa vào thiên phú của hắn, tại Vũ Sĩ, ít nhất cũng phải là Linh cấp vũ kỹ mới miễn cưỡng đủ để cho hắn tu luyện.

Nếu là bình thường, Linh cấp vũ kỹ đối với Vũ Sĩ thực sự có chút khó tìm, bất quá Vương Hạo Thần không thiếu nhất chính là công pháp và vũ kỹ, những chuyện này tự nhiên không thể làm khó được hắn.

Trong đầu hắn, ẩn chứa vô số vũ kỹ cao cấp, trong đó Linh cấp vũ kỹ càng là nhiều vô số kể, trong đó còn có một số loại ẩn chứa tiềm lực kinh người, thậm chí không thể dùng phẩm cấp để phán đoán.

Đã chọn thì phải chọn thứ tốt nhất, đây chính là Vương Hạo Thần suy nghĩ!

Rất nhanh, Vương Hạo Thần liền tìm được một loại vũ kỹ khiến hắn tâm động, là một bộ Linh cấp thượng phẩm vũ kỹ, Cửu Dương Phần Thiên Chương!

Cửu Dương Phần Thiên Chương, là một bộ chí dương chí cương chương pháp, cực kỳ thích hợp với người sở hữu tính khiết hỏa thuộc tính nguyên khí, uy lực cực kỳ cường đại, mỗi chương đánh ra đều mang theo nhiệt độ khủng bố như hỏa diễm, thiêu cháy mọi thứ cản đường.

Ngoài ra, bộ chương pháp này còn có công dụng tinh lọc nguyên khí, cường hoá thể chất, hoàn toàn có thể tính là một bộ công thể vũ kỹ.

Nói về quá trình tu luyện, Cửu Dương Phần Thiên Chương chia làm chín đại cảnh giới, hay còn gọi là “cửu dương”.

Muốn đạt tới mỗi một “dương” trong Cửu Dương Phần Thiên Chương, bắt buộc phải ngưng tụ ra cửu dương chân lực!

Cửu dương chân lực là thứ chỉ có thể được tạo ra bởi Cửu Dương Phần Thiên Chương, người tu luyện phải ngưng tụ ra cửu dương chân lực, lúc đó mới được tính là nhập môn.

Cửu dương chân lực ẩn chứa tinh hoa của quyền pháp, tựa như một mặt trời nhỏ, kết hợp với nguyên khí của người sử dụng liền khiến uy lực của quyền pháp bạo tăng, thậm chí có thể nói, không có cửu dương chân lực, Cửu Dương Phần Thiên Chương căn bản không tính là thứ gì.

Mỗi người tu luyện Cửu Dương Phần Thiên Chương nhiều nhất chỉ có thể luyện thành chín lần cửu dương chân lực, đó cũng là lúc mà người tu luyện đạt tới cửu dương cảnh giới, trong thân thể thậm chí có khả năng sản sinh ra hỏa diễm, quyền pháp chính thức đại viên mãn.

Đại viên mãn Cửu Dương Phần Thiên Chương, cửu dương đồng thời liên hợp, một chương đánh ra tựa như có hỏa diễm thiêu đốt, uy lực đủ để xưng vương trong Linh cấp vũ kỹ, thậm chí nếu chỉ xét riêng về uy lực mà nói, Cửu Dương Phần Thiên Chương ở cảnh giới đại viên mãn đã không thua kém một số loại Quân cấp quyền pháp, hoàn toàn có thể tính là một bộ Chuẩn Quân cấp vũ kỹ.

Bất quá, Cửu Dương Phần Thiên Chương uy lực tuy rằng đáng sợ, thế nhưng cũng không dễ dàng tu luyện, nguyên nhân là bởi vì một khi tu luyện bộ chương pháp này, hỏa thuộc tính nguyên khí trong người vũ giả sẽ ngày càng hùng hậu, dẫn tới việc thể nội dương khí của vũ giả đó cao hơn vũ giả bình thường rất nhiều, không cẩn thận liền biến thành dẫn lửa thiêu thân, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng thì kinh mạch bị đốt thành tro bụi, trở thành phế nhân, thậm chí thân tử đạo tiêu ngay tức khắc.

Trên thực tế, cũng đã có rất nhiều người bởi vì một thoáng không cẩn thận trong lúc tu luyện mà bị dương khí phản phệ, vì thế Cửu Dương Phần Thiên Chương tuy lợi hại, thế nhưng lại chẳng có bao nhiêu người dám học.

- Thật đáng sợ vũ kỹ!

Vương Hạo Thần thầm than một tiếng, bất quá ánh mắt lại là một mảnh lửa nóng, Cửu Dương Phần Thiên Chương càng khó tu luyện, vậy càng có tính thách thức, tu luyện đến đại thành uy lực chắn chắn vượt xa bình thường Linh cấp thượng phẩm vũ kỹ.

Lại nói, Vương Hạo Thần bản thân không chỉ sở hữu cực kỳ tính khiết hỏa thuộc tính nguyên khí, thậm chí còn sở hữu một loại hỏa linh, trên thế gian quả thực hiếm có người thích hợp tu luyện Cửu Dương Phần Thiên Chương hơn hắn.

Vương Hạo Thần tiếp tục tìm kiếm vũ kỹ, lần này, chính là muốn đem mọi phương diện võ đạo của mình tăng lên một cái cấp bậc, tận lực để cho

bản thân không còn điểm yếu, một bộ Cửu Dương Phần Thiên Chương tự nhiên không thể thoả mãn hắn.

Môn võ kỹ tiếp theo mà Vương Hạo Thần chọn, lại là một bộ Linh cấp trung phẩm quyền pháp, Hàn Băng Thần Quyền!

Hàn Băng Thần Quyền, yêu cầu người tu luyện cần có băng hoặc thủy thuộc tính nguyên khí, từ đó làm nền tảng để tu luyện ra hàn băng khí.

Khi chiến đấu, hàn băng khí sẽ theo quyền pháp đi ra đánh vào thân thể của kẻ địch, sau đó đóng băng kinh mạch của đối phương, là môn vũ kỹ chí âm chí nhu, lấy yếu thắng mạnh, tương đối thích hợp với nữ tử, đặc biệt là những người sở hữu Thiên Âm Chi Thể.

Hàn Băng Thần Quyền chia làm bảy tầng cảnh giới, luyện tới đại thành thậm chí có thể trực tiếp đóng băng toàn bộ cơ thể của kẻ địch, dẫn đến tử vong.

Vương Hạo Thần lựa chọn Hàn Băng Thần Quyền, không hoàn toàn bởi vì uy lực của nó, mà là hắn muốn lợi dụng hàn băng khí của Hàn Băng Thần Quyền làm đối trọng kiềm chế dương khí của Cửu Dương Phần Thiên Chương, giảm xuống tỉ lệ bị dương khí phản phệ của bản thân.

Hắn xưa nay làm người luôn rất cẩn thận, cho dù tự tin bản thân có thể tu luyện Cửu Dương Phần Thiên Chương, thế nhưng hắn vẫn muốn làm cho mình một ít phòng bị, dù sao không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.

Chương pháp và quyền pháp đã có, Vương Hạo Thần tiếp theo còn muốn tìm kiếm cho mình kiếm pháp, một môn thân pháp cùng một môn luyện thể vũ kỹ.

Vương Hạo Thần thân là kiếm tu, hắn đương nhiên sẽ không sợ xài trong việc lựa chọn kiếm pháp cho mình, hơn nữa, hắn cần không chỉ là một bộ.

Hao tốn mấy canh giờ thời gian, Vương Hạo Thần mới tìm được hai bộ kiếm pháp ưng ý.

Bộ kiếm pháp đầu tiên, tên gọi Tuyệt Ảnh kiếm pháp, là một bộ Quân cấp kiếm pháp!

Không sai, đây là một bộ Quân cấp kiếm pháp, hơn nữa đối với Vương Hạo Thần cũng có rất lớn quan hệ, bởi vì bộ pháp này, chính là do Kiếm Quân Mạc Thanh Hư truyền cho hắn.

Tuyệt Ảnh kiếm pháp, có thể xem là bộ kiếm pháp do Mạc Thanh Hư tổng kết cả đời đối với kiếm đạo lý giải sáng tạo ra, là một trong những thành tựu lớn nhất trong cuộc đời hắn.

Tuyệt Ảnh kiếm pháp được Mạc Thanh Hư sáng tạo, bởi vì Mạc Thanh Hư chưa bao giờ là người có lợi thế vì mặt thể chất hay nguyên khí, vì thế Tuyệt Ảnh kiếm pháp thiên về tốc độ, khả năng biến ảo và trình độ xử kiếm của người dùng, chú trọng năng lực công kích của kiếm khí, lại kiếm khí thay thế nguyên khí, dùng tốc độ nhanh nhất diệt sát địch thủ, về điểm này, Tuyệt Ảnh kiếm pháp quả thực có chút giống với Toàn Phong kiếm pháp mà Vương Hạo Thần tu luyện trước đó.

Tuyệt Ảnh kiếm pháp không gì không phá, cho dù là đối mặt với một cường giả có thể nội nguyên khí mạnh hơn mình gấp trăm lần cũng có thể xuyên phá mà giết chết đối phương.

Tuyệt Ảnh kiếm pháp chú trọng nhất một chữ nhanh, yếu chỉ là muốn lấy mệnh của đối phương càng nhanh càng tốt, năm đó Mạc Thanh Hư rất hiếm khi gặp đối thủ có thể tiếp được 20 kiếm của hắn, một phần là bởi vì kiếm pháp của hắn quá nhanh, khiến cho đối thủ không kịp phản ứng, thậm chí nhiều khi, hắn chỉ cần xuất ra một kiếm duy nhất, đối phương đã trực tiếp mất mạng.

Bộ kiếm pháp này có tất cả bảy chiêu thức, bao gồm:

Tru Tâm Thức, nhắm vào trái tim của kẻ địch.

Thứ Mai Thức, nhắm vào mi tâm của kẻ địch.

Triệt Thủ Thức, nhắm vào cổ tay của kẻ địch, chủ yếu là đối với kẻ địch dùng vũ khí.

Xuyên Hào Thức, nhắm vào cổ họng của kẻ địch.

Phá Kỹ Thức, nhắm vào việc khắc chế các loại hình công kích theo vũ kỹ của các cao thủ như quyền pháp, chương pháp, thoái pháp, kiếm pháp, đao pháp, thương pháp,... thức này cần người sử dụng tùy cơ ứng biến, dựa vào điểm yếu của đối phương mà xử kiếm phá địch. Phá Kỹ Thức chính là một thức mà Mạc Thanh Hư trước đây thường xuyên sử dụng để chống lại các cao thủ mạnh hơn mình.

Phong Vũ Thức, nhắm vào việc đối phó với thế trận quần công, dựa vào động tác cùng tiếng bước chân của kẻ địch để định vị, dùng kiếm pháp tinh diệu xuất kiếm vào lúc đối phương không ngờ tới một kiếm giết địch, thức này yêu cầu độ biến ảo cùng khả năng phản ứng thật tốt, cố gắng làm sao để cho thể lực bản thân tiêu hao ít nhất có thể mà vẫn hạn chế tổn thương khi chiến đấu, đồng thời dùng để phụ trợ cho những thức trên, ngoài ra Phong Vũ Thức còn có một công dụng khác đó là phá hết các loại âm khí công kích, thậm chí là phản lại âm khí của đối thủ. Mạc Thanh Hư năm xưa biết rõ điểm yếu của mình đó là không thể chiến đấu trong thời gian dài, vì thế mới sáng tạo ra Phong Vũ Thức để khoả lấp điểm yếu này.

Diệt Thần Thức, nhắm vào linh hồn của kẻ địch. Đây chính là cảnh giới cao nhất của Tuyệt Ảnh kiếm pháp, dùng kiếm khí cường đại xuyên thủng nguyên khí hộ thể, đồng thời bỏ qua thân thể, trực tiếp đánh vào linh hồn của kẻ địch, đem linh hồn triệt để chôn vùi, khiến đối thủ tử vong ngay lập tức. Mạc Thanh Hư sáng tạo Tuyệt Ảnh kiếm pháp vào năm hắn 60 tuổi, lúc đó kỳ thực không có Diệt Thần Thức, chỉ đến khi hắn đạt tới cảnh giới kiếm tâm, mới sáng tạo ra chung cục một thức này, hoàn thiện Tuyệt Ảnh kiếm pháp.

Có thể thấy, Tuyệt Ảnh kiếm pháp chính là một bộ kiếm pháp lấy mệnh đối thủ, thế nhưng đồng thời cũng có thể cho chủ nhân có khả năng ứng biến trong mọi tình huống mà không cần dựa quá nhiều vào nguyên khí.

Cả bảy chiêu thức của Tuyệt Ảnh kiếm pháp hầu như đều là chiêu thức tấn công, bởi vì Mạc Thanh Hư kiếm đạo không mạnh về phòng thủ, vì thế phải lấy công làm thủ, lấy thích hợp với Vương Hạo Thần lý tưởng.

Tuyệt Ảnh kiếm pháp có khá nhiều chiêu thức thiên về khoản ám sát hoặc tốc chiến tốc thắng, cực kỳ thực dụng, thế nhưng lại vô cùng hiệu quả.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Lựa chọn vũ kỹ (2)

Bộ kiếm pháp thứ hai mà Vương Hạo Thần lựa chọn, lại là một bản Linh cấp thượng phẩm kiếm pháp, Thiên Long Kiếm Quyết.

Thiên Long Kiếm Quyết không giống với Tuyệt Ảnh Kiếm Pháp, không chú trọng tốc độ hay biến ảo, là một bộ cương mãnh kiếm quyết, chú trọng uy lực, uy thế cùng bá khí trong từng đường kiếm.

Thiên Long Kiếm Quyết tất cả tinh hoa gói gọn trong hai chữ “bá đạo”, bên trong ẩn chứa một tia đế hoàng khí, vì thế người tu luyện nếu tu luyện bộ kiếm pháp này tới cảnh giới cao nhất, cần phải có đế hoàng chi tâm, hoặc ít nhất cũng cần có đế hoàng khí chất, khi đó mới có thể phát huy ra lực lượng mạnh nhất của bộ kiếm pháp này, có thành tựu Thiên Long Kiếm Quyết, hình thành Thiên Long kiếm khí, một kiếm vừa ra, chấn áp vạn quân!

Bởi vì Thiên Long Kiếm Quyết ẩn chứa đế hoàng khí, vì thế được rất nhiều quốc gia hoàng đế khí còn trẻ tu luyện, nếu như không có bậc đế hoàng khí chất, vậy rất khó phát huy toàn bộ uy lực của Thiên Long Kiếm Quyết, trừ phi người đó sở hữu tinh huyết quang thuộc tính nguyên khí, có được Quang Minh Chi Thể, hoặc là sở hữu Bá Vương Chí Tôn Thể, có thể dùng bá khí của bậc chiến thần thay thế đế hoàng khí, bất quá hiệu quả so với đế hoàng khí vẫn là kém hơn một bậc.

Nói về độ tinh diệu hoặc khả năng sát phạt, vậy Thiên Long Kiếm Quyết hiển nhiên không so được với Tuyệt Ảnh Kiếm Pháp, thế nhưng nếu là luận uy lực và khả năng công kích trên diện rộng, vậy Tuyệt Ảnh Kiếm Pháp lại không có cửa so với Thiên Long Kiếm Quyết.

Vương Hạo Thần trước đây chỉ tu luyện Toàn Phong kiếm pháp, tuy rằng hiệu quả rất cao, thế nhưng khi đối đầu với đối thủ có lực công kích cường đại thì Toàn Phong kiếm pháp lại trở nên có chút gập gềnh, vì thế lần này lựa chọn Thiên Long Kiếm Quyết chính là để khắc phục điểm yếu này.

Lại nói, Vương Hạo Thần đúng là cũng đang thiếu một môn có lực công kích trên phạm vi lớn vũ kỹ, Viêm Lôi Quyết có thể tính là một cái, thế nhưng Viêm Lôi Quyết bản chất là huyền công, không phải vũ kỹ, mỗi lần thi triển ra tiêu hao nguyên khí quá lớn, ngay cả Vương Hạo Thần cũng không dám thi triển liên tục.

Về phần Thiên Long Kiếm Quyết điều kiện tu luyện, Vương Hạo Thần không cho rằng mình không đạt tiêu chuẩn, bản thân hắn cũng có tính khiết quang thuộc tính nguyên khí, thậm chí trong các loại thuộc tính nguyên khí mà hắn sở hữu, quang thuộc tính chính là loại nguyên khí có độ tinh khiết cao nhất, theo hắn phán đoán, coi như là Quang Minh Chi Thể chi nhân, cũng chưa hẳn đã có được quang thuộc tính nguyên khí tinh khiết như hắn.

Hơn nữa, Vương Hạo Thần cũng không quên, hắn có Thái Dương Vương Chi Thể, trong truyền thuyết chính là chư thiên đế hoàng thể chất, coi như là các đời quốc gia đế vương cũng không có được loại thể chất đáng sợ này, nếu nói về đế hoàng khí... hắn tự tin mình không kém bất cứ người nào.

Kiếm pháp đã chọn xong, Vương Hạo Thần liền bắt tay vào việc tìm kiếm cho mình một bộ thân pháp vũ kỹ.

Không thể phủ nhận, tốc độ và khả năng di chuyển trong phạm vi hẹp chính là một trong những điểm yếu của Vương Hạo Thần, trước đây hắn chỉ sử dụng Toàn Phong kiếm pháp bộ pháp, thế nhưng cái này cũng chỉ khoa lấp được phần nào mà thôi, không thể thực sự thay thế cho thân pháp vũ kỹ.

Thân pháp vũ kỹ so với vũ kỹ bình thường thì hiếm hơn nhiều, bất quá Vương Hạo Thần như cũ vẫn tìm được một bộ đáp ứng được yêu cầu của hắn.

Bộ thân pháp vũ kỹ này được gọi là Ngự Phong Lưu Ảnh Bộ, là một bộ Linh cấp trung phẩm vũ kỹ.

Ngự Phong Lưu Ảnh Bộ, với tư cách Linh cấp trung phẩm vũ kỹ thân pháp, nếu là để cho bình

thường Vũ Sĩ tu luyện, cần phải mấy chục năm thời gian mới có thể luyện thành, bất quá đối

với Vương Hạo Thần mà nói, tối đa cũng chỉ mấy năm.

Đương nhiên, Vương Hạo Thần cũng không có nghĩ trong thời gian ngắn tu luyện thân pháp này

tới đại thành, mà chỉ suy nghĩ làm sao tu luyện tới tiểu thành, để cho chính mình tốc độ tăng lên

một mảng lớn.

Ngự Phong Lưu Ảnh Bộ, hết thấy có chín bước, mỗi bước liền có tổng cộng chín lần biến hoá, toàn bộ liền có 81 loại biến hoá.

Luyện thành ba bước đầu, liền coi là nhập môn cảnh giới.

Luyện thành ba bước giữa, đạt tới tiểu thành cảnh giới.

Cuối cùng ba bước, nếu có thể luyện tới hoàn mỹ, một bước tựa như hành vân lưu vũ, liền là

đại thành cảnh giới, chín bước tối đa có thể đi được gần nửa dặm đường.

81 loại biến hoá, đủ để giúp chủ nhân ứng biến trong mọi tình huống chiến đấu cận thân, còn nếu muốn dùng như một kỹ năng chạy trốn, Ngự Phong Lưu Ảnh Bộ đồng dạng có thể làm tốt một mặt này.

Quyền pháp, chương pháp, kiếm pháp, thân pháp vũ kỹ đều đã chọn xong, lúc này Vương Hạo Thần chỉ còn thiếu một bộ luyện thể công pháp.

Sau khi chứng kiến trận chiến giữa Lý Mộ Tinh và Xích Diễm Thiên Hồ, Vương Hạo Thần đã nhận ra điểm yếu cố hữu của mình cũng như phần lớn nhân loại vũ giả, đó là nhục thân phòng ngự không mạnh, đối mặt với huyền thú thực sự không rất nhiều bất lợi.

Đương nhiên cái này không nói lên rằng tất cả nhân loại vũ giả đều có nhục thân yếu kém, vẫn có một bộ phận nhỏ người tu luyện không chọn đi theo con đường tu luyện thông thường, mà lựa chọn tu luyện bản thân nhục thân, bộ phận này được gọi là luyện thể vũ giả.

Luyện thể vũ giả số lượng tuy ít, thế nhưng mỗi cái đều là nhân vật đáng sợ, có được thân thể phòng ngự mạnh không thua kém gì huyền thú, thậm chí tại trên phương diện thủ đoạn công kích còn vượt xa huyền thú bình thường.

Chỉ là, quá trình luyện thể thực sự quá mức khắc nghiệt, lại đầy rủi ro, tiến cảnh càng về sau lại càng chậm, vì thế không có bao nhiêu người lựa chọn luyện thể con đường.

Lại nói, luyện thể công pháp thực sự quá hiếm hoi, Vương Hạo Thần hiện tại trong tay cũng chỉ có được vẹn vẹn ba bộ luyện thể công pháp.

Bộ thứ nhất, tên gọi là Kim Cương Quyết, Linh cấp hạ phẩm luyện thể công pháp, tiêu chí rèn luyện thân thể cứng như kim cương.

Bộ thứ hai, tên gọi là Ma Ha Vô Lượng Kinh, Vương cấp hạ phẩm luyện thể công pháp, là công pháp dành riêng cho Ma tộc luyện thành Ma Ha Vô Lượng Thể.

Dưới tầm mắt của Vương Hạo Thần, Kim Cương Quyết tuy thích hợp cho hần tu luyện, thế nhưng cấp lại tương đối thấp, căn bản không đủ thoả mãn hần yêu cầu, mà Ma Ha Vô Lượng Kinh thì chỉ dành riêng cho Ma tộc vũ giả, hần cũng không thể tu luyện.

Chỉ còn lại một bộ cuối cùng công pháp luyện thể công pháp, bất quá bộ công pháp này thực sự có chút kỳ lạ, thế nhưng quả thực để cho Vương Hạo Thần phải động tâm.

Bộ luyện thể công pháp thứ ba, tên gọi Bất Hủ Thiên Kinh, là một bộ công pháp không hoàn chỉnh, cũng không có cấp bậc.

Bất Hủ Thiên Kinh, yêu cầu người dùng phải ngưng luyện ra bất hủ khí, sau đó dùng bất hủ khí tới luyện nhục thân, bất hủ khí càng nhiều, vậy nhục thân càng mạnh, luyện tới đại thành, nhục thân hầu như có thể được xem vĩnh hằng bất hủ, không gì có thể công phá, trăm vạn năm tuế nguyệt cũng không thể bào mòn.

Bất Hủ Thiên Kinh chia làm cửu đại cảnh giới, Luyện Bỉ, Luyện Gân, Luyện Tạng, Luyện Cốt, Luyện Huyết, Bát Môn Độn Giáp, Vạn Pháp Bất Diệt, Vĩnh Hằng Bất Từ, Vô Thượng Bất Hủ.

Cảnh giới cuối cùng Vô Thượng Bất Hủ Cảnh, cho dù là người sáng tạo ra bộ công pháp này vẫn chưa luyện thành, chính hần cũng không dám chắc cảnh giới này có thể luyện đến hay không, vì thế mới nói bộ công pháp này không hoàn thiện.

Mặc dù Vương Hạo Thần không biết cấp bậc của bộ Bất Hủ Thiên Kinh này, thế nhưng hần dư sức có thể đoán ra cấp bậc của nó chắc chắn cao hơn Kim Cương Quyết vô số lần, bởi vì Kim Cương Quyết cho luyện tới đại thành, đạt được Kim Cương Thể cũng không có cách nào khiến cho chủ nhân của nó có được bất hủ bất diệt nhục thân.

Bất Hủ Thiên Kinh yêu cầu tài nguyên tuy nhiều, tu luyện cũng vô cùng khó khăn, thế nhưng một khi thành công, thành tựu tương lai chắc chắn không thể đo lường.

Không có bao nhiêu do dự, Vương Hạo Thần liền quyết định lựa chọn Bất Hủ Thiên Kinh làm mình công pháp luyện thể, trở thành mảnh ghép cuối cùng trong kế hoạch bế quan tiềm tu lần này của hần.

Bạn đang đọc truyện *Ngịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Vân Hà Tông Thái Thượng Trưởng Lão

Vương Hạo Thần sau khi chọn xong mình ưng ý vũ kỹ, liền lập tức bắt tay vào việc tu luyện.

Vương Hạo Thần sắp xếp thời gian tu luyện thật kỹ lưỡng, trong đó luyện kiếm thời gian chiếm đến 4 thành, còn lại quyền pháp chiếm 2 thành, chương pháp chiếm 2 thành, thân pháp đồng dạng chiếm 2 thành còn lại.

Cái này cũng không khó hiểu, Vương Hạo Thần thân là kiếm tu, tốt nhất nên đặt nhiều tâm trí trên việc tu kiếm, kỳ thực phần lớn kiếm tu trên thiên hạ đều chỉ chăm chăm tu luyện kiếm pháp, bởi vì bọn hắn không có tâm tư và thời gian đi quan tâm những thứ khác.

Vương Hạo Thần không có lập tức tu luyện Bát Hủ Thiên Kinh, hắn muốn luyện tập môn luyện thể công pháp này sau cùng.

.....

Trong lúc Vương Hạo Thần bế quan tu luyện, người vừa mới chia tay hắn Lý Mộ Tinh cũng không có nhàn rỗi, có được Xích Diễm Đan về sau, nàng liền trực tiếp một đường đi tới Đông Hoàng hoàng triều hoàng thành.

Hoàng thành, chính là hoàng thất địa bàn chính, đồng thời là Đông Hoa hoàng triều đệ nhất thành, nơi này trong mắt thế nhân chính là nơi sầm uất nhất, cũng là nơi quy tụ nhiều cao thủ nhất, coi như là Vũ Vương, cũng có thể thỉnh thoảng nhìn thấy không ít.

Lý Mộ Tinh tiến vào thành cũng không dừng lại, mà tiếp tục cất bước vượt qua dòng người đông đúc, trên đường đi, bởi vì dung mạo của nàng quá đẹp, vì thế dẫn đến không ít người chú ý, bất quá sau khi nhìn thấy Vân Hà Tông ký hiệu trên y phục của nàng, lại không dám tìm đến gây rắc rối.

Không mất bao nhiêu thời gian, Lý Mộ Tinh liền đi vào trong một toà khách sạn, tìm đến phía trước một căn phòng rộng lớn ở tầng trên cùng, sau đó liền đưa tay gõ cửa.

- Dương sư thúc, là ta!

Lý Mộ Tinh thanh âm nhẹ nhàng vang lên.

- Là Mộ Tinh sao? Mau vào đi!

Rất nhanh, trong phòng liền truyền ra một đạo thanh âm già nua.

Lý Mộ Tinh nghe được thanh âm này về sau, liền đẩy cửa đi vào.

Không gian bên trong căn phòng tương đối rộng rãi, bao gồm một phòng khách, hai phòng ngủ và một phòng tắm, trong phòng khách lúc này, có một bà lão đang ngồi uống trà.

Bà lão một thân áo tro, dung mạo cực kỳ già nua, mái tóc đã bạc trắng như tuyết, trên khuôn mặt hiện ra từng đạo nếp nhăn theo năm tháng.

Bà lão nhìn qua giống như không có gì đặc biệt, chỉ như một bà lão thôn quê bình thường ở độ tuổi gần đất xa trời, không ai có thể nghĩ tới, bà lão này lại chính một trong những cường giả mạnh nhất Vân Hà Tông hiện nay.

Tại Đông Hoa hoàng triều, ngũ đại tông môn có thể đứng trên đầu vô số thế gia, môn phái khác, thậm chí có thể cùng hoàng thất xoay cổ tay, chính là bởi vì bọn hắn có được truyền thừa cùng nội tình mà các thế gia, môn phái kia không có được.

Hoàng thất và ngũ đại tông môn nội tình quan trọng nhất, chính là có được Vũ Tông cảnh siêu cấp cường giả tọa trấn, thậm chí phần lớn đều không chỉ có một vị.

Vũ Tông, chính là áp đảo Vũ Hoàng phía trên tồn tại, mỗi cái nhân vật như vậy tại Đông Hoa hoàng triều tùy tiện dậm chân một cái đều có thể làm rung chuyển một phương, thậm chí, trong mắt người thường mà nói, Vũ Tông căn bản chính là thần minh.

Vân Hà Tông hiện nay sở hữu hai vị Vũ Tông cảnh cường giả, bà lão đang ngồi trước mặt Lý Mộ Tinh lúc này, chính là Vân Hà Tông một trong hai cây định hải thần châm, tên gọi Dương Tâm Nghi.

Nếu phải luận bối phận mà nói, Dương Tâm Nghi là người xuất hiện sau thế hệ của Kiếm Quân Mạc Thanh Hư, Thạch Kiếm đạo nhân Thạch Sơn Minh... vài chục năm, tính đến thời điểm hiện tại, Dương Tâm Nghi ít nhất cũng đã hơn trăm tuổi, thế nhưng đừng nhìn nàng bộ dáng già nua liền cho rằng nàng thực lực không đáng sợ, kỳ thực chỉ cần đạt tới Vũ Vương, liền có cơ hội sống đến trăm tuổi tã hữu, Mạc Thanh Hư là một cái ngoại lệ cực kỳ hiếm thấy, tu vi chỉ là Vũ Quân đỉnh phong, thế nhưng dựa vào hoá linh năng lượng lại có thể sống đến hơn 150 năm tuổi.

Tu vi đạt đến Vũ Hoàng, có thể sống lâu hơn 100 tuổi là chuyện rất bình thường, còn nếu là Vũ Tông, vậy thọ nguyên cực hạn thậm chí có thể đạt tới 200 tuổi tá hữu.

Dương Tâm Nghi thân là Vũ Tông, mặc dù bộ dạng bên ngoài nhìn qua rất già nua, bất quá kỳ thực nàng chẳng qua chỉ là mới sống được tương đương với gần ba phần tư tuổi đời của một phạm nhân mà thôi, khí huyết vẫn còn rất đầy đủ, chiến lực cũng không bị ảnh hưởng chút nào.

Dương Tâm Nghi cặp mắt già nua nhưng lại sáng ngời chăm chú nhìn Lý Mộ Tinh một chút, sau đó liền mở miệng hỏi:

- Mộ Tinh, mấy ngày nay ngươi đã đi đâu, nếu không phải ta còn bận tiếp đãi Đan Hoàng thì đã sớm đi tìm ngươi rồi!

Bình thường mà nói, người đã đạt tới Vũ Tông cảnh như Dương Tâm Nghi phần lớn thời gian để ở trong tông môn tu luyện, rất hiếm khi rời khỏi, thế nhưng lần này hiển nhiên là một ngoại lệ, Lý Mộ Tinh sư phụ - Triệu Minh Xuyên là nàng sư muội, tình cảm giữa hai người rất tốt, lần này sư muội gặp nạn, Dương Tâm Nghi tự nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn.

Nếu là chuyện nhỏ thì cũng không nói làm gì, thế nhưng Triệu Minh Xuyên tu vi đã đạt tới Vũ Hoàng đỉnh phong, lại bị mắc kẹt ở đó suốt một khoảng thời gian mà không có cách nào đột phá, thọ nguyên dần dần cạn kiệt, vì thế Dương Tâm Nghi mới phải đích thân đi tới hoàng thành tìm Đan Hoàng Tông Viễn Hà giúp đỡ.

Chỉ có dựa vào thân phận của Dương Tâm Nghi, mới mong có thể nhờ Đan Hoàng luyện chế ra Lục Phẩm đan dược - Thiên Huyết Đan, giúp Triệu Minh Xuyên kéo dài tuổi thọ, tăng cường huyết khí để cho nàng có thêm một chút cơ hội đột phá cảnh giới Vũ Tông.

Nhưng Thiên Huyết Đan với tư cách là Lục Phẩm đan dược, ngay cả đối với cường giả Vũ Tông đều có thể trợ giúp tăng cường thọ nguyên, thực sự vô cùng trân quý, dược liệu lại cần rất nhiều, ngay cả Đan Hoàng trong đời đều không luyện chế ra được mấy khối, Dương Tâm Nghi ra mặt tuy rằng có thể khiến cho Đan Hoàng chấp nhận ra giúp Vân Hà Tông luyện đan một lần, thế nhưng dược liệu lại phải do bọn họ toàn bộ cung cấp, hơn nữa mỗi phần tài liệu phải chuẩn bị ba phần.

Dương Tâm Nghi tự nhiên không thể không đáp ứng, thế nhưng không ngờ đến khi tập hợp lại thiếu mất một phần tài liệu, khiến cho Đan Hoàng vẫn chưa ra tay giúp họ luyện đan.

Lý Mộ Tinh cũng là không lâu sau đó vô tình biết được tại Nhai Đình sơn mạch có phần tài liệu cuối cùng mà họ cần, trong lúc vui mừng liền không báo cho Dương Tâm Nghi liền trực tiếp rời đi.

Lý Mộ Tinh nghe Dương Tâm Nghi hỏi liền mỉm cười, lấy ra từ trong nạp giới Xích Diệm Đan, đưa cho Dương Tâm Nghi, nói:

- Sư bá, người xem đây là cái gì?

Dương Tâm Nghi ánh mắt ngưng tụ, sau đó thần sắc liền trở nên kinh ngạc mà nói:

- Xích Diệm Đan? Ngươi vậy mà lấy được Xích Diệm Đan từ chỗ Xích Diệm Thiên Hồ? Ha ha, quá tốt rồi, như vậy tài liệu xem như đã gom đủ, chúng ta liền có thể nhờ Đan Hoàng lập tức luyện đan!

Dương Tâm Nghi mấy chục năm về trước khi nàng còn ở Vũ Hoàng đỉnh phong từng biết được Xích Diệm Thiên Hồ sự tình, nắm rõ thực lực đối phương trước đó chỉ có lục giai sơ cấp, mấy chục năm trôi qua, dựa vào huyền thú năng lực tu luyện, có thể đạt đến trung giai cũng đã rất không tệ rồi, vì thế nàng không bắt ngờ về việc Lý Mộ Tinh có thể từ trong tay Xích Diệm Thiên Hồ chiếm được Xích Diệm Đan.

Kỳ thực Dương Tâm Nghi đã đoán sai, Xích Diệm Thiên Hồ trước đó dựa vào hoá linh năng lực tu luyện mấy chục năm, thực lực đã sớm đạt tới lục giai đỉnh phong, chiến lực càng là không thể so với Lý Mộ Tinh kém bao nhiêu, nếu như không phải có Vương Hạo Thần hỗ trợ, Lý Mộ Tinh e rằng vô pháp lấy được Xích Diệm Đan từ trong tay nó.

- Sư bá! Chuyện này ban đầu ta cũng nghĩ rất đơn giản, bất quá kỳ thực lại không phải như vậy! Nếu không phải có người trợ giúp, ta cũng không có cách nào thu được Xích Diệm Đan!

Lý Mộ Tinh biết Dương Tâm Nghi hiểu lầm, liền mở miệng giải thích, đem sự tình từ đầu đến cuối trợn vện nói Dương Tâm Nghi, đương nhiên, Lý Mộ Tinh cũng không đề cập đến một đoạn cổ sự hương diễm của hai người, thế nhưng bao nhiêu đó cũng đủ để cho thần sắc của vị thái thượng trưởng lão của Vân Hà Tông dần dần biến thành kinh ngạc, sau đó trở thành cảm khái.

- Không nghĩ tới Thiên Sinh Môn mấy năm nay không ngừng suy thoái, lại đi ra một cái thành tài muội kiếm đạo thiên tài! Chuyện này, đúng là ta Vân Hà Tông nợ tiêu tử kia một món ân tình, Mộ Tinh, sau này nếu là có thể chúng ta liền ủng hộ trợ giúp hần một hai!

Dương Tâm Nghi nói.

Vào thời điểm Dương Tâm Nghi còn là một vị trưởng lão, tức là khoảng hơn 50 năm về trước, Thiên Sinh Môn thực lực chính là trong ngũ đại tông môn đứng đầu, so với hiện nay Ngao Tuyết sơn trang còn ần ần mạnh hơn một đường, đó cũng là Thiên Sinh Môn giai đoạn cường thịnh nhất, riêng Vũ Tông cảnh cường giả, bọn họ một tông liền có đến năm người, trong đó bọn họ đương thời tông chủ Trương Thanh Khuê, càng là Thiên Sinh Môn trong lịch sử mạnh nhất tông chủ, cả Đông Hoa hoàng triều, chỉ có hoàng thất một cái lão bất tử sống gần 200 năm có thể cùng hần chống lại.

Không chỉ như vậy, Trương Thanh Khuê sư đệ - Lữ Thuần Quân, đồng dạng là một vị thiên tài hiếm có, năm đó hần niên kỷ ở trong một đám Vũ Tông Cảnh là trẻ nhất, thế nhưng kiếm đạo tạo ngộ lại ần ần có thể cùng với thành danh từ lâu Thạch Kiếm đạo nhân Thạch Sơn Minh tranh cao thấp.

Đáng tiếc, giai đoạn cường thịnh của Thiên Sinh Môn lúc đó kéo dài không được bao lâu, sóng gió liền đã ập đến.

Đầu tiên là thực lực ngập trời Trương Thanh Khuê đột nhiên mất tích, Thiên Sinh Môn một vị thái thượng trưởng lão thì vẫn lạc ở trong một chỗ cấm địa, sau đó không lâu, một vị thái thượng trưởng lão khác lại bởi vì thọ nguyên cạn kiệt mà toạ hoá, chỉ trong vòng chưa đến vài năm, Thiên Sinh Môn định hải thần châm liền tiếp sụp đổ, khiến cho cả tông môn chấn động, chúng đệ tử người người rối loạn.

Mất đi ba vị Vũ Tông Cảnh siêu cấp cường giả, Thiên Sinh Môn địa vị tại ngũ đại tông môn bên trong lập tức rút xuống cuối cùng, thậm chí còn bị không ít thế lực nhắm nhe muốn đánh chó rơi xuống nước.

Tông môn một ngày không thể không có tông chủ, Lữ Thuần Quân lúc đó cũng chỉ có thể đem việc tu luyện bỏ qua một bên, thay sư huynh tạm thời đảm nhiệm chức tông chủ, bắt đầu ổn định lại thế cục, may mắn hần bản thân thực lực cũng vô cùng cường đại, tuy không kịp Trương Thanh Khuê, thế nhưng tại Đông Hoa hoàng triều như cũ có thể xem là tuyệt đại cường giả, cùng với Thiên Sinh Môn một vị thái thượng trưởng lão còn lại vẫn có thể chấn được tràng diện.

Chính vì có Lữ Thuần Quân tại, mới có thể khiến cho những cái thế lực kia không dám làm quá mức, bắt quá kể từ đó Thiên Sinh Môn dù thế nào cũng không thể tái hiện lại hào quang năm xưa, một đời lại không bằng một đời, mấy chục năm không có lấy một vị tân tấn Vũ Tông đi ra, hoàn toàn chỉ có thể dựa vào Lữ Thuần Quân một người chống đỡ mới miễn cưỡng giữ được vị thế của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Thiên tài thành đạt muộn

Thiên Sinh Môn nhiều năm gần đây đã không có được bao nhiêu đệ tử thực sự tài năng, vì thế càng ngày càng suy yếu, chẳng qua bởi vì có Lữ Thuần Quân cây này trụ chống trời toạ trấn mới có thể miễn cưỡng kéo dài hơi tàn.

Bất quá, Lữ Thuần Quân thủy chung không phải là thần, hần mạnh đến đâu cũng có giới hạn, có trời mới biết vị Thiên Sinh Môn sư tổ này đến tốt cùng có thể sống được bao lâu nữa, chỉ cần hần ngã xuống, vậy Thiên Sinh Môn chắc chắn sẽ rơi khỏi ngũ đại tông môn hàng ngũ.

Dương Tâm Nghi làm sao cũng không nghĩ tới, Thiên Sinh Môn đời này lại đi ra một cái Vương Hạo Thần kỳ tài, theo lời Lý Mộ Tinh nói, đối phương tu vi chỉ mới là Lục Tinh Vũ Đồ thế nhưng đã lĩnh ngộ ra nửa bước kiếm ý, thành tích này trong lịch sử Đông Hoa hoàng triều có thể nói là vô tiền khoáng hậu, vượt xa Lữ Thuần Quân, ngay cả Đông Xuyên Kiếm Hoàng và Táng Nguyệt Kiếm Hoàng đều không bằng thiếu niên này.

16 tuổi tu vi Lục Tinh Vũ Đồ vậy chẳng có gì đặc biệt, thế nhưng nếu là lĩnh ngộ ra nửa bước kiếm ý thì lại khác, cho dù thiên phú võ đạo không được, vẫn như cũ có thể xưng là kiếm đạo kỳ tài.

Dương Tâm Nghi là người sống hơn trăm năm, năng ánh mắt so với người thường phải cao thâm hơn nhiều lắm, nàng cũng biết, trên đời có một ít người tại trên võ đạo không có thiên phú thế nhưng ở những phương diện lại có thể chính là thiên tài, hoặc cũng có một số người bởi vì một số nguyên nhân mà tại tiền kỳ gặp rất nhiều khó khăn trong việc tu luyện, thế nhưng đến hậu kỳ lại dần dần bộc lộ ra phong mang của mình, được xem là có tài mà thành đạt muộn.

Thời điểm Dương Tâm Nghi còn là Vân Hà Tông đệ tử chính là khoảng thời gian mà Kiếm Quân Mạc Thanh Hư tung hoành thiên hạ, tên tuổi cùng tài năng của người này, năng đến tận bây giờ cũng chưa có quên.

Năm đó Kiếm Quân Mạc Thanh Hư thiên phú võ đạo trong mắt Dương Tâm Nghi có thể nói là cận bã, thế nhưng nếu nói về thiên phú kiếm đạo thì ngay cả Thạch Sơn Minh và Lữ Thuần Quân cũng không so nổi với đối phương, thậm chí, Thạch Sơn Minh đã từng ở trước mặt nàng thừa nhận, hần tại trên kiếm đạo không bằng Mạc Thanh Hư, đã từng bại trong tay đối phương một lần.

Mạc Thanh Hư, chính là ví dụ điển hình nhất cho một người có thiên phú võ đạo tầm thường, nhưng lại có được kiếm đạo thiên phú kinh hải thế tục!

So với người như Mạc Thanh Hư, kẻ có tài nhưng thành đạt muộn lại càng thêm đáng sợ, điển hình nhất, chính là Thiên Sinh Môn định hải thần châm, Lữ Thuần Quân.

Lữ Thuần Quân lúc còn trẻ tiến độ tu luyện cũng rất chậm, người khác nhìn vào sẽ nghĩ hần thiên phú không được, kỳ thực không phải như vậy, hần tự thân thiên phú rất cao, chỉ là lúc còn nhỏ bị đối thủ đánh trọng thương, dẫn đến kinh mạch yếu ớt, biến hần từ một người có thiên phú tuyệt hảo thành một người có thiên phú bình thường.

Lữ Thuần Quân kinh người thiên phú năm 18 tuổi mới được Thiên Sinh Môn một vị thái thượng trưởng lão phát hiện, lại ra tay trị liệu kinh mạch giúp hần, từ đó Lữ Thuần Quân liền như cá gặp nước, tu vi một đường tăng tiến thần tốc, trở thành người duy nhất trong tông môn khi đó có thể đuổi kịp đại sư huynh Trương Thanh Khuê, hai người thời điểm đó chính là biểu tượng cho thế hệ trẻ tại Thiên Sinh Môn cũng như toàn bộ Đông Hoa hoàng triều.

Nên biết, Trương Thanh Khuê khi đó chính là đệ nhất thiên tài của Đông Hoa hoàng triều, sau này hần càng là Thiên Sinh Môn trong lịch sử một vị trẻ

nhất và mạnh nhất tông chủ, đồng thời cũng có thể xem là Đông Hoa hoàng triều đệ nhất cao thủ không chính thức.

Vì sao gọi là đệ nhất cao thủ không chính thức? Bởi vì chính xác mà nói, Trương Thanh Khuê năm đó đúng là không có chính diện thắng qua hoàng thất cái kia sống gần 200 năm lão bất tử, thế nhưng phần lớn mọi người đều cho rằng, nếu như là sinh tử quyết đấu, hoàng thất lão tổ tông gần như chắc chắn sẽ bởi vì huyết khí suy kiệt mà bại, dù sao một cái gần xuống mồ lão bất tử, sao có thể so với Trương Thanh Khuê tài hoa xuất chúng lại đang ở độ tuổi trung niên?

Trương Thanh Khuê tại thời điểm đó trong thế hệ trẻ hoàn toàn có thể xưng là “độc cô cầu bại”; cùng thế hệ người có thể đánh bại hẳn chắc chắn không có, có thể miễn cưỡng đuổi theo hẳn cước bộ cũng chỉ có vẹn vẹn mấy người, trong đó Lữ Thuần Quân hoàn toàn được tính là một cái.

Lữ Thuần Quân thiên phú võ đạo cao đã đành, nhưng hẳn thiên phú kiếm đạo còn cao hơn, bởi vậy, hẳn so với Mạc Thanh Hư đi được càng xa.

Vì đồng thời phân tâm tu luyện võ đạo và kiếm đạo cùng một lúc, vì thế nói riêng kiếm đạo có lẽ Lữ Thuần Quân không so được với Mạc Thanh Hư người cả đời chỉ tu kiếm mà coi nhẹ võ đạo, thế nhưng kiếm đạo không phải là thứ quan trọng nhất để quyết định thực lực của một người, kiếm đạo không bằng đối phương, thế nhưng Lữ Thuần Quân hoàn toàn có thể dựa vào tu vi vượt trội đè bẹp đối thủ.

Có thể nói, nếu như là chỉ luận kiếm đạo so đấu, Lữ Thuần Quân không phải Mạc Thanh Hư đối thủ, thế nhưng nếu là chân chính chiến đấu, Lữ Thuần Quân thừa sức dùng một bàn tay đập chết đối phương.

Trong mắt Dương Tâm Nghi lúc này, Vương Hạo Thần chưa hẳn đã là một cái Lữ Thuần Quân thứ hai, thế nhưng chẳng phải người đời có câu, “không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất hay sao?”

Lý Mộ Tinh nghe sư bá có ý định muốn trợ giúp Vương Hạo Thần thì mừng thầm trong lòng, thế nhưng nàng như cũ vẫn có chút nghi hoặc, Vương Hạo Thần kiếm đạo thiên phú có thể hơn người, thế nhưng tương lai hẳn có thể đi xa đến đâu chẳng phải vẫn chưa thể hoàn toàn xác định hay sao? Nếu như hẳn không phải là Lữ Thuần Quân phiên bản mà là một cái Mạc Thanh Hư thứ hai thì như thế nào? Có đáng để Văn Hà Tông bọn hắn ủng hộ hay không?

Phải biết, trước đây Mạc Thanh Hư thiên phú kiếm đạo đúng là rất cao, thế nhưng hẳn thủy chung cũng chỉ là một vị Vũ Quân mà thôi, tuy rằng có thể vượt cấp chém giết Vũ Vương bình thường, thế nhưng trong mắt Vũ Hoàng hay thậm chí là Vũ Tông cường giả chỉ có thể nói là đối với người này có chút khâm phục mà thôi, chứ căn bản không hề có ý coi trọng thực lực của vị Kiếm Quân này.

Trước mặt thực lực tuyệt đối, người kiếm đạo có cao siêu hơn nữa thì có cái gì dùng? Vũ Tông như Dương Tâm Nghi tùy tiện thôi một cái cũng đủ để Mạc Thanh Hư trọng thương, tùy tiện điểm một chỉ liền có thể khiến cho hắn thần hồn câu diệt.

Nếu như Vương Hạo Thần thực sự là một cái Mạc Thanh Hư thứ hai, vậy căn bản không xứng đáng để Dương Tâm Nghi hay Văn Hà Tông coi trọng! Bởi vì làm không khéo, hoàn toàn có thể gây ra hai tông xung đột! Tuy rằng Văn Hà Tông không sợ Thiên Sinh Môn, thế nhưng người đời có câu “lạc đà gãy còn hơn ngựa béo”, Thiên Sinh Môn coi như đã sa sút cũng không thể tùy tiện xem thường, Văn Hà Tông cũng chẳng muốn vô duyên vô cớ chọc tới một cái địch nhân cường đại.

Dương Tâm Nghi dường như nhìn ra được Lý Mộ Tinh nghi ngờ, khoé miệng liền lộ ra một tia mỉm cười.

- Có phải hay không cảm thấy ta hành động lần này có chút vội vàng?

Lý Mộ Tinh biết không thể lừa được vị sư bá của mình, vì thế chỉ có thể gật đầu thừa nhận.

Dương Tâm Nghi khẽ nhấp một ngụm trà thơm, ánh mắt lộ ra một tia cơ trí, thanh âm nhẹ nhàng nói:

- Vậy người nói một chút, Thiên Sinh Môn tình trạng lúc này như thế nào?

Lý Mộ Tinh trong lòng càng thêm khó hiểu, thế nhưng vẫn cung kính đáp lời:

- Thiên Sinh Môn mấy chục năm gần đây một đời không bằng một đời, thực lực ở trong ngũ đại tông môn sớm đã là yếu nhất, thậm chí, đệ tử cho rằng, bọn hắn thậm chí đã có chút không xứng đáng đứng trong ngũ đại tông môn hàng ngũ!

Dương Tâm Nghi không phủ nhận mà nói:

- Người nói không sai! Kỳ thực, ta có thể nói thẳng với người rằng, Thiên Sinh Môn trung tầng lực lượng so với tứ đại tông môn thực sự thua kém rất xa! Lại nói, Thiên Sinh Môn lão bất tử kia hẳn là cũng đã sớm tọa hoá! Công bằng mà nói, Thiên Sinh Môn sớm hẳn là nên rơi khỏi ngũ đại tông môn hàng ngũ! Thế nhưng bởi vì có người kia tại, vẫn có thể miễn cưỡng giữ lấy địa vị của tông môn!

Lý Mộ Tinh biết Thiên Sinh Môn lão bất tử trong miệng Dương Tâm Nghi chính là Thiên Sinh Môn một vị thái thượng trưởng lão cùng thời với hoàng thất lão tổ tông, hẳn cùng với Lữ Thuần Quân chính là tông môn hai cây kinh thiên trụ một trong.

Bất quá vị thái thượng trưởng lão này sống cũng rất lâu rồi, sớm đã vượt qua Vũ Tông Cảnh tuổi thọ cực hạn, mặc dù Thiên Sinh Môn không có để lộ ra bất cứ tin tức nào liên quan đến vị sư tổ này, thế nhưng người ngoài đều tin rằng, vị thái thượng trưởng lão này đã vẫn lạc.

- Người mà sư bá nói... là Lữ Thuần Quân?

Lý Mộ Tinh nói.

Dương Tâm Nghi gật đầu, nói tiếp:

- Không sai! Người này thực sự là kỳ tài hiếm gặp, thiên phú của hắn tại cùng thế hệ hầu như chỉ kém mỗi sư huynh Trương Thanh Khuê, sau này khi đạt tới Vũ Tông, hắn chiến lực vẫn đáng sợ như trước! Mặc dù không mạnh mẽ vô địch giống như Trương Thanh Khuê, thế nhưng ở trong Đông Hoa hoàng triều vẫn tính là cường giả hạng nhất, chỉ ít, ta không phải đối thủ của hắn, trong truyền thuyết chỉ có hoàng thất và tứ tông đệ nhất lão tổ tông mới có thể làm đối thủ của hắn!

Lý Mộ Tinh nghe sư bá nói mà trong lòng cảm khái không thôi, đối với Thiên Sinh Môn vị sư tổ kia quả thực có chút sùng bái, Lữ Thuần Quân người này thực sự là Thiên Sinh Môn kinh thiên trụ, thậm chí có thể nói rằng hắn một người đã đủ gánh cả tông môn, chỉ cần một ngày hắn chưa ngã xuống, Thiên Sinh Môn vẫn còn là một con mãnh hổ mất mọi người.

Dương Tâm Nghi kỳ thực còn một câu chưa nói, đó là tứ tông lão tổ đúng là có thể đấu với Lữ Thuần Quân một trận, thế nhưng phần lớn chắc chắn là không thể thắng nổi đối phương, ít nhất, nàng Vân Hà Tông kinh thiên trụ Thạch Kiếm đạo nhân Thạch Sơn Minh làm không được, có thể chân chính cùng Lữ Thuần Quân phân thắng bại, e rằng cũng chỉ có hoàng thất và Ngạo Tuyết sơn trang mấy cái lão bất tử.

Bình phục tâm tình một chút, Dương Tâm Nghi lại nói tiếp:

- Lữ Thuần Quân thực lực kinh thiên, nếu như Vương Hạo Thần là một cái Lữ Thuần Quân thứ hai, như vậy Thiên Sinh Môn nếu như được người này chống đỡ nhất định có thể duy trì thêm trăm năm! Vậy việc chúng ta kết giao với hắn là hoàn toàn đáng giá, thậm chí, nếu như chúng ta có thể lôi kéo hắn vào Vân Hà Tông, hoặc ít nhất cũng có thể khiến hắn chịu ân tình của chúng ta, vậy sau này Vân Hà Tông xem như có thêm một tấm bùa hộ mệnh!

Dương Tâm Nghi sống lâu thành tinh, nàng tầm mắt rất xa, Lữ Thuần Quân có thể dựa vào sức một người bảo vệ cả Thiên Sinh Môn, một phần vạn Vương Hạo Thần tương lai trở thành Lữ Thuần Quân thứ hai, vậy nếu như Vân Hà Tông tạo quan hệ tốt với hắn, tương lai coi như gặp phải địch nhân cường đại, chỉ cần Vương Hạo Thần chịu ra mặt, vậy địch nhân nhất định cũng phải có kỵ một hai.

Dù sao, trên đời không có vĩnh viễn cường đại thế lực, dựa vào Vân Hà Tông thực lực lúc này có lẽ không có kẻ đuôi mù dám trêu chọc họ, thế nhưng chuyện tương lai ai có thể biết trước? Nàng cũng không tự tin đến mức cho rằng, Vân Hà Tông sẽ mãi mãi an bình, mình chứng tốt nhất chẳng phải là Thiên Sinh Môn đó sao? Nếu như không phải có một cái nghịch thiên Lữ Thuần Quân, e rằng Thiên Sinh Môn đã sớm không tồn tại...

- Đương nhiên, lúc này chúng ta cũng sẽ không quá mức trợ giúp hắn, dù gì bây giờ hắn tiềm lực thể hiện ra còn chưa đủ để chúng ta đánh cược! Bất quá ta sẽ cho người thỉnh thoảng cập nhật tin tức của hắn, nếu hắn trong thời gian sắp tới thể hiện tiềm lực đủ để cho so sánh với Lữ Thuần Quân, vậy chúng ta liền đi tới kết một cái thiện duyên, nếu như hắn không làm được, vậy coi như là ta nhìn nhầm người, chuyện ủng hộ hắn liền quên đi!

Dương Tâm Nghi mỉm cười thông dong nói.

Tuy nàng có chút coi trọng Vương Hạo Thần, thế nhưng nàng cũng sẽ tùy tiện đặt niềm tin trọn vẹn vào ai đó, dù sao cái Vân Hà Tông cần là một nhân vật có thể so sánh với Lữ Thuần Quân trong tương lai, chứ không phải là một thiên tài bình thường, bởi vì thiên tài... nàng Vân Hà Tông có rất nhiều, chỉ có nhân vật giống như Lữ Thuần Quân, mới đáng giá để cho nàng coi trọng thực sự.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Đan Môn - Đan Hoàng Cổ Viễn Hà

Dương Tâm Nghi cùng Lý Mộ Tinh trò chuyện một lúc lâu, trong đó phần lớn thời gian đều nói về Vương Hạo Thần hoặc những chuyện liên quan đến hắn, tiếp đó hai người cũng không lãng phí thời gian, chỉnh sửa một chút sau đó nhanh chóng đi ra khỏi khách sạn.

Hai người cước bộ rất nhanh, thoáng chốc đã vượt qua dòng người tấp nập đi tới chỗ ở của Đan Hoàng Cổ Viễn Hà, Đan Môn!

Đan Hoàng Cổ Viễn Hà, tại Đông Hoa hoàng triều địa vị siêu nhiên, coi như là Vương Hầu, hoàng thất rất nhiều đại nhân vật cũng không bằng hắn, thậm chí ngay cả đương kim hoàng thượng, ở trước mặt hắn cũng phải khách khí ba phần.

Lục Phẩm luyện được sư tại địa phương nhỏ như Đông Hoa hoàng triều, hoàn toàn có thể xem là tồn tại trong truyền thuyết, tuy ý liền có được một đám Vũ Hoàng đi theo bảo vệ, thậm chí coi như là Vũ Tông, Lục Phẩm luyện được sư cũng chưa hẳn không thể điều động.

Đan Hoàng phục vụ cho hoàng thất, thế nhưng lại không chịu hoàng thất điều khiển, hoàng thất không có quyền ép buộc hắn làm gì, chừng đó đủ thấy địa vị của hắn cao đến mức nào.

Đan Hoàng nhiều năm trước thành lập một cỗ thế lực gọi là Đan Môn, tuy chỉ mới thành lập không lâu, thế nhưng bởi vì có Đan Hoàng uy danh thu hút, vì thế rất nhanh liền có vô số người đến gia nhập, luyện được sư tự nhiên không cần phải nói, đều coi Đan Môn là ngôi nhà thứ hai của mình, ngoài ra, vũ giả muốn gia nhập Đan Môn cũng có rất nhiều, bởi vì chỉ cần trở thành Đan Môn người, làm bảo tiêu cho đám luyện được sư kia, lợi ích nhận được chắc

chấn rất lớn, đặc biệt nếu là Đan Hoàng tự mình ra tay luyện đan, vậy thì càng đáng quý.

Đan Môn thực lực và thanh thế ngày một tăng cao, Vũ Vương, Vũ Hoàng cường giả đều không thiếu, trở thành một cỗ thế lực hiếm hoi tại Đông Hoa hoàng triều có tiềm năng so sánh với ngũ đại tông môn trong tương lai trừ hoàng thất.

Lý do Đan Môn còn chưa thể chính thức sánh ngang ngũ đại tông môn là bởi vì trên mặt nổi bọn họ còn không có Vũ Tông tọa trấn, đương nhiên, cái này chỉ là biểu hiện bên ngoài của Đan Môn mà thôi, còn bên trong có thực sự ẩn dấu Vũ Tông hay không thì có trời mới biết.

Vũ Tông loại này siêu cấp cường giả, tại Đông Hoa hoàng triều chỉ có ngũ đại tông môn và hoàng thất là sở hữu, ngoài những đại thế lực này ra, kỳ thực cũng có một ít Vũ Tông cảnh tán tu, không chịu tông môn quản thúc, thế nhưng số lượng lại quá ít, căn bản có thể đếm trên đầu ngón tay.

Lý Mộ Tinh và Dương Tâm Nghi đi vào Đan Môn, chỉ thấy bên trong vũ giả tụ tập nhiều vô số, phần lớn đều là Đan Môn chấp sự bảo tiêu, hoặc là người đến Đan Môn mua đan dược.

Hai người vừa bước vào, liền có một vị tuổi trẻ nữ tử đi tới, dịu dàng cười nói:

- Chào hai vị! Ta là A Thanh, rất vinh hạnh phục vụ hai vị!

Nhìn qua A Thanh có thể nhìn ra được Đan Môn thế lực tuy lớn, thế nhưng bồi dưỡng người phục vụ lấy ra có tố chất, không có chút nào kiêu ngạo, ngược lại đối với khách hàng cực kỳ cung kính.

Dương Tâm Nghi khẽ gật đầu, lấy ra một tấm lệnh bài màu xanh đưa cho A Thanh.

A Thanh tiếp nhận lệnh bài, đồng tử lập tức co rút, nàng nhận ra đây là Đan Hoàng Lệnh, chính là vật do chính tay Đan Hoàng Cố Viễn Hà chế tạo, trên thế gian chỉ có bảy tấm, nhiều năm qua một tấm bị thất lạc, sáu tấm khác lần lượt được giao cho hoàng thất và ngũ đại tông môn người đứng đầu, Đan Hoàng Lệnh trong tay, có thể trực tiếp được gặp mặt Đan Hoàng, thậm chí thỉnh cầu hắn luyện đan.

Đương nhiên, Dương Tâm Nghi lấy ra Đan Hoàng Lệnh chỉ là không muốn lãng phí thời gian, chứ dựa vào thân phận của nàng, coi như không có Đan Hoàng Lệnh vẫn như có thể gặp mặt nhờ vả Đan Hoàng.

A Thanh thấy Đan Hoàng Lệnh, thái độ đối với hai người càng thêm cung kính, cúi đầu nói:

- Xin hai vị chờ một lát!

Nói rồi, nàng quay người rời đi, việc này quan hệ trọng đại, không phải một cái tiểu nhân vật như nàng có thể ứng phó, nhất định phải tìm đến đại nhân vật trong Đan Môn.

Không lâu sau, A Thanh liền theo một vị lão giả quay lại.

Lão giả này là một trong hai vị phó môn chủ của Đan Môn, tên gọi Phương Hành, tu vi đạt tới Vũ Hoàng cảnh giới, tại Đan Môn địa vị chỉ dưới môn chủ Đan Hoàng.

Phương Hành tuy là Vũ Hoàng, thế nhưng ở trước mặt Vũ Tông Dương Tâm Nghi cũng chẳng dám kiêu ngạo, hắn cũng biết được mục đích của đối phương tới Đan Môn để làm gì, vì thế không dài dòng trực tiếp đưa tay ra dấu mời, nói:

- Hai vị mời đi theo ta!

Phương Hành cước bộ chậm rãi dẫn đầu, Dương Tâm Nghi và Lý Mộ Tinh cũng lập tức đi theo, ba người nhanh chóng tìm tới Đan Hoàng gian phòng.

Trong đan phòng tràn ngập mùi đan hương làm lòng người dễ chịu, chỉ thấy ở trong phòng có một nam tử trung niên đang ngồi đợi.

Nam tử trung niên thân mặc thanh sam y phục, khuôn mặt cũng không hề già nua, chỉ khoảng 40 tuổi, tất nhiên tuổi thật của hắn thì không ai có thể biết được.

Khuôn mặt của nam tử không tính là anh tuấn, thế nhưng lại có một vẻ cương nghị phong trần khó che dấu.

Đan Hoàng Cố Viễn Hà!

Đan Hoàng 15 tuổi học luyện đan, chỉ mất 3 năm để trở thành Nhất Phẩm luyện dược sư, khi đến trung niên đã là Lục Phẩm luyện dược sư cao quý được vạn người sùng bái, coi như Vũ Tông cường giả gặp hắn, cũng phải khách khí ba phần.

- Bái kiến Đan Hoàng!

Lý Mộ Tinh và Phương Hành nhìn thấy Đan Hoàng liền vội vàng hành lễ, riêng Dương Tâm Nghi chỉ khách khí cùng Đan Hoàng chào hỏi mấy câu, nàng thân là Vũ Tông, gặp Đan Hoàng tuy rằng nên khách khí thế nhưng cũng không cần phải cung kính làm gì.

Đan Hoàng cùng Dương Tâm Nghi trò chuyện mấy câu, sau đó liền không vòng vo nữa mà đi thẳng vào vấn đề, nói:

- Dương trưởng lão, người lần này tìm đến ta, có phải được liệu đã chuẩn bị đủ rồi hay không?

Dương Tâm Nghi gật đầu, đem một cái túi càn khôn đưa cho Đan Hoàng, nói:

- Được liệu đã chuẩn bị đầy đủ, không biết Đan Hoàng đã có thể giúp chúng ta luyện đan hay chưa?

Đan Hoàng quan sát được liệu bên trong túi càn khôn một chút, xác định không thiếu gì liền chậm rãi nói:

- Đương nhiên có thể! Bất quá ta cũng phải nói trước với người, Thiên Huyết Đan là đan dược cực kỳ khó luyện, coi như là ta cũng không nắm chắc có bao nhiêu cơ hội luyện đan thành công! Nếu như chẳng may thất bại, vậy tại hạ chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi!

Dương Tâm Nghi tự nhiên hiểu đạo lý này, luyện dược sư khi luyện đan tỷ lệ thất bại thường thường cao hơn thành công, Đan Hoàng đồng dạng không phải ngoại lệ, vì thế lập tức nói:

- Chuyện này chúng ta hiểu rõ, chỉ mong Đan Hoàng cố gắng hết sức là được!

- Ta sẽ tận lực! Xin chur vị chờ ở đây!

Đan Hoàng nặng nề nói, sau đó liền mang theo dược liệu đi vào đan phòng của mình, luyện dược sư khi luyện đan quan trọng là cần được yên tĩnh, nếu không chỉ cần bị tác động một chút đều có thể dẫn đến thất bại.

Dương Tâm Nghi và Lý Mộ Tinh đồng dạng hiểu lý lẽ này, vì thế chỉ có thể ở bên ngoài chờ, không dám làm ảnh hưởng đến Đan Hoàng luyện đan.

.....

Cùng thời điểm đó, tại Thiên Sinh Môn.

- Àm!

Một cỗ khí tức cường đại vô địch từ Minh Thiên Phong đột nhiên bạo phát, giống như muốn xuyên thủng thương khung mà đến.

Cỗ ba động này mạnh mẽ đến mức, khiến cho vô số đệ tử cũng như đại nhân vật bên trong Thiên Sinh Môn vì đó mà chấn động.

Đám đệ tử có lẽ không rõ chuyện gì xảy ra, thế nhưng những người lực đại phong chủ cấp bậc thì lại không thể không biết, lập tức nhao nhao tập trung nhìn về phía Minh Thiên Phong, đại khái cũng đoán được chuyện gì đang diễn ra ở đó.

- Cỗ ba động này... là có người đang đột phá Vũ Hoàng Cảnh?

- Chắc chắn không thể sai được, chỉ có đột phá Vũ Hoàng mới có thể tạo ra thanh thế lớn như vậy!

- Ba động này từ Minh Thiên Phong truyền ra, vậy người đột phá hẳn là Nhạc Thi Dao đi?

- Cái gì? Không phải nói nàng mới đột phá tới Chuẩn Hoàng không bao lâu sao, như thế nào nhanh như vậy liền đột phá thành Vũ Hoàng rồi?

- Thật không hổ là chúng ta Thiên Sinh Môn thế hệ trước đệ nhất thiên tài, qua hôm nay, chúng ta tông môn liền có thêm một vị Vũ Hoàng, Nhạc Thi Dao Tuyệt Kiếm Vương phong hào, cũng nên đổi thành Tuyệt Kiếm Hoàng a!

Trong đám người đang quan sát, không chỉ có lực đại phong chủ, còn có trưởng lão đời trước cùng một số cường giả ẩn tàng của Thiên Sinh Môn, chỉ là trong đó, mỗi người tâm trạng đều không giống nhau, có người kinh ngạc, có người kinh hi, có người tự hào, cũng có người ghen ghét.

Bất quá phần lớn mọi người đều cho rằng, Nhạc Thi Dao thành Hoàng, đối với Thiên Sinh Môn chính là một cái thiên đại hi sự, để cho chiến lực cao tầng của tông môn tăng lên không ít.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Thiên Sinh Môn Kinh Thiên Trụ (1)

Vũ Hoàng, chính là tông môn cao tầng chiến lực, Vũ Tông không ra, bọn hắn chính là cường giả cao cấp nhất tại Đông Hoa hoàng triều.

Thật lòng mà nói, Vũ Tông tại nơi này số lượng thực sự quá ít, hơn nữa không có một cái nào không phải là lão quái vật sống hơn trăm tuổi, bọn hắn tâm tư phần lớn đều đặt trên việc tu luyện, căn bản không quan tâm tông môn sự tình, trừ phi tông môn gặp rắc rối không thể giải quyết, khi đó bọn hắn bắt đầu mới phải ra mặt.

Vũ Tông ít khi xuất hiện, các tông môn cao tăng tranh đấu lực lượng phần lớn đều là Vũ Hoàng, vì thế mỗi khi có Vũ Hoàng xuất thế, liền sẽ dẫn đến trong tông môn vô số người chú ý.

Thanh Nguyên Phong, một vị thân mặc đạo bào uy nghiêm nam tử đứng chấp tay, ánh mắt hướng Minh Thiên Phong nhìn qua, trong mắt một mảnh thâm thúy, để người ngoài rất khó nhìn ra được hắn đang nghĩ gì.

Nếu có người ở đây, chắc chắn có thể nhận ra, đạo bào nam tử không phải ai khác chính là Thiên Sinh Môn đương nhiệm môn chủ - Tổng Mặc Tuyên.

Tổng Mặc Tuyên là đại đệ tử của tông chủ đời trước Trương Thanh Khuê, khi Tổng Mặc Tuyên còn là một đệ tử, hắn cùng với Tiêu Hàn Dư, Lý Thiên Dương được xem là ba người có thiên phú tốt nhất tông môn thời điểm đó, tuy không bằng Trương Thanh Khuê, Lữ Thuần Quân thế hệ, thế nhưng như cũ không thể xem thường.

Sau khi Trương Thanh Khuê mất tích, Lữ Thuần Quân lui về làm thái thượng trưởng lão tọa trấn tông môn, Tổng Mặc Tuyên, Tiêu Hàn Dư, Lý Thiên Dương cùng tranh đấu, sau cùng Tổng Mặc Tuyên giành được thắng lợi, được bổ nhiệm làm Thiên Sinh Môn đời mới tông chủ.

Hiện tại, Tổng Mặc Tuyên chính là Thiên Sinh Môn trên mặt nổi đệ nhất cường giả, thực lực của hắn tại Đông Hoa hoàng triều được liệt vào Hoàng Giả Bảng, là một trong những Vũ Hoàng mạnh nhất khu vực.

Chỉ là lúc này, Tổng Mặc Tuyên ánh mắt lại hiếm có lộ ra một tia kinh ngạc.

- Tiêu sư đệ, ngươi vận khí thực sự quá tốt a! Vậy mà lại lấy được một cái hiền thê đáng sợ như vậy! Không đến 25 tuổi liền thành hoàng... chắc chắn, ta cũng không nhận được có chút ghen tị với sư đệ a!

Nói đến sau cùng, Tổng Mặc Tuyên khoe miệng liền hiện ra một tia cười đầy thâm ý.

.....

Hồng Thạch Phong, trên đỉnh núi đứng đó một đạo thân ảnh mặc xích bào đỏ rực như lửa, trên người toả ra một cỗ khí tức nóng rực cương mãnh khiến cho người khác phải e sợ không dám tiến lại gần.

Hồng Thạch Phong phong chủ, Lý Thiên Dương.

- Không nghĩ tới Nhạc Thi Dao nhanh như vậy liền thành Hoàng, nàng thiên phú thật đáng sợ! Ha ha, Tiêu Hàn Dư, trước đó ngươi dựa vào thủ đoạn tiện mới lấy được nàng làm vợ, thế nhưng bây giờ nàng đã thành Hoàng, ta xem ngươi có thể giữ nàng ở bên mình được bao lâu!

Hơn 8 năm trước, Thiên Sinh Môn có một nữ đệ tử tên gọi Nhạc Thi Dao, thiên phú kinh hãi thế tục, 18 tuổi Vũ Quân, mơ hồ có thể so sánh với năm xưa Trương Thanh Khuê, dung mạo khuynh quốc khuynh thành, được vô số thiên tài tuấn kiệt theo đuổi, ngay cả hoàng thượng đều có ý muốn thu nàng làm hoàng hậu, mà tại Thiên Sinh Môn, Lý Thiên Dương và Tiêu Hàn Dư năm đó chính là hai người theo đuổi cuồng nhiệt nhất.

Vốn dĩ, hai người thân là Hồng Thạch Phong và Minh Thiên Phong hai vị tuyệt đại phong chủ, trong “trận chiến” này ai cũng không chiếm được thượng phong, thế nhưng sau cùng Tiêu Hàn Dư bởi vì một số lý do không tiện tiết lộ dành chiến thắng, lấy được Nhạc Thi Dao làm vợ, điều này dẫn đến quan hệ giữa Lý Thiên Dương và Tiêu Hàn Dư rạn nứt không thể hàn gắn.

Chung quy là, anh hùng khó qua ải mỹ nhân a!

.....

Minh Thiên Phong, Tiêu Hàn Dư vốn dĩ đang bế quan, thế nhưng bởi vì Nhạc Thi Dao đột phá Vũ Hoàng gây ra ba động khiến hắn từ trong luyện công tỉnh lại.

- Thi Dao! Nàng thành Hoàng rồi sao...

Tiêu Hàn Dư ánh mắt có chút phức tạp mà nặng nề, nếu là người khác, gặp mình hiền thê đột phá nhất định phải vui mừng khôn xiết, thế nhưng Tiêu Hàn Dư thì ngược lại, bởi vì hắn biết, Nhạc Thi Dao thực lực càng mình, thì hắn càng khó chế phục nàng, lâu nay hắn điên cuồng tu luyện, chính là muốn triệt để bỏ xa nàng, khiến cho Nhạc Thi Dao hết hi vọng, thế nhưng thiên phú của nữ nhân thực sự quá đáng sợ, không chỉ không bị hắn bỏ xa, ngược lại còn không ngừng nhanh chóng rút ngắn khoảng cách giữ hắn và nàng, cho đến lúc này, Tiêu Hàn Dư cho dù không muốn thừa nhận cũng phải tin rằng, Nhạc Thi Dao tương lai nhất định sẽ vượt qua hắn, căn bản chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Đến một lúc Nhạc Thi Dao thực lực chính thức vượt qua Tiêu Hàn Dư hắn, cuộc hôn nhân hữu danh vô thực do trường bối ép buộc này thực sự có thể duy trì sao?

- Hừ! Trước đây ta đã từng nói, nàng đã là vợ của Tiêu Hàn Dư ta, vậy thì cả đời cũng không thể rời khỏi ta! Hi vọng nàng hiểu chuyện một chút, nếu không... ta nhất định sẽ không khách khí với nàng đâu!

Tiêu Hàn Dư ánh mắt dần dần trở nên lạnh như băng, đồ vật đã ở trong tay hắn, vậy tuyệt đối không có khả năng thả ra, cho dù một ngày Nhạc Thi Dao thực sự vượt qua hắn, hắn cũng có biện pháp chế phục nàng, nhiều lắm... là nhờ vị kia xuất thủ, bất quá nếu như không phải là đến bước đường cùng, Tiêu Hàn Dư sẽ không làm như vậy, bởi vì nếu làm thế, Thiên Sinh Môn chắc chắn sẽ rơi vào nội loạn.

.....

Thiên Sinh Môn có hai địa phương đặc biệt, địa phương đầu tiên là Thái Sinh Viện, là ẩn cư của các thái thượng trưởng lão, cũng như một số nhân vật đặc biệt trong tông môn, đệ tử bình thường theo lý thuyết mà nói thì không có tư cách tiến vào.

Địa phương thứ hai, là Thanh Thiên Điện, chính là một chỗ cấm địa thực sự của Thiên Sinh Môn, đồng thời là nơi ở của lão tổ Lữ Thuần Quân.

Thanh Thiên Điện được xây dựng trên Lôi Ngục Phong, ngọn núi Lữ Thuần Quân tu luyện khi còn là một đệ tử, tại Thiên Sinh Môn, người biết Thanh Thiên Điện tồn tại chỉ có vãn vãn mấy người.

Thanh Thiên Điện không tính là lớn, kiến trúc cũng vô cùng đơn sơ, trước điện có hai lão bộc đang đứng quét sân.

Hai lão bộc này dung mạo cực kỳ già nua, giống như đã gần cả trăm tuổi, khuôn mặt gầy gò tràn đầy nếp nhăn, cặp mắt híp lại hết cỡ, hầu như không thấy được con ngươi.

Ít người biết rằng, hai lão bộc này chính là hai cái nô bộc đã đi theo Lữ Thuần Quân từ khi hắn còn chưa thành danh, một người gọi là Manh lão, một người khác thì gọi là Trương lão.

- Lão Trương, người kia đột phá Vũ Hoàng thanh thể thật lớn, dường như không kém chủ nhân năm đó a!

Manh lão thanh âm già nua nói, con ngươi đục ngầu hiện ra một tia tinh quang.

Nếu là để cho người khác nghe được lại này của lão, e rằng sẽ thất kinh.

Chủ nhân của Manh lão và Trương lão chính là Thiên Sinh Môn kinh thiên trụ Lữ Thuần Quân, Lữ Thuần Quân thiên phú cao như thế nào e rằng không cần nói cũng biết, khi hắn đột phá Vũ Hoàng thanh thể hai vị lão bộc cũng tận mắt nhìn thấy qua, căn bản không phải bình thường Vũ Hoàng có thể so sánh, thế nhưng bây giờ, Manh lão lại cho rằng Nhạc Thi Dao đột phá thanh thể lại có khả năng sánh ngang Lữ Thuần Quân, cái này không thể không khiến cho người ta phải kinh ngạc.

Trương lão ánh mắt không kém Manh lão là bao, đồng dạng nhìn ra được chuyện này, tán đồng nói:

- Người nói quả không sai! Bất quá đến cùng người nào đột phá mà lại gây ra thanh thể lớn như vậy?

Thanh thể khi đột phá có quan hệ rất lớn với thiên phú của chủ nhân, nếu người đột phá chỉ là một kẻ có thiên phú tầm thường, vậy thanh thể khẳng định cũng chỉ nằm gọn trong phạm vi cảnh giới vừa đột phá, thế nhưng nếu như người đột phá là người có thiên phú kinh hãi thế tục, vậy thanh thể khi đột phá nhất định sẽ viên siêu thường nhân, thậm chí có khả năng so sánh với thanh thể khi đột phá của những người có tu vi cao hơn mình rất nhiều.

Hai lão bộc có chút ngưng thần nhìn về phía Minh Thiên Phong, bỗng nhiên, từ sau có một giọng nói vang lên:

- Thật không nghĩ tới, nha đầu kia lại có thể tiến bộ nhanh như vậy, không mất bao nhiêu thời gian liền thành Hoàng! Trời quả không tuyệt Thiên Sinh Môn ta!

Giọng nói cực kỳ già nua, thậm chí nếu như có người để ý, sẽ phát hiện ra trong giọng nói vậy mà còn có một tia tử khí mờ mịt như không, nếu chỉ mới nghe ắt sẽ khiến người ta liên tưởng tới một cái lão nhân gần đất xa trời, hầu như đã đạp nửa bước vào trong quan tài.

Trương, Manh nhị bộc nghe được thanh âm này liền giật mình, chủ nhân thanh âm này, bọn hắn đã quá quen thuộc, chính là người mà bọn hắn đã theo hầu hơn nửa thế kỷ.

Thiên Sinh Môn kinh thiên trụ, Lữ Thuần Quân vào lúc này vậy mà cũng bị Nhạc Thi Dao đột phá Vũ Hoàng thanh thể làm cho kinh động mà đến!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Thiên Sinh Môn Kinh Thiên Trụ (2)

- Bái kiến chủ nhân!

Trương, Manh nhị lão vội vàng quay người lại, hướng người phía sau hành lễ.

Trước mặt bọn họ lúc này, không phải là một lão giả sắp xuống mồ, ngược lại, người này rất trẻ tuổi, khuôn mặt tuấn lãng không có một tia già nua, mái tóc đen nhánh, cặp lông mày sắc nhọn như đường kiếm khiến dung mạo của hắn càng thêm nổi bật, nhìn đi nhìn lại, bộ dáng của hắn khiến người ta chỉ có thể nghĩ tới một nam tử không quá 20, lại không cách nào đánh đồng hắn với vị lão tổ của Thiên Sinh Môn trong truyền thuyết kia.

Chỗ duy nhất không thích hợp chính là đôi mắt của nam tử này chứa đầy nét tàng thương của năm tháng, ở chỗ sâu nơi đáy mắt, thậm chí còn có một tia tử khí của người sắp chết, hoàn toàn không thích hợp với bộ dáng trẻ tuổi của hắn.

Lữ Thuần Quân, chính là Thiên Sinh Môn hiện nay lão tổ cấp bậc cường giả, cũng là tông môn kinh thiên trụ, tại Đông Hoa hoàng triều có thể xưng là cường giả số một.

Nếu nói về thực lực tổng hợp của một môn phái, Thiên Sinh Môn thực sự chỉ có thể xếp đáy trong ngũ đại tông môn, thế nhưng nếu có một bảng xếp hạng của cường giả đứng đầu thì Lữ Thuần Quân hoàn toàn có thể xếp vào top 3, thậm chí là số một cũng không phải không có khả năng.

Vì thế mới nói, Thiên Sinh Môn hiện tại hoàn toàn là sống dựa trên hơi thở của Lữ Thuần Quân, một mình hắn phải chống đỡ cả tông môn.

Chỉ cần Lữ Thuần Quân một ngày còn sống thì những đại tông môn khác chần chừ không dám quá mức chèn ép Thiên Sinh Môn, coi như là ngũ đại tông môn mạnh nhất Ngạo Tuyết sơn trang cũng không dám, bởi vì nếu như ép Thiên Sinh Môn đến bước đường cùng, một khi Lữ Thuần Quân mà phát điên lên, không tiếc hết thảy liều mạng với bọn hắn, vậy cho dù là Ngạo Tuyết sơn trang mấy vị Vũ Tông cảnh siêu cấp cường giả liên thủ cũng không ngăn nổi hắn, coi như sau cùng giết được Lữ Thuần Quân, kết quả cũng là Ngạo Tuyết sơn trang tử thương thảm trọng, ngọc thạch câu phần.

Lữ Thuần Quân ở trong Thiên Sinh Môn là tồn tại được vạn chúng kính ngưỡng như thần linh, bất quá lại không có người biết, tình trạng của hắn thực sự chẳng tốt đi đâu.

Trước hết phải nói, Lữ Thuần Quân sống đã rất lâu rồi, mặc dù chưa đến mức thọ nguyên khô cạn, thế nhưng hắn thực sự chẳng còn trẻ nữa, tính theo tuổi thọ của Vũ Tông mà nói, không đến 10 – 20 năm nữa, hắn đại nạn liền đến.

Không chỉ như vậy, Lữ Thuần Quân trong đời trải qua vô số trận chiến, trong đó có không ít lần là Vũ Tông chi chiến, hắn trọng thương rất nhiều lần, dẫn đến hắn thân thể ít nhiều có tổn thương, trở thành mầm họa, âm thầm khiến thọ nguyên của hắn suy giảm.

Vũ Tông, theo lý thuyết là có thể sống hơn 200 tuổi, kỳ thực số lượng người có thể sống đến 200 tuổi đã rất ít, còn những người sống hơn 200 tuổi thực sự có thể đếm trên đầu ngón tay.

Nếu là một người cả đời không bị trọng thương ảnh hưởng đến căn cơ, hoặc không chịu quá nhiều tổn thương dẫn đến gây ra áp lực trên thân thể, vậy người đó sau khi đạt tới Vũ Tông liền có nhiều cơ hội sống đến thậm chí vượt qua 200 tuổi.

Đổi lại nếu là một người cả đời chinh chiến chịu không biết bao nhiêu thương tích, đồng thời còn là vết thương trí mạng ảnh hưởng đến căn cơ, vậy coi như hắn đạt tới cũng rất khó sống đến 200 tuổi.

Lữ Thuần Quân tính ra năm nay đã gần 180 tuổi, thế nhưng chính hắn xem ra, bản thân đừng nói là thọ đến 200 tuổi, coi như có thể sống 5 – 10 năm không đã là một ẩn số.

Lữ Thuần Quân trong đời trải qua bao nhiêu trận chiến, trải qua bao nhiêu lần trọng thương? Chính hắn cũng không đếm được!

Lần cuối cùng Lữ Thuần Quân xuất thủ, đã là chuyện gần hơn 20 năm về trước, hắn cùng với Ngạo Tuyết sơn trang một vị thái thượng trưởng lão đại chiến, đó cũng là lần mà Lữ Thuần Quân trọng thương nặng nhất.

Trận chiến này cực kỳ bí mật, ngay cả Thiên Sinh Môn lục đại phong chủ cũng không có mấy người biết được, càng không có người biết được, Lữ Thuần Quân là cơ hồ đã dùng sức một người, ngăn chặn cả một âm mưu của Ngạo Tuyết sơn trang!

Ngạo Tuyết sơn trang lão bất tử kia, thực lực cực kỳ mạnh mẽ, ở trong đám Vũ Tông cường giả tại Đông Hoa hoàng triều hầu như rất khó tìm được địch thủ, hắn sống hơn 200 tuổi, biết mình thọ nguyên sắp hết, liền muốn vì tông môn thực hiện một cái nhiệm vụ cuối cùng, đó là... giết Lữ Thuần Quân, mở đường cho Ngạo Tuyết sơn trang một hơi nuốt chửng Thiên Sinh Môn, từ đó hoàn toàn vượt qua những đại phái khác, cùng hoàng thất sánh vai.

Muốn giết Lữ Thuần Quân, tại Đông Hoa hoàng triều nếu là chỉ dựa vào sức của một người, vậy gần như là bất khả thi, thế nhưng nếu là đánh đổi tính mạng của một vị Vũ Tông cảnh siêu cấp cường giả, vậy thì hoàn toàn có khả năng!

Không sai, năm đó Ngạo Tuyết sơn trang vị thái thượng trưởng lão kia, chính là muốn dùng phương thức đồng quy vu tận, dù sao lão sống không còn được bao nhiêu ngày, lấy mạng một người sắp chết đổi mạng một người trẻ tuổi thực lực không kém mình là rất lời, ít nhất trong mắt Ngạo Tuyết sơn trang là như vậy.

Trận chiến đó, chính là trận chiến quyết định vận mệnh của Thiên Sinh Môn, chỉ cần Lữ Thuần Quân ngã xuống, Thiên Sinh Môn chắc chắn không thể tồn tại qua ngày mai.

Ngạo Tuyết sơn trang tính toán rất hay, chỉ là... bọn hắn lại đánh giá quá thấp thực lực của Lữ Thuần Quân.

Một trận chiến này, Lữ Thuần Quân lần nữa chứng minh thực lực tuyệt đối của mình, dùng tuyệt thế tư thái chém giết Ngạo Tuyết sơn trang thái thượng trưởng lão.

Ngạo Tuyết sơn trang thái thượng trưởng lão trọng thương, Lữ Thuần Quân lại dùng tư thế vô địch bức lui Ngạo Tuyết sơn trang những cái khác cường giả, thế nhưng chỉ có bản thân Lữ Thuần Quân mới biết, hắn trọng thương nặng đến mức nào.

Nói đùa, một vị Vũ Tông mang tâm liều chết mà chiến, sao có thể đơn giản bị đánh bại? Lữ Thuần Quân cũng phải trả giá rất lớn mới giết được đối phương, tuy rằng giữ được mạng, thế nhưng cái giá hán bỏ ra lớn tới đâu cũng chỉ có mình hán biết được.

Chỉ biết là, Lữ Thuần Quân lập tức quay về Thanh Thiên Điện bế quan, từ đó hầu như không xuất quan lần nữa, chỉ để lại một đạo mệnh lệnh cho Trương, Mạnh nhị bộc, đó là trừ phi tông môn gặp phải sinh tử tồn vong nguy cơ, tuyệt đối không được để cho người nào bước vào Thanh Thiên Điện.

Lữ Thuần Quân 20 năm qua hầu như không rời khỏi Thanh Thiên Điện, nguyên nhân kỳ thực rất đơn giản, là bởi vì hán trọng thương quá nặng, thậm chí khiến cho sinh cơ của hán bị xói mòn rất nhiều, đến bây giờ vẫn không thể hoàn toàn khôi phục, thậm chí nếu không phải trong Thiên Sinh Môn có một viên Lục Phẩm đỉnh phong trị thương đan dược, e rằng Lữ Thuần Quân đời này chỉ có thể vĩnh viễn ở lại trong Thanh Thiên Điện, một khi hán ra tay lần nữa, chờ đợi hán chắc chắn là tử vong.

Chính vì như vậy, Trương, Mạnh nhị bộc mới cảm thấy cực kỳ bất ngờ khi Lữ Thuần Quân vậy mà bởi vì một cái hậu bối đột phá tu vi mà xuất quan.

Theo lý thuyết, có người thành Hoàng tự nhiên có thể gia tăng tông môn cao tầng chiến lực, thế nhưng dường như không đáng để Lữ Thuần Quân kích động như vậy à? Nếu là người đó đột phá Vũ Tông có lẽ còn không sai biệt lắm!

Phải biết, Thiên Sinh Môn cần nhất lúc này, không phải là Vũ Hoàng, mà là một vị Vũ Tông!

Hai người làm sao có thể biết được, Nhạc Thi Dao từng gặp qua Lữ Thuần Quân không chỉ một lần, hơn nữa quan hệ giữa hai người có thể tính là nửa cái sư đồ, Nhạc Thi Dao có thể nhanh như vậy đột phá thành Hoàng, Lữ Thuần Quân cũng có đóng góp rất lớn trong đó.

Lữ Thuần Quân chưa từng thu đệ tử, chỉ có Nhạc Thi Dao là người từng nhận được chỉ điểm của hán.

Không phải Lữ Thuần Quân không muốn dạy người khác, chỉ là trong đám cường giả lần đệ tử của Thiên Sinh Môn hiện nay, ngoại trừ Nhạc Thi Dao thực sự không có người có khả năng đặt chân Vũ Tông cảnh tầng thứ này.

Trong lục đại phong chủ, Tống Mặc Tuyên, Tiêu Hàn Dư, Lý Thiên Dương có thiên phú tốt nhất, thế nhưng bọn họ cực hạn đời này nhiều khả năng chỉ là Vũ Hoàng đỉnh phong, Vũ Tông không có bao nhiêu nắm chắc, Lữ Thuần Quân lại không vừa mắt ba người này chút nào.

Trong ba người, Tống Mặc Tuyên tâm cơ quá sâu, đối với quyền lực lại có quá nhiều dục vọng, Tiêu Hàn Dư lãnh khốc bất chấp thủ đoạn, Lý Thiên Dương tính khí nóng nảy, hữu dũng vô mưu, cả ba người thường xuyên đấu đá lẫn nhau, đều có vương bận trong lòng, võ đạo khó tiến xa, vì thế không được Lữ Thuần Quân thương thức.

Ngoài ba người này, Lôi Ngục, Ngọc Tiêu Phong hai vị phong chủ cũng được Lữ Thuần Quân chú ý, hai người này về mặt tâm tính là có thể, chỉ là bọn họ thiên phú thực sự có chút thấp, muốn đột phá Vũ Tông thực sự quá mức khó khăn.

Lữ Thuần Quân hầu như đã tuyệt vọng, cho đến khi hán phát hiện ra Nhạc Thi Dao.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Xuất quan

Lần đầu nhìn thấy Nhạc Thi Dao, Lữ Thuần Quân thực sự bị thiên phú của nàng dọa sợ, chỉ hơn 20 tuổi liền đột phá đến Vũ Vương, thiên tư này, hầu như đã có thể sánh với hán sư huynh Trương Thanh Khuê ngày trước.

Lữ Thuần Quân vào lúc đó trong lòng cuồng hỉ, hán rốt cuộc tìm được một người có thể thay hán làm Thiên Sinh Môn thủ hộ thần!

Không có chút nào do dự, Lữ Thuần Quân liền xuất hiện, sau đó tự mình chỉ điểm Nhạc Thi Dao tu luyện một khoảng thời gian, thậm chí từng có ý định thu nàng làm đệ tử, bất quá đối phương khéo léo từ chối, hán cũng không ép buộc.

Sau đó không lâu, Lữ Thuần Quân phải quay về Thanh Thiên Điện tiếp tục trị thương, nếu không phải như vậy, hán nhất định sẽ tiếp tục lưu lại, giúp Nhạc Thi Dao nhanh chóng tăng lên thực lực.

Kỳ thực, chính Lữ Thuần Quân lúc đó cũng không dám chắc, bản thân hán có thể đợi được tới ngày Nhạc Thi Dao trở thành Vũ Tông hay không, bất quá để hán không ngờ chính là, Nhạc Thi Dao thiên phú so với hán tưởng tượng càng thêm xuất chúng, chỉ mất hơn hai năm liền bước vào Vũ Hoàng cảnh, để cho hán kinh hi đến chết đi sống lại.

Nếu như Nhạc Thi Dao có thể giữ vững tốc độ tu luyện như vậy, vậy không bao lâu nữa, Thiên Sinh Môn thực sự có thể đi ra một cái tân tân Vũ Tông!

Chỉ cần Nhạc Thi Dao bước vào Vũ Tông cảnh, vậy coi như Lữ Thuần Quân hán chết đi, Thiên Sinh Môn vẫn có năng lực đối kháng, mấy đại tông môn khác, ít nhất, cũng sẽ khiến bọn họ có chỗ cố kỵ mà không dám không làm tuyệt.

Lữ Thuần Quân nhẹ nhàng thở ra một hơi, đối với Manh lão mỉm cười nói:

- Lão Manh, nhờ người lập tức đi tới Minh Thiên Phong, nói với nha đầu đến đây gặp ta, lão già này có một phần đại lễ muốn tặng cho nàng!

Manh lão nào dám chần chừ, vội vàng cung kính nói:

- Vâng thưa chủ nhân! Thuộc hạ lập tức đi ngay!

Nói rồi, Manh lão liền hành lễ với Lữ Thuần Quân lần nữa, sau đó thân hình liền biến mất tại chỗ, nhanh chóng khởi hành đi tới Minh Thiên Phong.

Đừng nhìn Trương, Manh nhị bộc chi là Lữ Thuần Quân bên người hai cái nô bộc, bọn hắn thực lực vốn dĩ sâu không lường được, đều là Vũ Hoàng cảnh cường giả, ở trong Thiên Sinh Môn, cũng chỉ có một mình Lữ Thuần Quân là có tư cách để bọn họ theo hầu.

Lữ Thuần Quân ánh mắt chăm chú nhìn về phía Minh Thiên Phong phương hướng, trong mắt lộ ra vài phần mỏi mệt, thầm nói:

- Nha đầu, người nhất định phải nhanh chóng trưởng thành a! Những năm này, ta chống đỡ thực sự rất vất vả!

.....

Không mất bao nhiêu thời gian, cả Thiên Sinh Môn khắp nơi đều biết được chuyện Nhạc Thi Dao đột phá thành Hoàng, đồng thời còn được lão tổ tông chú ý, đặc biệt tặng nàng một bộ trấn tông tuyệt học cùng với một thanh Ngũ Phẩm huyền khí bảo kiếm Băng Sương Kiếm, để cho người khác vừa hâm mộ vừa đỏ mắt.

Qua chuyện này, địa vị của Nhạc Thi Dao tại Thiên Sinh Môn càng thêm tăng tiến vượt bậc, nàng không chỉ có một thân tu vi Vũ Hoàng, còn ẩn ẩn được lão tổ Lữ Thuần Quân chống lưng, tại Thiên Sinh Môn, có thể xem là không người dám trêu chọc.

Dù sao, tại Thiên Sinh Môn, còn chưa có người dám chọc giận Lữ Thuần Quân a!

Hơn nữa Nhạc Thi Dao đồng thời cũng thể hiện ra thiên phú đáng sợ của mình, rõ ràng chỉ vừa đột phá Vũ Hoàng, liền khiêu chiến một cái trưởng lão đời trước tu vi Tam Tinh Vũ Hoàng, để cho mọi người được mở rộng tầm mắt chính là, nàng vậy mà chiếm được thượng phong tuyệt đối, thậm chí nếu không phải nàng tu vi vừa đột phá còn chưa vững chắc, muốn thắng được đối phương là chuyện nằm trong tầm tay.

Nhất thời, Nhạc Thi Dao liền trở thành nhân vật phong vân hàng đầu của tông môn, thậm chí nhiều người còn cho rằng, nàng chính là Thiên Sinh Môn đệ nhất thiên tài sau thời đại của Trương Thanh Khuê, Lữ Thuần Quân, để cho nàng danh tiếng trong nháy mắt vượt qua cả lục đại phong chủ, được vô số người bái phỏng, không chỉ có cường giả trong tông môn, mà còn có cả người của các đại phái khác, thậm chí ngay cả hoàng thất đều phái sứ giả tới chúc mừng.

Nhạc Thi Dao điệu thấp rất lâu, 8 năm trước, nàng là Thiên Sinh Môn đệ nhất thiên kiều chi nữ phong hoa tuyệt đại, cũng ngôi sao sáng duy nhất trong các lứa đệ tử nhiều năm qua, sau khi cưới Tiêu Hàn Dư liền không để lộ ra danh tiếng, không có bao nhiêu người nghĩ tới, nàng lần này xuất hiện, tu vi đã đạt tới Vũ Hoàng cảnh.

Bất kể như thế nào, việc này đối với Thiên Sinh Môn cao tăng lực lượng là một tin tức tốt, đã khá lâu tông môn không có Vũ Hoàng mới xuất hiện, nay Nhạc Thi Dao bước vào cảnh giới này, không khỏi để cho mấy lão gia hỏa kia mừng đến trong bụng không ngừng nở hoa.

Chỉ là, Thiên Sinh Môn chúng nhân lại không biết rằng, đây chỉ là bình yên trước cơn bão một khoảng thời gian, giông tố cuồng phong, còn đang ở ngay phía trước.

.....

Thời gian trôi qua nhanh như gió, chớp mắt, đã hơn ba tháng kể từ ngày Vương Hạo Thần bế quan tu luyện.

Ba tháng này, tại Đông Hoa hoàng triều xảy ra không ít đại sự, thế nhưng Vương Hạo Thần đối với những việc này không biết chút nào, chỉ một lòng bế quan tiềm tu.

Hắn thực sự có rất nhiều việc để làm, sau khi tu luyện các loại vũ kỹ, kiếm pháp, còn phải lập tức bắt tay vào việc rèn luyện nhục thân theo chỉ dẫn của Bát Hủ Thiên Kinh, quá trình này, rất hao tổn thời gian, không phải một sớm một chiều là có thể hoàn thành.

Vào một ngày nọ, cửa động nơi Vương Hạo Thần bế quan vốn dĩ đã lâu không có động tĩnh vào lúc này đột nhiên run lên, sau đó liền bị đẩy qua một bên, từ trong hang động, một nam tử thân vận bạch y tuấn mỹ như trích tiên bước ra.

Nếu như người quen của Vương Hạo Thần ở nơi này, chắc chắn sẽ không nhận được mà kinh hô một tiếng, bởi vì Vương Hạo Thần diện mạo lúc này, thực sự rất khác biệt so với ba tháng trước.

Làn da của Vương Hạo Thần trước đây vốn dĩ còn có chút sẫm màu, nay lại trở nên sáng bóng như ngọc, thể nhưng thân thể lại không có chút nào mất đi vẻ nam tính, ngược lại càng thêm rắn chắc dị thường, khuôn mặt bớt đi một tia non nớt, lại thêm một tia cao quý và ôn trọng của bậc đế vương vô cùng hoàn mỹ.

Vì sao lại có thể thay đổi nhiều như vậy? Bởi vì đó là tác dụng của việc tu luyện Bát Hủ Thiên Kinh!

Tu luyện Bát Hù Thiên Kinh, thực sự khó hơn Vương Hạo Thần tưởng tượng rất nhiều.

Muốn luyện Bát Hù Thiên Kinh, điều kiện trước hết đó là phải ngưng tụ ra một giọt Bát Hù Chân Dịch, mà muốn ngưng tụ ra Bát Hù Chân Dịch, cần phải có đại lượng tài nguyên, sau đó chậm rãi tinh lọc ra trong đó tinh hoa nhất bộ phận, cưỡng ép nén lại thành từng chút một, sau đó mới theo phương pháp được ghi trong Bát Hù Thiên Kinh đem tất cả dung hợp lại cùng một chỗ, tạo ra Bát Hù Chân Dịch.

Quá trình này có thể nói là cực kỳ lâu dài, chỉ riêng giai đoạn đầu thôi đã khiến người ta nóng ruột không chịu nổi, nếu không phải Vương Hạo Thần có Phệ Huyết Thánh Hoả trợ giúp việc tinh lọc, khiến cho thời gian rút ngắn đi rất nhiều, e rằng đến bây giờ hắn cũng chưa thể hoàn thành được một nửa công việc.

Sau khi ngưng luyện ra Bát Hù Chân Dịch, tiếp theo phải đem nó luyện hoá để cho thân thể trải qua một lần tẩy lễ, khi đó mới được xem là chính thức nhập môn.

Quá trình tẩy lễ lần đầu này cực kỳ đau đớn, bởi vì thân thể đối với ngoại vật như Bát Hù Chân Dịch cực kỳ bài xích, vì thế rất khó dung hợp, coi như đã dung hợp, quá trình để Bát Hù Chân Dịch bắt đầu rèn luyện và tinh lọc thân thể cũng rất dài, hơn nữa còn cực kỳ đau đớn, khiến cho Vương Hạo Thần cơ hồ chết đi sống lại.

Vương Hạo Thần là dựa vào ý chí vô đạo kiên cường vượt qua một cửa này, thế nhưng hắn trong lòng cũng phải âm thầm cảm thấy may mắn bởi vì chuyện tẩy lễ này chỉ trải qua một lần, để cho thân thể thích ứng với Bát Hù Chân Dịch, những lần sau luyện hoá Bát Hù Chân Dịch sẽ không đau đớn như vậy, nếu không hắn nhất định sẽ bị hành hạ đến thừa sống thiếu chết không biết bao nhiêu lần nữa.

Bất quá “tiền nào thì của nấy”, Vương Hạo Thần tiêu tốn nhiều tài nguyên và chịu thống khổ lâu như vậy, thu hoạch quả nhiên không khiến hắn phải thất vọng.

Trải qua Bát Hù Chân Dịch tẩy lễ, Vương Hạo Thần nhục thân lúc này so với trước đó phải mạnh hơn gấp trăm lần, vượt qua cả phần lớn nhị giai huyền thú, làn da trở nên rắn chắc như thép nguội, coi như là bị nhất phẩm huyền khí bổ vào hắn nhục thân cũng chẳng hề hấn gì, nhị giai huyền khí miễn cưỡng có thể rạch phá làn da của hắn, chỉ có tam giai huyền khí, mới có thể thực sự xuyên phá lớp phòng ngự của hắn.

Nhục thân của hắn không chỉ cứng rắn, mà còn có năng lực tự động khôi phục cực kỳ biến thái, coi như bị trường kiếm cắt một đường trên tay, cũng có thể dựa vào tốc độ mất thường có thể nhìn thấy khôi phục lại.

Nhục thân trở nên cường đại, đồng nghĩa với việc Vương Hạo Thần mỗi khi thi triển ra quyền pháp, chương pháp sẽ được tăng phúc rất lớn, bởi vì hắn quyền, chương lúc này không chỉ có nguyên khí duy trì, mà còn được nhục thân lực lượng yểm trợ, uy lực tăng lên không chỉ gấp đôi.

Dựa theo cảnh giới được ghi trên Bát Hù Thiên Kinh, Vương Hạo Thần lúc này hắn là Luyện Bỉ tiểu thành, vừa mới chính thức nhập môn.

Nhục thân tăng tiến mạnh mẽ, Vương Hạo Thần trên mặt kiếm pháp, quyền pháp, chương pháp, thân pháp đồng dạng có thành tựu rất lớn.

Vũ kỹ từ Linh cấp trở lên, thông thường được chia làm bốn đại cảnh giới, đó là nhập môn, tiểu thành, đại thành và đại viên mãn.

Vương Hạo Thần ngộ tính vô cùng đáng sợ, chỉ riêng Thiên Long Kiếm Quyết, Hàn Băng Thần Quyền, Ngự Phong Lưu Ảnh Bộ ba môn vũ kỹ đều đã gần chạm tới cảnh giới tiểu thành, chỉ cần có cơ hội liền có thể đột phá.

Cửu Dương Phần Thiên Chương và Tuyệt Ảnh kiếm pháp bởi vì cấp bậc rất cao, vì thế tiến độ tu luyện chậm hơn những môn vũ kỹ trên một chút, thế nhưng cũng đã đạt tới nhập môn cảnh giới, có thể phát huy ra một phần uy lực.

Sau ba tháng khổ tu, Vương Hạo Thần không chú trọng việc tăng cao tu vi, ngược lại còn toàn lực áp chế và ủng hộ cảnh giới hiện tại, đánh thật vững chắc căn cơ, loại bỏ một chút mầm hoạ từ việc tu vi tăng lên thân tốc trước đó, còn lại thời gian đều tập trung vào việc tu luyện vũ kỹ, thích ứng với cảnh giới mới, để cho chiến lực của mình đuổi kịp tu vi.

Ba tháng thời gian củng cố, đã đủ khiến tu vi cảnh giới của hắn vững chắc như bàn thạch, ngay cả căn cơ đều trở nên kiên cố đến mức tận cùng.

Ba tháng trước, Vương Hạo Thần tu vi tuy là Ngũ Tinh Vũ Sĩ, thế nhưng chiến lực của hắn ngay cả một vị Tam Tinh Vũ Sĩ đều không bằng.

Ba tháng sau, Vương Hạo Thần tu vi như cũ là Ngũ Tinh Vũ Sĩ, thế nhưng chiến lực của hắn đã bạo tăng một mảng cực lớn, có thể sánh ngang với bình thường Cửu Tinh Vũ Sĩ, thậm chí dựa vào chiến lực của hắn, coi như là ở trong cảnh giới này đều không phải kẻ yếu.

Lúc này, Vương Hạo Thần chiến lực tổng thể tại trong cùng cảnh giới gần như là không có điểm yếu, muốn đánh bại hắn, chỉ còn cách dùng tu vi hoặc thực lực tuyệt đối đến áp chế hắn, còn tại Ngũ Tinh Vũ Sĩ, người có thể đánh bại được hắn... hầu như là không tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Khối đá kỳ lạ

Vương Hạo Thần xuất quan về sau, liền có chút do dự, không biết nên lập tức trở về Thiên Sinh Môn, hay là tiếp tục ở bên ngoài lịch lãm thêm một đoạn thời gian.

Đã lấy được phần cơ duyên được ghi trên tấm địa đồ là hoá linh, hẳn mục tiêu lớn nhất trong lần hạ sơn này xem như đã hoàn thành, lại nói, cho dù lúc này hắn quay về để cho Nhạc Thi Dao phát hiện ra tu vi cũng sẽ không khiến nàng quá mức chấn động.

Tính ra, từ lúc hạ sơn đến nay đã được gần 4 tháng thời gian, dựa vào 4 tháng để tu vi tăng lên một đại cảnh giới tuy rằng vẫn như cũ có chút khó tin, thế nhưng có lẽ còn ở trong phạm vi có thể tiếp nhận.

Bất quá, Vương Hạo Thần lại không muốn nhanh như vậy liền quay về, dù sao hắn là một cái nam tử mới lớn, trong tâm quả thực muốn dành nhiều thời gian hơn để chu du thiên hạ, hơn nữa dựa theo ý định ban đầu của hắn, chính là muốn ở bên ngoài tu luyện ít nhất nửa năm mới quay về, lúc này chẳng qua chỉ mới trôi qua hơn phân nửa kỳ hạn mà thôi.

- Tốt a! Trước hết đến Đồng gia thăm mấy vị bằng hữu kia một chút!

Vương Hạo Thần cuối cùng vẫn quyết định sẽ ở bên ngoài lịch lãm thêm một đoạn thời gian nữa, mà điểm đến đầu tiên của hắn sẽ là Đồng gia, dù sao hắn đã hứa với Đồng Tĩnh Vân, Đại Cường mấy người, nếu như còn sống từ trong Nhai Đình sơn mạch đi ra, nhất định phải đến thăm bọn họ, lúc này hắn xem như thực hiện lời hứa của mình.

.....

Đồng gia, là đại gia tộc lớn nhất trong Nhai Đình sơn mạch phạm vi bên ngoài, là bá chủ tại Bắc Hải Trấn, trấn này so với Hoàng Thạch Trấn Vương Hạo Thần nhìn thấy trước đây còn lớn hơn nhiều, mặc dù không bằng một thành trì phồn hoa, thế nhưng trong mắt Vương Hạo Thần mà nói đã rất tốt rồi.

Dù sao hắn còn chưa đến thành trì lớn bao giờ, càng không biết nơi đó cảnh sắc ra sao, vì thế Bắc Hải Trấn, chính là nơi phồn hoa nhất mà hắn từng đi qua.

Vương Hạo Thần nhân nhả tản bộ trên đường, hắn lại không biết, bởi vì dung mạo của hắn quá xuất chúng, vì thế nhận được không ít ánh mắt tò mò lẫn say mê của vô số tiểu cô nương.

Thình thoảng, Vương Hạo Thần cũng ghé vào những cửa tiệm ven đường, bất quá những cửa tiệm này căn bản không có thứ gì có thể khiến Vương Hạo Thần hứng thú, đặc biệt là khi hắn đã có trong tay một lượng lớn tài nguyên cùng bảo vật.

Vương Hạo Thần đang muốn rời đi, bỗng nhiên, ánh mắt của hắn đột nhiên sáng lên, cất bước đi về phía một cửa tiệm nhỏ nằm cuối con đường.

Cửa tiệm này rất sơ xài, chỉ có một cái bàn lớn ở trước tiệm, trên bàn bày biện rải rác đồ vật, phần lớn là binh khí, nhìn qua không có gì nổi bật.

Chủ tiệm là một nam tử hơn 30 tuổi, khuôn mặt chữ điền chất phác đôn hậu, thân hình có chút cao to, người này nhìn thấy Vương Hạo Thần đi tới cửa tiệm của mình, trên mặt không khỏi hiện ra vẻ bất ngờ.

Theo hắn nghĩ, Vương Hạo Thần loại này khí độ bất phàm nhân vật, vốn dĩ không nên nhìn đến cửa tiệm nhỏ nhoi của hắn mới đúng, chẳng lẽ hắn đoán sai rồi sao?

Bất kể thế nào, khách nhân đi tới, phận sự của hắn là phải tiếp đãi chu đáo, vì thế nam tử trung niên lập tức tiến lên phía trước, ôm quyền nói:

- Kê hèn này họ Trương tên một chữ Liêu, không biết có thể giúp gì cho khách quan?

Vương Hạo Thần ánh mắt nhìn chăm chăm về phía một khối đá cuối bàn, dựa vào năng lực của hắn, kỳ thực cũng không có phát hiện ra khối đá này có gì đặc biệt, thế nhưng Vạn Đạo Thông Thiên Quyết thì lại có phản ứng, chứng tỏ khối đá này không phải vật tầm thường.

- Lão bản, không biết ngươi là từ nơi nào tìm đến khối đá này?

Vương Hạo Thần quay đầu lại nhìn Trương Liêu, mở miệng hỏi.

Trương Liêu ngẩn người, sau đó liền gãi đầu cười ôn hậu đáp:

- Không dấu gì khách quan, khối đá này là vật do một vị bằng hữu khi xưa của tổ phụ ta trao tặng, bất quá bất kể là tổ phụ hay phụ thân của ta đều không biết được nó đến cùng là thứ gì! Nó có thể là bảo vật, nhưng cũng có thể chỉ là một khối đá bình thường! Ta cũng là bởi vì không biết nó là thứ gì nên mới đem nó ra bán!

Vương Hạo Thần nghe xong liền khẽ gật đầu, lại nói:

- Ta có thể nhìn kỹ một chút không?

- Đương nhiên có thể!

Trương Liêu không chút do dự đáp.

Vương Hạo Thần hai tay đem khối đá kia nâng lên, đồng tử của hắn, vào lúc này liền chuyển sang màu vàng kim, tựa như một vàng thái dương rực rỡ.

Thái Dương Chi Mâu!

Lúc này Vương Hạo Thần đối với khối đá trước mặt đã nổi lên lòng hiếu kỳ, hết cách đành phải dùng đến Thái Dương Chi Mâu, hi vọng có thể nhìn ra khối đá đến cùng có gì đặc biệt.

Thái Dương Chi Mâu, có năng lực nhìn xuyên thấu vật thể, thế nhưng để cho Vương Hạo Thần không ngờ chính là, ngay cả khi hắn đã vận lên Thái Dương Chi Mâu, trong thời gian ngắn cũng không thể nhìn thấu khối đá.

- Ta cũng không tin!

Vương Hạo Thần cắn răng, đem nguyên khí tập trung ở hai mắt, toàn lực vận dụng Thái Dương Chi Mâu nhìn xoáy vào bên trong khối đá.

Thái Dương Chi Mâu không hổ là thần nhãn, mặc dù khối đá kia lai lịch rất không tầm thường, thế nhưng sau cùng cũng không ngăn được cặp mắt của Vương Hạo Thần khám phá.

Dựa vào Thái Dương Chi Mâu, Vương Hạo Thần chậm rãi nhìn xuyên qua lớp đá, rốt cuộc, hắn cũng đã phần nào hiểu được vì sao khối đá này không bình thường.

Bên trong khối đá, có hai kiện đồ vật, nhìn qua cực kỳ cổ lão, dường như đã trải qua vô số tuế nguyệt ngủ say bên trong khối đá, bởi vì có khối đá ngăn cách, Vương Hạo Thần cũng không thể hoàn toàn nhìn rõ thứ ở bên trong đến cùng là thứ gì, bất quá, hắn đủ thông minh để biết được, những vật được một khối đá có thể ngăn cản Thái Dương Chi Mâu của hắn nhìn vào chắc chắn không phải là vật tầm thường, không loại trừ khả năng, là bảo vật được truyền xuống từ thời viễn cổ.

Thu hồi Thái Dương Chi Mâu, Vương Hạo Thần lại nhìn Trương Liêu đứng ở bên cạnh, nói:

- Lão bản! Ta muốn mua khối đá này, giá bao nhiêu?

Trương Liêu sững sốt, hào tâm nói:

- Khách quan! Khối phá thạch này tuy rằng nhìn có vẻ không tầm thường, thế nhưng thực chất lại chẳng có công dụng gì cả, người thật muốn mua nó sao?

- Tất nhiên!

Vương Hạo Thần khẳng định.

Trương Liêu im lặng, hắn thật không hiểu, một khối phá thạch như vậy, lại còn có người muốn mua, chẳng lẽ đối phương đầu óc có vấn đề hay sao?

Trương Liêu xưa nay làm người lương thiện, thật thà lại chưa từng hại người khác, theo hắn thấy mặc dù khối đá này kỳ lạ, thế nhưng nếu bản thân mình không có khả năng hiểu được huyền cơ bên trong, vậy nếu như người khác có thể tìm được đồ tốt bên trong khối đá cũng là việc tốt, vì thế do dự một hồi liền nói:

- Khách quan! Nếu như người ưa thích mua khối đá này, vậy Lão Trương ta liền tặng cho người, dù sao ta cũng không biết giá trị của vật này, giữ lại cũng vô dụng mà thôi!

Vương Hạo Thần nao nao, cảm giác Trương Liêu người này có chút thật thà đến kỳ lạ, người bán hàng thông thường đều tận lực nâng giá lên tới đa có thể, còn người trước mặt lại muốn tặng không, đúng là một cái kỳ hoa.

Theo hắn thấy, lấy Trương Liêu tính cách, đáng ra không nên làm nghề buôn bán mới đúng.

Bất quá, chính bởi vì Trương Liêu thật thà như vậy, lại để cho Vương Hạo Thần đối với nam tử có chút thương thức, bởi vì hắn khi mua hàng, mặc dù không trách những người bán hàng không ngừng tăng giá, vì họ làm vậy cũng là để mưu sinh, thế nhưng hắn cũng không có thể có hảo cảm với những người cố ý làm thiệt túi tiền của bản thân.

Loại người như Trương Liêu, thật sự là có chút hiếm gặp!

- Lão bản! Mặc dù ta cũng không dám chắc trong khối đá này có bảo vật hay không, thế nhưng một phần vận nếu như bên trong thực sự là đồ tốt, vậy Vương Hạo Thần ta chẳng phải đã chiếm tiện nghi rồi sao?

Vương Hạo Thần cười nói.

Trương Liêu lắc đầu, thành thật nói:

- Lão Trương ta trước đây cũng đã từng thử cắt khối đá này, thế nhưng bất kể ta dùng cách gì cũng không thành công! Vì thế cho dù bên trong khối đá thực sự là bảo vật, đó cũng là vận khí và năng lực của khách quan, không liên quan gì đến Lão Trương này!

Vương Hạo Thần nghe hắn nói vậy, trong lòng âm thầm cảm khái, nếu như mọi người trên đời đều có suy nghĩ lương thiện như vậy thì tốt biết bao...

Suy nghĩ một lát, Vương Hạo Thần liền lấy ra một chiếc hộp ngọc đưa cho Trương Liêu, sau đó vỗ vai đối phương mà nói:

- Vương Hạo Thần xưa nay không thích chiếm tiện nghi của người khác! Vật trong chiếc hộp xem như ta dùng để mua khối đá này, nếu như trong khối đá thực sự có bảo vật vượt xa giá trị của vật ta đưa cho ngươi, vậy ta liền nợ ngươi một món ân tình! Nếu như không có gì, vậy liền quên đi, xem như là chúng ta kết một cái thiện duyên!

Lời nói vừa dứt, Vương Hạo Thần thân ảnh liền hoá thành một đạo tàn ảnh biến mất khỏi tầm mắt của Trương Liêu.

Vương Hạo Thần tu vi lúc này là Vũ Sĩ, muốn rời khỏi Trương Liêu một cái Vũ Đồ cảnh vũ giả là chuyện quá mức đơn giản.

Trương Liêu từ đầu đến cuối không kịp phản ứng chút nào, đến khi hắn định thần lại, Vương Hạo Thần đã sớm rời đi, Trương Liêu lúc này mới để ý đến chiếc hộp trong tay, hắn cũng không nghĩ ngợi nhiều, trực tiếp đem nắp hộp mở ra.

Một cỗ đan hương nhẹ nhàng bay vào mũi khiến cho Trương Liêu khẽ giật mình, ánh mắt vội vàng nhìn vào trong hộp, chỉ thấy ba viên đan dược màu xanh nằm gọn bên trong hộp.

Nhị phẩm đan dược – Liệu Thương Đan!

Liệu Thương Đan là đan dược trị thương, được dùng cho vũ giả có tu vi thấp hơn Vũ Sư, tức là thích hợp với Vũ Sĩ và Vũ Đồ sử dụng, đặc biệt là đối với Vũ Đồ, chỉ cần ăn vào một viên Liệu Thương Đan, coi như thương tích đầy mình cũng có thể nhanh chóng khôi phục.

Trương Liêu nhìn ba viên Liệu Thương Đan trước mặt mà không khỏi sửng sốt.

Liệu Thương Đan đối với Vũ Đồ bình thường như hắn có thể nói là thánh dược trị thương, coi như bán hết cửa hàng thậm chí cả bản thân hắn cũng khó lòng mua được một viên, vậy mà người trẻ tuổi kia lại tiện tay đưa cho hắn nhiều như vậy?

Coi như là Đồng gia mấy vị thiếu gia kia cũng không dám xa hoa như vậy đi?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Bảo vật nghịch thiên

Chia tay Trương Liêu về sau, Vương Hạo Thần liền tìm đến một quán trọ, không tốn bao nhiêu thời gian liền đặt lấy một phòng, sau đó liền nhanh chóng mở cửa bước vào phòng.

Vừa đóng cửa phòng, Vương Hạo Thần liền lấy ra khối đá kỳ lạ mới có được từ chỗ Trương Liêu, hắn đã có chút gấp đến không kịp chờ đợi muốn biết bên trong khối đá này đến tột cùng là thứ gì.

Tay cầm Từ Lam Kiếm, Vương Hạo Thần lần nữa vận lên Thái Dương Chi Mâu, hắn cũng không muốn khi cắt khối đá này liền vô tình làm hỏng vật bên trong, nếu như không có Thái Dương Chi Mâu, vậy khả năng hắn thất bại là rất lớn.

Vương Hạo Thần dựa vào Thái Dương Chi Mâu, thấy rõ kết cấu bên trong của khối đá, Từ Lam Kiếm trong tay liền hạ xuống.

- Keng!

Từ Lam Kiếm bổ vào khối đá bề mặt, thế nhưng khối đá ngay cả một vết xước cũng không có, ngược lại Từ Lam Kiếm trong tay Vương Hạo Thần lại khẽ run lên, bị đẩy văng ngược ra phía sau.

Vương Hạo Thần sửng sốt, có chút không tin tà lại vận sức bổ xuống một kiếm thật mạnh, lần này Từ Lam Kiếm thậm chí không kịp run lên liền trực tiếp gãy làm đôi.

- Cái gì?

Vương Hạo Thần nhìn trong tay kiếm gãy mà không khỏi thất thần, khối đá này làm sao lại cứng rắn như vậy?

Từ Lam Kiếm không phá nổi khối đá, Vương Hạo Thần chỉ có thể tìm một thanh kiếm khác có phẩm chất tốt hơn để thay thế.

Vương Hạo Thần xưa nay yêu thích sử dụng trường kiếm gọn nhẹ mà sắc bén, vì thế hắn lựa chọn tam phẩm huyền khí Diệu Nhật Kiếm, chính là một trong ba thanh kiếm hắn tìm được trong động phủ Lăng Dật Phạm trước kia.

Diệu Nhật Kiếm phẩm chất cao hơn Tử Lam Kiếm rất nhiều, lại có Vương Hạo Thần sử dụng kiếm ý hỗ trợ, vì thế mặc dù vẫn gặp đôi chút khó khăn, thế nhưng đã có thể cắt ra khối đá.

Vương Hạo Thần rất cẩn thận, một kiếm lại một kiếm hạ xuống, từng lớp đá chậm rãi bị tháo xuống, dần dần để lộ ra vật bên trong.

Nếu là người bình thường, e rằng đã sớm lỡ tay huỷ đi vật bên trong khối đá, cũng chỉ có Vương Hạo Thần sở hữu Thái Dương Chi Mâu, mới có thể đảm bảo vạn vạn vô nhất.

Hạo tôn rờn rã một canh giờ thời gian, Vương Hạo Thần mới đem khối đá toàn bộ phân giải, lấy ra vật ở bên trong.

Cảm giác đôi mắt lúc này có chút đau nhức, Vương Hạo Thần vội vàng thu hồi Thái Dương Chi Mâu, dù sao tu vi của hắn quá thấp, trong thời gian dài duy trì Thái Dương Chi Mâu đúng là một gánh nặng không nhỏ.

Vật ở bên trong khối đá, là một chiếc hộp cũ kỹ không biết đã tồn tại bao nhiêu năm tháng, thế nhưng lại không hề có dấu hiệu bị mục nát chút nào.

Vương Hạo Thần đem nắp hộp cạy mở, một đạo hào quang bỗng nhiên từ trong hộp lan toả mà ra, khiến người đang cầm chiếc hộp phải loá cả mắt.

- Rỗng!

Một tiếng long ngâm nhàn nhạt từ trong hộp vọng ra, mặc dù thanh âm tương đối nhỏ, thế nhưng vẫn chứa đầy sự uy nghiêm cao quý của long tộc.

Đôi mắt dần thích ứng với hào quang trong hộp, Vương Hạo Thần liền nhìn thấy một khoả cầu năng lượng màu vàng kim nằm gọn trong chiếc hộp, hắn thậm chí còn có thể thấy được bên trong khoả cầu năng lượng có một đầu tiểu long đang bay lượn.

- Đây là... long châu?

Long tộc, chính là huyền thú bên trong chí cao vô thượng tộc đàn, thậm chí có người còn cho rằng, Long, chính là huyền thú bên trong vương giả!

Long tộc thân là viễn cổ thần thú hậu đại, chúng không sở hữu nội đan giống như phần lớn các huyền thú khác, thế nhưng lại sở hữu long châu, thứ còn cường đại hơn nội đan bình thường vô số lần.

Long châu, chính là thân long bản nguyên, hội tụ tất cả tinh hoa và lực lượng của thần long, thần long đẳng cấp càng cao, long châu lại càng quý giá, thậm chí có thể nói, long châu còn quý hơn nửa cái mạng của một đầu thần long.

Thần long sau khi chết, long châu vẫn như cũ có thể tồn tại, bên trong ẩn chứa vô số tinh hoa năng lượng, nhân loại nếu có thể hấp thụ long châu chắc chắn sẽ có vô tận chỗ tốt, bất quá nếu như muốn đạt hiệu quả tốt nhất, vậy nên để huyền thú hấp thụ, nếu là huyền thú huyết mạch thần long, vậy thì càng tốt.

Vương Hạo Thần chú ý ở bên cạnh long châu còn có một khối thạch phù màu đỏ, khối thạch phù này nhìn qua không có gì đặc biệt, thế nhưng Vương Hạo Thần lại cảm nhận được một cỗ tuệ nguyệt khí tức từ trong khối thạch phù này lan toả mà ra.

- Thời Huyết Thạch Phù?

Vương Hạo Thần tròn trĩnh hai mắt nhìn xem khối thạch phù trước mặt, lần đầu cảm thấy cỗ họng có chút khô khốc.

Thời Huyết Thạch Phù, chính là một loại thời gian bảo vật, có khả năng làm chậm thời gian, thậm chí là đem thời không triệt để ngưng trệ trong một số trường hợp nhất định.

Thời Huyết Thạch Phù điểm quý giá nhất, chính là có khả năng kéo dài tuổi thọ của vũ giả, ví dụ một vũ giả thọ nguyên sắp cạn, biết mình không còn sống được bao lâu liền sử dụng Thời Huyết Thạch Phù, đem bản thân mình dấu xuống trong lòng đất nơi có lực lượng thời gian yếu hơn bên ngoài, để tự phong bản thân, đem số thọ nguyên còn sót lại triệt để “đóng băng”, hoặc ít nhất cũng có thể giảm thiểu tối đa việc thọ nguyên bị xói mòn.

Khi dùng biện pháp này, vũ giả sẽ lâm vào một trạng thái chết giả, hoặc có thể xem là đang “ngủ say”, trừ phi có ngoại nhân tác động, nếu không hầu như rất khó có thể thoát khỏi trạng thái này.

Thế nhưng đối với những cái lão bất tử kia mà nói, chỉ cần có thể kéo dài thọ nguyên, những thứ khác đều không quan trọng!

Thời Huyết Thạch Phù quý giá là vậy, vì thế số lượng cũng rất khan hiếm, nguyên nhân chính là bởi vì muốn vận dụng lực lượng thời gian, tu vi ít nhất cũng phải đạt đến Vũ Tôn!

Chính vì vậy, muốn chế tạo ra Thời Huyết Thạch Phù bậc này nghịch thiên bảo vật, ít nhất phải có Vũ Tôn cường giả xuất thủ mới có thể làm được.

Cả Đông Hoa hoàng triều từ khi thành lập đến giờ đều không có đi ra một vị Vũ Tôn, căn bản vô pháp đụng chạm đến lực lượng thời gian, vì thế loại bảo vật như Thời Huyết Thạch Phù đáng ra không nên xuất hiện ở nơi này, thế nhưng Vương Hạo Thần vận khí nghịch thiên lại vô tình có được một khối trong tay.

- Khó trách! Thảo nào long châu có thể tồn tại lâu như vậy mà năng lượng không bị xói mòn, thì ra là bởi vì có Thời Huyết Thạch Phù trợ giúp!

Vương Hạo Thần khẽ hít sâu một hơi, đến bây giờ, hắn đã hiểu vì sao long châu trải qua vô số năm nằm trong khối đá mà năng lượng vẫn dồi dào như vậy, tất cả đều quy công cho Thời Huyết Thạch Phù.

Theo lý mà nói, long châu tuy rằng rất quý, thế nhưng không có khả năng tồn tại được lâu như vậy, cho dù là bị người cường ép phong ấn vào trong khối đá cũng không ngăn được việc nó năng lượng bị thời gian xói mòn, bất quá nếu như có Thời Huyết Thạch Phù trợ giúp, vậy thì không vấn đề gì.

Thời Huyết Thạch Phù ngay cả sinh mệnh của vũ giả đều có thể kéo dài thậm chí đóng băng, vậy thì việc giữ cho long châu không bị mất đi năng lượng có gì là khó?

Thậm chí, ngay cả khối đá giam giữ hai kiện đồ vật, đều bị Thời Huyết Thạch Phù ảnh hưởng, trở nên cứng rắn hơn gấp nhiều lần, nếu không, làm sao có thể khiến Tử Lam Kiếm gây làm đổi?

Mới vừa đi vào Bắc Hải Trần liền gặp được hai món bảo vật nghịch thiên, khiến cho Vương Hạo Thần cũng không khỏi cảm khái mình vận khí thực sự quá tốt, tốt đến mức khiến cho kẻ khác phải phát điên.

- Xem ra lần này đúng là phải nợ Trương Liêu tên kia một món ân tình rồi!

Vương Hạo Thần khẽ mỉm cười, lời hắn đã nói, tự nhiên sẽ không nuốt trở lại, dù sao giá trị của long châu và Thời Huyết Thạch Phù không phải ba viên Liệu Thương Đan có thể so sánh, thậm chí Vương Hạo Thần còn đang có chút đắn đo, một món ân tình liền đổi lấy hai món bảo vật như vậy, có phải là quá mức chiếm tiện nghi của người ta rồi không?

Phải biết, nếu như Trương Liêu đem Thời Huyết Thạch Phù đi tới đưa cho một vị Vũ Tông lão bất tử, đối phương chắc chắn cũng sẽ thay hắn bán mạng làm việc một lần a...

- Hà?

Vương Hạo Thần còn đang nghĩ ngợi vu vơ, đột nhiên phát hiện túi càn khôn của mình có động tĩnh, vội vàng ngưng thần kiểm tra, để cho hắn không ngờ chính là, cổ ba động kia, vậy mà bắt nguồn từ khoả trứng Huyền Linh Mãng.

Mỗi lần nhắc đến khoả trứng rắn này, lại để cho Vương Hạo Thần cười khổ không thôi, bởi vì khoả trứng rắn này từ khi bị hắn thu vào tay vẫn không có dấu hiệu muốn nở, ngày ngày nằm im một chỗ, nếu không Vương Hạo Thần thỉnh thoảng vẫn cảm nhận được trên khoả trứng này còn có một chút yếu ớt sinh mệnh khí tức, e rằng hắn đã cho rằng đây là một khoả trứng chết rồi.

Thế nhưng, khoả trứng rắn đã lâu không có động tĩnh này, bây giờ bỗng nhiên lại phát ra một cổ ba động mạnh mẽ, ngay cả trên thân trứng đều hiện ra từng đường gân máu đỏ rực, nhìn qua cực kỳ đáng sợ.

LTG: Chương viết vội, có gì sai sót mong mọi người đừng trách!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Huyết mạch phản tổ

Vương Hạo Thần vội vàng đem Huyền Linh Mãng trứng từ trong túi càn khôn lấy ra, chỉ thấy quả trứng càng lúc càng rung động dữ dội, giống như là đang kích động vô cùng.

- Đây là có chuyện gì?

Vương Hạo Thần thông minh là vậy, thế nhưng vào lúc này cũng chẳng khác gì hoà thượng sờ không tới tóc, không hiểu nổi chuyện đang xảy ra.

- Vũ!

Đúng lúc này, quả trứng đột nhiên phát ra một cổ lực hút mạnh mẽ, đem long châu bên trong chiếc hộp trong tay Vương Hạo Thần hút đi, đem nó dung nhập vào trong thể nội.

Tĩnh! Tĩnh như chết!

Vương Hạo Thần thần sắc trên khuôn mặt gần như đọng lại, ánh mắt không dám tin hết nhìn chiếc hộp trong tay lại nhìn quả trứng trước mặt, khoé miệng không tự chủ được mà khẽ giật một cái, lại giật một cái...

Long châu, ẩn chứa vô số tinh hoa năng lượng của một đầu long tộc huyền thú sau khi chết lưu lại, nếu như hắn có thể luyện hoá nó, tu vi của hắn nói không chừng sẽ trực tiếp nhảy lên đến Vũ Sư, thậm chí là Vũ Linh, bảo vật như vậy... thế mà lại để một quả trứng hấp thụ mất rồi?

Nghĩ đến đây, ngay cả với định lực của Vương Hạo Thần mà cả người cũng phải run lên vì giận, nếu là kẻ khác, e rằng đã sớm một chưởng đập nát quả trứng thối tha trước mặt.

- Thôi! Xem như lần này tiện nghi ngươi, ta cũng muốn xem, sau khi ngươi nở ra đến tột cùng là thứ gì!

Vương Hạo Thần cười khổ nói, nghĩ thứ đã mất đi cũng không thể lấy lại, cũng lười đi gây sự.

Nghĩ vậy, hắn liền ngồi xếp bằng trên mặt đất, bắt đầu tu luyện Bát Hủ Thiên Kinh, tiện thể quan sát quả trứng động tĩnh.

Kỳ thực, trong lòng Vương Hạo Thần cũng có chỗ khó hiểu, long châu đúng là bảo vật quý giá, thế nhưng không phải bất cứ ai cũng có thể hấp thụ, một quả trứng, thực sự có thể luyện hoá năng lượng của long châu mà không bạo thể sao?

Long châu ẩn chứa năng lượng vô cùng dồi dào, cho dù Huyền Linh Mãng trứng rắn có chút không tầm thường, thế nhưng cũng phải hao tổn rất nhiều thời gian mới có thể luyện hoá.

Thời gian qua đi, năng lượng trong long châu bị quả trứng hấp thụ càng nhiều, sinh mệnh khí tức càng thêm hùng hậu, thậm chí, Vương Hạo Thần còn có thể mơ hồ nghe được tiếng tim đập.

- Rắc!

Một lúc sau, trên thân trứng bỗng nhiên xuất hiện một vết nứt nhỏ.

Vương Hạo Thần mắt tinh tai thính nghe được âm thanh này, liền ngưng lại việc tu luyện, ánh mắt chăm chú nhìn vào quả trứng trước mặt, lẩm bẩm nói thầm:

- Muốn nở rồi sao?

- Rắc! Rắc! Rắc!

Vết nứt trên trứng ngày càng lan rộng, tựa như màng nhện lan toả mà ra.

- Âm!

Một cỗ khí thế đáng sợ từ trong khoả trứng bạo phát đi ra, chấn động cả thiên địa.

Toàn bộ thiên địa nguyên khí trong phạm vi Bắc Hải Trấn đều phun trào, hướng về khoả trứng tập trung mà đến, sau đó hình thành một cái cột sáng màu vàng kim, phóng thẳng lên tận trời xanh cao trăm trượng.

Ở trong cột sáng đó, hiện ra một đầu hoàng kim cự long hư ảnh khổng lồ vô cùng thần thánh, toàn thân toả ra vô địch mà oai nghiêm khí thế, khiến cho vô số vũ giả tại Bắc Hải Trấn không nhận được phải quỳ lạy.

Chân long, chính là huyền thú chi vương, khí thế của nó, tuyệt đối có thể so sánh với cường giả đỉnh cấp trên đại lục.

Nhai Đình sơn mạch bên trong, tất cả huyền thú đều cung kính quỳ trên mặt đất, cúng bái hoàng kim cự long hư ảnh, ngay cả Xích Diệm Thiên Hồ đều không phải là ngoại lệ.

Thần long hiện, vạn thú triều bái!

Tại nơi này, chỉ có một người không bị chân long khí thế dọa sợ, đó chính là Vương Hạo Thần!

Vương Hạo Thần thân có Thái Dương Vương huyết mạch, luận cao quý mà nói, so với chân long huyết mạch chỉ có hơn chứ không kém, nếu là một đầu chân long tự mình giá lâm, có lẽ có thể dựa vào thực lực vượt trội mà đè ép khí thế của hắn, thế nhưng lúc này trước mặt hắn chẳng qua chỉ là một cái chân long hư ảnh mà thôi, chỉ được cái vẻ mà không có bao nhiêu lực lượng, căn bản không thể dựa vào huyết mạch áp chế Vương Hạo Thần, dựa vào cái gì có thể khiến hắn quỳ bái?

Trong lúc mơ hồ, Vương Hạo Thần cũng không nhận ra, sau lưng hắn, vậy mà hiện ra một tôn chí cao vô thượng kim sắc đế hoàng hư ảnh, cùng hoàng kim cự long hư ảnh đối kháng.

Chân long hư ảnh không tồn tại quá lâu, chậm rãi hoá thành một hạt quang điểm, bay đến dung nhập vào trong khoả trứng.

Chân long hư ảnh biến mất, cỗ khí thế đáng sợ kia cũng hoàn toàn thu lại, mọi người tại Bắc Hải Trấn cũng như huyền thú trong Nhai Đình sơn mạch thoát khỏi áp chế, thế nhưng vẫn bị tràng diện lúc trước thật sâu trấn trụ, thậm chí có nhiều người còn hoài nghi có phải hay không là có bảo vật xuất thế, lập tức toả ra tìm kiếm, cũng có người cho rằng có hai vị cường giả siêu cấp đi tới nơi này, vì thế nơm nớp lo sợ.

Nhất thời, Bắc Hải Trấn trở nên có chút rối loạn.

.....

Đối với những chuyện bên ngoài, Vương Hạo Thần không biết chút nào, hẳn lúc này chỉ tập trung quan sát quả trứng trước mặt, chờ đợi khoảnh khắc thứ bên trong phá trứng mà ra.

- Rắc!

Vỏ trứng hoàn toàn vỡ ra, một con rắn nhỏ màu vàng liền từ trong đó tập tễnh bước ra.

Kỳ thực, cũng không thể gọi nó là rắn, chính xác mà nói, phải gọi nó là rồng, bởi vì con rắn nhỏ này thể nhưng là có bốn chân, toàn thân được long lân màu vàng bao phủ, trên đỉnh đầu còn có một cái sừng rồng cực kỳ oai phong.

Đây là một đầu tiểu long!

Vương Hạo Thần khẽ nhú mày, hẳn không ngờ, Huyền Linh Mãng một cái cấp thấp huyền thú vậy mà có thể sinh ra một đầu sinh vật đáng sợ như vậy.

Hắn biết, trên thế gian có một số trường hợp được gọi là huyết mạch dị biến, đó là mẫu thú sinh ra thú con có huyết mạch lực lượng mạnh mẽ hơn phụ mẫu vô số lần, thể nhưng chung quy lại không thể thay đổi hình dáng hay tổ chất căn bản của bản thân, ví dụ như Huyền Linh Mãng nếu là sinh ra một đầu Thiên Linh Mãng cấp bậc cao hơn, vậy thì đó chính là huyết mạch dị biến.

Thế nhưng là, Thiên Linh Mãng cho dù thực lực mạnh hơn Huyền Linh Mãng, nhưng chung quy cũng chỉ là rắn mà thôi, căn bản không cách nào so sánh với chân long, vì thế đầu tiểu long mặt Vương Hạo Thần không thể là một đầu Thiên Linh Mãng.

- Chẳng lẽ nói... đây là một đầu huyết mạch phản tổ huyền thú?

Vương Hạo Thần sau cùng lại liên tưởng đến loại khả năng đáng sợ kia.

Huyết mạch phản tổ so với huyết mạch dị biến phải đáng sợ hơn vô số lần, hơn nữa càng càng thêm hiếm gặp.

Nếu như một huyền thú có tổ tiên cường đại, dẫn đến trong người nó có một tia huyết mạch của tổ tiên truyền xuống, vậy bản thân nó liền có một phần rất nhỏ cơ hội kích phát tia huyết mạch này trở nên cường đại giống như tổ tiên của mình. Ngoài ra, hậu nhân của nó, cũng có cơ hội thức tỉnh huyết mạch tiên tổ của mình, bất quá khả năng này thực sự rất nhỏ, nhỏ tới mức không thể hình dung.

Hơn nữa, huyết mạch lưu truyền càng lâu, cường độ của huyết mạch sẽ càng thấp, dẫn đến việc muốn thức tỉnh huyết mạch của tổ tiên đã khó càng thêm khó, trên đại lục phần lớn huyền thú đều đã đánh mất khả năng thức tỉnh huyết mạch tiên tổ, thậm chí theo thời gian qua đi, huyết mạch tiên tổ trong người bọn chúng đã thấp đến mức tận cùng, có thể nói là hoàn toàn biến mất.

Đương nhiên, cũng có một bộ phận rất nhỏ huyền thú có thể kích phát huyết mạch tiên tổ, thậm chí một số trường hợp hi hữu ngay từ khi sinh ra đã có được huyết mạch lực lượng gần bằng thậm chí sánh ngang tiên tổ, trường hợp này cực kỳ hiếm hoi, được gọi là huyết mạch phản tổ.

Vương Hạo Thần hiện tại cũng có thể nghĩ tới huyết mạch phản tổ mới có thể lý giải tình trạng của đầu tiểu long kia.

Có lẽ, tổ tiên của Huyền Linh Mãng là một chủng loại chân long, hoặc ít nhất cũng có quan hệ họ hàng với chân long, chỉ là trải qua vô số năm tháng đã bị pha tạp, xói mòn quá nhiều, dẫn đến Huyền Linh Mãng trong người huyết mạch long tộc hầu như đã không tồn tại, thế nhưng Huyền Linh Mãng vậy mà lại có thể sinh ra một đầu chân long, có thể nói là kỳ tích trong kỳ tích.

Vương Hạo Thần từng tham khảo qua không ít tài liệu quý hiếm về long tộc từ trong “ thư viện “ được lưu giữ trong đầu, biết được Long tộc huyết mạch di truyền rất nhiều, vì thế long cũng có nhiều loại, trên đại lục phần lớn chỉ có giao long, á long, long khâu, dực long.... các loại tạp huyết long tộc, nếu như bọn hắn huyết mạch một ngày còn chưa tiến hoá, thành căn bản không thể tính là long tộc chân chính.

Chân chính long tộc, trên đại lục số lượng rất ít, được gọi là chân long.

Mà đầu tiểu long trước mặt Vương Hạo Thần, vậy mà lại là một đầu chân chính chân long!

Dựa vào Huyền Linh Mãng mỏng manh đến thảm thương long tộc huyết mạch, cơ hội có thể sinh ra một đầu chân long hầu như là con số không tròn trĩnh, thế nhưng trên thế gian không có cái gì gọi là tuyệt đối, chuyện tưởng như không thể xảy ra kia, lúc này vậy mà lại xảy ra rồi.

Đầu tiểu long kia, có được tuyệt đối tinh khiết chân long huyết mạch, hoàn toàn không có một tia tạp chất, coi như trên khắp đại lục, huyền thú có thể có được huyết mạch phản tổ hoàn mỹ giống như nó, chỉ sợ đều không có mấy đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Tiểu Long

Bắc Hải Trần mấy ngày nay không lúc nào được yên tĩnh, khắp nơi đều có vũ giả đi qua, trong tửu lâu, lại có vô số người xúm lại bàn tán, thậm chí có kẻ còn thêm mắm thêm muối, nói quá sự thật, đổi trắng thay đen.

Vương Hạo Thần đi trên đường, nghe được không ít lời bàn tán sôi nổi, về mặt không nhận được trở nên có chút cổ quái.

Hắn không nghĩ tới, sự tình mấy hôm trước đã trở thành đề tài để cho mọi người bàn tán không ngừng nghỉ như vậy. Không ai biết được, kẻ gây ra động tĩnh mấy ngày trước lại đang thoải mái nằm trong ngực hắn.

Kẻ hắn đang nói tới tự nhiên là đầu ấu long vừa mới sinh ra không lâu, Vương Hạo Thần đặt tên cho nó là Tiểu Long.

Bởi vì người đầu tiên Tiểu Long nhìn thấy sau khi mở mắt chính là Vương Hạo Thần, khiến cho trong tiềm thức của nó hắn chính là người thân của mình, hơn nữa trải qua mấy ngày tiếp xúc, Vương Hạo Thần quả thực đối đãi với nó rất tốt, vì thế nó đối với hắn càng thêm thân thiết.

Huyền thú bản tính hoang dã, thế nhưng nếu như được huấn luyện thích hợp, vì thế chính là người bạn trung thành nhất của chủ nhân.

Lại nói, Tiểu Long thân có hoàn mỹ thượng cổ chân long huyết mạch, vừa mới sinh ra đã có chiến lực ngang ngửa với nhân loại Vũ Linh cảnh vũ giả, cái này lúc ban đầu còn dọa cho Vương Hạo Thần một trận kinh hoàng thất sắc.

Vừa mới sinh ra đã có thể so sánh với Vũ Linh,... cái này quả nhiên là được thượng thiên ưu ái, hơn nữa đây chỉ là bước đầu mà thôi, Tiểu Long là huyền thú bên trong vương giả, không gian phát triển là vô hạn, chỉ cần nó có đầy đủ cố gắng, muốn đạt tới cảnh giới của tổ tiên năm xưa cũng không phải không có khả năng.

Mà tốc độ tu luyện của tiểu tử này quả thực càng khiến người khác phải ghen ghét, trưởng thành nhanh đến mức khó tin, ngoại trừ chính bản thân Vương Hạo Thần ra, hắn còn chưa thấy được kẻ nào có tốc độ tu luyện nhanh hơn Tiểu Long.

Cứ như vậy, Vương Hạo Thần liền có được một cái bảo tiêu có thể so sánh với Vũ Linh cảnh, hơn nữa còn là loại bảo tiêu phi thường có tiềm lực, lại cực kỳ trung thành, tại Bắc Hải Trần hầu như có thể hoành hành vô kỵ.

Bất quá, Vương Hạo Thần cũng không đem Tiểu Long coi là thuộc hạ hay bảo tiêu, ngược lại xem nó như người thân của mình.

Từ nhỏ hắn luôn là một người cô đơn, ngoại trừ sư nương thì hắn có rất ít bằng hữu, huynh đệ càng là không có ai, Tiểu Long xuất hiện, khiến cho hắn cảm giác như mình có thêm một cái đệ đệ, đối với nó chăm sóc cực kỳ chu đáo.

Một người một thú, không mất bao nhiêu thời gian liền trở thành tri kỷ, không hề bởi vì chủng tộc khác biệt mà có chút ngăn cách.

Tiểu Long lúc này giống như con rắn nhỏ cuộn mình nằm trong ngực Vương Hạo Thần, hai mắt lim dim giống như đã ngủ, thỉnh thoảng lại dùng đầu thân mật cọ vào người hắn, hoàn toàn không có một chút chân long oai nghiêm phong phạm, ngược lại giống như một đầu tiểu thú thông thường đang làm nũng với chủ nhân.

Đối với việc này, Vương Hạo Thần chỉ khẽ lắc đầu cười, Tiểu Long lúc này chẳng khác gì một đứa trẻ sơ sinh, hắn sao có thể trách nó?

.....

Trương Liễu gần đây tâm trạng có thể nói là rất tốt, bởi vì không lâu trước đó Vương Hạo Thần tặng hắn ba viên Liệu Thương Đan, giá trị tại nơi này có thể nói là liên thành, Trương Liễu cũng không dùng, sau khi đóng cửa tiệm sớm liền nhanh chóng tìm tới một quầy hàng bán đồ trang sức, dùng một viên Liệu Thương Đan đổi lấy một sợi dây chuyền đất tiền thật đẹp mắt, sau đó hơn hờ quay về nhà, ý định tặng cho vợ mình một món quà bất ngờ.

Vợ của Trương Liễu, tên là Liễu Ngọc, dung mạo khá xinh đẹp, rất thích vò vỉnh chồng mình, bất quá Trương Liễu yêu vợ, vì thế chưa từng oán than một lời, ngược lại càng lấy đó làm động lực không ngừng cố gắng làm việc, có thể nói là chiều vợ hết mực.

Sợi dây chuyền kia, lúc bình thường coi như Trương Liễu dốc toàn bộ tài lực cũng không có khả năng cầm xuống, thế nhưng hắn trong tay lại có Liệu Thương Đan, một viên nhị phẩm đan dược đổi lại một món đồ trang sức, nếu như để Vương Hạo Thần biết được chắc chắn sẽ không nhận được mà cười khò một tiếng, nếu nói về độ phá của, tên Trương Liễu thực sự có thể được xem là bậc tông sư a!

Trương Liễu lại không quan tâm đến những chuyện này, hắn chỉ một lòng muốn làm vợ mình vui, tay cầm sợi dây chuyền chạy thật nhanh về nhà.

Trương Liễu không biết, thứ chờ đợi hắn ở nhà... lại chính là một trận phong ba bão táp thực sự!

.....

Trong lúc Trương Liễu đang trên đường quay về, liền có một người cái nam tử y phục hoa lệ đi tới nhà hắn phía trước đại môn, nam tử này tựa hồ rất quen thuộc với nơi này, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

- Tiểu Ngọc! Ta tới rồi!

Nam tử cất giọng gọi lớn.

- Đồng Phi ca! Ngươi hôm nay làm sao lại đến sớm như vậy?

Từ trong nhà lập tức có một cái mặt đầy trang điểm phụ nhân bước ra, mị nhãn hướng nam tử tên Đồng Phi ném tới.

Loại ánh mắt này, giống như là đang nhìn mình trượng phu hoặc tình nhân đồng dạng.

Mà nữ tử này, chính là Trương Liễu thê tử - Liễu Ngọc.

- Ha ha! Không phải là nhớ muội không chịu nổi sao?

Đồng Phi cười ha hả mà nói, ánh mắt nóng bỏng không chút kiêng kỵ nhìn qua Liễu Ngọc trước ngực tuyết trắng da thịt, dục vọng không có chút nào che dấu từ trong mắt phun trào mà ra.

Liễu Ngọc không phải là thiếu nữ chưa hiểu sự đời, vả lại Đồng Phi cũng không phải là chưa từng dùng loại ánh mắt này nhìn nàng, sao nàng có thể không biết hắn đang nghĩ gì?

- Đồ quý! Mấy hôm trước không phải nhân gia đã chiều ngươi cả ngày trời hay sao?

Liễu Ngọc miệng nói như vậy, thế nhưng thần sắc lại không chút nào kháng cự, ngược lại còn có ý câu dẫn Đồng Phi.

Nhìn thấy Liễu Ngọc như vậy, Đồng Phi trong lòng dục hoả càng thịnh, lập tức vươn tay đem Liễu Ngọc eo thon ôm lấy, đi thẳng vào trong nhà.

- Hôm nay, ta nhất định để cho nàng không xuống giường được!

Đồng Phi cười tiện tiện nói, hai tay nhanh chóng giải khai Liễu Ngọc trên thân quần áo, mà Liễu Ngọc cũng rất biết cách phối hợp, không chút nào phản kháng để cho Đồng Phi tùy tiện lột đi quần áo của mình, mị nhãn như tơ nhìn y không chớp mắt.

Đồng Phi đem Liễu Ngọc đặt dưới thân về sau, trong phòng liền nhanh chóng truyền ra từng đạo nặng nề tiếng thở gấp.

Trương Liễu làm sao cũng không ngờ được, người vợ mình yêu thương hết mực lại lợi dụng lúc mình ra ngoài làm việc mà dâm dửu với người khác, hơn nữa còn trực tiếp làm chuyện đó trong phòng ngủ của hai vợ chồng.

Nguyên lại, Liễu Ngọc bản tính vốn ham vinh hoa phú quý, lại ý mình có nhan sắc bền không chịu suốt đời ở với một người chồng tầm thường như Trương Liễu.

Đồng Phi thì là Đồng gia hậu nhân, một lần vô tình nhìn thấy Liễu Ngọc liền say mê nhan sắc của nàng, không bao lâu sau liền tự mình tìm đến cửa, Liễu Ngọc thấy Đồng Phi có thân phận là Đồng gia hậu nhân, vì thế cũng chẳng để tâm việc mình là nữ nhân đã có trượng phu, rất vui lòng cùng Đồng Phi ở cùng một chỗ, hai người tư tình cũng từ đó mà kết.

Đồng Phi một lần liền dễ dàng chiếm được Liễu Ngọc, càng thêm say mê nàng, bởi vì Trương Liễu ở bên ngoài làm việc nhiều khi cả tuần lễ đều không có thời gian trở về, vì thế hắn hầu như mỗi ngày đều tìm tới đây cùng Liễu Ngọc mây mưa, dần dần, cả hai hầu như đều quên mất Trương Liễu tồn tại.

.....

Mà lúc này, Trương Liễu đã cách nhà không xa.

Không hiểu sao, Trương Liễu trong lòng lại dâng lên từng trận bất an không thể lý giải.

Cước bộ của Trương Liễu càng lúc càng nhanh, thế nhưng nỗi lo sợ trong lòng lại không chút nào giảm bớt.

Khi cách đại môn chỉ còn 50 mét trái tim của Trương Liễu bắt đầu phanh phạch nhảy lên.

Nhìn thấy đại môn về sau, Trương Liễu sắc mặt soạt một cái liền trở nên trắng bệch.

Đại môn mở toang!

- Không phải đâu! Nhất định không phải giống như ta nghĩ!

Trương Liễu cố gắng tự trấn an mình, hít sâu một hơi bèn tiến vào trong nhà.

Thế nhưng chỉ vừa bước vào nhà, Trương Liễu liền nghe được từng đợt kiều mị rên rỉ thanh âm.

Mà chủ nhân của đạo thanh âm kia, không phải ai khác chính là thê tử của hắn, Liễu Ngọc!

Trương Liễu trong lòng hi vọng đều tại một giây phút này mà tan biến, chỉ còn lại vô tận thất vọng cùng đau thương.

Hắn làm sao cũng không ngờ tới, mình trước giờ một mực đối với Liễu Ngọc một tấm chân tình, thế nhưng kết quả lại khiến cho trái tim của hắn cơ hồ vỡ vụn! Thê tử của hắn, vậy mà lại nhân lúc hắn vắng nhà lảng nhãng với người khác, hơn nữa còn là ở trong gian phòng của hắn và nàng!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Đau thương

Trương Liêu hai mắt tràn đầy đau khổ cùng giận dữ, không kìm được tâm tình trực tiếp xông vào trong phòng.

Đập vào mắt hắn là một khung cảnh khiến kẻ khác thú huyết sôi trào, Liễu Ngọc thân không mảnh vải đang nằm dưới thân Đồng Phi mặc hắn dày vò.

Trương Liêu con mắt lập tức đỏ bừng, lửa giận công tâm, một ngụm nghịch huyết không nhịn được từ trong miệng phun ra.

Mà Đồng Phi cùng Liễu Ngọc đang mây mưa trên giường, cũng bị Trương Liêu xông vào khiến cho chấn động, Liễu Ngọc càng là sắc mặt xoạt một cái biến thành tái nhợt, vội vàng đẩy Đồng Phi qua một bên, đem quần áo mặc vào, nhìn Trương Liêu lắp bắp nói:

- Lão... lão công!

Đồng Phi thì lại ngoài ý muốn nhìn xem Trương Liêu, trong ấn tượng của hắn, dường như tên này không nên xuất hiện ở đây vào thời điểm này mới đúng.

Trương Liêu lần đầu cảm thấy hai tiếng “lão công” từ trong miệng thê tử của mình phát ra lại khó nghe như vậy, suýt chút nữa lại phun ra một ngụm máu tươi, ngón tay run run chỉ vào Liễu Ngọc nói:

- Liễu Ngọc! Ta tự nhận đối đãi với nàng không tệ, vì cái gì nàng lại phản bội ta?

- Ta...

Liễu Ngọc không lý do để phản bác, vẻ mặt trắng xanh lẫn lộn đứng ở đó không biết trả lời thế nào.

Trương Liêu thấy nàng không trả lời, trong lòng càng thêm tức giận, cả người giống như mất hết lý trí chạy tới nắm lấy hai vai Liễu Ngọc, lớn tiếng gào thét:

- Nàng có biết, ta vì nàng bỏ ra bao nhiêu không? Nàng rõ ràng đã nói sẽ chung thủy với ta tới đầu bạc răng long, thế nhưng bây giờ thì thế nào? Vì sao lại phản bội ta? Rốt cuộc ta đã làm gì sai? Vì cái gì a?

Nói đến sau cùng, Trương Liêu cơ hồ là dùng toàn lực hét lên, như muốn diễn tả tất cả thống khổ uất ức trong lòng.

Liễu Ngọc càng nghe càng khó chịu, rốt cuộc quyết định không im lặng nữa, cũng lập tức nổi giận quát lên:

- Vì cái gì? Bởi vì ngươi quá nghèo a! Ngay cả một món trang sức ra dáng đều không thể mua cho ta! Liễu Ngọc ta sao có thể suốt đời chung sống với một kẻ thấp hèn như ngươi? Nếu như ngươi có thể làm được giống Đồng Phi ca, ta sao có thể phản bội ngươi? Đồng Phi ca có thể cho ta những thứ ngươi không bao giờ có thể cho ta, vậy ta theo hắn có gì là sai? Nếu như ngươi có thể làm được giống Đồng Phi ca, ta sao có thể phản bội ngươi?

- Ngươi...

Trương Liêu giận đến mức không thể nói gì thêm được nữa, bao nhiêu năm hắn cực khổ làm việc, thế nhưng sau cùng lại nhận được kết cục đau đớn như vậy, thực sự là đắng cay đến cực điểm.

- Vũ!

Một đạo quyền ảnh từ phía sau Liễu Ngọc đột nhiên xuất hiện, mạnh mẽ đánh lên mặt Trương Liêu, đem hắn đâm bay ra ngoài, chấn động đến thổ huyết.

Đồng Phi thân ảnh xuất hiện tại Liễu Ngọc bên người, lúc này hắn cũng đã mặc vào y phục, đưa tay ôm lấy Liễu Ngọc eo thon, ánh mắt khinh bỉ nhìn Trương Liêu nói:

- Đồ phế vật! Gần 30 tuổi chỉ mới là Tam Tinh Vũ Đồ, ngay cả một quyền của ta cũng không tiếp nổi! Loại người như ngươi, sao đủ tư cách làm chồng Tiểu Ngọc? Bản thiếu gia mới là nàng trong đời tình yêu đích thực! Nếu như ngươi biết khôn, lập tức rời bỏ nàng, để nàng được tự do! Nếu không, bản thiếu gia nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Liễu Ngọc nghe tình nhân nói vậy, trong lòng vừa ngọt ngào vừa đắc ý, một chút tự trách cũng biến mất không còn gì nữa, thần sắc tràn đầy si mê nhìn Đồng Phi.

Không sai! Trương Liêu chỉ là một cái “ nông dân “ tầm thường mà thôi, căn bản không cách nào so sánh với Đồng Phi, chỉ có loại nam nhân vừa có địa vị vừa có thực lực như Đồng Phi mới xứng với giai nhân là nàng! Trương Liêu chẳng qua chỉ là dựa vào vận khí cút chó mới may mắn lấy được nàng trước đó, thế nhưng con cóc không thể giữ được phượng hoàng, nàng ở với hắn nhiều năm như vậy, xem như cũng đã rất có tâm rồi.

Quả đúng như Đồng Phi nói, hắn mới là tình yêu đích thực của nàng! Anh hùng phối giai nhân, là chuyện kinh thiên động địa!

Trương Liêu lồm cồm từ dưới đất bò dậy, nhìn thấy đôi nam nữ đang liếc mắt đưa tình mà trong lòng càng thêm đau đớn.

Đã cướp vợ người khác lại còn nói được chính khí như vậy, có loại người vô sỉ hơn tên Đồng Phi này sao?

Cũng bởi vì Đồng Phi, Liễu Ngọc mới phản bội hắn! Nếu như không có Đồng Phi xuất hiện, Liễu Ngọc như cũ là người vợ hiền của hắn, vĩnh viễn cũng không thay đổi!

Tất cả là tại tên khốn Đồng Phi!

- Ta phải giết ngươi!

Trương Liêu nộ hỏa bốc cao, lập tức hướng về Đồng Phi xuất thủ, lúc này hắn cũng đã bất kể địa vị của đối phương cao như thế nào, hắn chỉ biết, bản thân nhất định phải xé xác kẻ đã phá hoại gia đình của mình!

- Chỉ bằng cũng xứng?

Đồng Phi xuy cười một tiếng, trong mắt có nồng đậm trào phúng cùng khinh thường.

Hắn thân là Vũ Đồ Thất Tinh, tự nhiên không cần sợ Trương Liêu tu vi chỉ có ba sao Vũ Đồ.

Đồng Phi tuy ý oanh ra một quyền, cũng chẳng cần dùng toàn lực, thế nhưng một quyền này lại đem Trương Liêu đánh bay, cả người đụng vỡ bức tường, bay thẳng ra ngoài đại môn.

Trương Liêu chỉ thấy lục phủ ngũ tạng đau đớn khó chịu, vùng vẫy một hồi muốn đứng lên, thì nhưng lại vô tình khiến thương thể càng thêm nặng, máu tươi từ trong miệng không ngừng phun ra.

Tu vi chênh lệch quá lớn, Trương Liêu lại chẳng phải thiên tài có năng lực vượt cấp chiến đấu, vì thế liền bị Đồng Phi đánh tới thừa sống thiếu chết.

- Phế vật quả nhiên là phế vật!

Đồng Phi ôm Liễu Ngọc từ trong nhà đi ra, về mặt trên tức nhìn xem Trương Liêu.

- Đôi cầu nam nữ!

Trương Liêu đè nén thương thể trong người, phần hận phun ra một câu.

- Ngươi muốn chết!

Đồng Phi ánh mắt loé lên sát khí, thân hình lao về phía Trương Liêu, quyền cước lập tức tung loạn xạ lên người đối phương, Trương Liêu lại không có chút sức phản kháng nào, bị đánh tới máu me đầy mình, khuôn mặt biến dạng.

Bởi vì hai người đánh nhau động tĩnh có chút lớn, vì thế dẫn đến không ít người đi đến xúm lại quan sát, trong đó có không ít người biết Trương Liêu, thậm chí còn có giao tình với hắn, thấy Trương Liêu bị đánh thế thảm như vậy, trong lòng khỏi bất bình, mặc dù e ngại Đồng Phi không dám xông vào tiếp ứng, thế nhưng có mấy người ở bên ngoài la hét, ý bảo Đồng Phi dừng tay.

Đồng Phi nghe mọi người xung quanh bàn tán, lòng mày khẽ nhú lại, cũng chẳng muốn dây dưa nữa, trực tiếp một chiêu đánh nát Trương Liêu đan điền.

Trương Liêu một thân công lực bị phế, đau tới há miệng kêu thảm một tiếng, hầu như ngất đi, thế nhưng Đồng Phi lại chẳng có chút nào thương xót, một bàn tay khác hạ xuống, chuẩn bị đem Trương Liêu triệt để giết chết.

- Đủ rồi!

Đúng lúc đó, một đạo thanh âm lạnh như băng từ trong đám người đứng xem vang lên, một đạo thân ảnh như quỷ mị trong nháy mắt liền xuất hiện ở bên cạnh Trương Liêu, một tay đem Đồng Phi thủ chương bắt lấy.

Người đến là một nam tử trẻ tuổi, áo trắng như trích tiên, khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ tới cực điểm, không phải ai khác chính là Vương Hạo Thần.

Vương Hạo Thần vốn dĩ muốn tìm đến Đồng gia cùng đám bằng hữu cũ gặp mặt, ai biết giữa đường lại gặp Trương Liêu đang bị người đánh đập tàn nhẫn. Theo Vương Hạo Thần nhận biết, Trương Liêu chính là một cái lòng dạ đơn giản lại thiện lương người, vì thế khi hắn nhìn thấy cảnh tượng như vậy liền vội ra tay ngăn cản, ít nhất, cũng muốn làm rõ mọi chuyện rồi mới nói.

May mắn cho Trương Liêu, nếu như không phải Vương Hạo Thần trùng hợp ở gần đây, vậy hẳn cái mạng này e rằng khó giữ được.

.....

Đồng Phi không ngờ lại nửa đường lại có người dám xuất thủ ngăn cản hắn hành sự, ánh mắt liền lạnh lại, âm trầm nhìn Vương Hạo Thần nói:

- Ngươi biết ngươi đang làm cái gì?

Vương Hạo Thần mí mắt sụp xuống, cũng chẳng đáp lời, bàn tay truyền đến một cỗ kinh lực, trực tiếp chấn bay Đồng Phi.

Đồng Phi thân hình bạo lui hơn mấy chục bước mới miễn cưỡng dừng lại, cảm thấy hổ khẩu một trận đau rát, cánh tay hầu như không nhấc lên nổi, trong lòng lập tức kinh hãi gần chết.

Người trẻ tuổi kia đến cùng có thân phận gì? Thực lực làm sao lại đáng sợ như vậy?

Vương Hạo Thần chấn lui Đồng Phi về sau, liền đi tới bên cạnh Trương Liêu, nhìn thấy thảm trạng của đối phương thì không khỏi thờ dài một hơi.

Hắn đến chậm một bước, Trương Liêu đan điền đã bị phá, lúc này đã không khác gì một cái phàm nhân.

- Trước bảo vệ tính mạng của hắn lại nói!

Vương Hạo Thần lấy ra một viên đan dược trị thương cho Trương Liêu ăn vào, sau đó một tay đặt lên vai đối phương, vận chuyển nguyên khí hỗ trợ Trương Liêu chữa trị thương thể.

Dan dược rất có hiệu quả, không bao lâu sau Trương Liêu liền tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Cảnh tỉnh

- Vương công tử làm sao lại là ngươi?

Trương Liêu vừa mở mắt liền thấy được Vương Hạo Thần thân ảnh, không khỏi sửng sốt.

- Ta thiếu nợ ngươi một cái ân tình, lúc này đương nhiên phải trả a!

Vương Hạo Thần cười nói.

- Thiếu nợ ta ân tình?

Trương Liêu một mặt mờ mịt.

- Ta trước đó đã từng nói, nếu là ta ở trong khối đá kia tìm được bảo vật, vậy ta xem như nợ ngươi một món ân tình!

Vương Hạo Thần đạm thanh nói.

Trương Liêu lúc này mới tỉnh ngộ, bất quá sau đó liền khẽ lắc đầu nói:

- Vương công tử, ta biết ngươi có ý tốt, bất quá chuyện này ngươi cũng đừng nên quản a!

- Tại sao?

Vương Hạo Thần nhũn mày, hỏi.

Trương Liêu thờ dài, bắt đầu giải thích nói:

- Đồng Phi là Đồng gia hậu nhân, Đồng gia lại là bá chủ tại Bắc Hải Thành, ngươi vì ta mà gây sự với Đồng gia quả thực là không sáng suốt, bọn họ nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi! Hơn nữa...

Trương Liêu nói đến đây liền dừng lại không nói tiếp.

- Hơn nữa cái gì?

Vương Hạo Thần hỏi.

Trương Liêu im lặng một lát, sau đó liền đau thương nói:

- Ta Trương Liêu đã là một cái phế nhân, ngay cả thể tử cũng mất, vậy ta còn sống trên đời này để làm gì nữa?

Nói đến đây, Trương Liêu thanh âm đã tràn ngập tử ý.

Vương Hạo Thần lòng mảy mui lại càng sâu, hấn đại khái đã hiểu được, Trương Liêu lúc này căn bản đã tuyệt vọng đến không muốn sống nữa, cái này để cho Vương Hạo Thần nhất thời lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, không biết làm sao cho phải.

- Cần gì phải như vậy a?

Vương Hạo Thần thờ dãi một tiếng nói.

Trương Liêu căn bản không nghe lọt tai bất cứ lời khuyên nào vào lúc này, bỗng nhiên, hấn lấy ra từ trong người một thanh đoản kiếm, không nói lời nào trực tiếp hướng về phía cổ họng của mình đâm tới.

Hấn muốn tự sát!

Một màn này, để cho tất cả mọi người đều sùng sờ, có chút không kịp phản ứng.

- Người điên rồi!

Vương Hạo Thần cũng thất thần một giây, sau đó liền vội vàng xuất thủ, một hoi đem đoản kiếm trong tay Trương Liêu đoạt lấy, sau đó để đề phòng đối phương lại nổi điên, hấn bắt đắc dĩ chỉ có thể ra tay đánh ngất Trương Liêu, lúc này mới tạm thời ngăn được đối phương tự sát ý định.

Đánh ngất Trương Liêu về sau, Vương Hạo Thần ánh mắt lạnh lùng liền khẽ lướt qua Đồng Phi, Liễu Ngọc hai người, khiến cho cả hai không nhận được khẽ rung mình một cái.

Đồng Phi tự biết bản thân không phải đối thủ của Vương Hạo Thần, thế nhưng ngại mặt mũi không muốn hạ thấp bản thân, vì thế bạo gan nói cứng:

- Các hạ! Ta là Đồng gia một vị trưởng lão nhi tử, ngươi cũng nên cho ta một phần mặt mũi! Không nên vì một cái phế nhân mà đắc tội với Đồng gia chúng ta!

- Ngươi tính là cái gì? Cũng dám uy hiếp ta?

Vương Hạo Thần hừ lạnh một tiếng, một chương vỗ ra, hướng Đồng Phi đánh thẳng tới.

Nếu như lúc trước Trương Liêu bởi vì tu vi chênh lệch mà không có sức hoàn thủ trong tay Đồng Phi thì lúc này Đồng Phi đối mặt Vương Hạo Thần cũng chẳng khá khẩm gì hơn, hoàn toàn không kịp phản ứng trước thế công của đối phương, mà cho dù có phản ứng kịp cũng chẳng có cách nào, hấn chỉ có tu vi Thất Tinh Vũ Đò, còn Vương Hạo Thần lại Ngũ Tinh Vũ Sĩ, thực lực chênh lệch như trời với đất.

- Âm!

Vương Hạo Thần một chương nhẹ nhàng phá vỡ Đồng Phi hộ thể nguyên khí, đánh thẳng lên người hấn, để cho lồng ngực của đối phương cơ hồ sụp xuống, cả người như điều đứt dây bay thẳng ra ngoài, một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra.

Liễu Ngọc ở một bên sợ đến hoa dung thất sắc, Đồng Phi trước đó trong mắt nàng hầu như là một cái võ công cái thế chưa bao giờ bại chi nhân, thế nhưng lúc đối đầu với Vương Hạo Thần lại không có sức hoàn thủ, bị đánh đến liên tục học máu trọng thương.

- Ngươi trước đó nói Trương Liêu là phế vật, cái này có thể đúng! Bất quá trong mắt ta, ngươi so với hấn càng thêm phế vật! Ít nhất, hấn dám ra tay đối với người mạnh hơn mình, còn ngươi thì không! Loại người như ngươi, Vương Hạo Thần căn bản lười giết làm bản tay ta!

Vương Hạo Thần lạnh nhạt nói, không thèm để ý đến Đồng Phi và Liễu Ngọc nữa, một tay đem Trương Liêu nắm lên, trực tiếp rời đi nơi này.

Đồng Phi gắt gao nhìn theo bóng lưng Vương Hạo Thần rời khỏi, ánh mắt cực kỳ dữ tợn, tuy rằng hấn tại Đồng gia không phải là thiên tài gì, thế nhưng từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng có ai dám gọi hấn là phế vật, Vương Hạo Thần là người đầu tiên!

- Cho ngươi đắc ý một hồi, đợi ta về Đồng gia nhờ phụ thân ra tay, nhất định sẽ cho ngươi chết không toàn thây!

Đồng Phi trong lòng hung ác nghĩ thầm, nam tử kia thực lực quá mạnh, hấn một mình chắc chắn không làm gì được đối phương, bất quá nếu là có phụ thân hấn xuất thủ, vậy đối phương chắc chắn sẽ không có sống sót.

Trận chiến kết thúc, mọi người đứng xem bên ngoài cũng dần tản đi, bất quá mỗi người ít nhất đều sẽ khinh bỉ nhìn Liễu Ngọc một chút, loại đàn bà vì ham hư vinh mà phản bội trượng phu này, đi đến đâu cũng sẽ bị người người khinh ghét.

.....

Tối hôm đó,

Trương Liêu bị đánh ngất đã lâu, lúc này bắt đầu lấy lại ý thức, chỉ thấy trước mặt là một đám lửa đang cháy bập bùng, Vương Hạo Thần đang ngồi bên cạnh, chấp hai tay trước mặt, ánh mặt lộ ra vẻ trầm tư.

- Vì sao ngăn cản ta?

Trương Liêu mở miệng phá vỡ bầu không khí yên lặng.

Wang Hao Shen chỉ liếc nhìn y một cái, cũng chưa có trả lời.

- Ngươi ngăn được ta hôm nay, lại không ngăn được ta cả đời!

Trương Liêu lại nói.

Wang Hao Shen nghe vậy, sắc mặt trở nên lạnh lùng, thân hình đột nhiên đứng bật dậy, từng bước đi tới trước mặt Trương Liêu, trầm giọng nói:

- Thật muốn chết?

Trương Liêu không chút sợ hãi gật đầu, trong mắt tràn ngập thể lương, nói:

- Ta đã mất hết tất cả, thật sự không tìm ra được lý do để sống!

Wang Hao Shen nghe hắn nói vậy liền trầm ngâm một lát, sau đó gật đầu nói:

- Tốt! Ta thanh toán ngươi!

Nói rồi, hắn một tay bỗng nhiên nắm lại thành quyền, một quyền nhanh như chớp đánh đi ra, không chút lưu tình đập vào Trương Liêu.

- Bành!

Lực đạo một quyền này rất mạnh, đem Trương Liêu đánh bay ra xa cả chục mét có thừa, khoé miệng trào ra máu tươi.

Trương Liêu còn ngờ ngẩn chưa hiểu ra sao, Vương Hạo Thần đã bước tới, một tay bắt lấy Trương Liêu cổ áo, đem hắn xách lên, lạnh lùng nói:

- Vì một cái phản bội mình nữ nhân liền uể oải đến như vậy, tự biến mình thành phế nhân? Loại phế vật tự cam tâm đoạ lạc như ngươi, đúng là không nên tiếp sống tiếp để làm gì! Ta thật đúng là ngu ngốc, cứu về một cái phế vật không có ý gì!

Trương Liêu về mặt trở nên có chút giận dữ, thanh âm trầm thấp nói:

- Ta không có tự đoạ lạc bản thân!

- Không có! Ha ha!

Wang Hao Shen cười lớn, sau đó lại nói:

- Nếu như ngươi không tự đoạ lạc bản thân, vậy vì cái gì lại một lòng muốn tự sát? Ngay cả việc bị Liễu Ngọc nữ nhân kia phản bội ngươi cũng không định trả thù? Còn tên Đồng Phi kia cướp vợ của ngươi, lại phế tu vi của ngươi, ngươi cũng định để yên cho hắn? Loại bất tài vô dụng như ngươi, còn không bằng một cái phế vật!

Trương Liêu thân thể chấn động, hai mắt vốn dĩ ảm đạm vô quang nay lại xuất hiện một tia hào quang.

Wang Hao Shen nhìn thấy biến hóa này của đối phương, trong lòng vui mừng, thế nhưng lại không thể hiện ra bên ngoài, bàn tay khẽ dùng lực, lần nữa đem Trương Liêu ném ra ngoài như một cái bao cát, nói:

- Không có đan điền liền không thể tu luyện? Cô nhân có câu: “Trên đời không có việc gì khó chỉ sợ lòng không bền”. Ta nói cho ngươi biết, trên đời không trời sinh phế vật, thế nhưng nếu như ngươi cả đời vẫn giữ nguyên lối suy nghĩ ngu ngốc như vậy, vậy thì ngươi đúng là một cái phế vật, hơn nữa còn là dạng tệ hại nhất phế vật!

Trương Liêu bị hắn ném ra ngoài không thương tiếc, thế nhưng lại chưa từng để ý, ngược lại hai mắt ngày càng sáng rực lên.

Không sai! Ta vì cái gì chấp nhận buông xuôi như vậy? Làm sao có thể để cho đôi gian phu dâm phụ kia thoải mái sống hết cuộc đời còn lại? Nam nhi đại trượng phu, có thù nhất định phải báo, sao có thể vì hèn nhát liền tự vận? Sao có thể ôm hận vô cơ đi xuống hoàng tuyền?

Ta không cam tâm! Tuyệt đối không cam tâm!

Trương Liêu trong lòng không ngừng gào thét, hai mắt bốc lên chưa từng có ngọn lửa quyết tâm

Trương Liêu cũng không biết, vào thời điểm này, hần một khoả vũ đạo chi tâm vốn đã nguội tắt nay lại bùng cháy trở lại.

- Nói xong rồi, nếu như ngươi vẫn còn muốn tự sát, vậy liền đi đi a, ta tuyệt đối sẽ không ngăn cản!

Vương Hạo Thần hai tay khoanh trước ngực, thần nhiên nói.

Trương Liêu nghe hần nói vậy, cũng không rời đi, mà lại hướng Vương Hạo Thần bên này chạy tới, hai đầu gối đột nhiên quỳ trên mặt đất, cặp mắt mang theo một chút nhiệt lệ, lớn tiếng hô:

- Vương công tử! Tại hạ Trương Liêu tuy rằng ngu dốt, thế nhưng tuyệt đối không phải một cái phế vật vô dụng! Đa tạ Vương công tử đã cảnh tỉnh ta!

Vương Hạo Thần khoe miệng rớt cuộc hiện ra một vòng tươi cười, hần vừa rồi chính là muốn dùng biện pháp cực đoan nhất, hi vọng có thể đem Trương Liêu từ trong bóng tối kéo ra, kỳ thực bản thân hần cũng không dám chắc cách này có thể được hay không, bất quá may mắn, Trương Liêu sau cùng đã thức tỉnh, không còn bộ dáng có kẻ muốn chết nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Thái Cực Thần Công

Vương Hạo Thần đem Trương Liêu đỡ lên, đặt tay lên vai hần mà nói:

- Muốn báo thù không?

- Muốn!

Trương Liêu không chút do dự gật đầu đáp.

- Tốt! Ta cũng là nhìn ngươi làm người không tệ, vì thế mới nguyện ý giúp ngươi, xem ra là không uổng công! Bất quá ngươi đan điền đã phá toái, việc tu luyện sau này e rằng sẽ gặp rất nhiều khó khăn!

Vương Hạo Thần khẽ nói.

Trương Liêu ánh mắt hơi tối lại, thế nhưng vẫn kiên định nói:

- Như Vương công tử đã từng nói, đan điền bị phế, cũng không phải là không có cách khôi phục! Ta nhất định sẽ không bỏ cuộc! Trên thế gian chắc chắn tồn tại linh dược có năng lực giúp ta khôi phục đan điền, ngay từ hôm sau, ta sẽ lập tức lên đường tìm kiếm linh dược!

Trải qua nhiều chuyện như vậy, Trương Liêu đã không còn là một con người hiền lành mà nhu nhược như trước, mà trở thành một người tràn đầy quyết tâm và quyết đoán, mặc dù biết muốn tìm ra linh dược khôi phục đan điền là rất khó khăn, thế nhưng hần tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc.

Vương Hạo Thần suy nghĩ một lát, nói:

- Kỳ thực không cần phải rắc rối như vậy! Ở chỗ ta có một bộ pháp có chút kỳ lạ, lại vô cùng khó luyện, ngươi lúc này đan điền đã phá, lại vừa đúng yêu cầu của bộ công pháp này! Nếu như ngươi có đầy đủ nghị lực, nói không chừng có thể tu luyện đến đỉnh phong bộ công pháp này!

Trương Liêu vốn dĩ đã quyết tâm ra ngoài mạo hiểm, nay nghe Vương Hạo Thần nói vậy, hai mắt không khỏi lộ ra lửa nóng tinh quang, hỏi:

- Nếu như ta thành công thì sao?

Vương Hạo Thần mỉm cười, đáp:

- Thành tựu không thể đo lường!

Trương Liêu quỳ một chân trên mặt đất, nói:

- Vương công tử, đại ân đại đức của người tại hạ không cách nào báo đáp! Nếu Vương công tử không chê, xin cho tại hạ đi theo làm nô bộc cho người, tại hạ nhất định sẽ phục tùng người cả đời để báo đáp!

Vương Hạo Thần không ngờ Trương Liêu lại có ý như vậy, hắn ban đầu kỳ thực là có ý muốn kết giao với một con người hiền lành như Trương Liêu mà thôi, lại không nghĩ tới, đối phương lại muốn trở thành nô bộc của mình.

Vương Hạo Thần trầm tư rất lâu mới đáp:

- Trương Liêu, ta có thể nhận ngươi thành ý, thế nhưng ngươi phải nhớ, ngươi không phải ta nô bộc, mà là bằng hữu huynh đệ của ta!
- Đa tạ công tử... không, đa tạ chủ nhân!

Trương Liêu mừng rỡ, lập tức đối với Vương Hạo Thần không ngừng dập đầu, mặc dù Vương Hạo Thần nói muốn xem hắn là huynh đệ, thế nhưng Trương Liêu căn bản không chấp nhận chuyện này, hắn xem bản thân nào có tư cách cùng Vương Hạo Thần làm huynh đệ, có thể làm người hầu hay thậm chí là nô bộc cho đối phương đã là một chuyện rất may mắn.

Vương Hạo Thần trong lòng bất đắc dĩ, tên này căn bản không đem lời nói của hắn để trong lòng, hoàn toàn xem bản thân là hắn nô bộc, vậy hắn có thể có cách gì?

Vương Hạo Thần muốn truyền cho Trương Liêu một bộ công pháp, tên gọi là Thái Cực Thần Công!

Thái Cực Thần Công, là bộ công pháp rất kỳ lạ, cũng chẳng có cấp bậc, mà người sáng tạo ra bộ công pháp này, lại là một kẻ cũng bị phế đan điền giống như Trương Liêu, người này tên là Từ Hà thượng nhân.

Từ Hà thượng nhân khi còn trẻ bị cừu nhân đánh nát đan điền, kinh mạch không thể vận chuyển theo lộ tuyến bình thường, vì thế Từ Hà thượng nhân dựa vào bản thân kinh người ngộ tính sau đó tổng hợp cùng với vô số công pháp vũ kỹ tinh hoa mà hắn từng tham khảo mà sáng tạo ra Thái Cực Thần Công.

Thái Cực Thần Công xây dựng một lối vận hành nguyên khí hoàn toàn mới tối đơn giản cho chủ nhân, có thể nói, Thái Cực Thần Công là một con đường tu luyện khác với lối tu luyện thông thường.

Vì sao nói là tối đơn giản? Bởi vì Thái Cực Thần Công vận hành lộ tuyến cho dù luyện tại đến đại thành, lộ tuyến vận hành nguyên khí cũng chỉ thông qua chín huyết đạo trên cơ thể thay vì hàng trăm huyết đạo giống như những bộ công pháp khác.

Thái Cực Thần Công chia làm ba tầng, tầng đầu tiên chia làm chín đại cảnh giới, hay còn được gọi là Thái Cực Thần Công Cửu Trọng Thiên!

Đột phá một trọng thiên, tương ứng với việc mở ra một đại huyết, đột phá cửu trọng thiên, cửu huyết đều mở, hình thành thiên địa đại thể, hầu như có thể cùng thiên địa cầu thông.

Vì sao người không có đan điền chứa nguyên khí vẫn có thể tu luyện, bởi vì Thái Cực Thần Công không dùng thể nội nguyên khí, mà trực tiếp sử dụng thiên địa linh khí!

Đây có thể xem lại điểm đặc biệt nhất của Thái Cực Thần Công, bởi vì từ trước đến nay, tất cả vũ giả hầu như đều có quan niệm rằng muốn tu luyện liền phải đem thiên địa linh khí tinh luyện thành bản thân nguyên khí, thế nhưng Thái Cực Thần Công lại phá vỡ quan niệm này, khiến cho người tu luyện có thể sử dụng thiên địa linh khí mà không cần trải qua việc tinh lọc, còn việc có thể dùng bao nhiêu liền phụ thuộc vào người tu luyện.

Không có nguyên khí, làm sao có thể đột phá tu vi?

Kỳ thực, tu vi của người tu luyện chính là hoàn toàn phụ thuộc vào cảnh giới của Thái Cực Thần Công!

Cửu Trọng Thiên, tương ứng với - Vũ Đò, Vũ Sĩ, Vũ Sư, Vũ Linh, Vũ Quân, Vũ Vương, Vũ Hoàng, Vũ Tông, Vũ Tôn cửu đại cảnh giới. Nói một cách khác, mỗi lần khai thông một đại huyết, tu vi của người tu luyện sẽ trực tiếp đột phá một đại cảnh giới.

Vì vậy mới nói, Thái Cực Thần Công kỳ thực chính là một hệ thống tu luyện khác đối với vũ giả!

Không chỉ như vậy, Thái Cực Thần Công còn có năng lực đào móc người tu luyện ẩn dấu tiềm năng, tăng cường người tu luyện thiên phú, đem tiềm lực toàn bộ phát huy!

Cụ thể, sau khi đột phá Đệ Ngũ Trọng Thiên, thân thể và thiên phú của người tu luyện sẽ nhận được tăng phúc cực lớn, khiến cho tiềm lực của người tu luyện bạo tăng, hoàn toàn có thể vượt qua phần lớn thiên tài bình thường.

Tổng hợp mà nói, Thái Cực Thần Công không chỉ sáng tạo ra hệ thống tu luyện mới, mà còn có năng lực cải biến tư chất của một người! Bộ công pháp này quả thực vô cùng thần kỳ!

Đương nhiên, Thái Cực Thần Công cũng có điểm hạn chế, đó là khi mới bắt đầu, tốc độ tu luyện của chủ nhân rất nhanh, thế nhưng chiến lực trong cùng cảnh giới lại tương đối yếu, càng về sau, chiến lực mới từ từ trở nên cường đại, thế nhưng tốc độ luyện lại giảm xuống rất nhiều.

Nếu là người có thiên phú không tốt, trước khi đột phá Đệ Ngũ Trọng Thiên, tại cùng cảnh giới chiến lực hoàn toàn chính là lót đáy tồn tại.

Thế nhưng, đối với Trương Liêu mà nói, chút hạn chế này hoàn toàn không tính là gì, hắn vốn là một cái phế nhân, chỉ cần có thể tu luyện trở lại, những thứ khác cần đề tâm nhiều như vậy sao?

Vương Hạo Thần đem khẩu quyết Thái Cực Thần Công truyền cho Trương Liêu về sau, liền tìm chỗ ở cho đối phương tu luyện, sớm ngày hồi phục tu vi.

Hai người rời khỏi nơi này, đi tới khách sạn thuê một căn phòng nằm ngay bên cạnh Vương Hạo Thần gian phòng.

Vương Hạo Thần bản tâm thực lòng muốn bồi dưỡng Trương Liêu thành cường giả, vì thế không có chút nào keo kiệt, lấy ra ba bình linh dịch đưa cho Trương Liêu nói:

- Lão Trương! Đây là Thiên Nguyên Chân Dịch, có năng lực phần nào cải tạo tư chất, tăng cường thiên phú, đối với người có lẽ có trợ giúp rất lớn!

Thiên Nguyên Chân Dịch, chính là Vương Hạo Thần từ trong Xích Diễm Thiên Hồ bảo khố lấy được, giá trị có thể so sánh với tứ phẩm, thậm chí ngũ phẩm đan dược, vì thế cũng chỉ có ba bình như vậy, lúc này toàn bộ đưa cho Trương Liêu.

Trương Liêu hai tay run run tiếp nhận Thiên Nguyên Chân Dịch, hẳn không ngờ, đời này của mình lại có thể tiếp xúc với thứ đồ quý giá như vậy, tất cả đều là chủ nhân ban cho hắn.

Trương Liêu biết rõ thiên phú của mình không được tốt, nếu như có thể phục dụng ba bình Thiên Nguyên Chân Dịch này, thiên phú của mình chắc chắn sẽ được tăng cường đáng kể.

Vương Hạo Thần ngẫm nghĩ một chút, lại lấy ra giấy bút, chép xuống phương pháp tu luyện của mấy bộ võ kỹ, giao cho Trương Liêu, nói:

- Một người tu luyện, không thể chỉ cần công pháp, còn cần tu luyện võ kỹ mới có thể trở nên cường đại! Đây là pháp môn tu luyện của Thái Cực Quyền, Thái Cực Quyền, Thái Cực Chân Võ Quyết, những môn võ kỹ này đều do Tử Hà thượng nhân sáng tạo để phối hợp với Thái Cực Thần Công, nhằm khắc phục điểm yếu về mặt chiến lực của người tu luyện! Người cố gắng tu luyện cho tốt, nếu như cần tài nguyên tu luyện liền nói cho ta!

Trương Liêu cung kính tiếp nhận pháp môn tu luyện mấy bộ võ kỹ, sau đó lại chấp tay cảm kích nói:

- Đa tạ chủ nhân ban thưởng, Lão Trương nhất định sẽ dốc hết sức tu luyện, tuyệt đối sẽ không phụ lòng chủ nhân!

Hắn trong lòng đã âm thầm phát thệ, Vương Hạo Thần đối với hắn có ân tái tạo, cả đời này, hắn nhất định phải phụng sự Vương Hạo Thần cả đời, cho dù trở thành đao kiếm trong tay đối phương cũng không hối tiếc.

Vương Hạo Thần cười cười vỗ vai Trương Liêu, người sau coi bản thân là người hầu của hắn, quan hệ của hai người trên danh nghĩa kỳ thực cũng là như vậy, thế nhưng hắn căn bản không xem đối phương là nô bộc, mà là huynh đệ bằng hữu của mình, nếu không, hắn sao có thể tùy tiện truyền cho đối phương nhiều công pháp, võ kỹ quý giá như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Gặp lại đại cường

Vương Hạo Thần dành ra một ngày thời gian ở bên cạnh trợ giúp Trương Liêu tu luyện sau đó mới rời khỏi.

Thành thực mà nói, Trương Liêu thiên phú quả thật rất bình thường, Thái Cực Thần Công lại là một bộ công pháp vô cùng thâm áo, dựa vào một mình Trương Liêu e rằng sẽ phải tốn rất nhiều thời gian mới có thể luyện thành.

Vương Hạo Thần biết rõ điểm này, vì thế mới ở bên cạnh Trương Liêu, giúp hắn hiểu thông những chỗ khó, mới có thể khiến cho tiến độ tu luyện của đối phương nhanh hơn.

Khá tốt Trương Liêu được phục dụng ba bình Thiên Nguyên Chân Dịch, tư chất đã tăng lên một mảng lớn, nếu không chỉ dựa vào một mình Vương Hạo Thần, cho dù thành công cũng sẽ tốn rất nhiều công sức và thời gian.

Hai người dành cả ngày để kiến cứu Thái Cực Thần Công Đệ Nhất Trọng Thiên, tất nhiên không thể hoàn toàn hiểu được tất cả nguyên lý bên trong, cái này căn bản không thực tế! Phải biết cho dù là Đệ Nhất Trọng Thiên cũng có phân cao thấp. Bất quá những gì bọn họ lý giải ra cũng đủ để cho Trương Liêu sớm ngày đột phá Đệ Nhất Trọng Thiên cảnh giới.

Trước khi rời đi, Vương Hạo Thần còn để lại cho Trương Liêu không ít tài nguyên tu luyện, hỗ trợ hắn nhanh chóng tăng cao tu vi.

- Thái Cực Thần Công đúng là một môn đáng sợ công pháp! Nếu như Trương Liêu có thể luyện thành, tương lai chắc chắn trở thành cường giả tuyệt thế!

Rời khỏi khách sạn, Vương Hạo Thần vẫn không nhịn được mà cảm khái một câu.

Thái Cực Thần Công luận độ huyền diệu hoàn toàn vượt xa hầu hết các công pháp, vũ kỹ mà Vương Hạo Thần từng tu luyện, chỉ có Bát Hù Thiên Kinh và Vạn Đạo Thông Thiên Quyết là có thể so sánh với Thái Cực Thần Công, chừng đó đủ biết bộ công pháp này thâm áo ra sao.

Đừng nói là Trương Liêu, coi như là một tuyệt thế thiên tài, khi tu luyện Thái Cực Thần Công cũng sẽ gặp vô vàn khó khăn.

Bất quá Thái Cực Thần Công xác thực có cải biến tư chất năng lực, chỉ cần Trương Liêu khắc khổ tu luyện, cho dù tiền kỳ tiến cảnh rất chậm, về sau hậu tích bạc phát, một bước lên trời.

- Trương Liêu! Cơ hội ta đã cho ngươi, chỉ mong ngươi có thể nắm bắt cơ hội, nếu như ngươi thành công, vậy ta liền có thêm một cái tâm phúc chi nhân!

.....

Trong căn phòng, Trương Liêu ngồi xếp bằng trên mặt đất, hai tay nắm chặt, thần sắc lộ ra vẻ quyết tâm, lầm bầm nói:

- Chủ nhân vì ta bỏ ra nhiều công sức như vậy, ta nhất định phải luyện thành Thái Cực Thần Công, sau này mới có cơ hội bảo thù rửa hận, lại vì chủ nhân ra sức, nếu không làm được, ta sao có thể xứng làm hân người hầu?

Trương Liêu hai mắt tràn đầy ý chí, bắt đầu tiến vào quá trình bế quan khổ tu.

Vào lúc này cho dù là Vương Hạo Thần đều không nghĩ tới, nhiều năm về sau, Trương Liêu sau khi trải qua muôn vàn khó khăn gian khổ, rốt cuộc trở thành một vị cường giả luôn đi theo Vương Hạo Thần bên người, cùng hắn trải qua biết bao phong ba bão táp, đến cuối cùng liền là quân lâm thiên hạ!

.....

Vương Hạo Thần sau khi rời khỏi chỗ Trương Liêu liền đi tới chỗ cứ điểm dong binh đoàn trước kia hắn từng gặp Đại Cuồng, hi vọng có thể tìm thấy mấy người bằng hữu cũ.

Kế hoạch liên tiếp bị trì hoãn, để cho Vương Hạo Thần đã có chút phát phiền.

Bỗng nhiên, một cái đầu rồng nhỏ từ trong áo của hắn chui ra, chính là Tiểu Long.

Bởi vì Vương Hạo Thần bận lo chuyện Trương Liêu, vì thế tiểu tử này cả ngày nằm trong ngực hắn sớm đã phát chán, lúc này không nhịn chui ra ngoài, dùng đầu cọ cọ vào má hắn.

Vương Hạo Thần làm sao không biết tiểu tử này đang giận dỗi, cười cười đem một cây linh thảo lấy ra đưa cho Tiểu Long, chỉ thấy tiểu tử này hai mắt lập tức sáng lên, trực tiếp đem cây linh thảo nuốt vào bụng, ăn xong còn khê ợ một cái ra vẻ thoả mãn, lại dụi đầu vào ngực Vương Hạo Thần làm nũng, giống như một đứa trẻ con.

- Tiểu tử tham ăn!

Vương Hạo Thần lắc đầu cười, nếu để người ngoài biết được hắn dùng linh thảo làm đồ ăn vặt cho một đầu ấu thú mỗi ngày, e rằng sẽ trợn mắt há hốc mồm kinh ngạc.

Bất quá, Vương Hạo Thần chính là muốn bồi dưỡng căn cơ cho Tiểu Long ngay từ khi còn nhỏ, vì thế cũng không tiếc hao tổn tài nguyên trong tay.

Mặc kệ Tiểu Long là có hoàn mỹ chân long huyết mạch hay gì, Vương Hạo Thần vẫn muốn để cho nó không ngừng cường đại, cho đến khi không còn không gian phát triển mới thôi.

Tiểu đệ của ta, nhất định phải được hưởng tài nguyên tốt nhất mà ta có, tuyệt đối không thể chịu thua thiệt!

Chính vì được Vương Hạo Thần dùng linh thảo tắm bổ hằng ngày như vậy, Tiểu Long bất kể là thân thể hay huyết mạch vốn dĩ đã cực kỳ biến thái này lại càng cường đại, nếu hắn cứ tiếp tục dùng cách như vậy bồi dưỡng Tiểu Long căn cơ, e rằng đến khi nó trưởng thành, thế gian sẽ có thêm một cái yêu nghiệt vô địch cùng cảnh giới!

Không có cách, Tiểu Long vốn có được chân long chi thể, là huyền thú bên trong vương giả, chiến lực sớm đã được định hình là rất cường đại, này lại được Vương Hạo Thần không tiếc tài nguyên bồi dưỡng, cho dù nó không muốn trở nên cường đại vô địch cũng khó.

Đi tới cứ điểm dong binh đoàn, nhìn cảnh vật nơi đây vẫn chẳng qua lần đầu Vương Hạo Thần tới đây là mấy, vẫn như cũ tấp nập, có nhiều tiểu đội đang chinh đồn đội ngũ, chuẩn bị tiến vào Nhai Đình sơn mạch thám hiểm.

Vương Hạo Thần ánh mắt có chút hoài niệm, cách đây mấy tháng, hắn cũng từng gia nhập một cái chiến đội tiến vào Nhai Đình sơn mạch, lúc đó tu vi của hắn chỉ có Ngũ Tinh Vũ Đò, thế nhưng không được bao lâu, tu vi của hắn liền vượt qua một đại cảnh giới, tiến bộ có thể nói là thần tốc.

Lại không biết, mấy người kia bây giờ thế nào?

Vương Hạo Thần đi vào trong cứ điểm, bởi vì dung mạo lẫn khí chất của hắn đều vô cùng được biệt, vì thế dễ dàng thu hút vô số ánh mắt chú ý, cũng có không ít tán tu đi tới, ý muốn mời hắn gia nhập tổ đội.

Vương Hạo Thần tự nhiên không có khả năng nhận lời, bất quá bởi vì để tiết kiệm thời gian, hắn liền nói ra Đại Cương mấy người thông tin, nhờ một người trong số bọn họ hỗ trợ tìm kiếm.

Quả nhiên, một người trong đó lập tức giơ tay phản hồi nói:

- Huỳnh đệ, ta biết chỗ bọn họ ở đâu, mời đi theo ta!

Vương Hạo Thần nhìn lại, chỉ thấy đây là một cái nam tử tuổi chừng 25, tu vi Lục Tinh Vũ Đò, khuôn mặt hào sảng đúng chất tán tu, liền khẽ gật đầu, lấy ra một ít kim tệ đưa cho tán tu kia, nói:

- Cảm ơn! Đây xem như là tiền công của ngươi!

Tán tu kia, tên gọi Lục Kinh, nhìn thấy túi kim tệ hai mắt liền sáng lên, vội vàng nhận lấy, thái độ càng thêm cung kính nói:

- Đa tạ!

Ở đâu cũng vậy, cường giả, kẻ có tiền, luôn được người khác tôn trọng.

Lục Kinh cùng Đại Cương có chút giao tình, mặc dù không tính là thân thiết, thế nhưng miễn cưỡng cũng thể xưng hai tiếng “bằng hữu”.

Cứ như thế, Lục Kinh dẫn theo Vương Hạo Thần đi tới chỗ một gian nhà gỗ rộng lớn tại cứ điểm dong binh đoàn, theo lời Lục Kinh nói thì đây chính là nơi Đại Cương mấy người cư ngụ thường xuyên.

Đến trước cửa nhà, Lục Kinh liền đưa tay gõ cửa, rất nhanh, cánh cửa liền được người đẩy ra, một nam tử thân hình lực lưỡng liền xuất hiện trước mặt hai người.

Là Đại Cương!

- Lục Kinh! Ngươi tới tìm ta có việc...

Đại Cương đầu tiên rất tuy ý mà nói, bất quá hắn rất nhanh liền nhìn thấy Vương Hạo Thần đang đứng phía sau Lục Kinh, thanh âm đang nói bỗng nhiên im bặt, hai mắt mở to hết cỡ, ngón tay run run chỉ vào đối phương, miệng lắp bắp nói:

- Vương... Vương Hạo Thần? Tiểu tử vậy mà còn sống?

Vương Hạo Thần tiến lên, vỗ vai Đại Cương cười nói:

- Thế nào, không gặp mấy tháng liền không nhận ra ta sao?

Đại Cương nghe hắn nói vậy liền có thể xác định được người đứng trước mặt mình đúng là Vương Hạo Thần.

Thật không nghĩ tới, người này tiến vào Nhai Đình sơn mạch hơn ba tháng không trở ra, mọi người thậm chí ngay cả Đại Cương đều cho rằng Vương Hạo Thần đã chết ở trong sơn mạch, nào ngờ hôm nay đối phương lại một lần nữa xuất hiện trước mặt mình.

Không phải nói, không có Vũ Sĩ tu vi, tiến vào Nhai Đình sơn mạch chỉ có một con đường chết sao?

Đại Cương hít sâu một hơi, về mặt cổ quái nhìn Vương Hạo Thần nói:

- Ở trong Nhai Đình sơn mạch lâu như vậy còn không chết! Tiểu tử ngươi mạng cũng quá cứng đi a?

Vương Hạo Thần khuôn mặt đen lại, lời này hắn làm sao lại có cảm giác không đúng đây?

LTG: Chương viết vội!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Đồng Thanh Chi

Đại Cương và Vương Hạo Thần tương đối hợp tính, lâu ngày gặp lại khiến cả hai đều rất vui mừng, Đại Cương tính tình hào sảng, cũng không quên dẫn Vương Hạo Thần đi gặp những người khác.

Rất nhanh, Vương Hạo Thần liền gặp được Vân Lan, Trần Thắng, thế nhưng cũng không thấy Đồng Tinh Vân.

Ngắm lại cũng đúng, Đồng Tĩnh Vân thân là Đồng gia chi nhân, làm sao có thể ở chỗ dành cho tán tu này?

Mọi người thấy Vương Hạo Thần xuất hiện, ai ai cũng kinh ngạc, đặc biệt là Vân Lan, hầu như vui mừng đến phát khóc.

Nàng rất muốn chạy tới ôm chặt lấy Vương Hạo Thần, chỉ là khi nghĩ tới Đồng Tĩnh Vân, nàng lại chùn bước không dám tiến tới.

- Tốt! Hôm nay ta đãi khách, chúng ta đến từ lâu nhất định không say không về!

Đại Cương lại không nhận ra Vân Lan khác thường, thập phần hào sảng nói, lôi kéo mấy người đi tới một quán từ lâu trong trấn.

Từ lâu khá lớn, tại Bắc Hải Trấn có thể xem là số một số hai, bình thường Đại Cương cũng không tùy tiện đi đến nơi này, bất quá hôm nay có chuyện vui, hân tự nhiên sẽ không tiết kiệm.

Từ lâu bên trong có rất nhiều người đang ngồi ăn uống, tiếng ồn ào khắp nơi, Vương Hạo Thần mấy người tùy ý chọn một nơi chưa có người ngồi xuống, Đại Cương kêu tiểu nhị mang đến mấy món ăn ngon và vài bình rượu, nhìn qua liền biết, hẳn là một người yêu từ.

Vương Hạo Thần không quá yêu thích việc uống rượu, hoặc nói thẳng ra là hắn cực kỳ ghét, rượu là thứ hắn còn chưa bao giờ đụng tới từ khi sinh ra.

Theo hắn, khi uống rượu, căn bản không thể kiểm soát được những tính toán của mình được nữa, vì thế, Vương Hạo Thần không bao giờ đụng đến rượu.

Bất quá, hôm nay Vương Hạo Thần có lẽ phải phá lệ một lần.

Đại Cương tay cầm bầu rượu tự mình rót đầy chén cho mọi người, nhìn Vương Hạo Thần nói:

- Vương huynh đệ! Ly rượu này, là mừng người bình an trở về, xin mời!

Vương Hạo Thần tay cầm chén rượu, mùi rượu nồng làm hắn khẽ nhíu mày, mùi vị của rượu, hắn chưa từng thử, thế nhưng ngay từ đầu đã rất không thích.

Bất quá, Vương Hạo Thần cũng không muốn vì một chén rượu mà từ chối mọi người hảo ý, làm không khí mất vui, vì thế chỉ có thể nhận lời:

- Đa tạ! Vậy ta cung kính không bằng nhận mệnh!

Nói xong, liền đem chén rượu một hơi uống cạn.

Mùi rượu cay nồng xông vào cổ họng, khiến Vương Hạo Thần kẻ lần đầu uống rượu có chút không chịu nổi bị sặc, không nhận được phải ho khan mấy tiếng.

Đại Cương, Vân Lan, Trần Thắng ba người cùng kinh ngạc, tên này làm sao nhìn như lại không biết uống rượu a?

Đại Cương trở mắt nhìn Vương Hạo Thần đang khổ sở ho khan, quái lạ nói:

- Vương huynh đệ! Người chưa từng uống rượu bao giờ sao?

Vương Hạo Thần khó khăn lắm mới dừng được cơn ho, nghe được lời nói của Đại Cương cũng chỉ có thể cười khổ, gật đầu xác nhận.

Về mặt của mấy người kia liền càng thêm cổ quái, Đại Cương còn cố ý trêu chọc Vương Hạo Thần mấy câu, chỉ là về khoản uống rượu, Vương Hạo Thần thực sự không có thiên phú, vì thế chỉ có thể im lặng cười khổ không thôi.

Bốn người vừa ăn vừa uống rượu, trò chuyện trên trời dưới đất, đương nhiên, đã có kinh nghiệm một lần, Vương Hạo Thần tự nhiên sẽ không tiếp tục uống rượu, ngoài mặt hắn vẫn thản nhiên đem chén rượu uống cạn để giữ lễ với mấy vị bằng hữu, bất quá kỳ thực rượu chỉ vừa mới đi vào liền bị hắn dùng hỏa linh đốt sạch.

Dựa vào tu vi của Vương Hạo Thần lúc này, tự nhiên có thể che dấu ánh mắt của ba người kia một cách hoàn mỹ.

Chỉ là, bữa ăn mới diễn cho chưa được bao lâu, rắc rối liền xuất hiện.

Rất nhanh, một trận tiếng bước chân từ cầu thang truyền đến.

Hai người từ tầng dưới đi lên, một nam một nữ.

Nam là một người khoảng chừng 20 tuổi, nam tử này thân diện một bộ y phục tinh tế đắt tiền, làm nổi bật quý khí trên người hắn, dung mạo không phải xuất chúng, thế nhưng miễn cưỡng có thể coi là dễ nhìn, nổi bật nhất, chính là một cặp mắt tràn đầy kiêu ngạo, coi thường tất cả.

Hấp dẫn nhất chính là nữ tử đi bên cạnh nam tử kia, tuổi chừng 18, dung nhan xinh đẹp không kém gì Vân Lan, mặc dù thiếu đi vài phần thủy mị của Vân Lan, thế nhưng lại nhiều hơn một phần anh khí, toàn thân diện một bộ lam y mỹ lệ thanh lịch, khiến cho người khác phải chú ý nhìn.

Nữ tử này, không ngờ lại là Đồng Tĩnh Vân!

Về phần nam tử, thì lại là Đồng gia một vị tuổi trẻ vũ giả, tên gọi Đồng Thanh Chi.

Đồng Thanh Chi là một trong những thiên tài mạnh nhất của Đồng gia, tu vi lúc này đã đạt đến Tam Tinh Vũ Sư.

20 tuổi Tam Tinh Vũ Sư, tại địa phương như Bắc Hải Trấn đã có thể xưng là thiên tài hạng nhất.

Mà Đồng Thanh Chi, vừa vặn lại một người theo đuổi Đồng Tĩnh Vân.

Hai người sống bước mà đi, thế nhưng Đồng Tĩnh Vân trong lúc mơ hồ lại có chút giữ khoảng cách với Đồng Thanh Chi, không để đối phương tiến lại bên cạnh mình quá gần.

Đồng Thanh Chi trong mắt thì hiện ra một tia không thích, bất quá cũng không biểu hiện ra ngoài.

Hai người lên tầng, Đồng Thanh Chi tùy ý nhìn bốn phía chung quanh, tựa hồ đang tìm vị trí, bỗng nhiên hướng bên phía Vương Hạo Thần mấy người nhìn lại, khẽ miệng hiện ra một tia cười nghiền ngẫm, sau đó chỉ vào vị trí ở chỗ Vương Hạo Thần, đối với tiểu nhị nói ra:

- Bỏ thiếu muốn chỗ kia, lập tức bảo mấy tên kia rời khỏi!

Tiểu nhị biết thân phận của Đồng Thanh Chi, vì thế lập tức cung kính khom người nói:

- Vâng thưa Đồng thiếu, ta lập tức bảo bọn họ đi ngay!

Đồng Tĩnh Vân khẽ nhủ mảy, hành động ý thế hiệp người này của Đồng Thanh Chi để cho nàng rất không.

Đồng Tĩnh Vân đưa mắt nhìn qua, phát hiện Đại Cương, Vân Lan, Trần Thắng mấy người thân ảnh, trong lòng lập tức hiểu rõ, tên Đồng Thanh Chi bên cạnh chính là đang muốn nhân cơ hội này thị uy trước mặt mình, khuôn mặt nàng liền lạnh lại, nói:

- Đồng Thanh Chi! Ngươi có ý tứ gì?

Đồng Thanh Chi khẽ nở nụ cười, có thâm ý mà nói:

- Làm sao? Chỉ là để mấy cái tán tu rời đi mà thôi, nàng làm gì phải để ý nhiều như vậy?

Đồng Tĩnh Vân nén giận nói:

- Họ là bằng hữu của ta!

Đồng Thanh Chi liếc nàng một cái, sau đó kiêu ngạo nói ra:

- Nàng là vị hôn thê của ta, bằng hữu của nàng cũng phải do ta xét duyệt mới được, mà mấy tên kia, ta không cho phép làm bằng hữu của nàng!

Đồng Thanh Chi tính cách kiêu căng bá đạo đã quen, bình thường mà nói, đừng nói Đồng Tĩnh Vân chỉ là vị hôn thê của hắn, coi như là nàng đã chính thức gả cho hắn, hắn cũng không có quyền kiểm soát nàng gắt gao như vậy! Huống hồ, mặc dù Đồng Thanh Chi mở miệng ra liền nói Đồng Tĩnh Vân là vị hôn thê của hắn, bất quá sự thật là cũng chỉ có một mình hắn cho là như vậy mà thôi.

Thái độ ngang tàng của Đồng Thanh Chi càng khiến Đồng Tĩnh Vân nổi giận, nàng ghét nhất là bị người trước mắt nhắc đến ba chữ “vị hôn thê” trước mặt nàng, nếu không phải nàng có chuyện ràng buộc, nàng nhất định sẽ không thêm gặp mặt người này một lần nào.

- Đồng Thanh Chi! Ta còn không phải là vị hôn thê của ngươi!

Đồng Tĩnh Vân cắn răng nói.

- Cái này không phải do nàng nói không phải liền không phải, nói thẳng ra, nàng kỳ thực đã là vợ của ta rồi, “vị hôn thê” ba chữ này, chỉ là hình thức mà thôi!

Đồng Thanh Chi không thêm để ý nói, trong thanh âm lộ ra một cổ ngạo khí bức nhân khí thế.

- Ngươi...

Đồng Tĩnh Vân phấn độ đến cực điểm, thế nhưng nàng lại không có cách nào, về mặt thực lực nàng không bằng Đồng Thanh Chi, về mặt thế lực phía sau nàng lại càng không bằng hắn, căn bản vô pháp uy hiếp đối phương.

- Ai!

Đồng Tĩnh Vân buồn bực thở dài một hơi, chỉ có thể thầm mong Đại Cương mấy người có thể hiểu chuyện tránh đi, đừng trêu chọc đến tên trước mặt.

Lại nói, nàng ánh mắt vô tình đảo qua một nam tử đang ngồi quay lưng, không hiểu vì sao, trong lòng nàng lại xuất hiện một loại cảm giác thân thuộc, bất quá bởi vì không nhìn thấy dung mạo của đối phương, vì thế nàng chẳng thể nhớ ra người này là ai.

.....

Lúc này, tiểu nhị đã đi tới trước mặt Vương Hạo Thần đám người nói:

- Các vị! Thật xin lỗi, các người có thể hay không chuyển sang một bàn khác, vị trí của các người đã bị Đồng thiếu đặt rồi!

Cuộc vui bị cắt ngang, mọi người đều lộ ra vẻ không vui, bất quá khi nghe đến hai chữ “ Đồng thiếu “ thì lại lộ ra vẻ kiêu dè, tựa hồ hết sức kiêng kị người này.

Đại Cương ở trong đám người tính tình nóng nảy nhất, khó chịu nói:

- Nào có lý này! Chúng ta rõ ràng đang dùng bữa, tại sao phải rời đi? Chẳng lẽ đây là cách tửu lâu các người đối đãi khách nhân hay sao?

- Khách quan! Người cũng thấy rồi đó, đối phương là Đồng gia thiếu niên, các người khiến hắn khó chịu liền không tốt! Ta cũng là muốn tốt cho các người a!

Ở Bắc Hải Trấn, Đồng gia là bá chủ, không ai dám không cho Đồng gia mặt mũi, mà Đồng Thanh Chi, là Đồng gia một vị thiên kiều hạng nhất, tính tình lại bá đạo không nói lý, đã từng có người không có mặt lỗ chọc vào hắn, nhẹ là bị hắn đánh cho thừa sống thiếu chết, nặng thì trực tiếp bị phế tu vi, thủ đoạn có thể nói là hung tàn vô cùng.

Không phải không có người tức giận bất bình, mà là Đồng gia thế lực quá lớn, căn bản không người dám chọc, càng chẳng có người dám động tới Đồng Thanh Chi.

Không sai khi nói, ở Bắc Hải Trấn, Đồng gia hoàn toàn có thể một tay che trời!

- Ai! Đại Cương bỏ đi, chúng ta chuyển sang bàn khác là được!

- Không sai, chỉ là chuyển bàn mà thôi, cũng không có chuyện gì lớn!

Trần Thắng và Văn Lan không muốn gây sự, trái phải khuyên Đại Cương, tránh đề cho Đồng Thanh Chi khó chịu.

Không phải bọn hắn nhu nhược, chỉ là thế giới này vốn là thực lực vi tôn, người nào có nắm đầm lớn người đó thắng, bọn họ không phải là đối thủ của Đồng Thanh Chi, càng chẳng là gì trước Đồng gia, vì thế chỉ có thể nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Hạ Mã Uy

Đại Cương sắc mặt rất khó coi, gặp chuyện như vậy, bất kể là ai cũng sẽ cảm thấy khó chịu.

Thế nhưng thế yếu hơn người, Đại Cương cũng chẳng thể làm gì hơn, ai cũng biết, đắc tội kẻ vô pháp vô thiên như Đồng Thanh Chi, chắc chắn không có quả ngon để ăn!

- Bỏ đi! Chúng ta đi là được!

Đại Cương bất đắc dĩ nói.

Tiểu nhị thở phào một hơi, kỳ thật, tại tửu lâu không thể tùy tiện nói khách hàng chuyển chỗ, thế nhưng cái quy định này ở trước mặt Đồng Thanh Chi, căn bản hoàn toàn không có ý nghĩa.

Hắn đúng là sợ những người không chịu chấp nhận chuyển chỗ, vậy hắn liền không biết phải xử lý thế nào, dù sao hắn chỉ là một cái phàm nhân, sao có thể chịu được lửa giận của vũ giả?

- Mọi người đều không cần đi!

Đúng lúc này, Vương Hạo Thần từ nãy đến giờ vẫn im lặng đột nhiên mở miệng nói.

Nghe được lời này, mọi người đều bất ngờ không hiểu, mà tiểu nhị thì sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

- Khách quan, người phải biết chọc giận Đồng Thanh Chi là có hậu quả gì!

Tiểu nhị nói.

- Ha ha! Người cho rằng chọc giận Đồng Thanh Chi là chuyện xấu, thế nhưng người có biết chọc giận ta thì có hậu quả gì?

Vương Hạo Thần cười lớn một tiếng, cả người khí chất bỗng nhiên thay đổi, trở nên cao cao tại thượng, rất có tiểu bá vương khí chất, mặc dù không thả ra khí thế, cũng đủ khiến tên tiểu nhị kia phải run lên.

- Người...

Tiểu nhị còn muốn nói cái gì, đã bị cắt đứt.

- Quay về nói với người kia, tìm một chỗ ngồi, chuyện này ta không tính toán với hắn! Nhưng sẽ không có lần sau!

Vương Hạo Thần lạnh nhạt nói, thế nhưng trong thanh âm lại có một cỗ khí thế không giận tự uy, khiến cho tiểu nhị căn bản không dám nói tiếp, chỉ có thể vội vàng chạy đi.

- Vương huynh đệ! Kỳ thực người không cần phải làm như vậy, Đồng gia tại nơi này là bá chủ, chúng ta chịu thiệt một chút cũng không có vấn đề gì a!

Đội tiểu nhị đi rồi, Trần Thắng liền không nhịn được đối với Vương Hạo Thần nói một câu, trong mắt hắn, đặc tội quái vật như Đồng gia hoàn toàn không phải là một chuyện tốt.

Vương Hạo Thần im lặng, sau đó liền nở nụ cười nói:

- Đồng gia, còn chưa đủ để khiến cho ta phải kiêng kị!

Đồng gia, tại Bắc Hải Trấn có thể xem là bá chủ, thế nhưng tại các cổ lão đại phái trước mặt, vậy Đồng gia thực sự không tính là cái gì.

Ít nhất, Vương Hạo Thần phía sau là Thiên Sinh Môn thực lực dư sức đè chết Đồng gia.

Lại nói, cho dù không có Thiên Sinh Môn, Vương Hạo Thần thực lực hiện tại cộng thêm một Tiểu Long có chiến lực sánh ngang vũ giả Vũ Linh cảnh cũng đã không cần phải e ngại Đồng gia.

Đồng gia đúng là có Vũ Linh tọa trấn, thế nhưng điều đó không có nghĩa là bọn hắn có thể xem thường Vũ Linh cường giả khác, Vương Hạo Thần cũng không tin, Đồng gia lại có thể vì một cái tiểu bối mà cùng một vị Vũ Linh khác liều chết.

.....

- Cái gì? Lại không cho bốn thiếu mặt mũi? Ta cũng thật muốn xem, là tên nào to gan như vậy?

Đồng Thanh Chi gặp tiểu nhị một bộ dáng u rừ quay lại báo tin, khuôn mặt lập tức trở nên âm trầm, tức giận hừ lạnh một tiếng, cất bước đi nhanh về phía Vương Hạo Thần đám người.

Tại Bắc Hải Trấn, tuyệt đối không thể có người dám không cho hắn mặt mũi, trước đây không có, bây giờ không có, tương lai cũng sẽ không có.

Đặc biệt, lúc này có Đồng Tĩnh Vân dạng này mỹ nữ ở bên cạnh, Đồng Thanh Chi càng không thể mất mặt trước đàn bà, nhất định phải khiến cho nàng biết được, kẻ dám chống đối hắn, chắc chắn không được yên ổn.

Đây chính là tính cách đặc trưng của đám công tử bột - nhị thế tử!

Đồng Tĩnh Vân nhú mày, khẽ thở dài một hơi, trong lòng lại âm thầm trách Đại Cường mấy người không biết tiến thoái, thế nhưng chuyện đã tới nước này, nàng cũng chỉ có thể cắn răng đi theo, chỉ ít cũng phải cố gắng bảo vệ mấy vị bằng hữu kia một lần.

Đồng Thanh Chi từng bước tới gần trước bàn ăn Vương Hạo Thần bốn người đang ngồi, ánh mắt lạnh lùng mà cao ngạo quét qua Đại Cường, Trần Thắng, Vân Lan ba người, lạnh giọng nói:

- Là kẻ nào dám từ chối yêu cầu của bốn thiếu? Lập tức đi ra cho ta!

Chỉ là, ba người kia lại không chút nào để ý đến lời nói của hắn, mà chỉ nhìn về phía Đồng Tĩnh Vân đang đi phía sau Đồng Thanh Chi, bọn hắn nghĩ tới, ở chỗ này vậy mà gặp được Đồng Tĩnh Vân đã lâu không thấy.

- Tĩnh Vân tỷ! Sau người lại đến đây?

Vân Lan đi tới Đồng Tĩnh Vân bên người, hiếu kỳ hỏi.

- Chuyện này...

Đồng Tĩnh Vân chưa biết giải thích thế nào, chỉ có thể không ngừng cười khổ.

Mà Đồng Thanh Chi ở một bên thì lại có chút kinh diễm nhìn xem Vân Lan, nữ tử này không có dung mạo đẹp bằng Đồng Tĩnh Vân, thế nhưng dáng người thì lại càng thêm nóng bỏng, khiến cho kẻ háo sắc như Đồng Thanh Chi lập tức nổi tà ý.

Nữ tán tu, không phải dung mạo xấu xí thì là thân hình thô kệch, Vân Lan có thể xem là một trường hợp ngoại lệ.

- Ha ha! Thật không nghĩ tới lại có thu hoạch ngoài ý muốn!

Đồng Thanh Chi trong lòng cười to, trong mắt hấn, Vân Lan đã thành vật nằm trong túi, dù sao đối phương chỉ là một cái tán tu mà thôi, dựa vào thể lực của mình, chẳng lẽ còn không thể bắt được nàng vào tay hay sao?

Thế nhưng là, một thanh âm trong nháy mắt liền cắt ngang suy nghĩ của Đồng Thanh Chi.

- Người tìm ta có việc?

Thanh âm này, khiến cho Đồng Tĩnh Vân ở bên cạnh giật mình, vội vàng cùng với Đồng Thanh Chi quay đầu lại, chỉ thấy một nam tử khuôn mặt tuấn tú bất phàm đang đứng trước mặt, một cặp mắt thâm thúy nhìn hai người.

Vương Hạo Thần!

Đồng Tĩnh Vân cả người khẽ run lên, đồng tử phóng đại hết cỡ, vốn dĩ nàng tưởng rằng, Vương Hạo Thần sớm đã bỏ mạng ở trong Nhai Đình sơn mạch chỗ sâu, vì thế đã từng vô cùng thất vọng, thế nhưng lại không nghĩ tới, người nàng cho rằng đã chết, nay lại hoàn mỹ vô khuyết xuất hiện trước mặt nàng.

Phản ứng của Đồng Tĩnh Vân bị Đồng Thanh Chi thu hết vào mắt, để cho hấn kinh ngạc không thôi.

Trong ấn tượng của hấn, Đồng Tĩnh Vân chính là một cái băng mỹ nhân ít khi thể hiện cảm xúc của mình ra ngoài, thế nhưng lúc này vừa nhìn thấy nam tử kia lại có phản ứng lớn như vậy, chẳng lẽ nói, hai người trước đây đã từng quen biết thậm chí có quan hệ không tầm thường?

Đồng Thanh Chi tính tình đa nghi, từ mèo suy ra chuột, bắt quả hấn đoán cũng không phải hoàn toàn sai.

- Hừ!

Đồng Thanh Chi ghét nhất là “nữ nhân” của mình có quan hệ với nam nhân khác, vì thế quyết định cho Vương Hạo Thần một cái hạ mã uy, trên người lập tức bùng lên một cỗ khí thế của tu vi Tam Tinh Vũ Sĩ, trực tiếp áp tới chỗ Vương Hạo Thần.

Đồng Thanh Chi nghĩ rất đơn giản, Vương Hạo Thần nhìn qua chỉ có 16, 17 tuổi, vậy thì thực lực có thể mạnh đến đâu? Cho dù có được thiên phú cao như hấn, vậy nhiều cũng chỉ là Vũ Đồ cao giai mà thôi. Hấn muốn cho đối phương một cái hạ mã uy, thậm chí là đem đối phương dọa cho quỳ xuống là chuyện quá mức đơn giản.

Không may cho Đồng Thanh Chi, lần này hấn đúng là chọn nhầm đối tượng, hơn nữa còn chọc vào một người bản thân không trêu vào.

Vương Hạo Thần cảm nhận được một cỗ khí thế đang áp tới, dựa vào uy lực mà tính, không cần nghĩ cũng biết là do nam tử mới đến phát ra, cái này lập tức để cho hấn hai mắt khẽ lạnh lại.

Hấn tự nhận không có trêu chọc qua người trước mặt, thế nhưng đối phương vừa gặp liền muốn cho hấn một cái hạ mã uy, cái này đối lại là bất cứ một người nào đều sẽ cảm thấy tức giận.

Vương Hạo Thần trước giờ không phải là một người hiền hậu đến mức tùy tiện để cho một thằng hề nhảy nhót trước mặt mình, càng không để cho một tên hề yếu hơn mình lại có thể hướng mình ra oai!

- Cút!

Một chữ từ trong miệng Vương Hạo Thần phun ra, một cỗ khí thế cao quý vô thượng cường đại gấp mấy chục lần Đồng Thanh Chi từ Vương Hạo Thần thể nội tuôn ra dữ dội, khiến cho vô số vũ giả xung quanh phải biến sắc.

Cỗ khí thế này cùng với Đồng Thanh Chi khí thế đầu cùng một chỗ, cao thấp rất nhanh liền hiện ra.

Đồng Thanh Chi cảm giác khí thế của mình giống như bị khí thế của Vương Hạo Thần nuốt chửng hoàn toàn, tiếp sau đó, cỗ khí thế kia trực tiếp đem hấn toàn thân bao phủ.

- Hự!

Đồng Thanh Chi bị cỗ khí thế kia chấn động cả người, không nhịn được phải lui về phía sau mấy bước, một dòng nghịch huyết như muốn trào lên cổ họng, bắt quả lại bị hấn bởi vì ngại mặt mũi cần răng nuốt xuống.

Chỉ là một màn giao tranh sơ bộ, Đồng Thanh Chi đã ở xuống tuyệt đối hạ phong.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Một chương đánh bay

Đồng Thanh Chi vừa sợ vừa giận, chỉ so khí thế, hấn vậy mà đại bại dưới tay một cái tuổi còn nhỏ hơn mình thiếu niên, cái này để cho hấn rất khó tiếp nhận.

Trước giờ tại Bắc Hải Trấn, ngoại trừ đại ca Đồng Thanh Cương ra, tại trong cùng thế hệ căn bản không có người có thể chế phục được hấn.

Tên thiếu niên trước mặt nhìn thế nào cũng chỉ có 16, 17 tuổi, thế nhưng lại có thể dùng khí thế áp chế mình, chẳng lẽ nói tu vi của đối phương còn cao hơn bản thân hay sao?

Làm sao có thể? Bắc Hải Trấn từ khi nào lại đi ra một cái thiên tài như vậy?

Vương Hạo Thần lạnh lùng nhìn lấy Đồng Thanh Chi, nói:

- Chi là Tam Tinh Vũ Sĩ cũng dám ở trước mặt phách lối, ngươi cho rằng ngươi là ai?

- Ngươi nói cái gì?

Đồng Thanh Chi lập tức nổi giận, dựa vào thân phận của hấn, tại Bắc Hải Trấn trước giờ có ai dám nói chuyện với hấn như vậy?

Hấn thực lực có lẽ không bằng Vương Hạo Thần, thế nhưng nên biết phía sau hấn là Đồng gia a!

Lại nói, chỉ là dựa vào khí thế cũng chưa hấn đã có thể phán định rằng hấn kém hơn Vương Hạo Thần, phải biết, khí thế là khí thế, không thể đại biểu cho toàn bộ chiến lực.

- Cho ngươi 10 giây, lập tức rút khỏi tầm mắt của ta, nếu không, ta liền để cho ngươi bò đi về!

Vương Hạo Thần lạnh nhạt nói, trong thanh âm lộ ra một cỗ không thể kháng cự khí thế.

Đồng Thanh Chi bị cỗ khí thế kia ép đến không thở nổi, trong mắt hiện ra không thể tưởng tượng thần sắc, đối phương chỉ dùng khí thế liền có thể ép hấn đến mức như vậy, nếu là chân chính ra tay, liệu mình có thể ở trong tay Vương Hạo Thần kiên trì được bao nhiêu chiêu?

- Tiểu tử, ngươi đừng quá đắc ý, đừng quên ta là người của Đồng gia, ngươi đối nghịch với ta, chắc chắn không có kết quả tốt!

Đồng Thanh Chi ngoài mặt yếu, thế nhưng vẫn cắn răng nói, hấn có chỗ dựa cứng là Đồng gia, hấn cũng không tin Vương Hạo Thần dám làm gì hấn.

Lần này, Vương Hạo Thần lại không có đáp lại, chỉ im lặng nhìn xem Đồng Thanh Chi.

Đồng Thanh Chi thấy đối phương không đáp lại, liền cho rằng Vương Hạo Thần đã bị Đồng gia quái vật khổng lồ dọa sợ, vì thế lòng tin lập tức tăng nhiều, cái eo cũng thẳng tắp lên, lý lẽ hùng hồn nói:

- Tiểu tử ngươi biết sợ rồi sao? Bản thiếu niên tại cho ngươi một cơ hội, lập tức quy thuận Đồng gia, trở thành bản thiếu bên người nô bộc, tội vô lễ của ngươi trước đó có thể bỏ qua!

- Đồng Thanh Chi! Ngươi quá mức, Đồng gia còn không phải là của ngươi!

Đồng Tinh Vân không nhịn được lên tiếng, nàng tự nhiên không có khả năng đứng nhìn Vương Hạo Thần trở thành Đồng Thanh Chi nô bộc, cái này đối với một thiên tài căn bản còn khó chịu hơn cái chết.

- Tinh Vân, chỗ này không có chuyện của nàng!

Đồng Thanh Chi trừng mắt nhìn Đồng Tinh Vân, đối mặt với Vương Hạo Thần hấn còn có chút sợ hãi, thế nhưng nếu chỉ là một Đồng Tinh Vân vừa mới bước vào Vũ Sĩ, hấn sợ cọng lông a!

- 10 giây thời gian đã hết!

Đồng Thanh Chi còn đang đắc ý, Vương Hạo Thần thanh âm đã truyền vào tai hấn, để cho hấn sững sờ, lâm bảm:

- Cái gì 10 giây...

- Àm!

Đáp lại hần, là một chương nóng rực như hỏa diễm, khí thể như hỏa nhật trực tiếp ấn vào lồng ngực của hần.

- A!

Một cỗ nhiệt lực nóng bỏng lập tức tràn vào trong thể nội Đồng Thanh Chi, tựa như muốn đem hần cả người đốt thành tro bụi, khiến cho hần không nhận được phải kêu lên thảm thiết.

Một chiêu Cửu Dương Phần Thiên Chương của Vương Hạo Thần bá đạo tuyệt luân, cho dù không dùng toàn lực, cũng không vận dụng Đệ Nhất Dương chi lực, uy lực vẫn thừa đủ để loại công tử bột như Đồng Thanh Chi uổng một bình.

Cửu Dương Phần Thiên Chương không chỉ có năng lực thiêu đốt, kinh lực dũng mãnh còn trực tiếp đem Đồng Thanh Chi cả người đánh bay ra ngoài từ lâu.

Vương Hạo Thần có chút kinh ngạc, hần không ngờ tùy tiện thử nghiệm một chút Cửu Dương Phần Thiên Chương lại có uy lực như vậy, khá tốt hần đã giảm bớt hơn bảy phần uy lực, nếu như hần lại mạnh tay hơn một chút, e rằng Đồng Thanh Chi sẽ trực tiếp bị đánh thành tro bụi.

Từ cái này có thể xác định, dưới Ngũ Tinh Vũ Đồ, coi như không dùng đến Đệ Nhất Dương, căn bản cũng không có bao nhiêu người có thể tiếp được một chiêu Cửu Dương Phần Thiên Chương.

Vương Hạo Thần nhìn lại, chỉ thấy Đồng Thanh Chi đang nằm bẹp dưới đất như chó chết, miệng trào máu tươi, trước ngực có một đạo chương ấn đỏ rực như lửa cực kỳ chói mắt, từng luồng khí trắng vẫn còn đang ở trên chỗ đó không ngừng bốc lên, từ đó có thể biết được, một chương vừa rồi mang theo nhiệt độ kinh khủng thế nào.

- Đã cho ngươi cơ hội, ngươi lại không biết quý trọng!

Vương Hạo Thần trước đó im lặng không nói, chính là muốn để cho Đồng Thanh Chi biết khó mà tự động rời khỏi, thế nhưng thứ hai lại quá mức kiêu ngạo, hoàn toàn không để lời nói của hần vào trong lòng.

Lòng kiên nhẫn bị thách thức, Vương Hạo Thần tự nhiên sẽ không tiếp tục nương tay.

Trong từ lâu, bất kể là đám người Đồng Tinh Vân, Đại Cương hay những người khác động ngồi ăn uống lúc này đều tròn mắt há hốc mồm nhìn Đồng Thanh Chi đang nằm dưới đất như chó chết, có chút không dám tin vào mắt mình.

Đồng gia một trong những thiên tài mạnh nhất Đồng Thanh Chi, ở trước mặt nam tử trẻ tuổi áo trắng kia cư nhiên lại yếu ớt như vậy? Ngay cả một chương cũng không tiếp nổi, trực tiếp bị đánh bất tỉnh? Nếu không phải mọi người tận mắt nhìn thấy, chắc chắn không dám tin tưởng Đồng Thanh Chi lại có một ngày thê thảm như vậy!

Lại nói, nam tử kia đã biết Đồng Thanh Chi là người của Đồng gia, vậy mà vẫn dám hạ thủ nặng như vậy! Thật là đủ bá khí!

Kinh ngạc nhất, không ai ngoài Đồng Tinh Vân, Đại Cương mấy người.

Bọn họ quen biết Vương Hạo Thần từ trước, vì thế đối với thực lực của Vương Hạo Thần trước đây có thể nói là nắm rõ như lòng bàn tay.

Ba tháng trước, Vương Hạo Thần tu vi chẳng qua chỉ là Lục Tinh Vũ Đồ, thấp nhất trong đám người, mà chiến lực, nhiều nhất cũng chỉ sánh ngang Cửu Tinh Vũ Đồ thông thường, cách Vũ Sĩ cảnh giới rất xa.

Thế nhưng lúc này gặp lại, Vương Hạo Thần chiến lực đã tăng lên một tầng cao mới, vượt xa tất cả mọi người, ngay cả Đồng Tinh Vân đã bước vào Vũ Sĩ cũng không cách nào nhìn ra cảnh giới của hần được nữa.

Bất quá, nếu như có thể chỉ dựa vào khí thể liền đủ để áp chế Đồng Thanh Chi, vậy tu vi của Vương Hạo Thần theo phán đoán của mọi người ít nhất cũng phải đạt tới Vũ Sĩ trung cấp.

- Vương Hạo Thần! Ngươi lúc này đến cùng là tu vi gì?

Đồng Tinh Vân hít sâu một hơi, cố gắng lấy lại bình tĩnh, hỏi.

Những người khác cũng đồng thời nhìn về phía Vương Hạo Thần, hiển nhiên là muốn chờ đợi câu trả lời của hần.

Vương Hạo Thần trầm mặc, hồi lâu mới mở miệng nói:

- Ngũ Tinh Vũ Sĩ!

Trước sau gì những người này cũng biết, hần nói trước, cũng có thể để cho mọi người dễ tiếp nhận hơn.

Mọi người tuy rằng đã có sự chuẩn bị nhất định, thế nhưng nghe được Vương Hạo Thần câu trả lời vẫn không khỏi kinh ngạc đến ngáy người.

Ta thiên! Ba tháng thời gian liền đột phá gần một đại cảnh giới, tên này đúng là không phải người!

Vương Hạo Thần nhìn về phía tiểu nhị còn đứng ngây người ở một bên, nói:

- Nhờ người đem hắc đưa về Đồng gia, đợi thêm chút nữa, hắc nói không chừng sẽ chết ở đây a! Còn nữa, nếu như bị người của Đồng gia tra hỏi, vậy cứ nói là Vương Hạo Thần ta làm!

Tiểu nhị nghe vậy liền sợ hết hồn, nếu như Đồng Thanh Chi ở trong tửu lâu tử vong, vậy Đồng gia nói không chừng sẽ giận cho đánh mèo, đến lúc đó cả tửu lâu sẽ bị san bằng không còn lại gì, mà bản thân hắc e rằng cũng sẽ không có kết quả tốt.

Nghĩ đến đó, tiểu nhị không khỏi sợ tới mồ hôi toát ra như tắm, vội vàng chạy tới nâng lên Đồng Thanh Chi đang bất tỉnh dưới đất, lại kêu thêm mấy người làm công trong tửu lâu trợ giúp, một mạch đi thẳng tới Đồng gia.

Đồng Thanh Chi được đưa đi rồi, người trong tửu lâu cũng an tĩnh lại, bất quá nhiều người vẫn đưa mắt nhìn xem Vương Hạo Thần, rõ ràng là rất tò mò đối với thân phận nam tử trẻ tuổi này.

Đại Cương sầm mi khổ kiểm nói:

- Vương huynh đệ! Lần này người đánh Đồng Thanh Chi đúng là rất khoái hoạt nhân tâm! Bất quá nếu như là Đồng gia cường giả chạy tới tính sổ, vậy chúng ta liền chống không được a!

Đồng Tĩnh Vân về mặt ngưng trọng, thế nhưng vẫn quyết đoán nói:

- Vương Hạo Thần người yên tâm! Ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp không để Đồng gia động đến người! Dù sao, Đồng gia chỉ nhân còn không phải tất cả đều lấy Đồng Thanh Chi như thiên lôi sai đâu đánh đó!

Vương Hạo Thần cười cười, không quan trọng nói:

- Mọi người yên tâm, so hậu trường mà nói, ta tuyệt đối không sợ Đồng gia!

Nghe lời hắc nói như vậy, mọi người liền có thể đại khái đoán ra thân phận của Vương Hạo Thần không tầm thường, rất có thể là đệ tử của một đại tông môn, thế gia nào ra ngoài lịch luyện, mà ngấm lại cũng đúng, dù sao loại thiên tài giống như Vương Hạo Thần, e rằng chỉ có mấy cái đại tông môn hoặc cổ lão thế gia kia có thể bồi dưỡng ra tới.

Trong mắt bọn họ, loại thiên tài như Vương Hạo Thần ra ngoài lịch lãm, không có cường giả trong bóng tối âm thầm bảo hộ hoặc vài kiện bảo vật hộ thân mới là quái sự!

Bọn họ sau cùng là đoán sai, Vương Hạo Thần kỳ thực không có bất cứ trợ lực nào của Thiên Sinh Môn, bất quá hắc bên người còn có một đầu có thể so sánh với Vũ Linh cảnh cường giả chân long thần thú, có Tiểu Long tại, Đồng gia trừ phi là có được Vũ Quân tồn tại, nếu không căn bản là cảm hắc không có biện pháp.

LTG: Hơn 100 chương rồi, cho tác xin ít điểm đánh giá đi các đạo hữu! T_T

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Làm vị hôn phu của ta

Sau chuyện Đồng Thanh Chi, mọi người cũng không còn tâm trạng ăn uống, liền trở về nhà Đại Cương mấy người, tạm thời nghỉ ngơi tại đó.

Ngôi nhà rất lớn, có đến 5 gian phòng, đầy đủ cho mọi người ở tạm.

Vương Hạo Thần cũng không có đi nghỉ ngơi, mà hẹn gặp Đồng Tĩnh Vân ở bên ngoài, hắc còn có chút chuyện muốn hỏi nàng.

Bình thường mà nói, hắc cũng không rành quán nhiều chuyện như vậy, thế nhưng hắc xem Đồng Tĩnh Vân là bằng hữu, nếu như nàng có việc khó giải quyết, chỉ cần hắc có năng lực liền sẽ tận lực trợ giúp nàng.

- Vương Hạo Thần! Người tìm ta có việc gì?

Không để hắc phải chờ đợi lâu, Đồng Tĩnh Vân thân ảnh sở sở động lòng liền xuất hiện bên cạnh Vương Hạo Thần.

Không hiểu vì sao, khi đứng bên cạnh Vương Hạo Thần, Đồng Tĩnh Vân liền nhớ về chuyện mấy tháng trước, trái tim lại không nhịn được loạn nhịp.

Nghĩ tới, phần lớn các cô gái đều có một hình bóng nam nhân trong mộng của mình, Đồng Tĩnh Vân không phải là ngoại lệ.

Nàng hình bóng trong mơ, chính là loại nam nhân đầu đội trời chân đạp đất, có thể không có thực lực vô địch thiên hạ, thế nhưng cũng cần có thể xưng là cường giả, mà Vương Hạo Thần so với hình bóng trong mơ của nàng lại càng thêm hoàn mỹ.

Luận thiên phú cùng thực lực? Vương Hạo Thần tuổi chưa đầy 17 đã có tu vi Ngũ Tinh Vũ Đò, tại Bắc Hải Trấn hoàn toàn có thể xưng tụng là đệ nhất thiên tài, tương lai thành tựu của hắn theo nàng ít nhất cũng là Vũ Quân, thậm chí Vũ Vương, Vũ Hoàng cũng chưa hẳn không thể.

Luận dung mạo? Dung mạo của Vương Hạo Thần trong số những nam nhân trong thiên tài hoàn toàn có thể xưng là long mao phượng giác, ít nhất, Đồng Tĩnh Vân còn chưa có gặp qua nam tử có dung mạo tuấn hơn Vương Hạo Thần.

Luận nhân phẩm? Vương Hạo Thần trọng tình nghĩa, làm việc có nguyên tắc, hành sự quả đoán, không kiêu ngạo không siểm nịnh, cũng không háo sắc, hoàn toàn không có điểm nào đáng chê trách.

Tất cả những yếu tố này hội tụ lại, khiến cho Vương Hạo Thần hình ảnh trong mắt Đồng Tĩnh Vân trở nên cực kỳ hoàn mỹ. Nam nhân như vậy, nữ tử nào lại mong muốn được trở thành đạo lữ của hắn?

- Hắn hẹn ta một mình ngoài này, chẳng lẽ là muốn thổ lộ với ta sao? Ta còn chưa có chuẩn bị tâm lý a...

Đồng Tĩnh Vân càng nghĩ càng sai lệch, khuôn mặt dần dần trở nên đỏ bừng, trong lòng vừa hồi hộp vừa vui mừng.

Vương Hạo Thần làm sao biết được nữ nhân bên cạnh lại nghĩ nhiều như vậy, nếu để cho hắn biết được nàng suy nghĩ, nhất định sẽ trợn mắt há hốc mồm kinh ngạc.

- Tĩnh Vân tỷ, người tại Đồng gia có phải hay không gặp chuyện phiền phức? Nếu không tên Đồng Thanh Chi cũng là Đồng gia chi nhân, ta không nghĩ hắn lại vô duyên vô cớ hành sự với người như vậy!

Vương Hạo Thần mở miệng nói.

Đồng Tĩnh Vân nghe hắn nói vậy liền thoáng có chút thất vọng, khuôn mặt hiện lên vẻ chán chường, ngập ngừng nói:

- Chuyện này...

Đồng gia sự tình, thực sự không thể dễ dàng tiết lộ cho người ngoài, bấy lâu nay nàng tránh không gặp Đại Curong, Vân Lan và Trần Thắng, chính là bởi vì không muốn kéo họ vào rắc rối.

Vương Hạo Thần thấy nàng do dự bèn xua tay tay nói:

- Nếu chuyện này không tiện nói vậy liền quên đi! Chúng ta quay lại thôi!

Đồng Tĩnh Vân cho rằng hắn giận mình không chịu nói, trong lòng lập tức căng thẳng, vội vàng nói:

- Không có gì không tiện, người đã muốn biết, vậy ta liền cho người biết a! Bất quá người tốt nhất không nên để cho người ngoài biết!

- Ta minh bạch!

Vương Hạo Thần khẽ gật đầu.

Đạo lý mỗi nhà đều có bí mật hắn hiểu rất rõ, Đồng Tĩnh Vân có thể tiết lộ cho hắn biết đã là đáng quý, hắn tự nhiên không có khả năng vô duyên vô cớ tiết lộ cho người khác.

Đồng Tĩnh Vân hít sâu một hơi, chậm rãi nói:

- Vương Hạo Thần, người chỉ sợ còn không biết thân phận của ta, trên thực tế, ta chính là Đồng gia đương nhiệm gia chủ nhi nữ! Bất quá tình hình của chúng ta hiện tại đúng là không được tốt cho lắm..

Vương Hạo Thần có chút kinh ngạc, trước đó hắn biết được Đồng Tĩnh Vân tại Đồng gia có thân phận không tầm thường, thế nhưng lại không nghĩ tới nàng vậy mà lại là đương nhiệm, gia chủ nữ nhi, thân phận bậc này, tại Bắc Hải Trấn coi như không thể xưng là số một số hai cũng không sai biệt lắm.

Nghe Đồng Tĩnh Vân nói, Vương Hạo Thần đại khái đã có thể hiểu được chuyện khó xử của nàng.

Theo lời kể của Đồng Tĩnh Vân, nàng tuy là Đồng gia gia chủ nhi nữ, thế nhưng nàng lại biết, Đồng gia không hề đoàn kết, địa vị của phụ thân nàng cũng không vững chắc, bị vô số người chăm chăm.

Trong số những người nhắm nhe ngôi vị gia chủ, người mà phụ thân của Đồng Tĩnh Vân kiêng kỵ nhất, chính là Đồng gia đại trưởng lão.

Đồng gia đại trưởng lão không chỉ có thực lực cường đại, mà còn có hai đứa con trai thiên tài phi thường đáng sợ.

Trong hai người, người em là Đồng Thanh Chi Vương Hạo Thần đã gặp qua, người này có lẽ trong mắt hắn không tính là thứ gì, thế nhưng tại Bắc Hải Trần địa phương này hoàn toàn có thể xưng là thiên tài dưới một người đứng trên vạn người.

Một người khác, tên gọi Đồng Thanh Cương, là đại ca Đồng Thanh Chi, năm nay gần 23 tuổi, tu vi Bát Tinh Vũ Đò, là thiên tài trăm năm khó gặp của Đồng gia, tại nơi này trong thế hệ trẻ căn bản không có đối thủ, thậm chí ngay cả một số vũ giả thế hệ trước cũng không mạnh bằng hắn.

Đại trưởng lão ý bản thân có hai đứa con thiên tài mà không ngừng gây sức ép lên gia chủ, trong bóng tối lại liên tục chiêu dụ cao thủ về dưới trướng, khiến cho Đồng gia hiện tại cơ hồ chia làm hai phe, một phe ủng hộ gia chủ hiện tại, một phe thì ủng hộ đại trưởng lão.

Hai phe trong bóng tối không ngừng tranh đấu, thế nhưng một phần bởi vì Đồng Tinh Vân phụ thân không ngừng nhường nhịn, một phần bởi vì trong thế hệ trẻ hai anh em Đồng Thanh Cương và Đồng Thanh Chi một mực ôn áp người của gia chủ nhất mạch, vì thế phe ủng hộ đại trưởng lão đến bây giờ vẫn chiếm thượng phong.

Nói về mặt thiên phú, Đồng Tinh Vân mạnh hơn Đồng Thanh Chi một chút, có lẽ hơi kém Đồng Thanh Cương, bất quá chênh lệch không lớn, chỉ tiếc năng thời gian tu luyện quá ngắn, hiện tại vẫn chưa thể làm đối thủ của hai người kia.

Đại trưởng lão ý muốn ngăn ngừa hậu hoạn, vì thế gây sức ép lên gia chủ, để cho Đồng Thanh Chi trở thành vị hôn phu của Đồng Tinh Vân, bởi vì một khi Đồng Tinh Vân được gả cho Đồng Thanh Chi rồi, nàng cho dù muốn hay không cũng coi như trở thành người của đại trưởng lão, Đồng Tinh Vân phụ thân từ đó không còn người xứng đáng để kế nhiệm, trước sau gì cũng bị mất ngôi vị gia chủ của mình.

Không thể không nói, Đồng Tinh Vân phụ thân thực sự là hữu dũng vô mưu, chỉ cho rằng đối phương có ý tốt muốn thông gia, lập tức vui vẻ đồng ý, thậm chí còn muốn dựa vào việc này cải thiện mối quan hệ của hai bên, lại không nhìn ra được dụng ý ác độc bên trong của đại trưởng lão.

Lại nói, cho dù hắn nhìn ra, với thể lực hiện tại của đại trưởng lão, hắn muốn từ chối cũng không phải đơn giản chút nào.

Đồng Tinh Vân đương nhiên không đồng ý gả cho Đồng Thanh Chi, tên này nổi tiếng là hoa hoa công tử, khắp nơi trên hoa ghẹo nguyệt, nàng làm sao chịu gả cho một kẻ có thể mỗi ngày liền thay một người tình đây?

Đồng Tinh Vân không nguyện ý, vì thế quan hệ giữa nàng và Đồng Thanh Chi đồng dạng cũng trở nên căng thẳng, Đồng Thanh Chi thử nhiều cách mềm dẻo đều không thể chiếm được thiện cảm của nàng, gần đây hắn liền dứt khoát chọn cách cực đoan nhất, dùng thực lực và thể lực của mình áp chế Đồng Tinh Vân, ý định để cho nàng khuất phục, chấp nhận trở thành nữ nhân của mình.

Chuyện ngày hôm nay chính là một ví dụ, nếu như không phải có Vương Hạo Thần ở đó, e rằng đám người Đại Cương, Vân Lan, Trần Thắng đã phải chịu nhục rồi.

Wương Hạo Thần nghe xong, trầm ngâm hồi lâu lại nói:

- Chẳng lẽ không có cách nào có thể quang minh chính đại từ hôn hay sao?

- Rất khó!

Đồng Tinh Vân cười khổ, nàng làm sao lại không muốn từ hôn đây? Nàng bấy lâu nay không ngừng khổ tu, chính là muốn sớm ngày vượt qua Đồng Thanh Chi, khiến cho hắn trong mắt người ngoài không còn xứng với nàng, thế nhưng dựa vào tốc độ tu luyện của nàng, muốn siêu việt đối phương còn cần một khoảng thời gian, mà trong khoảng thời gian đó, e rằng mọi chuyện đã sớm an bài.

Wương Hạo Thần lại nói:

- Nếu như ta thay Tinh Vân tỷ đánh bại Đồng Thanh Chi, vậy có được không?

Đồng Tinh Vân khẽ lắc đầu, đáp:

- Không thể được, Đồng gia nội bộ tuyệt đối không để ngoại nhân nhúng tay, cho dù ngươi là bằng hữu của ta vậy cũng không tính là Đồng gia một thành viên! Nếu như ngươi ra tay đã thương Đồng Thanh Chi, vậy cho dù là cha ta cũng sẽ ra mặt ngăn cản!

- Bất quá...

Nói đến đây, Đồng Tinh Vân thanh âm liền chậm lại, thần sắc trở nên có chút lúng túng.

- Bất quá cái gì?

Wương Hạo Thần vội hỏi.

Đồng Tinh Vân thần sắc càng thêm lúng túng, khuôn mặt lần nữa phấp phồng, sau cùng liền lấy hết can đảm, hơi chút ngượng ngùng mà nói:

- Bất quá nếu như ngươi trở thành vị hôn phu của ta, vậy liền không có vấn đề!

Chương 103: Sẽ làm cho người thích ta!

Dựa vào quan hệ bằng hữu, Vương Hạo Thần quả thực không có tư cách nhúng tay vào việc của Đồng gia, bởi vì hắn tuy có quan hệ với Đồng Tĩnh Vân, thế nhưng lại không có ràng buộc, cũng không nghĩa vụ tham gia vào Đồng gia sự tình, theo lý mà nói, hắn càng không phải là Đồng gia một thành viên.

Thế nhưng nếu như Vương Hạo Thần có quan hệ là vị hôn phu của Đồng Tĩnh Vân, vậy hắn miễn cưỡng cũng có thể xem là Đồng Tĩnh Vân trợ giúp phu tương lai, về lý đã được xem là Đồng gia chi nhân, có thể vì Đồng gia hiệu lực, tự nhiên cũng có tư cách tham gia Đồng gia nội vụ sự tình.

Vương Hạo Thần nghe rõ từng câu từng chữ Đồng Tĩnh Vân nói ra, cả người không khỏi sửng sốt tại chỗ, sau đó trên mặt liền lộ ra một tia khó xử.

Vương Hạo Thần biết Đồng Tĩnh Vân lời nói kỳ thực không phải không có cơ sở, bất quá vấn đề là, hắn có khả năng đáp ứng sao?

Nếu Đồng Tĩnh Vân là Nhạc Thi Dao, hoặc Lý Mộ Tinh, hắn có lẽ sẽ dễ dàng đáp ứng hơn, bởi vì đây là những nữ tử mà hắn có tình cảm đặc biệt, còn đối với Đồng Tĩnh Vân, hắn hoàn toàn không có yêu thích, chỉ là quan hệ bằng hữu mà thôi, bỗng nhiên đối phương lại muốn hắn trở thành vị hôn phu của nàng, cho dù chỉ là trên danh nghĩa, hắn cũng sẽ cảm thấy có chút khó xử và không thích hợp.

Đối với nữ tử mình không yêu thích, muốn Vương Hạo Thần đáp ứng Đồng Tĩnh Vân điều kiện thực sự có chút khó khăn.

Phải biết, hắn không phải loại người háo sắc, thế gian có thể có nữ tử khiến cho hắn động tâm, thế nhưng số lượng tuyệt đối là không nhiều.

Mà Đồng Tĩnh Vân thì không phải là một nữ tử khiến cho hắn động lòng.

- Người không đồng ý sao?

Đồng Tĩnh Vân nhìn thấy Vương Hạo Thần do dự, thần sắc không khỏi ngưng kết, hào quang trong mắt chậm rãi liền ảm đạm xuống.

Hắn không phải có ý với ta hay sao? Làm sao bây giờ lại không nguyện ý đây?

Vương Hạo Thần trầm ngâm hồi lâu, sau đó liền đáp:

- Tĩnh Vân tỷ! Có thể đổi điều kiện khác được không?

- Không thể! Nếu như người tham gia Đồng gia sự tình, ngoại trừ việc làm ta vị hôn thê cũng chỉ còn cách trở thành Đồng gia cung phụng, bất quá cho dù là người trở thành Đồng gia cung phụng cũng không có tư cách quản ta hôn sự!

Đồng Tĩnh Vân nhẹ nhàng đáp.

Vương Hạo Thần im lặng.

- Chẳng lẽ người cảm thấy ta không xứng với người hay sao?

Đồng Tĩnh Vân buồn bã nói, trong hai mắt đã hiện lên một chút sương mù.

Nàng thân là Đồng gia gia chủ nhi nữ, bình thường đều được không ít thiếu niên anh kiệt theo đuổi, bây giờ nàng chủ động ngỏ lời với một người, thế nhưng đối phương lại không nguyện ý, nàng làm sao có thể không có chút uỷ khuất đây?

- Tĩnh Vân tỷ! Ta không có ý này!

Vương Hạo Thần cười khổ nói, trong lòng đột nhiên ảm ảm đoán được chút gì đó.

Bình thường mà nói, coi như hắn không ý trở thành Đồng Tĩnh Vân trên danh nghĩa vị hôn phu, nàng nhiều nhất cũng chỉ có thể cảm thấy hơi mất mặt một chút, chứ không nên kích động như vậy a?

Trừ phi... Đồng Tĩnh Vân là thực sự có tình cảm với hắn!

- Nếu vậy tại sao người lại không nguyện ý đây?

Đồng Tĩnh Vân nhìn Vương Hạo Thần chăm chú nói.

- Ta...

Vương Hạo Thần há miệng muốn nói, thế nhưng lại không biết phải giải thích thế nào.

Đến lúc này nếu như hắn còn không hiểu Đồng Tình Vân ý tứ, vậy thì hắn đúng là sống uổng rồi!

Vương Hạo Thần làm sao cũng không thể ngờ, Đồng Tình Vân và hắn chỉ gặp mặt không có bao nhiêu thời gian nàng liền đối với hắn phát sinh tình cảm. Cái này cũng quá hoang đường đi a?

Chỉ là, coi như hắn biết Đồng Tình Vân có tình cảm với hắn, hắn cũng không thể cứ như vậy liền đáp lại nàng a? Phải biết hắn chỉ xem nàng là bằng hữu, căn bản không có tình cảm nam nữ ở đây.

Đồng Tình Vân nhìn Vương Hạo Thần hồi lâu, hai mắt hơi nước汪汪 lúc càng nhiều, nàng từ thần sắc trên mặt hắn mà trong lòng đã có kết quả, nếu như Vương Hạo Thần thực sự yêu thích mình, vậy hắn không có lý do gì để từ chối chuyện tốt như vậy. Xem ra, từ trước đến nay nàng vẫn là tự mình đa tình rồi.

Nghĩ cũng đúng, Vương Hạo Thần một cái hoàn mỹ như vậy nam nhân, có thể làm nữ nhân của hắn ít nhất cũng là những thiên kiều chi nữ của các đại tông môn thế gia bên ngoài, hắn sao có thể vừa ý một cái nữ tử “bình dân” như nàng?

- Ngươi không cần khó xử như vậy, nếu như ngươi không nguyện ý, vậy liền xem như ta chưa nói gì cả! Dù sao ngươi bằng hữu của ta, ta không có quyền ép ngươi làm bất cứ việc gì!

Đồng Tình Vân sau cùng vẫn là một nữ tử mạnh mẽ, nàng hít sâu một hơi, mạnh mẽ áp chế cảm xúc trong lòng, nói xong một hơi liền quay đầu đi về nhà, thế nhưng Vương Hạo Thần lại có thể dễ dàng nhìn ra được, nàng thân thể trong khi đi vậy mà có chút run rẩy.

Vương Hạo Thần do dự một hồi, hắn không phải người tốt, càng không phải kiểu người dễ dãi, thế nhưng hắn lại không nhẫn tâm cứ như vậy liền bỏ mặc nữ tử kia, chẳng phải chỉ là đóng giả làm vị hôn phu của nàng một thời gian thôi sao? Vì sao hắn không thể chịu thiệt một chút mà giúp nàng?

Nghĩ thông suốt về sau, Vương Hạo Thần liền mở miệng nói:

- Tình Vân tỷ! Ta đồng ý!

Đồng Tình Vân đang đi thân hình bỗng nhiên cứng lại, có chút hoài nghi bản thân có phải hay không vừa nghe nhầm, quay đầu lại nhìn Vương Hạo Thần hỏi:

- Ngươi đồng ý cái gì?

Vương Hạo Thần bất đắc dĩ đành phải nói rõ:

- Ta đồng ý trở thành vị hôn phu của ngươi!

Lần này thì Đồng Tình Vân có thể xác định rằng bản thân tuyệt đối không có nghe nhầm.

Vương Hạo Thần vậy mà thực sự đồng ý làm nàng vị hôn phu?

Đồng Tình Vân tâm hồn thiếu nữ kích động vô cùng, nàng có cảm giác đây chính là giây phút nàng cảm thấy vui vẻ nhất từ trước đến nay, thậm chí để cho nàng thấy có chút không chân thực.

Tình cảm của mình được đáp lại, thực sự là một chuyện rất hạnh phúc.

- Thực sự sao?

Đồng Tình Vân vẫn có chút không dám tin tưởng nói.

- Ta đương nhiên sẽ không lừa ngươi a!

Vương Hạo Thần vẻ mặt im lặng nói, trong lòng cảm giác nữ nhân như Đồng Tình Vân thật đúng là khó hiểu, lúc gặp chuyện buồn thì cố gắng che giấu, còn lúc thấy hắn đáp ứng rồi thì lại không dám tin tưởng, thế là thế nào?

- Quá tốt rồi! Vương Hạo Thần, thực sự cảm ơn ngươi!

Đồng Tình Vân vui mừng quá mức, cơ hồ kém một chút liền trực tiếp muốn đem Vương Hạo Thần ôm lấy, bất quá cũng may sau cùng nàng vẫn nhớ tới mình là phận nữ nhi nên kiềm lại được, nếu không sẽ để cho Vương Hạo Thần thêm một phen khó xử.

Vương Hạo Thần lại cười khỏ một tiếng, hắn chỉ hi vọng bản thân mình vừa rồi không có làm ra một cái quyết định sai lầm đi a...

- Tình Vân tỷ! Có chuyện này ta phải nói trước! Đó là ta tuy đáp ứng làm vị hôn phu của ngươi, bất quá ta hiện tại... thực sự còn chưa có tình cảm với ngươi, vì thế ta hi vọng chúng ta quan hệ vẫn nên để theo tự nhiên, mong ngươi đừng dùng lý do này để ép buộc ta phải cùng ngươi ở chung một chỗ!

Vương Hạo Thần cho rằng mình có tất yếu phải nói rõ với Đồng Tĩnh Vân một chút, dù sao hắn quyết định làm như vậy, không phải là bởi vì hắn yêu thích Đồng Tĩnh Vân, mà chỉ đơn thuần là muốn giúp đỡ nàng mà thôi, lúc này nói rõ, để tránh cho nàng hiểu lầm sau này.

- Chuyện này ta hiểu rõ! Người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không để cho người cảm thấy áp lực!

Đồng Tĩnh Vân mặc dù vui mừng, nhưng nàng cũng đại khái hiểu rõ Vương Hạo Thần suy nghĩ, vì thế lập tức đáp.

Nàng biết rõ Vương Hạo Thần đây là bởi vì muốn giúp mình mới làm như vậy, nếu như mình còn không biết đủ mà đòi hỏi hắn chuyện này chuyện nọ, hắn 9 phần 10 sẽ không tiếp tục nhúng tay vào chuyện này nữa mà trực tiếp rời đi.

Phải biết, mỗi người đều có tự tôn của mình, đứng nhìn Vương Hạo Thần bề ngoài có vẻ rất dễ nói chuyện, thế nhưng Đồng Tĩnh Vân tin tưởng, với tư cách là một thiên tài như hắn, chỉ cần xúc phạm đến hắn điểm ranh giới, hắn chắc chắn sẽ không chịu để yên.

Đương nhiên, nếu như muốn nàng trong khoảng thời gian sắp tới không tranh thủ tìm cơ hội kéo gần quan hệ giữa mình và Vương Hạo Thần... đó là chuyện không có khả năng!

Vương Hạo Thần ban đầu nghe nàng nói vậy cũng liền nhẹ nhõm, thế nhưng câu nói tiếp theo là để cho hắn suy nghĩ nữa té ngã.

Chỉ nghe Đồng Tĩnh Vân thanh âm vừa quyết tâm vừa ngượng ngùng nói:

- Vương Hạo Thần, tuy ta sẽ không ép buộc người! Bất quá trong khoảng thời gian sắp tới, ta nhất định sẽ làm cho người thích ta!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Đồng gia thập tứ hộ vệ

Buổi tối hôm đó, sau khi bàn xong mọi việc, Vương Hạo Thần nhìn thấy sắc trời đã quá khuya, liền cùng Đồng Tĩnh Vân quay trở lại Đại Cung mắng người gian nhà.

Đồng Tĩnh Vân sau chuyện này dường như tâm tình rất tốt, khắp mặt đều là tươi cười.

Đến trước nhà, Vương Hạo Thần ngẫm nghĩ một chút rồi khẽ nói:

- Tĩnh Vân tỷ! Chúng ta lúc này có quan hệ như vậy, thế nên ta và người cũng nên thay đổi cách xưng hô, nếu không sẽ dễ khiến người khác nghi ngờ!

- Người nói rất đúng!

Đồng Tĩnh Vân khẽ gạt cái đầu nhỏ, sau đó liền dùng vẻ mặt vui cười nhìn Vương Hạo Thần nói:

- Nếu đã như vậy, bắt đầu từ bây giờ ta liền gọi người là Thần đệ a!

Tựa hồ Đồng Tĩnh Vân đối với cái tên này rất hài lòng, trong miệng không ngừng lẩm nhẩm lặp đi lặp lại hai chữ “Thần đệ”, cực kỳ ưng ý.

Vương Hạo Thần đối với chuyện này cực kỳ im lặng, nữ nhân này tâm tư, hắn hoàn toàn không thể lý giải.

Hoặc nói, nữ nhân suy nghĩ, phần lớn thời gian hắn đều không hiểu.

Chỉ là một cái danh tự mà thôi, cần thiết phải hào hứng như vậy sao?

Chia tay Đồng Tĩnh Vân, Vương Hạo Thần nhanh chóng quay trở về căn phòng mà Đại Cung trước đó đã giao cho mình.

Đứng dựa lưng vào cửa phòng, Vương Hạo Thần khẽ đưa tay xoa vò mái tóc của mình, trong mắt hiện ra vẻ phức tạp, hắn cũng không chắc, mình hành động hôm nay, đến cùng là có chính xác hay không.

Theo lý, việc hắn đáp ứng trở thành Đồng Tĩnh Vân vị hôn phu trên danh nghĩa chẳng qua chỉ là muốn giúp đỡ nàng, chứ không hề có tình cảm với đối phương, thế nhưng không hiểu sao, hắn từ sâu nơi đáy lòng vẫn có cảm giác không thích hợp.

Đáp ứng trở thành vị hôn phu của một người mà mình không có tình cảm thật sự là đúng sao? Hắn không thích Đồng Tĩnh Vân là sự thật, thế nhưng nàng lại là có tình cảm với hắn, lúc này hai người trên danh nghĩa kết hợp, sau này thực sự có thể dứt ra được sao?

Cho dù có thế, e rằng chỉ khiến người thứ hai càng thêm đau lòng!

Bất quá, theo Vương Hạo Thần nghĩ, như vậy còn tốt hơn là việc để cho Đồng Tĩnh Vân phải lấy một nam nhân mà nàng chán ghét.

Nếu như Vương Hạo Thần không biết chuyện của Đồng Tĩnh Vân, vậy hẳn có thể bỏ qua, thế nhưng nếu đã biết rồi mà không ra tay giúp đỡ thì tuyệt đối không phải phong cách của hắn.

.....

Bởi vì tránh để trình hoãn lâu sẽ sinh biến, sáng hôm sau, sau khi dùng bữa sáng, Đồng Tĩnh Vân liền dẫn theo Vương Hạo Thần trực tiếp tiến về Đồng gia.

Đương nhiên, mối quan hệ “chân thực” của bọn họ cũng đã được công bố với ba người kia, chuyện này cũng chẳng khiến ba người bất ngờ, bởi vì bọn họ trước đó trong lòng cũng đã có phỏng đoán, lúc này Vương Hạo Thần và Đồng Tĩnh Vân đồng loạt thừa nhận chỉ là để bọn họ xác minh phỏng đoán của mình một chút mà thôi.

Sau khi công bố, Vương Hạo Thần tự nhiên không tránh khỏi bị Đại Cương và Trần Thắng trêu ghẹo khoái chí, chỉ có Vân Lan là đứng lặng một bên, vẻ mặt thẫn thờ cố che dấu sự buồn bã nơi khoé mắt.

Vân Lan trước đó đã biết bản thân hầu như đã không có hi vọng, nàng cũng đã từ bỏ, thế nhưng không hiểu sao khi nghe được tin này từ chính miệng của Vương Hạo Thần, nàng vẫn cảm thấy trong lòng có chút nhói đau.

.....

- Thần đệ! Theo ta thấy, Vân Lan hẳn là có tình cảm với người a!

Trên đường đi, Đồng Tĩnh Vân trầm mặc một lát rồi bỗng nhiên hướng Vương Hạo Thần mở miệng nói.

- Vì sao nói như vậy?

Vương Hạo Thần không khỏi kinh ngạc, về khoản tình cảm hay tâm lý nữ nhân, hắn hoàn toàn dốt đặc cán mai.

Đồng Tĩnh Vân dùng ánh mắt giống như đang ngó một tên ngốc nhìn hắn, sau đó liền nói một câu để cho Vương Hạo Thần trực tiếp câm như hến:

- Bởi vì đó là trực giác của nữ nhân!

Trực giác? Trực giác là cái quỷ gì?

Vương Hạo Thần đảo cặp mắt trắng dã, hắn có cảm giác, nếu như bản thân tiếp tục dây dưa vấn đề này, hẳn nhất định không sớm thì muộn cũng bị điên, vì thế dứt khoát im lặng, không hé miệng nói nửa câu.

Đồng Tĩnh Vân suy đoán không phải là không cơ sở, nàng tại nhà trước đó không lâu đã nhìn thấy thần sắc cố gắng che dấu nỗi buồn của Vân Lan, mà khi nàng phát hiện ánh mắt mà Vân Lan dùng để nhìn Vương Hạo Thần, nàng liền hiểu rõ, hoá ra không chỉ có mình, mà ngay cả vị tỷ muội tốt này của mình đều phải lòng nam nhân trước mắt.

- Vân Lan, thật có lỗi! Việc gì ta cũng có thể nhường cho muội, thế nhưng chỉ riêng nam nhân này, ta thực sự không thể buông tay!

Đồng Tĩnh Vân khẽ thở dài, trong lòng cũng chỉ có thể thầm cầu nguyện cho việc này sẽ không phá hỏng quan hệ tỷ muội của nàng và Vân Lan.

Hai người giữa đường không nói chuyện nhiều, vì thế chẳng mấy chốc đã đến trước Đồng gia.

Đồng gia, thân là Bắc Hải Trần đệ nhất đại gia tộc, luận độ giàu có, tại nơi này không người có thể so, cho dù Vương Hạo Thần chỉ là ở bên ngoài đại môn nhìn vào, đều có thể thấy được tràng diện xa hoa bên trong.

- Thuộc hạ kính chào đại tiểu thư!

Thấy có người đến, từ bên trong lập tức đi ra một cái người hầu, dường như biết được Đồng Tĩnh Vân thân phận, vì thế vội vàng hành lễ cung kính nói.

Đồng Tĩnh Vân tựa hồ đã quen với việc được người khác cung kính như vậy, rất có đại tiểu thư bộ dáng phát tay, lại nói với người hầu kia vài câu, sau đó liền dẫn Vương Hạo Thần đi vào bên trong.

Đồng gia biệt viện rất nhiều, vừa rộng lớn lại không kém phần tráng lệ, còn có không ít gia đình và người hầu đi qua đi lại tấp nập.

Vương Hạo Thần vừa đi vừa quan sát, nếu nói về độ giàu có, Đồng gia tự nhiên còn lâu mới có thể so sánh với Thiên Sinh Môn, thế nhưng Thiên Sinh Môn tuy nhiều tiền, thế nhưng lại không quá chú trọng việc xây dựng trang hoàng, kiến trúc thiên về vẻ đẹp tự nhiên và có chút siêu phàm thoát tục, còn nói về độ xa hoa thì lại không bằng Đồng gia.

- Thế nào? Có phải thấy Đồng gia của chúng ta rất đẹp đúng không?

Đồng Tĩnh Vân chú ý thấy Vương Hạo Thần không ngừng nhìn ngắm xung quanh, không khỏi có chút đắc ý mà nói.

- Là rất đẹp!

Vương Hạo Thần thành thật đáp, một phần cũng muốn cho Đồng Tĩnh Vân mặt mũi.

Đồng Tĩnh Vân nghe hắn đáp trong lòng càng thêm vui vẻ, đang định nói thêm mấy câu, thế nhưng đúng lúc đó, một đạo thanh âm không mặn không nhạt đột nhiên truyền tới, khiến cho nàng khuôn mặt nhất thời khê trầm xuống.

- Ô? Đây không phải là chúng ta đại tiểu thư hay sao? Hôm nay làm sao lại về sớm như vậy? Chẳng lẽ là nghe tin Thanh Chi thiếu gia bị thương nên lo lắng đến thăm?

Chủ nhân của đạo thanh âm đó là một nam tử thân hình vạm vỡ cao lớn khoảng chừng hơn 30 tuổi, trên người mặc áo giáp, sau lưng dẫn theo một ít vũ giả đọc võ trang đầy đủ, nhìn qua có chút uy thế của một tướng quân.

- Người này là chúng ta Đồng gia 24 hộ vệ bên trong một người, tên gọi Đồng Nhị Thập!

Đồng Tĩnh Vân đối với Vương Hạo Thần kéo gần khoảng cách, đồng thời hướng hắn truyền âm mà nói.

Đồng gia Thập Tứ Hộ Vệ, đều là cô nhi Đồng gia thu nhận rồi tiến hành bồi dưỡng từ khi còn rất nhỏ, trong đó chỉ có 24 có thực lực và tiềm lực mạnh nhất mới có thể trở thành Thập Tứ Hộ Vệ thành viên.

Thập Tứ Hộ Vệ, đại diện cho Đồng gia hơn 50 % trên mặt nổi chiến lực trung kiên hiện nay cũng như tương lai, bọn họ nhiệm vụ, chính là suốt đời thủ hộ Đồng gia.

Nếu chỉ là như vậy thì không có gì đáng nói, thế nhưng Vương Hạo Thần lại từ trong miệng Đồng Tĩnh Vân biết được, Thập Tứ Hộ Vệ có một đặc quyền quan trọng khác, đó là được phép ủng hộ một người trong gia tộc trở thành gia chủ!

Nói trắng ra, Thập Tứ Hộ Vệ, chính là những người có quyền “bỏ phiếu” trong việc chọn lựa gia chủ tiếp theo, mặc dù nói ý kiến của bọn hắn không chắc sẽ được Đồng gia cao tầng toàn bộ chấp nhận, thế nhưng đối với những người cạnh tranh chức vị gia chủ mà nói, chắc chắn là một trợ lực không nhỏ.

Chính vì thế, từ trước đến nay, không có vị gia chủ nào trước khi được nhận chức lại không có hành động lôi kéo Thập Tứ Hộ Vệ về phe mình, thậm chí có thể nói, nếu như không được bất kỳ ai trong Thập Tứ Hộ Vệ ủng hộ, vậy coi như ngươi được lên làm gia chủ, cái ghế này nhất định cũng không tồn tại được bao lâu.

Ngược lại, nếu như có Thập Tứ Hộ Vệ toàn lực ủng hộ, vậy gia chủ thế lực trung kiên dưới tay nhất định sẽ trở nên cực kỳ hùng hậu, kẻ khác cho dù có dị tâm, cũng chưa chắc đã dám làm loạn.

Phụ thân của Đồng Tĩnh Vân, một phần nguyên nhân chính là bởi vì không được lòng bao nhiêu người trong Thập Tứ Hộ Vệ, vì thế ngôi vị gia chủ Đồng gia mới không vững chắc như vậy.

Mà theo lời Đồng Tĩnh Vân, tên Đồng Nhị Thập này, lại là một kẻ ủng hộ đại trưởng lão lên làm gia chủ phe cánh.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Hắn là vị hôn phu của ta!

- Đồng Nhị Thập! Đừng nói bậy, ở đây không có chuyện của ngươi!

Đồng Tĩnh Vân mặt trầm như nước nói, đối với kẻ đối nghịch với phụ thân của nàng, nàng tự nhiên cũng sẽ không cho hắn sắc mặt tốt.

- Ha ha! Ta nói bậy? Đại tiểu thư, ngươi đừng quên chuyện Thanh Chi thiếu gia chính là vị hôn phu của ngươi không phải là giả! Sao lại còn bảo ta nói bậy?

Đồng Nhị Thập cười ha ha mà nói, nhìn thái độ của hắn, căn bản đối với Đồng Tĩnh Vân không có bao nhiêu tôn trọng.

Cái này cũng dễ hiểu, Đồng Nhị Thập là đại trưởng lão phe phái, có cơ hội tất nhiên sẽ tìm cách hạ uy phong của gia chủ đương nhiệm, mà Đồng Tĩnh Vân thân là gia chủ nhi nữ, tự nhiên là mục tiêu được nhiều người nhắm vào.

Đồng Tĩnh Vân tự nhiên hiểu được chuyện này, vì thế nàng sắc mặt càng thêm âm trầm, nàng ghét nhất chính là bị kẻ khác lôi quan hệ giữa nàng và Đồng Thanh Chi ra nói, trong mắt nàng, đó thực sự là chuyện chẳng hay ho gì.

- Thứ nhất, Đồng Thanh Chi không phải vị hôn phu của ta! Thứ hai, ngươi là thân phận gì? Cũng dám chất vấn ta?

Đồng Tĩnh Vân lạnh lùng nói, ánh mắt như điện nhìn xem Đồng Nhị Thập.

Xét về địa vị, Đồng Nhị Thập cho dù là Đồng gia 24 hộ vệ bên trong một thành viên cũng không có cách nào so sánh với Đồng Tĩnh Vân, thậm chí, khi nhìn thấy nàng còn phải hành lễ mới đúng.

Lời này của Đồng Tĩnh Vân, chính là muốn đáp trả, đồng thời cũng muốn dùng địa vị của mình áp chế Đồng Nhị Thập.

24 hộ vệ, nhìn có vẻ rất phong quang, thế nhưng kỳ thực chính là Đồng gia nô bộc, làm gì có quyền chất vấn Đồng gia chi nhân?

Quả nhiên, Đồng Nhị Thập nghe xong, khuôn mặt đang tươi cười lập tức trở nên lạnh lẽo, hân ghét nhất, chính là bị người khác khơi gợi lên chuyện này, làm người, ai muốn làm nô bộc cho kẻ khác? Thế nhưng hân căn bản không có quyền lựa chọn, từ nhỏ đã bị Đồng gia thu dưỡng, đã định hân một kiếp này phải bảo vệ Đồng gia đến chết, chính là gia tộc một cái “từ sĩ”, chẳng qua là so với từ sĩ bình thường được đối đãi tốt hơn một chút.

- Đại tiểu thư đúng là càng lớn miệng lưỡi càng sắc bén!

Mặc dù tức giận, thế nhưng Đồng Nhị Thập cũng chẳng thể làm gì hơn, Đồng Tĩnh Vân là gia chủ nhi nữ là sự thật, cho dù gia chủ hiện tại quyền hành không còn được như trước thì cũng không phải là người hân có thể đắc tội nổi.

Đừng nói là hân, cho dù là Đại trưởng lão cũng chưa hân đã dám quang minh chính đại khai chiến với gia chủ vào lúc này.

- Cho ngươi đặc ý một đoạn thời gian, đợi đến khi ngươi bị gả cho Thanh Chi thiếu gia rồi, coi như là phụ thân của ngươi cũng vô pháp tiếp tục che chở ngươi cái này tiện tỳ!

Đồng Nhị Thập trong lòng hung ác nghĩ thầm.

Ai cũng biết, Đồng Thanh Chi là muốn lấy Đồng Tĩnh Vân làm đạo lữ của mình, mà Đồng Tĩnh Vân phụ thân không hiểu vì lý do gì lại không phản đối hôn sự này, ngược lại còn phi thường có thành ý tác hợp cho hai người, cái này thậm chí còn để cho Đại trưởng lão phải một lần nữa thay đổi cách nhìn với người gia chủ này.

Thật không ngờ trên đời lại có một tên đầu óc bả đậu như vậy, không biết hân đến cùng là như thế nào làm được đến ngôi vị gia chủ.

Nếu như Đồng Tĩnh Vân phụ thân là một kẻ biết suy nghĩ, có lẽ cho Đại trưởng lão thêm mười lá gan hân cũng không dám làm phản.

- Thần đệ! Chúng ta đi!

Đồng Tĩnh Vân không để ý tới Đồng Nhị Thập nữa, đối với Vương Hạo Thần khẽ nói một tiếng, nàng thực sự không muốn lãng phí thời gian ở nơi này, nàng còn muốn giới thiệu Vương Hạo Thần với phụ thân của nàng đây.

Vương Hạo Thần khẽ gật đầu, cũng không nhìn Đồng Nhị Thập lấy một cái, liền theo Đồng Tĩnh Vân rời đi.

Thế nhưng là, Đồng Nhị Thập lại không có ý định dễ dàng như vậy liền buông tha Đồng Tĩnh Vân và Vương Hạo Thần, hân không dám đắc tội Đồng Tĩnh Vân vị này đại tiểu thư, thế nhưng hân vì sao không thể gây khó dễ cho Vương Hạo Thần đây?

- Khoan đã!

Đồng Nhị Thập lớn tiếng kêu lên.

Đồng Tĩnh Vân khẽ nhú mày, nàng cảm thấy phát phiền, nếu kẻ trước mắt không phải là một trong 24 hộ vệ, nàng đã sớm dùng một cái tát đập bay đối phương đi rồi.

- Lại có chuyện gì?

Đồng Tĩnh Vân không kiên nhẫn hỏi, khuôn mặt đã xuất hiện vẻ khó chịu.

Đồng Nhị Thập thản nhiên nhìn xem Vương Hạo Thần, ngón tay chỉ vào đối phương mà nói:

- Đại tiểu thư! Người này không thể theo ngươi!

Đồng Tĩnh Vân lập tức đại nộ.

Không thể? Người của ta, có thể theo ta hay không từ khi nào lại đến phiên kẻ như ngươi có thể quyết định?

- Đồng Nhị Thập, lá gan của ngươi đúng là càng lúc càng lớn, đến mức chuyện gì của ta cũng dám quản! Lại nói, vì cái gì người này lại không được phép theo ta?

Đồng Tĩnh Vân nổi giận đùng đùng mà nói.

Đồng Nhị Thập không để ý tới thái độ của Đồng Tĩnh Vân, hắn e ngại Đồng Tĩnh Vân phụ thân là sự thật, thế nhưng bảo hắn sợ đối phương thì lại là chuyện cười. Hắn Đồng Nhị Thập có tu vi Thất Tinh Vũ Sĩ, còn Đồng Tĩnh Vân chẳng qua chỉ mới bước vào Vũ Sĩ cảnh, hắn căn bản không đem thực lực của đối phương để vào mắt.

- Đại tiểu thư, người cùng một cái nam nhân đi lại gần như vậy, e rằng sẽ khiến cho Thanh Chi thiếu gia không vui! Đến lúc đó, chi sợ vị huynh đệ này sẽ không có kết quả tốt!

Đồng Nhị Thập đồng dạng nói, ánh mắt vị ý thâm tường nhìn Vương Hạo Thần.

Hắn biết rõ, Đồng Thanh Chi chính là một cái siêu cấp hoàn hảo công tử bột, nữ nhân mà hắn nhắm đến, căn bản không người có thể tranh, người tranh nữ nhân với hắn, kết cục chắc chắn rất thảm.

Làm Đồng gia thiên kiều chi tử, Đồng Thanh Chi có có vạn cách để đẩy một người vô tội vào chỗ chết!

Trong mắt Đồng Nhị Thập, chưa nói đến việc Vương Hạo Thần và Đồng Tĩnh Vân có quan hệ mật thiết hay không, chỉ cần việc hắn dám đơn độc đi cùng Đồng Tĩnh Vân đã là chuyện lớn, nếu như không có hậu trường cường đại, chi sợ Vương Hạo Thần kết quả sẽ chẳng tốt hơn những người từng bị Đồng Thanh Chi xử lý là bao.

Đáng tiếc, Đồng Nhị Thập nằm mơ cũng không thể ngờ được, người trước mắt, chính là kẻ đã đánh “ Thanh Chi thiếu gia “ trong miệng của hắn đến mức chỉ còn lại nửa cái mạng chạy về Đồng gia, nếu không phải trong tộc có cường giả ra tay điều trị thương thế, e rằng Đồng Thanh Chi đến lúc này đều chưa thể rời khỏi giường.

Vương Hạo Thần và Đồng Tĩnh Vân đều không phải người ngu, tự nhiên hiểu được ý tứ của Đồng Nhị Thập, chỉ thấy người thứ nhất vẻ mặt vẫn như thường, thế nhưng trong mắt đã xuất hiện một tia hàn ý.

Vương Hạo Thần làm người, cực kỳ chán ghét việc bị người khác uy hiếp, nếu là đối mặt với cường giả ngoài khả năng ứng phó của hắn, vậy hắn liền nhận mệnh, thế nhưng chỉ là một cái Thất Tinh Vũ Sĩ, lấy tư cách gì để uy hiếp hắn?

Tuy Vương Hạo Thần tu vi chân thực chỉ có Ngũ Tinh Vũ Sĩ, thế nhưng với chiến lực đáng sợ của hắn, coi như là Cửu Tinh Vũ Sĩ đều không dám nói có thể thắng hắn, Đồng Nhị Thập thì tính là cái gì?

Đồng Tĩnh Vân thì càng giận dữ, theo như lời Đồng Nhị Thập nói, Vương Hạo Thần đi với mình liền sẽ bị Đồng Thanh Chi, không nói đến việc Đồng Thanh Chi căn bản không phải đối thủ của Vương Hạo Thần, như là có, chẳng lẽ có nàng ở nơi này đều không thể bảo vệ một người hay sao?

Từ khi nào, tại Đồng gia lại có người dám không đem nàng để vào mắt như vậy?

- Vì cái gì ta không thể đi cùng hắn? Hắn chính là vị hôn phu của ta!

Đồng Tĩnh Vân cao giọng nói, không chút kiêng kỵ trực tiếp nói ra mối quan hệ giữa mình và Vương Hạo Thần.

Đồng Nhị Thập cười nói:

- Vị hôn phu thì như thế nào? Trừ phi hắn là... cái gì?

Lời nói còn chưa dứt, Đồng Nhị Thập đã tròn tròn hai mắt, hầu như có chút hoài nghi mình có phải hay không vừa nghe lầm.

Đừng nói là hắn, coi như là mấy tên gia đình sau lưng cũng lập tức tròn mắt há hốc mồm kinh ngạc.

Đồng Tĩnh Vân vậy mà nói, nam tử kia là vị hôn phu của nàng?

Thế này chẳng khác nào là đang đánh mặt Đồng Thanh Chi a!

Chẳng lẽ nàng không sợ, Đồng Thanh Chi sẽ nổi cơn thịnh nộ mà trực tiếp giết chết người kia hay sao?

Với tính cách của Đồng Thanh Chi, nếu như hắn thật sự muốn giết người, Đồng Tĩnh Vân chỉ sợ là không cách nào có thể ngăn cản.

Lại nói, chẳng lẽ người nào cũng có thể tùy tiện trở thành Đồng Tĩnh Vân vị hôn phu sao? Theo Đồng Nhị Thập thấy, Vương Hạo Thần căn bản chính là một kẻ được Đồng Tĩnh Vân chọn ở trên đường làm cái khiên đỡ đạn cho mình, lấy cớ từ chối Đồng Thanh Chi, vì bản thân nàng trì hoãn một chút thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Vô Đề

Đồng Nhị Thập nghĩ vậy, trong lòng lập tức bình tĩnh lại không ít.

Nói thế nào thì, Đồng Tĩnh Vân thân là Đồng gia đại tiểu thư, cũng không phải là người mà loại a miêu a cầu nào cũng có thể lấy nàng làm vợ.

- Đại tiểu thư thật biết nói đùa!

Đồng Nhị Thập cười nhạt một tiếng, trên mặt ghi rõ hai chữ “không tin”.

- Thế nào? Người không tin?

Đồng Tĩnh Vân lạnh lùng nhìn chằm đôi phương mà nói.

- Ta tin hay không quan trọng, chỉ là Đại tiểu thư người đứng là gây rắc rối lớn rồi! Chỉ dựa vào chuyện người nói người này là vị hôn phu của người, Thanh Chi thiếu gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn!

Đồng Nhị Thập không mặn không nhạt nói, ánh mắt lộ ra một tia trào phúng.

Tiểu tử, Đồng Thanh Chi nữ nhân mà người cũng dám tranh, thật sự là không biết chữ chết viết thế nào.

Đồng Nhị Thập cho rằng Đồng Tĩnh Vân sẽ vì lời nói của hắn có chút thất thố, nào ngờ nàng ngay cả một chút chấn động cũng không có, vẻ mặt bình thản nói:

- Đừng nói Đồng Thanh Chi sẽ không dám ra tay, coi như hắn dám, cũng không làm gì được vị hôn phu của ta!

Đồng Tĩnh Vân thế nhưng là tận mắt nhìn thấy, Vương Hạo Thần tùy tiện dùng một chương liên đánh trọng thương Đồng Thanh Chi, đôi phương lúc này nếu như gặp phải Vương Hạo Thần e rằng sẽ lập tức sợ tới tê ra quần, có cho hắn thêm lá gan cũng không xuất thủ lần nữa.

Bất quá Đồng Nhị Thập tự nhiên không có khả năng tin tưởng lời nói của nàng, theo hắn thấy, tại Bắc Hải Trấn, ngoại trừ Đồng Thanh Cương, căn bản không có người trẻ tuổi nào có thể khiến cho Đồng Thanh Chi kiêng kỵ đến mức không dám ra tay, Đồng Tĩnh Vân nói ra lời này, chẳng qua chỉ là muốn hư trương thanh thế mà thôi.

- Đại tiểu thư, tại hạ không quản người nói những nói cuội, bất quá, người này không thể tiếp tục theo người! Các hạ, mời đi cho!

Đồng Nhị Thập sau cùng là nhìn Vương Hạo Thần mà nói, căn bản không cho ai mặt mũi.

- Thật là uy phong! Bọn tiểu thư cũng muốn nhìn một chút, là ai có thể ở trước mặt ta đem vị hôn phu của ta ép đi!

Đồng Tĩnh Vân quát lên một tiếng, thân hình lập tức ngăn trước mặt Vương Hạo Thần.

Vương Hạo Thần lúc này trên danh nghĩa là vị hôn phu của nàng, nếu như nàng để hắn bị một tên Đồng gia hộ vệ ép đến mức phải rời đi, vậy nàng thể diện phải để ở đâu a?

Nàng cũng không tin, Đồng Nhị Thập lại có gan ở trước mặt nàng làm quá mức, càng không tin, nàng lại không thể bảo vệ Vương Hạo Thần trước một tên nô bộc.

Bất quá, vào lúc này, Vương Hạo Thần lại tiến lên phía trước, đặt một tay lên vai nàng, mỉm cười nói:

- Giao cho ta!

Đồng Tĩnh Vân khẽ giật mình, trong mắt lập tức hiện ra một tia chần chờ cùng lo lắng.

Nàng biết Vương Hạo Thần trong mấy tháng qua tu vi đại tiến, đã đạt đến Ngũ Tinh Vũ Sĩ cảnh giới, thế nhưng Đồng Nhị Thập thân là 24 hộ vệ một trong, coi như thiên phú cùng thực lực chỉ là bên trong lót đáy một cái, thế nhưng bản thân cũng có Thất Tinh Vũ Sĩ tu vi, hơn nữa còn là cường giả ở trong cảnh giới này.

Nàng không quan tâm nếu Vương Hạo Thần đã thương Đồng Nhị Thập, nếu cho cùng, Đồng Nhị Thập chỉ là Đồng gia “từ sĩ” mà thôi, Vương Hạo Thần có thân phận là vị hôn phu của gia chủ nhi nữ, việc hắn đã thương một cái hộ vệ cũng chẳng phải chuyện gì to tát, cha nàng hoàn toàn có năng lực để áp việc này xuống một cách êm thấm.

Vấn đề duy nhất chính là, Vương Hạo Thần có thể đánh bại Đồng Nhị Thập hay không mà thôi.

- Chẳng lẽ tỷ không tin tưởng ta hay sao?

Vương Hạo Thần nhìn Đồng Tĩnh Vân cười nói.

Khi Vương Hạo Thần cười, hắn luôn khiến cho người khác có một cảm giác an tâm đến mức có thể tin tưởng mà đem trọng trách đặt lên vai hắn, Đồng Tĩnh Vân lần này cũng không phải là một ngoại lệ, nàng khẽ cúi đầu, sau đó lùi về phía sau.

Vương Hạo Thần lúc này đứng đối mặt với Đồng Nhị Thập, hai người tuổi tác lẫn khí chất đều khác biệt rất lớn, thế nhưng để cho Đồng Nhị Thập cảm thấy có chút kinh dị chính là, nam tử có dung mạo cực kỳ tuấn tú này khi đứng trước mặt hắn lại không chút nào áp lực.

Phải biết, coi như là Đồng Thanh Chi, nếu như hứng chịu Đồng Nhị Thập hắn khí thế, tuy rằng cũng sẽ không đến mức không chịu nổi, thế nhưng chắc chắn phải có cảm giác không thoải mái.

- Người có phải hay không cảm thấy, ta là không xứng với Đại tiểu thư?

Vương Hạo Thần nhìn Đồng Nhị Thập lạnh nhạt nói.

Đồng Nhị Thập rất khó chịu với ánh mắt của Vương Hạo Thần, không hiểu vì sao, dưới ánh mắt của đối phương, hắn lại cảm thấy mình khí thế lại bị áp chế một cách không thể lý giải.

- Chẳng lẽ không phải? Đại tiểu thư thân phận như thế nào? Chỉ có Thanh Chi thiếu gia mới xứng làm vị hôn phu của nàng! Một cái thổ dân như ngươi, làm sao có tư cách?

Đồng Nhị Thập vẻ mặt bất thiện mà nói.

Vương Hạo Thần thần sắc không đổi, khẽ gật đầu, sau đó lại nói:

- Có tư cách hay không không phải ngươi một lời là có thể phán định! Lại nói, ngươi là thân phận gì? Là Đồng gia một cái nô bộc mà thôi, cũng dám đứng ra chỉ trích ta?

Nói đến câu sau cùng, Vương Hạo Thần thanh âm liền trở nên cực độ băng lãnh, cả người khí chất lập tức thay đổi, một cỗ bá khí oai nghiêm từ hắn thể nội lan tràn đi ra, thậm chí để cho Đồng Tĩnh Vân ở bên có chút không chịu đựng nổi mà phải lùi về phía sau mấy bước.

Vương Hạo Thần có khí chất vương giả trời sinh, không bộc lộ ra thì thôi, một khi bộc lộ ra, đủ để chấn áp hầu hết vũ giả cùng cảnh giới.

Đồng Nhị Thập nghe được hai chữ “ nô bộc “ về sao, lập tức đại nộ, mắt hồ trợn lên, giống như một con rồng bị chạm đến vảy ngược, nhìn Vương Hạo Thần gầm nhẹ nói:

- Tiểu tử? Ngươi muốn chết sao? Đừng cho rằng có Đại tiểu thư ở đây thì có thể bảo vệ ngươi! Nói cho ngươi biết, từ khi ngươi và Đại tiểu thư có quan hệ không rõ ràng kia, ngươi đã là một người chết, Thanh Chi thiếu gia sớm muộn cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi, ta lúc này coi như là giết ngươi, cũng chỉ là thay hắn trước tiên giải quyết một con mối mà thôi!

Đồng Tĩnh Vân đứng ở phía sau Vương Hạo Thần nghe được lời nói của Đồng Nhị Thập khuôn mặt không khỏi hoàn toàn trầm xuống, nàng tổng lòng đã có quyết định, sau chuyện lần này, bất kể thế nào nàng cũng phải nhờ phụ thân tìm cách trừng trị tên này một chút, để cho hắn biết tại thế nào là trời cao đất dày, hắn chỉ là một cái hộ vệ, không ngờ lại dám không để nàng vào mắt.

Vương Hạo Thần hừ lạnh, lạnh lùng nói:

- Một cái nô bộc, lại không đem chủ nhân để vào mắt! Loại người như ngươi căn bản không xứng làm Đồng gia 24 hộ vệ một trong!

- Ngươi muốn chết!

Đồng Nhị Thập không nhịn được nữa, rống lên một tiếng, một cỗ cuồng đại khí thế từ trong người hung hãn bạo phát mà ra, chính là Thất Tinh Vũ Sĩ vũ giả nên có khí thế.

Đồng Nhị Thập tại Thất Tinh Vũ Sĩ dừng lại đã có gần một năm thời gian, tại cảnh giới này cô động sức tích tụ tương đương nhiều, đúng như Đồng Tĩnh Vân đã nói hoàn toàn có thể xem là một cái cường giả trong cùng cảnh giới.

- Thiết Tượng Quyền!

Đồng Nhị Thập một quyền đánh đi ra, đây là bộ quyền pháp mà hắn rèn luyện lâu nhất, đồng thời cũng có uy lực lớn nhất, ý muốn toàn lực một kích trực tiếp đem Vương Hạo Thần oanh thành thịt vụn.

Thiết Tượng Quyền đánh ra, trong lúc mơ hồ liền có một đầu mãnh tượng hiện ra, mang theo uy thế không thể ngăn cản đánh về phía Vương Hạo Thần.

Nếu là Ngũ Tinh Vũ Sĩ bình thường, e rằng đã bị Đồng Nhị Thập một quyền uy thế dọa cho vỡ mật, bất quá đối với Vương Hạo Thần thì lại không có chút uy hiếp nào.

Mắt thấy Thiết Tượng Quyền của Đồng Nhị Thập đã đến trước mặt, Vương Hạo Thần liền đồng dạng múa chưởng đón đánh.

Vương Hạo Thần biết Đồng Nhị Thập là một cái mãnh về lực lượng vũ giả, vì thế hùng tâm lập tức nổi lên, muốn đem đối phương làm vật thử nghiệm, xem bản thân nếu như không dùng đến cảnh giới Đệ Nhất Dương, Cửu Dương Phần Thiên Chương có thể hay không đánh bại Thất Tinh Vũ Sĩ.

Đồng Nhị Thập thấy Vương Hạo Thần không chỉ không né tránh mà còn muốn cùng mình ngạnh kháng, trong lòng liền không khỏi khinh thường.

Hắn tự tin, trong Thất Tinh Vũ Đồ cảnh giới, người có lực lượng mạnh hơn mình không thể nói là không có, thế nhưng tuyệt đối không nhiều. Bởi vì Vương Hạo Thần xuất thủ, Đồng Nhị Thập cũng đã nhìn ra tu vi của đối phương, chẳng qua chỉ là Ngũ Tinh Vũ Đồ mà thôi, tu vi so với hắn thấp hơn hai tiểu cảnh giới lại muốn đối công với hắn, như vậy chẳng khác nào là muốn chết.

Chỉ là, Đồng Nhị Thập rất nhanh liền phát hiện ra, hắn sai lầm rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Càng lúc càng thích người!

Quyển chương hai người vừa đụng nhau, Đồng Nhị Thập chỉ thấy một cỗ nhiệt kinh nóng bỏng trực tiếp thiêu đốt mình một quyền lực lượng, không chỉ như vậy, cỗ nhiệt kinh khủng bố như biển lửa kia còn đang hướng các huyết đạo nơi cánh tay của hắn không ngừng trút vào, tựa hồ muốn đem hắn kinh mạch thiêu đốt hoà tan đồng dạng.

Cửu Dương Phần Thiên Chương ẩn chứa đáng sợ liệt hoá kinh, là bộ chương pháp chí dương chí cương, luận cấp bậc tuyệt đối hơn xa Đồng Nhị Thập tu luyện Thiết Tượng Quyền mười tám con phố, thế nhưng Vương Hạo Thần chẳng qua chỉ mới luyện thành cảnh giới đầu tiên trong Cửu Dương, còn Đồng Nhị Thập đã luyện Thiết Tượng Quyền đến đỉnh phong, nếu như không sử dụng Đệ Nhất Dương cảnh giới, Vương Hạo Thần một chương này nhiều nhất chỉ sánh ngang Đồng Nhị Thập toàn lực một chiêu Thiết Tượng Quyền.

Luận đến tu vi thâm hậu, Vương Hạo Thần tuy chỉ là Ngũ Tinh Vũ Sĩ, bất quá lại nội tình còn hùng hậu hơn Thất Tinh Vũ Sĩ Đồng Nhị Thập, vì thế khi lấy cứng đối cứng, người thứ hai liền rơi xuống hạ phong.

Lại nói, liệt hoá kinh của Cửu Dương Phần Thiên Chương quá lợi hại, chỉ trong giây lát đã đốt cho kinh mạch nơi cánh tay của Đồng Nhị Thập như nhũn ra, đau đớn đến mức hắn phải mở miệng hét thảm.

- Bành!

Đồng Nhị Thập liều mạng vận chuyển nguyên khí dồn vào hai tay, cuối cùng miễn cưỡng đem Vương Hạo Thần chấn lui.

- Phốc!

Đồng Nhị Thập tuy rằng thoát khỏi việc bị Cửu Dương Phần Thiên Chương liệt hoá kinh thiêu đốt, thế nhưng cũng như cũ bị kinh lực của Vương Hạo Thần một chương chấn cho không ngừng lui về phía sau, bị nội thương không nhẹ, không nhận nổi mà phải phun ra một ngụm máu tươi.

Vương Hạo Thần chẳng qua chỉ lui về phía sau vài bước, trên thân bạch y không nhiễm một hạt bụi tựa như trích tiên.

Đồng Nhị Thập trong lòng kinh hãi không kể đầu cho hết, hắn làm sao cũng không ngờ được, chỉ giao đấu một chiêu, bản thân liền bại trong tay một tên thiếu niên tu vi so với mình thấp hơn hai tiểu cảnh giới, hơn nữa còn là thua đấu lực lượng, phương diện mà hắn tự tin nhất.

Không phải nói, người trước mắt chỉ có tu vi Ngũ Tinh Vũ Sĩ hay sao? Như thế nào có thể mạnh như vậy?

Đồng Nhị Thập hai mắt hoảng sợ nhìn xem Vương Hạo Thần, lúc này hắn mới để ý, Vương Hạo Thần dung mạo không chỉ anh tuấn, mà còn rất trẻ tuổi, nhiều nhất là 17, 18 tuổi.

Còn trẻ đã có thực lực như vậy, Vương Hạo Thần thiên phú chắc không phải là Đồng Thanh Chi có thể so sánh, thậm chí, Đồng Nhị Thập còn cho rằng ngay cả Đồng gia trăm năm qua đệ nhất thiên tài Đồng Thanh Cương cũng không bằng người này.

Chỉ ít, Đồng Thanh Cương khi mới 17 tuổi còn lâu mới có được tu vi giống như Vương Hạo Thần, chiến lực càng là không cách nào có thể so sánh.

- Bắc Hải Trần căn bản không thể thiên tài như vậy mà Đồng gia chúng ta lại không biết! Người này đến tột cùng là ai!

Đến lúc này, Đồng Nhị Thập cũng không còn dám coi thường Vương Hạo Thần nữa, ngược lại đối với vị hôn phu của Đại tiểu thư này cực kỳ kiêng kỵ.

Vương Hạo Thần vẫn đứng nguyên tại chỗ, thế nhưng lại cho Đồng Nhị Thập một cỗ áp lực kinh người, giống như lúc này hắn đang đối mặt với một vị Vũ Sư thậm chí là Vũ Linh, chứ không phải là Vũ Sĩ tu vi so với hắn còn kém hơn hai tiểu cảnh giới.

- Người nói một chút, ta so với Đồng Thanh Chi, ai mạnh hơn?

Vương Hạo Thần chấp tay sau lưng nhìn Đồng Nhị Thập cười nhạt nói.

Đồng Nhị Thập im lặng một lát, sau đó chỉ có thể thờ dài nói:

- Người mạnh hơn!

Vương Hạo Thần cũng không để ý, hắn không quá quan tâm Đồng Nhị Thập trả lời thế nào, hắn chỉ là muốn cho đối phương ngậm miệng lại, còn bản thân hắn trước giờ không quan tâm thế nhân nghĩ gì, hắn đối với thực lực của mình hiểu rất rõ, không cần một kẻ như Đồng Nhị Thập đến đánh giá.

- Nhớ kỹ! Làm nô bộc thì nên có giác ngộ của kẻ làm nô bộc, người không có tư cách chất vấn chuyện của Đại tiểu thư! Nếu như có lần sau, ta nhất định sẽ không dễ dàng như vậy buông tha ngươi!

Vương Hạo Thần trầm giọng nói, để cho Đồng Nhị Thập giận đến tím tái mặt mày, thế nhưng hắn cũng chẳng dám làm gì, chỉ có thể ngậm miệng hằm hằm nhìn xem Vương Hạo Thần.

Vương Hạo Thần không quản Đồng Nhị Thập nữa, hắn thu lại khí thế, xoay người ôn hoà nhìn Đồng Tĩnh Vân, so với bộ dạng lúc trước giống như là hai thái cực trái ngược, đối với nàng nở nụ cười như gió xuân ấm áp, nói:

- Tĩnh Vân tỷ! Chúng ta đi thôi!

Trong lúc nói chuyện, Vương Hạo Thần đưa tay nắm lấy bàn tay mềm mại trắng mịn của Đồng Tĩnh Vân, cùng nàng cất bước mà đi.

Đồng Tĩnh Vân thực sự bị hắn từng hành động làm cho rung động, nàng biết rõ, tất cả những gì Vương Hạo Thần làm từ nãy đến giờ là muốn giúp nàng lấy lại mặt mũi.

Vương Hạo Thần thân là nàng vị hôn phu, hắn ra tay trừng trị Đồng Nhị Thập có thái độ thiếu tôn trọng nàng, vì nàng đòi một cái công đạo, đồng thời muốn nói cho người ngoài biết, hắn Vương Hạo Thần so với Đồng Thanh Chi càng thêm ưu tú, Đồng Tĩnh Vân lựa chọn hắn hoàn toàn là quyết định đúng đắn.

Sau chuyện này, Đồng Thanh Chi coi như tức giận, thế nhưng tài nghệ không bằng người, còn có thể trách ai?

Đồng thời, Đồng Tĩnh Vân cũng bởi vì Vương Hạo Thần thực lực mà kinh ngạc không thôi, nàng biết rõ người trước mắt mình rõ ràng chỉ có tu vi Ngũ Tinh Vũ Sĩ, nàng vốn dĩ cho là, Vương Hạo Thần đối đầu Đồng Nhị Thập là có chút lỗ mãng, nào ngờ, chiến lực của hắn lại vượt xa tu vi, Đồng Nhị Thập ở trước mặt hắn ngay cả một chương đều không chịu nổi.

Thực lực như vậy, trong thế hệ trẻ tại Bắc Hải Trấn, may ra chỉ có Đồng Thanh Cương mới có thể so sánh.

Sau cùng Vương Hạo Thần hẳn là cũng không muốn người khác nghi ngờ mối quan hệ giữa hắn và nàng, vì thế mới không ngại trực tiếp thể hiện tình cảm của hai người bằng cách nắm tay trước mặt mọi người.

Vương Hạo Thần loại thiên tài như vậy, lại chấp nhận trở thành vị hôn phu của nàng, cho dù chỉ là trên danh nghĩa, thế nhưng làm sao có thể không khiến cho Đồng Tĩnh Vân vừa tự hào vừa vui sướng đây?

Trên đường đi, nàng tựa như giống như đang chìm đắm trong ngọt ngào, mặt đỏ bừng như say rượu, vừa tận hưởng cảm giác được Vương Hạo Thần nắm tay, vừa làm người dẫn đường cho hắn.

- Thần đệ! Ta phát hiện, ta càng lúc càng thích ngươi!

Đồng Tĩnh Vân bất ngờ nói, mặc dù thanh âm của nàng tương đối nhỏ, thế nhưng vẫn đủ để cho Vương Hạo Thần nghe thấy rõ ràng.

Vương Hạo Thần khẽ giật mình, chỉ thấy Đồng Tĩnh Vân ở bên cạnh đang có chút như si như say nhìn mình, thần sắc lập tức trở nên lúng túng.

Trước đó, Đồng Tĩnh Vân đúng là đối với Vương Hạo Thần có tình cảm, bất quá lại không đến sâu đậm, nhưng bây giờ thì nàng đã hoàn toàn động tâm với hắn, có lẽ đến chính bản thân Đồng Tĩnh Vân cũng không ngờ mình có thể “say nắng” một nam nhân nhanh như vậy, mà Vương Hạo Thần cũng không ngờ, hắn lại có thể dễ dàng như vậy liền đoạt mất phượng tâm của một thiếu nữ.

- Thần đệ! Có lẽ bây giờ ngươi vẫn chưa thực sự thích ta, thế nhưng ta có tự tin trong tương lai nhất định có thể khiến ngươi cảm động, trong lòng chính thức tiếp nhận ta vị hôn thê này!

Đồng Tĩnh Vân thanh âm nhẹ nhàng nói, trên mặt mặc dù có ngượng ngùng, thế nhưng nhiều hơn lại là kiên định và chấp nhất.

Vương Hạo Thần không biết nên nói thế nào mới tốt, chỉ có thể tiếp tục giữ im lặng, hắn đột nhiên có cảm giác, dường như việc trở thành vị hôn phu của Đồng Tĩnh Vân bây giờ có lẽ rất dễ dàng, thế nhưng sau này chỉ sợ sẽ rất khó thoát ra, ít nhất hắn có thể cảm nhận được, Đồng Tĩnh Vân đối với hắn tình cảm càng lúc càng thêm sâu đậm, đến sau cùng, trong lòng nàng chuyện hôn sự này sẽ từ giả mà biến thành thật cũng không phải không có khả năng.

Đến lúc đó, hắn sẽ phải làm thế nào?

Thực sự lấy nàng làm vợ? Xin lỗi, Vương Hạo Thần thực sự làm không được, bởi hắn căn bản không có tình cảm với Đồng Tĩnh Vân! Nếu không phải bởi vì muốn giúp Đồng Tĩnh Vân lấy lại chút công đạo và chứng minh mình và nàng mối quan hệ với Đồng gia, hắn tuyệt đối sẽ không có hành động thân

mặt như vậy với nàng.

Thế nhưng bao hần đến lúc đó thẳng thừng từ chối nàng, hần cũng có chút không đành lòng, bởi vì làm như vậy, không cần nói cũng biết là sẽ khiến nàng tổn thương rất nhiều.

Có lẽ, rất nhiều năm về sau, Vương Hạo Thần sẽ bởi vì chuyện này mà hối hận, tự trách bản thân đã quá nhu nhược cũng như thiếu quyết đoán, đáng tiếc khi hần nhận ra thì đã quá muộn.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Ra mắt

Bên trong Đồng gia gia chủ nội viện, các một nam tử trung niên đang ngồi trước bàn xử lý văn kiện, nam tử tuổi chừng 40, dung mạo không quá nổi bật nhưng lại đầy vẻ chính chắn.

Người này, là Đồng gia đương nhiệm gia chủ, cũng là Đồng Tĩnh Vân phụ thân, Đồng Thiên Tân.

Đồng Thiên Tân lúc này một tay cầm văn kiện, một tay cầm bút, không ngừng làm việc, trên mặt lại hiện ra vẻ ưu sầu.

Thân làm gia chủ Đồng gia, Đồng Thiên Tân thừa biết được, dưới quyền mình có rất nhiều kẻ không phục, mà Đại trưởng lão chính là người bất mãn nhất trong số đó, chưa bao giờ thôi ý định muốn lật đổ bản thân.

Đồng Thiên Tân có thể lên làm gia chủ một gia tộc, hần tuyệt đối không phải kẻ ngu, tự nhiên có thể biết được dã tâm của đám người Đại trưởng lão, thế nhưng cũng bởi vì hần là gia chủ, rất nhiều chuyện hần phải bởi vì lợi ích của gia tộc mà nhượng nhịn, lại thêm, bản thân hần cũng không muốn Đồng gia vì chuyện này mà nội chiến, nếu không phải vậy, hần đã sớm ra tay ngay từ đầu, dùng võ lực trực tiếp trấn áp Đại trưởng lão từ khi lực lượng của đối phương còn yếu kém.

Không cần nghi ngờ tính khả thi của việc này, Đồng Thiên Tân thân là gia chủ, hần nắm trong tay lực lượng vốn dĩ vượt xa Đại trưởng lão có thể so sánh, bằng chứng rõ ràng nhất, chính là Đồng gia 24 hộ vệ ban đầu thậm chí có đến gần 2/3 là ủng hộ hần, lúc đó nếu như Đồng Thiên Tân muốn diệt Đại trưởng lão phe cánh, có lẽ không phải đơn giản như trở bàn tay, thế nhưng cũng chẳng khó đến đâu.

Bất quá, điều khó có thể lý giải ở đây chính là Đồng Thiên Tân nếu đã sớm nhìn ra dã tâm của Đại trưởng lão, vậy thì cho dù hần không trực tiếp gạt bỏ mối họa này, cũng phải có hành động kiềm hãm việc Đại trưởng lão không ngừng khuếch trương lực lượng, thế nhưng hần lại không làm gì cả, để cho Đại trưởng lão thế lực ngày càng mạnh mẽ, đến lúc này đã có thể sáng ngang với gia chủ thế lực, thậm chí còn nhìn hơn đôi chút.

Là Đồng Thiên Tân quá tự cao? Hay là hần không đem Đại trưởng lão để vào mắt?

Đồng Thiên Tân nương tay với Đại trưởng lão là sự thật, thế nhưng hần tuyệt đối không xem thường vị Đồng gia Đại trưởng lão này, hần cũng sẽ không cho phép lực lượng của đối phương vượt quá năng lực kiểm soát của mình, chỉ là lý do tại sao hần từ đầu đến cuối vẫn không có hành động, có lẽ chỉ có mình Đồng Thiên Tân mới hiểu rõ.

Lý do lớn nhất mà Đại trưởng lão vẫn có thể nhón nhơ trước mặt Đồng Thiên Tân mà không chịu bất cứ hạn chế nào là bởi vì, Đồng Thiên Tân đã không thực lực để ngăn cản hần.

Đồng Thiên Tân là bị thương, hơn nữa còn là bị thương rất nặng!

Chuyện này xảy ra vào 3 năm trước đây, lúc đó Đồng Thiên Tân vừa mới đột phá đến Vũ Linh cảnh liền bị ám toán, kẻ địch tu vi cũng là Vũ Linh, Đồng Thiên Tân bởi vì không đề phòng đến rơi xuống hạ phong, kém một chút liền bị giết chết, may mắn hần trong tay có một viên tam phẩm Bạo Nguyên Đan, trong nhất thời tăng mạnh chiến lực mà giết được kẻ địch.

Đồng Thiên Tân tuy thắng hiểm, thế nhưng cũng trọng thương rất nặng, lại thêm việc tu vi mới vừa đột phá không lâu, căn cơ không vững chắc và tác dụng phụ của Bạo Nguyên Đan, khiến cho tu vi của hần không thể duy trì ở Vũ Linh mà hạ xuống chỉ còn là Bát Tinh Vũ Sư, còn yếu hơn cả Đại trưởng lão lúc đó.

Thân làm gia chủ một gia tộc lại có thực lực không bằng một trưởng lão, chuyện này nếu như để cho người ngoài biết nhất định sẽ trở thành trò cười, ngôi vị gia chủ chắc chắn sẽ không cách nào giữ được.

Đồng Thiên Tân có thể làm chính là lập tức bế quan trị thương sớm ngày khôi phục thực lực, chỉ là quá trình này thực sự tốn rất nhiều thời gian, bởi vì hần bị thương chính là đến căn cơ, nếu như không trị tốt, e rằng hần đời này chỉ có thể dừng tại cảnh giới Nhất Tinh Vũ Linh.

Đồng Thiên Tân tuy rằng thực lực đại giảm, thế nhưng ngoài hần ra lại không có ai biết được chuyện này, lại nói, cho dù không có Đồng Thiên Tân vị này Vũ Linh cảnh cường giả, dựa vào những thủ hạ dưới tay hần vẫn có năng lực để trấn áp Đại trưởng lão.

Thế nhưng Đồng Thiên Tân một phần bởi vì toàn lực trị thương mà lo là việc Đại trưởng lão lộng quyền, một phần cũng bởi vì sau vụ ám sát bất thành lần đó, Đồng Thiên Tân biết gia tộc bị cường địch trong bóng tối nhắm vào, bản thân hiện tại không có thực lực tuyệt đối để bảo vệ Đồng gia, vì thế không muốn vì triệt hạ Đại trưởng lão phe phái mà làm giảm đi gia tộc chiến lực.

Bởi vì Đồng Thiên Tân không hành động trước sự lộng hành của Đại trưởng lão khiến cho không ít thủ hạ dưới tay hấn thất vọng, nhiều người thậm chí không còn nể phục hấn mà từ từ ra đi, số lượng Đồng gia hộ vệ ủng hộ hấn, cũng theo đó giảm dần.

Bọn họ cho rằng Đồng Thiên Tân bản tính yếu nhược, không có năng lực làm gia chủ, vì thế chuyển sang ủng hộ Đại trưởng lão, khiến cho Đại trưởng lão phe cánh càng thêm cường đại.

Đồng Thiên Tân sau khi xuất quan, công lực miễn cưỡng khôi phục đến Bán Bộ Vũ Linh, thế nhưng hấn lại biết quyền lực của mình tại Đồng gia đã đại giảm, thế lực so với trước đó ngay cả một nửa cũng không bằng.

Có thể hình dung ra được Đồng Thiên Tân đã phải chịu bao nhiêu áp lực trong thời gian qua, không thể điều động phần lớn thuộc hạ của mình, càng không thể giải quyết kẻ chống đối mình, trong lòng Đồng Thiên Tân phiền muộn có thể lý giải.

- Phụ thân! Ta về rồi!

Đúng lúc này, từ bên ngoài liền truyền tới một đạo thiếu nữ thanh âm.

Đồng Thiên Tân đương nhiên nhận ra thanh âm đã quá quen thuộc đó chủ nhân, trên mặt ưu sầu lập tức quét sạch, bình tĩnh như không có việc gì xảy ra, thần sắc ôn hoà đi ra ngoài cửa, nói:

- Nha đầu! Ngươi không phải bận rộn suốt ngày luyện công hay sao? Hôm nay như thế nào lại rảnh rỗi đến tìm người phụ thân như ta?

Người đến, chính là Đồng Thiên Tân nữ nhi, Đồng Tĩnh Vân.

Đồng Tĩnh Vân lúc này khuôn mặt tràn đầy vui vẻ, Đồng Thiên Tân làm phụ thân của nàng lâu như vậy, còn hiếm khi thấy được nhi nữ của mình có thần sắc như vậy.

Đồng Thiên Tân phát hiện, bên cạnh Đồng Tĩnh Vân còn có một bạch y nam tử trẻ tuổi, dung mạo cực kỳ anh tuấn, khí độ bất phàm, nhi nữ của mình thì đang ôm lấy một cánh tay của đối phương, nhìn qua vô cùng thân mật.

Nhìn thấy một màn này, Đồng Thiên Tân không khỏi kinh ngạc, nữ nhi của hấn không phải trước giờ đối với nam nhân bên ngoài rất lạnh lùng hay sao? Lúc này là chuyện gì xảy ra?

- Vân nhi! Đây là...?

Đồng Thiên Tân vẻ mặt dò hỏi nhìn xem Đồng Tĩnh Vân.

Đồng Tĩnh Vân hơi đỏ mặt, mắt đẹp khẽ liếc nhìn Vương Hạo Thần ở bên cạnh mình một chút, chỉ thấy hấn gật đầu cười tỏ vẻ tùy ý, trong lòng vui mừng, liền đối với Đồng Thiên Tân nói:

- Phụ thân! Đây là Vương Hạo Thần, hấn là bại trai của ta!

Wương Hạo Thần lúc này cũng tiến lên một bước, đối với Đồng Thiên Tân chấp tay nói:

- Xin chào Đồng thế bá!

Đồng Thiên Tân nghe vậy, không khỏi càng thêm ngạc nhiên.

Hấn biết rõ, Đồng Thanh Chi thế nhưng là vị hôn phu trên danh nghĩa của Đồng Tĩnh Vân, việc này chính hấn cũng đã tán thành, nguyên nhân tất nhiên là muốn trì hoãn thời gian cho bản thân, tránh để cho Đại trưởng lão phe cánh có cơ sinh sự, mặc dù Đồng Tĩnh Vân chưa từng thừa nhận Đồng Thanh Chi là vị hôn phu của mình, bất quá bản thân nàng phản đối cũng chưa từng được người khác công nhận.

Thế nhưng bây giờ, Đồng Tĩnh Vân lại dẫn về một người theo nàng nói là bạn trai của nàng, cái này để cho Đồng Thiên Tân lại rơi vào cảnh khó xử.

Cũng không phải nói Đồng Thiên Tân thực sự buộc phải ép Đồng Tĩnh Vân lấy Đồng Thanh Chi, nói thật, đến phút, chỉ cần Đồng Tĩnh Vân vẫn sống chết không chịu cuộc hôn sự này, vậy Đồng Thiên Tân sẽ lập tức thay nàng huỷ hôn, dù sao, hấn cũng không chắc Đại trưởng lão lại có thể dựa vào lý do này để chính thức trở mặt với hấn.

Lại nói, cho dù chính thức trở mặt thì như thế nào? Đồng Thiên Tân hấn không phải trái hồng mềm muốn bóp thế nào thì bóp, hấn có thể kiêu kị Đại trưởng lão, thế nhưng bảo hấn sợ đối phương thì còn lâu.

Ép hồ nhảy tường, cùng lắm thì đồng quy vu tận!

Đương nhiên, nếu không đến một bước cuối cùng kia, Đồng Thiên Tân cũng không muốn gây sự với Đại trưởng lão, quan điểm của hấn chính là, cả hai

bên đều là Đồng gia chi nhân, ngàn vạn lần không tự giết lẫn nhau, cho dù có xung đột, cũng không được dẫn đến đại chiến gia tộc, cuối cùng tiện nghi cho ngoại nhân.

Nghĩ đến đây, Đồng Thiên Tân trên mặt thần sắc, dần dần trở nên nghiêm nghị.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Thử tài

- Vân nhi! Con có biết con đang làm gì hay không? Con là người đã có vị hôn phu, sao có thể lại quen một nam nhân khác?

Đồng Thiên Tân nghiêm mặt nhìn nữ nhi của mình, nói.

Đồng Tĩnh Vân sắc mặt khẽ biến, thế nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ kiên định, cắn môi nói:

- Phụ thân! Ta căn bản không có yêu thích tên Đồng Thanh Chi kia! Người nói ta sao có thể lấy một người mà bản thân chán ghét đây?

Nàng đã dám đưa Vương Hạo Thần đến nơi này, đồng nghĩa với việc nàng đã chuẩn bị tâm lý cho việc phụ thân sẽ phản đối chuyện này.

Đồng Thiên Tân hơi trầm mặc, đối với câu trả lời của Đồng Tĩnh Vân không lấy gì làm kinh ngạc, suy nghĩ một chút liền nói:

- Ta biết người không thích hắn! Thế nhưng người hãy nói một chút, tại Bắc Hải Trấn, ngoại trừ Đồng Thanh Cương, còn có ai xứng với người hơn Đồng Thanh Chi?

Đồng Tĩnh Vân thiên phú tại Bắc Hải Trấn trong thế hệ trẻ được đứng vào top 3, người có thể so sánh với nàng, cũng chỉ có Đồng Thanh Cương, Đồng Thanh Chi cặp này huynh đệ.

Thế nhưng Đồng Thanh Cương thiên phú tuy cao tuyệt, tính cách lại không gần nữ sắc, căn bản không để ý đến Đồng Tĩnh Vân, vì thế nhân tuyển cũng chỉ còn lại Đồng Thanh Chi một người, cho dù hắn là một cái hoa hoa công tử đi nữa.

Mà Vương Hạo Thần cái tên này, hần thân làm gia chủ Đồng gia lại chưa từng nghe qua tại Bắc Hải Trấn có thiên tài nào có danh tự như vậy, hiển nhiên, đối phương nhiều khả năng chỉ là một cái vô danh tiểu tốt nhân vật.

Lúc này coi như Đồng Tĩnh Vân thực sự tìm được một người mình thật lòng thích, thế nhưng nếu như đối phương thiên phú quá kém hoặc không thể so sánh với Đồng Thanh Chi, vậy đừng nói là hần không tán thành, cả Đồng gia cũng sẽ kịch liệt phản đối.

Đồng Thiên Tân nói ra câu này, ý nghĩ chính là muốn ngầm bảo Đồng Tĩnh Vân sớm từ bỏ, nào ngờ nàng sau khi nghe hần nói không chỉ không lo lắng, ngược lại còn mỉm cười, đáp:

- Phụ thân! Nếu như ta nói, Thần đệ thiên phú so với Đồng Thanh Chi còn cao hơn thì sao?

Nàng nói câu này hoàn toàn không hề có ý thiên vị Vương Hạo Thần mà là sự thật, nàng từng thấy rõ Đồng Thanh Chi không lâu trước đó đã từng ra tay chiến với Vương Hạo Thần một trận, thế nhưng kết quả lại là đại bại, hầu như ngay cả một chương của đối phương cũng không tiếp nổi.

Phải biết, Đồng Thanh Chi năm nay đã 22 tuổi, mà Vương Hạo Thần bắt quá chỉ mới 17 mà thôi.

Chênh lệch này, có thể nói là một trời một vực, thậm chí không cách nào có thể đem ra so sánh!

Thậm chí, Đồng Tĩnh Vân còn có suy nghĩ, thiên phú của Vương Hạo Thần so với Đồng Thanh Cương còn phải cao hơn không ít, bất quá nàng nghĩ không cần thiết phải nói ra, hơn nữa cho dù có nói, Đồng Thiên Tân cũng chưa chắc đã tiếp thu được.

Quả nhiên, sau khi nghe Đồng Tĩnh Vân nói xong, Đồng Thiên Tân trong mắt lập tức lộ ra vẻ tức giận, đồng thời trong lòng 10 phần hết 9 phần là không tin, phải biết hần ở Bắc Hải Trấn đã lâu như vậy, biết rất rõ thiên tài ở nơi này tới đa có thể đạt đến mức nào.

Đồng Thanh Chi loại này thiên tài trong mắt Đồng Thiên Tân có thể nói là rất tốt rồi, hơn nữa cũng chỉ có Đồng gia mới có năng lực bồi dưỡng ra đến, còn những cái khác thế gia căn bản không có thiên tài như vậy, cho dù có cũng không có năng lực bồi dưỡng.

Suy nghĩ này đã ăn sâu vào trong Đồng gia mỗi người đầu óc, vì thế bọn họ trong lòng luôn luôn rất tự phụ, xem thường những thế gia khác vũ giả, cho dù Đồng Thiên Tân cũng không tránh khỏi có suy nghĩ như vậy.

Wương Hạo Thần không phải người của Đồng gia, Đồng Thiên Tân làm sao tin tưởng hần có thiên phú còn hơn cả Đồng Thanh Chi?

Nghĩ là nghĩ như vậy, thế nhưng Đồng Thiên Tân tính tình xưa nay vốn cẩn thận, lại nói, hẳn biết rõ nữ nhi của mình sẽ không tùy tiện phát ngôn vô căn cứ, năng không ngừng tán dương Vương Hạo Thần thiên phú, vậy tất nhiên là có nguyên nhân.

Đồng Thiên Tân suy nghĩ một lát, sau cùng là nhìn Vương Hạo Thần nói:

- Tiểu huynh đệ! Muốn làm ta Đồng gia con rể mà không có thực lực hay thiên phú tuyệt đối không thể, chuyện này ta nghĩ người cũng biết!

- Minh bạch!

Vương Hạo Thần mỉm cười gật đầu đáp.

- Tốt!

Đồng Thiên Tân nói xong một chữ này, trên người hắn bỗng nhiên tản mát ra một cỗ khí thế đáng sợ, ngay sau đó, một quyền giống như sấm động liên đánh đi ra, nhắm thẳng Vương Hạo Thần oanh kích mà đến.

Một quyền xù ra đầy bất ngờ, uy lực lại giống thái sơn áp đỉnh, chỉ riêng khí thế đã đủ khiến kẻ địch phải hoảng sợ.

- Phụ thân!

Đồng Tinh Vân sắc mặt lập tức đại biến, nàng biết rõ Đồng Thiên Tân mấy năm trước đã đặt chân Vũ Linh cảnh, Vương Hạo Thần tu vi chỉ mới Ngũ Tinh Vũ Sĩ, làm sao có thể chống đỡ Đồng Thiên Tân một quyền?

- Tinh Vân tỷ, người lui ra!

Vương Hạo Thần ngược lại so với Đồng Tinh Vân phải bình tĩnh hơn rất nhiều, thế nhưng vẻ mặt của hắn lúc này cũng hiện ra vẻ cực kỳ ngưng trọng, một tay hắn đem Đồng Tinh Vân kéo ra về phía, một mình đối mặt với Đồng Thiên Tân thế công.

Không hiểu sao, đối mặt với Đồng Thiên Tân một người tu vi cao hơn mình không biết bao nhiêu lần, Vương Hạo Thần lại có cảm giác mình vẫn có năng lực chống cự một hồi.

- Âm!

Thời gian không cho Vương Hạo Thần có cơ hội tiếp tục nghỉ ngơi, bởi vì Đồng Thiên Tân quyền đã đến ngay trước mặt, quyền phong tựa như vũ bão đập vào khuôn mặt của hắn.

Vương Hạo Thần thể nội nguyên khí theo Vạn Đạo Thông Thiên Quyết lộ tuyến vận chuyển cực nhanh, khí thế cũng bạo phát đến cực điểm, đối đầu với đại cao thủ như Đồng Thiên Tân, hắn tuyệt đối không dám có chút giữ lại.

So khí thế, Vương Hạo Thần đương nhiên rơi xuống tuyệt đối hạ phong, cái này không thể trách hắn, muốn thắng qua một vị Vũ Linh khí thế đối với hắn lúc này đúng là nhiệm vụ bất khả thi.

Đối đầu với Đồng Thiên Tân, Vương Hạo Thần không cần lo lắng sẽ làm đối phương bị thương, đây cũng là cơ hội tốt để hắn thử nghiệm chiến lực cực hạn của bản thân.

Vương Hạo Thần hai tay sớm đã thủ thế, một cỗ nhiệt kinh nóng bỏng chậm rãi từ trên người hắn lan tỏa ra, khiến cho cả người hắn như hoá thành một mặt trời nhỏ đồng dạng.

Loại nhiệt độ này, coi như là Vũ Sĩ trung cấp bình thường cũng không chịu nổi.

Vương Hạo Thần tu luyện ra Đệ Nhất Dương, ẩn chứa cực kỳ hùng hậu Cửu Dương chân lực, so với hoá điểm bình thường càng thêm nóng bỏng.

Cửu Dương Phần Thiên Chưởng vốn đã ẩn chứa nhiệt độ cực cao, nay lại có thêm Cửu Dương chân lực tăng cường, như hồ thêm cánh, khi kết hợp Đệ Nhất Dương vào trong chưởng pháp liền có thể đem nhiệt độ tăng lên gấp 5 lần, nguyên khí và Cửu Dương chân lực liên hợp tạo ra lực sát thương cực kỳ khủng bố, tùy tiện một đạo tàn hoạ cũng có thể đem một tên Vũ Sĩ đệ giai đốt thành tro bụi.

Đệ Nhất Dương vừa khai mở, nhiệt độ xung quanh tựa như lại tăng thêm một tầng.

- Liệt Hoả Phách Không!

Vương Hạo Thần gầm nhẹ một tiếng, dồn hết toàn lực đánh ra một thức chưởng pháp của Cửu Dương Phần Thiên Chưởng, thể nội nguyên khí cũng như Cửu Dương chân lực của Đệ Nhất Dương trong khoảnh khắc đều được đẩy lên đến đỉnh điểm, tựa như một quả cầu lửa phá không mà đến, mạnh mẽ va chạm với Đồng Thiên Tân quyền.

Liệt Hoả Phách Không, cho dù chỉ là Cửu Dương Phần Thiên Chưởng tối đơn giản một thức, thế nhưng uy lực vẫn vô cùng đáng sợ, thậm chí có thể nói là Vương Hạo Thần trạng thái bình thường tối cường một chưởng, tại Ngũ Tinh Vũ Đồ cảnh giới, hầu như không tìm ra người có thể tiếp được một chưởng này.

- Oanh!

Quyền chưởng va chạm, tạo nên một cỗ xung động đáng sợ, Đồng Tinh Vân mặc dù đã có dự liệu, sớm lui ra xa, thế nhưng vẫn bị dư ba chấn cho không ngừng lui về sau, cả người khí huyết quay cuồng.

Vương Hạo Thần và Đồng Thiên Tân so chiêu, khiến cho mặt đất run chuyển trong phút chốc, bụi mù bay tứ tung, tạm thời che khuất thân ảnh của hai người.

- Phụ thân đến cùng đang làm cái gì? Ngay cả Thiết Sơn Quyền đều thi triển đi ra, cho dù là muốn thử tài Thần đệ cũng không cần nặng tay như vậy a?

Đồng Tinh Vân trong lòng vô cùng lo lắng, nàng hiện tại đại khái có thể đoán ra Đồng Thiên Tân mục đích, chính là muốn thử Vương Hạo Thần thực lực, thế nhưng hai bên thực lực chênh lệch nhiều như vậy, phụ thân nàng lại đem bản thân thông thạo nhất Thiết Sơn Quyền thi triển ra, cái này sao có thể coi là thử tài? Căn bản là đề đối phương ra đánh còn không sai biệt lắm.

Tất nhiên, Đồng Tinh Vân cũng không lo lắng Đồng Thiên Tân sẽ trực tiếp Vương Hạo Thần, nàng hiểu rõ phụ thân nàng cách làm, hẳn không phải người hiếu sát như vậy, cho dù đánh bại được Vương Hạo Thần đến sau cùng cũng sẽ thu tay lại.

Nàng lo là lo Vương Hạo Thần chịu một quyền của Đồng Thiên Tân sẽ bị thương, hơn nữa thương tích chỉ sợ sẽ không nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Vừa ý

Bụi mù tan đi, hai đạo thân ảnh chậm rãi hiện ra trước mắt Đồng Tinh Vân.

Trong hai người, Vương Hạo Thần bộ dáng lúc này thực sự không được tốt lắm, bạch y trên thân bị chấn nát nhiều chỗ, sắc mặt tái nhợt, mặt đất dưới chân hắn bị cày thành hai đạo vết lõm thật sâu dài mấy mét, chính là do hai chân của hắn khi tỷ đấu với Đồng Thiên Tân lui lại tạo thành.

Mà Đồng Thiên Tân thì nhàn nhã đứng tại chỗ, trên người y phục chỉnh tề, sắc mặt hồng hào như không có chuyện gì xảy ra.

Hai người thực lực cao thấp vừa nhìn đã thấy rõ.

Không có cách, hai bên tu vi chênh lệch quá xa, cái này so đấu kỳ thực vốn là không công bằng.

Chỉ là, Đồng Thiên Tân tuy rằng chiến thắng, thế nhưng sắc mặt cũng không có đắc ý, lấy hắn tu vi, chiến thắng một cái Ngũ Tinh Vũ Sĩ mà còn cảm thấy vui mừng thì hẳn đúng là sống uổng rồi.

Đồng Thiên Tân lúc này đưa mắt nhìn đầu quyền của mình, nơi đó vậy mà bị bóng không nhẹ, một số chỗ da thịt còn bị đốt cháy, hiển nhiên là bị hoá kinh của Cửu Dương Phản Thiên Chương tạo thành.

Đồng Thiên Tân một mặt ngờ ngạc nhìn lấy vết thương trên tay, tuy rằng vết thương này đối với hắn không tính là cái gì, hoàn toàn không ảnh hưởng đến chiến lực, thế nhưng hắn hiện tại nói thế nào cũng là nửa bước Vũ Linh cảnh, lại bị một cái Vũ Sĩ đã thương, đây là nói đùa sao?

Mất một lúc lâu để bình phục lại tâm tình, Đồng Thiên Tân lúc này mới đưa mắt nhìn Vương Hạo Thần, trong mắt tràn đầy kinh ngạc và khó có thể tin thần sắc, có chút tán thưởng nói:

- Tiểu hữu không chỉ tuổi còn trẻ đã có tu vi Ngũ Tinh Vũ Sĩ, mà còn có chiến lực vượt qua tu vi, thiên phú của tiểu hữu thật là để cho bản gia chủ phải khâm phục!

Vương Hạo Thần sau một lúc đề khí, thần sắc cũng đã có phần khá hơn, nguyên khí vốn chạy loạn trong thể nội cũng từ từ bình ổn lại, chấp tay khiêm tốn nói:

- Thế bá quá lời, nếu không phải thế bá giữa đường thu bớt kinh lực, tại hạ e rằng ngay cả một quyền của người đều không ngăn nổi!

Lời hắn nói chính là sự thật, Đồng Thiên Tân tu vi có thể chưa khôi phục đến đỉnh phong, thế nhưng cũng không phải là người mà một kẻ chỉ mới đạt tới Ngũ Tinh Vũ Sĩ như hắn có thể đối kháng, vừa rồi giao thủ, Đồng Thiên Tân bề ngoài đã tung hết toàn lực đánh ra một quyền, thế nhưng Vương Hạo Thần lại biết rõ, đối phương là giữa đường thu lại hơn chín thành lực lượng, nếu không, Vương Hạo Thần thân thể cho dù đã tu luyện Bất Hủ Thiên Kinh cũng sẽ lập tức bị đánh nổ thành một bãi huyết vụ.

- Ha ha! Bản gia chủ thân là Vũ Linh, nếu như toàn lực ra tay đối phó một Vũ Sĩ như ngươi, ta coi như có thể chết đi được rồi!

Đồng Thiên Tân cười lớn một tiếng, đáp.

Kỳ thực, hần còn một câu chưa có nói, đó là ban đầu hần đúng là chỉ xuất ra một quyền lực lượng tương đương với Ngũ Tinh Vũ Sĩ lực lượng, thế nhưng khi đối kháng Vương Hạo Thần một chiêu Liệt Hoà Phách Không liền lập tức kinh hải phát hiện bản thân Thiết Sơn Quyền vậy mà không phải thiếu niên đối thủ, trong lúc cấp bách buộc phải đem lực lượng điên cuồng kéo lên đến Cửu Tinh Vũ Sĩ đỉnh phong hầu như chạm tới Vũ Sư cánh cửa, mới chặn được Vương Hạo Thần một chiêu đáng sợ kia, thế nhưng quyền đầu như cũ vẫn bị thương nhẹ, cả người khí huyết chấn động.

Có thể nói, nếu vừa rồi Đồng Thiên Tân hần không phản ứng nhanh, có lẽ dựa vào một thân tu vi nửa bước Vũ Linh của hần sẽ không chết, thế nhưng trọng thương là chắc chắn, nói không chừng sẽ có một bộ phận thân thể bị hoá kinh của Cửu Dương Phần Thiên Chưởng đốt cháy.

Đến lúc đó, Đồng Thiên Tân mặt mọ e rằng không biết phải ném đi đâu.

Vương Hạo Thần không biết chuyện này, dù sao hần chỉ là Vũ Sĩ, động tác của Vũ Linh hần thực sự rất khó có thể nhìn thấy hoàn toàn.

- Thế bá! Không biết hiện tại ta có đủ năng lực để làm vị hôn phu của Tinh Vân tỷ hay không?

Vương Hạo Thần không kiêu ngạo không siểm nịnh nói, thế nhưng Đồng Thiên Tân lại từ trong thanh âm của hần cảm nhận được một cỗ tự tin khiến lòng người cảm phục.

Đồng Thiên Tân không khỏi chăm chú nhìn Vương Hạo Thần hồi lâu, không thể không nói, thiếu niên này cho hần một loại cảm giác người này giống như rồng phượng trong loài người, loại cảm giác này, hần ngay cả trên thân Đồng gia đệ nhất thiên tài Đồng Thanh Cương đều không cảm nhận được.

Cái quan trọng nhất chính là, Vương Hạo Thần tâm tình thực sự dễ cho hần cực kỳ thưởng thức, 17 tuổi tu vi Ngũ Tinh Vũ Sĩ, chiến lực lại vượt xa cảnh giới bản thân, bậc này thiên phú tại Bắc Hải Trần đủ để xưng hùng xưng bá trong thế hệ trẻ, thế nhưng lại không có một chút ngạo mạn, khi đối mặt với Vũ Linh như hần càng không có chút kiêu ngạo hay khiếp nhược, một mực trầm ổn đến khó tin.

Đồng Thiên Tân không thể dối lòng, hần đối với thiếu niên này thực sự rất hợp ý.

Hần cũng tin tưởng, bất cứ người cha nào thấy con gái mình có được vị hôn phu như vậy đều sẽ hài lòng vô cùng.

Vì thế, Đồng Thiên Tân liền khẽ mỉm cười, nói:

- Rất xứng! Đồng Thanh Chi không thể so sánh với ngươi!

Lời nói hần nói là hoàn toàn thật tâm, đừng nói là Đồng Thanh Chi, ngay cả Đồng Thanh Cương theo hần đều không thể sánh với thiếu niên trước mặt.

Đồng Tinh Vân một bên vốn dĩ đang căng thẳng gần chết, nay nghe phụ thân chính miệng nói vậy liền thả lỏng, vẻ mặt vui cười chạy đến bên cạnh Đồng Thiên Tân, ôm lấy hần cánh tay mà nói:

- Phụ thân! Ta đã nói, Thần đệ thiên tư tuyệt đối hơn xa tên Đồng Thanh Chi kia! Ngươi ban đầu lại không tin ta!

- Nha đầu ngươi a!

Đồng Thiên Tân cười khổ, hần không phải chỉ là muốn kiểm chứng một chút sao?

- Hạo Thần! Ta tuy không ngăn cản các ngươi sự tình, thế nhưng Đồng gia chỉ nhân chưa chắc đã nguyện ý! Đến lúc đó, ta e chúng ta sẽ gặp không ít rắc rối!

Đồng Thiên Tân nghiêm túc nhìn Vương Hạo Thần nói.

Bản thân hần đã chấp nhận Vương Hạo Thần người con rể này, vì thế liền trực tiếp gọi thẳng tên của đối phương.

Vương Hạo Thần nghe vậy cũng khẽ gật đầu, chuyện Đồng gia chia ra hai phe phái hần đã biết, mình lúc này “đoạt” đại trưởng lão cháu dâu tương lai, đối phương chắc chắn sẽ có cơ để gây sự.

Đương nhiên, Vương Hạo Thần cũng không cho rằng Đồng Thiên Tân thực sự bất tài đến mức để người ta đánh đến cửa vẫn không phản kháng, nếu hần là kẻ mềm yếu như vậy cái ngôi vị gia chủ này đã sớm đổi chủ rồi.

Vương Hạo Thần đoán không sai, Đồng Thiên Tân lại nói tiếp:

- Những cái lão gia hoá kia chắc chắn sẽ không bỏ thân phận mà ra tay với ngươi, cho dù bọn hần có gan ta cũng sẽ ra tay ngăn lại giúp ngươi! Bất quá tại Đồng gia thế hệ trẻ, Đồng Thanh Chi còn không phải người mạnh nhất, đại ca hần Đồng Thanh Cương, mới là vương giả chân chính!

- Cả Đồng gia thế hệ trẻ hiện nay, người có thể gây khó cho ngươi cũng chỉ là Đồng Thanh Cương, người này mấy tháng trước tu vi đã đạt tới Bát Tinh Vũ Sĩ đỉnh phong, hơn nữa mơ hồ còn có năng lực vượt cấp khiêu chiến, là một cái cường địch! Đại trưởng lão sau khi biết chuyện của các ngươi 9 phần 10 sẽ sai Đồng Thanh Cương đến gây sự với ngươi! Lúc đó ngươi chắc chắn sẽ gặp rất nhiều rắc rối!

Nghe phụ thân nói vậy, Đồng Tinh Vân trong mắt cũng lộ ra vẻ lo lắng, nàng biết Đồng Thanh Cương thiên phú cao đến mức nào, trước khi Vương Hạo Thần đến, tại Bắc Hải Trần thế hệ trẻ căn bản không có người có thể tiếp được hần một chiêu, hoàn toàn có thể xem hần là “độc cô cầu bại” trong lứa

vũ giả cùng thế hệ.

Lúc này Vương Hạo Thần sớm muộn cũng phải đối đầu với người này, chỉ là hai bên chênh lệch ít nhất cũng là ba cái tiểu cảnh giới, Vương Hạo Thần thực sự có thể thắng sao?

Theo nàng nghĩ, nếu là Vương Hạo Thần có thêm một chút thời gian tu luyện, vượt qua Đồng Thanh Cương là chuyện sớm muộn, thế nhưng bây giờ mà muốn đánh bại đối phương, e rằng rất khó.

Vương Hạo Thần thần sắc cũng hơi ngưng trọng, Bát Tinh Vũ Sĩ đỉnh phong, Đồng Thanh Cương có tu vi bậc này đúng là kinh địch của hắn, hắn cho dù trên lý thuyết là có thể vượt qua bốn tiểu cảnh giới chiến đấu, thế nhưng lại chưa từng trải qua thực chiến nên không dám chắc, huống hồ Đồng Thanh Cương tựa hồ cũng có vượt cấp khiêu chiến năng lực, tuy rằng nhiều nhất chỉ là một tinh, thế nhưng cũng đã rất khó giải quyết, dù sao hắn so với Đồng Thanh Cương vốn đã thấp hơn ba tiểu cảnh giới.

Vì thế, nếu như một trận chiến giữa hắn và Đồng Thanh Cương thực sự xảy ra, thắng bại thực sự có chút khó đoán.

Đồng Thiên Tân nhìn ra Vương Hạo Thần tâm sự, bỗng nhiên hỏi:

- Hạo Thần! Ngươi vừa rồi một chương, hắn là đã xuất toàn lực đi?

- Cũng không sai biệt lắm!

Vương Hạo Thần đáp.

Hắn cảm thấy cũng không cần phải dấu diếm thứ gì, vừa rồi một chiêu Liệt Hoả Phách Không hầu như là một chương mạnh nhất của hắn ở trạng thái toàn thịnh, nếu thực sự muốn tăng thêm uy lực, chỉ còn cách vận dụng Phệ Huyết Thánh Hoả lực lượng dung nhập vào trong chương pháp, đem Cửu Dương chân lực cùng với Phệ Huyết Thánh Hoả lực lượng dung hợp, từ đó mới có thể đem chương pháp uy lực một lần nữa đề thăng.

Bất quá cách làm này rất nguy hiểm, bởi vì đem hai cỗ lực lượng cực nóng này dung hợp lại một chỗ chắc chắn sẽ tạo ra một cỗ hoả kinh mạnh mẽ hơn gấp bội, có nhiều khả năng sẽ vượt quá nhục thân năng lực chịu đựng, cuối cùng biến thành dẫn hoả tự thiêu bản thân.

Vương Hạo Thần biết rõ điều này, vì thế hắn mới một mực không dám thử, dù rằng hắn cũng biết, một khi thực hiện thành công chắc chắn có thể đem Cửu Dương Phần Thiên Chương uy lực bạo tăng một mảng lớn, nói không chừng có thể khiến cho uy lực của bộ chương pháp đủ để so sánh với một ít yếu nhược Vũ Sư đánh ra chương pháp.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Đại trưởng lão

Đồng Thiên Tân nghe Vương Hạo Thần nói vậy không khỏi lo lắng, một chương Liệt Hoả Phách Không của Vương Hạo Thần vừa rồi tuy đã đạt đến Cửu Tinh Vũ Sĩ lực công kích, thế nhưng còn không có cách nào chính diện đánh bại một vị Cửu Tinh Vũ Sĩ, nếu như đó đã là toàn bộ thực lực của Vương Hạo Thần, vậy phân thắng của hắn trước Đồng Thanh Cương chỉ có một nửa.

- Ta là đang ảo tưởng cái gì a?

Đồng Thiên Tân cười khổ một tiếng, cảm thấy mình đang quá mức kỳ vọng vào Vương Hạo Thần, đối phương ở cái tuổi này tu vi đã đạt tới Ngũ Tinh Vũ Sĩ, hơn nữa mơ hồ còn có được vượt qua bốn tiểu cảnh giới khiêu chiến năng lực, năng lực như vậy, hắn cả đời đều chưa gặp qua một cái tương tự, làm sao còn có thể kỳ vọng đối phương càng thêm yêu nghiệt hơn đây?

Đồng Thiên Tân lắc đầu, không nghĩ đến chuyện này nữa, lại nhìn Đồng Tĩnh Vân nói:

- Vân nhi, ngươi dẫn Hạo Thần đi tham quan chúng ta Đồng gia trước! Phụ thân còn một số việc phải xử lý!

- Vâng!

Đồng Tĩnh Vân đối với lời nói của cha nàng lần này không có phản đối, rất vui vẻ dẫn Vương Hạo Thần đi dạo Đồng gia, đồng thời làm một cái “ hướng dẫn viên du lịch ” cho hắn.

Đội hai người đi rồi, Đồng Thiên Tân hướng xung quanh khẽ gọi:

- Đồng Tứ!

Thanh âm vừa dứt, một đạo thân ảnh mặc hắc bào liền xuất hiện ở trước mặt Đồng Thiên Tân, quỳ một chân dưới đất, cung kính nói:

- Gia chủ, có gì phân phó?

Người này, là Đồng Thiên Tân cận vệ, đồng thời là người xếp thứ tư trong Đồng gia 24 hộ vệ, khi Đồng Thiên Tân bế quan, hẳn chính là người làm tất cả những công việc thay cho gia chủ, có thể nói là Đồng Thiên Tân cái bóng, là người hiếm hoi trong số 24 hộ vệ một lòng trung thành tuyệt đối với Đồng Thiên Tân.

Ngay cả khi Đồng Thiên Tân đã xuất quan, Đồng Tứ vẫn không có rời đi quá xa, mà ở tại phụ cận, tùy thời đều có thể bảo vệ gia chủ.

Đồng Thiên Tân nhìn Đồng Tứ một cái, nói:

- Lệnh cho người lập tức đem chuyện của Vân Nhi và Hạo Thần công bố ra! Nhớ kỹ, không cần dấu diếm bất cứ điều gì, cứ nói ra tất cả những gì người đã thấy và đã nghe!

- Tuân lệnh!

Đồng Tứ không quan tâm Đồng Thiên Tân ra lệnh là gì, hẳn chỉ ghi nhớ rồi sẽ làm theo, bởi vì hẳn là Đồng Thiên Tân cái bóng.

.....

Đồng Tứ làm việc rất nhanh chóng, không bao lâu sau, tin tức Vương Hạo Thần trở thành Đồng Tĩnh Vân vị hôn phu, liền lan truyền khắp Đồng gia, không người không biết.

Chuyện này, dẫn đến Đồng gia chỉ nhân một hồi náo loạn.

- Người nghe gì chưa? Chúng ta Đồng gia đại tiểu thư vậy mà đã có vị hôn phu, hơn nữa người kia chỉ là một thiếu niên mà thôi!

- Cái gì? Không phải nói, Đại tiểu thư vị hôn phu là Thanh Chi thiếu gia hay sao, bây giờ làm sao lại đổi thành một cái thiếu niên rồi?

- Ta nghe nói, Đại tiểu thư trước giờ vốn không thích Thanh Chi thiếu gia! Ta đến cùng vẫn không hiểu lý do tại sao! Bây giờ thì đã rõ, hoá ra là nàng đã có người trong lòng a!

- Hừ! Đại tiểu thư thật đúng là tùy tiện, lại chọn một cái ngoại nhân làm vị hôn phu! Không phải người của Đồng gia, tiểu tử tên gọi Vương Hạo Thần kia thiên phú sao có thể so sánh với Thanh Chi thiếu gia? Đây không phải là đánh chúng ta Đồng gia bộ mặt hay sao?

- Ha ha! Cái này người ngược lại sai lầm, ta nghe nói, thiếu niên tên Vương Hạo Thần kia thiên phú cực cao, năm nay mới 17 tuổi đã có tu vi Ngũ Tinh Vũ Sĩ, ngay cả gia chủ, đều đối với hắn cực kỳ hài lòng!

- Mới 17 tuổi đã là Ngũ Tinh Vũ Sĩ? Ha ha, người thật là biết tấu hài a! Không nói tới việc người này vốn không phải là ta Đồng gia chi nhân, căn bản không có khả năng đạt đến cảnh giới như vậy! Lại nói, cho dù là chúng ta Đồng gia đều chưa từng xuất hiện thiên tài yêu nghiệt như vậy bao giờ! Loại thiên tài mà Đồng gia chúng ta không có, tại Bắc Hải Trần tuyệt đối không có khả năng sinh ra!

- Người nói không sai! Tại Bắc Hải Trần cũng chỉ có Đồng gia chúng ta mới có năng lực bồi dưỡng ra loại thiên tài đứng đầu, thế nhưng hầu như không có khả năng đào tạo ra một cái thiên tài mới 17 tuổi liền có tu vi Ngũ Tinh Vũ Sĩ! Hơn nữa từ trước đến nay, ta còn chưa từng nghe thấy tại Bắc Hải Trần có thiên tài tên Vương Hạo Thần! Cho dù là có, người này chẳng qua cũng chỉ là một cái vô danh tiểu tốt nhân vật mà thôi, sao có thể so sánh với chúng ta Đồng gia thiên tài?

- Hừ! Các người không tin cũng không sao, thông tin này chính là do Đồng Tứ đại nhân tự mình thông báo! Hẳn là gia chủ thân tín nhất người, chẳng lẽ còn có thể nói bậy hay sao?

- Mặc người nói thế nào, ta chắc chắn không tin tưởng, một cái ngoại nhân lại có thiên phú cao hơn có Thanh Chi thiếu gia! Cái này căn bản không có khả năng!

- Nào chỉ là cao hơn Thanh Chi thiếu gia, nếu như lời đồn là thật, vậy Vương Hạo Thần thiên phú kỳ thực còn cao hơn cả Thanh Cương thiếu gia! Phải biết cho dù là Thanh Cương thiếu gia năm đó, tại 17 tuổi còn không có thành tựu lớn như vậy a!

- Nói bậy! Tiểu tử kia thân phận gì? Đừng nói là Thanh Cương thiếu gia, cho dù chỉ là Thanh Chi thiếu gia hẳn đều không so nổi! Đây chắc chắn là lời đồn nhảm!

Đồng gia chi nhân không ngừng tranh luận, người nào người nấy nước bọt văng tung toé, cãi cọ tới quên cả trời đất.

Đương nhiên, bất ngờ nhất, không phải ai khác, chính là Đồng Thanh Chi và Đại trưởng lão đám người.

.....

- Choang!

Đồng Thanh Chi vốn dĩ đang nằm ở trên giường điều trị thương thế, sau khi nghe được tin tức này liền giật đến mức quăng vỡ chén thuốc trong tay, thất

kiểu gần như bốc khói.

- Khốn kiếp! Đến tột cùng là kẻ nào dám cướp lão tử vị hôn thê?

Đồng Thanh Chi trong lòng phiền muộn không thể tả, đồ mặt tá tai quá lớn, dọa cho một tên người hầu ở bên ngoài không nhận được phải che lỗ tai.

Đồng Thanh Chi không lâu trước đó bị Vương Hạo Thần đánh trúng một chưởng, nửa sống nửa chết được khiêng về Đồng gia, đến bây giờ vẫn chưa xuống giường được, vốn dĩ đang âm ức chưa ngoai, nay lại nghe được hung tin như vậy, đến cho hấn cả người đều nhanh tức điên.

- Thanh Chi! Bình tĩnh một chút!

Bên cạnh Đồng Thanh Chi lúc này có một lão già đang ngồi trên ghế gỗ, thấy hấn gào thét liền không khỏi nhũu mày, trầm giọng có chút uy nghiêm nói.

Lão già này nhìn qua cũng không quá già nua, cùng lắm là 54, 55 tuổi, khuôn mặt bình thường, chỉ có đôi mắt ẩn chứa vẻ thâm thúy mà âm trầm nổi bật.

Người này không phải ai khác, chính là Đồng Thanh Chi phụ thân, đồng thời cũng Đồng gia Đại trưởng lão – Đồng Khải Mặc.

Tại Đồng gia hiện nay, có hai nhân vật phong vân, nếu có ai hỏi người nào có chức vị cao nhất, vậy người đó hấn là đương nhiệm gia chủ Đồng Thiên Tân, thế nhưng nếu là có người hỏi ai là người nắm giữ nhiều quyền lực nhất, vậy 9 phần 10 tất cả đều nói người đó là Đại trưởng lão Đồng Khải Mặc.

- Phụ thân! Ta vị hôn thê bị người khác cướp mất, hơn nữa người kia chỉ là một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa! Người nói ta làm sao có thể bình tĩnh?

Đồng Thanh Chi tức giận nói, dường như chỉ hận lúc này bản thân đang bị thương nặng, nếu không nhất định phải chạy đi tìm Đồng Tĩnh Vân cái kia tiện nhân tính sổ.

- Hừ! Tiểu tử miệng còn hôi sữa? Ta dường như nghe nói người kia chẳng qua chỉ mới 17 tuổi liền là Ngũ Tinh Vũ Sĩ, so với người còn cao hơn mấy cái tiểu cảnh giới đây?

Đồng Khải Mặc so với Đồng Thanh Chi phải ỏn trọng hơn vô số lần, một cặp mắt lạnh lùng khẽ nhìn Đồng Thanh Chi một cái, nói.

- Phụ thân, cái tin tức nhảm nhí này mà người cũng tin? Tại Bắc Hải Trấn, ngoại trừ đại ca, còn có ai có thể hơn được ta về mặt thiên phú? 17 tuổi Ngũ Tinh Vũ Sĩ... ha ha, cái này nhất định là do Đồng Thiên Tân bịa ra để bảo vệ mặt mũi của mình a!

Đồng Thanh Chi lập tức đáp, trong lòng căn bản không tin mấy cái tin tức này.

Đồng Khải Mặc thì ngược lại, không có giống như nhi tử của mình suy nghĩ đơn giản như vậy, hấn cùng Đồng Thiên Tân đấu quá lâu, cũng hiểu tương đối rõ con người của đối phương, người này suốt đời làm việc cẩn trọng, lời hấn đã nói ra vậy chắc chắn là sự thật, tuyệt đối sẽ không vì sĩ diện nhất thời mà thối phòng sự tình.

Thế nhưng là, Đồng Khải Mặc hấn đồng dạng cũng nghi hoặc, Bắc Hải Trấn thiên tài danh sách hấn nắm rất rõ, căn bản không có một ai có thể tại 17 tuổi đặt chân Ngũ Tinh Vũ Sĩ tu vi, vậy Đồng Thiên Tân, rốt cuộc là từ đâu tìm tới một cái yêu nghiệt như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Nhìn thấu

Đồng Khải Mặc trước giờ làm người luôn luôn tính toán trước sau, hấn lúc này mặc dù nắm giữ lợi thế trong việc tranh đoạt ngôi vị gia chủ, thế nhưng hấn tuyệt đối sẽ không xem thường Đồng Thiên Tân, nói gì thì nói, gần 10 năm trước, hấn chính là bại trong tay Đồng Thiên Tân, lúc này khó khăn lắm mới có cơ hội lật bàn, hấn nhất định sẽ không phung phí.

Đồng Khải Mặc mặc kệ Đồng Thanh Chi vẫn đang cãi nhai, im lặng suy nghĩ hồi lâu, sau đó mới khẽ nói:

- Trong thế hệ trẻ hiện nay, ngoài đại ca người, tựa hồ không có người tu vi vượt qua Ngũ Tinh Vũ Sĩ! Bất quá, người mạnh hơn người thì chưa hấn là không có!

Đồng Thanh Chi nghe vậy lập tức không hài lòng, khó chịu nói:

- Ngoài đại ca còn có người mạnh hơn ta? Cái này làm sao có thể?

- Làm sao không có? Người mấy ngày trước đánh người trọng thương, không phải là một cái hay sao?

Đồng Khải Mặc xem thường liếc Đồng Thanh Chi một cái, nói.

Bị khơi lại chuyện cũ, Đồng Thanh Chi sắc mặt lập tức trở nên khó coi, không biết nên đáp lại như thế nào.

Lần đó, hẳn chính là mang tâm thái của kẻ mạnh đối mặt với thiếu niên không rõ lai lịch kia, cho rằng tại Bắc Hải Trấn ngoài đại ca không có ai là đối thủ của mình, vì thế đối với thiếu niên kia một mực rất xem thường.

Thế nhưng để cho hắn không ngờ chính là, đối phương thực lực không ngờ mạnh mẽ đến khó tin, hai bên chỉ giao thủ một chiêu hắn liền đại bại, thậm chí bị đánh đến hôn mê bất tỉnh.

Thậm hơn chính là, một chương của đối phương ẩn chứa hoả kinh cực kỳ đáng sợ, khiến cho Đồng Thanh Chi ngay cả khi đã tỉnh lại cũng không cách nào khu trục trong thời gian ngắn, nếu không phải có Đồng Khải Mặc hôm nay ra tay giúp hắn đẩy hoả kinh ra ngoài, e rằng hắn còn phải ăn không ít đau khổ đây.

Trận thua đó, Đồng Thanh Chi có thể nói rằng một phần nguyên nhân là bởi vì mình chủ quan khinh địch, thế nhưng cái này cũng không phủ nhận sự thật rằng thiếu niên kia thực lực mạnh hơn hắn nhiều lắm, hơn nữa niên kỷ so với hắn càng thêm trẻ tuổi, cái này để cho Đồng Thanh Chi mấy ngày qua vẫn không cách nào chấp nhận.

Đồng Thanh Chi xưa nay không coi ai ra gì, nay đột nhiên thảm bại, tự nhiên không cam lòng thừa nhận thua cuộc, cố gắng đem Vương Hạo Thần hình ảnh xua đi, Đồng Khải Mặc lúc này nhắc đến, đúng là đã chạm vào vết thương chưa lành của hắn.

Đồng Khải Mặc khẽ hừ một tiếng, thân làm cha, hẳn hiểu rất rõ hai người con của mình, xét về thiên phú, kỳ thực Đồng Thanh Chi không kém hơn đại ca của hắn bao nhiêu, thế nhưng hắn lại một mực bị Đồng Thanh Cương bỏ xa, bởi vì hắn võ đạo chỉ tâm quá mức kém cỏi, vừa kiêu ngạo lại vừa thiếu ý chí tiến thủ, vì thế thành tựu đương nhiên sẽ có hạn.

Chính vì vậy, Đồng Khải Mặc mới luôn luôn không xem trọng Đồng Thanh Chi, ngược lại đối với Đồng Thanh Cương lại toàn lực vun đắp có thừa, khiến cho hai huynh đệ chênh lệch ngày một xa.

- Thanh Chi! Trước đó người đánh bại ngươi, là dùng mấy chiêu? Có sử toàn lực hay không?

Đồng Khải Mặc trầm giọng hỏi.

Đồng Thanh Chi nghe vậy ánh mắt liền khẽ lấp lánh, phụ thân hỏi, hắn không thể không trả lời, bất quá nhất định phải tránh nặng tìm nhẹ, khiến cho trận thua của mình bớt khó coi một tí.

Bất quá Đồng Khải Mặc đã lập tức nhìn ra suy nghĩ của hắn, khẽ hừ nói:

- Nói sự thật, không thêm không bớt! Đừng nghĩ lừa được ta!

Đồng Thanh Chi hết đường xoay xở, đành phải nói ra sự thật, không dám kể sai một chi tiết.

Nghe Đồng Thanh Chi một mạch kể hết mọi chuyện, Đồng Khải Mặc thần sắc liền trở nên có chút trầm ngâm, hồi lâu mới nói:

- Chỉ dùng một chương liền trọng thương ngươi, hơn nữa dường như còn không có dùng toàn lực... người này tuổi còn trẻ mà tu vi dường như đã sánh ngang với nhiều vũ giả đời trước! Ít nhất so với ngươi phải cao hơn ba, bốn tiểu cảnh giới! Trong thế hệ trẻ tại Bắc Hải Trấn, đúng là chỉ có Thanh Cương mới có thể thắng được hắn!

Đồng Khải Mặc không hổ là cường giả lâu năm, chỉ qua lời kể của Đồng Thanh Chi liền đoán ra được tu vi của Vương Hạo Thần, tuy rằng vẫn chưa thể hoàn toàn xác định, thế nhưng đã rất tiếp cận rồi.

Đồng Thanh Chi trong lòng âm thầm kinh hãi, hắn biết tu vi của Vương Hạo Thần ngày đó chắc chắn cao hơn bản thân, thế nhưng lại không nghĩ tới lại chênh lệch nhiều như vậy, khó trách chỉ đấu một chiêu hắn liền bại trận thế thảm.

Lại nói, tên tiểu tử kia tuổi mới bao nhiêu, tu vi sao lại cao đến mức dọa người như vậy? Phải biết, năm xưa coi như là đại ca hắn cũng không có yêu nghiệt tới mức đó a!

Bỗng nhiên, Đồng Thanh Chi dường như nghĩ tới cái gì, có chút không dám khẳng định nhìn Đồng Khải Mặc nói gấp:

- Phụ thân! Ngươi là muốn nói, tiểu tử đó chính là vị hôn phu của Đồng Tĩnh Vân cái kia tiện nhân a?

Đồng Khải Mặc cười nhạt một tiếng, đáp:

- Xem như ngươi còn không quá ngu!

Nghe Đồng Khải Mặc nói như vậy, Đồng Thanh Chi xem như đã biết được kết quả, thần sắc không khỏi ủ rũ, nếu là kẻ khác dám đoạt vị hôn thê của hắn, hẳn nhất định sẽ không bỏ qua, thế nhưng nếu người đó là Vương Hạo Thần, vậy hắn thực sự không làm gì được đối phương, người ta chỉ dùng một chương, e rằng cũng đủ cho hắn đi dạo quỷ môn quan một vòng.

Nếu là Vương Hạo Thần không có hậu trường vững chắc, Đồng Thanh Chi có lẽ có thể nhờ đến Đồng Khải Mặc trợ giúp trấn áp đối phương, thế nhưng

đôi phương hết lần này đến lần khác lại có Đồng Thiên Tân chống lưng, vậy coi như là Đồng Khải Mặc tự mình xuất thủ cũng chẳng thể đụng tới một sợi tóc của Vương Hạo Thần.

Đồng Khải Mặc hiểu tâm sự của nhi tử, lòng mày nhú lại càng sâu.

Dựa theo lời kể của Đồng Thanh Chi và tin tức mới nhận được, hắn đã có thể xác định, người đã đánh trọng thương Đồng Thanh Chi mấy ngày trước và vị hôn phu của Đồng Tĩnh Vân là cùng một người.

Thân làm cha, Đồng Khải Mặc tự nhiên là muốn giúp Đồng Thanh Chi đòi một cái công đạo, thế nhưng Vương Hạo Thần có hậu trường là Đồng Thiên Tân, chi cần vị gia chủ Đồng gia này còn sống một ngày, Đồng Khải Mặc hẳn muốn động Vương Hạo Thần có thể nói là khó như lên trời.

Muốn để cho Đồng Thiên Tân không có lý do can dự, vậy chỉ còn cách cử thế hệ trẻ vũ giả ra khiêu chiến, thế nhưng đến cả Đồng Thanh Chi được xưng là Đồng gia đệ nhị thiên tài cũng không tiếp nổi Vương Hạo Thần một chiêu, kẻ khác đi lên chẳng phải là chịu chết hay sao?

- Chẳng lẽ chỉ còn cách để cho Thanh Cương ra trận hay sao?

Đồng Khải Mặc trong lòng khó xử vô cùng.

Tại Bắc Hải Trấn, trong cùng thế hệ chỉ có duy nhất Đồng Thanh Cương là có thể chiến thắng Vương Hạo Thần, thế nhưng hiện tại Đồng Thanh Cương đang bế quan khổ tu, thật không tiện xuất chiến, không phải vạn bất đắc dĩ, Đồng Khải Mặc thực sự không muốn làm gián đoạn đối phương.

Bất quá, Đồng Thanh Chi cưới Đồng Tĩnh Vân chính là một bước quan trọng trong kế hoạch của Đồng Khải Mặc, từ đó dựa vào Đồng Tĩnh Vân mà chế phục Đồng Thiên Tân. Có thể nói, chi cần Đồng Thanh Chi lấy được Đồng Tĩnh Vân, Đồng Khải Mặc hẳn kế hoạch gần như đã thành công một nửa, vì thế hắn thật sự không cam lòng bỏ đi một bước này.

Nếu chỉ là chuyện của nhi tử, Đồng Khải Mặc có thể miễn cưỡng cho qua, thế nhưng đây là chuyện liên quan đến tâm huyết nửa đời bản thân hắn, thực sự không thể thất bại, bảo Đồng Khải Mặc từ bỏ là chuyện không thể nào.

Đồng Khải Mặc do dự rất lâu, thế nhưng dần dần, ánh mắt của hắn lại trở nên cương quyết, trong lòng rốt cuộc đã có quyết định, mở miệng nói:

- Thanh Chi! Ngươi an tâm dưỡng thương, chuyện này ta đứng là không tiện nhúng tay vào! Bất quá còn có đại ca ngươi, chi cần ta đem chuyện này nói cho hắn, hẳn nhất định sẽ giúp ngươi lấy lại công đạo!

Đồng Thanh Chi nghe đến đại ca của mình liền mừng rỡ, vội vàng nói:

- Có đại ca ra tay, một trăm tên Vương Hạo Thần đều phải chết! Hai tiểu bối giao đấu, Đồng Thiên Tân lão thất phu kia cũng không tìm được lý do để làm khó chúng ta!

Trong mắt Đồng Thanh Chi, đại ca hắn tại trong thế hệ trẻ chính là vô địch, chi cần đại ca hắn chịu xuất thủ, Vương Hạo Thần cho dù có cường đại gấp mười lần cũng khó thoát khỏi cái chết, đến lúc đó, hắn thù xem như đã được báo.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Thăm dò

Tối hôm đó, rời đi Đồng Thanh Chi gian phòng về sau, Đồng Khải Mặc liền đi tới một gian nhà bí mật nằm sau phủ đệ của mình, cánh tay khẽ gõ cửa, cất giọng nói:

- Thanh Cương! Là ta!

Trong nhà im lặng một lúc, sau đó cửa phòng liền mở ra, một nam tử trẻ tuổi chậm rãi xuất hiện trước mặt Đồng Khải Mặc.

Nam tử này dung mạo có chút anh tuấn, thân hình rất cao lớn, nửa thân trên để trần lộ ra cơ bắp cuộn cuộn như có vô cùng vô tận lực lượng ẩn chứa bên trong, cặp mắt sáng rực, có chút dã tính như hổ, nhìn qua cực kỳ oai vệ.

Người này là Đồng Khải Mặc con trưởng – Đồng Thanh Cương!

Đồng Thanh Cương có mạnh hay không? Đáp án chắc chắn là rất mạnh, nếu không hẳn làm sao có thể xưng hùng một thế hệ trẻ tại Bắc Hải Trấn? Nếu hắn không mạnh, làm sao có thể khiến cho đệ đệ của mình kính phục như thần?

Đồng Thanh Cương từ nhỏ được phụ thân dùng tài nguyên tốt nhất bồi dưỡng, tạo ra căn cơ vững chắc, vì thế khi hắn lớn lên, trong cùng cảnh giới cơ hồ không gặp được địch thủ, một đường thắng lợi không ngừng, cho đến ngày hôm nay, nhiều người thậm chí đã không còn đem hắn xếp vào thế hệ trẻ, bởi

vì thực lực của hắn sớm đã mạnh hơn không ít vũ giả đời trước rồi.

Đồng Thanh Cương nhìn Đồng Khải Mặc, khẽ nói:

- Phụ thân! Ta trong lúc bế quan không thích bị người khác cắt đứt, ta nghĩ người biết điều này!

Đồng Khải Mặc cười khổ, hắn làm sao không rõ tính cách của nhi tử, nếu không phải lần này sự tình rất quan trọng, hắn cũng sẽ không phá lệ làm gián đoạn Đồng Thanh Cương tu luyện.

Đồng Khải Mặc cũng không vòng vo, trực tiếp đem mọi chuyện nói cho Đồng Thanh Cương, để hắn hiểu rõ tình hình.

Đồng Thanh Cương nghe xong, trong mắt vậy mà lộ ra một tia hứng thú, nói:

- Thú vị! Không nghĩ tới tại Bắc Hải Trấn còn có người như vậy! Vương Hạo Thần... người này coi như là không gây sự với ta, ta cũng sẽ tự mình tìm tới cùng hắn so chiêu!

Đồng Thanh Cương thân là một cái cuồng chiến chi nhân, luôn luôn yêu thích chiến đấu, chỉ là hắn tại Bắc Hải Trấn trong cùng thế hệ từ lâu đã không có địch thủ, vì thế hắn luôn cô độc, đây cũng là bi ai của hắn.

Lúc này biết được có một người có thể làm đối thủ của mình, Đồng Thanh Cương lập tức nổi lên chiến ý.

Đồng Khải Mặc khẽ gật đầu, cười nói:

- Có người xuất thủ, vậy phụ thân liền an tâm! Như vậy chúng ta ngày mai liền tới cửa khiêu chiến đối phương, lấy lý do là Vương Hạo Thần xuất thủ đã thương Thanh Chi trước, Thanh Cương ngươi tới thay đệ đệ đòi công đạo, vậy Đồng Thiên Tân cũng không thể làm gì! Chỉ cần người thắng trận, ta liền nhân lúc cháy nhà hôi của, cường ép đem chuyện hôn sự giữa Vương Hạo Thần và Đồng Tinh Vân phá bỏ, để cho nàng phải gả cho Thanh Chi!

Đồng Thanh Cương im lặng không đáp, hắn là một cái võ sĩ, trong lòng chỉ có võ đạo, chuyện của Đồng Thanh Chi hắn chưa bao giờ để ý, bởi vì người đệ đệ này thực lực kém hắn quá xa, theo hắn, người này nếu không có chung dòng máu với hắn thì căn bản không có tư cách đứng chung với bản thân.

Đồng Thanh Chi có thể luôn tôn sùng Đồng Thanh Cương, thế nhưng người làm đại ca như hắn lại thờ ơ với chuyện của Đồng Thanh Chi, hắn cũng không quan tâm đệ đệ mình cưới ai làm gì, nếu không phải trong chuyện lần này có một kẻ khiến cho hắn hứng thú thì cho dù Đồng Khải Mặc có tự mình nói cũng chưa chắc đã có thể khiến Đồng Thanh Cương bằng lòng ra trận.

Đồng Khải Mặc biết ý, vì thế liền nói:

- Thanh Cương! Nếu như ngươi đã quyết định xuất chiến, vậy phụ thân liền không quấy rầy ngươi nữa! Ngươi tiếp tục tu luyện, ngày mai theo ta đến chỗ Đồng Thiên Tân đòi người!

Nói rồi, liền xoay người ý muốn rời khỏi.

- Phụ thân! Cần gì phải vội như vậy?

Đồng Khải Mặc còn chưa đi được mấy bước, Đồng Thanh Cương thanh âm đã từ phía sau vang lên.

Đồng Khải Mặc hơi ngạc nhiên quay đầu lại, hiếu kỳ hỏi:

- Làm sao?

Đồng Thanh Cương khẽ cười, trong mắt xuất hiện một chút ngạo ý, chậm rãi nói:

- Vương Hạo Thần người này thực lực như thế nào ta còn chưa thực sự nắm rõ! Cũng không biết hắn có tư cách quang minh chính đại cùng ta đánh một trận hay không? Ta cũng không muốn đi lên gặp một cái tôm tép! Tốt nhất là để ta tới thăm dò thực lực của hắn một thoáng! Nếu thực lực của hắn đủ mạnh, vậy hắn liền có tư cách làm đối thủ của Đồng Thanh Cương ta, bất quá nếu như thực lực của hắn quá yếu, vậy ta liền trực tiếp một chiêu đánh gục hắn ngay đêm nay, để khỏi lãng phí thời gian!

Đồng Thanh Cương rất cuồng, thế nhưng hắn quả thật có vốn liếng để cuồng, hắn vô địch cùng thế hệ đã quá lâu, cảm giác không có địch thủ khiến hắn rất khó chịu, bất quá hắn là kẻ mạnh, hắn cũng có lòng kiêu ngạo của kẻ mạnh, lúc này có thể hắn có chút hứng thú với Vương Hạo Thần, bất quá cũng không hẳn là coi trọng đối phương.

Chính vì vậy, hắn mới có ý định đi thăm dò thực lực của Vương Hạo Thần, hắn muốn tự mình xem xét, người này có đủ tư cách để hắn nghiêm túc ứng phó hay không?

Theo hắn, người có thể khiến hắn nghiêm túc ứng phó đã là rất giỏi, còn về việc đánh bại hắn, đó là chuyện không có khả năng! Tại Bắc Hải Trấn, hay thậm chí là một số khu vực lân cận, Đồng Thanh Cương đều có tự tin quét ngang tất cả vũ giả cùng thế hệ! Người có thể đánh với hắn một trận có thể có, nhưng người có thể đánh bại hắn thì tuyệt đối không tồn tại!

Đồng Khải Mặc nghe nhi tử nói vậy, cũng hơi do dự, bất quá hắn đồng dạng hiểu rõ tính cách của Đồng Thanh Cương, chính mình trừ phi phong toả nơi

này, nếu không cần bản không thể ngăn được Đồng Thanh Cương hành động theo ý mình, cho dù bây giờ hắn có nói “không”, e rằng đối phương vẫn sẽ đi tìm Vương Hạo Thần so tài.

- Tốt! Người đi đi! Để bảo đảm an toàn, phụ thân sẽ giúp người hộ pháp!

Đồng Khải Mặc rút cuộc đồng ý.

- Vậy ta liền tạ phụ thân!

Đồng Thanh Cương cười đáp.

.....

Vương Hạo Thần một ngày hôm nay có thể nói là tương đương mệt mỏi, bởi vì hắn bị Đồng Tĩnh Vân lôi kéo đi khắp mọi nơi tại Đồng gia, không ngừng ở bên cạnh hắn lo âu cả ngày, Vương Hạo Thần tính tình xưa nay trầm tĩnh đương nhiên nhất thời không thể thích ứng với tính cách sôi động của Đồng Tĩnh Vân, vì thế cực kỳ đau đầu, bất quá hắn lại không thể không chờ cho nàng chút mặt mũi, chỉ có thể miễn cưỡng theo nàng vui chơi.

Lại nói, nếu không phải trời đã về đêm, e rằng Đồng Tĩnh Vân còn muốn kéo hắn đi đến nơi khác.

Đồng Thiên Tân để cho Vương Hạo Thần ở trong một gian nhà rộng lại gần phủ đệ của hắn và Đồng Tĩnh Vân, cái này để cho Vương Hạo Thần tương đối hài lòng, nếu như người “cha vợ” này để hắn phải cùng Đồng Tĩnh Vân ở chung một chỗ, vậy đêm nay hắn đừng hòng chợp mắt được một phút.

Đêm đã khuya, Vương Hạo Thần vẫn chưa ngủ, mà đang ngồi xếp trên giường tu luyện.

Thông thường mà nói, vũ giả tu vi đạt đến Vũ Sĩ không cần ngủ quá nhiều, thậm chí cho dù thức trắng mấy đêm liên tiếp đều không có ảnh hưởng quá lớn, bất quá thủy chung là vẫn cần, chẳng qua là ít hơn phạm nhân mà thôi.

Ngày hôm nay nghe Đồng Thiên Tân nói về Đồng Thanh Cương, Vương Hạo Thần đúng là cảm giác được một tia áp lực, để đề phòng vạn nhất, hắn nhất định phải nắm bắt thời gian tu luyện.

Thế nhưng là, Vương Hạo Thần còn chưa tu luyện được bao lâu, hắn hai mắt vốn đang nhắm lại đột nhiên mở ra, lông mày khẽ nhíu một cái, thân hình trong nháy mắt liền biến mất ngay tại chỗ.

.....

Đồng Thanh Cương và Đồng Khải Mặc sau khi bàn chuyện liền trực tiếp tìm đến chỗ ở của Vương Hạo Thần, khi đến nơi cũng chỉ có Đồng Thanh Cương tiến vào, còn Đồng Khải Mặc thì ở bên ngoài hộ pháp.

Đồng Thanh Cương có lòng tin với bản thân thì Đồng Khải Mặc cũng có lòng tin với nhi tử của mình, hắn tự tin tại Bắc Hải Trấn không có vũ giả cùng thế hệ nào có thể uy hiếp được Đồng Thanh Cương, càng không nói đến việc đánh bại con của hắn.

Phủ đệ cũng có người canh giữ, bất quá tu vi không cao, với năng lực của Đồng Thanh Cương, vượt qua những thị vệ này là chuyện quá mức đơn giản, hắn dễ dàng đi vào khoảng sân trong phủ đệ của Vương Hạo Thần.

Đến nơi này, Đồng Thanh Cương cũng không tiếp tục đi tới, bởi vì trước mặt hắn, không biết từ lúc nào đã có một bạch y nam tử đứng đợi ở đó.

Dưới ánh trăng sáng, Đồng Thanh Cương có thể thấy rõ dung mạo cực kỳ anh tuấn của đối phương, kết hợp với bạch y khiến đối phương càng thêm cao quý thoát tục, tựa như trích tiên, càng nhìn càng thấy bất phàm.

Mà Vương Hạo Thần, cũng đang đưa mắt đánh giá vị khách không mời này, xét về hình thể, Vương Hạo Thần chiều cao vốn đã là hạc trong bầy gà, thân hình của hắn mặc dù không cuộn cuộn cơ bắp như lực sĩ, thế nhưng cũng không ốm mà cực kỳ cân đối, có thể nói là hoàn mỹ, nhưng lúc này đứng trước mặt Đồng Thanh Cương hắn vậy mà cảm giác mình có chút nhỏ bé.

Đồng Thanh Cương rất cao to, thân hình cơ bắp tràn đầy dã tính của hắn khiến người đối mặt cảm giác như đang nhìn thấy một toà núi nhỏ, đồng thời còn có cảm giác mình không phải đang đối mặt với con người, mà là một đầu mãnh hổ.

Hai người chỉ vừa tiếp xúc, liền biết được, kẻ đứng trước mặt mình hoàn toàn không đơn giản!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Sơ Chiến Đồng Thanh Cương

LTG: Từ hôm nay, nếu chương nào có cảnh chiến đấu vậy tác sẽ viết chi tiết về những bộ vũ kỹ sẽ xuất hiện trong chương tại phần chủ thích mở đầu (chủ yếu là vũ kỹ của nhân vật chính thôi, còn của nhân vật phụ nếu tác thấy quan trọng mới viết, và tác sẽ không nhắc lại ở những chương sau nhé). Lý do là vì tác muốn làm một cái gì đó mới mẻ, tác không muốn phải nói quá chi tiết về từng chiêu từng thức của một loại vũ kỹ trong chương (dần dần biến thành kể thì sao?:V), vừa tốn thời gian lại sợ sẽ gây nhàm chán cho người đọc.

Đây là ý tưởng mới của tác thôi, mọi người thích hay không thích hoặc có ý kiến gì khác vậy cứ để lại bình luận bên dưới cho tác nhé!:D

.....

Thiên Long Kiếm Quyết Ba Thức Đầu (bộ này chưa hoàn thiện)

Chiêu thứ nhất: Thiên Long Hàng Thế - kiếm vừa ra, long ảnh hiện chân áp khí thế của kẻ địch, là chiêu mở đầu của bộ kiếm pháp.

Chiêu thức hai: Thiên Long Vấn Tâm – tay cầm kiếm mang theo long ảnh đâm về phía trước, thế kiếm cực kỳ ảo diệu, nhắm vào tim của kẻ địch, khi đâm trúng liền dùng kiếm khí cương mãnh như rồng xuyên thủng, chấn nát tim của kẻ địch.

Chiêu thứ ba: Thiên Long Kim Kiều – chiêu kiếm phòng thủ cực mạnh, kiếm ý dày đặc, thần long hư ảnh hoá thành tường thành, nhìn qua rất uyển chuyển, kỳ thực vô cùng vững chắc, cực kỳ khó phá vỡ.

Cửu Dương Phần Thiên Chương (bộ này đã hoàn thiện, đăng ngay cho nóng)

Chiêu thứ nhất: Liệt Diễm Phách Không – chiêu mở đầu bộ chương pháp, chương đánh ra mang theo hoả kinh nóng bỏng như đạn pháo bắn ra, dùng thế công mạnh mẽ đoạt lấy tiên cơ.

Chiêu thứ hai: Bách Hoả Liễu Loạn – chiêu thức cực kỳ lợi hại, hoả kinh lan toả khắp nơi, có thể tung ra nhiều chương cùng một lúc, hoả kinh như biển lửa thiêu đốt kẻ địch xung quanh.

Chiêu thứ ba: Phần Viêm Cái Đỉnh – chiêu thức lợi hại nhất khi từ trên không đánh xuống, hoả kinh tụ nơi tay, ở trên không mượn đà đánh xuống, tăng thêm lực lượng, dựa vào uy thế cực mạnh chấn áp kẻ địch.

Chiêu thứ tư: Phong Hoả Liên Thiên – chương pháp bá đạo tuyệt luân, khi tấn công còn có chỗ bảo lưu, nhân lúc kẻ địch không đề phòng mới toàn lực xuất thủ, chương pháp liên hoàn không dứt, đánh cho kẻ địch không kịp trở tay mà bị hoả kinh thiêu rụi. Nhược điểm là vô cùng tiêu hao nguyên khí cũng như thể lực.

Chiêu thứ năm: Viêm Dương Ảnh Sát – chiêu chương tấn công cực nhanh, có thể công có thể thủ, dùng để ám sát kẻ địch, thế nhưng đồng thời cũng có thể giải vây cho chủ nhân trong lúc nguy cấp.

Chiêu thứ sáu: Hoả Viêm Tích Lịch – công lực toàn bộ dồn vào chương pháp, thế công mạnh như sấm sét, hoả kinh cực thịnh không gì không phá, chuyên dùng để công phá các địch thủ có khả năng phòng thủ cực mạnh.

Chiêu thứ bảy: Đế Hoả Phần Thành – chiêu thức chung cực, yêu cầu người luyện trước hết phải đạt tới cảnh giới Đế Cửu Dương, nếu không thì hoả kinh không đủ mạnh để thi triển một chiêu này. Cửu Dương đồng thời vận hành, hoả kinh được đẩy lên tới đỉnh điểm, trực tiếp hoá thành hoả diễm thực chất, một chương đánh ra mang theo vô cùng vô tận hoả diễm, thiêu đốt vạn vật, uy lực không gì nổi.

Bởi vì một chiêu này uy lực quá lớn, hoả kinh cao tới mức không thể tưởng tượng, thể nội dương cương chi khí của người luyện cơ hồ cao hơn thường nhân gấp mấy trăm lần, nếu không cẩn trọng lúc sử dụng hoàn toàn có thể dẫn hoả tự thiêu, chết thảm đương trường. Ngoài ra, sử dụng Đế Hoả Phần Thành sẽ tiêu hao một lượng nguyên khí khổng lồ, vì thế không thể sử dụng thường xuyên, nếu không thể nội nguyên khí sẽ nhanh chóng khô cạn.

Kim Cương Chương – Linh cấp hạ phẩm vũ kỹ, chương pháp trấn tộc của Đồng gia, người luyện khi luyện thành hai tay sẽ trở nên cứng rắn như kim cương, uy lực rất mạnh, huyền khí cấp thấp không thể phá vỡ.

Các tầng:

- Từ Kim Cương
- Bạch Kim Cương
- Hắc Kim Cương
- Hoàng Kim Cương

.....

Vương Hạo Thần và Đồng Thanh Cương quan sát nhau hồi lâu, bầu không khí có chút ngưng trọng, bởi vì không ai trong hai người dám xem thường đối phương.

- Xin hỏi các hạ là ai?

Vương Hạo Thần mở miệng nói, phá tan bầu không khí im lặng.

Đồng Thanh Cương trầm giọng nói:

- Không nghĩ tới ngươi lại có thể phát hiện ra ta! Không lạ khi ngươi có thể dễ dàng đánh bại đệ đệ ta, hẳn đúng là không có tư cách làm đối thủ của ngươi!

Vương Hạo Thần đồng tử hơi co lại, nói:

- Trừ phi ngươi tu vi đạt Vũ Sư, nếu không khí thế không thể dấu được Vương mẫu! Nói như vậy, ngươi hẳn là Đồng Thanh Chi đại ca - Đồng Thanh Cương! Không biết các hạ vì sao đêm hôm lại tới tìm Vương mẫu?

Đồng Thanh Cương cười lớn một tiếng, nói:

- Đồng mẫu vô địch cùng thế hệ đã lâu, cảm giác rất tịch mịch, hôm nay biết được Đại tiểu thư vị hôn phu tuổi còn trẻ mà đã có thể đánh bại đệ đệ của ta! Vì thế mới không nhịn được tìm tới muốn lãnh giáo một chút!

Vừa nói, một cỗ khí thế bàng bạc từ trên người Đồng Thanh Cương bạo phát mà ra, trực tiếp áp tới chỗ Vương Hạo Thần.

- Vù vù!

Vương Hạo Thần cảm nhận được một cỗ cương khí áp đến, để cho hắn cảm giác làn da có chút đau, tóc giả tung bay trong gió, lại không chút hoảng loạn, ngược lại khẽ cười nói:

- Thì ra là các hạ đang ngứa tay muốn tìm địch thủ! Mấy ngày nay Vương mẫu tại trên võ học còn có vài chỗ chưa hiểu rõ, nay các hạ tìm tới đúng là cho Vương mẫu có cơ hội học hỏi!

Trong lúc nói chuyện, Vương Hạo Thần cũng vận lên Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, cùng với Đồng Thanh Cương bạo phát ra cương khí cách không va chạm.

Nói về chiến đấu, Vương Hạo Thần xưa nay chưa từng e ngại, cho dù kẻ địch mạnh đến hắn cũng dám chiến, lúc này Đồng Thanh Cương xuất hiện, càng là khiến cho hắn nổi lên chiến ý, muốn cùng đối phương giao thủ một phen, thử nghiệm chiến lực của mình.

Đồng Thanh Cương muốn thăm dò chiến lực của Vương Hạo Thần thì hắn cũng muốn nhìn xem người được xem là Bắc Hải Trần mấy năm qua đệ nhất thiên tài đến cùng có bao nhiêu cân lượng.

Hai người khí thế không ngừng giao phong, nhìn qua cơ hồ là ngang tay ngang sức.

Đồng Thanh Cương tu luyện công pháp, là Đồng gia đệ nhất công pháp - Thiên Thạch Thần Công, Linh cấp trung phẩm công pháp, luyện cấp bậc so với Vương Hạo Thần tu luyện Vạn Đạo Thông Thiên Quyết phải cao hơn một tầng, bất quá Vạn Đạo Thông Thiên Quyết rất đặc thù, mặc dù chỉ là Linh cấp hạ phẩm công pháp, lại không hề tỏ ra thua kém Thiên Thạch Thần Công của Đồng Thanh Cương chút nào.

Hai đệ nhất cao thủ trong thế hệ trẻ tại Bắc Hải Trần, chỉ nói không đến mấy câu đã bắt đầu giao thủ, không nhường chút nào, hiện tại so khí thế không phân ra thắng bại, bất quá đây cũng chỉ là màn mở đầu thôi.

Đồng Thanh Cương trong mắt chiến ý càng đậm, mấy năm nay, trong thế hệ trẻ người có thể đứng vững dưới khí thế của hắn là rất hiếm, mà người có thể dùng khí thế tranh hùng với hắn thì hoàn toàn không có, Vương Hạo Thần chính là người đầu tiên.

- Ha ha! Thật không uống công Đồng mẫu chờ đợi, ngươi quả thực có chút bản lĩnh! Bất quá khí thế không đại biểu thực lực, hôm nay Đồng mẫu nhất định phải lãnh giáo chiến lực chân thật của ngươi!

Đồng Thanh Cương lại cười lớn, tung mình nhảy lên không trung, vận kinh đánh ra một chương, hướng Vương Hạo Thần hung hăng áp tới.

Trong nháy mắt, song thủ của hắn liền biến thành màu trắng như tuyết, làn da trở nên cứng rắn sáng bóng như thiết đồng, mang theo uy lực kinh người đánh về phía Vương Hạo Thần.

Kim Cương Chương – Bạch Kim Cương!

Vương Hạo Thần đối mặt với Đồng Thanh Cương thế công, trong mắt có ngưng trọng, cũng có chiến ý, dần dần, một cỗ hỏa kinh nóng bỏng từ trong người hắn chậm rãi lan toả mà ra.

Cửu Dương Phần Thiên Chương – Đệ Nhất Dương!

Vương Hạo Thần cả người như hoá thành một khoả mặt trời nhỏ, một chương mang theo hỏa kinh nóng bỏng nổ bắn đi ra, ý định cùng Đồng Thanh Cương lấy công đổi công.

Liệt Hoả Phách Không!

- Âm!

Hai người giao thủ một chiêu, chỉ thấy mặt đất dưới chân Vương Hạo Thần khê rạn nứt, dư ba hoá thành cuồng phong thổi quét xung quanh.

- Hự!

Vương Hạo Thần khê rên một tiếng, khoé miệng tràn ra một tia máu tươi, thân hình cấp tốc lui về phía sau mấy bước.

Cửu Dương Phần Thiên Chương so với Kim Cương Chương thâm ảo hơn nhiều hơn, bất quá Vương Hạo Thần tu vi không bằng Đồng Thanh Cương, hơn nữa cũng chỉ mới luyện bộ chương pháp này gần đến tiểu thành, căn bản không so được với đại thành Kim Cương Chương của Đồng Thang Cương.

Lại nói, một chiêu Liệt Hoả Phách Không của Vương Hạo Thần có thể miễn cưỡng đấu với Bát Tinh Vũ Sĩ bình thường, bất quá Đồng Thanh Cương lại không phải là Bát Tinh Vũ Sĩ đơn giản như vậy, hắn là kẻ có năng lực vượt cấp khiêu chiến.

Bạch Kim Cương chương của Đồng Thanh Cương, sớm đã mạnh hơn phần lớn vũ giả Bát Tinh Vũ Sĩ.

Vượt rồi hai người chỉ là giao tranh sơ bộ, cũng không dùng toàn lực, thế nhưng Vương Hạo Thần rõ ràng đã thua ở hiệp một.

Đương nhiên, đây chỉ là thua thiệt một chút, còn không cách nào chính thức nói rằng ai mạnh ai yếu.

Đồng Thanh Cương hoàn hảo vô khuyết đứng nguyên tại chỗ, vẻ mặt có chút kinh dị nhìn Vương Hạo Thần, nói:

- Các hạ tu vi chỉ có Ngũ Tinh Vũ Sĩ, lại có thể miễn cưỡng đánh hoà một chiêu với Đồng mỗ, thật là để cho ta phải kinh ngạc!

Trước đó Vương Hạo Thần có Vạn Đạo Thông Thiên Quyết tự động che dấu tu vi, Đồng Thanh Cương không ra tu vi của hắn, chỉ có thể ẩn ẩn từ khi thể cảm nhận đối phương dường như không bằng mình, thế nhưng khi chiến đấu, Vương Hạo Thần không có cố ý ẩn dấu, Vạn Đạo Thông Thiên Quyết công năng tự nhiên không đủ sức che dấu ánh mắt của vũ giả khác, Đồng Thanh Cương rốt cuộc đã nhìn ra tu vi của hắn, thì ra chỉ là Ngũ Tinh Vũ Sĩ, so với hắn còn kém hơn ba tiểu cảnh giới.

Cái này để cho Đồng Thanh Cương không thể không chấn kinh, phải biết hắn chiến lực tại trong Bát Tinh Vũ Sĩ đã khó tìm được địch thủ, thế nhưng Vương Hạo Thần lại có thể dùng Ngũ Tinh Vũ Sĩ tu vi đối chọi với hắn mà chỉ rơi xuống hạ phong một chút, vậy chiến lực của đối phương thật sự đáng sợ.

Hơn nữa, Vương Hạo Thần niên kỷ so với hắn trẻ hơn rất nhiều, đối phương đến cùng là như thế nào tu luyện mà có được tu vi cùng chiến lực kinh khủng như vậy?

Vương Hạo Thần lau vết máu nơi khoé miệng, cũng không vì mình rơi xuống hạ phong ở hiệp một mà buồn bực, chỉ trầm giọng nói:

- Đồng gia Kim Cương Chương quả thật lợi hại, bất quá thắng thua trong một hiệp không thể nói lên cái gì! Các hạ cũng đừng vui mừng quá sớm!

Đồng Thanh Cương hai mắt khê híp, cười nói:

- Vậy sao? Vậy Đồng mỗ cũng thật muốn xem một chút! Các hạ có tuyệt chiêu gì chưa sử vậy cứ việc ra tay đi!

Nói rồi, hắn đưa tay ra dấu mời Vương Hạo Thần xuất chiêu, cả người tiến vào trạng thái phòng thủ.

Vương Hạo Thần cũng không khách khí, vừa rồi Đồng Thanh Cương đã ra tay trước, lúc này đến lượt hắn xuất thủ cũng là hợp tình hợp lý.

- Xoạt!

Trong tay hắn, không biết từ lúc nào liền xuất hiện một thanh trường kiếm màu vàng, chính là Tam Phẩm huyền khí – Diệu Nhật Kiếm.

Bảo kiếm rời vỏ, quang huy lập tức loé sáng.

Vương Hạo Thần một tay nắm chặt chuôi kiếm, một cổ khí tức hoàng giả từ trên người hắn lan toả mà ra, quang huy trên thân kiếm càng đậm, càng thêm cao quý.

Quang huy ôn hoà, thế nhưng lại mang theo một cỗ uy nghiêm không thể xâm phạm.

Đồng Thanh Cương nhìn chằm chằm Vương Hạo Thần, trong mắt hiện lên vẻ ngưng trọng càng đậm, hắn có thể cảm nhận được một tia khí tức nguy hiểm từ đó truyền ra, vì vậy hắn lập tức vận lên Thiên Thạch Thần Công, trước hết tạo thành một lớp bảo vệ bên ngoài thân thể.

- Rống!

Một tiếng long ngâm vang lên làm chấn động đại địa, ngay sau đó, từ sau lưng Vương Hạo Thần xuất hiện một đạo thần long hư ảnh nguy nga hùng vĩ, toàn thân tràn ngập kim quang mang theo một tia đế vương khí, hạo uy đăng đẳng lan tràn khắp nơi.

Thần long tuy chỉ là hư ảnh, không phải thực thể, nhưng vẫn có một tia cao ngạo và uy nghiêm của bậc đế vương, lạnh nhạt quan sát chúng sinh.

Vương Hạo Thần ánh mắt sắc bén như trường kiếm, chỉ thấy hắc khê tung mình nhảy lên, một chiêu kiếm bá đạo hùng hồn trực tiếp đâm ra, mang theo thần long hư ảnh uy thế không thể đỡ đánh thẳng về phía Đồng Thanh Cương.

Thần long khí thế, như muốn bao phủ trấn áp tất cả!

Thiên Long Kiếm Quyết đệ nhất thức, Thiên Long Hàng Thế!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Thiên Long Hàng Thế vs Thần Tượng Đạp Sơn

Chiến Tượng Quyền: Linh cấp trung phẩm quyền pháp, Đồng gia đệ nhất vũ kỹ chấn tộc, lấy khí thế của voi chiến làm căn cơ, khi luyện thành, mỗi quyền đánh ra sẽ giống như mãnh tượng xuất thế, uy lực kinh khủng nghiền nát kẻ địch.

Các thức:

- Thần Tượng Đạp Sơn

- Tượng Vương Diệt Địa

- Vạn Tượng Khai Thiên

.....

- Rống!

Tùng đạo tiếng long ngâm vang lên như sấm động, thần long hư ảnh một thân kim quang thần thánh hùng vĩ lao về phía Đồng Thanh Cương, khí thế như muốn chấn áp vạn vật.

Vương Hạo Thần tu luyện Thiên Long Kiếm Quyết đã có mấy tháng thời gian, thế nhưng lại chưa từng đem ra đối địch, không phải vì bộ kiếm pháp này uy lực kém cỏi, mà là hắc khê không tìm được đối thủ xứng đáng để hắc khê xuất kiếm.

Lúc này gặp được Đồng Thanh Cương vị này kình địch, Thiên Long Kiếm Quyết rốt cuộc đã được hắc khê thi triển đi ra.

Thiên Long Kiếm Quyết thân là Linh cấp thượng phẩm vũ kỹ, hơn nữa còn là lấy bá đạo, cương mãnh làm yếu chỉ, uy lực tự nhiên không cần phải bàn cãi, thậm chí trong cùng cấp bậc, nếu chỉ xét về uy lực đơn thuần, rất hiếm có bộ kiếm pháp nào có thể hơn được nó.

Lại nói, đối mặt với Đồng Thanh Cương tên cường chiến chi nhân này, Thiên Long Kiếm Quyết uy năng chấn áp khí thế của kẻ địch sẽ có rất nhiều tác dụng.

Vương Hạo Thần đã nhìn ra Đồng Thanh Cương là kẻ mạnh về man lực, hắc khê cũng muốn xem một chút, Thiên Long Kiếm Quyết của mình, đến cùng có thể đánh với Đồng Thanh Cương vị này Bát Tinh Vũ Sĩ một trận hay không.

Đồng Thanh Cương chăm chú nhìn đạo thần long hư ảnh hùng vĩ đang lao tới, trong mắt lướt qua một vòng ngưng trọng, thế nhưng trên thân lại tràn ngập chiến ý nóng bỏng, đúng như Vương Hạo Thần nghĩ, hắc khê là một cái người hiểu chiến, trong lòng hắc khê nghĩ Vương Hạo Thần càng mạnh, vậy hắc khê càng có cơ hội đánh một trận thống khoái, điều mà hắc khê đã chờ đợi rất lâu.

Đồng thời, Đồng Thanh Cương trong lòng cũng thừa nhận, Vương Hạo Thần đã có năng lực làm đối thủ của hắc khê, xứng đáng để hắc khê phải nghiêm túc đối phó.

- Tốt tốt!

Đồng Thanh Cương hét lớn, toàn thân khí thế càng thêm cuồng bạo, năm ngón tay nắm chặt thành quyền, sau đó liền hướng về phía đâm đi ra.

Một quyền vừa đánh ra, liền toả ra bàng bạc đại thế, từ bên trong mơ hồ đi ra một đầu mãnh tượng màu bạc, mang theo phô thiên cái địa lực lượng đập về phía thần long hư ảnh.

- Thần Tượng Đạp Sơn!

Trong hư không, mơ hồ truyền tới Đồng Thanh Cương một đạo trầm thấp thanh âm.

Thần long hùng vĩ cao quý, chiến tượng hiệu chiến cuồng bạo, cả hai đều không chút do dự đâm thẳng vào nhau.

.....

Hai người giao chiến thanh thế, đã kinh động đến nhiều thủ vệ và Đồng gia chi nhân ở gần, mà đám thủ vệ bên ngoài thấy bên trong có chuyện liền hấp tấp chạy vào, bất quá còn chưa đi được mấy bước đã bị Đồng Khải Mặc đánh gục, trực tiếp ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Đồng Khải Mặc thân ảnh ẩn hiện trong màn đêm, ánh mắt có chút kinh ngạc nhìn về phía nội viện, lẩm bẩm nói thầm:

- Ngay cả Chiến Tượng Quyền đều sử dụng, chẳng lẽ tên tiểu tử kia lại có thể khiến Thanh Cương phải nghiêm túc chiến đấu hay sao?

Hắn không thể không ngạc nhiên, bởi vì Đồng Thanh Cương nếu như không gặp phải đối thủ là kẻ địch có thực lực là Bát Tinh Vũ Sĩ trở lên thì tuyệt đối sẽ dùng đến Chiến Tượng Quyền, một phần là vì không cần thiết, một phần là bởi vì sử dụng vũ kỹ cấp bậc càng cao thì tiêu hao càng lớn, phải mất nhiều thời gian mới có thể khôi phục.

- Hà?

Đúng lúc này, Đồng Khải Mặc lông mày đột nhiên khẽ nhíu, ánh mắt ra bên ngoài, ở nơi nào đó, hắn cảm nhận được một cỗ khí tức không kém gì mình đang lao tới nơi này.

- Phiền phức tới rồi!

Đồng Khải Mặc trong mắt hiện lên một tia ngưng trọng, tại Đồng gia, chỉ có mấy người có thực lực có thể so sánh với hắn, mà hắn đối với đạo khí tức kia lại vô cùng quen thuộc, vì thế hắn có thể dễ dàng nhận ra, người tới chính là Đồng Thiên Tân, đối thủ một mất một còn của hắn hiện tại.

Nếu là người khác, Đồng Khải Mặc hoàn toàn có thể không để vào mắt, thế nhưng Đồng Thiên Tân thì đúng là có chút phiền phức, tuy rằng lúc này Đồng Khải Mặc đã bước ra một bước kia, thế nhưng hắn vẫn không có bao nhiêu nắm chắc có thể chống lại Đồng Thiên Tân người đã sớm đặt chân Vũ Linh cảnh này.

Bất quá, vì Đồng Thanh Cương, cho dù hắn không tự tin cũng phải đứng ra, giúp nhi tử tranh thủ một ít thời gian.

- Vũ!

Đồng Khải Mặc không do dự nữa, thân hình lập tức biến mất, không bao lâu sau liền chặn trước đường đi của Đồng Thiên Tân, cười nói:

- Gia chủ! Có chuyện gì mà vội vã như vậy?

Người đến đúng là Đồng Thiên Tân, hắn vốn dĩ đang bế quan trị thương, thế nhưng lại bị Vương Hạo Thần và Đồng Thanh Cương chiến đấu làm cho kinh động phải xuất quan, khi thấy địa điểm chiến đấu là Vương Hạo Thần phủ đệ thì lập tức thất kinh, vội vàng tự mình chạy đến, lại không nghĩ tới lại bị Đồng Khải Mặc chặn đường.

Đến cùng là chuyện gì lại có thể khiến cho vị Đồng gia Đại trưởng lão này tự thân xuất mã?

Đồng Thiên Tân đầu óc cho dù có lại ngu xuẩn cũng biết mức độ nghiêm trọng của sự việc, sắc mặt lập tức trầm xuống, dường như đã đoán ra một số chuyện, nhìn Đồng Khải Mặc lạnh lùng nói:

- Đồng Khải Mặc, ngươi chặn đường bốn gia chủ làm gì? Còn không mau tránh ra?

Đồng Khải Mặc làm sao có thể nhường đường, hắn làm như không nghe thấy, lại thản nhiên nói:

- Đường này tạm thời không thông, xin gia chủ chờ một chút!

- Làm càn!

Đồng Thiên Tân nổi giận, trầm giọng quát:

- Thân là Đại trưởng lão, lại dám chặn đường gia chủ, ngươi cũng biết đây là tội gì?

Đồng Khải Mặc không thèm để ý, nói:

- Ta chỉ là lo lắng bên trong có cường địch, vì thế mới không để cho gia chủ đơn độc tiến vào, đợi chúng ta Đồng gia vũ giả đến mới tiến vào kiểm tra!

Cường địch? Cường địch cái rắm! Ngươi thân là Vũ Linh, lại không nhìn ra được bên trong chiến đấu chẳng qua chỉ là Vũ Sĩ cấp bậc hay sao? Đúng là nói dối không chớp mắt!

Đồng Thiên Tân trong lòng nghĩ thầm, khuôn mặt vì giận mà trở nên có chút tái nhợt, trên người khí tức mấy lần sôi trào, tựa như muốn động thủ, thế nhưng đến sau cùng lại bị hắn cứng rắn kiềm chế lại.

Đồng Thiên Tân không phải không muốn động thủ, mà là hấn căn bản không thể ra tay.

Hấn lúc này trọng thương chưa lành, tu vi chỉ mới hồi phục đến nửa bước Vũ Linh, chống lại Đồng Khải Mặc đã chính thức bước vào Vũ Linh cảnh căn bản không có bao nhiêu phần thắng.

Hiện tại không động thủ, Đồng Thiên Tân còn có biện pháp khiến cho khí tức của mình bên ngoài vẫn là Vũ Linh, thế nhưng một khi chính thức động thủ, vậy liền không có cách nào che dấu được, thực lực cơ bản chắc chắn lộ ra.

Nếu như để cho Đồng Khải Mặc biết được Đồng Thiên Tân thực lực không còn như trước, có trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì, dù sao lúc này nếu là Đồng Khải Mặc không tiếc hết thảy mà muốn giết Đồng Thiên Tân, người sau chưa hẳn có thể sống nổi.

Chính vì vậy, Đồng Thiên Tân cho dù biết Vương Hạo Thần rất có thể đang gặp nguy hiểm, thế nhưng hắn vẫn không dám ra tay.

Mà Đồng Khải Mặc thì lại không biết Đồng Thiên Tân thân mang trọng thương chưa lành, cho rằng thực lực của đối phương vẫn còn như cũ, vì thế trong lòng mang kiêu kị, đồng dạng không dám tùy tiện động thủ, hai người nhất thời tạo thành thế kiềm chế lẫn nhau.

.....

- Oanh!

Hai đạo công kích này, so với trước đó thăm dò càng thêm mạnh mẽ gấp bội, lúc này va chạm lập tức tạo ra một vụ nổ nguyên khí đáng sợ, từng đợt sóng xung kích lan toả khắp nơi, cho dù chỉ là dư ba, thế nhưng coi như là vũ giả tu vi Vũ Sĩ sơ cấp dính phải đều sẽ không chịu nổi.

Thần long hư ảnh cùng mãnh tượng hư ảnh đồng thời phá diệt, hoá thành từng đạo quang hoa mảnh vỡ bắn tung toé khắp nơi.

Phủ đệ một mảnh sân, ở khu vực chính giữa đều bị tàn phá một mảng lớn.

- Hộc!

Lần này, cả Vương Hạo Thần lẫn Đồng Thanh Cương đều cùng lúc phun ra một ngụm máu tươi, thân hình đồng dạng không tự chủ được bạo lui mấy bước.

Vương Hạo Thần vội vàng vận Vạn Đạo Thông Thiên Quyết ổn định thể nội nguyên khí đang rối loạn, trong lòng lại âm thầm kinh hãi, hắn một kiếm vừa rồi, uy lực vượt ra một chương đầu tiên, coi như là Bát Tinh Vũ Sĩ đều sẽ không tùy tiện tiếp được, thế nhưng lại không thể chiếm được chút tiện nghi từ trong tay Đồng Thanh Cương, thậm chí còn khiến cho nội thương nặng thêm.

Xem ra, Đồng Thanh Cương có thể quét ngang Bắc Hải Trấn thế hệ trẻ lâu như vậy, cũng không phải là không có nguyên do.

Đồng Thanh Cương cùng lúc đó cũng giật mình không kém, hắn một chiêu “Thần Tượng Đạp Sơn” vừa rồi, mặc dù chưa phải là toàn bộ thực lực, thế nhưng đã có không sai biệt lắm 7,8 phần chiến lực, lại chỉ có thể đánh hoà với Vương Hạo Thần, hơn nữa còn bị thương.

Đây là lần đầu tiên trong những năm qua, lại có một người trẻ tuổi có thể làm hắn bị thương.

Hơn nữa người này, lại chỉ có tu vi Ngũ Tinh Vũ Sĩ!

- Ha ha ha!

Đồng Thanh Cương ánh mắt chậm rãi từ kinh ngạc biến thành hưng phấn, cuối cùng không nhịn được ngửa mặt cười to một tiếng đầy sáng khoái, toàn thân chiến ý càng thêm hùng hồn.

Vương Hạo Thần ánh mắt lạnh lùng nhìn đối phương, nửa câu cũng không nói, tay cầm kiếm khẽ xiết chặt.

Không thể không nói, Đồng Thanh Cương chính là người đầu tiên cùng thế hệ cho hắn cảm thấy một tia áp lực, cho dù là Lục Phong trước đó cũng không để cho hắn cảm thấy áp lực như vậy.

Đồng Thanh Cương ánh mắt chăm chú nhìn Vương Hạo Thần, khẽ cười nói:

- Thực lực của ngươi rất mạnh, đủ tư cách làm đối thủ của ta! Nói thật, ta rất muốn tiếp tục phân thắng bại với ngươi ngay tại đây, bất quá gia tộc mệnh lệnh, ta chỉ có thể đợi khi khác! Ở trước mặt mọi người quang minh chính đại đánh gục ngươi!

Vương Hạo Thần mặt không biểu tình, chỉ cười nhạt nói:

- Ngươi cũng phải có thực lực này!

Đồng Thanh Cương lơ đãng, lại nói:

- Mặc kệ ngươi có tin hay không, ta chỉ muốn nói, nếu như vừa rồi là tất cả thực lực của ngươi... vậy trận chiến tiếp theo giữa chúng ta, ngươi tuyệt đối

không có phần thắng!

Vương Hạo Thần im lặng không nói, hắn không có thói quen nói nhiều về thực lực của mình với kẻ địch, hắn cũng biết rõ Đồng Thanh Cương chiến lực rất mạnh, vừa rồi chiến đấu cũng không phải cực hạn của đối phương, bất quá bản thân hắn kỳ thực cũng chưa có tung toàn lực không phải sao?

Nếu lại tiếp tục đánh, còn chưa biết mèo nào cắn mỉu nào!

Đồng Thanh Cương cẩn thận đem biểu hiện của Vương Hạo Thần thu hết vào mắt, trong lòng lại có một ít phán đoán, sau cùng mới thật sâu nhìn đối phương một chút, nói:

- Ba ngày sau, hi vọng ngươi có thể trụ lâu một chút, không nên chết trong tay ta quá dễ dàng!

Lời nói vừa dứt, Đồng Thanh Cương liền trực tiếp rời đi, không có tiếp tục nán lại.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Sát Ý

Vương Hạo Thần phủ đệ bên ngoài, Đồng Khải Mặc cùng Đồng Thiên Tân vẫn đang tự kiểm chế lẫn nhau, cả hai đều có riêng mình kiêng kị, vì thế không ai dám xuất thủ trước.

Đồng thời, một số vũ giả của Đồng gia vì thấy được động tĩnh chiến đấu mà chạy tới, bởi vì thực lực kém xa Đồng Thiên Tân nên chậm hơn nhiều, bất quá không bao lâu nữa cũng đến nơi.

Đồng Khải Mặc cảm nhận được có nhiều đạo khí tức cường hoành đang chạy tới, lòng mày không khỏi nhíu lại càng sâu, đồng người như vậy đi đến, vậy sự tình liền càng thêm khó giải quyết, hắn cũng không thể đem toàn bộ vũ giả Đồng gia chặn ở ngoài đi a? Cái này căn bản quá không thực tế!

Đúng lúc Đồng Khải Mặc đang không biết phải giải quyết ra sao, Đồng Thanh Cương thân ảnh liền xuất hiện ở bên cạnh hắn, cả người khí tức bình ổn như không có chuyện gì xảy ra.

Đồng Thiên Tân đồng tử lập tức co rút lại, Đồng Thanh Cương đến tìm Vương Hạo Thần, hơn nữa còn xảy ra một trận chiến, dựa vào người này thực lực, phần thắng chắc chắn rất lớn, lúc này hắn hoàn mỹ vô khuyết xuất hiện ở nơi, vậy trận chiến phải chăng là đã phân ra thắng bại?

- Phụ thân! Chuyện đã giải quyết xong, chúng ta đi thôi!

Đồng Thanh Cương mở miệng nói.

Đồng Khải Mặc khẽ gật đầu, không có bất kỳ nói nhảm trực tiếp dẫn Đồng Thanh Cương rời đi, từ đầu tới cuối cũng không thèm nhìn Đồng Thiên Tân lấy một cái.

Đồng Thiên Tân hai bàn tay xiết chặt tới trắng bệch, đủ biết trong lòng hắn tức giận ra sao, thế nhưng vẫn không ra tay ngăn cản, bởi lẽ hắn biết rõ, cho dù hắn có dốc toàn lực cũng vô pháp lưu lại hai người trước mắt.

Cũng không có mất bao nhiêu thời gian, Đồng gia vũ giả liền lần lượt kéo đến, trong đó còn có cả Đồng Tứ và Đồng Tĩnh Vân, người sau vẻ mặt cực kỳ bất an, tự nhiên là lo Vương Hạo Thần gặp nguy hiểm.

Đồng Thiên Tân suy nghĩ một lát, liền chỉ đề cho Đồng Tứ và Đồng Tĩnh Vân theo mình đi vào, còn lại nhân thủ đều lưu ở bên ngoài canh phòng.

Dù sao hắn không muốn để lộ ra quá nhiều thông tin, việc Đồng Thanh Cương cùng Vương Hạo Thần đánh một trận ở nơi này, kết quả ra sao đều sẽ chỉ có một ít người thân tính biết được.

Ba người đi vào trong phủ đệ, Đồng Tĩnh Vân căn bản là gấp đến nỗi không kịp chờ đợi, nhanh chóng vượt qua Đồng Thiên Tân cùng Đồng Tân, trước tiên chạy vào trong sân.

Cảnh tượng trong sân lúc này quả thực đáng sợ, mặt đất trên sân bị tàn phá nặng nề đến rối tinh rối mù, cây cảnh trong sân phần lớn đều gãy đổ, nhìn vào đó đã đủ biết, một trận chiến vừa rồi tuy rằng ngắn ngủi, thế nhưng lực phá hoại vẫn cực kỳ kinh người.

Ở giữa sân, có một bạch y nam tử tay cầm trường kiếm đang đứng ở đó, ánh mắt thâm thúy nhìn về hướng Đồng Thanh Cương rời đi.

Đồng Tĩnh Vân nhìn thấy Vương Hạo Thần liền mừng rỡ, vội vàng chạy tới ôm lấy một cánh tay của hắn, lo lắng hỏi:

- Thần đệ! Ngươi không có việc gì chứ?

Vương Hạo Thần thần sắc như thường, bộ dạng hoàn toàn không giống như vừa mới trải qua một trận đại chiến, cười đáp:

- Ta có thể có chuyện gì?

Đồng Tĩnh Vân cẩn thận quan sát Vương Hạo Thần một hồi, xác định hẳn thật không có bị thương, trong lòng treo một tảng đá lớn mới hạ xuống

Cùng lúc này, Đồng Thiên Tân và Đồng Tứ cũng tìm tới, hai người nhìn thấy cảnh tượng hoang tàn trong sân đều giật mình không nhẹ, bọn hắn là không nghĩ tới, hai cái tiểu bối quyết đấu, lại có thể gây ra sức phá hoại như vậy.

Lại nói, khi hai người nhìn thấy Vương Hạo Thần bình an vô sự trên mặt liền hiện ra vẻ không thể tưởng tượng.

Hai người biết rõ Đồng Thanh Cương thực lực mạnh thế nào, cho dù là Bát Tinh Vũ Sĩ bình thường đều không phải đối thủ của hắn, Vương Hạo Thần tu vi chỉ là Ngũ tinh Vũ Sĩ lại có thể cùng hắn giao thủ, đây đúng là chuyện bất khả tư nghị.

- Hạo Thần! Ngươi thật không có vấn đề gì chứ?

Đồng Thiên Tân trước một bước tiến lên hỏi, hắn mặc dù biết Vương Hạo Thần chiến lực nghịch thiên, bất quá hắn vẫn không cho rằng đối phương có thể cùng Đồng Thanh Cương liên tục so chiêu mà không bị thương.

Hắn thân là Vũ Linh cường giả, có thể dựa vào nhãn lực của mình nhìn ra một số thứ, đó là Vương Hạo Thần tuy rằng bề ngoài tựa hồ không có việc gì, bất quá khí tức của đối phương lại có chút không ổn định.

Vương Hạo Thần im lặng một chút, sau đó liền miễn cưỡng nói:

- Vẫn là Đồng thế bá ánh mắt lợi hại!

Lời nói vừa dứt, hắn sắc mặt liền trở nên tái nhợt, nơi khoe miệng tràn ra một chút máu tươi.

Đúng như Đồng Thiên Tân dự đoán, Vương Hạo Thần cùng Đồng Thiên Tân chiến đấu, tuy rằng chỉ có mấy chiêu ngắn ngủi, thế nhưng cả hai đều không có lưu thủ, hơn nữa còn là lấy phương pháp thô lỗ nhất so đấu, công đối công, ai mạnh người ấy thắng, kiểu chiến đấu như vậy, muốn không bị thương cũng khó.

Vừa rồi hắn không biểu hiện ra mình trong người mang thương thế, chính là muốn đề phòng xung quanh còn kẻ địch, hắn cũng không dám chắc, ngoài Đồng Thanh Cương còn có người muốn tìm hắn gây phiền toái hay không, bất quá lúc này Đồng Thiên Tân đã đến, vậy hắn liền an tâm, không tiếp tục cường ép kiểm chế thương thế.

- Thần đệ! Ngươi thế nào?

Nhìn thấy Vương Hạo Thần nơi khoe miệng vết máu, Đồng Tĩnh Vân lập tức kinh hoàng.

- Không đáng ngại!

Vương Hạo Thần cười trấn an, ý bảo mình không sao, hắn thương thế đúng là không nhẹ, bất quá vẫn còn ở trong tầm kiểm soát của hắn.

Đợi Vương Hạo Thần tạm thời hồi phục một ít, Đồng Thiên Tân mới cẩn thận hỏi:

- Hạo Thần! Ngươi cùng Đồng Thanh Cương đánh một trận kết quả thế nào?

Vương Hạo Thần suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ta và hắn đều không có dùng toàn lực quyết đấu, vì thế trận chiến này... xem như là hoà a!

Không có dùng toàn lực? Không dùng toàn lực liền có sức phá hoại như vậy, nếu như là cả hai dốc hết thực lực chiến đấu, vậy có phải hay không sẽ trực tiếp đem mảnh sân này triệt để huỷ diệt?

Nghe hắn nói vậy, Đồng Thiên Tân, Đồng Tĩnh Vân mấy người đều hít vào một ngụm lạnh khí, trong lòng đối với Vương Hạo Thần chiến lực lại có một cái nhìn mới.

Mặc kệ Vương Hạo Thần nói thật hay giả, việc hắn cùng Đồng Thanh Cương đánh một trận mà vẫn không bại là sự thật, cho dù cả hai còn có chỗ bảo lưu lại, không thể biết được nếu như dùng toàn lực thì ai mạnh hơn, bất quá ít nhất, Vương Hạo Thần là có tư cách cùng Đồng Thanh Cương giao phong.

Nếu là lúc trước, Đồng Thiên Tân cũng chỉ phỏng đoán Vương Hạo Thần có chiến lực vượt qua tu vi, có thể cùng Đồng Thanh Cương chiến đấu một hai, bất quá đó chỉ là phán đoán trước đó, còn hiện tại, hắn lại có thể khẳng định chắc chắn điều này không sai.

Đồng Thanh Cương bản tính thế nào Đồng Thiên Tân hiểu khá rõ, tên này hoàn toàn là một cái hiểu chiến chi nhân, hôm nay người này đến đây 10 phần thì nhiều nhất chỉ có 1 phần là muốn vì đệ đệ báo thù, còn lại 9 phần thì là muốn thử thực lực của Vương Hạo Thần.

Lấy Đồng Thanh Cương tính cách, nếu là hắn phát hiện Vương Hạo Thần thực lực không đủ, không xứng làm đối thủ của hắn, vậy hắn tuyệt đối sẽ không để đối phương sống tiếp, tuyệt đối sẽ không để cho bản thân phải lãng phí thời gian tái đấu, điều đó đồng nghĩa với việc, nếu như Vương Hạo Thần thực lực không mạnh, vậy lúc này e rằng đã là một bộ tử thi.

.....

Trong lúc Vương Hạo Thần cùng Đồng Thiên Tân mấy người trò chuyện, Đồng Khải Mặc cũng dẫn theo Đồng Thanh Cương quay về phủ đệ kia mình.

- Hộc!

Sau khi xác định xung quanh đã không có người khác, Đồng Thanh Cương mới thở ra một hơi, sau đó liền không có chút báo trước phun ra một ngụm máu bầm.

- Thanh Cương! Người bị thương?

Đồng Khải Mặc thấy vậy liền kinh ngạc, hắn làm sao cũng không nghĩ tới, nhi tử trước giờ luôn vô địch thế hệ trẻ của hắn lại có một ngày bị thương trong tay một vũ giả cùng thế hệ khác.

Đồng Thanh Cương lau đi vết máu nơi khoe miệng, gật đầu đáp:

- Vương Hạo Thần người này rất mạnh, chiêu đạo và kiếm đạo đều luyện tới đến cảnh giới cực cao, nếu vừa rồi ta có chút khinh địch, vậy liền không chỉ là thụ thương một chút như vậy!

Đồng Khải Mặc nghe vậy càng thêm kinh ngạc, hắn còn là lần đầu tiên nhìn thấy, nhi tử này của mình có đánh giá cao như vậy về một người trẻ tuổi khác.

- Một kiếm cuối cùng, nếu như không phải ta cẩn thận thì triển ra Chiến Tượng Quyền, e rằng không có cách có thể chặn nổi! Đáng sợ nhất chính là, hắn tu vi chỉ mới là Ngũ Tinh Vũ Sĩ, thế nhưng vừa rồi hầu như đã có thể chiến hoà với ta! Nếu như tu vi của hắn ngang với ta, vậy cho dù mười cái Đồng Thanh Cương cũng đánh không lại một Vương Hạo Thần hắn!

Đồng Thanh Cương song quyền nắm chặt, nhãn trọng lướt qua một tia ngưng trọng cùng bất đắc dĩ.

Hắn làm người rất kiêu ngạo, thế nhưng không phải loại cuồng vọng tự đại chi nhân, muốn hắn thừa nhận một người cùng thế hệ khác có thiên phú mạnh hơn mình đó là chuyện rất không dễ dàng, đặc biệt là với một người từ lâu đã vô địch cùng thế hệ như hắn, bất quá hắn không thừa nhận cũng không được, bởi vì sự thật là như vậy, lại đối lòng, chỉ khiến cho võ đạo chí tâm của hắn lung lay không vững.

Lần này, Đồng Khải Mặc cơ hồ là đại ra, hắn nằm mơ cũng không thể nào ngờ được, Vương Hạo Thần tiểu tử kia vậy mà yêu nghiệt đến mức độ này, chỉ dựa vào Ngũ Tinh Vũ Sĩ mà có thể đánh ngang với Đồng Thanh Cương, đây là chuyện hắn căn bản không cách nào tưởng tượng tới.

Phải biết, Đồng Thanh Cương cũng là một người có năng lực vượt cấp khiêu chiến, thế nhưng hắn tới đa cũng chỉ có thể miễn cưỡng vượt qua một cái tiểu cảnh giới khiêu chiến mà thôi, còn Vương Hạo Thần, thì lại trực tiếp bỏ qua tới ba tiểu cảnh giới, giữa hai người chênh lệch căn bản vừa nhìn đã thấy rõ.

Nếu Vương Hạo Thần cũng là Bát Tinh Vũ Sĩ, vậy Đồng Thanh Cương làm sao có thể là đối thủ của hắn?

Mặc dù lúc này Đồng Thanh Cương vẫn có thể dựa vào tu vi chiếm ưu thế, bất quá lại cho Vương Hạo Thần thêm một chút thời gian, để cho tu vi của hắn tăng lên vài tiểu cảnh giới, đến lúc đó, tại Bắc Hải Trán cùng thế hệ có ai có thể trấn được hắn?

- Người này, tuyệt không thể lưu!

Đồng Khải Mặc từ trong ngơ ngác tỉnh lại, thoáng chốc, một cỗ sát ý lạnh như băng lập tức từ trong người hắn bạo dũng mà ra.

Vương Hạo Thần yêu nghiệt như vậy, lại đứng về phía Đồng Thiên Tân, tương lai không sớm thì muộn chắc chắn sẽ trở thành kình địch của Đồng Khải Mặc hắn, mà loại yêu nghiệt như vậy, nếu như không thể thu phục, vậy nhất định phải bóp chết trong trứng nước, nếu không đợi tới lúc đối phương triệt để trưởng thành, vậy cho dù có muốn trừ cũng vô pháp làm được.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Thiên Thạch Chiến Thể

Đồng Thanh Cương đứng ở một bên, có thể dễ dàng cảm nhận được phụ thân cỗ kia kinh người sát ý, lòng mày hơi nhú lại, hắn biết rõ, Đồng Khải Mặc

đối với Vương Hạo Thần đã động sát tâm.

Đồng Thanh Cương trong lòng có chút bất đắc dĩ, hắn không thừa nhận cũng không được, lúc này hắn có thể chiến với Vương Hạo Thần một trận, hoàn toàn là bởi vì tu vi hắn chiếm ưu thế, thế nhưng trong tương lai, một khi Vương Hạo Thần tu vi đuổi kịp hắn, vậy hắn liền không có cách nào chấn áp được đối phương.

Vì thế, Đồng Thanh Cương cho dù không muốn, cũng có thể hiểu được sát tâm của Đồng Khải Mặc đối với Vương Hạo Thần, đây cũng là muốn vì hắn tương lai mà trừ đi hậu hoạn.

- Phụ thân! Ngươi tạm thời không nên động hắn!

Đồng Thanh Cương suy nghĩ một lát, sau đó liền nói.

- Vì cái gì?

Đồng Khải Mặc khẽ nhíu mày, có chút không hiểu thấu hỏi.

- Ta vô địch cùng thế hệ đã quá lâu, nay khó khăn lắm mới tìm được một người có thể đề cho ta chiến thống khoái! Đối với ta chính là cơ hội tốt nhất để nghiệm chứng ta thực lực cũng như võ đạo chi tâm! Phụ thân, ta thật hi vọng ngươi có thể thanh toán ta nguyện vọng này a!

Đồng Thanh Cương thông thả nói.

Đồng Khải Mặc sùng sờ một lúc lâu, dần dần, hắn trong mắt liền hiện lên một tia vui mừng khó có thể che dấu.

Đồng Thanh Cương không hổ là nhi tử mà hắn xem trọng nhất, không nói tới đối phương thiên phú đã cực tốt, ngoài ra còn có một khoả võ đạo chi tâm cực kỳ vững chắc, thậm chí, chỉ cần dựa vào một khoả võ đạo chi tâm này, thành tựu tương lai của Đồng Thanh Cương đã là không thể đoán trước.

- Thanh Cương! Ta hiểu được suy nghĩ của ngươi! Chỉ là Vương Hạo Thần này thực lực không tầm thường! Ngươi thật có thể đánh thắng hắn sao?

Đồng Khải Mặc vẫn có chút lo lắng nói.

Đồng Thanh Cương khẽ cười, nói:

- Phụ thân ngươi không cần lo lắng chuyện này! Luận chiến lực của hai bên hiện tại, ta tuy rằng cảm thấy không chênh lệch nhiều lắm, bất quá nếu như là từ chiến đến cùng, ta vẫn có sáu thành nắm chắc có thể chiến thắng ngươi! Lại nói, phụ thân có lẽ còn chưa rõ, ta tu luyện Thiên Thạch Chiến Thể chỉ còn thiếu một chút liền đại công cáo thành! Ta hẹn Vương Hạo Thần ba ngày sau quyết chiến, chính là muốn để cho bản thân có thời gian hoàn thiện một bước cuối cùng này! Chỉ cần nắm giữ Thiên Thạch Chiến Thể, ta liền có chín thành nắm chắc chiến thắng!

.....

Chú thích:

Thiên Thạch Chiến Thể, Linh cấp trung cấp đỉnh phong luyện thể bí thuật, Đồng gia trấn tộc bí mật tuyệt học, tương truyền là do Đồng gia một vị cực kỳ cổ xưa tiên tổ sáng tạo. Đồng gia vị tiên tổ này có được hiếm thấy Thiên Thạch Chi Thể do trời cao ban tặng. Người này dựa trên Tiên Thiên Thiên Thạch Chi Thể của mình, lại hao tổn mấy chục năm thời gian, sáng tạo ra một bộ bí thuật tu luyện ra Hậu Thiên Thiên Thạch Chi Thể.

Ban đầu, bộ bí thuật này có tên là Hậu Thiên Thiên Thạch Chi Thể. Thế nhưng vì để tránh ngoại nhân nhòm ngó bộ bí thuật được sáng tạo dựa trên Tiên Thiên thể chất, từ đó gây hại diệt môn cho Đồng gia, vị tiên tổ này liền đem bộ bí thuật này đổi tên thành Thiên Thạch Chiến Thể, đồng thời lưu lại tổ huấn rằng chỉ có các đời gia chủ mới được phép tu luyện, tuyệt đối không được phép truyền cho người ngoài.

Bộ bí thuật này được vị tiên tổ kia và các đời gia chủ Đồng gia nhận xét là có khả năng phòng hộ rất mạnh, khiến cho nhục thân trở nên không gì sánh được cứng rắn, đồng thời còn tăng mạnh nhục thân lực lượng công kích, bất quá uy lực cùng công năng vẫn không bằng Tiên Thiên Thiên Thạch Chi Thể.

Các tầng:

- Hồng cấp

- Lam cấp

- Kim cấp

- Hắc Cấp

.....

- Thiên Thạch Chiến Thể? Thanh Cương, ngươi vậy mà đem Thiên Thạch Chiến Thể luyện thành rồi?

Đồng Khai Mặc hai mắt tròn trĩnh, thần sắc lộ ra vẻ mừng như điên nói.

Thiên Thạch Chiến Thể, có thể xem là Đồng gia bọn hắn trấn tộc chí bảo một trong, cũng là Đồng gia bọn hắn một trong những bí mật lớn nhất.

Luyện thể bí thuật dựa trên một loại Tiên Thiên thể chất, đây chính là bí thuật mà ngay cả các đại tông môn đều không có bao nhiêu, mặc dù tu luyện tới tận cùng cũng chỉ là Hậu Thiên thể chất, nếu không có đại cơ duyên liền không thể sánh bằng Tiên Thiên thể chất, bất quá cái này cũng đã rất đáng quý.

Nếu như là để cho người ngoài biết được Đồng gia bọn hắn có một bộ bí thuật như vậy, e rằng hậu quả không cách nào tưởng tượng! Vì thế, tại Đồng gia người biết về Thiên Thạch Chiến Thể đã ít, mà người biết được nguồn gốc và cách tu luyện Thiên Thạch Chiến Thể thì có thể đếm trên đầu ngón tay.

Theo lý mà nói, chỉ có Đồng gia gia chủ Đồng Thiên Tân hoặc nhiều nhất là nữ nhi của hắn là Đồng Tĩnh Vân mới biết được phương pháp tu luyện của Thiên Thạch Chiến Thể, bất quá Đồng Khai Mặc phụ thân lại là gia chủ đời trước, trước khi lâm chung có truyền Thiên Thạch Chiến Thể cho Đồng Khai Mặc, sau đó lại truyền đến Đồng Thanh Cương.

Thiên Thạch Chiến Thể tuy không thể so sánh với chân chính Thiên Thạch Chi Thể, thể nhưng cả hai dù sao cũng có cùng một nguồn gốc, Thiên Thạch Chiến Thể sở hữu phần lớn những tính năng của Thiên Thạch Chi Thể loại này Tiên Thiên thể chất, vì thế cực kỳ khó luyện, không phải người có thiên phú cao căn bản không thể luyện được, ngay cả các đời gia chủ của Đồng gia cũng không có bao nhiêu người luyện được bộ bí thuật này.

Thiên Thạch Chiến Thể khó luyện là sự thật, thể nhưng một khi luyện thành, vậy thì nhất định sẽ trở thành cường giả một phương, năm xưa có một vị Đồng gia gia chủ tu vi chỉ là Vũ Linh đỉnh phong, thể nhưng dựa vào Thiên Thạch Chiến Thể, lại có thể cùng một vị Vũ Quân cường giả chống lại.

Xa hơn một chút, người sáng tạo ra bộ bí thuật này, Đồng gia vị tổ tiên kia khi còn sống thậm chí còn là Đồng Hoa hoàng triều một vị cực kỳ nổi danh Vũ Vương cường giả, dựa vào Thiên Thạch Chi Thể mà hầu như quét ngang tất cả vũ giả cùng cảnh giới, được mọi người xưng tụng là Thạch Chiến Vương.

Đồng Khai Mặc đã từng rất muốn tu luyện bộ bí thuật Thiên Thạch Chiến Thể này, đáng tiếc hắn thiên phú không đủ, dù cố gắng thế nào cũng vô pháp luyện thành, sau cùng chỉ có thể từ bỏ, còn Đồng Thiên Tân thì không rõ ràng lắm, bất quá hắn đoán đối phương cũng không luyện thành, nếu không làm sao có thể để cho hắn hoành hành vô kị như vậy.

Thể nhưng là, bí thuật mà ngay cả hắn và Đồng Thiên Tân đều không thể luyện thành, lại được Đồng Thanh Cương tu luyện thành công.

Nếu đây là sự thật, vậy Đồng Thanh Cương chính là người luyện thành Thiên Thạch Chiến Thể trẻ tuổi nhất lịch sử Đồng gia, trong tương lai không xa, Đồng Thanh Cương chỉ cần không phát sinh chuyện ngoài ý muốn, vậy hắn chắc chắn sẽ là gia chủ kế nhiệm.

Đồng Thanh Cương mỉm cười gật đầu, ung dung đáp:

- Còn chưa có chính thức luyện thành, bất quá cũng chỉ kém đáng lắm một bước! Cho ta ba ngày thời gian, đã đầy đủ bước ra một bước này!

Đồng Thanh Cương vì luyện thành Thiên Thạch Chiến Thể, trọn vẹn bỏ ra gần ba năm thời gian, hắn phục dụng đủ loại linh dược, lại dùng đủ loại hình thức rèn luyện nhục thân của mình, trải qua bao gian khổ mới đạt đến mức này, thể nhưng chỉ cần có thể luyện thành Thiên Thạch Chiến Thể, tất cả đều xứng đáng.

Chỉ cần hắn có Thiên Thạch Chiến Thể, cho dù chỉ là yếu nhất Hồng cấp cảnh giới, cũng đủ để giúp hắn nhẹ nhàng đánh bại Vương Hạo Thần.

.....

Cùng lúc đó, Vương Hạo Thần được Đồng Thiên Tân an bài, tạm thời chuyển đến một gian nhà khác ở ngay bên cạnh Đồng Thiên Tân phủ định.

Mặc dù Đồng Thiên Tân không cho rằng sẽ có kẻ địch khác đến quấy rối, bất quá hắn chỉ là muốn bảo đảm vạn nhất, không thể để cho Vương Hạo Thần xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Vương Hạo Thần cùng Đồng Thiên Tân và Đồng Tĩnh Vân trò chuyện một lúc, đợi hai người ra về mới đi vào trong nhà, ngồi xếp bằng vận công trị thương.

Thương thể của hắn nói nặng không nặng, nói nhẹ thì cũng không nhẹ, dù như thế nào cũng cần nhanh chóng trị liệu mới tốt.

Hao tốn mấy canh giờ thời gian, Vương Hạo Thần rốt cuộc đem thương thể toàn bộ trị xong, trở về trạng thái thập túc.

Sau khi hồi phục, Vương Hạo Thần liền bắt đầu suy ngẫm về trận chiến vừa rồi. Trận chiến này, chẳng qua chỉ diễn cho trong mấy phút đồng hồ, hai bên cũng chỉ trao đổi mấy chiêu, thậm chí cũng chưa có dùng toàn lực, thể nhưng đủ Vương Hạo Thần sâu sắc cảm nhận được Đồng Thanh Cương chiến lực cường đại.

Về nguyên khí nội tình, Đồng Thanh Cương so với Vương Hạo Thần đúng là mạnh hơn một chút, dù sao đối phương đã là Bát Tinh Vũ Sĩ đỉnh phong, một bước đạp vào cảnh giới Cửu Tinh, Vương Hạo Thần cho dù căn cơ thâm hậu đến mức nào cũng vô pháp bỏ qua ba tiểu cảnh giới mà sánh ngang với Đồng Thanh Cương.

Về phần thủ đoạn giao chiến, hai người miễn cưỡng có thể xem là ngang nhau, chính xác mà nói, Vương Hạo Thần về khoản này phải mạnh hơn một tia, bất quá Đồng Thanh Cương lại ưu thế tu vi, vì thế một tia thượng phong này cũng theo đó biến mất không còn.

Chung quy, hai người chiến lược toàn diện cơ hồ là sán sán nhau tằm đó, ai cũng không làm gì được ai, nếu như chiến đến cuối cùng, khó mà nói ai sẽ chết về tay ai, thậm chí rất có khả năng là cả hai ôm nhau cùng chết.

- Xem ra, nhất định phải nghĩ cách tăng lên thực lực!

Vương Hạo Thần khẽ nhủ mày, cảm giác không nắm chắc này hắn rất không yêu thích, con người của hắn làm việc luôn luôn rất cẩn thận, trừ phi là không còn lựa chọn, nếu không hắn tuyệt đối sẽ không chuyển mà bản thân không nắm chắc.

Lại nói, Đồng Thanh Cương hẹn hắn ba ngày sau quyết đấu, hắn là cũng muốn trong mấy ngày này hoàn thiện thực lực của mình, bởi vì Vương Hạo Thần chắc chắn phải nghĩ cách lại đem chiến lược của mình tăng lên một tầng, nếu không ba ngày sau trận chiến, hắn phần thắng sẽ càng thêm nhỏ bé.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Chuẩn bị của hai bên

Chỉ là, muốn trong khoảng thời gian ngắn tăng lên chiến lực hiện tại, quả thực là nói dễ hơn làm.

Vương Hạo Thần trước khi xuất quan, cũng đã đem tất cả một phương diện võ học của mình tu luyện tới cực hạn, muốn một lần nữa tại trên kiếm đạo, chương đạo, quyền đạo có đột phá, vậy ít nhất cũng phải bế quan mười ngày nửa tháng may ra mới có thể thành công.

Tu vi của hắn lúc này là Ngũ Tinh Vũ Sĩ đỉnh phong, bất quá tuy rằng chỉ còn cách Lục Tinh Vũ Sĩ một khoảng không xa, thế nhưng muốn trong vòng ba ngày đột phá cảnh giới vẫn có chút khó khăn, bởi vì hắn còn chưa có chạm đến điểm đột phá mấu chốt.

- Xem ra cũng chỉ có thể dùng cách đó!

Vương Hạo Thần suy nghĩ hồi lâu, quanh đi quẩn lại, nếu như muốn trong thời gian ngắn tăng lên thực lực, hắn cũng chỉ có thể mạo hiểm một chút.

.....

Ba ngày thời gian trôi qua rất nhanh, Đồng Thanh Cương khiêu chiến Vương Hạo Thần sự tình đã lan truyền khắp Đồng gia, không người không biết, khắp nơi đều truyền tới thanh âm bàn tán sôi nổi.

Đồng Thanh Cương từ lâu đã là vũ giả vô địch thế hệ trẻ tại Bắc Hải Trán, đồng thời cũng là Đồng gia toàn bộ thiên niên vũ giả thần tượng, trong mắt bọn hắn, vũ giả cùng thế hệ không có ai có thể so sánh với Đồng Thanh Cương.

Bọn hắn lại không nghĩ tới, Đồng Thanh Cương lại tự mình đối với Vương Hạo Thần một người vô danh phát ra chiến thư.

Người này rõ ràng hông phải Đồng gia chi nhân, lại xứng đáng để Đồng Thanh Cương xem trọng như vậy? Cái này thật để cho người khác khó có thể chấp nhận.

Bọn hắn biết Vương Hạo Thần là vị hôn phu của đại tiểu thư, vì thế càng thêm tò mò lai lịch của người này, bất quá bất kể bọn hắn điều tra ra sao, cũng không thể tìm được chút thông tin gì về Vương Hạo Thần.

Người này giống như là từ trong hoang sơn đi ra vậy, hoàn toàn không có một chút tư liệu nào.

Trận chiến này được Đồng gia cao tầng rất coi trọng, đến cả gia chủ Đồng Thiên Tân và đại trưởng lão Đồng Khải Mặc đều tự mình đứng ra tổ chức, một số người tinh ý có thể nhìn ra được, Vương Hạo Thần cùng Đồng Thanh Cương kỳ thực chính là đại diện cho hai vị đại nhân vật này ra ứng chiến.

Dù sao thông tin Đồng Thiên Tân và Đồng Khải Mặc bất hoà tại Đồng gia không có mấy người không biết, lần này e rằng cũng là một trận minh tranh ám đấu giữa hai người nữa mà thôi.

Nếu như Vương Hạo Thần thắng, vậy hắn sẽ thay thế Đồng Thanh Cương trở thành Đồng gia đệ nhất thiên tài, việc lấy Đồng Tinh Vân lấy vợ cũng sẽ thành chuyện vãn đông thành thuyền, bất quá nếu như hắn bại, vậy Đồng Khải Mặc nhất định sẽ nhân cơ hội này gây áp lực cho Đồng Thiên Tân, khiến cho cục hôn sự này có nguy cơ tan vỡ.

Bất kể như thế nào, trận chiến này mặc dù chưa bắt đầu, thế nhưng đã khiến cho tất cả mọi người vô cùng háo hức, ngay cả một ít cường giả thế hệ trước, đều không nhịn được muốn chạy tới quan sát một chút.

.....

Nơi trận chiến diễn ra là tại Đồng gia hoàng kim võ đài, chính là loại này chỉ dành cho những nhân vật có danh vọng hoặc địa vị cực cao tại gia tộc, hầu

như rất hiếm được dùng cho những trận chiến vũ giả thế hệ mới, bất quá hôm nay lại là ngoại lệ.

Đồng Thiên Tân cùng Đồng Khai Mặc đến rất sớm để chuẩn bị, bọn họ là hai người có địa vị nhất tại Đồng gia, lại tự mình đứng ra tổ chức tràng chiến, vì thế càng thu hút nhiều vũ giả đến đây quan sát, không chỉ có Đồng gia chi nhân, mà còn có không ít vũ giả của các gia tộc khác tại Bắc Hải Trấn.

Trận chiến này tuy chỉ là tiểu bối giao chiến, thế nhưng thanh thế lại cực lớn, ngay cả Đồng gia 24 hộ vệ ngoại trừ ba người đứng đầu tất cả đều xuất động, đủ biết Đồng Thiên Tân và Đồng Khai Mặc xem trọng trận chiến này ra sao.

Chỉ là, cho đến bây giờ, hai nhân vật chính của trận chiến này vẫn chưa xuất hiện.

.....

Đồng Thanh Cương phủ đệ, có một cô nam tử trung niên đang đứng đợi trước cửa, người này chính là Đồng gia 24 hộ vệ bên trong người xếp thứ nam, tên gọi Đồng Ngũ.

Đồng gia 24 hộ vệ, ngoại trừ ba người đứng đầu, 2/3 đều ủng hộ Đồng Khai Mặc, mà Đồng Ngũ, chính là người mạnh nhất trong số đó, thực lực so với Đồng Tứ không kém bao nhiêu, cùng lắm là chỉ yếu hơn một chút.

Cũng như Đồng Tứ, Đồng Ngũ là hộ vệ của Đồng Khai Mặc, hôm nay được y phái đến đây tiếp đón Đồng Thanh Cương đi tới võ đài.

Đồng Ngũ chờ đợi đã mấy canh giờ, thế nhưng lại một mực không thấy Đồng Thanh Cương hiện thân, trong lòng không khỏi gấp gáp, nếu như gia chủ có lệnh không được tùy tiện làm phiền hân nhi tử bề quan, vậy Đồng Ngũ đã sớm không nhịn được mà đẩy cửa đi vào.

- Cạch!

Đúng lúc Đồng Ngũ đang khó xử thời điểm, cửa phòng bỗng nhiên lại bật mở, Đồng Thanh Cương thân ảnh hùng vĩ chậm rãi từ bên trong đi ra.

- Hà?

Đồng Ngũ đã gặp qua Đồng Thanh Cương rất nhiều lần, đối với người này tự nhiên đã quá quen thuộc, bất quá lần này Đồng Ngũ không hiểu sao lại cảm thấy Đồng Thanh Cương có chút gì đó khác trước, tu vi vẫn là Bát Tinh Vũ Sĩ đỉnh phong, thế nhưng khí tức trên người lại trầm ổn và hùng hậu hơn, đồng thời nếu như nhìn kỹ, trên nửa thân trên bề trán của hắn dường như có một lớp khí màu hồng nhạt như ẩn như hiện.

Cái này cũng không khó hiểu, Đồng Ngũ mặc dù biết tại Đồng gia có bộ bí thuật tên gọi Thiên Thạch Chiến Thể, thế nhưng hắn lại hoàn toàn không biết được phương pháp tu luyện cũng như cảnh giới của bộ bí thuật này.

Sau ba ngày bế quan tiềm tu, Đồng Thanh Cương dựa vào thiên phú tuyệt cùng tích lũy từ mấy năm khổ luyện, rốt cuộc đã luyện thành Thiên Thạch Chiến Thể cảnh giới Hồng cấp!

- Đồng Ngũ! Đã để người chờ lâu, chúng ta đi thôi!

Đồng Thanh Cương không để ý đến thái độ của Đồng Ngũ, chỉ đơn giản nói một câu, làm cho đối phương dẫn mình đi tới võ đài.

.....

Cùng thời điểm đó, Đồng Tứ và Đồng Tinh Vân cũng đang ở trước cửa phủ đệ của Vương Hạo Thần, đồng dạng chờ đợi hân xuất quan.

- Vương Hạo Thần người này thật đáng ghét! Làm sao đến bây giờ vẫn còn chưa xuất quan? Chẳng lẽ hắn quên mất hôm nay là ngày quyết đấu hay sao?

Đồng Tinh Vân đợi từ sáng đến giờ, trên khuôn mặt xinh đẹp đã tràn đầy vẻ bức bối cùng không kiên nhẫn.

Đồng Tứ ngược lại so với Đồng Tinh Vân phải bình tĩnh hơn rất nhiều, ánh mắt từ đầu đến cuối chung quy vẫn nhìn về phía căn phòng nơi Vương Hạo Thần đang bế quan.

Đồng Tứ thân là Đồng gia 24 hộ vệ xếp hạng thứ tư chi nhân, bất luận là thực lực hay thiên phú tại Đồng gia đều có thể tính là thượng đẳng, dựa vào một thân tu vi Lục Tinh Vũ Sư đỉnh phong của hắn, hoàn toàn có thể cảm nhận được một vài thứ đang xảy ra ở phía sau nhà.

Từ nơi đó, Đồng Tứ có thể mơ hồ cảm giác được có một luồng nhiệt kinh nóng bỏng đến đáng sợ đang không ngừng lan truyền khắp nơi, thỉnh thoảng lại bạo phát, vì thế hắn liền đoán rằng Vương Hạo Thần vốn không phải là đang ở trong phòng bế quan, mà là đang tu luyện một bộ vũ kỹ lợi hại nào đó.

Chính vì vậy, Đồng Tinh Vân ba lần bảy lượt muốn đi vào tìm Vương Hạo Thần đều bị Đồng Tứ cản lại, tránh để ảnh hưởng hắn tu luyện.

Bất quá, thời gian dần dần trôi đi, cả hai người đều từ từ mất hết kiên nhẫn, bởi vì nếu như lại đợi nữa, rất có thể sẽ bỏ lỡ trận chiến.

- Đồng Tứ thúc! Người ở đây chờ ta, ta phải vào tìm hắn!

Đồng Tinh Vân không nhịn được nữa, trong nháy mắt liền muốn mở cửa đi vào phòng, lần này Đồng Tứ do dự một chút, cũng không có ngăn cản, một

phần là bởi vì hần từ mấy phút trước đã không còn cảm nhận được cổ nhiệt kinh bá đạo kia, một phần thì là vì hần cũng biết đã không thể tiếp tục chờ đợi.

- Cách!

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên mở ra, Vương Hạo Thần một thân bạch y tuyết trắng xuất hiện trước mặt hai người.

Vương Hạo Thần dường như vừa mới trải qua tắm rửa, y phục không dính một hạt bụi, đầu tóc nhìn qua có chút ẩm ướt, thế nhưng trên người hần lại có một luồng nhiệt kinh nóng bỏng lan toả mà ra, mặc dù không có cố ý, thế nhưng vẫn khiến Đồng Tinh Vân đứng gần cảm thấy làn da của mình có chút bông rạt, lông mày khẽ nhú lại.

Vương Hạo Thần thấy vậy liền cười khỏ, ba ngày thời gian quả thực quá ngắn, hần tuy rằng trong phút cuối miễn cưỡng luyện thành một chiêu kia, thế nhưng bởi vì hoá kinh quá mạnh, dẫn đến cả hần cũng chưa thể hoàn toàn thuần thục không chế, lúc này phải vận công áp chế, mới khiến cho luồng nhiệt kinh đang lan tràn kia biến mất.

Đồng Thanh Cương luyện thành Thiên Thạch Chiến Thể thì Vương Hạo Thần cũng có chuẩn bị của riêng mình, một trận chiến này, phần thắng cơ hồ vẫn chia đều cho cả hai.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Tái Chiến

Đồng gia hoàng kim võ đài, lúc này đã có rất nhiều võ giả từ khắp nơi tại Bắc Hải Trán đi đến nơi này, ý muốn quan sát một trận chiến giữa hai võ giả mạnh nhất thế hệ trẻ hiện nay.

Hoàng kim võ đài còn có hai khu vực khán đài rộng lớn, chỉ dành cho những khán giả có địa vị cao, mà Đồng Thiên Tân và Đồng Khải Mặc, tự nhiên là đang ngồi ở vị trí cao nhất trên khán đài, tạo thành thế đối mặt với nhau.

Xung quanh võ đài, có vô số võ giả niên kỷ khác biệt đang đứng trò chuyện, trong đó nhiều thiếu niên thiếu nữ người vì ngưỡng mộ Đồng Thanh Cương danh tiếng mà đến, ý định muốn gặp thần tượng của mình chiến đấu, thế nhưng cũng có không ít người là bởi vì đối với Vương Hạo Thần ôm lòng hiếu kỳ mà đến, muốn xem người này đến cùng có bản lĩnh gì mà có thể khiến cho Đồng Thanh Cương phải đích thân khiêu chiến.

- Thanh Cương thiếu gia đến rồi!

Cũng không biết là người nào lớn tiếng hét, hầu như tất cả mọi người đều quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Đồng Thanh Cương nửa thân trên trần, giống như hạc trong bầy gà chậm rãi đi về phía võ đài.

Đồng Thanh Cương đi tới đâu, dòng người liền tự giác dạt ra, chừa một con đường để hần đi tới, mà trong dòng người, có vô số thiếu niên ánh mắt ngưỡng mộ nhìn hần tựa như thần tượng, càng là có vô số thiếu nữ giống như hoa si nhìn hần, thậm chí, còn có mấy cái nữ nhân lớn mật hướng Đồng Thanh Cương gào thét:

- Thanh Cương thiếu gia! Ta muốn làm thị thiếp của ngươi!

- Thanh Cương thiếu gia! Ta muốn giúp ngươi làm ấm giường đêm nay!

- Thanh Cương thiếu gia! Ta muốn vì ngươi sinh hầu tử!

Đạo lý cường giả vì tôn luôn tồn tại, người càng có tiềm lực, càng mạnh, thì càng được vạn chúng chú mục, trở thành tinh nhân trong mộng của các thiếu nữ.

Đồng Thanh Cương tựa hồ đã sớm quen với những chuyện này, hần thần sắc không chút ba động, chỉ đơn giản đi lên võ đài, phát hiện Vương Hạo Thần còn chưa đến, liền ngồi xếp bằng trên mặt đất, ý muốn điều chỉnh trạng thái của mình đến mức tốt nhất trước trận chiến.

Bởi vì Đồng Thanh Cương đã đến, không khí xung quanh võ đài càng thêm sôi nổi, thanh âm bàn tán không ngừng vang vọng.

Trên chỗ cao nhất của khán đài, Đồng Thiên Tân hai hàng lông mày nhíu chặt cùng một chỗ, hần trong lòng rất khó hiểu, vì cái gì lúc này Vương Hạo Thần tên tiểu tử kia còn chưa đến?

- Thiên Tân huynh! Hiện tế của ngươi làm sao còn chưa đến đâu?

Phía bên kia khán đài, truyền đến Đồng Khải Mặc âm u tiếng cười, cố ý ở trước trận chiến hạ thấp uy phong của Đồng Thiên Tân phe cánh.

- Hắn có lẽ là đang bế quan chưa ra, không bao lâu nữa sẽ tới! Không cần đại trưởng lão phải lo lắng!

Đồng Thiên Tân lạnh lùng đáp.

- Bế quan? Ha ha, ta thấy có lẽ là hắn sợ không dám xuất hiện đi? Hắn là hắn cũng có tự mình hiểu lấy, cho dù có đến cũng không phải là đối thủ của con ta, vì thế mới trốn ở trong nhà không dám tới à?

Đồng Khải Mặc cười ha hả nói, thanh âm tràn ngập vẻ trào phúng, để cho Đồng Thiên Tân giận đến mặt mày tái nhợt, ở giữa hai hàng lông mày đã tràn ngập lửa giận.

- Đại trưởng lão! Có thể ăn vậy, lời nói lại không thể nói vậy! Vương Hạo Thần ta từ khi nào liền sợ người nhitừ?

Đúng lúc này, một đạo thanh âm thân nhiên từ bên ngoài truyền tới, thu hút sự chú ý của mọi người, mà Đồng Khải Mặc sắc mặt cũng lạnh lại, đưa mắt nhìn sang.

Vương Hạo Thần một thân áo trắng, tuấn tú bất phàm, khí chất so với Đồng Thanh Cương hoàn toàn trái ngược, nếu Đồng Thanh Cương trên thân luôn có một cỗ uy thế khiến cho người khác phải cảm thấy e sợ thì Vương Hạo Thần khí chất lại cao quý xuất trần, cho người ta một cảm giác cao không thể chạm.

Nếu Đồng Thanh Cương là trời sinh võ sĩ, thì Vương Hạo Thần có lẽ chính là trời sinh vương giả.

Mọi người xung quanh vô đài nhìn Vương Hạo Thần một chút, liền có thể phần nào hiểu được, vì cái gì đối phương có tư cách làm đối thủ của Đồng Thanh Cương, chỉ cần nhìn vào khí chất, đã đủ biết được người này không phải tầm thường, tại trong thế hệ trẻ hiện nay đúng là không bao nhiêu người có thể sánh bằng.

Vương Hạo Thần chậm rãi đi lên võ đài, đứng đối mặt với Đồng Thanh Cương, mà lúc này, người sau cũng đã mở ra hai mắt đang đóng chặt, một cặp mắt hồ chăm chú nhìn hắn, hồi lâu mới nói:

- Người dường như lại mạnh hơn!

Đồng Thanh Cương khả năng quan sát rất tốt, có thể mơ hồ cảm nhận được, trên người Vương Hạo Thần có một luồng hỏa kinh cực kỳ hùng hậu, so với hỏa kinh của ba ngày trước khi đánh ra một chương pháp mạnh hơn rất nhiều, mặc dù đã bị đối phương toàn lực khống chế, thế nhưng tựa hồ lại có chút chưa thuần thục, vì thế mới không thể hoàn toàn che dấu.

- Người không phải cũng như vậy sao?

Vương Hạo Thần lạnh nhạt nói, ánh mắt so với Đồng Thanh Cương chỉ hơn chứ không kém, rõ ràng nhìn ra được, đối phương nhục thân so với ba ngày trước đã có biến hóa rất lớn, cơ hồ là tăng lên một tầng cao mới.

Đồng Thanh Cương khẽ gật đầu, nhẹ nhàng đứng dậy, nói:

- Ba ngày thời gian, đều để cho ta và người tiến bộ, lần này, chỉ hi vọng chúng ta có thể chiến một trận thống khoái!

Vừa nói, trên thân Đồng Thanh Cương lại bắt đầu toả ra chiến ý nóng bỏng, rõ ràng, một trận chiến ba ngày trước vô pháp để hắn cảm thấy thỏa mãn, bởi vì lúc đó tình cảnh khiến hai người không thể dốc toàn lực chiến đấu, thế nhưng hôm nay thì khác, cho dù là một trong hai người chết ở trên võ đài cũng không ai có thể nói gì.

- Sẽ không để cho người thất vọng!

Vương Hạo Thần đạm thanh nói.

Hai người một người hùng hực chiến ý, một người khác lại bình thản đạm mạc, tạo thành thế đối lập rõ ràng, khiến cho không khí trên võ đài chậm rãi trở nên ngưng trọng.

Xung quanh võ đài, vô số vũ giả dùng bắt đầu ngưng trò chuyện, ánh mắt chăm chú nhìn vào hai đạo thân ảnh trên võ đài, bọn hắn biết rõ trận chiến mà họ mong đợi được quan sát đã sắp bắt đầu.

Đồng Khải Mặc ngồi trên khán đài, ánh mắt có chút chậm biếm nhìn Vương Hạo Thần một chút, sau đó lại nhìn sang Đồng Thiên Tân nói:

- Thiên Tân huynh, người nói xem, hiền tế của người có thể ở trong tay nhitừ của ta kiên trì được bao lâu?

Đồng Thiên Tân sắc mặt âm trầm, biết rõ đối phương đây là muốn cho hắn một cái hạ mã uy, lạnh lùng đáp:

- Đại trưởng lão! Trận chiến còn chưa có bắt đầu, nói những lời này có phải quá sớm hay không?

- Vậy sao? Ta thì thấy, thắng bại kỳ thực sớm đã định rồi!

Đồng Khải Mặc cười to nói, thanh âm can rở vô cùng.

Hắn biết rõ, Đồng Thanh Cương đã tu thành Đồng gia tuyệt học - Thiên Thạch Chiến Thể, cho dù chỉ là Hồng cấp cảnh giới, thế nhưng dựa vào nó, muốn chiến thắng Vương Hạo Thần vẫn là rất dễ dàng.

.....

Trên võ đài, Vương Hạo Thần cùng với Đồng Thanh Cương đứng đối mặt, trên người khí thế chậm rãi lưu chuyển, nguyên khí không ngừng cách không va chạm.

- Chiến đi!

Đồng Thanh Cương gầm nhẹ một tiếng, hoá thành lấy tấn mãnh tốc độ xuất thủ đoạt lấy tiên cơ, hai tay trong chớp mắt trở nên cứng rắn sáng bóng như thiết đồng, làn da hoá thành màu trắng, tấn mất ra chói mắt bạch quang.

- Kim Cương Chương – Bạch Kim Cương!

Song chương vỡ đi ra, mang theo một cỗ đáng sợ lực lượng, nhắm thẳng về phía Vương Hạo Thần.

- Dùng cùng một chiêu thức đến đối phó ta, ngươi cho rằng có hiệu quả?

Vương Hạo Thần ánh mắt lạnh lùng, thần sắc lộ ra vẻ khinh miệt, một tay rút ra Diệt Nhật Kiếm, không chút hoa mỹ bỏ ra một kiếm, vô tận kiếm khí bao phủ, một đầu kim sắc thần long hư ảnh từ bên trong hiện hoá mà ra, tấn mất để vương quang huy.

- Thiên Long Hàng Thế!

Diệt Nhật Kiếm bỏ vào Đồng Thanh Cương song chương, dựa vào độ sắc bén của Tam phẩm huyền khí, cho dù là Đồng Thanh Cương song thủ cứng rắn vô cùng, lại có nguyên khí bảo vệ, thế nhưng như cũ bị cắt ra một vết thương.

- Oanh!

Thần long hư ảnh gào thét, kinh lực mạnh mẽ tiềm ẩn bên trong kiếm trực tiếp đem Đồng Thanh Cương chấn lui mấy bước.

- Đồng Thanh Cương! Ngươi cũng tiếp ta một quyền!

Vương Hạo Thần vận kinh, một cỗ khí kinh lạnh như băng lan toả mà ra, nhiệt độ xung quanh liền tức tốc hạ xuống.

- Băng Phách Toàn Phong!

Một quyền cách không đánh đi ra, ngập trời quyền ảnh xuất hiện, hùng hậu âm hàn nguyên khí hoá thành từng lớp cương phong lạnh thấu xương, bên trong thậm chí còn có một chút mảnh băng mỏng, đánh thẳng về phía Đồng Thanh Cương, tựa hồ muốn băng vào một quyền này đem hắn băng phong toàn bộ.

.....

Chú thích:

Hàn Băng Quyền – Linh cấp trung phẩm vũ kỹ, chỉ âm chí hàn quyền pháp, luyện tới đại thành liền có thể dựa vào hàn khí trực tiếp đóng băng kinh mạch của kẻ địch.

Các thức:

- Băng Phách Toàn Phong

- Vũ Khúc Băng Tinh

- Lý Sương Băng Chí

- Thiên Băng Vạn Lý

- Mãn Thiên Băng Vũ

- Băng Thiên Tuyệt Địa

- Vạn Cỗ Băng Phong

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Thiên tài quyết đấu

Hàn Băng Thần Quyền là bộ quyền pháp được Vương Hạo Thần tu luyện với mục đích chính là khắc chế hoả kinh của Cửu Dương Phần Thiên Chương, bất quá điều này không có nghĩa là bộ quyền pháp này uy lực không mạnh, dù sao trong tay Vương Hạo Thần chỉ âm chỉ hàn vũ kỹ tuy nhiều, thế nhưng cũng không ít, Hàn Băng Thần Quyền có thể được hắn lựa chọn, vậy uy lực chắc chắn là không tầm thường.

Đồng Thanh Cương đối mặt với một quyền của Vương Hạo Thần, cảm nhận từng đạo hàn khí đập vào mặt, trong lòng có chút kinh ngạc, hắn không nghĩ tới, Vương Hạo Thần không chỉ tu luyện một bộ chỉ dương chỉ cương chương pháp, còn có thêm một bộ chỉ âm chỉ hàn quyền pháp.

Theo lý mà nói, cùng lúc tu luyện chỉ dương và chỉ âm vũ kỹ là chuyện rất khó, bởi vì việc tu luyện hai loại vũ kỹ trái ngược nhau rất dễ dẫn đến phản phê, trừ phi là người luyện có thiên phú cực cao, có năng lực đồng thời trung hoà hoặc ít nhất là có thể giữ cho âm dương cân bằng, bất quá người có năng lực như vậy quả thực không nhiều, ít nhất Đồng Thanh Cương hẳn không làm được.

Dù sao, chỉ là tu luyện một loại chỉ dương hoặc chỉ âm vũ kỹ độ khó đã rất lớn, để luyện thành cả hai mà vẫn giữ được cân bằng thì độ khó đúng là không thể tưởng tượng.

- Toái Thạch Chương!

Đồng Thanh Cương duỗi ra một cánh tay, năm ngón tay kết chương đánh đi ra, khí thế cuồng bạo, uy lực so với Kim Cương Chương Bạch cấp càng mạnh hơn một chút.

Đồng Thanh Cương thiên phú coi như không so được với Vương Hạo Thần thì cũng không thể xem thường, hắn một thân mang rất nhiều tuyệt học đỉnh tiêm của Đồng gia, mà Toái Thạch Chương, chính là Đồng gia một bộ Linh cấp hạ phẩm chương pháp, hơn nữa là bộ chương pháp đi theo Đồng Thanh Cương lâu nhất, sớm đã được hắn luyện đến đại thành, khoảng cách với đại viên mãn cảnh giới cũng chỉ có một bước.

- Oanh!

Vương Hạo Thần đánh ra Hàn Băng Thần Quyền bị một chương của Đồng Thanh Cương đẩy lui, bất quá hắn cũng không vì thế mà thất vọng, dù sao nếu như dễ dàng làm Đồng Thanh Cương bị thương như vậy, vậy thì cũng quá không có ý nghĩa.

Vương Hạo Thần khi chiến đấu, luôn có thói quen lấy công làm thủ, đánh cho đối phương không kịp trở tay, lần này cũng không phải là ngoại lệ.

Chỉ thấy hắn thân ảnh lao về phía trước, một cỗ hoả kinh nóng bỏng từ thể nội của Vương Hạo Thần tản mát mà ra, sau lưng hắn lúc này cũng xuất hiện một mặt trời nhỏ, một chương mang theo hoả kinh hùng mạnh đánh về phía Đồng Thanh Cương.

- Liệt Hoả Phách Không!

Một chương tựa như hoả diễm đánh tới, thế nhưng Đồng Thanh Cương trong mắt lại hiện lên một tia khinh miệt, bởi vì Vương Hạo Thần tại ba ngày đã từng dùng một chương này đấu với hắn, lúc này lại dùng cùng một chiêu thức đến đối phó hắn, đây là cũng là trả đũa hắn vừa rồi dùng Kim Cương Chương công kích y sao?

Nếu là thế, vậy Vương Hạo Thần người này cũng quá ngây thơ một điểm.

Bất quá, Đồng Thanh Cương rất nhanh liền biết được bản thân sai lầm!

Vương Hạo Thần đương nhiên không có ngờ đến mức dùng cùng một chiêu một thức đã sử dụng qua đến đối phó Đồng Thanh Cương, một chương Liệt Hoả Phách Không chỉ là mở đầu, tiếp sau đó mới là chân chính sát chiêu.

Vương Hạo Thần một chương Liệt Hoả Phách Không còn chưa hoàn toàn đánh ra, hắn đã thi triển Ngự Phong Lưu Ảnh Bộ, bất thành linh bộc phát ra tốc độ nhanh gấp ba lần, thân hình trong nháy mắt liền hoá thành từng đạo tàn ảnh, xuất hiện bên phải Đồng Thanh Cương.

- Thiên Long Vấn Tâm!

Vương Hạo Thần tay cầm Diệu Nhật Kiếm nhanh như chớp đâm ra một kiếm, kim quang loé sáng, bàn bạc kiếm ý hội tụ vào mũi kiếm, một đầu thần long hư ảnh như ẩn như hiện cuốn lấy thân kiếm, nhắm thẳng vào chỗ yếu hại trước ngực Đồng Thanh Cương đâm tới.

Chưa dừng lại ở đó, Vương Hạo Thần tiếp tục sử dụng một trong 81 loại biến hoá của Ngự Phong Lưu Ảnh Bộ, hai chân theo một bộ pháp đặc biệt vòng qua bên trái Đồng Thanh Cương.

Ngự Phong Lưu Ảnh Bộ, tổng cộng có 9 chín bước, từ 9 bước diễn hoá ra 81 loại biến hoá, phần lớn đều là dùng trong chiến đấu cận thân, dựa vào bộ pháp biến ảo khôn lường khiến kẻ địch khó có thể ứng phó.

- Băng Phách Toàn Phong!

Băng quyền vừa ra, quyền ảnh ngập trời liền xuất hiện, hàn khí lạnh như băng lập tức hướng Đồng Thanh Cương ập tới.

Chỉ trong chớp mắt, Vương Hạo Thần đã liên tiếp đánh ba đạo công kích, chiêu sau nối tiếp chiêu trước, liên hoàn không dứt, mỗi đạo công kích đều cực kỳ uy lực, đem Đồng Thanh Cương vây vào chính giữa.

Đối mặt với Vương Hạo Thần kinh khủng như vậy thế công, ngay cả Đồng Thanh Cương sắc mặt từ đầu đến giờ vẫn luôn bình tĩnh cũng phải kinh hãi, trong mắt tràn đầy vẻ ngưng trọng.

Không chỉ có hắn, bên dưới vô đài vô số võ giả đứng xem đều hít vào hơi lạnh khí, từng cái đều đối với Vương Hạo Thần thực lực kinh ngạc đến cực điểm.

Bình thường mà nói, có thể sử ra ba chiêu thức hoàn toàn khác nhau gần như cùng một lúc như vậy, người thực hiện hầu như cần có tu vi Vũ Sư mới có thể làm đến, mặc dù cũng có một ít thiên tài mạnh về tốc độ có thể tại Vũ Sĩ cao giai làm được điều này, bất quá giống như Vương Hạo Thần chỉ là Ngũ Tinh Vũ Sĩ liền dễ dàng thực hiện được, hơn nữa còn hoàn mỹ như vậy, bọn hắn đúng là nghe đều chưa từng nghe qua.

- Người này đúng là yêu nghiệt, khó trách có thể khiến cho Thanh Cương thiếu gia tự mình khiêu chiến!

- Nào chỉ có như vậy! Các ngươi không nhìn thấy hắn tu vi kỳ thực chỉ có Ngũ Tinh Vũ Sĩ thôi hay sao? Dựa vào tu vi như vậy mà có thể chiến ngang với Thanh Cương thiếu gia, thiên phú của hắn hoàn toàn có thể dùng hai từ khủng bố để hình dung!

- Không phải chúng ta Đồng gia chi nhân, lại có thể có được thiên phú cùng chiến lực như vậy, thật không biết hắn đến cùng là tu luyện thế nào...

Nhiều người nhìn Vương Hạo Thần cảm khái nói, trong mắt lộ ra thần sắc phức tạp.

Hôm nay, Vương Hạo Thần có thể nói là đã đập tan cái quan niệm “không phải người Đồng gia, tuyệt đối không có thành tựu cao” của bọn họ, khiến cho bọn họ chân chính hiểu được, cái gì là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, tại Bắc Hải Trấn, không phải chỉ có Đồng gia bọn hắn mới có thể sản sinh ra thiên tài chân chính.

Đến lúc này, bất kể trận chiến sau này kết quả ra sao, mọi người cũng không còn dám xem thường hắn, bởi bọn họ biết rõ, cho dù Vương Hạo Thần bại trận, thì đó cũng là bởi vì hắn tu vi không bằng Đồng Thanh Cương, nếu là hai người tu vi ở cùng một cảnh giới, vậy e rằng Đồng Thanh Cương ngay cả tư cách hoàn thủ cũng không có.

Cứ việc chuyện này để cho bọn họ rất khó tiếp nhận, thế nhưng đây chính là sự thật không thể thay đổi.

Trên khán đài, Đồng Khải Mặc vẻ mặt vào lúc này cũng bớt đi một chút vẻ tươi cười, không nhịn được nghĩ thầm:

- Tiểu tử này thực lực quả thực không tầm thường, Thanh Cương vốn không mạnh về tốc độ, e rằng lần này sẽ ăn chút thiệt thòi! May mắn tiểu tử này chung quy chỉ là Ngũ Tinh Vũ Sĩ, nếu như hắn tu vi lại cao thêm vài tiểu cảnh giới, vậy Thanh Cương đúng là không phải đối thủ của hắn!

.....

Đồng Thanh Cương lúc này sớm đã thủ thế, vận chuyển Thiên Thạch Thần Công, sẵn sàng chống lại Vương Hạo Thần cực mạnh thế công.

Hắn không thể không cẩn thận, bởi vì lúc này chỉ cần sơ sẩy một chút, liền có thể dẫn đến thuyền lật trong mương.

Đương nhiên, Đồng Thanh Cương mặc dù cẩn trọng, thế nhưng đồng dạng rất tự tin, Vương Hạo Thần thế công lần này tuy mạnh, thế nhưng hắn vẫn có lòng tin có thể tiếp được.

- Toái Thạch Chương!

Đồng Thanh Cương đầu tiên là đánh ra một chiêu Toái Thạch Chương, ngăn lại Vương Hạo Thần một chương Liệt Hoả Phách Không, song chương vừa đụng, lực lượng cơ hồ tương đương, không ai chiếm được tiện nghi.

Cùng lúc đó, Diệu Nhật Kiếm đã hướng bộ ngực của Đồng Thanh Cương đâm tới.

Đồng Thanh Cương phản ứng thật nhanh, tay trái vừa chặn lại một chương của Vương Hạo Thần, tay phải cũng liền gần như cùng một lúc đánh đi ra.

Một chương vừa đánh ra, Đồng Thanh Cương cánh tay liền trở nên cứng rắn sáng bóng như thiết đồng, bất quá lần này hắn lan da không có màu trắng, mà có màu đen!

- Kim Cương Chương – Hắc Kim Cương!

Đồng gia tuyệt học Kim Cương Chương, chia làm Tử, Bạch, Hắc, Hoàng tứ đại cảnh giới, càng lên cao càng khó luyện, Đồng Thanh Cương mặc dù thiên phú trác tuyệt, chẳng qua cũng chỉ khó khăn lắm luyện đến cảnh giới Hắc cấp mà thôi, hơn nữa còn không thật sự thuần thục, căn bản không thể sử dụng trong thời gian dài, mỗi lần thi triển ra sẽ tiêu hao không ít nguyên khí, bất quá lúc này phải dùng nhục thân máu thịt đối cứng với Diệu Nhật Kiếm dạng này Tam phẩm huyền khí, hắn chỉ còn cách vận lên Hắc Kim Cương may ra mới có thể chống lại.

Chưởng kiếm va chạm, xét về uy lực, thì Đồng Thanh Cương Hắc cấp Kim Cương Chưởng có chút nhỉnh hơn, bất quá Vương Hạo Thần có Diệu Nhật Kiếm sắc bén lắm lợi thế, vì thế lần giao phong này, hai người vẫn xem như là ngang nhau.

Bất quá, nếu so tốc độ, thì Vương Hạo Thần quả nhiên vẫn nhanh hơn một chút, một quyền mang theo hàn kinh lạnh như băng đã đánh tới.

Đồng Thanh Cương liên tiếp ngăn chặn hai đòn tấn công của Vương Hạo Thần, lúc này đã không kịp thu tay về phòng ngự, hơn nữa sau khi thi triển ra hai chiêu Toái Thạch Chưởng và Hắc cấp Kim Cương Chưởng, hân thể nội nguyên khí đã tiêu hao không ít, còn chưa kịp bổ sung, cho dù có thu tay về kịp thì cũng rất khó có thể lần nữa đối cứng với Vương Hạo Thần.

Đồng Thanh Cương có thể làm chính là lập tức hạ thấp thân hình, tránh đi chỗ yếu hại, để Vương Hạo Thần một quyền đánh vào vai của mình.

Một cỗ hàn khí lạnh thấu xương lập tức từ bờ vai truyền tới, sau đó nhanh chóng lan toả khắp kinh mạch toàn thân, loại hàn kinh này, đến cả Đồng Thanh Cương cũng có chút ăn không tiêu, thân hình khẽ run lên một chút, hướng về phía sau lui nhanh.

Hàn Băng Thần Quyền ẩn chứa hàn kinh không có tính bá đạo hủy diệt như hoả kinh của Cửu Dương Phần Thiên Chưởng, thế nhưng lại có công dụng đóng băng kinh mạch và huyết dịch của kẻ địch, so ra càng thêm thâm độc.

Đồng Thanh Cương toàn lực vận chuyển Thiên Thạch Thần Công, hao tổn không ít thời gian cùng sức lực, mới miễn cưỡng đem hàn kinh toàn bộ bức ra ngoài, mặc dù thương thế không nặng, còn không đủ để ảnh hưởng đến hân chiến lực, bất quá trong người vẫn không rất dễ chịu.

Tính đến thời điểm này, Vương Hạo Thần rốt cuộc dựa vào tốc độ vượt trội mà chiếm được một tia thượng phong, Đồng Thanh Cương chiến lực tuy không kém đôi phương, thế nhưng lại vì tốc độ không đủ mà ăn một chút thiệt thòi.

- Đồng Thanh Cương! Nếu như ngươi còn không chỉ thi triển ra thủ đoạn chân chính, vậy ngươi đừng nghĩ có thể thắng được ta!

Chỉ thấy Vương Hạo Thần một tay dẫn theo chiến kiếm, ánh mắt lạnh lùng nhìn Đồng Thanh Cương nói.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Hồng cấp thiên thạch chiến thể

Cứ việc bản thân hiện tại chiếm được một chút thượng phong, bất quá Vương Hạo Thần cũng không có vì vậy mà đắc ý, hân biết rõ, bất kể là hân hay Đồng Thanh Cương vẫn chưa dốc hết thủ đoạn áp hòm ra để chiến đấu, vì thế hân căn bản không dám có chút sơ suất nào.

Đồng Thanh Cương bình ổn một thoáng, ánh mắt chăm chú nhìn Vương Hạo Thần, trong mắt đầy vẻ ngưng trọng.

Hân trước đó vốn dĩ cho là, Vương Hạo Thần chiến lực tuy rằng có thể so sánh với mình, bất quá chính mình có được ưu thế là tu vi, sau cùng hân là nên so với đối phương nhỉnh hơn một chút, bất quá kết quả cuối cùng lại không giống như hân tưởng tượng đơn giản như vậy.

Bất kể là xét về lực lượng hay phòng ngự, hai người cơ hồ ngang nhau, cùng lắm là Đồng Thanh Cương mạnh hơn một chút ở phương diện tấn công, bất quá chênh lệch thật sự rất nhỏ.

Thế nhưng xét về tốc độ, Vương Hạo Thần lại hoàn toàn vượt qua hân, nếu không phải Đồng Thanh Cương thực lực đủ mạnh, một quyền vừa rồi của đối phương đã đủ cho hân uống một bình.

- Vốn dĩ cho là, không cần dùng đến nó cũng có thể thắng ngươi! Bây giờ xem ra là ta nghĩ nhiều rồi!

Đồng Thanh Cương tự giễu cười một tiếng, sau đó bàn tay liền khẽ bấm một cái ấn quyết, ngay lập tức, toàn thân Đồng Thanh Cương bay lên một đoàn nhàn nhạt hồng sắc hào quang, một cỗ nặng nề mà bá đạo khí thế, nhanh chóng từ trên thân của hân lan toả mà ra.

Đồng gia đệ nhất bí thuật Thiên Thạch Chiến Thể, rốt cuộc được Đồng Thanh Cương thi triển đi ra.

Hồng quang rực rỡ, khí thế bức nhân.

Xung quanh võ đài, mọi người chứng kiến một màn này, trong mắt đều hiện lên vẻ kinh ngạc, trong đó có một ít cường giả, thì lại hiện ra vẻ thất kinh và khó có thể tin thần sắc.

- Đây là... Thiên Thạch Chiến Thể! Thanh Cương thiếu gia vậy mà luyện thành chúng ta Đồng gia mạnh nhất tuyệt học Thiên Thạch Chiến Thể!

Một đạo thanh âm run rẩy từ trên khán đài truyền ra.

Mà chủ nhân của đạo thanh âm này, chính là Đồng gia nhị trưởng lão – Đồng Tĩnh.

Đồng Tinh lời nói vừa truyền ra, ngoại trừ Đồng gia một số ít nhân vật cao tăng hiểu được đôi chút, còn lại đám người bên dưới cho dù nghe được vẫn mờ mịt không rõ.

- Cái gì là Thiên Thạch Chiến Thể? Ta ở Đồng gia lâu như vậy, làm sao đều chưa từng nghe nói trong gia tộc có một tuyệt học như vậy a?

- Ta cũng không biết! Không phải nói, chúng ta Đồng gia đệ nhất tuyệt học là Chiến Tượng Quyền hay sao?

.....

Trên khán đài, Đồng Thiên Tân đứng bật dậy, ánh mắt gắt gao nhìn xem Đồng Thanh Cương đứng trên võ đài, trên mặt đều là kinh hãi và phức tạp thần sắc.

Hắn làm sao cũng không nghĩ tới, Đồng Thanh Cương vậy mà thực sự đem Thiên Thạch Chiến Thể luyện thành, cứ việc chi là đẳng cấp thấp nhất Hồng cấp cảnh giới, thế nhưng cái này không thể phủ nhận đối phương thành tựu.

Phải biết, trước Đồng Thanh Cương, tại Đồng gia ngoại trừ chính Đồng Thiên Tân căn bản không có ai luyện thành Thiên Thạch Chiến Thể, ngay cả Đồng Khải Mặc cũng không ngoại lệ.

Đồng Thiên Tân có luyện thành Thiên Thạch Chiến Thể hay không? Đáp án chính là có, đây cũng là hấn lớn nhất át chủ bài một trong!

Ba năm nay, Đồng Thiên Tân ngoại trừ bế quan trị thương, còn lại thời gian chính là toàn tâm toàn ý nghiên cứu tu luyện Thiên Thạch Chiến Thể môn này bí thuật.

Đồng Thiên Tân biết rõ bản thân tu vi rất khó trong sớm muộn quay lại đỉnh phong, có gấp cũng không được, vì thế chỉ có thể nếm thử tu luyện Thiên Thạch Chiến Thể, từ đó hi vọng tăng lên bản thân chiến lực.

Kỳ thực, Đồng Thiên Tân từ mười năm trước đã bắt đầu nghiên cứu Thiên Thạch Chiến Thể, bất quá ngôi vị gia chủ vốn trăm công ngàn việc, vì thế vẫn một mực không có thành công, phải đến khi bế quan trị thương, mới có thời gian nghiên cứu sâu sắc, cuối cùng đến gần một năm trước thì luyện thành bộ bí thuật này.

Đồng Thiên Tân thiên phú có lẽ không bằng Đồng Thanh Cương hiện nay, thế nhưng hấn thân là gia chủ một đại gia tộc, thiên phú sao có thể kém? Thậm chí coi như là so sánh với Đồng gia trong lịch sử tiền nhiệm gia chủ, Đồng Thiên Tân thiên phú cũng có thể xem là thượng đẳng.

Thế nhưng là, cho dù là Đồng Thiên Tân cũng phải hao tổn hơn mười năm thời gian mới có thể luyện thành Thiên Thạch Chiến Thể, Đồng Thanh Cương niên kỷ so với hấn phải nhỏ hơn một nửa, lại có thể làm được điều này.

Nếu là người khác, Đồng Thiên Tân có lẽ trong tâm còn tồn đọng một chút vui mừng vì Đồng gia có hậu bối xuất sắc, bất quá Đồng Thanh Cương lại là Đồng Khải Mặc nhi tử, kẻ luôn muốn cướp đoạt ngôi vị gia chủ của hấn, hấn làm sao có thể vui cho được?

- Đồng Khải Mặc, ngươi đúng là sinh được một cái nhi tử thật tốt a!

Đồng Thiên Tân trong mắt che lấp hàn ý, hấn đã từ Đồng Thanh Cương cảm nhận được uy hiếp không nhỏ, tuy rằng hiện giờ đối phương thực lực còn không đủ để cho hấn phải e ngại, bất quá trong tương lai thì thực sự khó mà nói.

.....

- Có thể ép Thanh Cương thi triển ra Thiên Thạch Chiến Thể! Vương Hạo Thần coi như bại cũng không oan!

Ở phía đối diện khán đài, Đồng Khải Mặc khoe miệng khê nhếch lên, có chút cười trên nỗi đau của người khác đáng về.

Dù sao, hấn đối với Đồng Thanh Cương thực sự là tràn ngập lòng tin, đối phương chiến lực vốn đã ít có địch thủ trong cùng cảnh giới, nay lại có thêm Thiên Thạch Chiến Thể dạng này bí thuật, coi như là chân chính Cửu Tinh Vũ Sĩ đứng trước mặt Đồng Thanh Cương cũng phải mười phần kiêng kỵ.

.....

Trên võ đài, Vương Hạo Thần cũng là một mặt cực kỳ ngưng trọng nhìn xem Đồng Thanh Cương, hấn không nghĩ tới, đối phương át chủ bài vậy mà cường đại như vậy, để cho hấn đều có một loại cảm giác hít thở không thông.

- Vụt!

Wương Hạo Thần không dám chậm trễ, lập tức vận dụng Thái Dương Chi Mâu, song đồng đều hoá thành kim sắc, chăm chú nhìn về phía Đồng Thanh Cương.

Dựa vào Thái Dương Chi Mâu, Vương Hạo Thần có thể thấy rõ trên người Đồng Thanh Cương có một lớp bảo vệ bên ngoài vô cùng vững chắc, không chỉ như vậy, đối phương nhục thân càng là được cường hoá rất nhiều, trở nên cực kỳ cứng rắn, nặng nề gấp mấy lần trước đó, tựa như một khối cự thạch không gì sánh được trầm trọng.

Đồng Thanh Cương khẽ xoa nắn một chút khớp tay, cảm thụ lực lượng của bản thân hiện tại một chút, sau đó liền nhìn Vương Hạo Thần, khẽ cười nói:

- Vương Hạo Thần! Đây chính là ta mạnh nhất át chủ bài một trong, cũng là lần đầu tiên ta đem nó ra đối địch! Hôm nay vừa vặn có thể mượn người thử ta Đồng gia đệ nhất tuyệt học uy lực!

Wang Hao Shen không đáp, chỉ là khẽ xiết chặt trong tay bảo kiếm, trong lòng không gì sánh được ngưng trọng.

Đồng Thanh Cương cũng không giống như Vương Hạo Thần tưởng tượng trực tiếp lao lên tấn công, mà vẫn đứng nguyên tại chỗ, vận chuyển thể nội nguyên khí, sau đó bất thành linh cách không đánh ra một chiêu.

Đây chỉ là một chiêu thông thường, không phải là vũ kỹ gì đặc biệt, vô cùng đơn giản, thế nhưng uy lực của nó lại vượt qua cả Kim Cương Chương Bạch cấp cảnh giới.

Wang Hao Shen lập tức vận dụng Ngự Phong Lưu Ảnh Bộ, tránh đi một chiêu của Đồng Thanh Cương, hoá thành một đạo tàn ảnh, chớp mắt đã xuất hiện phía sau đối phương, tả thủ thi triển ra một chiêu “Liệt Hoả Phách Không”, dồn sức đánh tới.

Để cho Vương Hạo Thần không ngờ chính là, Đồng Thanh Cương vậy mà không hề làm ra phòng bị, cũng không có ý định né tránh, cứ như vậy để cho một chiêu mang theo hoả kinh hùng hậu đánh vào lưng mình.

Chỉ nghe “bộp” một tiếng, Vương Hạo Thần một chiêu đã đánh trúng Đồng Thanh Cương, thế nhưng người sau dường như không có cảm giác đau đớn, thần sắc như thường.

- Cái gì?

Nhìn thấy một màn này, ngay cả Vương Hạo Thần đều không nhận được kinh hãi, một chiêu vừa rồi của hắn, tựa đủ lực lượng của Đệ Nhất Dương Đồng Thanh Cương không chỉ dám dùng thân thể ngành kháng một chiêu của hắn, hơn nữa còn không có việc?

Wang Hao Shen còn đang thất thần, Đồng Thanh Cương đã có hành động, chỉ thấy hắn thân hình xoay ngược lại, năm ngón tay nắm chặt thành quyền, nhắm thẳng mặt Vương Hạo Thần đánh tới.

Wang Hao Shen phản ứng có chút chậm, vừa định thần lại đã thấy quyền đến quay trước mặt, lúc này đã không còn kịp né tránh, chỉ kịp đưa tay đón đỡ, che đi phần đầu.

- Oanh!

Một quyền vẫn như cũ cực kỳ đơn giản, lại ẩn chứa thuần túy mà bá đạo lực lượng, trực tiếp nện lên Vương Hạo Thần cánh tay, kinh lực khủng bố bạo phát, đem hắn đẩy lui hơn chục bước.

Wang Hao Shen tay phải tê dại, gần như mất hết cảm giác, cánh tay cơ hồ không nhấc lên nổi.

Đương nhiên, tình trạng này cũng chỉ kéo dài trong vài giây, dù sao nhục thân của hắn cũng đã được Bát Hù Thiên Kinh rèn luyện qua, không thể không nào có chuyện cứ như vậy không chịu nổi một kích, rất nhanh liền để cho cánh tay trở lại bình thường.

Wang Hao Shen thần sắc càng thêm ngưng trọng, hắn cũng là một cái luyện thể vũ giả, nhục thân mạnh hơn vũ giả bình thường rất nhiều, thế nhưng so với Đồng Thanh Cương hiện tại thì vẫn có chút không bằng.

Không phải là Bát Hù Thiên Kinh không sánh được với Thiên Thạch Chiến Thể, mà là Vương Hạo Thần tu luyện còn chưa đến nơi đến chốn.

Thành thật mà nói, Thiên Thạch Chiến Thể Hồng cấp miễn cưỡng có thể xem là tương ứng với Bát Hù Thiên Kinh Luyện Bỉ cảnh, bất quá Luyện Bỉ cảnh cũng có chia làm ba cảnh giới, bao gồm: tiểu thành, đại thành cùng đại viên mãn. Mà hắn hiện tại, chẳng qua là khó khăn lắm bước vào tiểu thành mà thôi, nếu như có thể đột phá đại thành cảnh giới, vậy hắn nhục thân cường độ chắc chắn sẽ tăng lên một mảng lớn, hoàn toàn có thể vượt qua Hồng cấp Thiên Thạch Chiến Thể của Đồng Thanh Cương hiện tại.

Đương nhiên, cho dù là nhục thân cường độ không bằng Đồng Thanh Cương, Vương Hạo Thần vẫn có thủ đoạn để rút ngắn thậm chí san bằng chênh lệch giữa hai người.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: Thiên thạch thắng tuyệt ảnh

Thiên Thạch Chiến Thể tuy mạnh, thế nhưng không phải không có nhược điểm, còn không có đến mức để cho Vương Hạo Thần thúc thủ vô sách.

Thiên Thạch Chiến Thể có thể khiến cho nhục thân của người luyện cứng rắn, trầm trọng hơn vô số lần, đồng thời cực đại gia tăng lực công kích, bất quá cũng không có tăng lên người luyện tốc độ, vì thế so với Đồng Thanh Cương, Vương Hạo Thần vẫn còn có ưu thế tốc độ.

Đương nhiên, chỉ có tốc độ nhanh là không đủ, dù sao bất kể người có nhanh thế nào, mà không phá được phòng ngự của đối phương vậy liền không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Ở bên kia, Đồng Thanh Cương lúc này cũng đang nhìn Vương Hạo Thần, khẽ cười nói:

- Vương Hạo Thần! Một chương vừa rồi uy lực không tệ lắm, để cho ta cũng có chút đau đớn! Bất quá còn không đủ để khiến ta trọng thương, nếu như người mạnh nhất công kích cũng chỉ có như thế! Vậy người tuyệt đối không thắng được ta!

Đồng Thanh Cương nói là sự thật, hẳn tuy rằng tốc độ không bì được với Vương Hạo Thần, bất quá đối phương nhiều khả năng cũng không phá được phòng ngự của hắn, đây dựa xuống dưới, hẳn vẫn có khả năng dựa vào ưu thế tu vi chậm rãi tiêu hao thể lực của Vương Hạo Thần, cuối cùng đánh được thắng lợi.

Cho dù không thắng được, vậy Đồng Thanh Cương vẫn như cũ có thể an ổn đứng ở thế bất bại, chỉ cần Thiên Thạch Chiến Thể một mực duy trì, vậy hẳn không có khả năng thất bại.

Vương Hạo Thần nửa chữ cũng không nói, sau khi vận khí một hồi liền khẽ thở ra, một tay dẫn theo trường kiếm lao lên tấn công.

Hắn cũng không tin, chính mình lại không làm gì được Thiên Thạch Chiến Thể của Đồng Thanh Cương!

- Ầm!

Thể nội nguyên khí toàn lực vận chuyển, khoả mặt trời sau lưng Vương Hạo Thần không ngừng toả ra hào quang chói mắt, hoá kinh hùng hậu đến cực điểm, toàn diện lan toả bốn phương tám hướng.

- Bách Hoả Liễu Loạn!

Một chương nối tiếp một chương đánh ra, liên miên bất tuyệt, hoá kinh tựa như hải dương ồ ạt lao đến trước mặt Đồng Thanh Cương.

Bách Hoả Liễu Loạn là Cửu Dương Phần Thiên Cương đệ nhị thức, xét về uy lực tập trung thì không bằng Liệt Hoả Phách Không, thế nhưng hoá kinh trong một chiêu này lại càng thêm mãnh mẽ, cho dù trước mặt là vô số kẻ địch cũng có thể ứng phó.

Đồng Thanh Cương ánh mắt bình tĩnh, trong lòng cũng không dám xem thường, tuy rằng hẳn Thiên Thạch Chiến Thể có thể gánh chịu công kích bậc này, bất quá hẳn cũng không có nhảm chán đến mức như vậy, dù sao nổi lên nhục thân bị công kích, đau đớn vẫn không thể tránh khỏi, hơn nữa Thiên Thạch Chiến Thể không phải vĩnh viễn vô địch, nếu như liên tục bị công kích không ngừng nghỉ cũng sẽ ăn không tiêu.

- Tượng Vương Diệt Địa!

Đồng Thanh Cương nắm ngón tay nắm lại, kinh lực hội tụ nơi đầu quyền, mạnh mẽ oanh kích đi ra.

Một quyền này khí thế tựa như vô địch, trong lúc mơ hồ giống như có một đầu cự tượng khổng lồ hiện ra, ở giữa thiên địa gào thét mà đến, không gì sánh được bá đạo.

Chiến Tượng Quyền trọng nhất là uy mãnh, mỗi quyền đều ẩn chứa kinh lực khủng bố đến kinh tâm động phách, đến mức một chiêu Tượng Vương Diệt Địa của Đồng Thanh Cương cho dù là Cửu Tinh Vũ Đồ bình thường đều phải tạm lánh phong quang.

Tượng ảnh uy dũng trực tiếp chấn lui tựa như hải dương hoá kinh, lấy lực phá vạn pháp.

Vương Hạo Thần thần sắc như thường, hẳn đối với việc này cũng không có gì bất ngờ, dù sao Đồng Thanh Cương sau khi vận dụng Thiên Thạch Chiến Thể, lực lượng về cơ bản đã vượt qua hắn, đấu đôi công mà nói, hẳn chắc chắn phải chịu thiệt.

Đồng Thanh Cương một chiêu liền phá tan thế công của Vương Hạo Thần, liền được đà tiến tới, quyền đầu tiếp tục oanh đi ra, kinh lực không hề kém một quyền trước đó.

Chiến Tượng Quyền nếu như trực tiếp đánh lên người, cho dù Vương Hạo Thần nhục thân mạnh mẽ cũng khó lòng chịu nổi.

Quyền đến ngay trước mặt, Vương Hạo Thần liền vận dụng Ngự Phong Lưu Ảnh Bộ, thân hình nhẹ nhàng tránh đi một quyền tựa ngàn cân của Đồng Thanh Cương.

- Vũ!

Một đạo kiếm phong khẽ vang lên, Vương Hạo Thần tay cầm Diệu Nhật Kiếm theo một bộ vị đặc biệt xoay kiếm đâm về phía cổ họng của Đồng Thanh Cương, vô cùng vô tận kiếm khí lần này hội tụ nơi mũi kiếm, tựa như hoá thành một mũi khoan cực mạnh ý muốn xuyên thủng lớp phòng ngự của Thiên Thạch Chiến Thể.

Một kiếm này, không hề hoa mỹ, cũng không có giống như trước đó bá đạo, chỉ có nhanh, hiểm đến cực hạn!

Kiểm vừa ra, tựa như một tia chớp xé không mà đến, ngoại trừ một ít cao thủ ở trên khán đài, tuyệt đại đa số mọi người thậm chí còn không thể nhìn thấy lưỡi kiếm đâm ra.

Tuyệt Ảnh kiếm pháp, Xuyên Hào Thức!

Đồng Thanh Cương kinh hãi, một kiếm này của Vương Hạo Thần để cho hấn lạnh cả người, ngay cả khi có Thiên Thạch Chiến Thể đều không nhịn được mà phải khẽ run lên.

Đồng Thanh Cương muốn né tránh, thế nhưng hấn căn bản không thể so tốc độ với Vương Hạo Thần, thân hình còn chưa kịp di động, mũi kiếm đã đến ngay trước yết hầu, tất cả những gì hấn có thể làm là vận lên Thiên Thạch Chiến Thể để phòng ngự, lại vận chuyển nguyên khí tạo thêm một lớp phòng vệ bên ngoài.

Nói thì chậm nhưng trên thực tế thì rất nhanh, Diệu Nhật Kiếm của Vương Hạo Thần trong chớp mắt đã đâm vào cổ họng Đồng Thanh Cương.

Một màn này diễn ra quá nhanh, đến khi mọi người kịp nhận ra thì lập tức hoảng sợ, ai cũng biết yết hầu là nơi yếu hại, cho dù là vũ giả luyện thể cũng không dám tùy tiện để nơi này bị công kích, nếu như Thiên Thạch Chiến Thể của Đồng Thanh Cương không chịu được một kiếm này, vậy hấn chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Kỳ thực bọn họ không biết, Vương Hạo Thần đối với Đồng Thanh Cương cũng không có sát ý, một kiếm này nhìn như cực kỳ nguy hiểm, bất quá nếu như mũi kiếm thực sự phá được lớp phòng ngự của Thiên Thạch Chiến Thể, hấn vẫn có cách để kịp thời thu kiếm, không làm tổn thương tính mạng của đối phương.

Vương Hạo Thần kiếm đạo cảnh giới đã đạt tới Kiếm ý chi cảnh, có thể tùy ý thu xuất kiếm, chỉ cần hấn muốn, ngay lập tức có thể dừng kiếm.

Bất quá, Vương Hạo Thần lại một lần nữa đánh giá thấp năng lực của Đồng Thanh Cương, cũng đánh giá thấp khả năng phòng ngự của Thiên Thạch Chiến Thể.

- Chát!

Mũi kiếm đầu tiên không có chút khó khăn nào xuyên phá lớp phòng ngự do nguyên khí kết thành, thế nhưng khi đâm vào da thịt thì lại không cách nào tiến thêm, chỉ miễn cưỡng bỏ ra một vết thương rất nông, sau đó liền trực tiếp bị chặn bay ra ngoài.

- Cái gì? Yết hầu mà cũng đỡ nổi Diệu Nhật Kiếm?

Vương Hạo Thần sững sờ lui lại, có chút không dám tin tưởng một màn trước mắt.

Ai cũng biết, yết hầu là vị trí yếu nhược trên cơ thể của vũ giả, cho dù là luyện thể vũ giả đều không ngoại lệ, Vương Hạo Thần vốn dĩ cho là, Diệu Nhật Kiếm kết hợp với Tuyệt Ảnh kiếm pháp đã đủ để xuyên phá lớp phòng ngự của Thiên Thạch Chiến Thể nơi yết hầu, thế nhưng kết quả lại để cho hấn chấn kinh không thôi.

Hấn có thể nhìn ra, phòng ngự nơi yết hầu của Đồng Thanh Cương đúng là kém hơn so với các bộ phận khác trên thân thể một chút, thế nhưng cũng không kém quá nhiều, cộng thêm việc đối phương vừa rồi toàn lực phòng thủ, một kiếm của hấn căn bản không thể triệt để phá được nhục thân phòng ngự của đối phương.

Thiên Thạch Chiến Thể chẳng lẽ khủng bố như vậy, ngay cả yết hầu cũng có thể cường hoá?

Kỳ thực bất kể là Vương Hạo Thần hay Đồng Thanh Cương cũng như tuyệt đại đa số Đồng gia chi nhân đều có chỗ không biết, đó là Thiên Thạch Chiến Thể tuy rằng chỉ là một bộ Linh cấp luyện thể công pháp, thế nhưng nó có nguồn gốc Tiên Thiên Thiên Thạch Chi Thể.

Tiên Thiên Thiên Thạch Chi Thể, tất cả bộ phận cơ thể đều cứng rắn như thạch đá, gần như loại bỏ hoàn toàn các điểm yếu cố hữu như thất khiếu, hạ âm, yết hầu,... của người sở hữu.

Thiên Thạch Chiến Thể là do vị Đồng gia lão tổ tông có được Tiên Thiên Thiên Thạch Chiến Thể kia hao tổn tâm huyết cả đời sáng tạo ra, tuy rằng không có được tất cả ưu điểm của nguyên gốc, thế nhưng cũng có 7 phần tinh túy, các điểm yếu cố hữu tuy rằng không được loại bỏ hoàn toàn, bất quá ít nhiều đều được cường hoá, không giống như những bộ Linh cấp luyện thể công pháp khác, nhục thân tuy mạnh nhưng thất khiếu, hạ âm, yết hầu,... lại yếu ớt, trừ phi luyện đến đỉnh phong mới có chỗ cải thiện.

Đồng Thanh Cương lần nữa bức lui Vương Hạo Thần, thế nhưng cũng không có thừa thế tấn công, mà là cực kỳ cảnh giác lui về phía sau, ánh mắt lộ ra vẻ kiêng kị.

Một chiêu kiếm “Xuyên Hào Thức” của Vương Hạo Thần khiến hấn đến bây giờ hấn có chút nghĩ mà tê cả da đầu, giây phút mà mũi kiếm đâm vào yết hầu, mặc dù bản thân hấn đã toàn lực phòng thủ, thế nhưng nhục thân phòng ngự của hấn đều chỉ kém một chút xíu liền sụp đổ.

Tuy rằng vừa rồi đã thoát hiểm thành công, thế nhưng Đồng Thanh Cương bản thân vẫn tự hỏi, lần này hấn thậm chí phải dựa vào một chút vận khí mới không bại trận, nếu như đối phương lại sử ra một chiêu kiếm như vậy, chính mình coi như có chuẩn bị trước, thì liệu có bao nhiêu nắm chắc có thể ngăn cản được?

Chương 123: Vạn Tượng Toái Kim Long

Đồng Thanh Cương trải qua một lần nguy hiểm, lúc này cũng không còn dám sơ xuất, cẩn thận vận công phòng thủ toàn diện, qua một kiếm của Vương Hạo Thần vừa rồi, hắn đã biết ra Thiên Thạch Chiến Thể cũng không phải không thể phá, hắn tuyệt đối không thể vì một phút ngao mạn mà dẫn đến thua cuộc.

Ý nghĩ của hắn rất đơn giản, chỉ cần hắn toàn lực phòng thủ, chú ý bảo vệ những chỗ yếu hại, vậy Vương Hạo Thần coi như vận dụng bộ kiếm pháp vừa rồi cũng chưa chắc đã làm gì được hắn, càng đánh lâu thì đối với hắn càng có lợi, dần dần có thể thủ thắng.

Dù sao, Đồng Thanh Cương đối với Thiên Thạch Chiến Thể của mình vẫn có lòng tin rất lớn, vừa rồi gặp nguy hiểm, là bởi vì hắn không lường được Vương Hạo Thần công kích lại hiểm như vậy, cũng không kịp dùng hết biện pháp bảo vệ chỗ yếu hại từ trước, vì thế mới để cho bản thân lâm vào thế bị động.

Vương Hạo Thần đem cử động của Đồng Thanh Cương toàn bộ thu vào mắt, lòng mày khẽ nhíu lại, hắn biết rõ, đối phương là đang muốn dùng hết lực lượng để phòng thủ, đem trận chiến này biến thành xa luân chiến, chậm rãi tiêu hao nguyên khí của mình.

Đương nhiên, nếu Đồng Thanh Cương toàn lực phòng thủ, vậy Vương Hạo Thần hắn cũng chỉ có thể hết sức tấn công!

Vương Hạo Thần bước ra một bước, thế nhưng dựa vào Ngự Phong Lưu Ảnh Bộ, lại trong chớp mắt bước ra một khoảng dài, nhanh chóng tiếp cận Đồng Thanh Cương, trên thân toát ra một cỗ hàn khí lạnh lẽo, song quyền đồng thời xuất kích, Vương Hạo Thần trực tiếp đẩy một đợt hàn khí dày đặc về phía Đồng Thanh Cương.

Hàn Băng Thần Quyền đệ nhị thức, Vũ Khúc Băng Tinh!

Song quyền cùng xuất, một quyền nối tiếp một quyền công kích đi ra, cuộn cuộn hàn khí lạnh như băng tựa như muốn đem đối phương băng phong tại chỗ.

Đồng Thanh Cương không chút nào sợ hãi, thứ duy nhất mà hắn e ngại ở Vương Hạo Thần là tốc độ và kiếm chiêu biến ảo, còn nếu là so đấu lực lượng, vậy hắn tự tin có thể áp chế đối phương.

Đấu lực lượng, hắn có lợi thế tu vi, lại có nhục thân Thiên Thạch Chiến Thể lực lượng yểm trợ, hắn sao có thể e ngại Vương Hạo Thần?

Thậm chí, Đồng Thanh Cương còn tự tin phương diện lực lượng tấn công hiện tại của mình còn mạnh hơn Vương Hạo Thần, nếu không phải còn có chỗ e ngại tốc độ của đối phương thì người chủ động tấn công hiện tại phải là hắn chứ không phải là Vương Hạo Thần.

- Vạn Tượng Khai Thiên!

Khí thế trên người bộc phát, Đồng Thanh Cương không lùi mà tiến, song thủ nâng lên, năm ngón tay kết chưởng đánh đi ra.

Song chưởng mang theo vô tận kinh thiên bá khí, hoá thành vô số đạo chiến tượng khổng lồ, lấy khai thiên diệt địa tư thế đánh thẳng về phía Vương Hạo Thần.

Vạn Tượng Khai Thiên, là chiêu cuối cùng trong Chiến Tượng Quyền, rất khó luyện thành, cũng rất tiêu hao nguyên khí, bất quá uy lực cực kỳ khủng khiếp, lấy Đồng Thanh Cương thực lực hoàn toàn có thể dựa vào một chiêu nghiền nát không ít vũ giả Cửu Tinh Vũ Đố bình thường, uy lực không phải hai chiêu trước có thể so sánh.

- Âm!

Lần này lại một âm thanh va chạm thật lớn vang lên, chưởng kinh của Chiến Tượng Quyền dễ dàng áp đảo hàn khí Hàn Băng Thần Quyền, từng đạo chiến tượng khổng lồ toàn bộ phóng tới, phô thiên cái địa hướng Vương Hạo Thần đập đi qua.

Đồng Thanh Cương không hề là võ sĩ, bất kể là khả năng quan sát hay phán đoán đều cực tốt, sau khi đánh tan thế công của Vương Hạo Thần liền nhìn ra cơ hội phản đòn, lập tức bắt lấy thời cơ từ thủ chuyển sang công, trực tiếp thuận đà đánh tới, quyền kinh bá đạo bao trùm tất cả không để cho Vương Hạo Thần có đủ thời gian vận dụng thân pháp né tránh.

Bởi vì khoảng cách giữa hai người tương đối gần, Vương Hạo Thần lại không nghĩ tới thế công của mình lại bị phá dễ dàng như vậy, quyền kinh của Đồng Thanh Cương chớp mắt đã phong tỏa bốn phương tám hướng, vạn tượng hư ảnh ồ ạt công đến, khiến Vương Hạo Thần muốn tránh cũng không thể tránh hết, dù sao hắn chỉ mới học được một, hai thành tinh túy của Ngự Phong Lưu Ảnh Bộ, còn không đủ để ứng biến trong trường hợp như vậy, cước bộ còn chưa động, bá đạo quyền kinh đã giống như sóng biển ập đến trước mặt.

Không còn biện pháp né tránh, Vương Hạo Thần rút cuộc chỉ có thể cắn răng tiếp một quyền của Đồng Thanh Cương.

Vương Hạo Thần tự mình vận lên một lượng lớn nguyên khí, toàn thân bay lên một đoàn kiếm khí dày đặc mà sắc bén, Diệu Nhật Kiếm trong tay khẽ run, toả ra kim quang chói mắt.

- Rống!

Một tiếng long ngâm vang lên, một đầu kim long hư ảnh ẩn hiện trong Diệu Nhật Kiếm, sau đó nương theo thế kiếm vẽ vòng, thân thể của kim long cũng theo đó trực tiếp kéo dài, cuối cùng hoá thành một đạo kim long to lớn, thân thể dài phủ đầy long lân chồng điệp uốn lượn, dùng long thân tạo thành một bức tường thành bảo vệ quanh người Vương Hạo Thần.

Tường thành uốn lượn, có chút giống một dòng sông màu vàng, thế nhưng từ nơi đó lại toả ra một cỗ cực kỳ vững chắc khí thế, tựa như có thể chống đỡ mọi đòn công kích.

Thiên Long Kiếm Quyết đệ tam thức, Thiên Long Kim Kiều!

Thiên Long Kim Kiều là chiêu thức phòng thủ cực mạnh trong Thiên Long Kiếm Quyết, trong thời gian ngắn thậm chí còn mạnh hơn cả Thiên Thạch Chiến Thể về năng lực phòng ngự.

Vạn tượng va chạm với kim long, một cỗ chấn động đáng sợ từ nơi va chạm lan toả mà ra, khiến cho Vương Hạo Thần cho dù đứng phía sau vẫn thấy thể nội huyết khí bị chấn cho có chút sôi trào, từ đó có thể thấy được uy lực một quyền của Đồng Thanh Cương là lớn đến mức nào.

Hai người một công một thủ, đến sau cùng, quyền của Đồng Thanh Cương rốt cuộc phá vỡ Vương Hạo Thần phòng ngự, đầu kim long hư ảnh kia trực tiếp bị đánh nát, bất quá thế công của người trước cũng vì thế mà dừng lại, không còn dư lực, vạn tượng hư ảnh theo đó từ từ tiêu tán.

Vương Hạo Thần lui lại mấy bước, khoe miệng tràn ra một tia máu tươi, lần này giao chiến, hẳn rõ ràng đã rơi vào hạ phong.

Luận lực lượng cơ bản, Vương Hạo Thần và Đồng Thanh Cương cơ hồ ngang nhau, bất quá Đồng Thanh Cương lại nhục thân lực lượng mạnh hơn làm ưu thế, cuối cùng chiếm được thượng phong.

- Vương Hạo Thần, ngươi còn không nhận thua?

Đồng Thanh Cương thu hồi thế công, nhưng toàn thân vẫn ở trong trạng thái phòng thủ, nhìn Vương Hạo Thần thản nhiên nói.

Đánh đến thời điểm này, Đồng Thanh Cương thực sự không cho là bản thân có thể bại, bởi vì bất kể là tu vi, nhục thân, hay lực lượng hẳn đều chiếm ưu thế, có thể nói, ngoại trừ tốc độ thì hẳn áp đảo Vương Hạo Thần trên mọi phương diện, như vậy hẳn sao có thể bại?

Càng đánh lâu, đối với bản thân Đồng Thanh Cương càng có lợi, bởi vì hẳn tự tin chính mình có thể chậm rãi mài chết Vương Hạo Thần, nói thế nào thì hẳn cũng có Bát Tinh Vũ Sĩ tu vi, chính hẳn cũng không tin mình lại kiệt sức trước một kẻ chỉ có tu vi Ngũ Tinh Vũ Sĩ.

.....

Xung quanh vô đài, vô số vũ giả đứng quan chiến ánh mắt lộ ra vẻ khâm phục lẫn phức tạp, người của Đồng gia thì lại âm thầm thờ ra một hồi.

Bất kể thế nào thì Đồng Thanh Cương cũng là Đồng gia chi nhân, hơn nữa còn là đệ nhất thiên tài của gia tộc, còn Vương Hạo Thần mặc dù trên danh nghĩa là Đồng Tinh Vân vị hôn phu, thế nhưng về căn bản lại không mang Đồng gia huyết mạch, vì thế so sánh giữa hai người, bọn hắn vẫn mong Đồng Thanh Cương có thể dành thắng lợi.

Dù sao, không có người nào tại Đồng gia lại muốn nhìn thấy một thiên tài không phải do gia tộc của mình bồi dưỡng trở thành người đứng đầu thế hệ trẻ, điều này đối với bọn hắn có thể xem là một cái sỉ nhục, sẽ ảnh hưởng đến danh vọng của gia tộc.

Đã có những thời điểm trong trận đấu, Vương Hạo Thần chiến lực cường hãn để cho bọn họ cảm thấy kinh ngạc mà khâm phục, thế nhưng lại càng thêm lo lắng, rất sợ đối phương thực sự có thể chiến thắng Đồng Thanh Cương.

Mặc dù biết rõ người này sớm muộn cũng sẽ trở thành Đồng gia một thành viên, sẽ là cường giả số một tương lai của Đồng gia, thế nhưng bọn họ nơi đáy lòng vẫn không tránh khỏi có chút khúc mắc.

Còn tốt Đồng Thanh Cương vẫn còn có Thiên Thạch Chiến Thể là tấm áo chủ bài sau cùng, từ từ chiếm lại thế thượng phong, rốt cuộc để cho rất nhiều Đồng gia chi nhân đứng xung quanh vô đài có thể tạm thời yên tâm.

.....

Trên khán đài, Đồng Khai Mặc và Đồng Thiên Tân cả hai đều đem một màn này thu vào mắt, người trước thì lòng vui như nở hoa còn người sau nội tâm chìm vào đáy cốc.

Đồng Thiên Tân rất thất vọng cùng phiền não, thế nhưng hẳn cũng khó có thể oán trách Vương Hạo Thần, bởi vì hắn biết rõ người sau cũng đã dùng toàn lực.

Không thể phủ nhận rằng thực lực của Vương Hạo Thần rất mạnh, mạnh đến mức bất hợp lý khi nhìn vào tu vi của hắn, trước đó không ai trong số những người đang có mặt ở đây có thể nghĩ rằng một Ngũ Tinh Vũ Sĩ lại có chiến lực kinh khủng như vậy, gần như đã không kém gì một ít Cửu Tinh Vũ Sĩ thông thường.

Nếu như Đồng Thanh Cương không ngoài ý muốn luyện thành Thiên Thạch Chiến Thể, vậy một trận chiến này Vương Hạo Thần phần thắng thậm chí có sáu thành, mà Đồng Thanh Cương lại có bốn thành.

Đáng tiếc chuyện trên đời vốn không có chữ “nếu”, sự thật không thể thay đổi chính là Đồng Thanh Cương thực sự đã có được Thiên Thạch Chiến Thể, tuy rằng chỉ là cấp độ thấp nhất Hồng cấp, thế nhưng bao nhiêu đó cũng đã đủ khiến cho chiến lực tổng thể của hắn tăng mạnh, trực tiếp vượt qua Vương Hạo Thần.

Không phải Vương Hạo Thần không đủ mạnh, cũng không phải Vương Hạo Thần thiên phú không đủ, có chăng chỉ là thời gian tu luyện của hắn quá ngắn, dẫn đến tu vi không theo kịp Đồng Thanh Cương.

.....

Quay lại với trận chiến, Vương Hạo Thần lúc này chậm rãi ổn định thể nội một thân huyết khí, ánh mắt tương đối ngưng trọng nhìn Đồng Thanh Cương, hắn thực sự không nghĩ đến, cái gọi là Thiên Thạch Chiến Thể lại lợi hại đến mức này, đối phương dựa vào nó, liền có áp đảo hắn trên mọi phương diện ngoại trừ tốc độ, khiến cho hắn ở vào tuyệt đối hạ phong.

- Hô!

Khẽ hít sâu một hơi, ánh mắt của Vương Hạo Thần rất nhanh từ ngưng trọng chuyển sang quyết tâm, hắn hiểu rất rõ, đã đến một bước này, nếu như hắn còn có chỗ bảo lưu, vì bản thân khẳng định sẽ thua không thể nghi ngờ.

Vương Hạo Thần đúng là còn có thủ đoạn áp hòm, hắn cũng không muốn sử dụng thủ đoạn này, bởi vì ngay cả khi sử dụng ngay cả hắn đều có thể sẽ gặp nguy hiểm, bất quá lúc này Vương Hạo Thần đã không còn lựa chọn, chỉ có thể bất chấp mà chiến.

Hắn từ Đồng Tinh Vân biết được không ít chuyện giữa Đồng Thiên Tân và Đồng Khai Mặc, hắn cũng biết rõ nếu mình thua trận, Đồng Khai Mặc chắc chắn sẽ nhân cơ hội gây sức ép cho Đồng Thiên Tân, đến lúc đó bất kể là mình hắn Đồng Tinh Vân đều sẽ gặp rất nhiều phiền phức, vì thế lúc này, hắn nhất định phải đánh cược một lần.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Át chủ bài

Vương Hạo Thần quả thật không muốn dùng đến tấm át chủ bài kia, không phải bởi vì uy lực của nó không đủ, nghe có vẻ vô lý, thế nhưng hắn thậm chí biết rất rõ, muốn phá được Thiên Thạch Chiến Thể của Đồng Thanh Cương, ngoại trừ sử ra một chiêu kia căn bản không có cách nào khác.

Đồng Thanh Cương dùng ba ngày thời gian luyện thành Thiên Thạch Chiến Thể để làm chỗ dựa thì Vương Hạo Thần sao có thể ngồi yên không làm gì?

Vương Hạo Thần đúng là đã tạo ra một tấm át chủ bài cho riêng mình, thế nhưng bởi vì thời gian không đủ, hắn thực sự vẫn chưa hoàn toàn nắm giữ được một chiêu này, vì thế không đến thời khắc quan trọng nhất, hắn tuyệt đối không muốn dùng đến tấm át chủ bài này, nếu không rất dễ dẫn đến việc hại người hại mình.

Đương nhiên, lúc này không phải là lúc để do dự, ngoại trừ sử dụng tấm át chủ bài này, Vương Hạo Thần đã không có biện pháp khác.

.....

Vào lúc này, bất quá là vũ giả đứng quan chiến xung quanh vũ đài hay trên khán đài cơ hồ đều đã nhận định rằng thắng bại đã phân, bất quá Đồng Thanh Cương thì lại không cho là như vậy, hắn có thể cảm nhận được, trên người đối phương tựa hồ đang phát sinh dị biến.

Chỉ thấy Vương Hạo Thần khí tức bỗng nhiên trở nên cuồng bạo, ánh mắt tựa như toát ra hỏa diễm, sau lưng hắn lúc này một lần nữa xuất hiện một khoả mặt trời nhỏ, thế nhưng mặt trời này lại có màu đỏ như máu.

Khoả mặt trời nhỏ đỏ rực lại không ngừng toát ra từng đám lửa cháy hùng hục, nhìn qua cực kỳ yêu dị.

Không phải chỉ là hỏa kinh, mà là chân chính hỏa diễm!

Vốn dĩ Cửu Dương Phần Thiên Chương của Vương Hạo Thần chỉ đạt tới cảnh giới Đệ Nhất Dương, theo lý không có khả năng sinh ra hỏa diễm, thế nhưng nếu như có Phệ Huyết Thánh Hoả gia nhập, vậy thì hoàn toàn có thể!

Đồng Thanh Cương đương nhiên không lạ gì khoả mặt trời nhỏ này, trước đó hẳn quả thực còn không quá mức xem trọng, nhưng bây giờ khi nhìn vào thứ này hẳn lại không nhận được mà phải biến sắc, bởi vì hẳn từ nơi đó cảm nhận được một cỗ hỏa kinh nóng bỏng đến đáng sợ, so với thứ hỏa kinh mà Vương Hạo Thần từng sử dụng trước đây phải mạnh mẽ, cuồng bạo hơn rất nhiều lần.

Không hiểu vì sao, Đồng Thanh Cương khi nhìn vào Vương Hạo Thần hay đúng hơn là nhìn vào khoả mặt trời nhỏ sau lưng đối phương lại có một loại cảm giác đồng tử của mình có chút bóng râm.

Nếu như trước đó đại nhật chỉ cho Đồng Thanh Cương có cảm giác đây là một loại không tầm thường phạm hỏa, thì lúc này lại để cho hắn cảm thấy mình đang đối mặt với vạn hoá chi vương!

Cũng không trách Đồng Thanh Cương có cảm giác này, bởi vì Vương Hạo Thần không chỉ đơn giản là vận dụng hỏa kinh của Đệ Nhất Dương, mà còn phối hợp vận dụng cả hỏa kinh của Phệ Huyết Thánh Hoả.

Đệ Nhất Dương hỏa kinh đương nhiên rất mạnh, nhưng so với hỏa diễm của Phệ Huyết Thánh Hoả do thiên địa sản sinh ra thì căn bản không lên nổi mặt hàng.

Wương Hạo Thần thậm chí dám khoả định, cho dù hẳn luyện tới đỉnh phong Đệ Cửu Dương, để cho chương pháp sinh ra hỏa diễm chân chính, thì nó vẫn sẽ kém xa Phệ Huyết Thánh Hoả, cái này là sự thật không thể thay đổi.

Đương nhiên, Phệ Huyết Thánh Hoả cường đại là chuyện không phải bàn cãi, thế nhưng Vương Hạo Thần thực lực lại quá yếu, căn bản không thể sử dụng được bao nhiêu lực lượng của đoá hoá linh này, nếu như cố sức vận dụng rất có thể sẽ trực tiếp dẫn lửa thiêu thân, cuối cùng hoá thành một nắm tro tàn.

Cái này cũng giống như một đứa trẻ lên ba lại muốn dùng một thanh bảo kiếm vậy, kiếm tuy tốt thế nhưng người sử dụng thì không có năng lực để sử dụng nó, đến sau cùng đứa trẻ kia rất có thể sẽ chỉ làm chính mình bị thương.

Wương Hạo Thần lúc này chẳng qua chỉ là dẫn ra một bộ phận rất nhỏ hỏa diễm của Phệ Huyết Thánh Hoả, sau đó tạm thời dung hợp với Cửu Dương chân lực, thế nhưng chỉ như vậy thôi cũng đã khiến hắn khổ không thể tả.

Đem hai loại hỏa diễm cực nóng dung hợp lại chưa bao giờ là một chuyện dễ dàng, Vương Hạo Thần lại chỉ có ba ngày thời gian để luyện tập, hắn căn bản không có nhiều thời gian để quen thuộc, tuy rằng sau cùng miễn cưỡng xem như thành công, bất quá rủi ro vẫn là rất lớn.

Tất nhiên, sau khi dung hợp Phệ Huyết Thánh Huyết với Cửu Dương chân lực của Đệ Nhất Dương, Vương Hạo Thần đã tạo ra một cỗ hỏa kinh mạnh mẽ gấp bội, nóng bỏng đến mức bất cứ một Vũ Sĩ trung giai nào dính vào đều có thể bị đốt cháy ngay tại chỗ.

Dung hợp hoàn tất, mặc dù vẫn có chút không hoàn thiện, thế nhưng đây cũng là cực hạn của Vương Hạo Thần, dù sao nếu muốn chân chính thuần thực vẫn cần thêm thời gian luyện tập, hơn nữa cho dù hoàn thiện cũng không thể dùng cách này trong thời gian dài, nhục thân của hắn tại thời điểm này căn bản không chịu nổi lực lượng của Phệ Huyết Thánh Hoả quá lâu.

Phun ra một luồng nhiệt khí, Vương Hạo Thần cảm thấy toàn thân kinh mạch như bị lửa thiêu, đây là tình trạng thể nội dương cương chi khí đã tràn đầy xung mãn, cường đại đến mức có chút vượt quá năng lực chịu đựng của nhục thân.

Wương Hạo Thần có cảm giác, coi như mình hiện tại đã luyện đến Đệ Nhị Dương, hỏa kinh cũng sẽ có chút không sánh bằng, hỏa kinh hiện tại sau khi dung hợp Cửu Dương chân lực và Phệ Huyết Thánh Hoả, thế nhưng chính vì điều này, khiến cho cả người hắn tràn ngập dương cương chi khí nóng bỏng, giống như một thùng thuốc súng lúc nào cũng có thể bạo nổ vậy.

- Ép ta phải dùng đến thứ này, không cho Đồng Thanh Cương ném chút đau khổ thì đúng là quá tàn nhẫn với ta!

Wương Hạo Thần cắn răng chịu đau, ánh mắt như lửa nhìn Đồng Thanh Cương, khí thế trên người cuồng bạo đến cực điểm, khiến cho người sau sống lưng có chút mát lạnh.

Đồng Thanh Cương lúc này có cảm giác, mình đang đối mặt với một con mãnh hổ chứ không phải là một con người nữa.

Cũng không để cho Đồng Thanh Cương có thời gian suy nghĩ nhiều, Vương Hạo Thần đã thi triển bộ pháp lao lên tấn công, hắn cần phải chiến đấu, lấy chiến để giải toả, giảm bớt dương cương chi khí đang tràn đầy thể nội, nếu không, không sớm thì muộn hẳn cũng chỉ bị lượng dương cương chi khí khổng lồ này thiêu chết.

Wương Hạo Thần cước bộ cực nhanh, trong chớp mắt đã lao đến trước mặt Đồng Thanh Cương, thân ảnh hắn di chuyển đến đâu, liền có một đoàn hỏa diễm đỏ như máu bay lượn đến đó.

Wương Hạo Thần một thân dương cương chi khí thịnh vượng vô cùng, lúc này toàn lực vận kinh, cơ bắp trên tay liền căng phồng lên, một chương giống như đạn pháo điên cuồng nổ bắn đi ra.

- Liệt Hoả Phách Không!

Cửu Dương Phần Thiên Cương hỏa kinh càng mạnh, vậy chương pháp uy lực cũng càng lớn, lúc này Vương Hạo Thần thể nội dương cương chi khí cùng hỏa kinh đều cường đại hơn trước đó gấp mấy lần, cũng là một chiêu Liệt Hoả Phách Không, thế nhưng uy lực lại có khác biệt rất lớn.

Đồng Thanh Cương khẽ nhíu mày, hẳn không biết Vương Hạo Thần đang dùng thủ đoạn gì, thế nhưng hẳn có lòng tin với thực lực của mình, tuyệt đối sẽ không e ngại đối phương.

- Thần Tượng Đạp Sơn!

Đồng Thanh Cương một tay thi triển ra Chiến Tượng Quyền, phá thiên diệt địa quyền kinh một lần nữa cùng Vương Hạo Thần chưởng cùng một chỗ đụng vào nhau.

Chiến Tượng Quyền uy lực đúng là rất lớn, thế nhưng lại rất tiêu hao đấu khí, cho dù là Đồng Thanh Cương thể nội nguyên khí có thể miễn cưỡng chịu được loại tiêu hao cỡ này, thế nhưng đến tận bây giờ cũng đã có chút ăn không tiêu, vì để tiết kiệm nguyên khí chỉ có thể thi triển một thức yếu nhất trong ba thức.

Đồng Thanh Cương vốn không xem trọng Vương Hạo Thần công kích, cái này cũng không có gì khó hiểu, dù sao cùng là một chiêu thức, hẳn đã có hoá giải một lần thì đương nhiên có thể hoá giải lần thứ hai, không cần phải lãng phí nguyên khí.

Đồng Thanh Cương nghĩ rất đẹp, bất quá hẳn rất nhanh liền nhận ra suy nghĩ của mình là ngu xuẩn đến mức nào.

Vương Hạo Thần sau khi dung hợp Cửu Dương chân lực với Phệ Huyết Thánh Hoả hoá diễm, thể nội dương cương chi khí đã hùng hậu đến đỉnh điểm, có thể tạm thời bạo phát ra uy lực càng mạnh của Cửu Dương Phần Thiên Chưởng, lại thêm Vương Hạo Thần trạng thái lúc này thực sự không khác gì một thùng thuốc súng sắp nổ, rất cần chỗ phát tiết, vì thế mỗi chưởng đánh ra đều dùng hết toàn lực, cố ý muốn đẩy ra càng nhiều hoá kinh càng tốt, uy lực từ đó lại càng tăng thêm một tầng.

- Oanh!

Một âm thanh đinh tai nhức óc vang lên, phần lớn vũ giả đang đứng quan chiến dưới khán đài đều cảm nhận được một luồng nhiệt khí lan tràn quét tới, bất quá lại không có bao nhiêu người để ý, bởi vì bọn họ đều đang kinh ngạc đến ngất người vì một màn trước mắt.

Chỉ thấy Vương Hạo Thần một chưởng cùng với Đồng Thanh Cương quyền va chạm, kinh khủng huyết sắc hoá diễm toàn bộ bùng lên, tiếp theo đó là cảnh tượng Đồng Thanh Cương thân hình run lên, bị cỗ lực lượng giống như đạn pháo nổ tung chấn bay ra ngoài, hồng sắc hào quang trên người tán loạn.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.